

प्रवेश सं० १८२९८

विषयः पुराणेतिहासम्

क्रम सं० —

सम भागवतं सरीकम् (१०० श्लोकः)

ग्रन्थकार टी. वल्लभदीक्षितः

पत्र सं० १-४०७ + १ अतिरिक्तिपत्रम्

श्लोक सं० —

अक्षर सं० (पंक्तौ) ५२

पंक्ति सं० (पृष्ठे) १३

आकारः १३.६३" x ७.२"

लिपिः दे. ना.

आधारः का

वि० विवरणम् पू० —

सं० १८५८

14292

पी० एस० यू० पी० — ७७ एस० सी० ई० — १६५१ — ५० ०००

जी० ३८९३

राम०
१

सू. १

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

व्याख्या ५

तृ. १
३

तत्र बाधमिकात्वात्परागहेतुर्वक्तव्यः सचसाक्षाद्गुणवत्कथारूपो न भवतीति श्रुतीनां वस्तुनीयत्वमाशङ्क्य तादृश
वर्त्मनायां हेतुमाहसतः स एवमिति स्वयं हि संज्ञादृष्टारः येन मंत्रेण भगवद्गंगा नो मध्ये उक्तं येन श्रीगुणमस्य दूरं यमु
रुं भविष्यतीति तदुपकारार्थं शुकप्रहृतिबोधयति वयं परं न स्वस्तिनिर्वाहना अयमिति पुरःस्थितत्वेन तत्संभगवत्

सूत्र उवाच स एवमपि वयं यद्येष्टोपशान्तिपरीक्षिता
प्रत्याहृतं सुवहु विप्रैः प्रीता त्वाभूयतामिति ५

फलं जातमिति परोपकारनिरतत्वं सूचितं ॥ एते तिलोके तस्मिन् न रमावश्यं कं परीक्षितेति तत्संस्कारः स
चितः अत इदं तदुपकारिणि प्रत्याह सर्वतत्परिज्ञानार्थं सुवहु विदिति मुखमगवद्गङ्गाले नोपचितत्वात् प्री
ता त्वा अजापिशंकोत्तरं न कर्तव्यमिति श्रूयतामिति ५ ॥

राम.
३

द

अस्य परित्यागो भगवन्निमित्तं भगवन्ते वक्तुं इति निरूपयितुं भगवत्स्वप्नाति नो भगवद्भिदुल्लेखः स हस्तिरितरुचि तेति वक्तुं
कोरवाणां भगवद्भिदुल्लेखमाह च तुभिः ॥ यदुत्ति ॥ विदुः स्वग्रहत्वांगेष्टाभिर्हेतुः स्यते ॥ चतुर्ष्वप्यधिके केन
हिसमागमः त्रिभिर्भोक्तिरपरिनिबध्नकविचारो १ धर्मशास्त्रविरुद्धलोकांशविरुद्धनीतिविरुद्धमीश्वरवचनो
ल्लेखनमित्यपराधः यद्यपि धर्माद्युक्तौ नैव न कृतं तथाप्यप्रातिषिद्धमनुमतं भवतीति न्यायादपराधित्वं भवति प्रयोजक
त्वात् स एव कथ्यते त्रैभिन्निकाश्च त्रिभिन्नपरित्यागकथनं न दोषाय अत्र मुख्यापराधः भगवद्वाक्योल्लेखनं तत्संभाव
नो जीवस्वप्नघटत इति दोषत्रयसंनिपातः तद्वेत्तुत्वेन वक्तव्यः न हि संनिपाताभावे काश्चिद्गुणवद्वाक्यं न प्रत्ययते ॥ तत्र मध्य

३२ श्रमो विप्रोऽप्युक्तो नैव

श्रीशुक उवाच यदा तु राजा स्वसु तमस धून्धुस्वप्नधर्मेण विनष्ट इष्टिः
आनुर्यं विष्टसुतां विवंधून् प्रवेशपलाहा भवने दराह ६ ॥

मंतामसं दोषमाह यदेति एते तिलीधरिणि तं तु शब्दो विदुः स्वग्रहत्वे ह्याह त्रिसंज्ञकः स्वसुतामिति औपसत्वात् त्यागः ॥
अस्य धूवर्द्धनं दोषायेति ॥ तदधर्मेण सुतरामेतद्दृष्टिरपि गता तदाह विनष्ट इष्टिति आनुर्यं विष्टस्य तिसंधं कृतधर्मेना
लीति सूचितं विवंधूनि तिसंधं दोषाभावः ॥ कनिष्ठानुःपीडीः पुत्रानुपीडवान् नृपस्य कोटिशोकारहितान् ॥ स्वदशानुपि
हीनान् सर्वथा परिपालनीयान् लाक्षाभवनं प्रवेशयिष्यामि घातं कृत्वा दराह त्वर्थः ॥ अनेनास्य किमर्थं हर्षं तपोऽवाप्तम
मरणोपबधरो जीवता एवेति भावः ६ ॥

राजसंरोषमाह॥ यदा सभाया मिमि नमवता संरहितानां ते वीरा नसस्येन एतत्सु तानां एवमाकीर्णोपरि तस्य तूष्मी स्थिता
नां वलादपरधक एतां सर्वनाशकं॥ युधिष्ठिरस्य कुसुदेवता एतज्जयती के शाकर्म तां सर्वनाशयतीति ज्ञानवर्धितवारमासा
स सभाया मिमिपरलोकनाशोपिस्त्विति॥ सभा नमवेषु अमिति श्रुतेः॥ अबमशी आकर्षणी॥ उत्पादकस्य परिपालनमाव
रणकमिति सुतपदं॥ परलोकसाधकत्वाभावात् न पुत्रपदं॥ कर्मतिदुरदृष्टजनकं गतमिति लोकविनिर्द्वन्द्वजनकं ब्राह्मणः

यदा सभायां कुसुदेवदेव्याः के शावमशी सुतकर्मगत्यं॥ न वारया
प्राप्तं न फलं युवायाः स्वासे हरेत्याः कुचकुं कुमानि ७ ॥

समहृक्तं तोरी नो नां समुपेहकः॥ स्ववने ब्रह्म तस्यापि भिन्नार्थात् यो यद्येति संवर्धरहितानां ब्राह्मणानामप्येतदुचितं
तदपि न हृतं वा नित्याह॥ न वारया मासेति॥ अनेन सूत्रत्वं तस्य गजमिति स्त्विति नृप इति सामर्थ्यं॥ स्तुत्याया इत्यतिलो
कविर्येधः॥ अस्तेः कुचकुं कुमानि हरं त्या इति दया हेतुत्वं मंगलत्वं स्त्विति॥ स्वशरीरमाश्रूणां लौकिक सामर्थ्यं स्त्विति
तं॥ कुचकुं कुमानि सुपरिवृत्ताभावः॥ कुं कुमानां प्रपिगमने अतिलज्जा॥ इतराणां भावार्थतया करणं॥ एवं तस्य सु
तोतिकीर्त्यतिरूपितं ७ ॥

रण.

४

सात्त्विकं रोषमाह॥ पुतेति तु शब्देन अस्मिन् कृते शर्वकृता परधक अपि अकृता भवतीति स्त्विति॥ हर्षवित्या एव परधक एकेवलम
धर्मो विवर्तयते सोऽप्युः॥ दमयुज्यस्य लकीर्यथा शास्त्रतो लोकतत्वा विरुद्धं समयेन सद्यो दयाया च तोयाचयतः यादमागयाव पद
व्यस्य म्भीरसः अरा नेदे तुल्यमोनुष्या इति॥ मोहं नुष्याणः अजातशत्रो रिति विपरितोऽर्थाभावः॥ स्तुतमिति यमोद्धृष्टानां कीदृ॥
हर्षवित् रोषव्याजः नमवेषु नां गीकृतं वा नित्याह॥ यदा च पार्थ पदित इति॥ एथा संवर्धतु मेव लोना सं गानुचितं॥ स्वतोन रज्जवा
ने व॥ यदा च न रज्जवान् तदा च रज्जवान् युधिष्ठिरा पदितः प्रेषितः भगवान् यानि जगदा तानि नो ह मेन इति संबधः॥ सभाया मिमुक्ति

सूते तद्धर्मगतितस्य साधोः सत्पावलं तस्य वनं गतस्य नयाच तोरात्समयेन दायं तोरुमाश्रयो यदा ज्ञातशत्रोः
यदा च पार्थ पदितः सभायां जगद्गुरु यानि जगद्गुरुः॥ न तानि पुंसां प्रमत्ता यानि एतौ रुमेने सत्तु पुण्यलेशः॥

लोकप्रतीत्यापि नाप्यथा कथं॥ जम्बूद्वारि तिसर्ववीहि तोपदे शकत्वात् तदप्रमार्थतो पि नाप्यथा करणं॥ यानि जगदेति संवर्धनपु
ण्यताया विरोधवाका निजगद्गुरु तर्पति पार्थार्थं॥ धर्मात्तरणार्थं तदा तदप्रमार्थताया विरोधवाका निजर्वदः॥ इति
वर्तमानोत्पादः॥ अमत्ता यवानतीति अमत्तस्य अयना नित्यत्वात्॥ तानि अमत्तकुंडिका इत्यर्थः॥ याद्या लीरसागर्भमिति तां अ
मत्तकलशमुक्तवान् हर्षवर्षात्सां प्रमत्ता तां वाकां युक्त्या कृतं वा नित्यार्थः॥ एतत्त्वाद्दानोपधोः॥ इदं जीव न
पुरुर्गतं गम्य भोगसु कृतं जीवयुत्र पुरुर्गतं चेति लेशवयं स्तितं॥ तस्य ध्ये सत्ता पुण्यलेशा यत्सप्तथोक्तः॥ उरुसं मानवा योन क
श्रुतापकारे भवेति भावः॥ जीव न विद्यामत्तमपि गतमायं स्त्विति॥ पुण्यलेश गतत्वात्केवलं पापशेन जीवतीति भावः॥

ल.मु.१
५

विदुः २०

एवं पुनस्ते हेनमगबद्धावोत्संघनेह तेतमभ्यतिष्ठतस्तद्गृहे अगस्त्यपि आकारितस्तदा भवनं प्रविष्टुं ग्राह ॥ यदीयुः ह त इति ॥ यदेति तर्न तर्न मंत्रार्थे दृष्टः किलेति वचनं लिख्यत आनुसंधनेनैवार्थं यत्कार्यं भावकत्वात् अनात्मवित्तं स्यादिति तत्रिण कर्णार्थं मुक्तं प्रवृत्तेनेति कथनावशकत्वं तथा भिन्नक्रमेणोक्तवानित्याह ॥ अथाहेति ॥ सर्वे धर्मिकमनपेक्ष्य भाषिकम

यदीयुः हो भवनं प्रविष्टो मंत्राय दृष्टः ॥ किल पूर्वज्ञेन ॥ अथा
ह तं मंत्रं दृशी वरीयान्यनं विलो वेदुरि कं वर्दति १० ॥

यनपेक्ष्य अद्यस्तं तत्रत्या आह ॥ तस्य मंत्रस्य प्रसिद्धिमाह ॥ तमिति तादृशकथने हेतुः मंत्रं दृशी वरीयानिति ॥ यथावे
दे स एतं मंत्रं पश्यति तद्दृश्यति प्रभतमो मंत्रं दृष्ट्वा रो भवति ॥ तथा नीतिशास्त्रिण्ये मंत्रं दृष्ट्वा रः तेषामध्ये वरीयान् किं
च ॥ अस्य मंत्रस्य सर्वलोकप्रसिद्धिरित्याह ॥ यन्नेत्रिण इति ॥ विदुरेणोक्तं वेदुरि कं मिति ॥ तेन मोक्षमियधिका
र सिद्धत्वात् सर्वज्ञनीनप्रसिद्धिः १० ॥

राम०
५

मंत्रमेवाह ॥ अथायच्चतुष्टयमध्ये दानमेव मंत्रः अज्ञातशत्रोरिति रायमिति नहीनता ॥ अज्ञातशत्रोरिति विपरीतश
काभावात् ॥ तस्याज्ञातशत्रुत्वं न केवलं नामतः किंतु कार्यतोपीत्याह ॥ अन्ये दुर्विषयमपराधं सह त इति ॥ अज्ञातशत्रुत्वा
देवादानमस्त्वित्याशं कभीममुपस्थापयति ॥ सहायुज इति अनुज्ञेः सह वर्तते इति ॥ सादे शभावात् ॥ अर्जुनबाहीनामपि
कूर्तस्त्विति ॥ यत्र यत्स एतौ निकटे स्यात्स न ह कोट् रनामा अहिरलि न हिसंघे वैरं कार्यमकृत्वा भि वर्तते ॥ तस्या

अज्ञातशत्रोः प्रतियुद्धारयति तित्तो दुर्विषयं तवागः सहायुजो
यत्र ह कोट् राहिः श्वसनं स्यायत्त्वमलं विभेवि ११ ॥

तत्र तौ चार्थार्थं देयमित्यर्थः ॥ ननु ते च तवागः किं करिष्यंति मम तादृशः शतं पुत्राः संतीत्याशं वाह यत्त्वमलं वि
भेयोति यस्माद्रीमादेकस्मादपित्वमलं विभेयि ॥ आकाशवाणी अवलोकक एव भीमः सर्वान्मारयिष्यतीति शतम
यप्रयोजकं विपरीतशत्रोऽपि निवारिता आलस्ययात् अनेन भेदीर्दं अविचारितः रायत्वाच्च अरावेन साम ॥
॥ ११ ॥

४. सु. १

४

सहाय्याभावमाशंक्यकसहाय्यैवत्रैलोक्यजयसामर्थ्यंभवतीति तंविशिनापि पार्थीसुरेवइति सहाय्यार्थप्रार्थनापि
नापेक्षते तु पुनः स्वयमेवयहीनवान् पार्थानिस्त्रिद्वंद्वेनबहुवचनेनचसर्वथातदुद्दिगोलस्यते नहिबहून्स्वकीया
नृपहीनान्कश्चिन्नीतिष्ठति देवत्वान्ननानुभेजेतुंशकः अतएवदुर्मोधनस्यदेवत्वान्नमारणमपिगम्यते॥देवदे
व्यानामनेयत्वायभगवानिति अनेनमारण्यकमीपि वेद्विपरीतंभवत्तदस्यमयाकुर्वीदितिस्त्विति॥कालजयायमुकु
रइति अनेन्यामपि दुःखंरुह्यसमीक्ष्यरामकालजयः किंवक्तव्यइत्यर्थः॥ अनेनएस्यनंवावश्यकमितिज्ञापितं॥

पार्थीसुरेवोभगवान्मुकुंरोपहीतवान्ससितिदेवदेवः आ
लेखपुर्ययदुरेवदेवावितिज्ञिताशेषनरेवदेवः १२ ॥

किंच सभगवान्सितिदेवदेवइति सितिदेवाब्राह्मणः तेषामप्रिदेवः तद्विदितकर्त्तव्यतात्॥ अतोयत्रभगवान्भवेन्नब्राह्म
णइतितवब्राह्मणअपिनसहायः॥किंच॥ आलेखपुर्ययदुरेवदेवइति योगभगवान्स्वतोष्यातोवासर्वमपिष्टंनिवा
र्यस्यादिकप्रयत्नतितवसासादेवभक्तानोदिताथैभक्तपुर्यामासे किंच यदुरेवावाइवायरोर्वहीउत्पकारेवाइतिने
वामप्रिदेवइति यत्रभगवान्भवेन्नब्रह्मदेवाइतितवबंधुसहयोपिनास्तीत्युक्तं किंच विजिज्ञिताशेषनरेवदेवइति
॥ नुरेवायजानः ते सर्वविशेषेणविजिज्ञितायेनतमपि विजिगीषतइतिभावः ज्ञएसंधर्जनेननेनसर्वज्ञानसहस्रपा
अतस्त्वयजसहायोपिनास्तीत्युक्तं॥ नरेवदेवाज्ञएसंधर्जयः तेषांविजिज्ञितायेन॥ अतोनिर्वलस्यतवजयैकः प्रया

॥

स इतिभावः १२

यम
१०

४५१

दुर्वेधेनोन्नतमस्तइतिचेत्तन्नाहासएव॥होतिविरोधः अयमेव रोषइतिवचनात्तदंरीकारेबाधकः॥ रोमः सर्वेहपा
येत्प्राज्ञानमुरोयानुरेधेनओषधंतास्यमितिभावः॥ तस्यरोषस्त्वेहमुमाह पुरुषइतिविशेषः॥ पुरुषदेहिस्त्वसवरोषः॥ अ
मथातस्तेवशीरेतन्नि यमेस्त्वस्तिष्ठः कथंतेहृदि यस्यास्यग्रामेपिस्तिष्ठतः तेनदेहितवतद्वरीरेविद्यमानः रोगमतेकथंदि
व्यात अतःपुरुषदेहातरोषइत्यवसीयते तस्यागडपत्रिल्लोचिनामनित्यर्थः॥ आलेइतिशीघ्रं तत्पत्रमतीकारः कर्त्तव्यः

स एषरोषः पुरुषदिशालेगहान्प्रविष्टो यमप्रत्यनुध्या पुष्पासि
हृत्पाहिमुखोगतश्रीः तन्नाशुचेनंकुलकोशलाय १३ ॥

सांप्रतंस्वकार्यमहत्वेवतुस्मीतिष्ठति॥ उपेक्षितलुकुलमेवनाशयतीतिभावः॥ कालीत्याकांक्षायामाह॥ अत्रैवगृह्णा
विष्टः अलेममत्वात्सर्वगृहप्रवेशनेनिवारणशक्तिः॥ अइतिहरेस्थितमेगुल्यानिर्दिशति॥ तथास्यधत्वात्तंनइत्यतीतिप्र
कारंतेरेणोद्ययति॥ यमप्रत्यनुध्यापुष्पासि॥ आपद्रुमायतइत्ययत्नंनतिरेव॥ किंच॥ त्वं हृत्पाहिमुखः यतः पुष्पासि
॥ अतएवगतश्रीश्चाप्रविष्टासि॥ तस्मादस्यसर्वानर्थमूलंत्वात्त्यजेदेकंकुलस्यार्थेइतिन्यायात्तत्तत्संज्ञकारात्कलमेवमुल्ले
चत्यनेत्यर्थः १३ ॥

पर्वनागपुष्पमेवोपयेच्छेहेतुविप्रसिद्धोक्तं तस्मात्तदुपलेभ्येतितिशक्तिः ॥ ५ ॥

त.सु.१
ए

फलमाह इत्येवञ्जिति ॥ शुद्धोद्दिष्टे वदेशे तिष्ठतीति पूर्वकामनापिसं पूर्णत्वापकं चैतत्फलस्य ॥ यथा अस्मदधिष्ठानं भूमीगतं तत्
पाशरिप्रीतिपुण्याधिकाश्रयत एव पर्यटनं बहुनापिकालेन यावत्प्रभासपर्यंतं तत्तवानुवादस्यथा यवभासीदित्याह ॥ तत्र
दिति एकस्य च कर्त्तव्यं यत्प्राप्तिसंवा एव जिह्वा अग्रस्य नालीत्यर्थः ॥ भारतमेव वयं यावत्प्रभासं तावत्तु ज्ञेयो अनेतावादिन्यर्थं वि
शेषे वा ॥ अस्मदीयं पर्यटनमेव भगवद्भक्तानां भावता एवोपलभ्यते हेतुः ॥ अत्रितेनेति सामर्थ्यं याच्ये इति हेतुः २० ॥ एतत्पु
र्वं अतमपि अस्मादवनयाति साभावात्तत्तत्तवान् ॥ भभासे तु अधिकांशो देहपरित्यागार्थं तत्त्वानभिततत्रगतो बहिष्स्थि
त इव ज्ञातः ततः शुद्धोद्दिष्टाह तत्रायेति अथेति भिन्नक्रमे सुहृदीनश्चिन्तितवान् तस्य शोक्तं हेतुत्वाय विशेषां सुहृद्भिर्न

इच्छंजन्भारतमेव वर्षकालेन यावद्गतवान् प्रभासं तावत्तु रासं प्रति निरुचकं भिक्षुं तत्तत्पन्थामिति तेन याच्यः
२० ॥ तत्राथ शुश्राव सुहृद्भिर्नयं यावेत्तु जवद्विसे अर्थः संसर्ग्यादधमयानुशोचन्सरस्तीप्रसमिया

सहस्रपत्न्यः ॥

संज्ञायां शास्त्र १

विषयः ४

भीष्मद्विप्लवम् ३

ष्टिमेव निरूपयति ॥ संसर्ग्यादधमिति ॥ अनुवादधर्मं प्राधन्यं निरूपयति ॥ अत्रितेनेति सामर्थ्यं याच्ये इति हेतुः २१ ॥
रीत्वं अत्रात्मा मेदेन औदासीन्यशोक्तं निरूपणार्थं उपपादन एव विशेषणं ॥ वनं यथा वेणुजवद्विसे अथमिति वेणुमेव वद्वि
सम्यग्भूमौ यस्य सम्यक्प्रयत्नेनैव विदितं ॥ संसर्ग्यादधमित्यस्यां नाशः तत्र प्रभासे संसर्ग्यो न भवतु नाशः ॥ तत्संवेधत्सं
वेपि सुहृदीनश्चातिशोक्तः ॥ नाशोद्दृष्टोतः वेणुभोजनोत्पन्नं तादन्मात्रं नाशयति किं तु वनमेव सर्वं तद्वा कोरवोपाडवस्य इति हेतुः
॥ अनेनानुपयोगिनाशः स्वचितः ॥ अतएवांशुशोक्तः ॥ सरस्तीधर्महेतुर्जलसंस्काररूपिणी ॥ भक्तिहेतुत्वाय न्याससंगमो ज्ञेयः ॥ एम
स्य ताज्ञानहेतुत्वात् गंगासुहृदिसंस्कारकालतः १ ॥ यत्संस्कारो भिक्षुर्देहोरीचरित्यप्रकटनाया ॥ शारकाग्रमनाभावाय
वमुक्तं २१ ॥

उद्धृतं समाजं तेन संस्कारस्थलं २२

कृष्णा-स्वादेश्यादिना
शुतोभुतांतोऽः

ननु भगवद्भासभूतं हारकायागेन नृपयाभ्युपगतं इत्याशंका तत्र ह्यस्मात्कारणि बह्विर्हंतीत्याह तस्यामिति द्वयेन तस्यां सरस्तीया
एकादशीतीर्थानि प्रसिद्धानि अत्र मुकुंदो जलप्राधन्यात् जलकमानुषेधेन तत्र सरस्तीयामेव त्रितृतीयमस्ति तत्रार्थमिति निर्दिशति ॥
कृष्णा नाभेवापी प्राधन्यात् ॥ एवमस्मात्प्रसिद्धां वाणि ॥ उशानसारीनांतयः त्त्वानातिनामिमः स्वायं भुवः पृथुर्वेयः तीर्थं वतुष्टये
सेवितेशोकार्यः सर्वं आहृतः ॥ जितसंकुपे पतितः तस्मात्संकटाञ्जलिरी ॥ तत्राथमपि शोक्तं संकटाञ्जलिरी ॥ उशानांतजम्भत

तस्योन्नितशोशनसोमनोश्चष्टोरघानि रमितस्य वामोः तीर्थं सुरा
सस्य वांगुहस्य त्वाहरे वस्य संस्थितिष्वेव २२ ॥ ॥

संज्ञीविनीविद्याप्राप्तवान् तथार्थं तोनी वितः ॥ प्रमोक्षिष्टमिदं हि तीर्थं नरूपा ॥ अस्यापिशोक्तं निवृत्ते र्हां नोयसि तत्र एषु लु
फर्वाजातसर्वशेषनिवर्त्तकः एवं चतुर्भिः हरीवत्स्वागतानेन पुनः श्रेष्ठा-प्राप्ता ॥ अतः परमया भिन्नकमेव विशेषकलीषोनि
कृतवानित्याह अग्नेरिति अशितोऽश्विः बाधुर्देव तासुरासो एजा गवीगोसवस्त्वानं गोतीर्थं गुरुः कुमारः आहरेव
वेवस्ततमनुः एतानि सप्ततीर्थानि अवश्यं सप्तधनुरीधकाणि २२ ॥ ॥

अस्यानिप्रकीर्त्तकानिज्ञज्ञानापर्यन्तं तिरं कृतानि सर्वशोधकानां तथा ॥ अस्यानिचेति एतानि तत्करणात् लोके तथा
त्वात्तानि नित्यावेव अस्यानि तु द्विजदेवैः कोसलो देवैश्च कृतानि ॥ अतएव नाना यतनानि नाना रूपाणि ये बुतीर्थेषु किंच ॥
ते ह्यायतनेषु विहोः प्रसंगमाश्रित्य मंदिराणि संति प्रसंगमाश्रित्य मन्दिरेषु मुख्यं सुदर्शनं च कोकितानि च कोणे परिचितानि
तानि भागवन्मंदिराणि भवन्ति ॥ किं तावत्तेत्यत आह ॥ यद्दर्शनात्कृष्णमनुस्मरंतीति ॥ भगवत्स्मरणं बहु जन्मभूतं तेन भवति ॥
तद्दर्शनं सुदर्शनं तेनैव भवतीति तीर्थानामाधिक्यं ॥ संगोष्णभगवत्सलवांस्ति तिरियपि ॥ अनेन स्मरणं सुदर्शनाच्चिरं स्थि
अस्यानिचेह द्विजदेवैः कृतानि नाना यतनानि विहोः ॥ प्रसंगमुख्योक्तिर्मंदिराणि यद्दर्शना
त्कृष्णमनुस्मरंतीति ॥ २३ ॥ तत्स्वतिव्रजसु एष्टुष्टु सोवीरप्रस्थान्कुरुंगीत्वा ॥ कालेन ताव
द्यमुनामुपेत्य तत्रोद्भवभागवतं दर्श २४ ॥ १ ॥

तावत्तत्र गतं लक्ष्यते ॥ अतएव कालविलंबाद्यदुकुलनिवृत्तिरपि ज्ञाता २३ एवं तीरगमनेनैव सर्वदेवाः अतिक्रान्ता इत्य
ह ॥ तत्स्वतिव्रजं ति स्तुष्टुमित्यनेन तत्र भगवानस्तीति ज्ञापितं ॥ सोवीरदेशे गुप्तरदेशः ॥ प्रस्थान्तोऽवीकु ॥ कुरुंगीत्वा
देशाकुरुत्तदेव ॥ सर्वत्र प्रभेक एव विविधानां समागमनेषु शिष्टाह्वयानां ॥ तदाह ॥ कालेन तावदिति यावत्कालं भग
वान्स्थितः सोशलं च ज्ञातं तावद्यमुनामुपेत्य तावत्कालेन यमुनीगतः तत्र उद्भवं दर्शयितुं बंधः ॥ दर्शने हेतुः ॥ भाग
वतमिति दर्शनं प्रत्ययजनकं यावत्ता उद्भवः भाग्नः तावत्तास्य यमपि तत्र गत इति ॥ २४ ॥ श्रीमच्छायाय नमः ॥

राम.
१०

अतः परं संशेन अभिसेयोगवत्तत्संस्मरिते ज्ञः प्राप्तिरिति तं विनिश्चितं सवासुरेवानुचरमिति ॥ भगवद्भक्तविषेव कत्वं विशे
षः ॥ वासुरेव सेवकत्वाभ्यो शेषयोगित्वेन दर्शनस्य ॥ अनेन संभाषणीयत्वं सूचितं ॥ प्रकटयितीति तत्स्वतः स्वयं न बोधयिष्यतीति
विशेषणं ॥ तृहस्यतेः प्राप्तेन यमिति ॥ तृहस्यतेः सकाशात्प्राप्तेन योनीति शास्त्रेन ॥ प्राक्तनयमिति पाठे पूर्वमुद्रः पुत्रवित्तं
तद्विदेवमुप्याभिज्ञः ॥ प्रशंगतत्वात्तत्संस्मरिते प्रतीतत्वात्परिहाराः संभवति ॥ आनिष्पगटमित्युभयोर्भावद्वयत्वात् पूर्वस्ति
हः स्वपितः ॥ प्रणयेनेत्युभयसंज्ञाभेदेति हेतुः ॥ भगवत्संज्ञानामिति ॥ भगवत्परिपालनां भगवत्संज्ञावत्तारेणोपादितानां वा
तस्मिन् दृष्टेस्वयमभिप्रागवत्संधी ज्ञात इति तद्विधानां स्मरणेन परं च भूतेषु बापुः संस्तुतः २५ भगवदीयानां कुशलं विधिधासा

१० प्लासे छात्रपर्वकेने

सवासुरेवानुचरं प्रशंगतं तृहस्यतेः प्राप्तेन यमप्रीतिं ॥ आनिष्पगटं प्रणयेन भर्त्सनां मादृक्भगवत्स
ज्ञानं २५ कश्चिन्नुएल्लोपुरुषोत्तमानां भयप्राप्तुहेति ह किं नावतीर्णे ॥ आसात उवाः कुशलं विधाय क
तत्संज्ञो कुशलं प्ररगेहे २६ ॥

मायविशेषरूपेण ॥ तत्र सामान्यं भगवत्संज्ञां कुशलं भगवत्स्थिति साध्यमिति प्रथमं हेतुं भूतं भगवत्स्थितिं दृष्ट्वा ति ॥
कश्चिन्नुएल्लोपुरुषाविति ॥ अतएव देवाभिप्रायेण द्विचर्चनं ॥ स्वगतं मेदाभावाद्भगवत्स्मृतीनां पुण्यविविधपुरुषोत्तमो जी
वनेन लक्षणोक्तं ॥ अविशेषेण कार्यमाह ॥ नाभोभवेयमेवाविर्भूतो ब्रह्मास्त्वनाभयाप्रः तस्यानुद्विः प्रायश्चित्तं ॥ तावत्संज्ञेन
किंनेति पुण्यलादे तथा प्रसिद्धतात् ॥ भूष्यः कुशलं भागवत्तरणीकृता सर्ववैकुण्ठशालं यथा भवति ॥ एतावत्संज्ञेन ता
त्संज्ञो निश्चितं तज्यां स्तानं दानुभवेति निर्मितं तत्संज्ञो ॥ वासुरेव गृहे किं मासात इति प्रश्नः ॥ अनेन सर्ववैकुण्ठाधारणं कुशलं दृ
ष्टं ॥ २६ ॥

न.पु.१
१३

युधिष्ठिरस्य कुशलं दृष्ट्वाति अपिस्त्रोर्भाषमिति आसाध्यसाधने हेतुः विजयास्तुताभाषमिति तोहिनरवास्यगो अनित
काशोधर्मरुको राजाचधर्मः बाहुभावात्मारस्यते अतः उक्तं खरोभाषमिति विजयोर्मुनः अस्तु तोभगवान् स तु मयी
परंपरागतो धर्मो विहितप्रकारेण किंपालयतीति प्रश्नः ॥ धर्मविन धर्मतः परिपालनं हि कमेव किमिति पुनः दृष्ट्वा ते रसाश
काभिहास्य न स्य अन्वर्थं हेतुत्वमाह ॥ दुर्योधन इति विद्विधो ज्ञयस्य परंपरायस्योदादशल स्यादिति पुनः दृष्ट्वा ते रसाश
सेवया साक्षात्पल स्याच्च ॥ यत्तु भाष्यो दुर्योधनो तत्पतेति निजं वा एतत्सुगुणं द्ययमधिकमस्तीति सुतं तापः स भवतीति

अपिस्त्रोर्भाषमिति विजयास्तुताभाषमिति धर्मः परिपालयितुं दुर्योधनो तत्पतयस्य तत्साक्षात्पल स्यादिति
यादुहत्या ३७ किं वा कुतो दृष्ट्वा मत्पमयी भीमो हि वहीर्षतमं अमुं च तस्य स्वीक्रिया तं रणार्जनं सेहे

मार्गगदायाश्चरतो विविधं ३७ ॥

भावः ३६ भीमं दृष्ट्वाति किं वेति कृतोपपत्तेषु अमयी भीमः अवमतिः किमिति प्रश्नः ॥ अद्य मत्पमयी किमिति
वा अद्य मतिः पापमतिः मारक इत्यर्थः ॥ अद्य मत्पमया विष्णो मीति बुद्ध्या अद्य मत्पमप एव ईदृशत्वं अत्यमयी भीम इति
वा अत्यमर्थं विद्वद्वातः दीर्घतमं दीर्घकालं चिति तं युजोदिपरंपरा विषयमपि वा अनेन प्रतिज्ञाभीमेन पालितानवा अमुं
नेत्रवाते प्रादित्तिमन्त्रः अशब्दं नुन स्यात्सोत्तमाह ॥ यस्येति यस्य भीमस्यो क्रिया तं रणार्जः कर्कशपिनसेहे सोदं अश
क्तो अङ्गः पातः दुहत्या मत्पतनात्कः ॥ तत्सादृशं माह ॥ मार्गगदायाश्चरत इति गदाया विविधशस्त्राप्रकारं कर्तुं चरतः ग
रायुद एवास्तु सादिप्रकारः ३७ ॥

भाष्ये ३६

राम.
१३

अमुं न दृष्ट्वाति ॥ कश्चिदिति ॥ यद्युपाधौ यशोधमयशोधरकु ॥ यशोहेति पादसेवैवां यशो हरिकरोति ॥ तत्र सामर्थ्यं भीम
वेति ॥ यशोधरकीर्तिधरो ॥ सर्वेषां कीर्तिं निमार्गो न स्य मेव विद्वद्भीति तं वा ॥ तमधीवा ॥ अनेन स्वतः परतच्छास्यं स्वचितं ॥ यो
भीमं दृष्ट्वाति तस्य विपुलो कश्चिद्व्यरीणा विद्यामानत्वात् परतारितो न वेति प्रश्नः ॥ सामर्थ्यमाह ॥ अस्मद्विद्वद्भीति ॥ युद्धं सर्वं धर्म
या किरतः अतएव बलं हितः ॥ अतएव यद्वरकुरे न अस्मद्व्यः एतादृशसामर्थ्यं तेन जयेदिने बकारेणो न प्रति योति मास्मभवय

कश्चिद्व्यरीणां यद्युपाधौ यशोधमयशोधरकु ॥ अस्मत्तयौ यद्वरकुरे नो माया किरतो गिरि
शतु तो वा ॥ ३८ ॥ यमावु तस्मिन् न यो दृष्ट्वायाः पार्थिवं तोयस्मभिरस्तिणीव ॥ रमात उद्वायस्य धरिष्व
परस्तुपस्तीविवस्मिन्वात् ३८ ॥

प्रश्नः १

तिरेकेण ॥ अतः संदेहः किं सर्वं प्रति यो गिनः प्राप्तं वेति ३८ यमो दृष्ट्वाति ॥ यमाविति ॥ मातृभ्रातरसमानं शत्रुजयसं देहादे
पितृ तो रमणमस्मिन् वेति संदेहात् दृष्ट्वाति ॥ मादी पुत्रावपि दृष्ट्वा यो स मर्षणात्तु यो ॥ परात् उद्वायस्य आस्ति ॥ सुपण्डिते वेति सं
भावनया गत उद्वात् ॥ बन्धवक्रादि रिपीयस्मन्मप्रि अमत्तमास्ति द्यने तुं तमर्थो यद्यगस्तोपपदिति वैकल्पिकः ॥
उत्सोवा ॥ तेन शत्रुं जित्वा अस्मिन्त्वा गतमानयत इति स्तुति ३९ ॥ श्रीगोपालमनसः ॥

प्र. पा. १० ॥ श्रीगोपालमनसः ॥

६-३१
१४

कुंती दृष्टवति॥ अहो इति॥ एषा पिप्रियते अर्थात् सा एता॥ अथ वा॥ अर्भकश्च अर्धश्च अर्भकौ चोत्तरो ननु संकभावाः॥ ते नरा जसि
वर्मणा पांडुना मिनापि॥ मन्वी स हि तावेव धनपुत्रो रत्नलोचो तर्भावे पिरत्नादाश्चर्य॥ तत्संज्ञा मर्षमाह॥ यत्वे कवीर इति॥ यस्य स
हापापे त्वापिना सिंहा नुत्तये॥ वीर रत्नस्य मेव युद्धकृत्॥ अथिराधरि च वदः सर्वे मय एव अधिकः च तस्यः अकुं भे विमिसे॥ वि
मि तवा ना॥ सहाये धनु र्व अन्यथा मन्वादिना सिंघावा जयः सिंघो भवेत्तु जना मर्ष्य करि॥ अत उक्तं धनुर्हि नित्यं इति॥ ४०॥ एता
वता कालेन पूर्वैरेषु येषु अन्यथाः स्थितः स सर्वो मयुः काली मर्तं हे वमनुवदति॥ तत्र प्रथमं धनु र्वैरो वति॥ सोम्यानुशोच इति॥ सो

नमो हरेर्देवराज्यविदेन
नृपतये

अहो एषा पिप्रियते नर्भका र्थे र्जविर्वर्मणा मिनापि तेन॥ यत्वे कवीर विरपो विप्रिये धनु र्हि नित्यं ककुभश्च तस्यः
४० सोम्यानुशोचते मर्धः यतं तं भावे परे ताय विदु र्दयः नित्योपि ते मे न सुहृत्सु पुत्रो अहं स पुत्रा न संमनुज ते

न ४१ ॥

मिति संवीधनं मित्रत्वमप्यनाय॥ अयं स्तूना ते अत्र कर्त्तव्यं न वक्तव्यमिति॥ स एव सत्यमर्थः पतनशी च तिमन्वह मपि तेरो चाभि॥
शोके हे तुः॥ अधः यते तमिति॥ पाते हे तुः॥ आने परे ताय विदु र्दृष्टि॥ जीव दशाया मपि अग्रकृतः मरणे तं रमपि तस्युव दो हे
रण्यकृतः जीवन् आता ह मप्यग्रकृत इत्याह नित्यमिति॥ मया त्वपकारे न कृत इत्याह॥ सुदृष्टि॥ खनगए देव अ
हं नित्योपि तः॥ पुत्र दो एः पिहं तं स कृतं मे व॥ यतः पुत्रा न्यमनुस्तः॥ एवं जीवन् रत्नात् रोह र्धः पातः शोच इति॥ एम॥
इदानी मपि शोचाभि तत्र कारणा मलि नवेति प्रश्नः॥ एवमप्यकृतं तेषु हे स्थित्वा जीवतीति ४१॥ गोपालयन्मः ॥ १४

मिती पण्डिते

५३ =

ननु यथा पुत्रापरे धनसमधोपि त्वापाद्य त एषु स्या परे धितं तद्या तवायुपेत्ता दोषात् इह त्वमित्याशं कथ्यराक्षसीभ्यदोषा
नीनी बाधु र्वेव मोहिता नीमपि पदं कयो स हि तमेव कृतवानहमित्याह॥ सोहमिति सोहमेवैधं त एषा हि रमिप्यकृतं विध
कुं प्रसादात् तव विस्मय एव वरमि॥ अनायुष्ये संसेदुः किं युक्तमयुक्तमिति सर्वे दुःख हनी भगवान् सदसि यथा सुखं सर्वान् पुदय
निःश्रयसादिषु योजयति तत्र वेदमहात्मा सुधाधिकारिणि महिम्ना सुखमिदं तन्माभ्यामिदं यति समगवान् लोके वैधियन्मर्त्ये

सोहं हरे मे नृप विदं वने न हरो नृणां बालय मो विधत्तुः॥ नाव्यो
पलसः पदवी प्रसादात् स एमिप्यप्यनृपत विस्रयोज ४२ ॥

रुः॥ तं स विदं वने न अन्तराले न नृणां विधत्तु रिति वा॥ कपटमायुषे च यान् एण हृष्टा लवितुः॥ यदि नव्या मोहयेत्तरा ने
बां र्दिकं कथं कथीत॥ पुनः पुनः सृष्टार्थं तन्मा मोहयतीत्यर्थः॥ यथा भगवान् केनापि न हात स पाः॥ हर्मिना ने नोपलसः॥
अत एव तत्संसा रोम म्यलीति हायेते॥ अतः तत्संसारं लवकी विस्रया भावः॥ बहुल त्वसादृशं लवकी लोका हा ना भावः॥ अ
त एवो नैव दः॥ धारिताः अहं विचरामीति नृणां भीष्मारी नाम तत्करणे हृती श्रीमपतः प्रसादात् तत्र मप्य एवाधिकं तदि
क्षये निजानन्गता मिमानः तत्वा सुपायं तीर्थार्थं करेतीत्यर्थः ४२ ॥

बसुतपुत्रादिभवनसहस्रहोदयसिद्धिमात्रि
अनेचरिआणि त प्राक्ममिचिआलो२०

मन्वन्तमहसंमतिपयागनास्ये २ः

त.सु.२

१६

कु नैकोपारितेनस्यलि
दुरलोकारिमकास्य ४=

अधिकाएवसोहिभूतमगोनिरुपि॥मात्राणामेवसर्गेज्जितोयेविनिरुप्यते १ सुखाधिकाएवोभक्तौकिपाज्ञानवि
मेरुतः अन्तिकवदित्रेणामाहोर्मेविमयोमतः २ क्रियातुभगवत्तेवनाम्यवेतिनिरुप्यते॥चड्डिलुपनसत्ताविषयइमीलो
द्विर्मेयतः ३ चड्डिलोभ्युत्सपनीभगवानेकएवसः॥सत्ताधिकीनर्विशत्तातावंनीभगवदुत्पाः ४ तसुतीविषयोः प्रोक्तः त्रै
रेवाःसर्वस्वहि कथामिभिरध्यायेरधुनेतरमुच्यते ५ सामान्यकृशनेत्वत्रेधाम्युत्तरमुच्यते॥लोकइयचमनीच
डुभीषायादवाति ६ तत्रप्रथमविदुरेणएछठकुवीनीतरमुक्तवानित्याहयद्विः॥मत्सुदकोइवेयद्विःसाहृशक्तंफन्यायि
अशक्तिमक्तिर्लिगीहेहत्त्वातस्यसाधनं १ सर्वबापौराहित्यभक्तिर्लि
गसर्गर्न॥तथापिहु

भक्तिनिष्पत्तेः

श्रीमुक्तवाच॥इतिभागवतः६८ः सत्त्वावाज्ञीप्रियाश्रया॥प्रतिबक्तुंनचोत्सेहेचौक्तं॥तत्पारितेभ्यः १

संलोक्यते

मन्वन्तमहसंमतिपयागनास्ये २ः

हृत्माहात्म्यकथनायसमुद्यमः २ तत्रप्रथमं तस्मात्किं नु अने॥इतिभागवतं तदिति॥इतिशब्देनपूर्वाध्यायार्थः प्रकाशविशो
बादवक्तव्यतायसोयहीतः॥तत्रहेतुः॥भागवतं तदिति॥एताहृतीकथामनोवक्तुंशक्तः ननुभागवतसुभाषिणश्चक्षेत्रभगव
निवस्वयमम्यं तदिति॥तत्रकिरेवभवति॥तत्राव्यहेनकुशलेनएछः तदाहः एछः सजेति॥साहिवातीप्रियाश्रितोऽत्रेनुनि
एश्रया॥नहिनिश्रयाकेनचिदकुंशक्ता॥तदाहः॥मियाश्रयीप्रतिबक्तुंनोत्सेहइति॥चकारुनिष्ठेधेयशक्तः नम्रएव
ति इदियसामर्थ्येविद्यमानेपिज्ञानीशसहायेपिक्लिपार्शमनः उक्ताहात्मकं तत्रनानाप्रतिनोत्सेहइत्युक्तं॥प्रसुतकथा
श्रयाव्येयलाघंमहत्तंकिंभगवत्तस्मात्किंतुमुक्तं॥तदुत्पादितवत्॥अनेनभक्तिर्वचनप्रतिबंधिकाज्ञातुक्तंभवति॥इ

भाष्यद्विवेकाः ३ः

अशक्तिविशेषादिति त

मन्वन्तमहसंमतिपयागनास्ये २ः

एम. १६

एवमशक्तिनिरुप्यतस्मात्किंलिगत्तं चरुनहेतुत्वातोसाधयतिहा॥ यः पंचहायनइति पंचवार्धिकीहिसेवध्यापयधिकारी बा
लस्यजातर्जोऽनेनसंभूतदिवसेवल्लज्जकं पात्रालालनमुत्साहजनकं तदुच्यतस्यहर्षमेवदयाशीत्॥बलंमुसपर्यवेदउत्साहलुकी
लयये बालत्वंतदानीतमैकीर्तिर्नि॥तदुच्यमिदानींनलीनितमबलंनम्रीत्साहः अतएवाशक्तिमक्तिर्निगं॥अनेनहलमापारे

यः पंचहायनीमात्रात्रातएशाययाचितः तन्नैव्य
इचयनस्यसपर्येबाललीलया २ ॥

मन्वन्तमहसंमतिपयागनास्ये २ः

भगवत्तेवेतिनिरुपि तंमनोआपारसुप्रथमेस्यः यात्रायाचितइति लोकीकवैदिकधर्मपैरापिनिरुक्ता इहाभावेन॥
भगवरीयातोपराधनीनीकिकापेत्त्याअतिबलीयत्वंनिरुपितं॥यस्येति॥हृत्स्य सधर्मो परिचयीकीशार्थं
गवर्धितावंप्रतिकल्पतत्रज्ञीपचारैः कीदृनंबाललीला २ ॥

हेतुमात्रास्ये १०

ਪਸ਼ੂ. ੨
੧੮

एकेनेसाधरणमुद्रां॥ हस्तमुद्रणीति हस्तोहिसरानंदं-सर्वदाद्युगधारे॥ नदिकदादिद्विषयस्यैवमौसमायति॥ तजत्सित्त
एवपरिमर्तजगत्प्रकाशयति॥ तथाभगवांन्यायिवैकुण्ठसुवर्चसि-आस्यारुह्यपृथ्वीप्रकाशितवान्-सर्दामेवहर्मुखात्
आत्मन्यभगवच्छिनाप्रकाशयितुंमिच्छोचति-तस्यमिच्छोचेसिर्बसजगत्सुवर्चतमसाशितमंधकाराद्युत्थितं-सुवर्च
कारजगत्-आशयिदिविक॥ इहलोकेपरिहरश्रमावर्तन्त-आधिपतिके॥ हस्तसुवर्णमुद्रातमसावाधोम्येतिः-सोऽयंयथाध्या
मिके॥ आशयप्रस्थापनं तमसाध्यायिदिविकं महुत्तंयुक्तमुद्राया अजस्यगणितलनयेनेतिमुद्रिगणराशित्थमती-

उद्धवउवाच रुह्यधुमणिनिश्लोचेगीर्सेषजगरेण
ह किंपुनःकुशलं ब्रूयांगतश्रीषुगृहेष्वहं ॥ ७ ॥

येनमहत्तमप्रपिभूतमेवगवत्कशादसनेनेनैवेतिप्रतिज्ञा॥सहस्रमुक्तागमभक्तानांचभक्तकोनियतलराहरीति॥
हेतिपाठेभगवदीशानेतत्सहस्रंशुभंशुभंहेतिविदुमानुभवते॥एतादनुतां॥अतःपरंकिंकुशलमितिज्ञानस्यहं॥
किंयुक्तंकुशलंभूयामिति॥किंच॥कुशलंलंलंस्त्रीकांमगवत्कीर्चं॥तवभगवाननेतुकिंकिंकुशलंलंलंस्त्रीकृतं
नैवेत्स्त्रीभुवमवति॥तस्मात्प्रमगितायागतशुभं॥हेतुसहस्रंकिंकुशलंभूयामितिस्वर्गकामनिर्वाहः॥अहमिहसर्वेभो
वैरिणः॥सदाहः॥अतस्माद्वैशंभवायैकान्तं॥वक्तव्यंनुनादश्विभूतशस्यः॥ श्रीमोपालयनमः

एम०
१८

महेंपलमणि ॥ २ ॥ च २ =

ननु भागवतात्किंचनोपकृतः तत्राह ॥ दुर्भगतिविभिः ॥ नामसादिपुण्यलोकमगर्वतं न जानति ॥ सामान्यतः अत्रार्चनं ॥ अन्वयाभासान्वितं
सर्वं च नानामतिप्रियभागवतातेनोपकृतं ॥ तत्रैवोपास्यमान्यतः ॥ अगर्वतस्तदेतुकमुपायाद्यति ॥ अयंलोकोऽर्हलोकः ॥ तत्र भाग्यमप्यवशा-
नाहः ॥ वतिप्रतिवेदं तद्विभाषयित्वा नानासंख्येति ॥ अभाष्यं नृनालिकित्त्याकीर्त्यामगर्वनमुपायः ॥ यथा ॥ अगर्वतं तथा य-
दलोकः ॥ तत्र भागवतात्तं सर्वदुर्भगताप्यन्ये ॥ अयमिति न नामकः ॥ तथा सर्वदुर्भगतिमवदुर्भगता ॥ येन दुर्भगात्तः य-
दवास्तु तदमिदं तथाज्ञाताः ॥ ये च सर्वदुर्भगतां धनद्वयं पृथगतिः ॥ सर्वं भोग्यसुर्यलोकः ॥ यादाहव्योमघातेन तथैव ज्ञा-
तम् ॥

ॐ गोवतलोकोयं यद्वो नित एमपि ॥ ये सर्वसंतो न विदुर्हिंभीना इवोदुपं ८ ॥

ताडितामवाः॥ अंधं दानमाह॥ येसम्यगेकत्रयसंनोपिनविदुरिति॥ ज्ञातेकिंस्यादित्वांशंय इहांतेनविपरितेफलाभावमाह॥
मीनाजोडुपमिति॥ ह्रस्वसमुद्गमस्याश्चरश्च एकनस्थिताः॥ येवेर्द्धं प्राप्येयुः॥ तदाश्चमत्पानेनअमरसंवेदयुः॥
सत्यामृतमयःश्चमरंनंदराशेति॥ मत्प्राश्चसर्वतोमत्प्रत्यर्थास्तिपानश्रुतेत्येवमप्राधान्येयमाहानेनवमूलांतेनाप्य
रवाःभगवत्कृशंनदभुक्ताः॥ कितुसर्वतोमत्प्रत्यर्थासत्यर्थः॥ तपस्यनसमप्रथमार्थः॥ उडुपमिति॥ तदमृतंतेनैवैव न
मृगवत्कृशंतेनतिरेकाभावेपि। सर्वभगवतिरेभावेत्येतेप्रकाशं प्राप्नुयुः॥ यदितानीयुः॥ सर्वदुःखहर्त्ताडुगवतः ८

किंच भीमोऽज्ञानसमर्थापिनाति एतेतुज्ञानसमर्थापिनज्ञानवत्तस्याह ईतिज्ञाहः॥भगवत्तच्छ्रितमपिज्ञानेति कदापिदु
गवान्किंविश्विकीर्षयादि॥दिकमपिपश्यति तदेवज्ञानमेतत्कारिष्यतीति॥एवंज्ञानशक्तिरुक्ता॥पुरुषाधिकप्रोक्ताः॥अतिक्रियाशक्ति
युक्ताः॥अतएवज्ञानक्रियाशक्तियुक्तत्वादेकारणः॥भगवत्तत्त्वहृत्कवेवासीयेषोशक्तिद्वयफलमेतत् सत्त्वताइतिवेलंबः॥ए
वंलोभिकप्रकारेणज्ञानक्रियातत्फलमस्मिन्नुक्ताअपिस्वज्ञानेतीत्याह॥सत्त्वताप्रत्यभमिति॥समस्तवैलंबावास्मिन्॥मुक्ता
नामयिकामहर्कः॥इतिस्थावासीयमप्यवधीतिकरेद्विधातं कारणभूतरेद्विधातंवा अमस्तज्ञानवत्तः अनेनविषयित्वावतेषा
स्थितंअतीज्ञानप्रमियतंतर्तिभावः ९ एवंश्लोकद्वयेनअज्ञानसत्त्वाधारेणान्यथाज्ञानेवोपादायनृणमुपादाद्वयमुप
पादयति॥देवसमाययेति देवसज्ञानात्मकस॥माययाआमेहिकयोकेचनस्पष्टः आत्मानंपरंचनज्ञानेति पशुवद्वगतिव्यव
ईतिज्ञानःपुरुषोऽहकारमाश्रयात्ताः॥सात्वतामयंसर्वभूतावासंसत ९ ॥
देवसमाययास्पष्टायेवायदृश्याश्रिताः आत्मनेधीनतद्वाक्येणमनुज्ञात्मनोहरे १०

हृति॥येचपुनःमाययासमस्याज्ञाःशुभानादयःनेअसद्वैष्यतेवाश्रिताः॥यदसत्तत्त्वमसद्वति॥भगवत्संबंधंरूक्रेति॥अथ
वा॥केचित्त्वमयदेवाश्रिताः येनभगवतःभिन्नाभवति॥अहंकारंवसंहतिमस्यैः॥अनेपुनश्चकोरेताःसर्वथातत्त्वमयो
प्याअपिपार्श्वःअसद्वगवन्निद्रामिवाश्रिताः॥अनेनयेकेविद्वानुपमियतंतैतानपितैनाशयतीतिभावः तद्विषयवचनार्था
द्यासतिभगवद्वतारफलंनज्ञातमित्याशंकाह॥आत्मनेधीरिति॥नहिसर्वेषांयुक्तिंनेआमिदंशुक्ताः॥येतद्वाक्यमनंनेअहं
मूलाःशास्त्रहृताः तदवधीनामयः॥येतत्सदादयः आत्मरूपेभगवतिज्ञात्मानः तैर्नभर्मतेएकवचनंनृणांमात्रप्रयया
उक्तः॥आत्मायेनेति हृत्वादिहृमिभिंतासर्वतःसंस्तुयुद्धंवीजंयेत्येतद्वीजंज्ञातांकुर्वंवायुनानगच्छति॥अमूल्यपतिर्न
एदिकमेवमहति॥आत्माशब्देनचअतर्करास्यशुद्धतांज्ञा॥भगवत्संस्तुयैवसरणयोगीन्द्रचित्तकेषामपिभट्टीकरेतिवचनं

आमुभा १८

७-११-१९-२०

१०
१९

अतएवभगवान्ज्ञापनार्थमागतः प्रायेणसर्वोनेवानधिकारिणोऽज्ञात्वास्वरूपमुपसंहृतवानित्याह॥प्रदृश्येति॥लोपेहाराया
भावायप्रकर्षणदृष्टीत्याह॥इतिप्रमाणंदिमुवलेनदर्शनकरणायोग्यतेपित्सामर्थदत्तादर्शनंमश्रायायैः॥तिष्ठोदृष्टीर्नासाधनी
तएवभावसाह॥अतएवतवसमिति अतएवनेतद्वामोभूतइतिभूतेः॥येनतत्प्रतिपत्तत्वात्तत्त्वःअपक्वः॥नहिसंज्ञाधरेभवि
मुमहति जलमिकटेस्थितेष्वनघटेनजलमसिपति॥संस्तुयुद्धंवीजंकार्यो॥तथाभगवानपित्सवरूपेतेवोदृष्टोन्त्यपितवान्॥त
योअतिरेकोऽभगवत्पमयाबुद्धिमत्तमज्ञाताएवस्यात्तर्हिइतत्वात्कार्त्तक्यंस्थपितवान्॥तद्वाह॥अतएवप्रदृशमिति नवि

प्रदृश्येतिज्ञातपसार्मवित्प्रदृश्यान्तरां ॥ आरा
यौतर्धसंस्तुयैवलोकोलोचनं ११ ॥

शेषेणतन्नादृष्टिर्विषयसामर्थ्यात्तत्त्वविचारमन्त्रैवरूपमेवपश्यतःस्थिताःतत्त्वप्रायाज्ञाताःसर्वथातत्त्वज्ञेयस्यज्ञानी
युगःअतएवसंस्तुतवानित्यर्थः॥अस्माकमिति एतत्सत्त्वं॥आरायेतिधर्मद्वारातेवोदृष्टिमुपविष्टंनेतत्आहिसत्यमर्थं तर्हितवान्॥
मध्वेवात्तत्त्वपितवान्॥अविदनेषवदोत्तमादृष्टिर्विनीत्यधेमूलाःनीचदृष्टयः॥अतएवआरायेतमुगता सत्त्वंवमितिस्वयं
मादित्योर्विषयैरूपः॥अनेनविदुर्ज्ञानंपरंल यथातेजोरूपंविदं तथाहृतिःसद्विदुर्नदृष्टयेति॥किंच॥तद्वर्त्तनीकार्त्तलोच
नंज्ञानरूपं॥नहिरपार्श्वोऽध्यायतिरेकोऽवस्तुयाकिंचिज्ज्ञानाति॥चस्तुयुद्धंरुतिरिषुतेः॥लोचनमेतदेव॥नहिलोचनदृष्ट्यं
वतिनिमेषमात्रेणचित्तेनेनवीतितस्यातिमेवोभूतइत्यर्थः॥तुम्यैवस्वरूपंनरेणचित्तनीतितत्त्वचितं ११ ॥

नहिरप्येवमिदंनुहंनकिंचानिमयतत्त्वस्यनर्हितताः निसर्गः

१३-१४-१९-२०
१९-२०-१९-२०

त. सु. २२

वाक्यविरोधं परिहरति कुनोति चेत्तरति ॥ पित्रोः पारावर्भिवंशकसवधनं तं रं देवीकविमुदेवपादावर्भिवंश भगवानिवमाह ॥
हेतातहेअंबर्कसाडुरुशक्तिानोकिं वल्ल्यातीति शक्याअतिभीतानोअस्माकमुपरिप्रसीदन् युवोप्रसन्नोभवतमिति य

५५१

उनोति चेत्तस्मरतोममेतत्तयराहपादावर्भिवंशपित्रोः तातोः
वर्कसाडुरुशक्तिानोप्रसीदन्तोः सततिः कृतीनां १७ ॥

देतदाकृतस्मरतोममेतत्तुनोति कुः शिवं करोति ॥ अनेनसर्वाएवभगवदाकाशानामुत्थितनुमास्ति तं वंरतिबासु एम.
देवतिवसुदेवमुतं हिमागमिप्रादि कालिनेकवामोहार्थमिति व्याख्यातानि ॥ यराभगवदाकाशानामेवैवागतिसदातेत्यै २२
मीहितानोवाकानोकिं वल्ल्यामिति भावः १७ ॥

एवं सर्वविरोधं परिहरत्यस्य तातुल्योत्तमत्वमुपपाद्य तस्य गुणकर्मणि रूपस्यैव्यवभक्तिमार्गसिद्धये आदौ भजनीयानुगुणवद्विस्त
पयति कोवेति भजनीयः सवत्सरायः सत्यमभयः सहस्रविमपन्ने सर्वतोभयानी चयति हेहिकापुष्पिणी च स हिनीं संप्रयच्छति ॥
भजनं सरेरेपि अनुसंगारं पियोगुक्तिमयं द्रष्टि ॥ सत्यं च निरीक्ष्य प्रसीदुणा विग्रहः ॥ अत्र यदिकारिणोपि गतिं प्रयच्छति ॥ परं यत्सुखं तं नि
यमविधिं च न मन्यते ॥ एवं यः सप्रगुणो भवति ॥ यदागच्छति भजनीययोगिमहागुणवान् स भजनीय इति ॥ स प्रत्यपि गुणेषु हेतुभू
तं गुणत्रयमयं वेदयति ॥ अतिसामर्थ्यं सत्त्वं तत्त्वसर्वोत्कर्षः परमं दया च सर्वेषां गुणस्थो भवति तदाह सप्रतिः श्लोकेः ॥ अत्यंतं
मेके केन सप्रगुणः दार्ढ्यामिषितो द्वाभी तरे वधूः तमुणा निरुप्यते तत्र प्रपन्नमति सामर्थ्यं निरूपयन् अश्वितसर्वदुःखहृती क
र्त्तव्यमाह कोवाअमुष्मीकीति ॥ सर्वं हि माणिनः सर्वो नैव भजते तत्र तमुणा दोषैः अनुरक्तो विरक्ताश्च भवति एवमत्र निर्दोशः ॥ भज
नीयदोषव्यतिरेकेण सवमानं न सजति ॥ लोके हि सर्वे मांसे वदेवानो मनुष्याणां वा सेवकाः तत्परित्यज्य भगवदीयाज्यं तेन भगवदीया
कोवाअमुष्मीकिसरो जरेणुं विस्मृमीशी तपुमावृत्तिं घृत् ॥ यो विस्फुरद्विष्टे न भूसे भौरं कृतो तेन तिरिच्छकार ॥ १८ ॥

भजनीयं सुखं
पवीतं

१ जायते

करादिदृष्यसंयत्तिं न शृणु ॥ अर्थन्यथाकारिणामीति भगवन्मोसमागतं तत्संयत्तिं द्रष्टि कोनुकरं पिसोपि तथाकर्तुं न शक्नोति ॥
तदाह अमुष्मीकिसरो जरेणुं स हृदं विविजि घृत् कीवा विस्मृमीशी तंति ॥ अतः स एव ईशः यत्कीशितवान् वहीकरेति तरेणुं प्राण
मार्गो लोमतः पूर्वोक्तः तत्र सत्यं धारतं भगवदीयमेव करोति ॥ स तदर्थं त्यादितसं धातः सर्वतोभ्यां तं तरेणुं विस्मृत्तं स यो भवते तं ननु कि
यः संघातमाविस्मरति लेशनाशकमेव बाधिमयं तद्विचेत ॥ तत्राह ॥ यो विस्फुरद्विष्टि ॥ अयं हि कल्पतः यस्य च पृथं स हि माका वि
द्यात्वा ॥ अत्र न तत्राप्यस्य सा एकता तासं हारकं श्रीलभोवतः संतुष्टा सापि परमेश्वर्यं मय द्रष्टि ॥ अतस्तदाह शशांताय विद्यामनत्वात्
निघ्ननाशोकाकां ॥ यतो भूमेरेव सर्वो भस्वृतायाः कृतः अतो येन विधेयेण सुकृतं तयं भस्म संभावनापि तत्र लयं गता दूरीकरा एव सा
देवमन्त्रित्वेन काममयि तिरिच्छकार ॥ यदं यो सर्वं व्यापि देवादीनां महान्यतः यावत्तदूरे कर्तुं व्यापिता तदा तसमाः पूर्वमेव तिरो
भवति यथा प्राद्यमोक्तः सूर्यकिरणैरेव सर्वं तमोनाशः सूर्यसूतमः परंपरमिति ॥ तथा भगवान् भक्तानामित्यर्थः १८ ॥

अ. रि. उ. २ =

त. पु. २
२३

हृष्टफलं नृभक्तानां न वक्तव्यमेव ॥ यतो हि स्वच्छाभिगर्भं तं आमुपेतो भाभिभूतः सर्वधर्मप्रतिपक्षो भगवत्सर्वबंधमात्रेणैव वि-
विद्धेनापि त्रानितीपि दुर्लभं सायुज्यं प्राप्तवान् ॥ अयं चापि सर्वज्ञनीनस्तराह ॥ इष्टाभवादिरेति ॥ कृष्टं हि स्वतोपि चैष्टस्य भि-
भुपानस्य एतस्य सभायां सर्वदेवतभिः तत्र सेवायोज्ज्वलायां साहिदः सायुज्यरूपा सा भवद्विरवृष्टा ॥ नन्विदं सर्वो धर्मसं-
मार्गः ॥ यो हि विद्वो गिनः स्वभावात् तत्र ज्ञानः फलपर्यवसायिना सर्वसाधनसहितेनापि योगेन बोद्धुमिदं केवलं कुर्वति ॥ ननु भगव-
त्सर्वबंधमात्रेरेकेणातां मायुर्वति ॥ अतः कीवातत्सर्वंधमावरूपं भगवद्विरहं सहेतुं ॥ भगवत्सर्वबंधो हि कीदृक् स इष्टाद्वयः

हृष्टफलं नृभक्तानां न वक्तव्यमेव ॥

इष्टाभवादिरेति नृएतस्य वै चैष्टस्य कृष्टं हि स्वतोपि चैष्टस्य ॥ यो योगिनः सर्वस्य हयं तिसम्यक् योगेन क-
रुद्विरहं सहेतुं १७ तथैव बामेनरलोकीय आह वै कृष्टमुत्तराखरिदं ॥ नेत्रैः पितृतीयना
भिरमं पार्थास्वहृताः परमापुरस २०

कः प्रमाणं केन वा सक्तुं शक्य इत्यर्थः १७ एवमिष्टसिद्धिहेतुनिष्ठनिवारकभगवद्गुणैरित्यस्वरूपं निरूपयन् सर्वबंधमा-
त्रेरेकेणापि केवलं स्वकपसर्वबंधेनैव पूर्वाभारव्यधिकं फलं प्रयच्छतीत्याह ॥ तथैव बामेनरति ॥ येनरलोकीयः अमेव चामा-
वत्सर्वबंधरहिताः भगवंतं ज्ञानं तत्पुनितेषाह वै कृष्टमुत्तराखरिदं ॥ नेत्रैः नयनाभिरमं पार्थास्वहृताः परमापुरस २०
रहिदं पश्यतः भगवत्सायुज्यप्रतिबंधं कुरुष्व आमुद्विरहं निराकृत्य पार्थास्वैः हृताः वदन् एवमापि वैकुण्ठं तत्तत्तराखरिदं प्रा-
पुः ॥ एतादृशो का फलं विज्ञा २० ॥

एव ०
२३

हृष्टफलं
नृभक्तानां
न वक्तव्यमेव ॥

अत्र परमेकमेव बाधकं ॥ आमीहिका भगवत्सीलातया चेज्जमायुधः सा हि भगवत्सर्वज्ञमत्तादिगुणोन्मज्जनीयती-
चराखरहिता नो बुद्धीस्थिता प्रपन्नयति ॥ तत्र साधनं नैव भावमिष्याह ॥ बाधो ॥ स्वयं विवति ॥ एषा सीलातया मोहिकायां
स्वयमीश्वरे ब्रह्मा सर्वज्ञः सर्वो धर्मस्य सत्त्वस्वयं ततोऽहो विधयर्कं कर्मकं ऐतीति ॥ येन जीतानो हृदये अयमेतां इष्टां
वेति जीतो ममेत ॥ तत्र प्रथमं तत्सर्वज्ञमत्तमाह ॥ तृष्णा जीतो प्रतीतिमाह्वयः ॥ न विद्वेत्तेनो केवेदे वा सायुज्यमतिशयश्च
यस्य सत्त्वस्वरूपतीमुणा तत्र प्रसिद्धा विमधीशः किंच ॥ अपेक्षितमपि किमिना वशिष्यते स्य यत्ने किं कन्या येन के क-

किं कएव ३२

स्वयं तत्सायुज्यमतिशयमधीशः सा एतत्सायुज्यमत्तमाह ॥
बलिहरद्विष्टिर्लोकापतेः किरीटकोट्टितपादपीठः २१

यहेतुर्नयति तराह ॥ सा एतत्सायुज्यमत्तमाह ॥ स्वस्मिन्नेव दयार्थं सर्वमेव हि जगत्स्वस्मिन्नेव वर्तते तयः स्वस्मिन् एतस्य करे तिसर्व-
स्मिन्नेव कं ऐति ॥ तत्र यालस्मीः निरतिशयानं रूपा तयैव प्राप्तः सर्वकोमायेन ॥ अस्मिन्नेव रूपा अयाभिहृता निमात्रा-
मुपजीवंतीति श्रुतेः ॥ किंच ॥ नो कोपितस्यैव रूपासिद्धं यतो बलिहरद्विष्टिः विरकातीने लोकापतेः किरीटकोट्टिभिः रूपा-
स्तु नैव पादपीठं यस्य यथापार्थक्यं करणपुंसः तथा किरीटपिपीठस्य लोचनं ॥ स्वयमप्यहं मावेन नमः स्वसर्वबंधं नि-
वोक्तुं स्वत्वेन बोधयति ॥ घट्टनोक्तं तदंशेनेति कियत् २१ ॥

पीठ १

एतादृशः स्वसिंहासने स्थितः तस्मान्न रत्नस्त्रीमनुभवने वस्था नु योग्यः न तु के कर्म कर्तुं योग्य इत्याह ॥ तत्र स्पष्टं कर्ममिति ॥ किं क
रस्य भावः के कर्म ॥ तद्विनिश्चयः ॥ तस्येति शब्दात् ॥ ननु कुरे तु किमपि भगवान् किं तवाने न विचारो नाशं काह ॥ अतः भव
न्न इति ॥ वयमस्य र्थभगवताम् ताः श्रुताः पोषिताः वा सेवायै तैर्बन्धुपौत्रादिभिः यद्विचर्यते तद्वैतमपि भगवत् कर्त्तव्यमिति ॥ तस्मिन्
न विपश्चेत्तु वयं मृत्युमसे वाच्यं नृणां हि ताः अस्माद्विचर्यते ॥ तदर्थं मत्स्यान् नृणां पुनः स्वयमेव करणं तत्के कर्म मत्स्यान् विना
ययति स्वयं न्यायते ॥ अस्यानपि ग्नाययति न्याययतीति पाठेऽप्यलक्ष्यता नृणां पार्थः ॥ अत्र तिस्रः कुर्वन्नापन योग्यमिव सर्वे के

तत्र स्पष्टं कर्ममलं भगवान् विनायप्यर्थगययुग्रसेनं ति
इन्द्रियसंप्रमेष्टुं हि ह्येन्य नो धयद्देवि क्षरयेति २२

धनं ॥ उग्रसेनमिति ॥ उग्रसेनाय स्पष्टं कर्मस्य तात्पर्यमेष्टुं हि ह्येव स एव स्थाने अवि ह्येन्य हि ह्यमिति यथा ॥ तस्मिन्नि
स्मत्स्येति शब्दसमागता सर्वाने वन्मोक्षधयत् ॥ हे देव अग्रमागतः नमस्करोति प्रपश्येति मोक्षधयत् इदं स्मृति हीनरीवारि
क ह्यर्थः ॥ यद्यपि सर्वे ह्येन्य भगवत् स्मृते कर्मवतयापि रूपांतरं विवक्तव्यं केति ॥ यद्विचर्यते तद्वैतमपि भगवत् कर्त्तव्यमिति ॥ तस्मिन्नि
रतिवित्तं केन शब्दे वसभाय यवन्न सा उपविशति ॥ तदा ज्ञानमिति परमेष्टुं हि ह्यममुक्तं ॥ अनेन ज्ञानस्यैव विवित्तस्यानभु
त्वात् न निरूपितं ॥ अप्रतिकार्यं श्रायं केन शब्दे २२ ॥ तत्र विवित्तं यथा स्मृतादि तद्वैतं
५ मर्त्यः ॥ २२

एषः कैवर्त्यं
२४

२ त्वत्कल्याणं मेन

सदं रूपं मेोहनेन चोत्पन्नं स्मृतिमायायि रानात् अज्ञस्यं सर्वं के शरणाशं स तद्विभायमपि तानामिति पापि केन इति वक्तुं
त्वं यो निरूपयति ॥ केन शब्दो हि ह्येन्य भगवत् स्मृते स हि भगवान् सर्वाने वन्मोक्षधयत् ॥ हे देव अग्रमागतः नमस्करोति प्रपश्येति मोक्षधयत् इदं स्मृति हीनरीवारि
क ह्यर्थः ॥ यद्यपि सर्वे ह्येन्य भगवत् स्मृते कर्मवतयापि रूपांतरं विवक्तव्यं केति ॥ यद्विचर्यते तद्वैतमपि भगवत् कर्त्तव्यमिति ॥ तस्मिन्नि
रतिवित्तं केन शब्दे वसभाय यवन्न सा उपविशति ॥ तदा ज्ञानमिति परमेष्टुं हि ह्यममुक्तं ॥ अनेन ज्ञानस्यैव विवित्तस्यानभु
त्वात् न निरूपितं ॥ अप्रतिकार्यं श्रायं केन शब्दे २२ ॥ तत्र विवित्तं यथा स्मृतादि तद्वैतं
५ मर्त्यः ॥ २२

इति तैत्तिरीयसंहिता
२२

भगवानि वसामि
सुखं निषम्यमानेन
२३

एतदेवमर्थज्ञानेदेतु
यतना केन जीने
रत्नमिमांशुके १२

अतः कालानां कूर्टं यत्र तादृशं लयमपाययत् ॥ ज्ञानहेतुं पश्येति तस्यां दुष्टलाभा गतिं प्राप्स्येति ॥ हे तुमिच्छया पूर्वमपि
तस्याः दुष्टलाभाह ॥ असाधीति ॥ अनेन तदर्थं मपि पश्येति तस्यां दुष्टलाभा गतिं प्राप्स्येति ॥ हे तुमिच्छया पूर्वमपि
त्वात् तदर्थं शेषमपि वार्थं क्रियाफलं दत्तवान् ॥ अनेन भगवत्स्वरूपं यथा कथं विदुषिं सर्वं दत्तं ॥ धनं तद्विचर्यते तद्वैतमपि भगवत् कर्त्तव्यमिति ॥ तस्मिन्नि
रतिवित्तं केन शब्दे वसभाय यवन्न सा उपविशति ॥ तदा ज्ञानमिति परमेष्टुं हि ह्यममुक्तं ॥ अनेन ज्ञानस्यैव विवित्तस्यानभु
त्वात् न निरूपितं ॥ अप्रतिकार्यं श्रायं केन शब्दे २२ ॥ तत्र विवित्तं यथा स्मृतादि तद्वैतं
५ मर्त्यः ॥ २२

अतः कालानां कूर्टं यत्र तादृशं लयमपाययत् ॥ ज्ञानहेतुं पश्येति तस्यां दुष्टलाभा गतिं प्राप्स्येति ॥ हे तुमिच्छया पूर्वमपि
तस्याः दुष्टलाभाह ॥ असाधीति ॥ अनेन तदर्थं मपि पश्येति तस्यां दुष्टलाभा गतिं प्राप्स्येति ॥ हे तुमिच्छया पूर्वमपि
त्वात् तदर्थं शेषमपि वार्थं क्रियाफलं दत्तवान् ॥ अनेन भगवत्स्वरूपं यथा कथं विदुषिं सर्वं दत्तं ॥ धनं तद्विचर्यते तद्वैतमपि भगवत् कर्त्तव्यमिति ॥ तस्मिन्नि
रतिवित्तं केन शब्दे वसभाय यवन्न सा उपविशति ॥ तदा ज्ञानमिति परमेष्टुं हि ह्यममुक्तं ॥ अनेन ज्ञानस्यैव विवित्तस्यानभु
त्वात् न निरूपितं ॥ अप्रतिकार्यं श्रायं केन शब्दे २२ ॥ तत्र विवित्तं यथा स्मृतादि तद्वैतं
५ मर्त्यः ॥ २२

इति तैत्तिरीयसंहिता
२२

धर्मशाला राष्ट्रीय कला केंद्र

पृष्ठ २
२७

अथाजयदिति॥ सप्तमांसीत्या॥ गोस्वनेति॥ इन्द्रयागं भक्तवैश्वलोमगावः समं तेनेति गोसुखं॥ गोदृष्टिकं वैश्वलोमात्तर्कगोप
राजं नई॥ द्विजैर्मिति तेनोयाजकत्वेन स्वस्य तिज्ञापिते॥ ईन्द्रयागं भगवत्तथाकरणे हेतुः॥ विजस्येति॥ कोऽसुखं धिक्स्वभावा
रूपेणास्थितस्य स्यादधिकीर्णः॥ पूर्वैर्लिखितस्यान्यथाकरणे सामर्थ्यमिति॥ ३२ अष्टमवर्षादिकृत्यानाह॥ द्रव्यं तोड्ड
तिरेवतामधानपदो मुख्य इतिज्ञापयितुं ईन्द्रयागं कारितवान्पुष्टिलीलां चत्वारोपयितुं गोवर्द्धनोद्धारणे च कृतवान्
तु जविययककोपादेतोः॥ ईद्रेमेघाद्वा एवर्षतिसति ब्रजनाशमाशंखद्वजो रक्षितः॥ ईदृशकथमेव करणमित्याशंकाह॥

अथाजयकोस्वनेन गोपराजं द्विजोत्तमि॥ विजस्य बोहूमास्वसि कीर्षन्सुखं विवृणुः॥ ३२ ॥
पर्वती ब्रजः कोपात्तपमानेति विदुः॥ गोवर्द्धनीनातपवैराजाती भद्रोपयुक्तो॥ ३३ ॥

भग्नोमानो यस्य तस्मिन्सति पश्चाद्वर्षेति सति गोत्रः पर्वतः सवलीलातपवर्द्धयि वीरसुका अपि धर्मिष्ठत्वात् भगवता
उद्धृतोः॥ लीलया अतपवर्द्धिबलीलातपवर्द्धना कं वांजा तोरक्षितः॥ भद्रैरित्सं बोधनं उक्तविश्वामित्राया भवानपितृणा
रक्षित इतिज्ञापार्थं वा॥ अत्रापि पालयितुं समर्थः स्वस्य परममनुग्रहं जविययककोलेकोत्पापयितुं पर्वतोद्धारणे
कृतवानि सतिमायत्नाह अनुपयुक्तो तेति ३३ ॥

गोत्राधेशेति सुयतेः ३=
एव०
२७

वर्षचतुष्टयकृत्यानाह॥ शरदृष्टिकरेर्मध्वमिति॥ प्रत्यगोदितचंद्रकिरणैर्मध्वमुज्ज्वलितं रजनीमुखं मानयनरेम॥
रजनीकोशाशीमन्त्रोः॥ सदिवदुकालेन समागमनतः प्राप्तिनीतोऽर्थतलापेन क्लिष्टोत्सकरेर्मज्जन्मानापनोदने करोति॥ न
तावता तस्यापानोपायद्विति॥ सोहि देवता निःकलं केन रणमयेच्छते॥ सदिवजोशशी शशकलंकयुक्तः अतः अभय
समाधनार्थं स्वयमुपायं कृतवान् रजनीकोशहल्लुपकोत्पावर्द्धस्वमनोभवं विधाय तस्मनोपि स्वात्तरेवता तस्मि
र्वांशश्चक्षुःकोष्ठि रनृपमोरिति कीदृशकृतवान्॥ शरत्कालीनः शशीतिवर्षकाले रजनीमुखे दृष्टिं पर्वतीतिरुतौ बसः॥

रजनी

शरदृष्टिकरेर्मध्वमानयनरजनीमुखं मायन्कलपदैरेम्लीयांमंड
लमंडनः ३४ इति श्रीभागवते महापुरुषोत्तमोपनिषद्दीपोध्यायः॥

ग्रहदि

अतएव तदनंतरकोलेऽस्य स्वकर्मापेक्षं नं करोतीति युक्तं॥ न ह्यस्य रजनीमुखं मानयति॥ महतां तस्मिन्काले की
डाभावात् रोहोत्तरात्मिकसंबन्धवति इति निर्णयतया मार्गं न भगवदेकजिह्वतयैव लोकोमंडलं मंडनयस्य॥ मंड
लस्य वाममंडनभूतः सुवर्णो नीलमणि वक्त्रेण पाणौ वा सुवर्णरेखा तद्वत्॥ इति श्रीभागवतसुबोधिनी श्रीमद्भक्तप्रदी
प्तिविविधियां दीपोध्यायविबरणं ॥ ॥

पुनरेम्लीयां भगवदेव, निमलेन मानयन्तया ३=

यो दोषः रजनात्मको
नौरसां भूतः सनेदोष
इति बोधार्थः ३=

त-सु २
२८

ततो ये मध्यचरितं कृत्स्नस्वविनिरूप्यते ॥ इदं श्रियाणं तद्यासंगमधिकारस्योषकं ॥ अविर्भूतो हि भगवान् तत्त्वान् वदन्
वर्तयन् सर्वसिद्धिं विननु तेनोर्वतो जततो मुखाः २ दर्शं श्रियाणि चत्वारि मनःशरीरिरेव तेन ॥ अष्टाविंशतिरूपा
णि निरूप्यते ततो ब्रह्म ३ इदं ध्यायेत् मधुराया मुराणि मुक्ता तत्र कर्तव्यं चरित्रे वक्तव्ये मध्ये गोकुलवासादिकं निरूपितं
इरात्रीमादिर्भौवकार्यं निरूप्यते ॥ तत्र प्रथमं गोकुलात्ममागत्यकं संहृतवानि ताह तत्र रति ततो गोकुलात्मभगवान्
स्वपुरं मधुराया सत्पिबोः शंखिकीर्यया उभयोः कार्यसिद्धयै बलदेवेन संयुतः रिपुप्रधानो नाथ्यकं संतुगमर्षकं

उद्धववाच ॥ ततः स आगम्य पुरं तपिबोः श्रिकीर्यया शंखदेवसंयु
तः ॥ निपात्य तुंगादिपुष्पयना च हंतं अकर्म ह्यमुमो जसोऽयं ॥ १ ॥

निपात्य तदुपरि स्वयं प्रतिताम ते तस्मिन् पिबोः प्रियदिकीर्यया तमपि तं अकर्म तद्विकर्मणो कृतवान् ॥ एवं हितं
ष्वाका मनस्विनः कएन मित्यं करिष्यतीति ॥ ओजसेति ॥ यथा तस्यावयवादिशीर्षा भवति तथामहाप्रयत्नेन विकर्म
णो कृतवानि त्यर्थः ॥ इदमेव भक्तानो मनः ॥ भक्तानो मनसि स्थितं देतुं हत्वा तन्मनः स्वच्छं कृतमिति ॥ एतादृशं चरि
त्रे कृतं ते तेषां हृदये यज्जायते अस्माभिरप्येवं कर्तव्यं ॥ भगवद्वैद्यस्य तात्पर्यं ॥ भगवानेव चित्रे स्थितं रोषं परिहृ
त्य मनः स्थिरं करिष्यतीति १ ॥

अधिकारी नो १-

सम ०
२८

एवं दुष्टनिग्रहं निरूप्य शिष्टपरिपालनं वक्तुं स तं शिवाद्यै स्वयमाद्यं ब्रह्म चर्म लक्षणं धर्मसंज्ञं कृतवानित्य
ह ॥ सौंदर्ये निरिति ॥ सौंदर्येण न स्य पुत्रः सर्वज्ञः तस्य सकाशात् ॥ ब्रह्म वेदं मधीत्य स ह्योक्तमिति सौंदर्यलोका मती
त्या निरूप्यते विधिपरिपालना र्थांस्तु सुखितरमिति अर्थावबोधमादिह हितं ॥ अधीतविद्योसमाध्यगुरवे रसि

अधिकारं कुरु कार्यं

सौंदर्ये निरितिः स ह्योक्तं ब्रह्माधीत्य सुविलरं त
स्ते प्रासादं रं पुत्रं तं पुत्रं नो ददात् २ ॥

ब. १

दत्तवान् ॥ सारं त्वाणवररूपा ॥ सोपि पुत्ररूपः ॥ सोपि हर्षं मत्त रूपः ॥ हर्षं पुत्रं नो ददात् ॥ मायं मत्तं पुत्रं मरणं त
र्थावसरं स्थितं तत्तु स स्मे प्रासात् ॥ भगवदाज्ञा काले न मरणं त्वाणमारभ्य सर्वं तत्तु स ह्यसं धातस्य प्रसिद्धा यो
धिकारे ज्ञातः तं सर्वं मेव विकारं काल उक्तिरं कृतवान् ॥ तदा सर्वं सिद्धं धातः ॥ हर्षं स्थितं तदवभवति यदस्य मेव मनो
धिकारि देवता ॥ ब्रह्म स एव हि स्त्रीणो वदन्ते ॥ शब्दे तु अथ भवति २ ॥

कन्याकलकामन्पक्षीसुखा तमाहस्ते सर्षः २=

पृ.सु. ३
२५

धवमाचारेण शिष्टपरिणलनमुक्ताद्वितीयाश्रमलक्षणधर्ममाचाराणप्रवर्त्यनस्तुतानिवाहः॥समाहुता इति॥भी
ष्मककन्ययोयेयावुभूषयायेप्रियःसर्वसैनरुमिहणयेसमाहुताः॥तेषाम्प्रद्विपरंरतोमोधवदृत्त्यातोस्तवान्॥मोधवो
एतस्यैवधर्मोस्त्रयतोस्त्रयविप्रथमविवाहेतदुभयैविधमनुस्मिणेशेगोधवतोत्तरविषयेसस्युक्त्याहरण
तएतस्यमितिगोधवदृत्त्याजक्रसुक्तं॥तेषाम्प्रद्विपरंरद्विधमनुस्मिणेशेगोधवतोत्तरविषयेसस्युक्त्याहरण
रेवते-योवामहान्तस्मेदेयेयमितीहायाजातत्वात् तस्मिन्नाद्यैसर्वेषामलकलेपरंरतीनूक्त्यस्यवृत्तवान्॥अनेनने
वाभिष्टाविसमर्थित॥सर्वप्रतिरूपताद्भवतःप्रियःसमानसैनरुमिहणयेसमाहुता इतिवापाठः॥रु

निकाहस्य २=
कन्याधनं ४

समाहुताभीष्मककन्ययोयेप्रियःसर्वसैनरुमिहणयेसमाहुता इतिवापाठः॥रु
वदृत्त्यामिपतास्वभागतंरुपरंरद्विधमनुस्मिणेशेगोधवतोत्तरविषयेसस्युक्त्याहरण

पेरायामुधाःसमागता इति॥तेषामलकलेपरंरदानेनतस्मिन्पुत्रेतेषामोहोनिरुक्तः॥भीष्मककन्ययोयेप्रियः
यःसर्वेनकरणेनगोधवदृत्त्यावुभूषयायेसमाहुता इत्यर्थेअनियतत्वात्सर्वप्रतिरूपतयागोधवतः॥प्रसू
कन्याहरणेतुसर्वत्रतुल्यमेव॥मिष्ममितिचौयनिवारितं॥सर्वेषांवल्लहानिवारिरूपते॥स्वभूमिति नवेधे
रोषः॥सुषर्षइतिगुरुभावमापन्नोभगवानेव॥तथासतिअमृतमिदतोहृतवान्॥मातुःप्रियचिकीर्षयास्वभाग
मितिबचनात्तद्वैयानाशक्तिः॥एषेवदुष्टिरधिकारिणोयागवदेकपरभगवतेवसवीन्द्रोषान्दूरीकृत्यस्वार्थमेवा

सम. २५

कनित्पृ०

समाहृतोभवति ३ ॥ ३

एवंभीमवंशेविवाहमुक्तास्त्वैवंशेगोहवविवाहमाह ककुप्रिनइति ककुप्रिनोद्वयभान्परणानेनवीक्रुतानुविद्धनसः कृता
नासिकीभित्ताजन्मनिपाससमकर्मतो नदभित्ताभनवीक्रुतानुविद्धनसः कृता
गोधवतानिजितःपुत्रीसमायुक्ताः॥तस्यांरुत्सलमप्याह तद्वृत्तमान्पूर्वस्वयंवराधमागतसमयवंधरुपेतिरेवहर्षः
मप्रोमानोयेवोतथाभूताप्रपित्तकोरुहयभजैतुःभगवतःसकोशातोहृष्टःअधिकारोत्तावतःअतएवअज्ञान

नश्रिती १

ककुप्रिनोविद्धनसोदभित्तास्यवरेनाग्निजितोमुवाह॥त
इन्मानानपिपृथगतोऽज्ञानजद्रोस्वयंशस्वभतःस्वशस्त्रिः ४

स्वयमज्ञानएवस्वशस्त्रिःतान्शस्त्रतो जन्मे॥अनेनान्द्वानयनात्तत्सत्त्वेनिरूपितं॥इयमेवद्विबुद्धिरेवताव्र
रुपा॥तस्यादोषाद्विधिमनियतोअनियताश्च॥नियतामायाकृताःसंज्ञयसनासकाः॥अनियतास्तुअननाएव॥ता
नुभयविधमभगवदूरीकृत्य नम्यान्पार्श्वान्नयतीतिवेदःधर्मोवा - तज्जन्मिकोदेवतोस्त्वनिमिवकृतगानि
ति॥नस्वभावोविभगवरीयानोबुद्धिरस्यविषयभवति ४ ॥ ॥

नश्रिती २=

पूतवमाचस्यगववेशमायाद्विक्रिंयोरपरहवेपिउत्सस्यो २

मुनिशक्तानरे देवतान्मायाय कनरे देवता नोता इत्यर्थः २

त.सु. ३
३१

तत्राह ताहानरे देवकन्याः कुजेन नरकापुरेण आहताः ॥ ततोऽपि पुनरुदेवः स्वर्गोपेक्षिकाया
रलोकिरौषधकुरीकरासमर्षितभोगार्थतयाकरोतीत्याशेकादिहृदयार्थं आर्जवंधुं आनीतोतीत्यलंबं धुवदितकनरीरदृष्टा उ
त्थाय सद्यः एकवारमेव तयति त्वेन त्वन हृदः ॥ हरिमाजैवंधुमिति विरीषणं न सोतमुपमुन्यते ॥ किंतु स्वरूपसदेव ॥ अत एव
भगवद्गरीनमात्रेणार्थे रीक्षेयार्थं त्यागादिसर्वदः स्वानोऽप्युनः स्मरणं विस्मृतात् स्वयदेवुशरदकमकनारुणः की
र्षकोटिलावर्णभगवंतं भोगे लयया हीतवय इत्याह प्रहर्षव्रीडानुगमप्रहितावलोकेरिति ॥ भगवंतं हृसेनरीन तयाश

तत्राह ताहानरे देवकन्याः कुजेन दृष्ट्वा हरिमाजैवंधुं ॥ उत्थाय
सद्योजगहः प्रहर्षव्रीडानुगमप्रहितावलोकेः ७ ॥

रीरेणार्जवंधुमिव नयतीतवयः किंतु प्रहर्षेण व्रीडया अनुगमोपचप्रहिता निगियानवलोकनानि आनंदचित्सद्रावदृष्ट
यः ॥ प्रपद्यते भगवंतमानंदमयं दृष्ट्वा प्रहृष्टो हृषीजातः ॥ तेनानंदानुभावा र्थेदृष्टिः प्रथमं प्रेषिता ॥ ततो धिमुन्यमा
ने भगवति पतिस्वीरूपं वेतनभावापन्नः व्रीडया भोगं निवार्य तदीयत्वत्वायिकादृष्टिः प्रेषिता ॥ ततोऽतः करणभगव
ति परममेव तत्र भगवतो विस्मयस्मिन् दृष्ट्वा पतेऽनुपपन्नः ॥ उक्तं नो रगो ज्ञातः ॥ तेन परमवैयर्थिकभोगार्थभगवति
सादृष्टिः प्रेषिता ॥ ततोऽपि तवलोकनानि भगवद्राहकारिणः ॥ अनेन भगवद्गरीयानामेवं विज्ञेय भगवतो त्याग इत्युक्तं ७

रम. ३१

अथ वनितामित्रादिदुलीलोक्तविराज्येण शम्भुसु
स्वतो माह संज्ञितः ३२

निदर्शने ३२

तासां भगवतः स्वीकारमाह ॥ आसौ मुहूर्त एकस्मिन्निमिः ॥ समुदायेन भोगः स्वीर्णां सुखकरोन भवतीति आसौ कालतद्रक्षो बाधनाभा
वाया ह भगवानुरुक्तो भूत्वा लोकि कवामा निहृदं स विधि विधिन हर्षं कंसमानफलसि द्युय भगवत्स्वभावाय स एकस्मिन् मुहूर्
ते पाणिजगदे विहासं हृतवानित्यर्थः ॥ स्वमायया जगत्कृतः करणभगवत्येकवल्सुखिद्वानंदं विमोघार्थं तद्रूपं योगात्माय स्वरूपमा
द्योदयतीति ज्ञायाय करणार्थं यतः सर्वमेव जगद्भगवद्रूपं चिद्गोमायामवदिति तं ॥ वैयर्थ्यं यवद्विमुने ॥ तत्राभावात् स्वमाय
या तासां भगवति भगवत्पदं उरुलोकां ज्ञातव्यं ॥ योषितिमात्रिभोगदृष्टा प्रदर्शिता ॥ नानागारे विहितसंस्कारविधीनाय ॥ अत्र विधि
निर्धर्ष इति प्रतिभाति ॥ इति याणां मुखलात् ॥ एवं यद्गमने विद्याधिवानुसुदरे स्वभक्तान् प्रविशितं प्रेरयितुं ८ तासां क

आसौ मुहूर्त एकस्मिन्नागारे युयोषिति ॥ सविधिजगदे पाणिमुत्तुल्लसः स्वमायया
तासपत्या न जनयतीत्यतिशयः ॥ एकैकस्योदश दशप्रकृतं तैर्विबुधवया ९ ॥

जगद्गतासपत्या न जनयति ॥ अपत्यानिकन्यापुत्ररूपाणि तसामधिकरणत्वेन तं नृत्वापत्यजननं निवारितं ॥ तत्राश
क्तिभगवदिदं ह्यया प्रकृतिपुरुषसंबंधेनैव तासोपुजा जायेत ॥ तद्वाहृत्य र्थं आत्मतुल्या नीत्याह ॥ सर्वशरीरार्थं वक्षः ॥ शरीर
तर्द्वयितः प्राणतोऽतः करणतः स्वरूपतल्लक्षधर्मतश्चेति ॥ एकैकस्योदश दशेति विधयः परिपालिता ॥ दशश्लोपुजानां धेरी
तिष्ठते ॥ प्रकृतैर्विशेषमवने ह्येति करणार्थं (स्वभावं) ॥ साहो कमेव पुरुषं सकृदुपलभ्य महत्त्वकार्यं कृतं ततोऽपि पुनः सर्वे प्रयोज
नाभावात् सकामेव स्थिता ॥ दशमे भगवोश्चरन्तं तल्लोकां नवति तत्रां द्वायार्थं पुनः पुरुषसंबंधं प्राप्य कायो ज्ञानविषयं तीति
न त्यागं बुद्ध्या स्थिति ॥ यागवक्तृत्वात्पणः भगवदिदं ह्यया ॥ द्वावहृदजननं साध्यतीति ॥ अनेन सौख्यवत् भगवद्रक्तोना
मिदं यद्देहिनि ति दर्शयं स्वयावदिदं विद्यायै स्वरूपमुक्तं ॥ तेन प्रेन व्रीडभावं प्राप्नुवति भोगाश्चानि ह्येति ॥ तत्रापि न भोगे ह्य
कीरं किं तु भवने ज्येनारसः ॥

एकमुहूर्तं एव पाणिप्र
रमा उरुलोकां ज्ञातव्यं
मुहूर्ततोदरे १२

लघु ३२-१२

न.पु. ३
३२

एवं कामनीत्या मुपपाद्य को धर्मी लोपपन्निकामुपपादयति॥ कालमागधे सादिसप्रति॥ कामजनकानि चत्वार्येव बहिरिदि
याणि॥ ईदिसंस्पर्शोर्ध्वं वसुपति रसने च वतुभिः को धर्मोः संवत्सर इत्यालकस्यैः॥ कामको धर्मो कर्तुं सप्तसप्तसिद्धि
ताः॥ यत्प्रोभे गुणैः स्यात्ते निवृत्तिः सप्तधर्मतः १ ततो मध्ये च वृत्तैः प्रद्युम्ना ईदिसंस्पर्शिताः॥ बाधुर्देवाङ्कुरात्पादनीयासा नि
रूप्यते २ तत्र प्रथमं सर्वपरिपालनार्थं भूतारुपात्तराज्जन्तुस्युक्तं यत्प्रथमं मायतीत्याह॥ काले नि॥ यत्तु क्रुद्राः स
यमागसम्भक्तोऽहं तव तजितान् हन्तवान्॥ तत्र कालमागधे मधुपुरि रोधको॥ शाल्भो द्वारकाया निरोधकः॥ कालः

कालमागधशाल्वादीन नीकेरु धत्त पुरं॥ अजीघन
त्स्यैरियं सपुंसीतेज आदिशत् १० १०

कालयवनः॥ मागधे जरा संधः॥ कालस्य प्रथमत उपाराधने अग्ने जरा संधवधात् आदिशत्॥ विष्टपि संधवते ते
न सप्तमूहा लेत्रय एवोक्तो भवेति तामसादिगणध्वजाः॥ अनीकेरिति सेनां रोधे करणत्वं॥ अनेन तज्जयस्य उर्ध्व
भक्त्या विताता॥ तत्रा यजनी घनत्वं॥ स यमिति मित्रतया लोकोद्योतेन॥ न तु तदुद्योगे॥ सपुंसीमुचुर्द्रुभीमप्रद्युम्न बलमही
दीनीतेज आदिशत्॥ अनेन प्रतिष्ठाप्य तान् आरकते नोपस्थापितवान्॥ तेहिमागधे यत्पत्न्याः लोकि कारिप्रकारेण ब्राह्मणा
ब्रह्मराशि वप्रपन्नाः भक्तका प्रमादि सेपका भवति॥ तन्निवारको भगवान् विष्णुर्निरिति विविध कामनियतो ॥ १० ॥

मन्त्रां प्रत्यक्षं
वी२=

राम०
३२

काले नवनाम २२=

एवमुक्तान् विविध न हत्वास्तः अनुयातान् अस्मद्वारे वकोष्ठिमाहितवानित्याह॥ शंबरमिति॥ शंबरः मयुखेन मारितः हि
विरोधत्वेन दाणः क्लिन्नजो भगवते वक्तुः सुते पि भगवते बहत्तः बल्ललोपि चुबले नेवर्त्तवत्कार्यो भगवते वै॥ आदिशत्॥ न
विद्युत्पादयः तत्सुपातिनः॥ एतां कोष्ठिद्रोतयन् कोष्ठिद्रवधीत॥ हस्तेषु कौभगवदीये भगवत्कर्तव्यं भगवत्प्राप्त्या
कर्मव्यमिति॥ ११॥ एवं रोषे निहोरा र्थं कृतान् अनुयातान् अर्धे तान् हत्वा शस्त्रसंन्यासं विधाय भूमिभारं निरुहन्तवानित्याह॥
अथेति द्वाभ्यां भक्तानां विषयः॥ इदं शस्त्रं संवदयत्॥ भूमिं लुप्तं हजो भोगेन शस्त्रेण निवर्धते १ उक्तानि तसु भूभारः कर्तुं
शंबरं विविद्वार्तामूर्त्तं बल्लं लभेवच॥ अयं शस्त्रं तव आरीन् अवधीत्कोष्ठघातयन् ११
अथ ते आत्पुत्राणां प्रसूयोः पति तान् पान् च चोलेभूः कुरुते ज्ञेयं व्यापगतो बलेः १२

बलमुक्तान् जनेन २=

कंठ्याः
किन्ति

योजनये कुर्वन्॥ तत्तल्लोपि निवृत्त्यर्थं नखरूपे हि पीडयेत्॥ प्रयत्नमेति वीक्ष्य लोपमेव संवदयत्॥ शः कर्तव्यं चान्मेव हृद
स्य शीतमुद्रया॥ क्रिमिकंठं कुरुषी तो तन्कोशो नोदधीतः ३ अथेति प्रकमोत्तरं॥ हारण्यभावेन॥ ते आत्पुत्राणां पीडवा
नां दुर्मिधनारीनां च॥ प्रसूयोः सहाययोः पति तान् तान्धममनपे सल्लोभ्य हजो भवेन पति तान् घातयन्निहृवत्सा संवदः॥
तेन्यामाधिष्मताह॥ चकोलेति॥ कुरुते च लपाभूः धर्मं सेवेति ते धर्मभावं मापिताः॥ चलवमेधमीत॥ ते सर्वे ह्यधमेनि
ष्ठाः॥ तिघातिनः॥ अतएव यो बलेनः भूश्चकोलेति॥ र्वेवैककार्यं कृतवानित्यर्थः १२ ॥ १२ ॥

प्रदुक्लं ह्योक्तं कंठं कुरुकेनेवेति व्यासत् ॥
हकोलेवते द्वाकर्म १=

त.सु.३
३३

क्रि.ति.कं.६.कै.दी.दे.

किं च अथ धनं वधमुक्ताप्रधानं वधमाह सकर्ष्युः शासनेति ॥ ननु जीवनादेव विद्यामानेकं च सर्वं संप्रियमगताः न होकमहं स
र्वधामित्याशंक्य दुर्धनं पत्न्यातेनैव सर्वं धामायाः होणामित्याह ॥ सकर्ष्युः दुर्धनः कर्ष्यसिद्धिः ॥ दुःशासनोभाताः सोढुं शक्नु
विः मातुलः एते च त्वारे दुःशाः एषो कुर्मन्वस्यः परिपाकं तेन तत्कर्मन्वेयिहस्तः तेषां श्रीः आमुष्मका केनैव दत्तमिष्याह ॥ हं त
ति ॥ हताश्रीयमुष्मयेवामिति ॥ येवामिति विशेषणं दुर्धनं नमसिहं तवानिति सर्वं धनं ॥ अमुं चरसिद्धिं भजोक्तः शयानः पश्य
तिकर्म ॥ एवं सर्वं कार्यं कृत्वा पिभारिहं त्वये समागतः निवेष्टुं कैमीरं जैनयन् सर्वभारं दूरीकृत्यापिन न नंदं ॥ संतोषं न कृतवामिति
स्वरी रूपानि रूपाणि ॥ भगवदीया नोस्पर्शं दिव्यं तानं देहुरेव न सुखं देहुरिति १३ द्वितीयां भारं दूरीकृत्युपेनानंदं नमो वाह ॥
कियामिति च्छन्निराकरणात् ॥ सुदुर्गममिदं महाएतः समायाति तस्मात्सेनयैव जायमानसति ॥ तत्र नमः सुदुर्गममिव न
सकर्म्युः शासनं सोढुं बलान् कर्मवपाके न हं तस्मिन्नुपयुक्तं ॥ सुयुधं न संतानुं चरं शयानं भनो हं मुयौ न नंदं पश्यन् ॥
१३ कियान् सुवीर्यं त्वपि तं भारेय द्रौणीभीमानं कर्मसमूहः ॥ अष्टादशाहो हिरण्यो मद्रं शैव बलं दुर्विषयं ॥
शयति ॥ सैनिकालुसर्वमिति न्यायेनाह ॥ भुवः कियान् बलं भारेयस्यात्पि कर्मशैः कर्णे दूरीकृतः ॥ १४ इत्यादि ॥ १४ ॥
नानंशनाह ॥ यद्द्रौणीभीमानं कर्मसमूहं रिति ॥ हयं हयमुभयत्र मूलभूतैः स्वतेजोभिरेव ॥ एवं च दुर्विषयं रपि तेजोभिः ॥ चतु
रंगहेनारूपैः अष्टादशाहो हिरण्यः तावद् द्रौणीभिः ज्ञातो भारेयस्यात् दूरीकृतः ॥ ततो यथाधिको भारे लीलाह ॥ आले बल
मिति ॥ अधिकं त्वे हेतुः ॥ दुर्विषयमिति ॥ केनापि सोढुं मशक्यं ॥ दुर्विषयं त्वे हेतुः ॥ मद्रं शैव शैरिति ॥ सर्वस्यापि भगवत् सर्वं धनं हि न
नो सर्वं धनमिन्द्रं शैरिति भक्त्युपेयतात् ॥ अग्निना यं त्वमिरूपितं ॥ वायुरजबलाधिष्ठाता भगवत्सर्वं धनं त्वस्य नृवं हि न
नयति तव सुवर्णं हर्षं न तेन परिक्रिन्ते न यद्दौ तु शक्यं इति परित्यज्य तुल्यतायाज्ञानं न भगवद्विभ्रंते मिति त्वस्य देवं तानि ल

शाम्पः

॥ १४ ॥
॥ १४ ॥
॥ १४ ॥

म.त.५

तस्यापि भारस्मिन्नुपयुक्तमाह विषयोयदैवामिति यत्सर्वोपायदानं मिषो विदारो भविता सोपि विषयो विवेक इति तेनोच्चाज्ञाशप
यैव स्याज्जातं नृपविषयायेनाह ॥ माध्यामदिराबहुपानसिद्धार्थं प्रधुरं सोतामुक्तवान् तयाथो
मद्रः मद्रं शैव विवेकादि विस्मरणमुक्तं तेन अज्ञातायाः पिच्छिले च नानियेयो नन्वस्योपादानेन मद्रि यापि सिद्धि मरणेन च भगवत्स
हायाद्यं मागतानो भगवदीयानो अमुं कृते तेषां कर्मकारं तेषां भारेवं कियत्तद्व्याह ॥ योऽधिको पाय इयानं तोम इति ॥ सवापि स
नैव धर्मोपायो न त्वयः तव हेतुमाह प्रमुद्यत इति ॥ अये दुर्गपायः सोऽर्थमपि दृष्टं त्वयैव वा तं दृष्टं तेन हि स्वयं किरणो नापि एकर
तमहावति तुल्यत्वाच्च न केन ॥ सोऽप्रसिद्धो यदायदावदनाशा र्थमायध्वयः प्रहताः तदाहं दुष्टातः तानं हंतुं तदापि सिद्धं द

विषयोयदैवो भविता विदारो माध्यामराताम्रविलोचनानां यैवो धर्मोपाय इयानं तोमो मय्युद्यतं तं दृष्टं ते स्वयं

१५

ते अये दुर्गपाय अंतर्दृष्टं ननु केयं भगवतो लीलायत्सकीयात्सेवका नृत्सर्गो न समागतान् अयं नृशरणं स्वयमेव मया ये
न नृशानं कुरेतीति ॥ उच्यते ॥ सर्गाद्यैमेवमिति स्वात्मना सह च दुल्लया आतो नार्यं तमक्रि विरोधः स्वतलेया माविनी वसाप्रथम
वात्तमाययं यद्वा विनी वसतिरोभावे ॥ विदोभावे यथावत्त्वा उच्यते ॥ लीलायां मिति न लीला विरोधः यथा स्वसर्वं हेतुवं तया ये
वस्यते न च तेषां दुर्गतिः ॥ मुक्तावेतदर्थमेवोक्तत्वात् ॥ सर्गादौ मुक्तं ते वोक्तत्वात् ॥ सर्वत्र तान् विना नाशयोनिरूपयिं नृशक इ
ति सूचितं तस्मात्वाविनी वं तेषां माविनी वं कारयन् स्वतिरोभावे च तोलितो भावयन् स्वसमानात्सेवित इति न भक्त्युक्ता
पितिरस्कारलीला एवं विस्मृतिरूपितः १५ ॥

शु.क्रि.६.२=

त.सु.३
३४

संसाधनविभाग-२

संसाधनविभाग-२

संसाधनविभाग-२

पत्रेण
प्राप्तवानि मे भो मद्रासि तेनैव सत्सु विभागान् १ =
मे कुं दे तया विप्रिदिरे वमनसो विदुर्वैदित्कवेस्तः २ =

तत्र रेव तोमिर्विस्तरूपयन् प्रद्युम्नं विरूपयामु रेवं विरूपयति यद्विः यत् आपाततः भक्तानामहितं तत्प्रतिभानं तद्विक्तामार्गस्य
तथा त्वत्पानाय दशलीनोपरे अपि वैकुण्ठे निर्वन्ति कतिः रूपोत्तरेण भजनं स्वाभिसेवकयोर्हितं १ स्वामिर्वैसेव कोर्ह
तिसेवकत्वं तथा परः अयथा सफलोनस्यात् भक्तिमार्गः समाधनः २ सेवा दशा यो वेत्तामी विरसः सिद्धाभावता पश्चाच्चे
सेवकत्वं स्यात्फलमीशाश्च नो भवेत् ३ यावत्साधनमात्मानं सर्वशास्त्र विरोधि न कृत्वा तैर्धर्मसमाश्रितं कुरुते फले ॥
४ अतः स्थितिर्दशा यो हितं हि चिंत्य हरिः स्वयं स्वानभिसेतव्ययान् नो ज्ञयत्येव नान्यथा ५ तदाह एवमिति सर्वप्रका

एवं संचित्य भगवान् स्वराज्ये स्थाप्य धर्मं नंदया
मासमुद्रुः साधू नो बर्त्म दर्शयन् १६ ॥

रेशा सम्यग् विचारयित्वा तया करणसामर्थ्यं तस्येति भगवान् निष्पाह स्वराज्ये ति यथा तामहे सत्येव एव साक्षात्फलं प्रयोक्त
तीति न्यायेन भगवदज्ञेया धर्मं जमिति तथा स्थाप्येन साधिका रोर्दृष्टिः ॥ नंदयामासेति सवीने वसुद्रुः सर्वप्रकारेणान्
दयुक्तोश्चकार न केवलं लौकिक विषयैरेव दर्शयन् नरैक मार्ग एषीत्याह साधू नो बर्त्म दर्शयन् ॥ सतो मां योगे
वैदिकः तद्वर्त्म निष्ठात दर्शयन् स्वयं यत्पारिदिकमर्कं नृवैदिक मार्ग एषा पिनंदयामासेत्यर्थः अनेन प्रबोद्धं मयोरोचस्व
रीकृतवानित्युक्ते १६ ॥

एम.
३४

पुष्टिमां प्रतिपादयित्वा करीतीत्याह ॥ उत्तरयामिति ॥ श्रेयैर्दशः अभिमन्युना उत्तरयौ शक्त्यानुसारेण धृतः ॥ स्वभायीया
मर्जुनपुत्रो यथा शास्त्रेण मध्यं तवान् ३ मीमांसी रोषप्रदो हरीकृतवानित्याह ॥ संवेदोपपन्नसंक्षिप्तं निष्कर्मो ब्रह्मसाधु
स्यामो घात्वात् अतएव समुक्छिन्नः अमेसेतति स्थिना पुनश्चेदना नंतरं एव सर्वयोगभगवता धृतः छिन्नो हि पूर्ववत्
गः नोत्तरं विभक्तिः ॥ वंशः प्रदीप संततिवद्बलि यथा निरंतरमुत्पद्यमानो ज्ञेयः ॥ अंगुलप्रपरिमाणं दीपशालाप्रवे
शानिर्गमो म्मो स्थापयति तैलवर्त्तिकोचनिमित्तमाश्रित्य तथा पूर्ववदेदं अन्नायुषी समासाद्य शरीरोत्पन्नो बभूवः स्तुल

उत्तरयौ धृतः श्रेयैर्दशः साधुभिर्मन्युना संवेदोपपन्नसंक्षिप्तः पुनर्मगवता धृतः १७

तया परिदृश्यमानं रूपं प्रवेशनिर्गमोत्सममेव स्थापयंतीत्येव तत्सत्त्वमाज्ञानान्तात्तममध्यं उत्तरेतरं शुक्रानां निस्त्राव
रणानिस्त्रस्य रूपशालिकुर्वति ॥ ततोतः सत्त्वमादरण्यप्रशिथिलान्तरयवसत्त्वस्य त्वत्किं तयोवापिन संवेधत सर्वत आहूय
वित्रीभूतमिव योगोपनिषदि तन्माध्यायुषी निमित्तमाश्रित्य पूर्ववत्तयापिसंप्रधानं तत्सत्त्वमाध्यातः सत्त्वसत्त्वान्तरूपविशे
षान् कुर्वतीति आब्रह्मतत्त्वसंवागो मयस्को तत्र तस्याः संततिवद्धरे पूर्वसाधितस्य विद्वान्नाशकनिविद्याते न उत्तरयौ
दनासापयं भगवान् स्वयं प्रविष्टः नोसेत तं तेषां वरं सितवान् ननु रुष्यादिबुद्धीजोत्तरधनेन संततिं तमेव ॥ शास्त्रतो म
नुना साधुर्वसेत तं कृतवानित्यर्थः ॥ अनेन पुष्टिमां प्रदत्तिः प्रबोद्धं मयोरोचस्व १७ ॥

तसु: ३
२७

लौकिकक्रियापरित्यागार्थमाह ॥ तत्रत्यातेति अयमेवविशेषमोहः तैहिमगवद्भक्तः भगवद्भक्तोव सर्वसमाधनं कर्तुमु-
चिताः तद्यापिलानादिकमेवकृतवन्तः ॥ तत्रसरसत्यामनिकुं उवालोत्तरेवर्धयितुं तर्पणप्रिक्षयविषेभो बद्धगुणगावो
बद्धरोहसारदुग्धसाधुत्वादयोबहुवोगुणाः ॥ अनेनाध्यात्मिकाधिदैविकाधिमौक्तिकसंतोषः संपादितश्च्युक्तं २६ ध

तत्रत्यातापित्तनदेवान्स्वकीश्वेतर्प्रसा ॥ तर्पयित्वाधविषेभोगावोबद्धगुणारुः २६
हिरण्यजतंशमीवासीसजिनकंबलान् हयान् रथादिभान्कन्याधरं हृत्तिकरीप्रपि २७

नत्यागमाह हिरण्यमिति ॥ हिरण्यं सुवर्णं हिरण्यं जतमिति देवपितृप्रीत्यर्थं दक्षिणाविषयः शय्यां वासांसि रजि रजिदि-
नसुखकण्णि अजिनकंबलानिति आभूराणापरिधेयानि विविधम्येतानि सत्त्वजनसमोभेदेन साधरणां दीयानि ॥
हयान् रथान् केवलांसहिताश्चोश्याः इमाह लिनः सतंवाः कन्याधरमिति ॥ एजसंसा नं हयाः सानिकाः हृत्तिकरीप्र-
पिभूमिमात्रं हर्षदद्यामादिरूपा किंबद्धनामेषां यदस्ति यत्किंचिन्नी तत्सर्वं ब्राह्मणद्वारापरित्यक्तमित्यर्थः २७

एम्.
३७

एवंपरित्यक्त्युद्वाह्यत्वाभगवत्प्रीतिकर्तृकमकृतवन्त इत्याह अन्नं चोत्तरसमिति अनेकव्यजनच्युक्तं अन्नं हर्षोक्तिमयवद्ब्राह्मणोभः
हृत्प्रीत्यर्थं दत्त्वा निहृत्तयाः भक्त्यावेशेन सात्विकभावं प्राप्ताः स्वधर्मोद्बोधन एतस्य मिश्राः सात्विकाता इत्याह गोविधार्थोसर्वः
श्रूरा इति गोविधार्थोसर्वः अन्नसर्वः प्राणायामाभिरुपार्जितं ॥ श्रूरा इति राज्ञः ता इत्यामोसर्वप्रायश्चित्तमाह प्रणम्युर्बुद्धि-
मूर्ध्नि इति य एवशापदं त्वं तस्मै भवत्येरीयेभ्योवाह्योसोपाद्योमलाभं कृतवन्तः शिष्टेषु शिष्टाणि एवंमहायाचतुर्विधं

अन्नं चोत्तरसंतंभ्योदत्त्वा भगवद्भ्याम् गोविधार्थोसर्वः श्रूराः प्रणम्युर्बुद्धिः
२८ इति श्रीभागवते महापुराणे तृतीयस्कंधे तृतीयोऽध्यायः ॥ श्रीगोपातयनमः

गवच्चरित्रमत्र निरूपितं इन्द्रियाणां तानकर्मभेदे विहितं विहितं भेदश्च ॥ अश्वमिः सप्तभिः श्वेवयुः सप्तभिरेव च ॥
चतुर्ध्वजैर्भगवत्तश्चरित्रं त्वमिदं १ एतद्गुणालीन्द्रियाणि नास्य गृहं ति चक्षुः सतीर्षं हितं वशोक्तं जमहेतुल-
भावतः २ २८ इतीभागवतसु बोधिसौ श्रीमहसूत्रमरीचिस्तद्विरचितायां तृतीयस्कंधे विवरणे तृतीयाध्यायविवरणी ॥

अस्तौ भाष्ये १५८.५.८

मगवत्संज्ञापीलरुहं धी १

मयवाभासकं

वदुर्ध्वयधिकार्यं बुद्धिर्मगवतोऽन्ये पंचभसावसंभोक्तापंचपयधिकारिण १ स्वर्गपंचगुणाः प्रोक्ताः फलमत्रनिरूप्यते ह
तादृशेद्विपुरुषेभगवानाविरोधतः २ तदेवमुक्ताः पूर्वबुद्ध्यातेनामथाया अतोभगवतः सर्वेहनुशुद्धयिर्लुप्यते ३ त
त्रप्रथमसंस्तौतामिकाबुद्धिर्भगवदिदयोमयेत्याह ॥ अथोतिप्रतिभिः तामसीहजसीचैवसात्त्विकीचेतिस्वामागतं पूर्वमैतादृशा
अपिसर्वदोषविनिर्मुक्ताः भगवदिदयाश्रमापनोदनेकनैर्मयिनिर्तेयोमतिरुप्यन्ता ततः पूर्वबौद्धयनयोत्तमसमुद्दिहस्यने
त्याह ॥ अथभिनम्रकमेण त्रेहर्षोक्तः ब्राह्मणेननुज्ञाताः भुक्तेत्यंतं पूर्वसंबंधि। बाहर्लोपीतेतिमिद्विचरणी तस्याः फल
माह ॥ तयाविज्जितज्ञानावति सर्वैरिहाधनंयर्थयद्विबुद्धिर्विनश्यति अकर्मसंतानासिमहतामपिनिश्चितं १ तस्मा

एतादृशगुणवैशिष्ट्य
रिति १

उद्धववाच अथतेतदनुज्ञाताभुक्तापीत्वाचवाहणी ॥ तयाविज्जितज्ञाना

उद्धववाच नानुस्मैर्मर्मपस्यभुः १

देवंकर्मयमिद्विद्विरिहोऽन्ये अतोत्रशस्त्रैर्वज्रतपाप्राणैरुपस्थितैः सदा २ बुद्धिर्दशफलमाह दुर्लभैर्मर्मपस्यभुरिति
॥ उद्धववाचिदुर्वीकात्रिअपकर्मबोधकानि यस्यसंनोविनंततममादाज्ञातंमर्ममुच्यते ॥ अपकर्मवाक्येत्तादृशमुक्तं तदस्य
धीः ज्ञानंवात्रशस्त्रेच्छिर्न निवृत्तत्वावस्थापिप्राणैर्नर्मधवत् प्रमत्तातैस्त्रैर्होस्फुराते तद्धमवतिनित्यं तद्विषयमोक्तं नीलाशमोऽहः
॥ शरीरस्यानभिवलकेशास्त्रादिकंतस्यचोयकं ॥ इदियुगिजनकानि अभासीराष्ट्रं हेतुः ॥ तद्धविधिवंसात्कारिविदे
न देशदयश्चवटपराधिः विविक्तास्त्यनाशकाः विहितास्तंतः करणमुद्दिहंतः चोयका ॥ तद्धीवमप्रयत्नित्वापि
नैतिश्रुति यद्वेपराश्वदशद्विद्विषयाश्चोदीपकाः जनितस्यअततिनित्योत्पादनस्यसामर्थ्यरूपाः तदेवबुद्धितेनानि

एव
३८

देवदुर्गः

गने १२

उपका ६११

देशं विद्वत्तरेदुतेल्लोसगदिदेशास्तीलावरः १

समक्षद्वैताः १

लोकः १

तादृ १

बाह्यातरेकंभगवद्वर्णस्योत्तरेनेकध आनंतेविदेशंभतनिरूप्यतेलीलवत् आश्रयरूपंमूलमैविकृतं सर्वेषांशर्मोक्तं
तत्र ॥ तदेवप्रमकारकधर्मरूपेणअविर्भूतंअविकृतमेवभगवदुल्लेखोऽन्ये तदेवमुक्तं धीवैरशरीरैर्यद्वातिनद्विपुरुषवैर
दिवअनंतं यच्छादितुंमप्यप्यदतेतदशरीरविधिर्दुर्लभयश्चरविकृतः सर्वशराभवंति ॥ तदेवमुक्तं प्रमाताप्रमेयंवाअ
यते तत्रप्रमेयमप्ययंप्रमेयानंस्ततश्चनंतमेव परंमयेयल्लुप्यतयाकविधमिति तरेकमेवोऽन्ये यमात्रितुवंप्रभातद्वैतं ॥
अतंकराणेन्द्रियाश्रयलात अंतकराणुचतुर्धर् इद्वितेकध विरोधास्तुविषयाश्रयशान्तिगुणानयुधुषाभवंति तत्र
प्रमत्ताजनिनंतेश्यामकर्मवन्तिविरोधास्तुवाचविषययुक्तः अहंकारेबुद्धासहितः स्वायं पश्यतीतिस्वप्रज्ञानंअहंकाराश्रितं ॥
शरीराभिमतिमिद्विअहंकारेणुक्तं बुद्ध्याश्रयं विज्ञानंमेववसुधुषोपपत्तिश्चअमरकीनंअतोनिर्विषयिकंज्ञानंविज्ञाश्रितं ॥ त
सचस्तिविर्दिष्टातादृशमितिनाशेविरोधेलागुह्यते ॥ इदंक्रमुपादाभादस्यलमायनोनाशः ॥ तत्रदेवमीयां शान्तैवति
रक्षरती तस्यैषाश्रयभूताः कालादयः कलिमाधर्मोद्विदेशंशान्तिविद्विधियाः ॥ तेषांयत्तुस्वर्गपंचभगवतः स्थानतोऽनंतं
गुणतश्चान्तस्तोरातोनाशोक्तं ॥ येयुंज्ञानंज्ञायतेतैस्तेष्वनरपति ॥ अतोवैदिरयातेवीयज्ञानंपूर्वस्ति तप्रभातंयत्तुआश्र
यंतदधस्तात्यतिमितिनिश्चितज्ञानं ॥ माधयाचाविद्यमानः पराधाः बुद्धामेवोपस्थाप्यते ॥ तद्विषयसहंमेवबुद्ध्याश्रितं
ज्ञानंस्मृतिरूपंभवति ॥ तयाहृत्वातद्विषयसंबंधीनिवाकानिदुरुक्ताविभवति ॥ तानिचविषयसहितानि विषयाश्रयाधर्म
र्मस्तथा मन्त्रगान्तायमितिधर्मोः आदश्चकमरणाधीनाहंमिदेकं तस्यअत्ययंहेतुर्मर्ममितिभवति ॥ तजालोपायातः श
रुहोतीपिमहतीमधीनयति ॥ मन्त्रत्वात्सरीमावमुक्तंनत्वायातः १ श्रीगोपालयनमः ॥

नानुसुल्लेखकतामै १

विद्यादीनां १

मगवत्संज्ञासमाधाय
गतितामवतोऽन्येयोऽहः १

५८१

त० सु४
४०

यद्यपि भगवता मुत्तमत्तवमुक्तं तथापि प्रभाससमागत्य गंतव्यमिति रूपाभिप्रायः अन्यथा ह्यवस्थापरित्यागीनस्या
त तदर्थं अथापीति तदभिप्रेतं ह्येवैकं ज्ञानवद्भिति उपदेशो ज्ञानेन सर्वज्ञताया ज्ञातत्वात् भगवत्कृपया तदपि ज्ञा
नं परममयेव अरिहंति संबोधनमभिप्रायज्ञानार्थं एतन्तीतावधि प्रभोरभिप्रेतमपि कर्मयने तावता वाक्योद्धरणं त

प्रभोः

अथापि तदभिप्रेतं ज्ञानवद्भिति मरिंद्रम दृष्टतोऽवग
मभर्तुः पार्थिवे स्वेष्टेणात्तमः ५ श्रीगोपालयनमः

गिरिनार

सखितः कलसेरुतिप्रवृत्तानं तरे

यापि संहननं प्रथमतये बद्धिकाश्रमयाकाकृतांगिरिदुर्गपर्यंतं समागत्य पश्चात्प्रभासे गत इति लक्ष्यते ॥ अभिप्रा
यस्य संदेहे पृथ्वीवत्स्थायि विद्यमानत्वात् तस्मिन् हारपिगतस्माह पार्थिवीर्विस्त्रेयं विद्योः पृथ्वीवत्स्थायी वापरित्याग
स्तत्राह मत्तमः ५ ॥

एत०
४०

मया प्रभासिहृदीनस्तमयात् तत्राग्निगतं २=

अभिप्रेतोर्थः तर्कतोपि प्रमितो ज्ञात इत्याह अत्रात्तमेकमिति ॥ तत्राभगवतः ऐश्वर्यसमाकुर्वन् ज्ञातव्योऽप्यधिकतः तत्राभगवति
दृष्टाः स ह्यस्मिन्भवति अतो जगत्तत्त्वोद्देशविशेषाणां ज्ञेयतामेव गुणोपसंहारे कोद्देशाधिकारत्वात् प्रतीतिरिति ॥ एवं सर्वोपसम
नं गुणविशिष्टस्य साक्षात्कारात् ज्ञात इत्यत्रात्तममिति ॥ ब्रह्मसाक्षात्कारेण ह्यवस्थापरित्यागात् तत्र प्रथमं भगवतोयमसाधारणो
गुणः यत्सर्वप्रपञ्चातीतः सर्वसुखसंस्तुत्येको भवति कारणरूपश्च भवति किंच भगवानासीत् भवति सर्वत्रैव दिशोऽतो वैद्य
वानां समीपे अग्रगण्यतायै कर्माभावात् उभयविष्ट एव हि स्थितं करोतीति च ज्ञाति ॥ अनेन लोकैष वयस्योपसमः संहारश्च ज्ञापितः ॥
भगवतोपि दर्शनात् भगवद्विद्यैव तावन्मिताह विचिन्तयति सर्वत्र सरस्वतीतीरगृहद्वारादिस्थानेषु लोकास्तीति विचारयन् यजो
- अत्रात्तमेकमासीन् विचिन्तयन् स्थितिं पति ॥ श्रीनिकेतं सरस्वतीकृतं तमेतमेतं

पविष्टः स्थितः तत्र दृष्टव्यार्थः अनेन विचारार्था सर्वसुखं तस्मिन् एकमेव विचारयेत् ॥ तदनेन तदस्य विज्ञेयत्वं आत्मविनयव्यवस्थिति
ततोपि ब्रह्मविज्ञेयत्वं ब्रह्मसाक्षात्कारात् ज्ञेयतामेव ज्ञेयमिति अत्रात्तमपि पुरुषोत्तमः पतिरिति एवं च तत्सर्वप्रमयेति रूपेण विज्ञेयत्वं साधनफलमे
देन प्रमाणीतस्य रूपप्रत्ययाह ॥ अर्थशब्दकलातीतवभाषन्यात् ॥ तत्रार्थः श्रीनिकेतः ॥ अनेन प्रमयेत्यस्यैवार्थः ॥ स
स्वत्कृतं तन्मिति विदेहं कसम धिगम्यता ॥ अनेन मिति तल्लेखनीयमपि हि तन्मत्तत्वरूपेण तद्विज्ञेयत्वं साधयितुं कृतात् ॥
श्रीवत्सेनस्त्रीश्रावोपविष्टा दृष्टा सरस्वतीतीरवसुदुर्गदर्शनात् स्थितो दृष्टः ॥ अत्राश्रितेन सर्वदेवगुणविशेषां रूपं हि तानां
गृहस्थाणां भावभावश्च एवमेकैव प्रमाणमभियन्ति स्म यः ॥ चतुर्मुखः विद्वन्मोक्षः ॥ एकः संकल्पः ॥ आसीनो वासुदेवः ॥ दयितः
प्रसुप्तः पतिरगिह दृष्टिः श्रीनिकेतो नोदितः ॥ इतरे ब्रह्मसाधिवो

एवं प्रमेयप्रमाणेनिरूप्यफलरूपं भगवंतं पंचैक्यमाह ॥ एषा मावदातमिति ॥ एषामश्वासवदातश्चेति ॥ अर्थं दि नसविदुर्न कलमध्यसदृशवत्
भासत इत्यर्थः ॥ आदिशुचैर्नमस्तः परस्मादिति श्रुतेः ॥ अनेन साहस्यरूपामुक्तिर्युक्तमवति ॥ विरतं निमित्तं व्यापितुं देरुतो भावः अ
नेन सात्विकमप्युक्तं ॥ उत्पादकसंस्कृतरूपमावच्छा ॥ तेन सात्विकोपपन्नरूपमिति वारिता ॥ मुक्तपुष्टेदारमेतं प्रति तया विधमात्मानं प्र
दृष्टीयति फलसाय ॥ अनेन बोद्धव्यं कलौ यमनोर्म्यो देरासासुचितं ॥ प्रशोताहलनोचनमिति प्रकर्षणशक्तं एतौ चनेयः ॥ एषा सा
नराक्रियाशक्तौ लोचनेयमप्युक्तं ॥ प्रकर्षः साधनसाहित्यं ॥ अनेन साहित्यं ॥ चमनैर्नम्यं ॥ इदमेव हि सामीप्यं ॥ ज्ञानक्रियाशक्ति
मत्तमेव तथा ज्ञातुं ॥ अनेन देराद्ये तावेन वात्र प्रसिद्धिरिति सूचितं ॥ रोमिश्च तुर्मिर्विदितमिति ॥ विदितं ज्ञातं ॥ अनेन सायुज्यमुक्तं ॥

एषा मावदातं विरजं पशं ताहलनोचनं ॥ रोमिश्च तुर्मिर्विदितं पीतकौशोर्बरेण च ७ ॥

स्वद्विजम. १. २

अविश्वरूपो देव
समुज्ज्वलः

उत्तमोर्वाकुचतुष्टयं ज्ञायकमिव ॥ अत्र यत्तद्व्ययं क्रियया मत्तज्ञानेन न स समुच्चयं न वतीति ज्ञापयितुं दोषिः क्रियाशक्तिरुर्मिर्विदितं
वतादिभिः विशेषादि तैयसादितिसवीज्ञानमिदं नैकं ज्ञातं कालमिदं नैकं वा ॥ अत्र यत्तद्व्ययं क्रियया मत्तज्ञानेन न स समुच्चयं न वतीति ज्ञापयितुं दोषिः
वा ॥ पीतकौशोर्बरेण च ॥ पीतं कौशं कौशेयं यद्वर्तते न च विदितं ॥ अनेन नैकं साधनं विज्ञानमंगमितं देव विशेषणमाह पीत
मिति ॥ अहंताममताभावात् ॥ कौशमिति ॥ कुशसंबंधि नोयमनियमादयः अर्द्धरमित्यवच्छात्रयपरिज्ञानेन विवर्तय ॥ एतानि त्र
समावेज्ञानसाधनानि ॥ विशेषं च तपश्चैव समाधिरिति साधनं ॥ एकमेवेतत्त्वप्रत्येकपर्यवसायि ॥ चकारः अमुक्तसर्वफलसमुच्चय
र्थः ॥ सर्वफलरूपमंगवानित्यर्थः ॥ ७ ॥

अकाशरीरवृत्ततद्व्यपेक्षतत्त्वज्ञेयवितेन मत्तज्ञानमंगमितं दे
नपीतदप्यतिशयोक्त्यः २

किं कालस्य स्वल्पं
यतः २

मम

४१

एवं फलरूपं निरूप्यसाधनरूपं चतुर्लूपं निरूपयति वामऊरवधिति वामऊरदक्षिणोक्षिसरोरुहमधिश्रित्यस्त्रिं दक्षि
णमंक्षिसरोरुहमिति वा ॥ भक्तिरनेन साधनं त्वेनोक्ता ॥ वाचा मनीहरीयभगवत्पतिहोयारूपालेभुगवदुक्तिमात्रे
मलबलं दूरः सर्वोपाधिकश्चत्वापि न ॥ महेरुहं त्वेन मेवोक्तं दूरं दूरीकृतमिति सूचितं ॥ दक्षिणापरे नमक्तिमार्गोक्षिणविशे
सरासाधनमनेन १

उत्तमोर्वाकुः २

वामऊरवधिश्रित्यदक्षिणोक्षिसरोरुहं ॥ अ
पाश्र्चिनार्मकाश्र्चत्यमरुशंसक्तपिपलं ८

वाचा मनीहरी

वाचानीति सूचितं ॥ वातुर्मंदक्षिणोदेराशः पार्श्वोभावादेव च ॥ भक्तौ चोत्तमं परं सकुटुंबसमं क्रियत्वाय ॥ स्त्रीपुत्रादिस्वा
नेपिभक्तिरिति वा ॥ अधिश्रयणं पार्श्वं व्यासर्वापयोगिभवंति ॥ वेदभवेः संस्तुतो भक्तिमार्गः साधनमिति ॥ सर्वभक्ति
साधनं त्वेन निरूप्यकर्मासि साधनं त्वेन निरूपयति ॥ अपाश्र्चिनार्मकाश्र्चत्यमिति ॥ अपाश्र्चिनाः अश्रिनाः अर्मकाश्र्चत्यो
येन आश्रितः पश्चादिति वा अर्मनोर्नोकं सुखं ॥ ८ ॥

मुक्तमेव धनं नमति वाचा ॥ अर्धं लोकायुज्यादिकीं नैवाकाश्र्चत्यमिति सूचितं ॥
पिलकुटुंबेति ४

सुमपत्रद्वयैर्नयुक्तस्यस्यः

न.सु.४
४३

एवंभगवान्सर्वसंनिधौनिधायशर्वावस्थान्नाथयिमुंस्वरूपामसाधारणकारणस्वरूपमेवसंपादितवानिहाह ननुगोष्ठी
रयोपदेशश्चउपदेशेनेहिद्वयोऽभिन्नप्रकारोतीसास्वरूपयोगोत्पन्न इत्याशंकाह अनुरक्तस्येति अनुरक्तस्यप्रति
द्वयमेवत्रयस्यआश्रयतोमासाहतिर्लब्धः अयमकथनाभावायमुनेति ह्वाकथनेहेतुः मुकुंदरुति सहिमोत्तरा
तामर्षयोयथावत्तन्मती अतस्त्वद्योक्तवान् तत्सुप्रयोगेप्रधानत्वंकुतोनीअतैतज्जाहृमोदभावागतकथरस्येति प्रक
थोभोदत्तेनआगतकथरस्यसि सहिमेप्रभेराहृहीतः ज्ञानाभरमधःकृताप्रमाणमुमुंनररागमेववपश्यन्तिः

तस्यानुरक्तस्यमुनेर्मुंरूपमोदभावागतकथरस्यआ
श्रयतोमाप्रनुत्तराहससमीत्याविश्रमयनुवाच १०

अतःसात्ताउपदेशानधिकारीभक्ताचक्रतार्थः अतस्त्वश्रयतएवमन्तःमासुद्दिष्टेबाह ननुसखोहिचितेउपदे
शोष्टतैतवत्तास्यैवउदेशान्तवैरित्युद्देशोमात्रश्रमादिवाचनसंभाव्यते अतआह॥ अनुत्तराहससमीत्ये
ति॥ अनुत्तरागतमभयनिष्ठिः॥ नखनुत्तरीभगवान्मारयति॥ एतेनचमोहः॥ भगवतामूर्त्तिं नृपश्चपिनातु
संधत्ते॥ सममीहृत्समीहृत्॥ इयासहितं॥ तेनदेशकालेभयानिस्तवीएषपिनिष्ठानि विरोधेनैवश्रमाभावः॥ अनु
एगहृत्कोमोहासलसहिनासमीहोति १० ॥ नतश्रमकुर्वन्तिविश्रामागत १

सावत्पावैषरीयस्यदृष्टीनसंभवादि

अस्यानेपदिसमीशधातुलेनामनसाह॥ क.इ.स.१

एवंमतिप्रपणतीतिविशेषमात्रपेक्षितिकवमितिभगवताप्रोक्तंतदुद्भवस्यसर्वपादितमिवमवति॥सहिभागंमेवप्राप्तुमीहेतिंरं
निकटंस्वाभ्यासादिबनकंमुंरुति॥गहृत्स्यदृष्टिकारुप्रमिषणोनामैतन्भीष्टमितिदिशानुबद्धनृदयोतमाह॥अस्मिन्नैवैत
कोनाथंमिविषयि॥ अहमिवतपाकावस्थीत्यभिप्रायेसाह॥वैराग्यमिति तेषदंभर्तमनवीष्टिंनैतद्वैरे॥ वैराग्यमनुवाकंनरकंनराल
मीयेतद्वैरेवमुक्तंप्रथमतःसाध्यासोभवति॥ अयमस्माकंजीवित्वाहंकास्याहं अयमाश्रयाशंकाच ननुतदुद्भवराज्ञाकंकीवेद
तोऽदृष्टयोरुपपत्तिरिति तदुद्भवमनवितुंनैतदेवसाध्यासीत्यर्थः तस्यासामर्यात्ताह उद्भवमप्येति त्वं
तिरिक्तैःसर्वैरेवउद्भवतोकाप्रतिस्पर्धावस्थान्नाथयिमुंस्वरूपामसाधारणकारणस्वरूपमेवसंपादितवानिहाह ननुगोष्ठी

श्रीभगवान् वैराग्यमर्तमनोसिन्नेरदभियन्तृद्वारापमनेः
सर्वपुणर्विश्वासोवसनीमसिद्धिदिमनवलोचयैरे ११

सवोपेक्षिताः तन्मध्यमेनकोमसिद्धिकाः॥ तैरिदमवैधेनैवोविश्वासजरेवविश्वासजंतिः श्रुतेः प्रसूराःसासुस्यदृष्टिलोकंयं
सीतिश्रुतेश्चास्माधर्मंनोविद्विष्यद्व्यासमासुसमासुसमासुवेतीतिरसंवीकने॥ अस्मिन्विशेषयुक्तविश्कारागमप्रमिषणस्य
तोः सामर्थ्येतिरमयपाकुनिरूपयसीत्यतिःतराविधिर्वैराग्यसमासुसमासुप्राप्तोर्भवीलुप्तमर्तमनोसिन्नेरवाकिं तसुगमोयेधेन
यागप्रवृत्तः मसिद्धिनिवकोहितवान् मसिद्धिनिवकाःपुरुषोत्तमोमभवत्॥ अहंभावमासीत् तदुद्भवमयोगात्सर्वपादितवानिहाह ननुगोष्ठी
गः॥कमित्तानाभावात्तन्मिषयं फलैर्द्वैतवान्॥ एतच्छास्त्रमसमर्थं॥ तामिदंरूपमुत्पाद्यमस्तेवोकारितवान्॥ अतीमयासेवाकर्मव
दीक्षानिपुरुषोत्तममाप्तिरूपंयथासिध्यतिवोपायः॥ यागकर्मनुरदंनैरेदीक्षादीक्षानीत्यर्थः॥वैराग्यंविद्विषयंनैवमर्तव्यं
नुरदंनैवमर्तव्यपातस्यनोमितिख्यापार्थ ११

आप्तोर्द्वय

पृ. ७४
४४

फलाद्यमेवयागइतिलयाअहमेवेष्टः तर्हि किं रात्र्यं कथं रात्र्यमित्याकांसायामाह स एषवति स एषमवो जन्मते
अवा नीचरमः यदि इदानीं न रत्नं स्यात् तदा तं वाये जन्माभावात्कलं न भवेदेव ततः किमत्र आह यद्यस्मिन् जन्मनि मद्
नुग्रहः प्राप्तिः प्रमानुग्रहः फलसूचको अत्र तिमज्जन्म नोभ्यं तिलं साधयति एवमिति मज्जन्म नुग्रहो जात इति फलमा

संप्रसाधे चरमो भवानासीदिति तले मद्नुग्रहो य
'मो न लोका नृह उ त्स जं तं दिष्टा दृष्ट्वा विश दानु हम्' १२

वषट्कं किंच न योपतामात्रं किं तु फलमुखमेवे तज्जात इत्याह यमो न लोका नृह उ त्स जं तं मिति ॥ न लोका नृह
री नेव एको तं स्त्रिहा उ त्स जं तं मी दृष्ट्वा नृह वानसि एतच्च दर्शनं निर्मलया सेवया जातं ॥ अतः ससाधनत्वात्
तिष्ठन् नकाफतालीयं उ त्स जं तं मित्यनेन स जं तं दृष्ट्वा स जं तं चेत्पर्यं १२

राम ०
४४

नानवतुर्द्वी नृपुतः ३=

चरम भवेत् ३=

मत्तने हेनवर्षवसन्तः २=

हर्षं विवक्षितं तेन जगत्प्रयोजनं मद्वावश्य एकरूपो भवति मद्वावेष्टे तत्तद्व्यं कर्तव्यं ॥ गुप्तं त्वास्त्रिहा विध्वज्जननं सर्वलोकपरित्या
गश्च जन्मनश्चरमत्वादेव परि त्यागः सिद्धः मद्वावे न जगज्जननं मद्वाशिष्यते तत्र मत्वा युजेन जगज्जननं मद्वाशिद्धं भवति एकी
भावाद्भूतेः यथा सरीसामपी समुद्र एको भवति मित्तं तया ब्रह्मावे जगद्भावात् तृती मिति साया तनु जगत्कर्तृत्वं अतः सर्वविशेषो
न मद्वावे न जगज्जननं यथा सिद्धाति तथा वत्सा मीत्यभिप्रायेण ब्रह्मणेष्टे तदेव मदीक मिति एतदर्थं ज्ञानेन यथा ब्रह्मा मद्वावत्ताम
द्वैतं जगत्कृतवान् कियथा तस्य त्वाधिकार एतं त्वात्त्वमपि एतत्तत्तामाह मद्वावत्ताम दूषय जगत्तत्तामे न करिष्यतीत्याशयेनेतद्वा नमाह

पुरमया मीक मजायना येष्टे प्रियत्वाय ममादि सर्गे हा
नैर्षयं नहि भावभावे यत्सु यो भाववत्तवर्ति १३

पुरमया मीक मिति एतदस्य माहातानं मज्जा येष्टे प्रियत्वाय मजाय आद्यो सर्गे मीकं ॥ तत्र हि सर्वैर्ह तपुर्ग्रेहा विदो ब्रह्मरूपाः मरि
त्यया ब्रह्मापुत्रा यो जन्मरूपा नृकृतवान् यदा विवेकानि पुराणा आहो कृत युगे युग इति भगवद्वाक्यात् तानि तवैनाम्यं अत्र इति यो निहा
एन जात इति अस्मिन् ब्रह्मे हे देवे सर्वे धेनवा समष्टि यद्युभय रूपत्वाभावात् तस्य स्वरूपमिवैव कर्म रजोभाजो भवतीतीत्येवमिति
॥ अतो यमजः ॥ यदुक्तं तत्किमिहाकांसायामाह हा नृपै रिति होम मध्याम रूपमपि भवति तद्वाहृत्पथं परमिति यस्मिन् होमो
मपुत्रो जन्म तं भासते माहात्म्य प्रतिपादकायुगलः कमी शिशु रूपश्च अलौकिकं वतामर्थं एतत्सर्वैय जनासते तत्तद्भागवत मिति
लोकप्रसिद्धं सरयस्त्राश्वरंतीति अतो हि मरिषिणा छिद्यारि मरिषिवा दृष्टं १३

छिद्यं स्त्रियाः

तदौपनिषद् मविभवतीति तौषु को ह्मा म्मना हिमाव
माह मिति ॥ मना हि मावसो यत्रेति १४

१८-१५
५७

त्वत्पायिकेनयामुग्धेर्हवासिकेनापिमुग्धेजान्तराह मेवेतिनि ज्ञापसंधवधर्षाजमार्थनायोपागार्थमुधिरमार्थना
योचस्यमुपागार्थजान्तेवेनामुपहृत्य॥मेवेतिनिबहुवचनेनकाळातरेपिसमेतकादिषुपृष्ठमितिप्रतिभाति वेत्तनादरे॥आह
येतिप्रासंगिकत्वेनिबिद्ध्य॥त्वमितिनामत्रितरेहितेकिंचिदितिसूचितं॥सर्वशक्तासुरारानुकुलितः तौत्वातामस्यपरिसम्पत्स
कार्यकरीअकुरुतः अखंडः तैलधरवद्विलिप्तः॥नकातादिनाशकितमंगः आत्मबोधीयस॥एतेः आत्मत्रणेनएवव

मेवेत्तुमांवाङ्मह्ययल्लभं कृडिताखंडसुरात्मबोधः एतेः
प्रमोमुधश्चाप्रमत्तल्लभमोमोहयतीवदेव १७ ॥

नमि विधिप्रयोगात्परिहृन्मयशक्य इति सूचितं॥प्रमोहितसंबोधनं पूर्वस्त्वितिमपिनाशयेदितिभयादधिकचयनेत्स
वित्तमुग्धश्चेति तदानीतनचष्टयानजानातीवंप्रतीतिहस्यना अमयानसोपपन्निकंदरेत् बहूनामपिबाकीसु
क्तावलिखितज्ञानेपिपक्षीतरस्तामिप्रेतमेवकरी तीत्यप्रमत्तस्युक्तं अतल्लवेताहशंसिरेनोस्माकमेवसर्वकोमत्ता
नोमोमोहयतीव सोनिध्याङ्गनामुप्राहात्म्यमपिप्रतिभातीतीवप्रयोगः॥देवेतिसंबोधनं पूर्वपक्षसमाप्तिस्सूचकं॥
देववरिचमनुष्यबुध्नाधिधीर्गणशक्यमितिस्सूचनात् १७ ॥

राम
४७

तस्यान्तर्धमागतकथायाह ज्ञानेपरमिति॥पूर्वकींस्माकंयोमोहः सोज्ञानकृतइतिज्ञानेनेवतज्जिवर्तेते॥अतोज्ञानेकप्रतिपाद्यता
दृष्टीमगवर्तकथनीयं ननुज्ञाप्रत्यक्षवत्ज्ञानाज्ञानेअस्योयविशेषिणीतथाबोयोसुखबलतादोस्योपमईसंभवावकीज्ञानेनेत्यतआह
परमिति प्रकृष्टादिपियैरज्ञानमिवमंनस्यं॥ननुभगवद्विद्यायाः प्रधानत्वात्अस्यज्ञानंनश्चितीत्युपागवत्स्मिरेतनामयथाअज्ञा
नादिबन्नेकमपिज्ञानेनरूपेव॥इतिनामपिदेवतीहृवीभगवतीहिसा बलराकृत्यबोधाप्रमाणाययत्तीतिवाक्यत् परेणापिना
नेनकिंप्रयोगेनमिमांसाकंपुनर्वीतिनिदि॥सात्तरहःप्रकाशमिति॥स्वीकीबोधायादिशक्तीनोअज्ञानोभगवतक्षरहोत्सुकर्मवंधनमो
चनस्वीत्यायोकीदृष्टीभगवद्विमायसहीयानोवेतियज्ञानेदेहर्हः प्रकाशपते॥तादृशानरूपेन्द्रस्यभगवतामोक्तिश्रुते कल्प्यति
ज्ञानेपरंत्वात्तरहः प्रकाशोपेताचकस्मिन्मगवानंमममं अ
पित्तमंनोप्रकृष्टायाधर्मवैदरीज्ञसायहजिनंतरेम १८

छाद्यैवचममं नज्ञायतेकस्मिमीको॥अमयासवेष्टः स्यादितिगम्यते॥नज्ज्यबोतरभेदाः संति भगवद्विमायाएगमनंतत्वात्॥अ
तः सर्वस्योनिमाययवगम्यतेतत्प्रमयभगवानित्यादिंतिश्रयैतयाक्रादिज्ञादृष्टमपिज्ञानेनवेतवदेतिसेमोवना तद्ज्ञानंमुखविशेष
एवमवतीतिचेतनाह॥ननुज्ञानेनोस्माकंमहत्तामसमंवेत्तद्वक्तव्यं अपीतिसेनावनायोक्ताविययतात्॥ममवलुनिर्देशाबुभ्य
यितस्त्वामिति ननुतद्ज्ञानेनदृष्टकथमस्यसेमवतिसतुत्रस्यामरवतारइतिचेत्तजोहमर्तः अमधिकार्यविभातीरूपःपति
नदत्तंममंचमिनि॥अतोः स्माकंत्वेनैतिसुखरूपेपित्तमुत्पत्ते॥अतस्तत्सर्वथावक्तव्यमित्याह वरेतिमार्थनायोत्तोह आश्रये
देतुः अतस्यायहजिनंतरेमिति हजिनंपूर्वैर्ज्ञेयत्वेतद्व्यासासेनवतरेमिति १८ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

मरायोमल्लिनिर्गोरे २२

न.मु.४
४८

एवंस्वामिप्रत्येकदिनेकाधिकार्ययमवतीविमगवान्तरादेत्याह॥इत्यावेदितहारीयेति॥हार्दस्वस्थितंअभिमतमिति या
वत् तदातद्गानेभगवात्सदादिदेश सिद्धमेवबलुयथाकिंदिशरिपतेरिति आत्मायाअपिद्रुतात् स्वपरव्यव
हारेपयोगिभविष्यति अन्यथाकेवलमिच्छीयर्थस्यात्॥भगवतिस्थितमेवतद्गानेउद्धवेनअवहन्ये॥ननुयथाब्रह्म

इत्यावेदितहार्दमस्यसमगवान्परः आदि
देशरविशब्दात्मनः परमास्थिति १९

तोदन्तथासेदन्तं तथाऽसाध्यात्॥तर्हि सर्वस्वदर्शितं कथं तत्राह अरविशब्दश्चि॥अरविर्वरुणिणीयस्य॥
अनेनतापहारित्वेनहृष्येवतद्दर्शनाकारिणः॥भगवद्विशारेणसिद्धं तत्किंरूपमिमाकाशायामाह आत्मनः
परमास्थितिमिति॥परमाश्रयरूपाभगवतः स्थितिः नततः परममत्स्यपराकाशा १९ ॥ ॥

ए.०
४८

तत्त्वपाकिंहुतमित्याकाशायामाह सवमिति अगधितपादतीर्थादिति एवेवकारेणभगवतापिमाध्यायैर्पादोप्रमाणपरिह
त्यादिरहातुएत्माहगतइतिसंबंधः इहागमवाविरहातुएत्माज्ञातइति॥तद्गानवताम्येश्वरस्यमासाधोनेकृतं॥तद्गुण
नेकावतिरेकेणनमवतीतिप्रभुत्वेनसेवितोपिभगवान्गुरुत्वेनापिसेवितः तदाह॥आगधितपादतीर्थादिति॥आगधितपादश्च
क्षेत्रीयैरूपश्च॥तीर्थशब्देनगुरुजोच्याते आगधितोपादयेत्येतिगुणेश्वररासेवाकृतंतेतिगम्यते॥तादृशतीर्थाङ्गवतः अधी
नोविबोधमागोचरेन॥तेचविबोधमागोचरइतिप्रतीकारिआहृष्यंआत्मैश्वर्यं॥आत्मविद्ययाविबोधासर्गादिति॥तत्रापि

सएवमागधितपादतीर्थादधीततत्त्वामविबोधमार्गः प्रण
मपादोपरिहृष्यदेवमिहागतोहविरहातुएत्मा २० ॥

रीपरिपुत्रासंतीतिनद्याहृष्यर्थमाह॥तत्वेति॥तत्त्वंपरमार्थत्वं॥तस्यैकहजोभावइति॥स्वरूपेणैवमाहुर्नइति॥स्वरूपमेवा
वात्सरायेनोच्यते॥विशेषबोधः पूर्वसंदेहवारकः॥तदनेतरविद्याप्राप्तीपादोप्रमाणमुनलोपुक्तत्वंबुद्धिपरित्यज्यदेवत्वमिदमु
पास्यतेपरिहृष्यप्रद्वितीकृत्यइहेवागतं॥भगवत्सद्विराजनेतरंअज्ञेयममात्मनोज्ञातः॥अयमहमिति किमगवद्विदया
तत्—एकेनेवपरास्वभागतः कमेणवेतिनज्ञामाभि॥परमद्विराजइरेवस्थानंस्मर्यते॥अतएवदेशीविरहातुएत्माज्ञातः॥अय
थेतावद्दूरमागमनमेवमस्यात्अनेनाग्निप्रजातीपितत्रत्यानज्ञायतरित्युक्तमवति २० ॥ श्रीगोपालयनमः

त.सु.४
५२
६०

किं॥ नोऽवोऽवपिममूनीयः॥ ज्ञानाधमरथयेगुणोऽपेक्षतेतेमयेवउऽवपिसर्वसंति॥ ३० ॥ सर्वप्रकारेण॥ अतोऽद्यमा
वमपिममूनीयमवति॥ तवप्रमाणमाह॥ यद्गुणोनीर्हितरति॥ मद्रानेसवधिकारीयस्वगुणसोऽनोभवति॥ गुणादि
बहुधाहोऽद्यैवोममगुणार्यति॥ किंबहुनातत्तोभरिगोमेसायिनभवति॥ अतोऽयमेवगुणोनीर्हितः॥ तवहोऽदमाह॥ प्रकृतिः॥
प्रभुःसमर्थःस्वभावमयितोसएवशूररसुच्यते॥ शूरएवहिलोकेप्रभुर्भवति॥ तथास्मिन्शस्त्रेयएवस्वभावैजयतिरस

नोऽवोऽवपिममूनीयःगुणोनीर्हितः प्रभुः॥ अतो
मद्रुपुर्नलोकेग्राह्यन्निरुतिष्ठतुः ३१ ॥

वप्रभुः॥ तादृशस्त्रीवः सति यः शूरः सर्वेधीमित्रलोपिभूतानीभारपिनीवभावेनसिबनेमेवसेवते॥ अयमेवहि
स्वभावजयः॥ रश्मेवप्रभुर्तेभगवद्वगतं॥ अनोमद्रुपुर्नमद्रानेलोकमधिकारिणग्राह्यन्मकिंज्ञानोपदेशेन
जितेन्द्रियत्वेचशिरःयन्महलोकेतिष्ठतुसएवनचितयदिति सर्वबंधः ३१ ॥

राम०

५२

ततोभगवताज्ञाज्ञतःतथैवकृतवानित्याह॥ एवंलोककथुरतेति॥ एवंवप्रमेयंसंकोचमिच्छात्वेतिष्ठेताज्ञः आज्ञा
गुणल्लोधाविचारणेयेति॥ ममेतदसाध्यमितिज्ञात्वापिजगद्गुरुवाक्येस्वशास्त्रानुसारेणकर्तव्यमितिहृतवान्॥
नुभगवानेवसर्वानेवाधिकांशेणज्ञात्वाकिमुक्तवत्तापि तवानित्याशंकाह॥ शब्दोपनिनेति॥ सद्भिदेकंजी
सर्वाधिकारेणपराधीनवदति॥ यत्रैवतदधिकारेणाविशतिसर्वसएवाधिकारीभवतीतितास्याधिकाराधिकांशे
विचारःकश्चन प्रजापतिरात्मनोवपामुदखिरदिभुपकमसर्वतःप्राज्ञापसमजंभूपरालभेतेत्याह॥ नद्योता

एवंलोककथुरतासंदिष्टः शब्दोपनिना ब
दर्थश्चममासाहुरिमीजेसमाधिना ३२

इशसूपरःकेनचिदुत्पादयितुंशक्यते॥ तथापिसर्वप्रकारेणकीडोर्कुर्वन्एतत्कर्मणिप्रमेयजमानंरुत्वाकी
दिर्नोऽद्यमितिप्रवत्सप्रवेशेनतथाकरोति॥ अतोवापिशब्दोपनिनाउपदिष्टरितिद्वयोऽभिप्रेतत्वात्तद्वगदुक्तापिदि
क्षाधीनानोतरमलभमानःसर्वदुःखहर्त्रीभगवतस्वमनः॥ अतोऽपिनिवारयिष्यतीतिस्माधिनातमीजे॥ अतोभग
वदोक्तयास्तित्तिनशापारेवीधकत्वेनवासाधकत्वं॥ यादवभादत्वागोपिनुरमाद्यैतः॥ इदानीमपिभगवतोवाद्बल
नतयोवभक्तानामनुभवात्लोकप्रतीत्यालीलायामपिस्त्रियैवतथात्वं ३२ ॥

ह.मु.४
५३

६४

एवं प्राप्तं शिर्षं परिहृत्य प्रसृतमाह ॥ विदुरेणिति ॥ सिद्धांतस्यानुक्तत्वात् विषयेयमायासंबंधसंज्ञायाः सिद्धिः ॥ अतस्तत्त्वेषु
त्वेन विदुरकथायुक्तमिति ॥ अतएवात्र विदुरेण यथा वस्तुति ॥ सत्यमगवान्कालः सर्वान्नः समागत इति ॥ यथाह
ह्रस्वोदरिकाश्चमेतत् ॥ एवं विदुरेण पापघातस्तः सति तस्मिन्संबंधः मध्ये सत्यसमकृतान्नं नालीति ज्ञापयितुं भाग
वत्तेऽहमेति ॥ तत्सर्वं मेनापविहृत्यः सर्वेरेह ॥ ऐरनहेतवश्चभागवत्परिग्रहवर्णमगदन्तीह लीलाश्च वर्णनं केषुम
गवत्कथाश्च वर्णनं सात्त्विकमेतत् ॥ आद्यैरजसंस्पर्शतामसं अतस्त्रिपरिविधविषये प्रोक्तमाह ऐरनं ॥ उक्तवत्सु

विदुरेण्युद्धवाचकत्वात् हनस्य परमात्मनः कीड
योपात्रं देहस्य कर्मणि श्लाघनीयं ३३ ॥

वातश्रुतत्वात्तात्पर्याभावादर्था लोकप्रसिद्धानुसारेणैव पराधीनरूपमिति ॥ कस्मसेति ॥ चरितार्थमभक्तिजनकत्वात्
॥ स्वरूपमाहात्म्यमाह ॥ परमात्मन इति ॥ विदुराधिकारेणैव प्रवृत्तं ॥ सत्यनुसारेणैव तत्समगवत्स्वरूपज्ञानात्परमात्मा
पुरुषोत्तमः ॥ आत्मान्स्वरूपेणैव परमः ॥ चित्तात्मसंघर्षः लोकप्रतीत्या परमत्वेपि नास्ति ॥ नवातीव स्य परमत्वं ॥ अतः त
भयप्रकारेण भगवानेव ज्ञायत इति तथोक्तिः ॥ कीडया बालकनटवत्कपटमानुषवैष्यैकतवात् ॥ तरेवोपात्रं देहवि
नो अस्ते ॥ तादृशस्य सर्वैरेव कदाचित्तात्मिकमणिश्चकार हरेणारीनिगोर्बन्ती कुरणारीनिवा ॥ चकार मुद्रामापि ॥ अमुन
चरित्रं गोपिकारमणां वा ३३ ॥ ३३ ॥

राम
५३

देहस्यासिद्धिः देहस्य साधनकारोत्पत्त्यनं शब्दत्वेन नटवत्त्वागोवा ॥ एवमिति श्रुतिप्रकारेण ॥ धीराणां वैराग्यानुसंध
नानां धर्मसाहसं सर्वपरित्यागेन संबन्धिगेनैव तत्प्राप्तमिति स्वरूपगत इति फलप्रदर्शनात् अतीव तत्त्वज्ञानानुसंधेय
इति धर्मवर्द्धनं ॥ अनेषामपि वैकिरीरात्मजिनो दुष्कारमर्षं ॥ नतोर्वकाश्चिन्तुर्नैराशः ॥ तत्रापि पशूनां अग्रिमहितादि
तद्विवेकानुसंधनं रहितानां तत्रापि विवृतात्मनो विवृतात्मनो वैकल्यमेव यथा मंत्रः करणधर्मः सहजः ॥ मोर्खिना

देहस्यासंचतसेवंधीराणां धर्मवर्द्धनं ॥ अनेषां दुःकरतमं पशूनां विवृतात्मनो ३४
आत्मानं च कुहुरश्रेष्ठ हस्तेन मनसा धर्तं ॥ ध्यायन् गते भागवते तरेह मेमविहृतः ३५

पियोषाहृसाभावे पशूनां पिपिशिष्यते ३४ किंच ॥ आत्मानमिति ॥ आत्मानं च भगवतात्मनसाधनमिति श्रुत्या ॥ कु
हुरश्रेष्ठेति संबोधनं तत्सर्वज्ञैः कृतानि पुरुषाण्येवं धीयेषूपतिष्ठन्त इति ज्ञापनाय ॥ चकार तत्पदं शरीरार्थं नैत्रया ज्ञाप
नं न केवलं स्मरणमात्रं किं तु मनसि स्थापितं ॥ ये यथा मंत्रं प्रपद्यन्त इति न्यायव्यतिरेकेण पिरहिन्तुं त्वेपि भक्त्येयत्वात्मानम
विमनसा धर्तं तादृशं कृपापात्रमात्मानं ध्यायन् गतोत्तरकथनाभावात् गते भागवते कुरुरे मेनापविहृतो जातः ॥ अ
र्द्धतो ह्यरित्यर्थः ३५ ॥

कानिद्या इति ॥ ततो मूढायां मगवान् समागतसर्वमुपदिश्यत इति सिद्धं ब्रह्मज्ञानादि संपन्नः मूढो तत्राप्यपि कानिद्या
लीरु तन्निमित्तं तस्यानात्मज्ञानपुरुषार्थः कतिमिदं गौहिः स्वः सरित्प्रापयति ॥ अयं मोहो भावो मानुषाणां न वन्दुरेवान् ॥ दे
वत्प्रापिकाचमगम्य शोच विद्यमाना पितुः सरित्प्रापयति ॥ अतश्च भवति सर्वो धर्मः फलपुत्रस्य विवेकस्य प्राप्त्या तत्र तस्याया
मोह इति स्वचर्कः ॥ अहो भिः कतिमिदं प्रतियोग्यं कालापगमाद्यमुक्तं प्रकथयन्नापद्यते तिमये लेशमावतः ॥ तत्रग

कानिद्याः कतिभिः सिद्धाहोभिर्न रत्नं प्र॥ प्रापद्य तत्सः सरित्प्रापयति ॥
तोमुनिः ३६ इति श्रीभागवतसुपुण्ड्रतृतीयस्कन्धे चतुर्थोऽध्यायः ॥

प्रवेदे तुमाह ॥ यत्र मित्रासु तोमुनिरिति ॥ जगन्निवायाः पुत्रोऽपि तादृशः स्वभावादेव सर्वान् कृतार्थान् करिष्यतीति तस्यान्यत्र
मनोको वा रयति ॥ मुनिरिति सहस्रमनस्यैः ज्ञानातिचक्षुः समायासतीति ॥ एतादृश एवरे शोचन्नाचमगवत्स्वभावा
फनसाधक इति हासितं ३६ इति श्रीभागवतसुपुण्ड्रतृतीयस्कन्धे चतुर्थोऽध्यायविवरणं ॥

एम.
५४

पु.सु.४

पा.

हापये

तेषां भावोक्तिः

वतुर्लसर्गकायेन दृष्टिकारे निरूपितः ॥ पुरुषत्वाद्यत्सु स्वचतुर्भिः समर्थिते ॥ स एव भगवन् लीलोऽनुमर्दति तत्सतः ॥ अ
न्यथा मोहिमनुने दृष्टिकारो तोहिः १ रुह्याद्यैस्त्वैवाहता निमान्नेवेति निश्चयः ॥ यदेपेचमिरे वास्त्वपुरुषत्वकथोदितो
३ तदेव द्रुध्न्यलासस्मान्नो निजानिदं ॥ भोगः शरीर एवेति मांसात्सु निरूपितः ॥ नानाविधमिहास्त्वानिदं ॥ मु
देहविनिश्चयो ॥ मनोभगवतोऽस्यैकं तेनेदं विदुः संकथा ५ बुद्धिर्भगवतो ब्रह्मा तत्कार्यं च निरूप्यते ॥ सुतिप्रसारी कायो
ल्लोकां नानाप्रैषमिच्छयः ६ तस्मै लोकां गतामासा एव हर्षयथा ॥ काल एवेदिविद्याल्लोकां ज्ञासतीत्येव त्वे ॥ सुतिप्रसारी कायो
ल्लोकां गतामासा एव हर्षयथा ॥ तस्मै लोकां गतामासा एव हर्षयथा ॥ तस्मै लोकां गतामासा एव हर्षयथा ॥ तस्मै लोकां गतामासा एव हर्षयथा ॥
उत्पत्तिर्योऽहोः कार्यं तद्वावश्च निरूप्यते ७ प्रश्नाभिनन्दनं योग सर्वत्र हरेः कृतो ॥ अतो भगवत्प्रश्नः ८ धृष्टिरेव निरु
श्रीमुकठवाचा ॥ हारिमुनद्यात्स्वभः कुरुणां प्रिये यमासीनमगधवोर्ध ॥ सतो मूढस्यास्युत भावमुक्तः
वतः ॥ वेदेष्वपिः स्वदिमां विप्ररीतप्रवेशतः ९ तत्र प्रथमतयाः कथार्थसंबंधः १० प्रपद्यते शीत्स्यगुणाभिः १
माह ॥ हारिमुनद्यात् ॥ सर्वलोदेव तस्मिन् कार्यो देव नरी प्रहृष्टः ॥ अत्र प्रथमत एव लोकोन्नीयार्थं कथयति ॥ तिमहो नदी गः फलपुत्रस्योत्पत्तिः
स्थितः ॥ गंगा हारिमुन्यात् ॥ उरवेति मेनतिः ॥ अतर्द्धिभगवत्तो निधाय ॥ कुरुणां जयभर्तिमहो नदी गः फलपुत्रस्योत्पत्तिः
स्थितः ॥ प्रिये यो हितकर्ता सीतो ५ अयः ॥ अगधवोर्धो यस्मै ॥ स्वबुद्धिर्भगवत्प्रश्नं न संभविष्यतीति सिद्धितं ॥ अयथा न सर्व
मेरे इति ॥ सतो मूढस्यास्युत भावमुक्तः ॥ अयथा न सर्वमेरे इति ॥ सतो मूढस्यास्युत भावमुक्तः ॥ अयथा न सर्वमेरे इति ॥ सतो मूढस्यास्युत भावमुक्तः
नारिमुन्यात् ॥ उरवेति मेनतिः ॥ अतर्द्धिभगवत्तो निधाय ॥ कुरुणां जयभर्तिमहो नदी गः फलपुत्रस्योत्पत्तिः
स्थितः ॥ गंगा हारिमुन्यात् ॥ उरवेति मेनतिः ॥ अतर्द्धिभगवत्तो निधाय ॥ कुरुणां जयभर्तिमहो नदी गः फलपुत्रस्योत्पत्तिः
स्थितः ॥ प्रिये यो हितकर्ता सीतो ५ अयः ॥ अगधवोर्धो यस्मै ॥ स्वबुद्धिर्भगवत्प्रश्नं न संभविष्यतीति सिद्धितं ॥ अयथा न सर्व

समुद्रवेको निगच्छेत्सिद्धिः ॥ ओ विप्रवृत्तनिधितिः ॥

त.सु.५
५६

अस्योत्तरं भगवद्भजनं कर्तव्यं तद्व्यभिचारि सुखं हेतुर्भवतीति तेनोद्दिष्टं तदा ततोपायं कथयति इह लुति ॥ तत्साधुव
योदिशेति ॥ तत्र राधयि भगवद्भजनं नैव प्राणी कृता यो भवति तदा तत्त्वमोदिश ॥ भगवन्मोदिशायामगदराज्ञा रूपवैरा
नुसारेणावकाशमपि भगवानुपरीतुमिति दुःखस्यानिवृत्तत्वात् ॥ अतो येन मार्गो लक्ष्यमागच्छति तो भगवान्ज्ञानं प्र
यच्छति ततोपायं स्थिरं प्रति तं सर्वलोकाप्रसिद्धं कथयति प्रश्नः ॥ कल्याणरूपमिति साधनं दशायामपि सुखरूपत्वं ॥

कर्मणि

तत्साधुवयोदिशं वल्मीकीनां संराधितो भगवान् येन पुंसां रु
दि स्थितो यत्नमिति ज्ञानं सतत्साधिमं पुराणं ४

३५५१

यथा विमानयानं गृहस्थान्तापी स्यात्पि हापने हेतुः ॥ हे साधुव्ययं त्वं बोधनं ॥ हितमार्गं साधुरपि वरति ॥ सौंदर्यं तु भ
गवद्भक्तो यो ब्रह्मविद्सर्ववदति ॥ सहित्वात्मानमिव सर्वमन्यते ॥ येन मार्गो लक्ष्यमभगवान् संराधितो भवति ॥ भगवत्सा
क्षं संराधनं कठिनं ॥ किं नासन्नं तेन हृदा सनायेति वाक्पातं स्वस्ववामयो हृत्वादिगुणवेशि च्छात् ॥ पुंसां मितिवद्भूनां पकाक्ष
तालीयवदुपायो न मार्गो भवति किंच ॥ भगवान्नं यमी सवीनं वनाना ॥

० म०
५६

हृदि स्थितः

जीवः

प्रकारेण प्रेरयति स्वस्वभावात्तत्त्वभावं ननु स्वभावः ॥ उभयथापि प्रेर्यधर्मादिभो भवति ॥ तत्र यदि पूर्ववदेव प्रेरयेत् तदा कृतमपि भ
जनं व्यर्थं स्यात् ॥ अतस्त्वाहं उपायो ब्रह्मकर्म ॥ येन सर्ववोतयोमी भक्ता हृत्ते भवति ॥ हृत्तः पवित्रमवस्थेयति ॥ भक्ता हृत्ते भवति चेव प्रे
येत् ॥ सहित्वात्मानं प्रवाहयित्वा हृदये नैव नियुक्तः ॥ तथा प्रेरयति यथा प्रवाहः सिद्धति ॥ अये तं स्वस्वलोभधर्मः ॥ तथा करणात्
अहं त्वं वक्तो प्रसिद्धः तस्यैव च बहोरूपकालः ॥ यथैकेन हस्तेन प्रियं तं अग्रं रणायमायति ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
वेदकालस्य अंतयोमिति भक्तिः ॥ तन्मार्गो लक्ष्यमिति ॥ सोमं नैव ततो भवति ॥ विदेन गृहः कालो न मारयति ॥ भक्ता हृत्ते तयोमी नाम
तथा प्रेरयति ॥ इह उपायवदं नाशु हृदयस्थुः किं न कं ॥ किं तु लोभं वज्रमार्गं विजिगमनं ॥ अयो न्याय्यमाद्यमप्यनिसिद्धातीति प्रश्नः ॥ गुरु
रूपेण शांताय मनो न स तस्योत्पादः ॥ हृदि स्थित इति ॥ सहित्वात्मानं तं स्वस्वभावं नैव नियुक्तः ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
तुक्तं इहं विदुः यज्ञानं वक्तव्यमिति तं तयोमि सभाधनं नैव तिरं के लोभं नैव नियुक्तः ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
वत्तयोमी ॥ ततो भगवन्नामं तस्य प्रियाः प्राप्तिः ॥ ततः प्रेमभक्ता तस्यैवोपायमिति ॥ तानां प्रेरणं हृदं सिद्धातां विदुः तानां विदुः तानां
न त्वात् तत्स्वरणार्थं कं नोरेति ॥ यदा पुनः सर्ववोतयोमी स्वस्वभावं नैव नियुक्तः ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
पि साधनं नैवोपायवत्तयोमी नोरेति ॥ यदा पुनः सर्ववोतयोमी स्वस्वभावं नैव नियुक्तः ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
ति ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी नोरेति ॥ यदा पुनः सर्ववोतयोमी स्वस्वभावं नैव नियुक्तः ॥ ततो नैवोपायवत्तयोमी हृदये सत्यं
कं तत्रिधिमपि ज्ञानं साधनं साध्यफलं हृतं भक्ता हृत्तो भगवान् नृपयच्छतीति ॥ ज्ञानं ब्रह्म भावं ॥ तत्सर्ववत्तत्तानां ज्ञानं सहितं ॥ त
त्रापि तत्तानां हृतं तत्सर्वभावं ज्ञानं पुराणं ४ शननामगतिरेति ॥

प्रवरं प्रेरितं भगवत्तः
अंतयोमिति ज्ञानं नैव नियुक्तः
५६

ह.सु.५
५७

नन्वेतत्तिरंतरंगवदुष्प्रवृत्तत्वाद्वाह कश्चेति कर्मस्वीति ॥ अर्थचतुर्तीयः प्रश्नः ॥ भगवतो हीयं श्रीः अ
वसन्नपरायः दृष्टो ज्ञे ॥ स प्रविधमक्ति सिद्धयः ॥ भगवतो वतारकर्मणि जगदुत्पत्तिस्थितिमलमाख्यः प्रवेशनाना
त्वं जगतः प्रकाशति स्रष्टा नो हर्षं हर्षसाधकत्वं ॥ तत्र भगवद्वतारकर्मणि किमर्थं सत्ताकांक्षा यो मोक्षार्थमिति चेदु
त्पत्तिर्यथानभवत्किमिति संदेहः ॥ अथ यदि तदर्थमेवोत्पादं तदा वतारकर्मणि व्यर्थमिति उपरोक्तत्वात् ॥ अमोहक

अमोहनिष्ठन ५ =

करोति कर्मणि कृतावतारे यास्यात्त तं चोभगवत्प्रधीशः ॥
यथासंज्ञा प्रीतिरिति हः संत्काष्य दृष्टिं जगतो विधत्ते ५

ज्ञेयः

उत्पत्ति २ =

त्वेनैव कार्यमिच्छे ॥ तस्मादुत्पादनलीलापि ज्ञातव्या ॥ उत्पादनमात्रेण च कार्यमिच्छे ॥ यो मया तसिद्धार्थतावत्कालं स्थि
तिरिति प्रमाणं ॥ यदि भगवत्त्वेन नाशय तत्तदा विहितकरणदिनापि कार्यं सत्पतीति तावता प्रयोजनं ॥ किंच ॥ यद्वि
रुद्धं यं भगवान्न भवेत्तदावतारेण सर्वमुक्तिरभवत् ॥ अतो भिन्नस्वभावेन प्रेरणा तृता नाभावाच्च सर्वव्यव ॥

राम ०
५७

हृदयप्रतिष्ठा १ =

भवतारप्रदेशनं २ = नानावृत्तकां २ =

स्वात्पद्येत ॥ लोकाश्चेतुर्भगवत्कृता एकविधः सुखं मोक्षादिति गर्भमनभवत्तदाप्यवतारकर्मणि निष्का
नि ॥ ऐक्ये वायुं कृत्वा ससाधनमन्यस्य भवेत्तदापि नैव संस्थाति ॥ भेदे निमीलितं तावत्संस्थात् ॥ अतः स्रष्टा न
मेकप्रश्नः स्रष्टा गत्वा प्रियः कृतावतारे भगवान् यानिकर्मणि कर्ते ॥ यानीति प्रसिद्धिस्तथा ॥ वृत्तिचवत्क
व्याप्तिर्नैव कर्मत्वे च वक्तव्यं तानि भगवत्कर्मणि भवंति न भवंतीति भगवतः कर्तृत्वं न कर्तृत्वं वा ॥ दोषत्रयाभावा
स्तु मयैव ज्ञायत इति विशेष एवमस्मात् ॥ भगवान् कालाधीन इत्यर्थः कर्मत्वाभावाच्च ॥ स्वप्रपञ्चपातात् भिन्नतया निवारयति भगवान् नितिक
र्माधीनताया वदति ॥ न हि स्वज्ञानवतः कर्मणि बंधकानि बंधंति ॥ अधीश इति विग्रहानि यं ता ॥ अतो न स्व
भावाधीनः ॥ तस्मादेतादृशेन पात्रिकर्मणि कृतानि न स्वभावेन दृष्टतः न कालप्रेरणत्वा नितिकर्मण्येवोक्ति
का न्येव भवंतीति श्रोतव्या भिन्नवति ॥ किंच यथा इह संसर्गस्यैव सृष्टेः पूर्वैकदोषाभावात् ज्ञायते यदर्थं चेद
यान् करेतीति मनश्चेदपि निवारिता ॥ इत्याद्यो संदेहः ॥ प्रयत्नो नास्तीति निश्चयः स्तान् सत्ताति ॥ किंच ॥ स
र्वमेवोत्पादितं संसृष्टा पृथिव्या जगतो हृत्ति विधत्ते ॥ सर्वव्यापि वती विकी प्रयच्छति ॥ अत्र दूषणं दृष्टाभावेन न
तो न ज्ञायते ॥ प्राणिनामन्यानां हा एत ५ ॥ ॥

नयेत तर्थात्रेकार्थेकाधितमेव तथा च पुनः किमर्थं दृष्टे तस्मात्तन्वाह ॥ परबरेषामिति ॥ श्रुतस्यापि श्रवणे किं ह्यस्य ॥ अ-
वेत्याह ॥ रात्रिंशत्तमस्य परवशांशमिति तत्तत्तत्तत्तत् ॥ परबरेषां तस्माद्विषयानां रात्रिंशत्तमस्य धर्मिकमिति च श्रुतम् ॥
मेव ॥ रात्रिंशत्तमस्य परवशांशमिति तत्तत्तत्तत्तत् ॥ परबरेषां तस्माद्विषयानां रात्रिंशत्तमस्य धर्मिकमिति च श्रुतम् ॥
नयेत तर्थात्रेकार्थेकाधितमेव तथा च पुनः किमर्थं दृष्टे तस्मात्तन्वाह ॥ परबरेषामिति ॥ श्रुतस्यापि श्रवणे किं ह्यस्य ॥ अ-
वेत्याह ॥ रात्रिंशत्तमस्य परवशांशमिति तत्तत्तत्तत्तत् ॥ परबरेषां तस्माद्विषयानां रात्रिंशत्तमस्य धर्मिकमिति च श्रुतम् ॥

परवरेषां भगवन् ब्रतानि श्रुतानि मे व्यासमुत्तारं भीष्मां ।
तुभ्यः सुल्लसुरावहानी तेषां प्रतेह ह्यथ मत्तौ घातः ॥

तद्वत्तत्त्वार्थः ॥ तेष्वाग्निप्रतिष्ठापनानि ॥ कृष्णकथाप्रसंगीत्याह ॥ कृष्णकथेन अमृतोद्योः अमृतप्रः तत्प्राप्तं
 नत्प्राप्तिविशेषोऽयमस्त्विति ॥ उल्लस्यमानाग्निः अमृतप्रसूताग्निरिति ॥ अमृतप्रः ॥ इत्यादिष्वप्यविशेषोऽयं
 तस्मिन्मन्त्रे विद्वन्नेतरेषां तत्त्वविषयसमाश्रयः ॥ विषयसमाश्रयः ॥ तन्मन्त्रेऽप्यविशेषोऽयमस्त्विति ॥ विधिपिका
 उच्यते ॥ नहि विधिपिकाग्रजोऽसौ कुमुद्वृत्तिः ॥ अतोऽप्येव विद्वन्नेतरे ॥ गजकुलोऽपि विधिपिकात्तन्मन्त्रप्रथितः ॥
 अतोऽगवविधिपिकायाः उच्यते ॥ ननु यथा गजावस्तु ॥ त्वमेव तत्कालेनागवद्वृत्तान्तं न भवति ॥ अतोऽप्येव विद्वन्नेतरे
 ॥ कृष्ण इति ॥ तस्य कथा तद्व्याप्तगवद्वृत्तान्तं गवद्वृत्तता ॥ परस्त्वप्यपराधेन द्रव्यत्वात् ॥ अमृतोऽप्येव ने

ਸੇ।

कुमवः १०

राम०
६०

अत्राधिकारिभेदेनयवस्थाभावेनतीत्यारंभविशेषकरोति॥कल्पत्रयादिति॥अत्रैवैवमोत्यतःतेत्यनेनैवकल्पविशेष्य
तवक्रियेकप्रतिभिरवतकल्पुद्भावेनैवकल्पेति॥युक्तस्मादयमर्थः॥आसुराणामिहाभावात्॥देवानांनैव
कल्पमुद्भावेति॥द्वितीयार्थेदेवोपपत्तिर्नानावद्विज्जालिजनैरेतद्व्याख्यायितव्यमिति॥देवनाथस्यैव
ननुमुद्भावेमौलफलमिति॥तानिबल्लवत्तु॥यामासुक्तमिफलतःसमोक्षीति॥अयमकल्पस्तुबल्लवत्॥सुखतो
यमत्तोक्षीति॥फलमतीत्युक्तमिति॥यसुखतोक्षीत्युक्तमिति॥अतःकल्पत्रयात्॥भीषणिविदेयस्यतिलोकोद्यो
र्दकोटीचतीर्णोक्तोयामुद्भवति॥द्वितीयमर्थोदेवताविशेषात्कृतीजलद्विति॥सामागमप्रवयरीतादृशस्यचअभिध
कल्पत्रयातीर्थपरीषदीभिधानात्सर्वेषुच॥सद्वितीयाद्यानामर्थः॥यद
कर्मनोदीपवृत्तयोरितोऽवप्रद्वितीयोद्वारति॥निरिति॥११॥

[illegible]

त.सु.
६१

नन्वेवसंविदासः कथमन्यदुक्तवानिशाशंकाह॥ मुनिर्विद्वत्सर्गवदुल्लानामिति स हि भगवदुल्लानेवदक्तुमिलुः॥ तेष्वाप्रथिक्वा
रसिद्धार्थमगवानिदमगवदुल्लानाप्रथमं तदर्थोपयन्तानामिवचनं मोह॥ सहिरो व्यतिमोयामस्यगदिति तद्विषयः तादृशाएव
तेषांश्रवणेनदेवमायासीद्भवमगवदुल्लानाश्रोतुंश्रवणं विति॥ अतोऽनधिकारिणोपि भगवदुल्लानाश्रवणसिद्धयैते सखापि
केवलमगवदुल्लानादक्तुमिवाकाङ्क्षोपिभारतमाह॥ यस्मिन्मार्गेनैतलीबुद्धिरुपायेनाहृष्टाभवति॥ तत्रतेसर्वेध्यामकथा
स्वेवादिष्यन्ति॥ प्रष्टुमिच्छस्यतेवेव॥ अतस्तेषां बुद्धिरहृष्टार्थध्यामकथाश्रवणवत्कथाप्रवेष्टिताः ताः कथाः ध्यामन्तिना
पिगृहीताः सप्रयोजनं न कुर्वतीतिप्रयत्नः सार्थकोभवति॥ तदाह॥ मुनिश्चयेतेति १२ ततः किमतस्याह॥ साष्टादधनये
मुनिर्विद्वत्सर्गवदुल्लानां सखापिभारतमाहृष्टः॥ यस्मिन्मार्गेध्यामसुखानुवादेः मतिर्हीनानुहरेः कथा
यो १२ साष्टादधनसंविद्वर्तमानादिरक्तिमन्त्रकरोतिपुंसः॥ हरेः परानुस्मरतिनिर्दत्तसंस्तमस्तुः॥ तत्रायमा
ति॥ आसिक्तबुद्धिः श्रद्धाः कथाप्रथमतः स्वकार्ये श्रद्धामेव जनयति॥ ध्यामपराधुं बुद्धिर्न चरति॥ सुधर्मे १३
वेरलाभुर्वातउत्कृष्टमेवगृह्णातिनिकृष्टं॥ अतः क्षमतिः श्रद्धाधनस्यविद्वर्तमानाश्रद्धायादिरत्नरक्षयणतुविद्व
र्तमानाश्रम्यवत्कृष्टायाप्राप्तिरितिकिं करोति॥ उक्तमानसं पत्तो न हि कश्चिन्निष्ठाकामस्तुयति॥ परमेकसद्वृत्तौ चेत्ता
ते॥ स्वात्तम्यमिति॥ तदाह॥ पुंस्रति॥ ततोपि किमतस्याह॥ हरेः परानुस्मरतीतिप्रष्टुमन्यामिरेतद्वर्गमगवत्स्मरणीकरोति
॥ तदाचिन्तिभगवत्स्मरणास्मिन्तरस्मिन्निर्दिष्टमितिर्हृत्तमवति॥ तत्रहिभगवानानन्दप्रथः प्रविष्टइति तत्पुंसं सवत्तमि
ज्जतमोनिवर्तते॥ तदाततोपिप्रष्टुमितिः समस्तानुक्तुः खानामययं नाशोश्चाश्रुतीष्टानेवधत्ते॥ अतः परमसुखं
यः ससाधनोनिर्दिष्टः १३ ॥

त.सु.

भावे १ =

सम.
६१

ध्वमप्युपायैरुतेयेकोचित्तमगवदितप्रविशितानप्यहमनुहरेणु मगवान्स्वसेवार्थमिद्विद्यागिरत्नवीजं॥ कतिपयेभ्यो न दृष्ट
वान्॥ येभ्यो न दृष्टवान्ते शोकाः॥ तेकोचेद्विद्विद्यागिर्नवेयुः तदाश्रमगवदुल्लानं कुमुदिरिति॥ येयुः शान्तमयेऽप्युल्लानेद्विद्यागि
माप्रवर्तते॥ ततोकोचोक्तुत्वापितद्विज्ञानमितिज्ञाः वज्रंतेतेते शोकागमपि शोकाः॥ अथमा॥ येनजानंतेवसेवायांमात्राज्ञानं
श्रोतेतेपिपुद्गिदेवगत्यापिभगवत्संस्तुतामवेयुः तथापिनशोकाः॥ सर्वध्यामिषुल्लाश्रितराशोकाः॥ तथातेतेन॥ अ
थेतेति॥ पापेनैवभगवदेमुल्लंकार्यते खनाशशोकयात्राकोलोपितान्प्रसतोप्याह॥ क्षिणोतीति॥ सहिसर्वलोदेवस
तान्शोकाशोकायानंविद्वानुशोचेहरेः कथायांविमुखानंघनं हि
लोतिरेवोनिमिषल्लयैर्वांश्रुयुद्धारारागतिस्मृतीनां १४ ॥

वांज्ञानाति॥ आसार्थव्यनिमिषः सावधनः॥ नुशाष्टः पक्षी॥ तत्रैवावर्जयति भगवद्विद्वत्सदेवतातरैरावामार्गात्
रेरावामिहारासीतिपुत्त॥ तेकोसर्वध्यामिदंश्रुयुद्दरेति॥ तस्यतरैककार्यत्वात्॥ ननुकायवाञ्छोभेति॥ किंविस्मयीचेदे
करिष्यतीताशंकाह॥ दृष्टावारागतिस्मृतीनामिति॥ अर्थश्रुत्यास्तुकोपिबाराह्यः तसर्वतन्त्रोयं चेतै॥ दिवाभीतानांयथाते
जो गतिः काचिकी तस्माज्जैकोसर्वलनाशातुविद्यमानेपिपुरुषार्थसाधनेपुरुषार्थसाधनोपायानामपि शोकाः १४

१८-४
६२

एवमन्यथागिरिकाम्योभारतमायसुत्कानेनभगवत्कथायांयहीतिस्मिन्प्रतिभगवत्कथैवकेवलंवक्तव्यमप्यहं॥तस्मिन् इव
प्रकाशितारः अहानाम्यथाज्ञाननिवर्तका॥अयंमन्त्रोहानसुवप्रत्यहोतनवत्आवश्यकोपेत्यते तत्रस्मात्कारणात्अस्य
पुरतः परिहृयमानसभगवत्समावृतयासर्वभः शर्मदानुः दुःखनिवारकसचकषामेवकथय॥ननुहृदिप्रकालोकिव्या
संबलितोक्तयैमित्तयाकेवलं कथयितुंशक्यते॥तत्रोपायमाह कथासुसारमुद्धृतेति॥सृष्टिप्रकारवद्वत्संति॥त
त्रभगवत्कर्तृकेवसृष्टिर्वैकल्या पातनंबद्धविधमलि॥कालकर्मदिभिः क्रियमारा॥तत्रभगवत्किंप्रमाणेनैववक्तव्यं॥प्रल
योपितयैव॥यस्मिंस्त्वैभगवानेवप्रविशनामानवतिननुजीवः पुन्योऽमीवा॥चरित्रमपिप्रकृत्याद्यैवलिखितंवक्तव्यमिति

तस्यकोधारवंशमंसाहरेः कथासंबंकायासुसारं उद्धृ

तपुष्येभ्यर्वाङ्गिबंधोशिवायनःकीर्तयतीर्थकीर्तः १५

किंवदुनामत्तेष्वरणादुःखनिवारणोक्तप्रयोजनैकेवलंभगवच्चरित्रं सर्वतः सारमुद्धृत्यवक्तव्यं॥बुद्धौवाचोवाहः॥तस्मै
कारेहृष्टोत्तमाह॥पुष्येभ्यर्वाङ्गि यथापुष्येवदमकरं होतसिष्ठति॥परंतुअमरएवपिबति॥प्रभुमृष्टिकाचोद्धृत्यपययि
॥तथायद्यपिअमरवत्पीयते॥तथापिपरेपकारेवभवतीतिप्रभुमृष्टिकावत्उद्धृत्यवक्तव्यं॥नन्वेतत्केरात्मकंभवति
पीतस्यपुनरुत्क्रियते॥तमाह॥आर्जुनबंधीयति॥लोकोपकारार्थंकेरापिरोद्यतः॥वल्लुतलुपानइवकिंकासनेपीडिय
संबंधस्यतुल्यत्वात्अधिकृतंत्वात्परेपकारेसिद्धेरोमथाइवस्वाहाद्वंभवति अतोमोःस्मार्कशिवायकीर्तय॥अधिक
रेमालीतिनप्रतयं॥तीर्थैरुत्पाकीर्तयंसेति॥नेमैवाधिकारेपिप्रविष्यति १५ ॥

अम
६२

प्रथममहतःसृष्टितीर्थहंसंस्थितेतिनाम्ना॥१॥

सातमेष्टुता१

यवमुद्धृतमगवत्कथांष्टुमूलपुरुषस्यदीनयपुरुषस्यचरित्रंवाहति॥सविश्वेति॥यः पूर्वेक्तसएवकार्योत्तर
र्थेअवतीर्त्सस्यचरित्रंप्रथमेतःष्टुमिति॥अन्तेहवैष्णविष्णुसज्जन्मस्थितिसंयमार्थःकृतावतारःपुनपुरुषोय
हीनोवाजन्माद्यर्थकृतावतारः॥ननुकालादीनाज्ञापयतिकिंमुखयमेवागमिकरेतिमुः॥ननुभगवत्कृतोपदेशेत्वाद्य
नुभवोक्तयैकेवलंभगवत्कृतंतेतत्प्रविष्यतीत्याशंक्याह॥मग्यहीतशक्तिरिति॥प्रकथ्योपदेशोः कालादिशक्तयोयेन

प्रवतीर्थ२-

सविश्वजन्मस्थितिसंयमार्थकृतावतारः प्रगृहीतशक्तिः॥व
कारकर्मण्यतिरोहणाणिधानीमृदः कीर्तयतानिप्रहृ १६

नेहिकालादयस्यप्रतीयमानाअपिभगवत्तानियमिताःनरुक्तकार्यकुर्वन्ति॥प्रतीतिमात्रंनुरोधाय॥जन्माद्यर्थमे
वावतारानन्मदीनिकरिष्यते॥किंतन्मेषः पुरुषेभ्यः प्रकथ्येतास्मृतिपोहवाशियाजिकारसाधरणंनुरकारि
ष्यतिईश्वरत्वात्॥तानिकेवलंमहामेवकथय॥मयापरंपरार्थमप्यनस्मैववक्तव्यमितिभारः॥एतादृशमश्रुकीना
मोप्रविष्यतिनवाप्रमथितरेकेरावक्तुंशक्यं॥अतोस्याधिकारेमिहपितः॥अनेनेवमश्रुनअस्यसहितमवतीतिप
यैवसानतएकएवमश्रुःसिद्धः १६ ॥

विदुःसा२-

पृ.सु. ५
६३

तस्योत्तरमध्यायद्वयेन वक्ष्यति॥ अतएव तद्विषयप्रयोगजनभेदात्॥ तस्यादेतदध्यायद्वयस्य तावानेनेष्टत्वात्॥ अ
नेन चेदन्तः प्रश्नोत्तरनिहासुर्भविष्यति तदा पूर्वोक्तानपि विशेषान् तत्रैव ब्रह्मधरेपातयित्वा जीवसंसर्गहनिहृत्प्रार्थ
वक्ष्यामि इत्यभिप्रायो ज्ञेय इत्यस्य अतः प्रश्नाभिन्दनं वक्तुं तस्यायं प्रश्नोक्तिमेव इत्याह॥ एवं स भगवान् एष्टति॥ मेवे

श्रीभुकुड॥ एवं स भगवान् एष्टः स चाकोषारविर्मनिः॥ पुं
सोनिः श्रेयसाधीयतामाह ब्रह्मज्ञानयन्॥ १७ ॥

येच्छाविश्रमभगवान् वर्जित इति स भगवान्॥ केवलमेतत्तत्त्वानुवक्तुं चाशक्यं॥ सचेति पूर्ववत्॥ कोषारविश्रितिपितृना
म्नादिवेकित्वं॥ मुनिरिति तदुक्तार्थज्ञानात्संभवे हेतुः॥ इदमिति पदिवंचरितं नैकस्मै प्रयोजनाय वक्तव्यमिति पुं
सोनिः श्रेयसाधीयेत्युक्तं॥ परंतमुद्दिष्टेवेत्याह॥ तस्माहेति ब्रह्मज्ञानेन तत्सद्दृश्ये प्रविशतीति॥ भगवदीयात्वात्
ब्रह्मज्ञानं न हतवानित्यर्थः १७ ॥ श्रीधवावल्लभाय नमः

राम.
६३

एवं शब्दात्प्राप्तः न तस्य ज्ञापनार्थः

तत्र चतुर्भिः स्थानान् करोति॥ एष्टार्थदेहजीवानां संबधस्य पितृवर्तनः॥ ज्ञाता कथनबोधाद्यतेरुक्तविवेकित्यस्य १ तत्र प्रथमप्र
ष्टुत्वात्॥ एतमभिन्दति साधुष्टमिति॥ ब्रह्म एव एष्टति कोऽप्येवं एष्टतीति त्वयेत्युक्तं॥ न च तवायं प्रष्टुः काकतालीयः॥ किंतु
ज्ञात्वे ब्रह्म॥ अतएव मयि ज्ञायते॥ तर्हि मया प्रष्टुं शक्यं॥ लोकोत्तमा साधुष्टुष्टुति॥ लोकोत्तार्थमेव ज्ञाता पितृयाय कृ
तः॥ अनेनास्मिन् शालिपरीयकारो मुख्यसाधनमित्युक्तं न वदति॥ तवायेकमानुषागिकफलं सिद्धतीत्याह॥ कीर्तिवितन्वतालो
क इति॥ अस्मिन्नेके आत्मनः कीर्तिवित्पारयता न वता एष्ट॥ ननु स्वकीयार्थं तथा कारणमुद्धितं देवताह॥ अधोस्तज्ञातम
रिं अधोस्तज्ञ एव अतः कारणस्य एदेवात्मनः पितृव्यदेवत्वमिति सिद्धो भवतीति चरंपरेश्वरानुज्ञासाधुष्टवर्तद्विद्यामोचर

प्रेजेय उवाच साधुष्टत्वासाधे लोकांसाधुष्टुष्टुता कीर्तिवितन्वतालोके
तमो धोस्तज्ञात्मनः १८ नैतद्विचित्रं पितृवर्तनं एष्टयामो वीजं॥ एहीतोऽनमभावे

त्वात्॥ तदाह॥ अस्मिन्नेति॥ एवमस्य प्रश्नस्य सत्परिहृता साधुत्वं १८ देहोत्कर्षं १९ नयन्वयादपिश्वरः १९
माह॥ श्रुद्वयोनिदोषाभावात्॥ नैतद्विचित्रं॥ देवमेकप्रशंसति वीजमन्ये मनोविश्वः॥ तयोर्वीजमेव वीजं॥ यद्वीजस्य प्रभावेन वि
चित्रं सत्त्वं योऽभवत्॥ अतो वा दृष्टयस्य वीर्यं जेत्यपि चित्रं॥ तादृशं च पुनः वक्तुमेव प्रथमार्थं वदति किं पुनः प्रश्ने॥ अतएव चित्राभा
वः॥ तस्य वीजस्य फलमपि ज्ञातमित्याह॥ एहीत इति॥ अनेन प्रामादिक वीजं लक्षणादिवा रिता॥ न घ्रायकोत्तमो भगवद्वक्तो भवति
भगवत्कर्तृकसर्गात्वात्॥ अतएव अमनभावेन केवलं भगवद्वक्तुमेव भगवान् एहीतः॥ सहिदुःखमपिश्वरमिति॥ योमाहिरिव दोषा
नपि दूरीकरोति॥ यत ईश्वरः॥ कारणं हेतुः॥ इतिरिति॥ दीनस्यालुत्वात् तदाकारोतीत्यर्थः १९ ॥ श्रीधवावल्लभाय नमः ॥

देहद्विधा तदेतं क
रामश्रुता भगवता
नैतमिमेनेदृशं

त. पु. ५
६४

जीवोत्कर्षमाह॥मोडव्यशपादि॥सहिधर्मरजसवर्माडव्यशपातव्यासद्वारात्रिधयोगपत्नीजातः॥मोडव्योहिममेनाहा
नादुति॥कसचिदामेवोरःसहमोडव्यामात्रविःतपःकुवीणःश्रुतिआरोपितः॥सहियमंत्रलुंगतः॥तेनष्टयोद्यमव्याह॥
त्वयावात्मिर्भुक्तिकायाःचष्टेद्वीकाप्रवेशेति॥ततःकुकोमुनिःवात्मेनहृतंविजोर्भवतीतिअहावात्त्वयाहंइतिइति
दीमवेतिशशापातस्यदेवस्वरागमसंबंधेहेतुमाह॥प्रज्ञासंयमनरति॥प्रज्ञाःसंयमयतिमारयतीतिअथा॥अतस्तेनकर्मणादेवसं
विषायेनमे॥ततोदैतेषुजन्मनामवत्तिसर्वथादैत्यसंबंधरहितमगवतिव्यासेआविष्टःशपसायकतातस्सेवधातुःते
त्रेभोगपत्नीतिव्यायोह्यरायोआसर्षपिंसकमणयोपाहस्यवतौसुतसुतः॥उपरिवरवसीवीजातमस्ययोतोजाताकिं

याडव्यशपाद्गवान्प्रज्ञासंयमनोयमः॥आहः॥सेवेवुजिष्णयोजातःसत्यवतीसुताह
२० भवान्भगवतोतिहसंभतःसायुगसहि॥यद्भूनदेशयचमामादिशुगवान्जनन २१

वर्त्ताधिपेनराशेनपरिपालितारुमकन्यासत्यवतीतस्याःपुत्रातव्यासाज्जातइति २० भगवदीयतेनप्रकृतोपयोगित्वमाह॥भगसेवेधिने २१=
भवान्भगवतोतिहसंभतः॥नित्यप्रभान्भगवतस्संभतः॥संवकसहितस्यापिदेवसुमवानपिसुसंभतइतिइहा॥सायुगसहि॥
सर्वरासंभतःसदोभीस्मरणद्वसीयते॥सेवकाअपिभीष्मादयःविदुरेणमहात्मनेतिवाक्यात्भवंतंभयंते॥तत्रहेतुमाह॥य
द्भूनदेशेति यस्तत्रवज्ञानोपदेशार्थमगवान्मादिशत्॥चकारात्सत्यमपिसरणेनोपदिष्टवान्॥भगवानितिस्मरणं
हेत्वभावः॥व्रजवितितस्यावश्यकत्वं॥देवराजुतोत्यनिर्विहितेतिह्यासस्यआत्पलीगमनेनोद्यः॥तत्परागसंबंधाभावःप्र
योजकइतिअभिप्रेतइतिवक्तव्येतिविदुः २१ ॥

कुतोपसेहोतइसमये ३२

यम.
६४

म१

फेरगोकी २

एवंतस्याभिनेदनमुक्तातत्पराभगवल्लीलाभाह॥अथेति॥लोकप्रसिद्धिर्भिन्नप्रकारद्वाराश्रयादेवलभगवद्विभिन्नवर्तित्वेदे
एव॥अपिभुक्तमहत्तमंनभवतीति योगमायोपहृतिताभगवल्लीलोदधिष्णमीमाह॥अथतेभगवल्लीलितियोगमायाशाध
नभूताद्वोक्तभगवन्माया॥तयाउपहृतिताःस्थलःकेवलंश्रवयोपानभवंतीति॥तज्यापेतिप्रप्रज्ञेनपरिहारउच्यते॥विप्र
सहिस्त्वुद्भवातादवाचीःप्रयोजनानियासीताः॥आनुपूर्वैकमतेनावसंस्थियाभिभगवल्लीलायाःप्रनोनुक्तकालेनसहज

वेदकेहा ३२

॥अथतेभगवल्लीलायोगमापोपहृतिताः॥विश्व
स्त्वुद्भवाताद्यीवसीयाम्पुनर्हृशः २२ ॥

नकलं॥योगमायोपहृतितेनआश्चर्यरूपत्वात्अमुतत्वं॥बुद्धांतरविस्मरणेयत्तुच्यते॥विश्वोऽन्यादिकंमुमाहाम्भूमी
र्थं॥आनुपूर्वीतुवोद्योकोकीया॥एवंसतिप्रकिर्मवतिअनेनभगवत्कर्तृकतानील्येवेतिहसद्वोधाभावः॥पुरुषोत्तमयोग्य
नीला॥उपायेनसंबन्धेतिनसायगच्छति॥तस्मीनकर्तृत्वेप्रवेशःकिंतुसहभावमात्रं॥अन्यथासंबंधीकरांनस्यात्॥विश्वस्य
स्वरूपंवक्तव्यं तदेकभगवद्भूष॥तासीलीलातीतइत्यन्यदयोद्विषयाःसिद्धाएवमयापरकीर्त्यतेनमुकावितवत्येति
आनुपूर्वीरूपिता २२ ॥ २२

योगश्चवाने
न २२

मायार्थ २२

ਪ੍ਰ.ਸ਼ੁ.4
੬੫

सुमुखायाः प्रलये ३-

एवं प्रतिज्ञाय श्रोतारं साधकं न विधाय विश्वस्योत्ति निरूपणात् । धर्मादवस्था माह । अगवानेक आसेदमिति । ईदं सर्वजगत् ।
वैप्रजावादेनाह । मुखादुगवा वलीलाभगवानेवैवं प्रकरणे अभवत् । तिति । योगमायोपदेहि तं तु जगदेकं रूपं भागतः । प्रवाहा
नादिप्रकरणे आधिर्भावति रोभादुक्तं अनाद्यन्तं त्वं तः । तिरोभावेतद्गुगवानेव भवति । यथा त्वदीजनेनैव भवति । तथा

ਲੜੀ

भगवानेकआसेदमग्रआत्मानांविभुः आत्मेक्षानुगता
वात्मानानामप्रपलक्षितः २३ श्रीगोपालयनमः

पिनतयोः स्वल्पैर्कां । तस्यमिहोरसः ॥ अस्य चलदोः परविदेवधितुं नृशकतर्जिभगवत् ॥ तराह ॥ इह गत अयेरुषे
हृवंप्रगवानेवासं नमूत्रैर्चमगवति न तस्योपेतिभावः ॥ किं त्वेकस्मिन्नेव ॥ आसेति तत्र न भगवत्कर्म्यताकाचित् ॥ वि
लीनं लदरां जतेस्व तस्य वचि ॥ तत्तृष्ट्य कूर्यात्तु नृशकतर्जिभगवदेकसाध्यं ॥ अतर्ह भगवच्चरित्रमुच्यते ॥ स्वयं त
थाभवनेभिन्नतयोत्पादेन बायो गिव ॥ ॥

वासुदेवादिव्यरूपेभूले एकपदस्या

मि. प्राप्ते चोतितः प्रश्नः ३ =

चिद्रूपेण भावोऽसम्भानस्य तस्योत्पत्त्यै वृत्तिविवर्धनं
 कृत्यैकादिन्यत्रैव न स्यात् २ =

निष्पेयवः

नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ननु जीवनां तदानीं तानां चिद्रूपत्वात् कथमेकस्मिन् लयः तत्राह ॥ आत्मत्वात् निति ॥ सहि
भगवान् सर्वपां जीवानां प्राप्तासमष्टि वत् नृत्वं प्रभुः चिद्रूप एवा ॥ तत्रैवास्समर्थनं न संलभ्यः ॥ अन्यथा को हि न मेव न स्या
त् ॥ सति लये सर्ववसात् ॥ अमुन्जीवनां प्रलयात् जीवाभित्तं तत्रात्रैव लीनं ॥ तस्यैकप्रनसामर्थ्या हाह ॥ विभुरिति ॥ स
हि सर्वसमर्थः ॥ अग्रमन्जीवान्स्मरु संपाद्यु तत्रैव भगवन्मूर्त्ययं तत्रात्र ॥ अनेन तत्साक्षात् शक्तिपतिः ॥ एवमेको यस्य स
हि ॥ विभुत्वा हेतुः ॥ ननु जीवानां मिथ्यादि प्रमाणान्तात् कथमेकत्वोपपत्तिरिति तत्राह ॥ आत्मैवा नुगमोक्तस्यौ ॥ आ
त्मनो जीवः स एव धर्माः ॥ तेषामपि तत्रैवानुगमि ॥ भगवतो वा दृष्टायाः यदा तत्र जगत्समुत्पत्तिः ॥ तदा तल्लीनमिति सर्वप्र
लये हेतुर्निरूपितः ॥ तदयं भगवान् आत्मैव त्रयपरि श्रुते ॥ आत्मत्वेन वा तस्मिन् निष्ठात्तैवा तदात्मनो ज्ञातं ॥ तदा
भगवान् नृत्वं तत्रात्र वत् कर्त्तृ सोऽन ज्ञातः ॥ किं तु ज्ञानमिति भिद्वैव उपलक्षितः ॥ अथावा ॥ सर्वैरेवमिति भिः ॥ एक एव उपल
क्षितः ॥ यथा ॥ यो न स विज्ञातो या नि स ह लक्षणमिति एकस्मिन् जले परि क्षिप्ते प्रक्षिप्ता निवर्त्तक सत्त्वमप्यप्राप्ता नि
नामिति भिद्वैव उपलक्षितमेकं भवति ॥ यथा को विपश्यः ॥ संधं वा दिकेति सर्ववर्त्तं जलमेव निरुद्दिशति ॥ आत्मा याः स
र्ववानुगममात् ॥ आत्मत्वं वा ॥ तदेकदेश एव भगवति विद्यमान्ययं ज्ञो जगद्वति ॥ एको न स हि तो जगदिति भगवत्वा
कं तत्परमेव ॥ आदिर्भवेति यथा ॥ २३ ॥ २३ ॥

नवरात्रि विवस्वतु जल रूपं तत्स रूपं २ = चिद्रूपे प्रकाशं

१८-मु-
६६

॥ अ-प्र-प-लं ॥

एवं प्रवृत्तिमुत्पन्नप्रथमतो जीवानामुत्पन्नाह ॥ सदा एवेति ॥ स एव भगवान् स्वस्मिन्निधमान सर्वदेवि निश्चयेन स एव दत्ता वि-
रूपेण प्रतीयमानो जीवो ज्ञातया तद्वाजीव ॥ भूतातिगो भावप्रकारेण विभूतः पूर्वसंस्कारेण तद्वाजातः ॥ अर्द्धं च तेषु
वत्सो भूतवान् तदा इह भूतानि वीहार्थं दृष्टालोचने किमप्यारोहं नपश्यत् यतः स एक एव सर्व जीवानां मातृभूतो
निर्मित इति एक एव स तेषु ध्यात्मानमपि द्रष्टुं शक्नोति तथा पि सर्वं वा स न्याद हि सुखं स्वविद्यं त इति स्वातिरिक्तं

सबा एष तदा दद्याना पश्यत् इह पमेकार इ मेने संतमि-
वात्मानं सुप्रशक्तिरुत्पन्न इह २४ ॥ श्रीगोपालयनमः

बहुरपमालोचयन् तद्भावे आत्मानमेव असंतमेन ॥ इवेत्यर्द्धासत्वं ॥ आत्मा शोचने तेने धा शोनालीति ॥ श्रीपाधि-
क धर्मा शांता पाधभावे धर्माभावः अतो इह आत्मानं अद्वयं दृष्टारमेव मेने ॥ ननु पूर्व इह स्पष्टविषयान्तात्सर्व इह
स्पष्टतत्त्वयात्स्वादिभिरेव दृश्यमपि कुतो नाविर्भूतमिति चेत्तदाह ॥ सुप्रशक्तिरिति ॥ सुप्रशक्तिर्यो यस्य ॥ येमर्पयती को-
लाः तेना ध्यायुं शिवा इति ॥ एवं तर्हि तान् शक्तिरूप्यं नृणां स्थापयन्तः कुतो मेने आत्मानमसंतमिति तदाह ॥ अलुप्र इति
ति ॥ अलुप्र इह कस्य ॥ असत्ता शक्तिः पूर्वमेव निरुत्पन्ना ॥ लोपं न माप्ता ॥ आत्मवदेव स्थिता ॥ आत्मा दिगीव एव अ-
विर्भूतस्यैः २४ ॥

धर्मसहितं सर्वं

एम-
६६

१८-मु-
६६

॥ अ-प्र-प-लं ॥

सद्य आत्मानं असंतमिनेने स तमेवात्मा सत्त्वज्ञाना निष्कृता विमया रूपेण ज्ञातानीत्याह ॥ सबा एतस्मिन् ॥ यदा आत्म-
नमथा ज्ञातवान् एवैव मायाया पूर्वोक्तामिदं मोहिका ॥ सर्वसत्तामिका ॥ सर्वसत्त्वः आत्मा यस्य ॥ सत्त्वान्नतः सत्त्व असं-
गीकार इत्यर्थः ॥ एतादृश एव आत्मा तस्याः ॥ अयमेव आत्मा साधर्म्यरूपा ॥ तस्याभावरूपं आत्मैव संप्रपन्नमिति तत्त्वान्नतः वा सत्त्व-
प ॥ तस्याधर्मत्वमाह ॥ एतत्सर्वं द्रष्टुं शक्तिरिति ॥ एतत्सर्वं त्रिवर्णसंस्पर्शः ॥ अर्थादात्मो न वेनात्मानमेव पश्यतीति शक्तिः
नृणां कार्यसामर्थ्यं ॥ तस्यानाममापेति ॥ मया सह वर्तते त्रिवर्णसंस्पर्शः ॥ सुवैतप्रतिरूपको वायं विनातः ॥ ततोऽप्यस्य ॥ स-
वस्मिदीह ॥ न दीपः ॥ महाभोगेति संबोधनं ॥ अयमद्यो ह्यस्य त्रिभुवनैर्द्रष्टुं शक्तिरिति ॥ यदेति निर्ममे विभु रिति ॥ यया
मायाया विदुः किरूपया अनुदुत सारया इह जगदेव निर्ममेयसंभावत्वात् शक्तिः तस्य कर्तृत्वं वाच्यं यति विभु रिति ॥ भगवत्क-
र्त्तव्य एतत्सर्वं द्रष्टुं शक्तिः सर्वसत्तामिका ॥ माया नाम महाभागयदेति निर्ममे विदुः २५ ॥ कालं हस्यानुमा या-
योग एतस्यामधेयः ॥ पुरुषेणात्मा भूतेन वीर्यसाधन वीर्यवान् २६ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

२६ ॥

जयस्य

ईक एव जगति जीवार्थत्वात् तन्मायायैव भवान् जगत्कृतवान् ॥ येन केनापि जगत्कारणत्वं विभुरिति ॥ २५ ॥ पञ्चाया सा माय-
स्वस्थित्वातो विस्तराणि रूपयति ॥ कालं हस्येति नृणां ॥ नपश्यंत्यावर्तयति ॥ २६ ॥ नृणां जीवः कर्त्ता नृणां अमेन कर्त्ता
ति ॥ कालं हस्येति ॥ कालं सत्त्वसमागमपरिहृतः प्रद्विगो हृतवान् ॥ कालं परहस्यात्मायाया गणहो भोजिता ॥ कालेन या-
ता ह्युत्पन्ना जगतेत्यर्थः ॥ तदास्यामुपस्थासतीति पुरुष ईव को मोधनजाति ॥ तदा भगवान् द्रष्टुयातीत एव तस्या अदृश्य एव
त्वात्सर्वं नृणां योऽप्येता नः सकाशात् एकं पुरुषं निर्ममे ॥ स हि नृणां गोप्यो भागवद्दशः पुरुषो नाम कर्मणः ॥ तस्य तः प्रहृतं
भावात् तन्निरीहा मम गोप्यत्वं न तद्दत्तं तन्निरीहा तस्यावर्धमाधत्तं यतः स्यमेव बोधवान् ॥ पुरुषोऽयं यो यो मा-

१६

चित् यस्मिन् २ -

न.सु.
६८

एतन्मात्रं हि माह ॥ तैजसा नीद्रिया एवेति ॥ एवकारः सात्त्विकतामसत्वयुदासार्थः ॥ तान्सत्त्वप्रधमनं क्रिया तमः प्रधमे-
ति ॥ अनपविधमनामिद्रियाण एजसलेयुक्तिः पूर्वमुक्तैव चकार बुद्धिप्रमाणं ॥ तामसात्त्वयिमाह ॥ तामस इति ॥ भूतस-
म्भाणां हिः शब्दतन्मात्रं तस्य आदि तैजसवत्तुल्यतामस इति पुर्वि गदिदृशः ॥ अहंकारविशेषणं वा ॥ तदा भूतानोत्सृज्य

तैजसा नीद्रिया एव ज्ञानकर्ममपानिच ॥ तामसो भूतसत्त्वा
दिर्यतः खल्लिगमात्मनः ११ श्रीगोपालयनमः ॥

राजस आदिरितिसामान्यतस्य कार्यनिर्दिष्टं ॥ यतः अहंकारश्च शब्दतन्मात्राहंसाकाशं ॥ आत्मनो भगवतो जिनं
बोधकं शरीरं वा आकाशवद्वापकीर्तिलेपयेति ॥ यथावा आकाशे अभ्यन्तमः प्रकाशमवतिनमवतिच ॥ तथापि न
तैजसो लोच्यते इवमात्मा ॥ आकाशशरीरेन लेपयितुमिच्छति ॥ माहात्म्यार्थं तथा कथनं ॥ अमृतातामससद्विरध
मेति न वक्तव्या सात् ११ ॥

राम०
६८

आकाशाद्वायोः सृष्टिमाह ॥ कालेति ॥ पूर्ववत्कालो गुणलोकः ॥ प्रायगुणरूपाः ॥ अंशः पुरुषो जीवो विभावयति पूर्ववद्भगव-
द्वृष्टिः भगवद्दृष्टिर्जननो ज्ञातमिति प्रित्तं ॥ कोपमुखासृष्टिमाह ॥ नमस इति ॥ नमस्तस्मात्काशात्तु नुस्तन्मुत्सृज्य स्पर्शस्य शतमा-
त्रं ॥ अतः युक्तं विकुर्वन् अमिले निर्ममे ॥ अमिलोपीति ॥ एवममिलोपिनमसाहकार्येन कृत्वा उरुबलाविति नो ज्ञातः ॥ तदा रू-
पतन्मात्रं सृज्यते ॥ ततो ज्योतिर्जातं ॥ लोकसलोचनमिति माहात्म्यं तस्य ॥ आलोकाभावे लोकोत्पत्तिरिति विद्यमाने पितृव्यं विनश्य-
येत् अतो लोकसलोचनमिति युक्तं १३ अमिलेनामिति ज्योतिरिति ॥ पूर्ववत्कारणं कलहिकः परेण भगवता बोधितं तस्य
कालमायोशयोगेन भगवद्दृष्टिर्जननः ॥ नमसो नुस्तन्मुत्सृज्य विकुर्वन् निर्ममे ॥ निर्ममे १३ अमिलोपि ॥ विकुर्वन् लोच-
नमलोचनं बलाविति ॥ नमस्तन्मूर्तरूपतन्मात्रं ज्योतिर्लोकसलोचनं १३ अमिलेनामिति ज्योतिर्विकुर्वन् परवीक्षितं ॥
आधत्तोरसमयकालमायोशयोगतः १४ ज्योतिर्मात्रं लोचनं विकुर्वन् परवीक्षितं ॥ महीर्धं यगुणां प्राधत्त
कालमायोशयोगतः १५ भूतानीनाम आदीनी यद्यन्यं परावरं तेषां परानुसंगीत्यथा संख्यगुणा विदुः १६
तच्छोभसमयमिति रसतन्मात्रं जलाद्यथ कुनप्रतीत्य इति श्लिष्टमेवोत्पन्नमिति युक्तं ॥ अनापि वाक्यमः कल्पनीयः ॥ प्रथम-
तो रसतन्मात्रं यच्छादयति ॥ कालमायोशयोगत इति ज्योतिरित्यस्य साधनं ॥ एवमश्रेयः ॥ ज्योतिषाश्च नुस्तन्मस्य रसः ॥ रससाधनं ज-
नं धं यगुणं महीमिति पूर्ववत् ॥ प्रथमतो र्धं तन्मात्रं ॥ तस्यामही १५ तेषां धर्मानां भूतानामिति ॥ नम आदियेषां वापु-
रुषो नो मध्ये परे दोषे रसप्रमेयार्थः ॥ तदेवाधिकगुणं ॥ तव हेतुः परानुसंगीरिति ॥ कारणानुसंगीतं ॥ यथा संख्यं ॥ संख्य-
मनं क्रियम् ॥ आकाशाज्ज्योतिर्योगाशब्दः ॥ वायो र्धं ॥ शब्दस्य शो नितसत्त्वयः शब्दस्य र्धं त्वाणितं ॥ नमस्तन्मात्रः शब्दस्य र्ध-
रूपरसः ॥ यथियाश्चाधिको र्धः विदु रिति मर्णा १६ ॥

न.सु.५
६९

एतेषां तत्त्वानां चेतनानां कार्यैः पथिकरूपसिद्धिर्भवत्तु न माह ॥ एते देवा इति ॥ देवैश्चिपारणैः स्वविबुद्धा यिदं शब्दं ॥ भूत त
तस्मात्प्रतिबुद्धं शब्दं हृद्देवकारमनोसिद्धीति ॥ एवं प्राकृतिकस्वयोर्विशक्तिको गरा ॥ अस्मात्स्वदेवैश्चिपारणैः स्वविबुद्धा यिदं शब्दं ॥ भूत त
कुर्वन्तीति श्रुतं ॥ सर्वदेवाः विस्मर्गमगतः कलाः धर्मा इत्यर्थः कालमायोराः सिंगानिवर्जिते देवाभिति हेतुसिद्धि ता अयि ॥ गु
रात्रय कार्यरूपत्वात् निम्नभावं प्राप्ता ॥ अतो ना ना ताद्विज्जभावात् स्वकिया यो ब्रह्मो इति निश्चिन्ना राः संतः त्रिविधत्वात् मेन न
प्रत्येकं तत्त्वमयीः अतो विभुं समर्थं मानं लयोर एता ॥ भगवत्कारणैः पदविश्रुति प्रकरेण तां त्वुक्तं भवति ॥ भावप्राधन्ये न य
र्षिणः अमाधन्यतां सहिदा नैरुपापणपथि रोहि ॥ कला मोक्षुः सुविभुतवर्त इत्यर्थः एतेषां देववचनादिकं विचार्यते ॥ तत्त्व
ये ता निभगवद्भावभूता नि ॥ मोक्षा नाम सर्वोचितसा मायका नैरुपापणमवति पां वदुर्मना जैकमाक धमगद तो किय ते गेता

एते देवाः कला विष्णोः कालमायोरा निर्गिनीः नानातात्त्व
किया नी राः मोक्षुः प्रानयो विभुं ३७ ॥ ३७

हृदयवर्धनं निभगवत्सर्वतः पाणिपादात्तयर्दं शांते प्रतिलिख्य तया निर्गिता ॥ तत्र सर्वत्रैव कारण प्रतिलिख्य हृलपा री नी विषम
न तात्त तैरेव तेनो व्यवहार ॥ शरीरे तु यन्मदेव ॥ अत्रिमा नि विचिदं शाः देव विषयाः ॥ अत एव नाधिक बलत्वं वेदे तु तत्त्वत्वा
नीयः प्रजापतिरेवेति सम्यक् ॥ तं मेव तत्त्वत्वा नीय पुराणी नीरुप्य सा शा ता ह ॥ हृदा ह मा प्राप त्वा इत्यनोपि सिद्धिरेन उभय विधि
द्विधा अपि तत्र जीति ते मा स पीद मेव क प्रमिति चतुर्दश यदित्यादि संगठते ॥ यथा वा वदुर्न त्वं तथा वेदे प्रजापतिः तथा विदु
यथा भगवान् तत्ता यत्त ॥ यथा को लक्षणा पर मेष्टी ॥ यथा माया तया तेनो प्रयत्नमिति ॥ उक्तर को उ तु य तत्त्वानीयं ब्रह्म ॥ यथा ज
गद स्फुटिः ॥ तया जगो नीय ॥ आधिदेविक त्वानेवो अस्मादी दीदिय नि याम कत्वे नो च्यते ॥ अस्य धाम गुरो र्मादि नियमाः भगव
त्सूत्रा च प्रत्येकं कर्त्तव्या सा ह ॥ अतो भगवदिदं द्विप्रतिलिख्य पदियमा न त्विषु विद्यमान तात् ॥ विसर्गे जीवेषु पितृयात्वा न का पनु

पत्रिः ३८
६९

स्वोक्तु साधकं रूपं न त्वा देवि निरूप्यते ॥ तत्रादि लोचनरूपेण सर्वलीला सुतत्त्वितो १ तत्त्विलुभ किमिदीरेण न स्य ब्रह्म
लात घात्रा धिमिदं सुनिर्दिष्टः त्रितयस्य हि हेतुकं १ भगवत्कार्यैः सिद्धार्थको मादि रहितं तथा ॥ साधकं नाम धारुण प्रियमे
नाश उच्यते ३ कोल प्रयुक्ता भक्तिर्निब्रवीदं श विधायतः ॥ अस्य धास्य हि क रणं सुकृपा नैव त इवेह ४ भक्ति प्रपत्ति प्रय
त्नं किं ता नैपरे यतः ॥ सात्त्विकी यं स मात्वा ता वा संतयेष्वा वातः ५ राजस भक्ति हि ता न्त्रै र्वा र्थो ना पुन ॥ शरत्ता गमनं
पश्चात्त्रिदं पासा धनं फले ६ तामसेना न निर्गताः परेऽनुभनं न लुभं ॥ भगवत्कार्ये रा हित्य हेतुको लस्य साधनं फलव

देवा क्तुः ॥ न मा म तैरेव पदार्थ विदं प्रयत्न ता पो प शा म्रयं य
मूलको तापतयो ज्ञो स ह संसारदुः खं बहि र्द्विपति ३९ ॥

त्वा र्थना मोक्षा दिविधम सा निगद्यते ॥ ७ ॥ तत्र प्रथमं सात्त्विकी मुज्जमानं किं प्रत्यक्षे निरूपयति ॥ देवा क्तुः न मा मेति ॥ न
म नाति रिक्त स्य प्रत्यक्षे न जन स्या भावात् ॥ न मो न स ता व त्त उ प शि स्ति त मि ति भा व्का ष्टा मि त् तं च रणार विदं न मा मेत्य
क्तुः ॥ न मने हेतु रूपमाह ॥ देवेति ॥ पत्रे वेदे व रूप ता मति भा सि ह न सत्यः मुवो दि ष पदे व त्त मेव न म न म यो ज नं ॥ गुरु त्वं तु
पदि च यो यो ॥ तत्त्व न म न त्रिविधं ॥ लोकि नै वैदिकं ॥ किमार्ग स्थितं तं च ॥ तत्रै र्ना किमार्ग स्थितं तं त्रिपति श्रु पयितु माह ॥ पदो
र विदं मि ति ॥ च रण स्य तु स्य ता वुद्धा सि हे न य ज न नं च रणार वि दे सा भक्तिः ॥ यदुपस्य न म न तं हे ॥ प त्तं कृतं धर्मोत्तमं
प्रयत्नी न म न तं लो कि नं ॥ अना विदं तैरुपस्य न मा र्द र विदं मि त्तिक वचनं ॥ सगुण ता ॥

शालाः कीणा दृष्ट्या मे
ता इति श्रुते दीरा उत्रा
दम इत्येतत्तद्व्याख्याः
एवम् ।

अथैवमिति:-

धातुर्दिस्मिन्भवति शीवालापत्रपेलाभिहतानशमी। आ
त्मनलभतेभगवांसवाक्रेष्ठायासविद्यामतेआश्रयेमे ४०

त.सु.प
७१

तथा इति अधिकारे परे ते गंगातीरे स्थित्वा श्रुतिगात्रपर्विवायमगवद्वरणं दुर्लभं न कुर्वीते न तदा तस्य मिताह ॥ मार्गं नीति ॥ य
 च स्याद्वयः प्रज्ञाद्वारा ते मुखपत्रनीतिः ॥ अरुः सुपर्णः तेषां मार्गं निविचारयति ॥ वेदादिगुरुः प्रायः पश्यात् तेषां मूलं स्था
 नं भगवत् मुखपत्रमेव ॥ यथापत्रमकर्तारिपानार्थं आभीतुका अपि पश्यात् स्थिति ॥ एते वा तु तनी इमेव तैर्हि तैर्ब
 लं पुनः स्मानः तत एवोक्तं हि अस्मत्वरं तोषिनी इतामयी एव ते ॥ अरुः सुपर्णं तं श्रुतिं सिद्धमेव ॥ अरुः पश्यात् यो मेव
 ते स तत्र तिष्ठति वरं पश्यति ॥ अरुः सिलोपसंवादिश्रुतेः सुपर्णं पश्येत् न च गुरु रूपं तथा भगवत्समास्तुका एव ते लोके प्रवर्ति
 यन्तुर्लभं पश्यते तं लोके बोधयति ॥ धर्मं नीतिं च यद्येहिमेव द्रष्टारः भगवत्संवेतानं ति ॥ एवं प्रकारेण गंगातीरे स्थिते भगवात्सुवर्परा
 मार्गं तेषां मुखपत्रनीतिः ॥ अरुः सुपर्णः कुर्याद्यो विवक्तिः ॥ पसा
 धमर्षादिसरिद्रायाः पश्येत् पश्येत् तीर्थं पश्येत् प्रपन्नाः ॥ ४१ ॥

पश्यात् नीतिं अत्र एव कतिपयैकाकिमिदं वस्तीव तत्सर्गः ॥ वहुना मापराणां भावात् ॥ पश्यात् प्रसिद्धं स ते तीर्थः पश्येत् तीर्थं नि
 पादे यस्य प्रसिद्धं तान् संदेहातीर्थं पश्येत् तान् स वै पापं त्यजेत् न तु त्वं अधिकारिद्वये तीर्थं पश्येत् तमेवोपायं पश्यति ॥ अत्र भगव
 द्रसरीद्रायाः पश्यति अत्रासपापस्य भविष्येति तादृशमुपेक्षं दत्तं यस्याः तादृशीयासरिद्रा एव गंगा तस्याः पश्येत् स्थानमिति ॥
 पश्यति शेषरां गंगातीरे गमने पश्येत् तं गच्छति ॥ वेदा नीचं पुनस्तान्येदिदं कार्यमात्रेण भगवत्संवेतानं ति ॥ जने पापनाशः
 नं अत्रानुर्थं भिक्कफलं त्वेतेन चरणद्वयं गच्छेत् यत्किं गंगावेदं वत् पुनस्तत्रैव भवेत् स नीति ॥ वेदा नीचं पश्येत् नीतिरूपं ॥
 माहात्म्यं च यथा गंगायाः पश्येत् संवेतानं स वै देवमा एवमपि भगवत्समापराणि ॥ भगवात्सुवर्पदेवदत्तं तस्यामा एवमप्राप्तामा
 एषा दिस्मिन्नेति ॥ अत्र मार्गं एकत्रैव प्रपन्ना एव भवति ॥ नामैव मार्गं एकं कुरुं शक्यते ॥ ४१

राम
७१

अने पुनस्तत्राप्यश्रुताः केवलं तान् मार्गं चरणारविं रमाश्रित्य तिष्ठंतीत्याहुः ॥ यत्कुर्यात् येति तेषां भगवत्संवेतानं ति ॥ अत्राश्रित्य
 वा बुद्धिः श्रुतवर्गीयमिति ॥ अत्राणां दिनापोषिता न्नामार्गं अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 ते शान्तिं कीर्तनं रूपं यापित्वा संवेतानं सत्यं सत्यं कुर्यात् ध्यात्वा ते हरे रये अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 केन तान् वेदेषां एव लब्धं यस्याः तादृशीयासरिद्रा एव गंगा तस्याः पश्येत् स्थानमिति ॥ पश्यति शेषरां गंगातीरे गमने पश्येत् तं गच्छति ॥ वेदा नीचं पुनस्तान्येदिदं कार्यमात्रेण भगवत्संवेतानं ति ॥ जने पापनाशः
 नं अत्रानुर्थं भिक्कफलं त्वेतेन चरणद्वयं गच्छेत् यत्किं गंगावेदं वत् पुनस्तत्रैव भवेत् स नीति ॥ वेदा नीचं पश्येत् नीतिरूपं ॥
 माहात्म्यं च यथा गंगायाः पश्येत् संवेतानं स वै देवमा एवमपि भगवत्समापराणि ॥ भगवात्सुवर्पदेवदत्तं तस्यामा एवमप्राप्तामा
 एषा दिस्मिन्नेति ॥ अत्र मार्गं एकत्रैव प्रपन्ना एव भवति ॥ नामैव मार्गं एकं कुरुं शक्यते ॥ ४१

अत्र न तत्

यत्कुर्यात् श्रुतवर्गीयमिति ॥ अत्राणां दिनापोषिता न्नामार्गं अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 ते शान्तिं कीर्तनं रूपं यापित्वा संवेतानं सत्यं सत्यं कुर्यात् ध्यात्वा ते हरे रये अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 केन तान् वेदेषां एव लब्धं यस्याः तादृशीयासरिद्रा एव गंगा तस्याः पश्येत् स्थानमिति ॥ पश्यति शेषरां गंगातीरे गमने पश्येत् तं गच्छति ॥ वेदा नीचं पुनस्तान्येदिदं कार्यमात्रेण भगवत्संवेतानं ति ॥ जने पापनाशः
 नं अत्रानुर्थं भिक्कफलं त्वेतेन चरणद्वयं गच्छेत् यत्किं गंगावेदं वत् पुनस्तत्रैव भवेत् स नीति ॥ वेदा नीचं पश्येत् नीतिरूपं ॥
 माहात्म्यं च यथा गंगायाः पश्येत् संवेतानं स वै देवमा एवमपि भगवत्समापराणि ॥ भगवात्सुवर्पदेवदत्तं तस्यामा एवमप्राप्तामा
 एषा दिस्मिन्नेति ॥ अत्र मार्गं एकत्रैव प्रपन्ना एव भवति ॥ नामैव मार्गं एकं कुरुं शक्यते ॥ ४१

यत्कुर्यात् श्रुतवर्गीयमिति ॥ अत्राणां दिनापोषिता न्नामार्गं अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 ते शान्तिं कीर्तनं रूपं यापित्वा संवेतानं सत्यं सत्यं कुर्यात् ध्यात्वा ते हरे रये अत्राश्रित्य तीर्थं केचन कारुण्येन धर्मं ध्यात्वा सापरिभूत
 केन तान् वेदेषां एव लब्धं यस्याः तादृशीयासरिद्रा एव गंगा तस्याः पश्येत् स्थानमिति ॥ पश्यति शेषरां गंगातीरे गमने पश्येत् तं गच्छति ॥ वेदा नीचं पुनस्तान्येदिदं कार्यमात्रेण भगवत्संवेतानं ति ॥ जने पापनाशः
 नं अत्रानुर्थं भिक्कफलं त्वेतेन चरणद्वयं गच्छेत् यत्किं गंगावेदं वत् पुनस्तत्रैव भवेत् स नीति ॥ वेदा नीचं पश्येत् नीतिरूपं ॥
 माहात्म्यं च यथा गंगायाः पश्येत् संवेतानं स वै देवमा एवमपि भगवत्समापराणि ॥ भगवात्सुवर्पदेवदत्तं तस्यामा एवमप्राप्तामा
 एषा दिस्मिन्नेति ॥ अत्र मार्गं एकत्रैव प्रपन्ना एव भवति ॥ नामैव मार्गं एकं कुरुं शक्यते ॥ ४१

ਨ.ਸੁ.
੭੨

एनसप्रकारेणाप्ताह॥तत्रप्रथमं संप्रकाशयत्परां गतिमाहुः॥विश्वस्येति गीयेभावान्विश्वस्यु॥धर्ममेवावत-
र्त्तः॥अक्षररूपविशेषेणाप्रकृतिः पुरुषश्चैभीपरमात्माभवत्परेतिनिबध्नेत्प्रकारेणोभावाभावान्तौस्मिः तस्य
दोहंशरणंजनेम॥सत्यासन्दमुगः॥नन्वतारितावर्भवत्सम्यक्प्रकारेणकिमत्रः परंशरणस्यान्तवाह॥
स्वतिप्रियवृत्तीति॥पद्यस्मात्कारणात्संप्रसंगीभक्तान्तर्हविंधिअभ्यन्विद्यतेभयंयस्मात्तदशस्वरूपंवाप्रयद्यति॥

विश्वस्य जन्मस्थितिसंपन्नार्थकृतावतारस्य पदं बुद्धं ते ॥
ब्रजे मसर्वेशरणं यदीयस्मर्ति प्रयत्नभयं स्वपुंसं ४३

त्रेपदायुजं कर्तुं सति सप्तः वेति द्रुपदः

स्मृतिं च प्रयच्छति ॥ हकीमानां मस्माकं वा तैर्हयं प्रयच्छेदिति ॥ अत्र तां प्रति अस्मिन् यथं स्पष्टं पहीनां श्रेयसा
सर्ववर्था ॥ भगवद्गीतां वा स्मरणं भवेत् ॥ भगवत् स्मृतिः पूर्वसिद्धिरूपस्मृतिः प्रकृतोपयोगि कार्यं स्मृतिर्विस्म
त्यभयदाता विष्णुः कर्ता भगवान् तत्स्मरणं शरणं भजे नृणां दौ सुखं भवतीति फलार्थं कियत्वा यष्ट तस्मै कति
प्रथमा एतसी ४३ ॥

सप्त०
७२

क्या है?

अथः

[illegible]

आम्रहीरां २,

यन्तानुबंधेतिरेहगेहेममाहमित्तरुद्रग्रहाणां पुं
सांख्यद्वारवसतोपिपुर्यांजेमत्तैभगवन्पदाब् ४४ ॐ

येनैव ह्यग्रे सत्यमेव ॥ तत्र स्थित्वैतच्छास्त्राद्यहोमवतीति ता शान्तां ह्यग्नेयं पदं तु कुहूरं गच्छयिष्यमिवानुसृत्य मेव स
तिष्ठन्त्यापि तत्र वरणाग्रं विरेणं ॥ नैव त्वमस्तकं राशेरेण हं होलावद्वाभात्रां रामकटीकरेति ॥ अतो ये वा प्रमिमा
ने नैव मुक्तिनीलीति मुक्तं पदं ॥ संसाराभिमानाभावेन केवलमग्न्यवदीयाभिमाने गेहाः चादिको भगवान् सतीत्यर्थः ॥
सर्वथाभिमानाभावे सर्वथा लीति किं न ॥ तस्मात्तु तत्पदप्रकारेण कृत्स्नकाशमशो कुर्वन्तो भगवतः पदं
वनेति ॥ ४४ ॥ ४४

वज्रमेति ४४ ॥ ४४ ।

भगवती :

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

पृ.सु.प
७३

तथा१

सतदाशुचिपिप्रमदबहुक्तांसेवकावेबुलरापित्तगीपराससीभक्तिर्भवेत्॥यथाभक्तिंतेपिनक्ताभगवचरिआभिराश्वेत
नमस्सुगमःपुनःक्रिपितिनाश्रीयतेतत्राह॥तन्वेत्तासतद्विभिरिति॥तान्भगवद्वक्तांतेनपश्येत्पि॥अनर्नतवर्॥तत्र
हेतुःअसद्विभिरिहिभिष्यसहस्रैर्नमस्सुगमः॥असत्वेनत्रयोयोनितान्मासुराण्येदिप्राणि॥आसुराणिलभावतःअसस
राधीनवयवृत्ति॥यथाप्राप्तिकाम्येध्यायत्कृतानिनुचंदनं॥अतएवताहृष्टःअस्तिभिरिद्विःपराहृष्टवशीकृतंअंतक
रागमनस्येषांरिद्विर्विषयाकृष्टेदितियायेनईदियाणिविषयेरुह्यतेईद्विष्येक्षमनआकृष्यते॥मनसोरुपहृष्टपल्लि
आनंदराष्टिच॥अतएवयदधीनंतद्वहोअवतिपुरुषः॥तदाहृष्टपराहृष्टमनसइति॥तर्हिनेक्षकेसंतजाःकुशलिनइति
कितेयामेतद्वर्गतेनेत्यतआहृष्टेइति॥परेब्रह्मादयलेयामीशइतिसेधोयनं॥तद्वर्गपितुभगवोलिष्याकरोतीतितापयति॥

गवैद्यंसद्विभिरिद्विर्पराहृष्टमनसःपराहृष्ट॥अधीनपश्येत्सुगमयन्तंतेपद्वर्ग्यास्विलासल
अथोअथअतोहेतोस्तानपश्येत्तिरुर्वेरासंबंधः॥ननुवर्ग्याप्रावःकथमुच्यते॥इष्टापिपरं॥स्वाः४५

नमर्नतीतिमर्तम्य॥तत्राह॥कथमयेति॥कथमितीतरिति॥यदितेनानपश्येयुःतदायथाभगवानुसर्वैरवगीयतेतथा
नेरपिगीतःस्वाहा॥तद्वर्ग्यादवेत्यस्यते॥नूनंतेहेनइष्टाइति॥तान्माधरारपयान्स्वर्चविशिनिष्ट॥तेपद्वर्ग्यास्विला
सलस्याइति॥तेपद्वर्ग्यास्विल॥तत्रयोद्विलासःतेनलस्याःतेबोल्लस्येभगवत्पद्वर्ग्यास्विलासःतेतदेवहायतेयदिभगवोले
कोह्मनेगमनायतेतच्छुस्विलासल्यापार्च्यंस्विलासेनपद्वर्ग्यासंकरोतितेबोहृष्टेबाधपद्वर्ग्यास्विलासमेव
दिकंकरेतिनृतेनाताभवंतीत्यर्थः॥भगवत्पद्वर्ग्यासंकरोत्येवयोभहत्वेनकायेंतरेणअतल्लस्यल्यास्विल्लस्यल्यातमा
नजानंतीत्युक्तविलासलस्याइतिपाठेविलासलस्यानस्वीःश्रीभान्तस्याहे॥तेविलासल्लसीसेबंधंरवमसिद्धाइतिपूर्व

तन्वेत्तासतद्विभिरिति॥तान्भगवद्वक्तांतेनपश्येत्पि॥अनर्नतवर्॥तत्र
हेतुःअसद्विभिरिहिभिष्यसहस्रैर्नमस्सुगमः॥असत्वेनत्रयोयोनितान्मासुराण्येदिप्राणि॥आसुराणिलभावतःअसस
राधीनवयवृत्ति॥यथाप्राप्तिकाम्येध्यायत्कृतानिनुचंदनं॥अतएवताहृष्टःअस्तिभिरिद्विःपराहृष्टवशीकृतंअंतक
रागमनस्येषांरिद्विर्विषयाकृष्टेदितियायेनईदियाणिविषयेरुह्यतेईद्विष्येक्षमनआकृष्यते॥मनसोरुपहृष्टपल्लि
आनंदराष्टिच॥अतएवयदधीनंतद्वहोअवतिपुरुषः॥तदाहृष्टपराहृष्टमनसइति॥तर्हिनेक्षकेसंतजाःकुशलिनइति
कितेयामेतद्वर्गतेनेत्यतआहृष्टेइति॥परेब्रह्मादयलेयामीशइतिसेधोयनं॥तद्वर्गपितुभगवोलिष्याकरोतीतितापयति॥

चतुर्माहा॥यानेति॥हेदेवतेकथासुधुध्याःपानेनप्रहृष्टमत्प्राकृतायेविशराशयाःतिवैरापसारंरिद्विप्रतिलभयथाअ
नायासेनतेअकुंडधिल्लेईयुः॥तथापरेयीयुदितिसंबंधः॥एतेतुएतस्यान॥एजसेयुतिरुहः॥पेक्षंतकराणुसुखंअंतक
रणातपविबाराणयभगवत्कृपापीत्यानेनप्रहासितोत्करणाःप्रहासनायेंवमर्धभक्तिमपिकल्पयित्वातेनापिभुक्तींकर
णा॥एवंसाधनसाधनाभक्तींकराणुसुखंमिदयेनियुजतेतेकर्ममाभीइवएतसपचानाः॥सुखेवोतंकरतोवैरापमेव
साकृत्तसंयस्येनहानेनविषयवैतल्लभइतिताहृष्टानंमाप्यंअसाधनत्वेनतेअकुंडधिल्लेअतिमदेकुंडईयुः॥देवेति
पानेनतेदेवकथासुधुध्याःप्रहृष्टमत्प्राविशराशयाःवैरापसारंप्रतिलभयोर्ध्याप्राप्तसावीपुक्तंयथिल्ले ४६
तथापरेवाससमाधियोगवलेनजिताप्रकृतिबलिखोतामेवधीयःपुरुषंदिशंतितीमाश्रमःस्यान्नतुसेवयाते ४७

संबोधनाहविल्लुकीकंगळीतीत्युक्तंयथा॥प्रवत्तानेव॥अकुंडमिनिनकराचिद्विपुक्तंति॥तत्रसर्वराभोगःसिद्धसव
॥अथवा॥तेःसुरसायुर्मग्रापुर्वति ४८ तथाकेवलंज्ञानिजीयोत्साह॥तथापरेवेति॥फलतेभोगवदीयतातंकरत्वं
रेमे॥इदानीनमगदरीणाः॥काएदुगदरीयाअपिकेचित्॥स्वभावगुणानेवल्लिखत्वात्॥आत्मपर्वदसाधीनामदिव्यकोवा॥यतो
पतोवित्तरातीतिप्रकारेणः॥निरंरिद्विद्विपसमाधिपर्यंतंतेनानुपूर्वतामसदासमीक्षितमेवदिशंतिपर्वपुरुषरूपं॥विश्वसुप्रा
प्राप्तुर्वतीत्यर्थः॥एतदेववदअकुंडधिल्लेचतुर्विधश्रितिराहृतसंबंधादियुक्तं॥पुरुषप्रकृतिअनर्नतवर्ग्याः॥त्मानेतिपुरुषोत्तम
रास॥साधनभक्तापेक्ष्योर्ध्यानेनहोनाइत्याहृतंवेर्ध्यामःस्पारिति॥साधनभक्तेरप्रवेशात्॥४७॥ओगोपालयनमः॥

योगदानफलेः

५८

सकाशपाःयद्भक्तैरेतेषोयिग्नवैशद्यतोःअनमः

बी३

केवलंज्ञानयोगिना
योगः
केवलं

न.सु.
७४

एवंसर्वानुक्तातामसुभेदानुस्मान्मन्यमानाः आत्मनएवनिविधनाहुः॥ तत्रैवपमिति॥ तत्रस्मात्कारणत्रैवयत्नरीयालामसावा
लोकसिद्धत्वात्प्राप्त्या घटस्थाः॥ जिहिरात्मभिरिति॥ आत्मस्थानेत्वापित्रैविभिर्गुणैः अहंकारेवाविधिधनैर्विरुद्धैः॥ अस्मिन्
पक्षेप्रत्येकभेदत्रयं॥ अनुपपन्नत्वात्प्रतिपक्षेणस्यः दानरहितज्ञाताः अवेतिस्युत्तरमुदासः॥ अस्यरात्रिमस्माज्ज्ञातं
प्राणमनःसर्वेन्द्रियाणिच॥ एवंवायुर्गोतिरापःपृथिवीदिग्दस्यधरीतिभिर्गवतएव सहासर्वभवंतीतित्रिवारत्वाद्यंमि

११

तत्रैवयंलोकसिद्धत्वापांघत्तयानुसृष्टिभिरात्मभिः सम
वैविषुक्ताः स्वविहारतंत्रंनशक्नुमस्तत्प्रतिहर्तवन्ते ४८

व.

द्येत्युक्तंअतएवजिहिरात्मभिरित्युक्तं॥ अतःसर्ववैविषुक्ताः चकारादस्मत्तामप्रपिस्वर्वागवतात्रिविधासृष्टाः॥ अतोपि
वयंविद्युक्ताः॥ अतएवखस्यतैविहारतंत्रंविहारसामग्रीनशक्नुमः तैतुभ्यंप्रतिहर्तुं॥ तुमर्थसिद्धयनेनतत्रैवमन्यः॥
तत्प्रतिहर्तुं यदर्थंवयंसृष्टाः तत्प्रपोजनंप्रतिहर्तुंरात्रिसमर्पयितुमितिपावत॥ तत्किमिच्छाकोत्सायोतत्प्रसिद्धस्वविहा
रतंत्रमितिर्बध्यते॥ तत्प्रविहारतंत्रंप्रतिहर्तुंनशक्नुमस्तत्प्रत्यर्थः ४८

सम.
७४

अनंतस्थले

मध्यमांशविः

तामसमध्यापते॥ यदर्थंमगवतासृष्टाः तैसर्वेदुःखानःखसाभिमानेननष्टाः॥ भगवत्कार्यमकृत्यापिष्ठित्वात्रितिएत
दृशाभक्तालामसमध्यामः भगवताभिज्ञतयासृष्टादितिमध्यमत्वेभवति असंशोधमध्यावस्युः॥ तौदृशाअपिबर्तना
तादृश्याः यावद्वल्लिखितिहेअनयावनेवलिहसतादघथावयमनमराप्रतयात्पाकतंत्राभ्यामिष्टिप्रापः॥ यावदिति

यावद्वल्लितंजहएमंकांलेयथावयंवाचनंरामयत्र तवो
भवेवांतरमेहिलोकावल्लिहर्तोन्नमर्दतन्त्राः ४९

प्रत्ययावसानता॥ ननुदृष्टिमात्रं॥ कालेत्वावसरैयथावयंचैअन्नमराम॥ यत्रचअन्नमराम॥ पथावोडेभयेषां
वाक्काकंहरमेसृष्टालोकाः बल्लिहर्तितिष्ठात्तुहाः संतः स्वयमवमर्दतितथाचसुःपरिदेहीतिअथेणसंबंधः॥ अतए
वेतेवावैवैयंकेचनत्वाद्यिरपेहाः॥ भगवदर्थमेवकार्यंकर्तुमिच्छति॥ केचित्काद्यपिहिराणिभगवदर्थमेवकुर्व
ति॥ कार्यभगवानेवपश्चादस्यतीतिकेचित्तुखस्येवकानोचभगवतश्चकार्येतुल्यतयाकर्तुंवांछतिनएतं ४९

तामसमध्याप

तत्त्वैवान्तिभिल्लु२

त.सु.ई
७६

[illegible]

भैत्रेय उवाच ॥ इति तां सांख्यशक्तीनां सतीनामसमेत्य सः ॥ प्रमुञ्च लोकं तं ब्राह्मणं निशम्य गतिमिच्छरः ॥ १ ॥

प्रवेतिनस्त्वभावतः समानप्रतिपत्तिर्नैवैवमनर्थम् । अतएवह नावतः असन्नेत्यस्यप्रतिज्ञासतीतीतिविद्यमानानाम् । किं
नोत्तरप्रवेशमयिरेकेण तावुविद्यमानमप्येवमिहोपपन्नोक्तमिति तदपह्नुमप्रसूतोपपत्तिः । प्रवेशद्वयप्रतिपादनात् । लोका
नोत्तराप्रवेशकानामपि विद्यमानाणां प्रसूतापेयिनोक्तः । येनोतीतिप्रमाणमप्युक्तमिति । अथ ह्येवमिति तदवगा
। कार्यशिल्पिकृत्तः । प्रमदयेद्वेतिनस्योतीनेवद्वयशिल्पिणः । पदद्वयमप्यन्यमगतः । इत्युक्तव्यमप्यन्यमप्यनिरूप्य
। तदुक्तम् । अस्मिन्नेवसतीनोपपन्नलोकां तदवगातिः । ताहाप्रमाणमनन्तद्वेतीत्युक्तिः । कर्मप्रतीयेवसतीनस्य
तिः । अतएवविज्ञाप्रमादात्ता अप्रमादप्रतीयेवमिति । ताहाप्रमाणमनन्तद्वेतीत्युक्तिः । कर्मप्रतीयेवसतीनस्य

सप्त०
७६

परमार्थसिद्धिगतिरूपेण २

एवंमथोनिश्चिद्ययत्कृतवांसाहृत्कालसंतापिति॥कालत्रितिसंज्ञायाः॥कालोऽप्येकाग्रवर्तति॥अन्यथापुरुषहृद्य
प्रवेशश्चक्षुषोऽसाहस्यता॥कोऽनेनसंज्ञावेधोऽयः॥सात्ता॥ममदीर्घपराशरि॥मद्विकानोऽनुकुतो॥अन्यथाग्रव
ताप्रबोध्यते॥अयान्तरमगद्वर्शनेतत्तासोर्मात्रविदिरेवैभियुक्तं॥यद्विद्वेत्तत्तारुपाअस्तिस्वातयावितानकर्मप्रयोधोऽ
नन्वैतत्कालाधीनमव॥अनेनतासोर्मात्रमद्विदिरेव॥अथान्तरमगद्वर्शनेतत्तारुपाअस्तिस्वातयावितानकर्मप्रयोधोऽ
नन्वैतत्कालाधीनमव॥अनेनतासोर्मात्रमद्विदिरेव॥अथान्तरमगद्वर्शनेतत्तारुपाअस्तिस्वातयावितानकर्मप्रयोधोऽ

कालसंज्ञांतरादेवीविभ्रष्टक्तिमुरुक्रमः ३
योर्विशतितत्त्वानांगणयुगपदाविशत् २

[illegible]

प्रत्येक २

ततः किमत्र आह ॥ सोनुप्रविष्ट इति ॥ यद्यपि ताभिः क्रियया सह नानमेव प्रार्थितं न सह प्रवेशः तथापि भगवदेव कार्याय न ताभिः
हेतुनीति भगवान् स्वयमेव प्रविष्टः ॥ अतः परंप्रार्थितस्य प्रयोजनाभावात् न प्रार्थितं न ॥ ननु स्वभावत एव सर्ववस्तुषु ब्रह्म
स्वरूपो भगवान् अस्ति तद्यथा विवेकाय न सिध्यति किं प्रवेशो नापि भवेत् ॥ तत्राह ॥ चेष्टारूपेण तानि चेष्टायां प्रयोजनान्तेषां
प्रयत्नरूपेण केवलप्रयत्नरूपेण वा तत्र प्रविष्टं पुनस्तेषां भिन्नं संयोजनमासंस्मृत्वा देवकार्यजननसमर्थो लिख्यो परं
भिन्ना इति योजनमेव कर्तव्यं ॥ सप्तमोऽनवयथाकार्यमुपपद्यते ॥ संयोगीतायाः शक्त्यप्रयोजनमाह ॥ सुक्तं कर्म प्रबोधयति
ति प्राणिनीयसुक्तं कर्म तत्कालशक्त्या प्रबोधयन् ॥ प्रबोधनप्रवेशयोः समानकालहेतुभयविधेकार्यमेव कदापि न सिध्य

॥ प्रवर्तते ॥

सोनुप्रविष्टो भगवान् चेष्टारूपेण तं गच्छति ॥ भिन्नं संयोगजा मासमुक्तं कर्म प्रबोधयन्
क १ ३ प्रबुद्धमोदं वेन यो विंशतिको गणः ॥ प्रेरितो जनयन् स्वाभिप्रायं शिरः ५

ति ॥ प्रबोधनस्य भिन्नहेतुकत्वात् तत्र प्रधानक्रियासंबंधः ३ ततो यज्जातं तदाह ॥ प्रबुद्धमोदं देवेनेति ॥ सुप्तैः सह करणम
प्यशक्तं प्रबुद्धे साहाय्यमपि ते न सिध्यति ॥ देवेनेति ॥ देवतारूपया शक्त्या विद्याप्रबोधात् ॥ धर्मात् न वेदिति न पुंसकनिर्देशः ॥ तं
पासहितं भगवद्गुरुं वा देवशरेणो अतः सर्ववर्त्मप्रबोधात् पुनस्त्वयो विंशतिको गण इत्युक्तं ॥ पुनर्भगवत्कार्यात् तस्मात् ॥
प्रेरित इति ॥ मेलनप्रेरणोच्चभगवत्कार्यप्रगवतः प्रवेशात् तस्य गणस्य व्यापकतात्ता ॥ ततो गणोऽर्थः अस्मिन्नेव ब्रह्मोऽवि
र्माणं ज्ञातमिषाह ॥ स्वाभिप्रायं शिरसि ॥ अथि पुरुषं ब्रह्मोऽहं ॥ पुरुषमथि पुरुषशरीरात् ॥ पुरुषशरीरात् पुरुषा
दप्यधिकं वा ॥ आदरेण नापि ज्ञानं नाह ॥ भगवत्प्रेरणया गणे न कृतं तत्वात् ॥ भगवत्कृतमेव ॥ ४ ॥

॥ १२

॥ ७७

त २

एवं ब्रह्मोऽहं हि मुक्ता इति प्रत्यक्षमुपपाद्यत इत्यमुपपाद्यितुं तत्रैव पुनः कार्यमाह ॥ परंप्रवृत्तिरिति ॥ स्वस्मिन् विंशत
प्रेरणभगवत्तं हेतुना कृत्वा विंशत्यगणं ॥ १ ॥ परं माया एकदेशेन अस्मिन् अन्यमात्रां लोकां प्रेरयति ॥ अतः कार्य
यमेव स्वस्मिन् विंशत इत्युक्तं ॥ अन्यमाया भगवत्प्रवेशेन हेतुलोभात् तत्रिवदेत् ॥ अतः प्रवेशो नास्तीत्येव ॥ तदेकं ब्रह्मोऽहं हि मु
क्तं ॥ यदा पुनः सनियामकेन रूपेण भिन्नरूपेणासहवर्गणात्पथः तदा प्रथमे स ह्यथाविदीर्णः पुनोक्तं अन्यथा अहिमु

प्रेरणविंशता स्वस्मिन् मानवा विंशत्यगणः ॥ ३ ॥
आनोम्यमासाद्य पस्मिन् लोकाश्च एतः ॥ ५ ॥

एणिनस्य निभवे पुनः ॥ १ ॥ लोमफलमाह ॥ अन्योममासाद्येति ॥ सह विंशत्यगणं ॥ विंशत्यगणस्य स्वतः कार्यं ॥
अतएकस्मिन् निभवे लोमसर्वं तत्त्वानीकार्यं सिध्यति मनोममासाद्य पुनोक्तं ॥ एकस्मिन् प्राद्विशतितत्त्वानीप्रवेशः ॥
एवं प्रहारे आनं त्येवदस्योक्तं पथि करणम्यायेन ॥ अतस्त्वं मितान्यामासादयन् ॥ ततो यज्जातं तदाह ॥ यस्मिन् मनोमा
सादयन् पूर्वकं लोभमुक्तं गणेश एतएव लोकाः ५ ॥ ५ ॥

त.मु.६
७८

॥सर्वसमष्टिर्विदेहानामुत्पत्तिमुत्कृतावसर्ववन्नगवत्प्रवेशार्थंजीवानामप्रवेशः॥तत्त्वामपिगमवत्प्रवेशार्थंसर्वसामग्री
संपादयति॥स्थितानीत्याह हिरण्यमिति॥सहिब्रह्मीताहिरण्यमयःसुब्रह्मणिकः॥पृथ्वीअपतेजसोसमानोशतया
अन्यान्याभिजवाभावेनयत्कार्यंतेतुद्वर्णमित्युच्यते॥तत्त्वार्थिकेरेण्यं॥पृथ्व्याधिकेत्तमेधातवः॥हयोःकारणप्रवेशोम
न्मयाः॥मृदलेजसातितापेक्षिकताःसध्यायेपाषाणः अत्यंतयैजिह्वाकाः॥जीवसर्वधेनव्यादृष्टिभेदाःका
ष्टादयः॥तत्रसविराट्पुरुषःहिरण्यमयः॥सुब्रह्मप्रतिमावत्ससबपुरुषोदेहंरूपेण॥पुरुषसहितीवा॥सहस्रपरिवत्सह

॥हिरण्यमयःसपुरुषःसहस्रपरिवत्सहस्रं आंडकोशउवासासुसर्वसत्त्वोपहंहितः ६

पर्यंतंस्वयर्मंडात्पृथ्वीतनालिकोफलवत्तुगंअग्निनेत्रांडकोशेअधलास्थितेभेदेकोहात्सहस्रवत्सहस्रतोर्कोहस्रये
बाउर्कोशयर्मंडात्पृथ्वीतनालिकोफलवत्तुगंअग्निनेत्रांडकोशेअधलास्थितेभेदेकोहात्सहस्रवत्सहस्रतोर्कोहस्रये
निजीववदेहाःसर्देशतात्सत्त्वानीत्युच्यते॥तेरूपहंहितःसंबद्धःनास्यलोदरसर्वसःवीक्षुभूतानिस्थितानीत्यर्थः॥अ
स्मिन्मृदेननिरात्मकःकियत्कान्तेस्थितःपूर्वमेवगमवत्प्रवेशात् सध्यावैशयस्तेननिरात्मकस्थितिः॥अतएवावस
पुरुषश्चक्रेअवदुसहस्रवर्षपर्यंतंअतःकार्यकृतवानितिकेवलंसत्त्वरूपहंहितःकार्यप्रकारपयिनीवनाधीस्थितः
६ ॥ ६ ॥ ६ ॥

तम०
७८

ततःकार्यकृतवानिग्राह सर्वेविश्वस्रजांगमरिति॥विश्वस्रजातत्त्वानांगमर्भवालकःअतःसामर्थ्यरूपोवाविधिध
कमीलकोजातः॥चेष्टारूपसमगवतःप्रवेशात्कर्मशक्तियुक्तोजातः॥कर्मप्रेरकालशक्तिप्रवेशोदेवशक्तियुक्तोजातः
॥विश्वजीसहस्रालम्बनीत्कारणधर्मसामशक्तियुक्तोजातः॥अतस्त्रिविधशक्तिमान्आत्मानमेवविबभाजः॥केचन
त्वाधीनाःकृतास्तेऽध्यात्मिकाःकेचनदेवाधीनाःतैआधिदेविकाःकालाधीनाश्चत्यर्थः॥केचनकियाधीनाःतैआधि

सर्वेविश्वस्रजांगमर्देवकर्माल्मशक्तिमान्॥विबभाजा
त्मानात्मानमेकधादशधाविधा ७ ॥अंगोपालयनमः

भौतिकोवाअतोमगवतःक्रियारूपसप्रवेशात् क्रिययामगवत्कार्यमेवकर्तव्यं॥मगवक्रिययाऽभ्यकुरोतुस
योदोषःतदाह॥विबभाजेति॥अतःपरंतत्सकारणोत्तरंनापेक्षितमित्याह॥आत्मनात्मानमिति॥तत्रत्रैविध्यंमत्त
तर्भेदाच्छब्दाह॥एकधेति॥मध्यमभेदेसात्त्विकेदेवएकसबभेदः द्वितीयएजसेदशभेदाः॥तृतीयतामसेन
योभेदाश्चि ७ ॥

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

१८ सु. ६

७७

१८५

नन्देतावद्विरेवनेः कथं सर्वकार्यं संप्रतीत्याशंक्याह ॥ एव हीति ॥ अशेषसत्त्वानामात्मो हि पुनश्चायमर्थः ॥ की
ज्यादृशमेवमवतितादृशमेवकार्यमविष्यतीति ॥ सर्वेषामात्मत्वात् सर्वेष्वकारणविरूपो जातः तदासवीत्येवसत्त्वानि त
थाविष्यतीति सर्वमेवकार्यं संप्रति किंच किमनेनेकेन एतादृशभागतः कीदृशः संतंशः ॥ अतोभगवतोपि अनेकेने
दाः सत्संतीत्यभिप्रायेण ह यस्मात्तानोऽह इति अयं गर्भः पुरुषोत्तमस्तीति ॥ कीदृशानामवशः ॥ परमयम

एष शेषसत्त्वानामात्मोऽपरमोनः आद्योवतारो
यज्ञोऽसौ भूतशो विभाज्यते ८ श्रीगोपातयनमः

नंदादृशत्वाह आद्योवतार इति ॥ विदंशालुजीवाः सर्वेषां त्रसोऽतर्वात्पवताणामयमाद्योवतारः ॥ सत्त्वरूपत्वरतो वि
द्यामनोभगवान् ॥ प्रथमस्मिन्विशेषोऽतीति ॥ प्रथमस्य ॥ इदमेवावतरीति ॥ सर्वं धृक्विक्रवदिति पूर्वमुक्तं ॥ अस्यावत
रस्य स्वरूपात्मस्युक्तिः केनाभ्युपगमनालीत्यभिप्रायेण ह ॥ यज्ञोऽसौ भूतशो विभाज्यते इति ॥ प्रथमं चाश्रयत्वेवमवगतं ॥
अतोनाश्रयणीयं प्रपंचाधारत्वाद्भगवानेव ॥ अतोपरिदृश्यमानो भूतप्राप्तः यस्मिन्पुरुषे विदंशोऽभाज्यते ॥ शब्दलत
यातिष्ठतीत्यर्थः ८ ॥

राम.
७७

प्रथमोऽह

८

पूर्वोक्तं भगवन्परायति ॥ साध्यात्म इति ॥ अस्याऽस्योऽस्य धावर्गमेतं वेदितुं प्रथमतो निरूपयति ॥ अत्यन्तगतत्वात्संप्रधा
न्यात्तदेवमाध्यायितव्यं ॥ तत्रैके साध्यात्मो भेदः ॥ आत्मानसधिरूपयोर्वर्जते ॥ स आध्यात्मो देहः ततोवा ॥ आत्मातीवः भगव
द्गोवा ॥ अनेन स आध्यात्मो न स हि तः विदंशोऽसौ साध्यात्मो न वति ॥ एवसाधिदेवदेवाः ॥ अतस्मादिमिदं दृश्यं ॥ तानधि रूपयोर्वर्ज
ते इति यवर्गः तदभिमानिनो जीवाः भगवदेवशावा ॥ ते आधिदेवाः ॥ इति द्रिष्यादयो वा ॥ ते स हि तः विदंशो देहाः ॥ उचरिभोगः साधि
देवः ॥ एवमधिभूतं ॥ अबचकारः अतोपरिदेव आध्यात्मिकारि स यहा र्थः ॥ साधिभूतो विदंशोऽभागतः ॥ इत्यमुनाप्रका

साध्यात्मः साधिदेवश्च साधिभूत इति विधा ॥ विदंश
गोदृशविधः एकधा तदयं न ९ श्रीधावतुम ॥

रेण विधा ॥ इदं हि गणशस्त्रे विधं ॥ दृशविधमाह ॥ विदंशोऽसौ दृशविध इति ॥ विरजोयः प्राणः आसत्स्वरूपः यस्यासं
बंधात् विरजः सत्त्वावतार इत्युक्तं ॥ महत्तत्त्वेव किं पाशतः शास्त्रात्मास एव विदंशः ॥ प्राणदयः यंच ॥ तथानागादयः ॥
नागः कूर्मश्च लोदेव इत्येतौ धर्मजयति वाक्यात् ॥ एते कीदेहे कार्ये नियतं ॥ काशश्चिह्नोऽतथोऽसौ जंभाशोऽतथैव च ॥
तस्यैकप्रकारः तदयं न ॥ तदयमिति वक्तव्यं तत्प्रकरणत्वेन निदर्शः तद्वीतरने इति रूपं ॥ मनीषु दिरेहं कारश्चि
तमिति ॥ चकारात्साधिभूतादिभेदाः संग्रहीता इति ॥ तदयं मनः प्रभृतयलदेवाश्चेति ९ ॥

एवं तस्य विरजः तद्गतगतां च एक प्रकारेण स्वरूपमुक्त्वा स्वप्रवेशेनेव विश्वस्वज्ञकार्यं विधाय ज्ञानक्रियाशक्तौ चरत्वा यथा वयं वाचमसममयेनियद्विज्ञापितं तद्विषये चरद्वा तत्त्वानां नाशः खरो वा भवेदिति तेन विज्ञातव्यमस्तीति कृतवानि त्याह स्मरन् विश्वस्वज्ञमिति ॥ विश्वस्वज्ञमिति नेनेनैवमहत्त्वमुपकारश्चरति ॥ राजेन तु विज्ञापितमिति ॥ स्वार्यं तु न कृतवानि त्याह ॥ अथोक्तं इति अथः अरुजं यस्मात् ॥ यत्किंचिद्विद्विरेकस्य द्यते ज्ञानक्रियावातदुर्गवतमप्रार्थयेत्परा मेव निवर्तते ॥ अतः स्तोत्रयोगाभावात् उभयोपयोगो भक्तिविरोधाच्च तेनानेवोपकारं कृतवान् ॥ किं कृतवानि त्याको ह्यायामाह विरजमपदिष्टि ॥ तद्विषयसमर्थः सिद्धिप्राप्तये तयोमुपयोगार्थं तज्ज्ञानमुत्सृज्य संततं कृतवान् ॥ स तज्ज्ञानं स्मरन् विश्वस्वज्ञा मोक्षो विज्ञातमधीकृतः ॥ विश्वजमपस्तेनातेजसेन विद्वज्जये १० ॥ अतस्याभितन्नेत्येकं विद्यातना निह ॥ निरभिष्टं तदेवानोता निमेगदतः ११ ॥

प्रत्वा तन्वद्व्यानाश प्रकारेण तस्य मंगः किं तस्य ज्ञानं तत्त्वानां विविध हज्जये स्थाने सिद्धये यथा तेनोपस्थितमर्थमथो विज्ञापितं स्थानाभिर्भवेति तथा तापं कृतवानित्यर्थः १० ॥ तेनो विज्ञातव्योपयोगाभावात् भिन्नप्रक्रमेण निरूपयति ॥ अथेति ॥ तस्य विरजः भगवन्नेतज्ज्ञानमिदं तस्य प्रत्यक्षकति आधत्तानि निरभिष्टं ॥ तानि वेज्जानासि तदानवक्तव्यं ॥ अथ न जानासि तदानवक्तव्यमिति प्रयोगेण कर्तव्यं ॥ चकारादौ वार्थं स्वार्यं सततं वप्रकारः संयद्वा ॥ भेदेन नाशार्थं को वारयति ॥ आधत्ताना नीति ॥ मित्रास्य विग्रह रूपेणैव तत्त्वानां ज्ञानानीति ॥ ह्यथाश्चर्यं देवानोपस्थानत्वात् नो गदिकलत्वं ॥ तानि न जानासि चेत्तमेगदतः ११ ॥ तमेगदतः सतः प्रयात्तर्धमेवो अत इति न देवानो ममो ह्यदनेन दोषः स्यात् किं तु प्रयाकीर्तये ॥ देवानोपस्थान स्वरूपं ॥ त्वयि प्रोक्तव्यं ॥ आज्ञाभावे चोपस्थादिति ११ ॥

तान्यापनानि निरूपयति ॥ तस्याग्निरसमिति ॥ तस्य विरजः निर्भिन्न आर्षं वर्क्यमग्निरविशत् ॥ वा विज्ञायमानो भोगः ॥ अग्निर्भवति ॥ लोकपाल इति विशेषणं ॥ अनेन स्वरूपस्य विज्ञापनासिद्धार्थः ॥ आग्नेयदिशि ये लोकाः तेषां पालकत्वं दर्शयति ॥ आसे वर्यमन्तं तं तस्य लोकपालाभ्यां रूपा एव ॥ भोगस्तु बाभेव वाचास्तोशेनेति ॥ वाग्भिर्द्विअग्नेरध्यात्मिकरूपं आसं द्रोषसहि नोमि ॥ वाग्भिस्तु अतः ॥ अतएव अग्निः स्तोत्राभावात् ॥ अनेनानिः स्वरूपेण विचारितः किं तया देवतया तस्याग्निरसं निर्भिन्नलोकपालो विश्वसर्गः ॥ वाचास्तोशेन वक्तव्यं पयासो प्रतिपद्यते ॥ १२ ॥ निर्भिन्नतानुवर्णे लोकपालो विश्वहिमोः किङ्काशेन चरसंयमासो प्रतिपद्यते ॥ १३ ॥

वाचावा ॥ तत्राह पयावाचास्तोशेन इदं पुरुषः वक्तव्यं वाग्भाषां शरीरोच्चारणमिति पावत् ॥ तदेव तापि चिंतयेत्येवमिति पद्यते ॥ १२ ॥ स्थानांतरमाह निर्भिन्नतस्त्विति तत्रैवासे यो वक्तव्यमिति ॥ आकाशः तत्राभ्यग्निः देवतावाग्भिर्द्विअग्नेर्द्विअग्नेः तानुवर्णेनेति किङ्काशेन ॥ गोलर्कं निर्भिन्नं तद्विभिन्नतानुवर्णेनेव ता आदिशत् ॥ लोकपाल इति हर्षवत् ॥ विमो रिति विरजः ॥ स हि विमोः नानासानुपस्थाभ्याहयति ॥ अतो वरुणस्तत्रमहोक्तः ॥ प्रभोर्भोगस्थाने विद्यमानत्वात् ॥ किङ्काशेनेति ॥ किङ्काशेद्विअग्नेर्वरुणस्योद्यतपात्रिद्वया अलो विरहर्त्तं प्रतिपद्यते ॥ १३ ॥ श्रीमोपालयनमः ॥

त.सु.
८१

अथ विवरदयमाह॥ निमित्रिअभिमाविति॥ अभिनीकुमारनिमित्रितासाधुछेपदमाविशतां॥ नासाधुद्वयगोलकविश्वे वि
राजः धाराभिर्द्वयमं धस्यप्रपतिः पंधतानं धारादेवंताभीहेतुभीभगवताभवति॥ सर्वत्रविबरेगोलकदेवतापास्थानदेवता
इदियमैरिका इक्षिपंचतस्तीशः॥ इदियदेवंताभीचअभिमानिनसहस्रयानुभवइति १४ इदियांतस्तीशोविषयमि
रूपयति निमित्रिअक्षिणीइति॥ अक्षिणीगोलकवेत्तास्यः॥ अभिमानिनोनिर्देशः चरुषः प्राथिकासुरतत्तापनाय॥ चरु

८०

निमित्रिअभिनोनासेविलोएविशतांपदं॥ धारातोशेनमंस्य प्रतिपत्तिर्यतोभवत्॥ १४॥ निमित्रिअ
क्षिणीतथा लोकपालोविशदिमी॥ चरुषांशेनरुपाणांप्रतिपत्तिर्यतोभवत् १५ निमित्रिअसचमी
णिलोकपालो विलोविशत॥ धारातोशेनसंसर्गयेनासोप्रतिपद्यते १६ कणस्यविनिमित्रिओविष्य
संविविभुइति॥ ओत्रेतांशेनशरुस्यसिद्धियनप्रपद्यते १७ त्वचमस्यविनिमित्रिओविष्यमिष्योषणीः
रिद्धियं १५ निमित्रिअसचमीणीति॥ ऐमकूपक्षिणनंस्यातवकु १॥ ओशेनरेमभिः कंईयेरसोप्रतिपद्यते १८
वचनं॥ हवातवप्रा॥ त्वकशदेनचअनिमलरुमोशेरुलप्यते तस्माद्वैदियहस्य॥ यच्चमीपदिष्टस्मोशेसालक॥ त्वकच
नितिकमात्॥ तत्रचमीणिअमिलोदेवतापाएइदियंलोकत्वकशहवाचं॥ प्राणसोपष्टभकत्वातवदेनोअते॥ कणविनि
॥ दिशोदेवताः ओत्रमिद्धियं॥ शहस्यसिद्धिः॥ शहस्रानंतगोलकं
नचमंमासहस्रमेवेत्ता॥ मेअतवइतिताकोकमात् २२

राम०

८१

अंतःकरणस्योक्तं विषयभेदं च निरूपय
ति चतुर्भिः ३५

मैतृगोलकंकोदेवता॥ रेतरिदियं॥ आनंदरुषीसंभोगसुखं गुदंगोलकं॥ मित्रोदेवता॥ पापुर्दियंविमोमिलत्वाग॥ हकी
गोलकं ईरोदेवता॥ खपतिरिलिलेकपालः वार्ताकृतिः॥ करणसामर्थ्यवलम्वितायावत् रेदियुदेवतिः हसनायाः॥
पारीगोलकंविस्तुदेवता॥ गतिरिद्धियंमार्थं॥ चरणकर्म॥ आमाहिर्बुधंधरितयावत् २२ तरेतांशेनरेनकुटादिशदेनो
अते बुद्धिगोलकंवागीशोब्रह्मादेवताबोधइदियं॥ बोधआदेयंटीदेः प्रतिपत्तिः॥ शनंइयंआयाः २३ दूरगोलकं
मैतृतस्यविनिमित्रिअसिद्धियं कउपाविशत २१ शोशेनयेनासावानं प्रतिपद्यते॥ १४॥ गुदंपुंसोविनिमित्रि
मित्रोलेकेशआविश ५ पायुतांशेनयेनासोविस्ममप्रतिपद्यते २० ह्लावस्यविनिमित्रिओविदुःखं
तिरविशत॥ वार्तायोशेनपुरुषोययाहतिः प्रयवति २१ पादावस्यविनिमित्रिओलेकोविह्मुरविश
त॥ गतास्तीशेनपुरुषोययाप्राप्यप्रयपति २२ बुद्धिवायविनिमित्रिओवागीशोविह्मवाविशत॥ बोधंशे
नबोधप्रतिपत्तिर्यतोभवत्॥ दूरयवायविनिमित्रिचंद्रमाविह्ममाविशत मनसोशेनयेनासोविक्रियोप्रतिपद्यते॥
२४ आत्मानंवायविनिमित्रिअभिमानोविशसर्॥ कर्मणोशेनयेनासोकर्तव्यप्रतिपद्यते॥ २५ ॥ ॥

दि

अंतःकरणचतुष्टयस्यरयमेकंगोलकंचंद्रमादेवतामनइदियंविक्षयाविधिविक्तियासंकल्पविकल्परूपा॥ इदियंआ
पारः॥ आत्माहंकारः अंतःकरणशः अभिमानोदेवताहंकारात्कइतिवेचित॥ नूननसत्तातवहंवाआहवतायाविधास
कर्मअभिमानिः देहावहं बुद्धिः इदियंकर्तव्यमहंकारार्थं २५ ॥

प्र ५

न० मु०
८२

प३

सर्वं गोलं क० मरुतुदेवता विभिन्नि विभिन्नं चेतनं रूद्रियया पारः २६ एवं सत्त्विका हंकारा यमसि मरुतु हंकारयोः बुद्धे
एकविध रूपा योऽप्यमोदिय त्वयिरकल्प्यत इव तादि मेरु उक्तः इदानीमप्येवमवयवेने किमितीनामाह शैलेऽस्मिन् आस्व विरा
जः श्रीरुद्रः सकाशात् द्यौरुद्रात् नानेः त्वमं तिरिक्तं मुद्रयद्यत् ॥ पञ्चमिति पञ्चमी
धरा पञ्चमी ॥ विपरीतकथने प्रयो जनं वक्तव्यं ॥
ननु किमप्येते तन्निरूपणे विशिष्टा पिते हिंसिताः कृतः ॥ तत्त्वानां च भोगा र्थस्थानि नीलामुक्तं धरादि नीलामुक्तो घयोग इत्यादि
क्याह गुणानामिति ॥ पूर्व अहंकारस्य मायाया वा गुणानिरूपिताः ते यो प्रत्येकं तन्निस्थानं वक्तव्यं तन्निमिति र्वा नीलं नित्यं भोगा

सर्वं वा स्य विभिन्नं मरुतु विभुं उपाविशत् ॥ विवेने शो न येना सो विशान प्रतियद्यत् २७ श्रीरुद्रो
स्यो धरा पञ्चमी तन्ने प्रपद्यता गुणानो ह ज्ञेयो ये यु प्रतीयेते सु रादयः २७ आसं तिके न सत्ते न दिवं
वाः प्रवेदिरे ॥ धरं रत्न सभावेन पुरा यो यो च ताननु ॥ २८ ॥ श्रीगोपालय नमः ॥

प३

सर्वं ज्ञेयं विना सभकारः ये यु ह्येति यु ॥ ननु गुणानां का ह तफः विना सञ्च तानां भवतीत्याह ये यु प्रतीयेते सु रादय इति ॥
ये यु प्रतीयेते इति यु ननु यु ज्ञेयं ॥ सु रादेयोः आदि शहे न न रा कृतानि च २७ तदेव विभज्य स्य यति ॥ आसं तिके तेति ॥ आसं तिके
गुणां तत्त्वस्य सत्त्विका यो यो देवाः पूर्वोक्ता ये च पूर्वमपि आदि विदिकानिरूपिताः ॥ अने च वयं स्थिं शत्ते सर्वं अति सत्त्विका इ
ति सत्त्व विना सत्त्वानि दिवं प्रति ॥ पदिरं ॥ विपरीतकथने हेतुं वदन्त्युक्ति मिला निरूपयति धरा मिति ॥ गुणकमप्येव
कमः न त्ववयः वक्तव्यः रत्नः सभावेन पुरा यो नराः धरं प्रति पद्यते ॥ कर्म रत्नाफलं गृहीतीति कर्म ते वयं वहा र्द पुरा यो नराः ता
ननु येन वादयं सौ यो नाम सत्त्व विपरीतकार्थं प्रमिमेवा श्रिताः २८ ॥

राम०
८२

ति

न०

ततीयेत्याने हेतु माह तानी चेनेति ॥ तानी ये तंतीये ॥ प्रकृतेर्गुणात्वा यत्नभावेन मुक्तं भगवा आभि मे तिरिक्तं ता मस्य सभयेति
देवते हेतु सभ्यता ॥ उच्यते तन्ने ज्ञेयमिति ॥ अतरे र्कस्यै तेषां स्थानं ॥ रुद्राद्या त्वा को अनाय तनः ॥ अतस्तृतीय त्वे पि मध्यस्थान
स्य सभ्यता तदेतत् ॥ तत्त्वानं यहीनामिति ॥ आधे मा धारयोः बलिष्ठत्वेन अतरे ल मे व स्थानं ॥ तत्त्व स्थाना त्ति र्वा श्रिता ॥ ये रुद्रा यो र्वा
इति रुद्रस्य पश्चिमाध्यायः ॥ कदाचित्तनु रुद्रस्य भायो सन कार्थो देवा वा र्ज्यं लीति तत्त्वस्थानं इत्युक्तं ॥ येमहादेव
स्य गुणात्वा पार्थक्यः ते मध्ये तिष्ठति २९ एवं वादिस्यो गुणीः स्थानं प्रे रानिरूपिताः ॥ गुणे र्देवर्वा भेदा इति वरुण नवय वेभः उ
क्त्या किरूपयति तन्नाथं ॥ मुख तो वरं तेति ॥ भगवतो मुखतः ॥ ब्रह्म र्देवता कर्षु क्त सत्त्व परिणाम कृतं पदं दिष्टा नातः ॥ ब्राह्म
णा प्रवर्ति तज्जातं ॥ अवर्तं तेति विद्या मान मेतं मुखाना कर्षु क्तं ॥ पुनर्यस्य भगवतो नारायणस्य ॥ कुरु रुद्रं तेति विद्या भवति ॥ एतं

तानी ये नृत्त भवेन भगवन्नाभिमाश्रिताः उ मयोरं तरं ओम ये रुद्रा पार्थरा गणाः २९ मु
ख तो वरं तं ब्रह्म पुरुष स्य कुरु रुद्रं ॥ यत्न मुख तो वरं तं नो मुखो ब्रह्म मुखो मुखः ३०

ब्रह्मणो धिका र्थं वा ॥ यत्न वरुणां नमो मुखः ब्रह्मो मुख तो वरं तं ब्राह्मणो ब्रह्म त्वं वरं देव सतो ब्राह्मणस्य मुखं त्वं वारयति ॥
ब्रह्मणि स्थितो ब्राह्मणः तत्र प्रबोवा ॥ तत्प्रे रमिति वा अण ॥ उन्मुखो प्रे रं हतः ॥ मुखो वर्णः ऊर्ध्वमुखो भवति ॥ ऊर्ध्वमुखे यस्य उ
परे श्रा घर्ष आ घस्य ऊर्ध्वमुखो भवति ॥ ब्रह्मा पू र्णं मुखं भगवन्मुखो भवत्यत ऊर्ध्वजातः ॥ ऊर्ध्वमुखो येनेति ॥ ब्रह्मो तत्त्व यं मेव भगव
तो मुखं ऊर्ध्वजातं इति ॥ अतः सप्तद्विषा यो जीतो कुराभावेन क्वात् ॥ उन्मुखं त्वं वरुणां नमो मुखः ॥ मुखे वः प्रथमं ज्ञातं
मुद्रा गुणोक्तः ॥ अतः सप्तद्विषा यो भगवानेव हि युगः ॥ स हि मुखो यो पश्चिमा ॥ तत्र उच्यते शना यं मेव ब्रह्मा अधिभौतिकं निर्गमं ॥ आ
विर्देविकं तत्त्व रमिति ॥ अतो भौतिकं ब्रह्माधिर्भावात् ॥ उन्मुखं त्वं वरुणां नमो मुखः ॥ कुरु रुद्रं तेति विद्या भवति ॥ एतं

वस्तु

३३ आध्यात्मिकता यो यत्न ब्रह्म त्वं वरं देव सतो ब्राह्मणस्य मुखं त्वं वारयति ॥
पुनः ३० ॥ अण ॥

८-सुः
८३

द्वितीयवर्णोत्पत्तिमाह॥ वाङ्मयीवर्जतेति॥ रुचं नाम भगवतो वीर्यं लोकरूपात्मकं किंचित्तवाङ्मयी निर्जितं॥ अंतःस्थिर्न
सहतिर्निर्गतमित्यर्थः॥ वर्णानामध्ये द्वितीयः तदनुव्रतः॥ रुचमनुव्रतं तस्य॥ यथा रुचं रूपायैव प्रवृत्तं तथा यमपीति
सहजातत्वात् एकोपादानकत्वाच्च रुचस्यैव कत्वात् रुचाद्भवति नियतधर्मवाचकत्वेन तातिवाचकत्वं एव धर्म

वाङ्मयीवर्जतं रुचं रुचियलदनुव्रतः॥ योजात॥
स्वायते वर्णान् पौहयः कंठके रूपात् ३१ ॥

तया त्वं अनुव्रतत्वाद्ये नियुक्तः तदेव दिशदयति योजात इति रूपात्रायत इति रुचियः यो योजात एव स्वव्यतिरिक्तास्ती
नृणां कंठक रूपात्रायतं॥ हेमाद्रिनामसुरासार्थकं कंठकारित्युक्तं॥ कंठकारेणोपायः तेषु हि भूमिः कंठकमापाः गतिम
निबधकाः धर्मप्रतिबंधोक्तिपावतः॥ अथ यामारकत्वात् विपरीतता स्यात्॥ अनेन कंठकानां वर्णानां विच्छेदः॥
रूपादिति संभावनायां पौहव्योयं रुचियः॥ पुरुषाज्जातः पौहयः॥ सामर्थ्यकथनार्थो हय इत्युक्तं ३१ ॥

राम०
८३

हविगोः १५१ ॥ ३०० ॥ मन् ४५

तृतीयवर्णोत्पत्तिमाह॥ विशोर्वर्जतेति॥ विश इति सर्ववर्णानां जीविका हृत्ययः उक्ताः कृष्यादयः॥ शिलोखादीना
मपि तन्मूलकत्वं इयमपि तत्तत्संबोधनात् इति तत्रोत्पादक इत्यर्थः॥ हविगो रूपायैव प्रवृत्तमित्यर्थः य
द्यपि धानुभिर्मवहारे वैशेष्यं न दोषकत्वं तु आपि न धानुभिर्जुविनं भवतीति अत्रोत्पत्त्यर्थः सोऽप्यर्थः बहवो गोरू
कोरेव प्रयोजकत्वं कंठकारेण रूपात्रायस्य तत्तत्संबोधनात् उपदेशादुल्लेखनत्वेन रुचियः॥ आरण्यानां मूलं
फलानीं नो वद्यपि जीवोपयोगित्वेन तेषां पितृसर्वेषां सर्वरातदुपयोगः तस्मात् भगवतः उवाच॥ उरुद्वयात् तत्रोक्तं तस्य तः

१५१ ॥ ३०० ॥

विशोर्वर्जतं तस्योर्वेलोकि हत्तीकरी विमोगा वैश्व
सदुद्रवो वार्त्तनलोयः समवर्जयत् ३२ ॥

विश्वः १

तासां प्रयोजनमाह॥ लोकहृत्किरीरिति॥ लोकानां हृत्तिनीविको कुर्वतीति॥ नन्वमूलैः पशूनां च नियत
त्वात् पुनरीनामपि दर्शनात् कथं तासां सर्वविहीनकत्वं न तस्या हविजोरिति॥ सहस्रमर्थः हृत्प्राश्रयणमात्रेणै
व सर्वानपि रीयान् रूरीच्यते तं जीवयति॥ तासां मूलानां आधारेण तासां स्ववर्गिनः वैश्वस्तृतीयवर्णः न
रूपवार्त्तनीविको समवर्जयत् य इति प्रसिद्धः॥ अथ वा वैश्व सदुद्रव इति भिन्नं॥ य इत्यनुवादः॥ नृणां मिति
देवादिभ्यः॥ अनेन महाधाराणां एव पुरुषाः॥ तदुत्पत्तीति न तदधिगतपरमार्थः॥ समवर्जनं नाम अनायासेन

वैश्वं नित्यनिर्वाहकत्वं ३२

[illegible]

पद्माग्रवतो जज्ञे मुमुक्षाधर्मसिद्धये ॥ तस्मां जातः पुण्ड्रः शोभतु त्वानुव्यते हरिः ३३

[illegible][illegible]

एतेवर्णाः स्वधर्मेणपजन्तिस्रगुरुं हरिं—श्रद्धया
त्मविश्रद्ध्यर्थपेजाताः सहवृत्तिभिः ३४ ॥

जीवसू. 2

[illegible]

देवदत्तदुर्गादिष्वतीति ३४ ।

ह.मु.
८५

एवं भगवतः समष्टिबद्धिरूपोत्पादनं सर्वदेवानां ततो ययोगः स्वार्थवर्णचतुष्टयोत्पादनं तेषां च भगवद्भूतनभकार इति चतुष्टय
पमुत्क्राउपसंहरति एतच्छ्रुतं भगवत इति ॥ एतच्चतुष्टयमेवास्माभिर्निरूपितं स्वदेवार्थमधिकं तु स्वयमेव सातयमिति नेपु
रणार्थं बोधने कृतमिति ॥ एकस्ववीर्यस्य श्रुतं तायाः ॥ ३३ ॥ किं प्राशक्तो को घृशले शो निरूपितः अतिरिक्तो
भगवान् पूर्ण एव तदा ॥ भगवतः इति तत्रापि नित्यसंयोगमाह ॥ देवकर्मामात्मरूपिण इति ॥ देवकालः कर्ममाणिनी ॥ आत्मा
स्वभावः एतन्मयि स्वस्वरूपाणि ॥ ताविरूपाणि वर्तन्ते यस्य एकस्यापिरूपस्य नानात्वं तत्र को वा तं चतुरूप आनं त्य चतुष्टय

एतच्छ्रुतं भगवतो देवकर्मामात्मरूपिणः कः श्रु
द्व्यह्नुपाकर्तुं योगमायावनीदप ३५ ॥

तर्कनिरूपयेत् किंच योगमायायाः बलसङ्घट्टयेत्यत्र एतादृशं चरितं ॥ योगमायादिरूपमात्रेण कोटिब्रह्मांडानि क
र्तुं शक्नोति तस्या अपि बलं भगवद्गुणैरेवेति ॥ अथवा ॥ योगमायाकारं योगमायायावनीदप इति ॥ उपाकर्तुं ॥ यथा
वेदाश्चारेण तेषां पाकरणेन समार्यं तेषां उक्तमिति ॥ तत्र भगवद्गुणानामपि मुख्यविधा तान्त्रुपाकरणं युक्तं ॥ समाप्तिद्वै
रे उपाकर्तुं मपि कोपिन शक्नोति उपाकरणमपि हरे ॥ करिष्यामीति श्रां नमपि कः कुपोत ॥ अतः तोगत्वा श्रद्धामपि कः
कुपोत ॥ अतो मया भगवतश्चतुर्भूतः आपाततोगुणः कथितः ३५ ॥

राम०
८५

नचे तावताह निवृत्तः किं तु पुत्राणां प्राप्तिं तमेव तदाह अष्टाधिकीर्तयामीति अनेपि कोमलसं बोधनं अमपारं लाया ॥ अष्टासीति ॥
यत आत्माह मुस्य व्रतं त्वदिति अष्टापि मरणपर्यंतं कीर्तयामीति स्वधर्मत्वात् परं स्वस्वजीवत्वात् मिति शेषः यथा प्रतीति मतिमनति
कमयावदुनामिति तावदेव कथयामिनं तु कल्पयित्वा तत्रापि यथाशक्तं पुनरेः सकाशात् श्रवणमननिकाम अनेनाहृति भगवद्गुणा
नामुक्ता तत्र प्रयोजनमाह कीर्तिहरे इति नूतनश्रवणसामग्र्यं मुपायशुनाति प्रयोजनमाह अष्टात्वा तत्स्वधर्माभावात् अ
तो यावत्कीर्तिं शिष्टुं शक्यते तावदेव अतो मपि किं अस्मत्कृता तदेव कीर्तयामि तदाहरे इति तावदेव भगवानुत्सृज्यते

अष्टाधिकीर्तयामीत्यर्थं यथाशक्तं कीर्तिहरे
स्वोत्सृक्तं मुगिरं मया प्रिधासती ३६ ॥

करिष्यामीति पुनः पुनः कीर्तनसप्रयोजनमस्ति स्वीगिरं स्वकर्तुं अमपराधनामभिधायकयनेनेयमस्मादानीं अस्तीति तां भा
वतात्मा र्थमेव वयमुत्पादितः ॥ बाली च स्वीसमर्षितवान् स्वदेवार्थं तस्याः प्रतिभगवान् भगवद्भस्वसं मेरकः ॥ तथा च त्वतो वा प्रमे
रागयावा अमपि धायवाली अभिचारिणी ज्ञातामिदानीं संस्करेभि संस्तुता सा भगवति योजनीयेति अतः संस्तुतार्थं बहुधा की
र्तयामीत्यर्थः अनेन यस्य यस्य साधनं भगवत्सात्त्विकं न तदस्य ज्ञेययोऽन्यतु बुध्यर्थं भगवति तत्पुनः पुनरुपयोऽपि निति ३६

श्री

८. सु. ६
८६

एवमुपसंहृत्य सर्वेषां निश्चितं जन्मफलमाह सत्कृतत्वाभिमिति आत्मानिर्दिष्टाणि केवलं भगवदर्थं योजयितुमशक्यानि हे
रा र्थं तदुपयोगावश्यकत्वात् दुष्टानि च न भगवन्ति योजनीयानि ह लो नित्यं अर्गलस्य शीतया च सुषीतया अस्यास्य मिदं ह नित्यो
हार्थमवश्यमस्य योजनीयानि वदुर्गवदर्थं किं विदुर्गुण्यं सतः शुद्धं शुद्धं कृत्वा तदा ह परं रूपायै। वागिन्द्रियं यो वच आच

एकं तलामैव च सेनुपुंसीमुक्तेकमोलेर्गुणवार्दमाह २७ श्री
तैश्च विदुर्गुणपाहतायां कथासु धायामुपसं प्रयोग ३०

यो न देहोपयोगः आवश्यकः ॥ तस्यादेते चेत् भगवत्कृपयात्वा र्थं वाग्निभवत् तदा भगवत्कृपया वक्तव्याः श्रीतयाश्च नास्य ह
कर्म श्रीतयमिवाह वचसः वागिन्द्रियस्य एकां तलामः एक एव भगवान्स्वार्थः अंतो यस्य तलामो भगवत्त्वा ज्ञेयसमायते स
कीलाभस्याकीं कथाया ॥

एम०
८६

ह सुक्तेकमोलेर्गुणवार्दमिति सुदृष्टोक्ताः कीर्तिप्रतिपादकाः भागवतारिरूपाः तत्प्रतिपादितकीर्तिर्वा मोलेयस्य अनेन त
स्य कीर्तिर्मुकुटरूपा भवतीत्युक्तं तौ देव्यं सत्कृत्यात् सत्सम्पत्तावश्यशिरः प्रधानमिति प्रमाणमेव नृपतिर्भवत् ॥ तादृशसम्पत्ताव
तो गुणवार्दकतुल्यप्रतिपादका नो धर्मो लोभावे सर्वैकनिरूपणं लानमादुरिति संवधः आदुरिति प्रमाणं न केवलं वचस एवायं
लाभः किं तु अमुपच्छातं नुनिश्चयेन वा पुनरपि लाभः तदुपयोगार्थमर्थेन्द्रियव्यापारत्वे उपयोगे पितृस्य तत्रोपयोगात् की
र्तिनहा एव कीर्तिर्देष्टव्याणि स्वयं च स फलेन वति श्रीत्रयस्य च अयमेव लभः। चकार ज्ञदं नुवर्तिनो पुंसां प्रति विदुर्गुणपाहता
यो भगवत्कथायां मार्गार्थोपसं प्रयोगं समीपे सम्यक् प्रकृत्यो गेयस्य तादृशं अत्राह अमृतं कथाश्च वरा मिति यावत् तच्छ्रु
ते लीमः श्रीत्रयस्य विशेष उच्यते। भगवत्कथैव श्रीतया तत्राप्यमृतं रूपा प्रेक्षा निरूपिता तत्रापि विदुर्गुणपाहता अ
स्यथा अज्ञेयं या निरूपणं भवत् तयोपराधीनो बलुनो भगवरीयत्वाभावात् भगवत्कथायां तच्छ्रुते श्रीत्रयस्य मिचार ए
व भवत् अतो भगवरीयपदार्थश्च वरा र्थं विदुर्गुणपाहता र्थं निरूपितं श्रीतमैरस्य सार्थं निरूपणं प्रकृतं तत्तात्पर्याभावात् अतो न
तदाह उपाहृत्यामिति कथा संवदावाजी सेव सुधारसंज्ञनिकाम् सुनिवर्तिका च तं र्थं स्पष्टं वरणं वदतः ॥ अंतःकरणा
शुद्धिद्वारा त्वं भविष्यतीति इति उमंडकं नायौ भगवत्कृपेयुनकं त्वं सत्कृतं च त्वं वसनात् प्रकथो विस्मरण एदि
त्वं यदीदं श्रुत्वा पात्रा श्रीत्रयस्य च भगवदर्थं भवेत्। अयथा स्यो भवेत्तात्पर्यः कालाचो वा ३० ॥

प्रथा ६
विद्रिः ३

॥ ॥ तत्तात्पर्यं प्रयोगां किं तत्तात्पर्यं ॥

तसु ६
८७

नन्त्यमेवोक्तमप्युपसंहारः कृतकथंवास्वार्थविरुध्यते इत्युच्यते भागवन्माहात्म्यज्ञातव्यं ततोभक्तिः ततोभगवत्सामु-
ज्यमिति इमेकमेपरित्यज्य बाकुमुखायैमुल्लानुकीर्तनं इद्विद्यलाभायैश्वर्याकीर्तनं इति कथमेवमुच्यते इत्याशंकाह आत्म-
नोवसितोवसति आत्मनोभगवतोवाप्तुरेवस्यमहिमा आदिकविना ब्रह्मणपिसंबत्सरेणोसहस्रपर्यंतं तपोयोगचक्रा-
नत्परिपाकेसितिसंबत्सरसहस्रोतेयोगविषयकयापिबुद्ध्याश्वसितः किंअपि तुनज्ञातसर्व ब्रह्मणपितपः कृत्वापिमहता
मिकालेनमहिमावेष्टतातः यस्यकथाअथैवकथा अस्यः कोवाहसति एतदर्थमेवतीकथीकथयिष्यामीतिभावः अ

तं

आत्मनोवसितोह्येतन्महिमाकविनादिना संब-
त्सरसहस्रोतेधियायोगविषयकया ३८ ॥

तः इद्विद्यलाभेवभगवदुक्तोक्तितेकमात्सर्वस्मिन्नपिसंघातेस्वाधीनेज्ञातेषुलेनस्य कृाहेकुळेभागवत्सेवाकर्तुंशक्यतइ-
तिमेवेषिहोतः इमंफलंनिरूपयौऽन्यथावक्ष्यति तमप्रेक्षोतलेननिरूपयति ॥ आत्मनइतिबलुभाप्रभावेनहुत्वं
भतानिरुक्ता आत्मतेनाभिप्रकाशमानस्य ॥ किमिदमध्याहारेणवाकोत्तरकल्पनयावातथावक्तव्यः ॥ अथवाब्रह्म
लोवावसितः ॥ तस्यसाधनत्रयं प्रथमंभगवानात्मतेनप्रकटः ॥ स्वयंचादिकविः वेदगर्भः ॥ अनेनप्रमाणेप्रमेयंचतस्यसि-
द्धिमियुक्तं ॥ संबत्सरसहस्रोतइत्यादिसाधनं तत्राफलंयुक्तमिति ॥ तद्विधानफलमितिचिंत्यं ३८ ॥

सम०
८७

ब्रह्मणः कथायथातथासुअनेतमहिम्नोज्ञानार्थमेयंतं तद्वाणवभक्तिप्रार्थयंतं तेकेवलंभगवन्मायामोहिताः ॥ तेयद्यपिअ-
न्यन्मोहयितुं तथावर्तिताप्यभिप्रदंतीभगवन्मायातानपित्रामोहयतीत्याह अतोभगवत्प्रति ॥ अतः कारणव्यसंज्ञिताहा-
त्म्यज्ञानुपपट्टताः इयमेवभगवन्माया तेसंसारंआमोहयितामीहार्थप्रदताः तानपित्रामोहयति ॥ ननुभगवन्माहात्म्यज्ञान-
ार्थप्रदताः कथंमायागुणभवंति तत्राह यत्त्वयमिति अयमात्माभगवान्स्वप्नपिमात्रंस्वयंज्ञानातिक्रियुतापरं सहियावत्त्व

अतोभगवतोमायामायिनामपिमोहिनी यत्त्वयंचात्मवर्त्मोत्तमवेदकिमुना
परे ३९ यतोऽप्राप्यनिर्वर्तंतेवाचश्चमनसाहअहंवायमिमेदेवासंसेभ
गदतेनमः ४० इतिश्रीभागवतेमहापुराणेऽनुत्तरीयस्कंधेचोध्यायः ॥

भागीरथी

हेतितावन्नस्पृष्टेहोभवति ॥ नहिकश्चिद्विज्ञानात्तद्वरेणतः स्वात्किंतं सर्वमेवमार्गपश्यति ॥ तथासतिनंगतवस्यात् ॥ अतिनिपु-
णोपिद्विदेवसेवाहोकर्यार्थोहोपुनः कर्तुंशक्तुंनानातिअतः प्रसिद्धोवृत्तानंतं ब्रह्मोऽभिर्माणत्वंयंमेनमार्गोत्तमंरक्षित-
मर्थेवर्तंतं तलमार्गंस्वयमपिज्ञानातीति युक्तं ॥ अस्परपुनस्तत्त्वयोः कविब्रह्मोऽदोर्बरेमशकवस्थितयोः स्वर्गतमेवज्ञानंति कुं-
तोभगवद्वक्ति ॥ उक्तेहोत्त्वप्रमाणेअथवाभगवन्माहात्म्यज्ञानार्थप्रदज्ञः कथंभगवन्मायामोहोतः अयथासन्नार्थेअ-
र्थः स्यात् अमत्रतस्वामोहकत्वंसि ॥ अहोत्तानार्थप्रदतस्यतयाले १=

तसु
८८

एवंवीजभावं दूषयित्वा फलभावापत्ती नीतीनी दूषयति ॥ कीडायमिति लीनानामद्वितीयेत्याकार्ये व्यतिरेकीयवृत्तित्वात् न तया कृत्या
बाहिः कार्यजनयते इति तत्र प्रतिकार्यनाभिधेयतया प्रतिकर्तृत्वमयान्न जनयति ॥ किं त्वं तः करणीयं आनन्दे तदुल्लासेन कार्यजननसदृशी
क्रिया काचित्पुनरुद्यते यथा लोके एतन्नीलीलासापि नीयपद्यते ॥ तत्र प्रयोजनभावे हेतुरिति स च हेतुर्लोकसिद्ध एव न कथं ॥ लोकमा
येन नीलानिरूपणात्ता च नीलादाले प्रसिद्धा ॥ वातस्यापि कामेनैव चिकीडिवा भवति अस्यास्य सर्वदेवकीडितुमिच्छात्ता कामेति स
हेतुकः ॥ अस्यासर्वदेवस्यात्र राह ॥ अर्धस्य कीडायामुद्यमः प्रथमतो भवति स चास्य प्रथमं कामात्रैवेवाकारं न प्रथमतो नैस्यको
मः वासनया कामप्रयत्नबाधेन पुनरुद्यतिश्च ते तदन्तरचिकीडिवाः कीडितुमिच्छा अस्त्यत्र भवति अयं बालकं निमित्तमाश्रित्य एकस्य
कीडासंभवात् भावे कामेति कीडिवा निवर्तते इति ॥ कामोज्ज्वली इत्यादि ॥ कीडायः फलरूपत्वात् साधनरूपत्वात् कामप्रयत्नबाधेनैव क्रियाय
कीडायामुद्यमोर्ध्वस्य कामश्चिकीडिवाः मतः ॥ स्वतन्त्र प्रत्यक्षकथं निहतस्य सदाः मतः ३ ॥ ३ ॥

त्वं ॥ यत्र पुनः स्वमीदृशसाधनफलमयैर् तत्र कामः स्वचिकीडिवायागे अतो जनयोनिरूपकं ॥ तदन्तरकीडायामुद्यमो भवति की
डीकृत्युद्युक्तो भवति केचित्पुनरुद्यमस्येव विशेषणमुद्यमवर्ति उद्यमयतीत्युद्यमः ॥ काम एव पुनरुद्यममुद्यमयति ॥ अस्त्यत्र चिकी
डिवा भवतीति तद्विषय एतादृशोपपत्तिर्ना भवति न स न दत्तस्तत्पुनरुद्यमस्य कामो न स भवति कामो ह्यहोस्येवा अस्यापि फलना
तेपि कामः स्यात् ॥ तस्यैव सर्वफलरूपत्वात् प्रतीतिः ॥ तत्र स्य कामाभावात् लोकसिद्धः प्रकाशेदेव कामात् तद्विषय अतस्त्रोभय
वा न स्यात् ॥ तत्र च स्वाध्यायमेव कुर्वीत ॥ एतादृशी तद्विषयमिति वेत्तवान् रस्यपदि हेतुः स्यात् ॥ तस्माद्युक्तो कामो निरूपयितुम
शक्य इति सो कामयेति श्रुतिरस्य परा भवति नित्यस्य त्कामः स्यात्सर्वदेवकार्ये भवेत् ॥ कार्यपदैस्तु तदन्तर्गतं एतादृशभावात् अतुल्यति
रपद्यते ॥ कालादिना तद्विषयपदैरपि भागवतः कालादिसंबंधो भवेत्तच्च नालीत्याह निहतस्य सदाः मतः ३ ॥ अयं सर्वे धर्माः
तस्य सर्वे ॥ अतो बीजप्रयोजनभावात् महावतः कार्यपदैस्तु पणनः ३ ॥

राम
८९

किंच ॥ मायासीलगतोऽयं दृष्टिपूर्वोक्तसर्वदूषणानिहतिर्भवति ॥ किं तु देवस्त्रीकर्तृमशरभगवतो मायासंबंधस्य निरूपयितुम
शक्यत्वात् ॥ मायास्तु हानात्मसाक्षात्तानां भावेन भगवत्सुखानां भावोन स भवतीत्याह श्लोक इमेन ॥ अस्त्वहीदिति ॥ चित्तं तद्विधी
निर्माणा प्रत्यमायासिद्धमश्रुः ॥ भगवानिदं विश्वं मुलमप्यात्ममायाया अस्माकीदृश्यं तदेव च संस्थापयति तदेव च संस्थापयति
सर्वदृष्ट्या ॥ एवं मायायोजितं विश्वं निप्रलयाः विश्वस्य भगवत्कृतं इति परमुद्यममायासंबंधस्य तस्य घटते इदं एतज्ज्ञानं
दित्याह देशत्र इति ॥ शानस्य नाशः पंचधा संभवति भगवोऽलुपंचमकारेण यत्पुनर्बोधो धाता न विदुः प्रबोधो धीमान् यस्य तादृशश्चा

अस्माहीदृग्भगवान्विश्वं गुणमप्यात्ममायाया ॥ तया संस्थापयति तत्तद्व्ययः प्रसविधासति ४ ३
शतः कालतो यो सोऽवस्थातः स ततोऽमृतः अविनु प्राव बोधात्मा सुमुनेऽतोऽज्ञायाकथं ५

सात्वात्ता चाबोधसंभावात् ॥ सूक्ष्ममज्ञयापुन्येति ॥ तत्र कस्य चित्तबोधः देशेन नश्यति घटान् घटनेन परिधिर्न पटनेन विषयीक
रोतीति देशतलस्याभावः कालनिमित्तानस्य नाशः कालो तरे विस्मरणात् ॥ अवस्थातो पिनाशः स्वप्नेनाप्रदृश्यादत्तु नीतानां भा
वात् ॥ त्वं नोपि नाशः उदासीनज्ञानासीनं स्वरूपमाध्यात्मकालादस्य नोपि नाशः विरोधिगुणानुद्धोर्भावात् ॥ भगवत्सुखानेव च विधेर
विरोधिर्न संभवः ॥ तद्वत्सर्वविषयकत्वात् न देशतज्जपरिधिर्न ॥ नित्यत्वात् न कालतः ॥ भगवतः अवस्थाभावात् नावस्थात्तद्विषय
यकत्वात् न स्वतः ॥ भगवत्तद्विरोधिगुणभावात् ना मृतः अतः अज्ञया मायायामुत्पत्तिर्भावमुपैति तस्मात्सुतोऽभावासासंबंधेन नाभग
नतोऽनाकृतत्वं नीयपद्यते ॥ ५ ॥

ਸਤੁ.੭
੫੦

[illegible]

भगवानेकएवैषसर्वस्त्रेष्टवस्थितः अमुष्यदुर्भगत्वंवाक्ते शोवाकर्मभिः कुतः ई ॥
एतस्मिन्नेमनोविद्धन्स्विद्यतिज्ञानसंकटे ॥ तं नः पराणुद्विभो कश्मलं मानसमहत् ७ ॥

नखिवृत्तिं तंवेरंनः अस्माकंहृदयेवर्तमानम्। मुक्तिभिः परागुदृष्टिष्वेतदित्याशंकाह। काश्लमनमानसैमहदिति इदं दु
 मनसोमहत्त्वमथलं तन्मुमुक्षुर्द्विरीकृतमिव अस्वाप्ताग्रिमं प्रवृत्तिं चक्षानं दुष्टमनसि न तिष्ठेत् अतो निरुपपन्ना
 रागार्थो धार्थ इदं परागुदृष्टयर्थः ७ अस्मै यमं प्रमेयत्वं किं नियोष्येति यमव यशसि विनाशोऽप्यादि यमं ज्ञानमसंस्थितः १
 मुक्त्या भ्रमं प्रपन्ना भगवन्निरीकृतं ततो न भगवद्वाः सर्गं विविनिरुक्तः २ तस्मिन्निरुक्तं तेषामो न प्रवृत्तिरिति स्थितिः १
 तस्योक्त्या तद्विनाशोऽपि स्थापनाय हि ७

एक
१०

सहितमेवैषः सर्वानिरपेक्ष-विश्वसु धर्मपथोक्तं यदहीना आचरन्ती न्यायमित्युक्ता ह्येव कुरुते किमत्रेव दत्ति नवेति सर्वे देहायितुं युक्तोऽ
दनीति कर्तुं संतुष्टं कृत्यापवादयति सत्यमिति भागवदीत्यात्मनोऽपराधोऽहोकारात् तद्विदुः परकर्मवर्तिनो यस्य कथं ज्ञातुं न
रुच्येति तस्येति प्रकृत्यापवादयति ननु तद्विदुः परकर्मवर्तिनो यस्य कथं ज्ञातुं न रुच्येति तस्येति प्रकृत्यापवादयति ननु तद्विदुः परकर्मवर्तिनो यस्य कथं ज्ञातुं न
रुच्येति तस्येति प्रकृत्यापवादयति ननु तद्विदुः परकर्मवर्तिनो यस्य कथं ज्ञातुं न रुच्येति तस्येति प्रकृत्यापवादयति ननु तद्विदुः परकर्मवर्तिनो यस्य कथं ज्ञातुं न

श्रीशुक उवाच ॥ सख्यं चोदितं कृत्वा तत्त्वज्ञानासु नामुनिः ॥ प्रत्याह भगवन्निःस्मयन्निब्रूयतस्मयः ८
मेनेयं यत् ॥ सेयं भगवती माया यन्त्रयेन विरुध्यते ॥ ईश्वरस्य विमुक्तस्य कार्येण मुक्तवर्धनं ९ ॥

पितं पुण्यतीतात्तत्त्वैकिकथासर्वथा नोपपद्यते ॥ कार्यकारणवैजात्यलोकहोतारभावतः १ विरुधाधिकरूपेहिंसदं दृश्यमासीत् ॥
 सोपाधित्वेपि होतारत्वेनानवदेति २ तत्तयोद्भवसङ्गः सिद्धोऽनिवेप्येवमभवेत् ३ भाषासंबंधलोकेहिपरिहायितयोः कमात्तत्त-
 वास्यस्यविहायः क्वानित्यतयोदितः भगवत्त्वमित्येवंचरुषितं ४ असमासप्रधानतत्त्वं तन्नोपाधिसंबन्धः द्विती-
 यस्यविहायवितेभाषायां बाधनं ५ विद्विधमात्रादोहित्वात्तत्त्वसंबन्धः श्रियतः ॥ द्वितीयोद्भवोत्पत्त्याविरोधो ननु द्रव्यं ६
 विरुद्धकार्यसंबंधलक्षणत्वेननवर्णयते ७ भवेदोपाधित्वात्तत्त्ववत्त्वमप्येवोद्देहदिति ८ अत्रद्रव्यपुरुषमाधानं ब्रह्मसादेत्युच्यते
 नवपत्तेरित्यधिकरणेननिरूपितं ९ अविहतवर्णवभगवासर्वेकारितः ॥ तादृशमेव भगवत्स्वरूपं प्रकृतिप्रमाणप्राप्त्या तादृशेऽंगीकि-
 यमाणोद्भवसमाधानं भवति ॥ तस्यान्तर्गतप्रमाणस्य श्रुतिप्रमाणप्राप्त्या तादृशेऽंगीकि-

अतो मायायां प्रतीत्या सर्वं धातुतत्संबंधाभावात् प्रमुपायमाह ॥ सर्वे निवृत्तिधर्मोति संभया सर्वं धर्मत्रयेण निवर्त्तते ॥ यथा निवृत्तिधर्मोऽपि त्रयैः तत्तथा धर्मत्रयसंबंधे तस्मिन्नेव शरीरे मायासंबंधे लोकादतिप्रतीत्यात्मा तावद्धर्मो नाह ॥ निवृत्तिधर्मोऽपि त्रयैः तत्र प्रथमं निवृत्तिधर्मः कर्मत्वाः न निवृत्तिमात्रं ॥ तथा सति भगवतः कृपा न स्यात् विधा नेन परिचायः पुनस्तत्कामपरिग्रहः ॥ एका कित्वांतीर्षं सेवाभीर्न कृष्णानुर्वित्तं ॥ कालादिमात्रदुःखस्य सहनं वापत्तिक्रिया दया संतोषात्मजया मूर्ध्नि धर्मानि वृत्तिः ततो भगवदनुकंपा सत्वाकारेण तः कारणे सुखितं समभगवतः कृपावलीकनं ॥ ततो भगवद्वृत्तिर्योगः भगवद्विषयकत्वाद्भूतः साधनस्त

सर्वे निवृत्तिधर्मेणावसुदेवानुकंपया भगवद्वृत्तियोगेन त्रिधने शरीरे १२ यदेति
योप एवोप दद्यात्तत्रिपरहरे विनीयते तदा क्लेशः संसृजस्येव कृत्तशः १३ ॥

पत्वं संयोग इति निर्तरुति ॥ निरंतरं श्रवणं किं भगवत्कृपा अतिरेकेण न भवतीति भगवद्वृत्तियोगः पञ्चाङ्गुलः ॥ सर्वं विभुं लोकां या सर्वं धः शरीरे तस्मिन्नेव तस्मिन्निधने शरीरे तस्मिन्नेव साधनं बलानुसारेण १२ सहसा सर्वं क्लेशानां शरीरमुपायमाह ॥ यदेति योप एव इति ॥ यदेव सर्वं वा मिद्विषयांस्तदवस्थं विषयैर्भो निवृत्तिः ॥ अथ तदा भिन्नप्रकारेण आत्मा निश्चायवति दृष्टत्वं आत्मा सुखरति प्रकृता परिणामकत्वं च सुखरति स्वस्य हरित्वं च तदा विनीयते ॥ सर्वं क्लेशा अविद्याद्वयः ॥ तेषां च प्रसक्तं च क्लेशाः ॥ भगवद्वृत्तिः निवृत्तिरिति तत्त्वनिर्णयकरणयद्वृत्तमाह ॥ संसृजस्येति ॥ सुषुप्तस्य च तस्मात्सहं केषां प्रसयथास्त्रिया संपरिपक्तः एवमेवायं शरीरेण आत्मा संतोषात्मनो संपरिपक्तः शरीरे इति श्रुतेः १३

अ. १२

यदेति वचनात् तदा स्यात् साधनसिद्धकालो नियतः ॥ अतो नियतं हेतुमाह ॥ अशेषसंक्लेशशमं विधत्त इति भगवतो माहात्म्यं तापकधर्मीनुकीर्त्तनपूर्वकं श्रवणं अशेषसंक्लेशशमं विधत्ते गुणानुवादश्रवणस्य संक्लेशशमस्य कार्यकारणभावः कारणविद्यमानदृश्यामेव तेन यावत्संक्लेशविनाशं गुणानुवादश्रवणं कर्त्तव्यं ॥ अतो नैके न श्रवणेन संक्लेशाभाभो जात इति विरोधो न मेतत्तः परं नियतकारणत्वमन्येन सुखरति विद्याभावः तत्र स्वतः सिद्धः ॥ यदा श्रवणमेवैतत्तद्विधत्ते तत्र भगवत्तरणारविंदरतिविधत्त इति किं वक्तव्यं तदाह कुत इति किं पुनरिति वक्तव्यं कुत इति वदन् रतिविधास्य क्लेशशमदृश्यामेव संक्लेशानि वृत्ताह

अशेषसंक्लेशशमं विधत्ते गुणानुवादश्रवणं मुररेः कुतः पुनस्तत्तरणारविंदपरागसेवारतिरत्नमध्वा १४

तिरतिः कुतो निवर्त्तयिष्यतीति तापति ॥ चरणादिभिरिति भक्तिमार्गानुसारः ॥ चरणारविंदस्य परागः पूर्वविरूपिताः ॥ गंगायां भगवदीशरीरे च संतीति तत्र सेवायोरिति ॥ परागसेवामपुणरिदं विधत्तः संभ्रम इति ॥ चरणसेवामर्करी भजनानंदः स्वतः पुरुषार्थस्तः ॥ तत्संबंधी सेवा तस्या रतिः प्रीतिः सात्त्विकमेव लब्धा अकस्मात्प्राप्ता आत्मनि वा न स्यात् ॥ पुरुषार्थसेवायां स्वभावतो हविः सा सर्वमेव क्लेशं दूरीकरोति ॥ एवं साधनत्रयमुपदिष्टं कर्ममार्गानुसारेण हानमार्गानुसारेण भक्तिमार्गानुसारेण च ॥ १४ ॥

ਪ੍ਰ.ਸੁ.੭
੯੩

एवंमायापगमएवसर्वसदंहेनितृतिरितिमेत्रेयोक्तंश्रुत्वासाधनभगवद्वर्तिसाधनबाकेनसन्त्वातस्यामुक्ततायास्त्वतएवसंशयो
गतइतिदुर्कफलंज्ञातमितिस्वरूपेनातःसंशयाभावरतास्याप्रबुद्धतिर्नसंश्लिखति।अस्यास्यसदंहेमावस्यमुकुराश्व
प्रतिपाद्यतानसात्प्रत्यमदर्थयुक्तोयसवस्कासिःऊनमाकाशरुद्रःतेनसंशयश्छिन्नःननुयुक्तामोक्षितःवचनंवरद
रूपंसाधनप्रदर्शनरूपत्वात्।अतःपरंचयुक्तिर्नवक्तव्या।भगवन्मायाशब्दत्वेनहीनरूपस्यतासहस्रत्रैवबुद्धिःप्रैयंतेतत्रे

विदुर उवाच संखिन्नः संशयो मम ह्यंतवस्तु क्ता सिना विभो
उभयत्रापि भगवन् मनो मे सं प्रधावति १५ ॥

ववुद्धिरप्रतिहातागृह्णति धनुषिणोतिष्ठति-शरश्च । तदाह । उभयत्रापीति । भगवतः स्वातंत्र्येनीयत्वात्तत्रैव । तत्रगतेवीजं
प्रयोजनयोर्वीजाणामायासंबंधयोर्वी । संशयश्चिह्नवृत्तिरुभयत्रापिमेव । समकूपधावति । भगवन्नितिसंबोधनं
स्मिन्नाद्यज्ञानजननसामर्थ्यवोधाया । प्रकर्षेणाधावनंयुक्तप्रेरार्हितिः प्रहृहः । समकूलं च प्रयासाभावात् १५ ।

[illegible][illegible]

इतस्तत्सुखे

त-सु०
७४

तस्मादस्मिन् शस्त्रे उभावेव सुखिनो अज्ञानसंकटहिमो तो निर्दिशति यश्च मूढतम इति ॥ यत्सुखानां सर्वथा न प्रहन्तः स लोका
ना येन वर्तमानः कोयापमागार्थमेव यत्कुर्यात् न भगवत्कृपया तद्वयमेव ॥ अतः सर्वमेव निःसंदिग्धं ज्ञाति अथ यः स कुरुणा कृत्वा भ
गवत्कृपया सहितः आ मोहिर्कुरुक्षित्वा त्को बुद्धेः परगतः स लोके स्थित इति मेव निश्चितं ज्ञानार्थत्वात् तत्सुखमवतिष्ठते ॥ अतः तस्मिन्
ध्येयं तत्सुखं अज्ञानात्प्रभक्तिनिहोराभावात् एकतराज्ञानाभावाच्च नोका इत्यारुढं बतस्ति एषति ॥ लोकि क्कूटपक्षे उभयोस्त
मानसुखं कथं न विरुद्धमापद्येत ॥ न वा मूढानां सुखमस्ति १० एवं श्लाघ्यं निरूप्य स्वसक्तिविद्युत्तेति तदुभयम्

सुखोद्धर्कः २

यश्च मूढतमो लोके यश्च बुद्धेः परगतः ॥ तावुभौ सुखमेवेति क्तिं व्यसंति तौ जनः १०
अर्थाभावं विनिश्चित्य प्रतीतस्य नाम्नः ॥ तौ चापि युष्मच्चरणसेवया हं परासुद १८

नुवर्ति ॥ अर्थाभावाति ॥ श्लाघ्यः प्रतीतस्य नाम्नः सार्थस्वरूपनास्तीति स्मरितं ॥ अस्मिन् वैरं सर्वमिति क्तिं ते ॥ अनात्मनो यो भावः
सिद्धः ॥ अतः परं नतीतिरस्ति विषयबाधा निहन्ता तामपि प्रतीतिं युष्मच्चरणसेवया गुरुचरणसेवया अहं परासुद ॥ यद्यपि स्व
भावमेतुर्नैपदिशति तथापि सेबाद्योक्ति यमाणा यो तद्धर्म एतत्तु परदेशेन वा तत्त्वस्य शोभित्वं प्रतीतितामप्यनुदूरीकरिष्य
मि ॥ तानामर्गानुसारेणैवावधिनिष्ठं तत्त्वात् ॥ अयं चाभगवच्चरणसेवया तौ दूरीकुर्यात् ॥ अहमिति स्वाधिकारः ॥ तथैव भग
वद्राज्ञापनात् ॥ अयं चाभक्तिमार्गानुसारेणैव दूरीकुर्यात् ॥ अधिकाराश्च पुनः प्राप्तयः १८ ॥ श्रीगीतालयनमः ॥
अन्यत्त्वमातिविषयतां ह्यावाधि न वर्ततः ॥ विषयो भगवति विषयतामात्रं यत्सुक्तेस्त्वं निवर्तते ॥

लोकादुत्पत्तिक
इति १

एत
७४

मूलदर्शनः

किंच भगवन्मार्गपि गुरुसेवाभक्त्युपयोगिनी तराह ॥ यत्सेवया भगवत इति ॥ मार्गत्रया विधाय भगवतो विशेषणवर्थं ॥ अय
मागुरुसेवाभावे मार्गांतरविरोधेन भगवति भक्तिः स्थातुं न तत्र भगवत इति ॥ भक्तिमार्गानुसारी भगवान् कूटस्थस्तेति ज्ञानमार्गानु
सारी मधुक्षिपतिरेव केनैव हेतुः ॥ सर्वथा मेव सुमनसो युष्मच्छरणं वामधुयहीत्वा स्वमुनिन तद्धमिताय ध्यानिव्यापितं मेव भवति ॥
तथा सर्वदेवानां वलंसह्यहीत्वा देवैः स्तुभावं तत्सुखाद्यसर्वधर्मप्रतिपत्तयाम् ग्रहणात् कतिपि नो मधुकेऽभसुज्ञानो शबाध
स्त्वामर्गमाह ॥

तद्व्याप्तिः २

यत्सेवया भगवतः कूटस्थस्य मधुक्षिपः रतिरा
सो भवेतीवः पार्थो व्यसनाईनः १९ ॥

कः ॥ अतएव कपिले कोट्यार्हं न द्रष्टुम् ॥ तादृशस्य भगवः पार्थोरतिशोभने तरति विना सो भवेत् ॥ विलासपरेन वरणवशीकर
णं स्वचित्ता ॥ रतीनां बाबुविधानोत्सर्गद्विषयमाणां सोऽसमूहः ॥ पार्थोरिति अवताराभिप्रायेण ॥ लोकि कोपि यामो
होगच्छतीति तौ वरतिरीदृमेव तत्सर्वं यति ॥ अतो तत्रैव रोरुत्तस्यानुर्धमिका इत्याह व्यसनाईन इति ॥ व्यसनाईनोक्ति कानि
विचित्राणि अर्ह्यतीति तत्सर्वं शोचय ॥ अतो व्यसनवतिष्ठतिः राहस्यानुर्धमिकी अतो मार्गद्वयसाधकत्वात् तुरुसेवासर्वथा प्रवेदि
तं कति ॥ १७ ॥

निसर्काले २

अथ मेमगबदुदियाहरीसात्रवरपते॥ आधाएधयरुपाणीतदीयानंतयोक्रमः १ चद्विधाभगबदुदियरुपेरतिरुपिली जगदि
ययलीचैवतियुक्तिविवेचिधा २ हरेरेवतथायापिभगबदिययात्रिधा॥ लीकीतोपायजनिताप्रथमोसद्विधापुनः ३ तर्कक्रियादि
भेदेनद्वितीयावेदिकीस्वता साक्षात्कारस्वतीयलुखटसुसर्वप्रतिष्ठितं ४ साक्षात्तोरुपायभगबदुदियैर्यते॥ सर्गोपयोगिनी
यस्मात्तामसादुक्रताहिंसा ५ अनेकधाभगवतप्रवृत्तिरुपयुज्यते॥ दशलीलायुतासर्वकल्पभेदेर्व्यवस्थिता ६ भगबदुदियेविति

मेत्रेयउ॥ ससेवनीयोवतगुरुवंशीयस्त्रीकपालीभगवत्प्रधानः॥
बभूविद्येहाजितकीर्तिमालीपदेपदेनूतनयसमीह्या १ ॥

सर्ग. वेस. १.

सेवलीलाहयेतता॥ एवंपूर्वाध्यायेभगबद्विरत्नानार्थबहवः प्रश्नाः कृताः॥ तत्रभगवत्कियाज्ञानार्थमज्ञानस्वोद्यमश्चित्
तं प्रोत्साहयितुंलौति॥ ससेवनीयइति मेत्रेयउ वतेतिहर्षं सद्धिर्महद्विरपिगुरुवंशः सेव्यः॥ उक्त्यतिस्थानार्थज्ञानार्थं
च॥ ययस्यातयस्मिन्दंशेउ तपत्रोक्कपालीपियमोपिभगबदुदियेविशेषधर्मयुक्तोपिभगवत्प्रधानोज्ञातः॥ भगवानेवप्रधानय
स्यातादृशस्त्वंबभूविद्ययतः अजितकीर्तिमालीपदेपदेरुणीरुणीनूत ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

सम.
६८

लो२

सर्ग १

नयसि अमीह्यासर्वरा॥ संतोहिलभजनयार्थमज्ञानार्थयत्नकुर्वति तच्चोत्सर्वसंबंधमात्रेणभवातिताप्रयत्नां तरंपरित्यज्य
सद्धिः पुरुवंशयवसेयोभवति॥ वतेतिअस्याध्यर्षदशानात्प्रमथयत्नलधिकरत्नापनार्थ॥ अथिकारेहिसर्वथाभगबदुदियैरप
तिसुतल्लोकापालाधिकारेयदप्युक्तं द्वादशेतेविज्ञानंभरति तद्दुपरिवर्जनार्थअधिकारिणाज्ञानमितिज्ञायतेननुमक्ति
मार्गानुसारेण॥ तत्रापिप्रकृतेविशेषवक्तृबभूविद्येतिप्रथमपुरुषः प्रयुक्तः॥ तेनयमोतिकूरः सर्वघातकश्चित्सूचितं॥ तादृ
शस्यापियदिभगवत्परत्वं तद्दशसंबंधात्तापिसंबंधः आभिमानीकएवअविवाहितायोआसादुत्पन्नः॥ अजितेतिनक्तोपिज्ञा
तइतिभगबदुत्कर्षः तस्यत्वरयेहचरतिज्ञापितं तेनसर्वथाभास्यार्थाभावः सूचितः॥ कीर्तिमालाप्रति॥ यमः कर्मप्रधानो
प्रसिद्धिमात्रंमयते॥ साध्यस्यहृदयेसमागतैतिज्ञापितं॥ किंचमालेतिकंडभूयसी॥ कीर्तिकंटेस्थापितवानितिभक्तोपाधि
कं॥ नूतनकरणोनातिसामर्थ्यं परेपदेनूतनकरणंमेमा॥ एवंमाहात्म्यज्ञानपूर्वकसुदृढलोहोस्वर्जतइतिरूचितं॥ अ
मीह्याभिनयेनमेमाः अकुंडलत्वंसर्वतोधिकर्तृ एवंसर्वदोषविह्वलितपूर्वकभगबद्विषयकसंवगुणादत्यन्ताश्चित्तमाहतिमहानय
वंशः॥ पौंडरीनीभक्तानोत्सर्वंअवज्ञागर्वाभावाद्यं तच्छान्तिरूपितं १ श्रीरामनाथयणायनमः ॥

॥

मेत्रेयस्य१-

पुरुवंशः ससेवनीयोनदुह्येतिभावेन२-

॥

॥

तमु. =
९९

इदानीं सर्वमश्राः विशकलिततया एष्टाः भगवच्चरित्रज्ञापकानभवन्तीति तथा विधत्तापनार्थं अष्टकथनार्थं च पुनराग्रेव
मूलतः किंचित्कथयिष्यामीत्याह सोहमिति॥ त्वया ये पूर्वमश्राः कृताः॥ सुखायकमौलिकरोति लोका इत्यादिनां त्वं येन परि
हृता भविष्यतीति तत्र प्रथममश्रुः फलत्वेन निर्दिष्टा आह॥ नृणी कृत्स्नसुखायमत्तं दुःखं गतानीं तद्विरसायेति॥ अनेन एष्टा
नां सर्वेषामेव परार्थानां भगवत्कर्म परत्वं सामान्यतो निरूपितं॥ स्वभावंतः कर्मणां अत्यसुखं विद्वद्याह तानीमहा दुःखजनक

सोहं नृणी कृत्स्नसुखाय दुःखं महद्गतानीं विरमाय तुभ्यं॥ प्रव
तै ये भागवतं पुनराग्रेव साहसा कृद्गवान् संधिभ्यः २ ॥

त्वं॥ तां सेवकमौलिं भागवत्संबंधी निवेत्त भगवदीयत्वेन कृतानि दुःखाभावपूर्वकमहासुखफलानि भवन्तीति॥ अत्र अत्रणे
भवानेवाधिकाशीति तुभ्यमुक्तं॥ भागवतमिति॥ भगवता यजद्विप्रतिपादिताः परार्थाः स्वकृतैः सफला एवापरं परया प्रथि
भागवतं कपराधीना दीप्यत्वं धामावायवक्तुः सोऽनुः स्वरूपतो वक्ष्यातश्च परमो मुक्तिरूपयितुं मुद्रपरं परमाह॥ यद्वा
हसा कृद्गवान् संधिभ्यः इति॥ यद्गुणवत्तं भगवता न परं परयोक्तं किं तु साक्षादेव भगवत्वं वा साक्षात् भगवत्त्वप्रथानां तं
गवत्त्वमुदासार्थं॥ रुचिभ्य इति॥ ज्ञाननिष्ठा कथ्यः परमपञ्चत्वेन निरूपिताः येषां नृणां मंत्राः स्वतः स्फुरन्ति सा दुश्चिन्त
मेव भवति २ ॥

राम.
९९

संक्षेपेण

भगवानपिनकीं डो कुर्वन् लोकोत्तरि गोवा भागवतमुक्तवान्॥ किं नु आत्मध्यानारूढः एकयष्टिः तथोक्तवानिति भगवत्तमुप
देष्टारं वरुणयति आसीनमुखीमिति आसीनमिति क्रियांतरभावेन लोकोक्तिर्यापि विवेक्याभावे स्फुटितः॥ उक्तमिति भूमो
स्थित्या यदीयत्वं सूचितं॥ अयं चाभगवान् कर्तृभूमासीत्॥ इयमुचीनी॥ यत्किं तु स्वल्भं तैसा यत्पातालो धिद्यमानस्य
नलकृणादिभिर्नानाकन्याहृतयश्च निरूप्यते॥ आह मिति पिनादिज्ञानरीकः परिहृतः॥ संकर्मणामिति भगवत्तच्छतृत्वं याम्
संहरक्रीडा निरूपयतीत्युक्तं॥ तेन भगवता पुराणं निरूपणं होतार्थं विषयद्वयपराधीनं निर्दिष्टं भवति तेषां संकर्मणामेव
हर्वावस्था भगवदीया एव नूतना भवतीति सूचितं॥ नामसत्त्वेन समागतं दूषणं परिहृति देवमिति ननु देवानामपि नाविधत्ता
ज्ञामसत्त्वमपरिहृतं तमेव अत आह॥ अकुंठसत्त्वमिति॥ न कुंठं कुंठितं सत्त्वसत्त्वगुणं अकूटमत्वं वा आसन्नत्वेन यस्य॥ सतु गुणतः

॥ आसीनमुखी भगवत्तमाद्यं संकर्मणो देवमकुंठसत्त्वं विदितं सत्त्वमत्तः परस्वकुमारमुत्थामुनयोऽवच्छदन्॥
एवतामसः संहरकर्तृत्वात् प्रमिलयकादिना नीतरेकः सेवया एव॥ संकर्मणत्वं च दृष्टव्यं योऽसमकुर्वन्तात्॥ अतः स ए
व सर्वसाम्यं हतीति आद्यत्वं तेन भगवत्तदशकत्वं पि तत्तादुपदेष्टुं च संगच्छते॥ इदं तु ज्ञानिन एव भवन्तीति श्रीो त्वं सनकादीनां
तो कर्ममित्रा यमेव हेतवः समकुर्वन्त त एव यतो निवर्तते॥ अस्य चरुपमं निरूपयिष्यते॥ ननु सनकादीनां ज्ञानस्य वि
द्यमानत्वात् संकर्मणा एते किमर्थं गता इत्याह॥ विदितं वदति॥ अतः संकर्मणा मरस्यमासु देवसत्त्वं स्वरूपं विदितं सः शातुं कि
द्वदः कुमारः सनकारयः॥ सनकुमारो मुत्थो येषां मुनय इति संकर्मण एव ज्ञानाति सत्त्वं तरे वा सुदेवं ज्ञानं नाय इति ता
नमुक्ता आह्विति॥ ब्रह्मणो सत्त्वमष्टादशभुक्तं तमनुश्चदन् २ ॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

प्रमाणं नृनरि
निकेतिनः

वदितं वरसत्त्वविदितं सत्त्वात् सत्त्वो वेदसत्त्वः संकर्मणः शेषप्रवृत्त्युत्पत्तेरिति प्रल्लप्ता ये प्रल्ल
रामनुरेष्टा जिनस्यैः

विशिष्टजीवस्य रूपस्य २ः

गदि.समेवदेसुदौ२-

पु.सं. ८
१०३

[illegible]

गंसं पारकता उच्छंशनी भोगो मा भवति तदिदं ययानं तः प्रवेश्य शरीरं तदाह ॥ छंशः शरीरे ॥ ११ ॥
 अर्चिता निरुत्तरं तत्कालं स्थितेति ॥ विदुः शास्त्रं न विदुषा यं यथापि पितृनामात्मानुवंकरोतीति तत्रापि तत्कालं
 कालात्कालं साक्षात्संस्मरि कालीं रयाणः अनीनी कुर्वन् ॥ अत्र यत्तत्कालं तस्मिन्संस्मरेत्ते परे नारायणस्य स्थानं नृ-
 तस्मिन् पूर्वोक्तिना उवाच स्थितः ॥ अत्र यत्तत्कालं तस्मिन्संस्मरेत्ते परे नारायणस्य स्थानं नृ-
 काञ्चसंस्मरन्तु यः ॥ अतोऽस्मदादिः ससंस्मरानं रंशो बुद्धिमान् रंशो द्वैयं रमयुक्तं वाच्यं रंशं वसनाभवात् कारो रसंस्मरति ॥
 कुर्वीत ॥ ननु बुद्धिः स्थिता नृणां साधीनां अत्र तस्यापि तत्कालं ससंस्मरन्तु यः ॥ अतोऽस्मदादिः ससंस्मरानं रंशो बुद्धिमान् रंशो द्वैयं रमयुक्तं वाच्यं रंशं वसनाभवात् कारो रसंस्मरति ॥
 यथा नृणां ससंस्मरन्तु यः ॥ अतोऽस्मदादिः ससंस्मरानं रंशो बुद्धिमान् रंशो द्वैयं रमयुक्तं वाच्यं रंशं वसनाभवात् कारो रसंस्मरति ॥
 कश्चिन्निर्दिष्टा ॥ तथ्य कालो नारायणस्य स्थितिर्निर्दिष्टा ॥

एवंकियत्कालेस्थितस्तथाह॥ चतुर्धर्मागमिति॥ चतुर्धर्मासंख्यरूपमग्नेरिहपरीत्य॥ तेषांस्वहृत्वाहोत्रसुलोदिमं
वति तादस्येकमिदंशितोदात्कालंशयमंकादसंभवाद्योप्रहृण॥ अमराद्याह्वातिहृत्सर्पयः॥ कानश्चक्रामः॥ पर्वद्
यस्यविद्यमानत्वात्॥ यमपर्वतिकल्पयद्देवसाद्विद्योवेपथ्वसामयातिनर्देवान्दत्तरेधानांश्चानश्चक्रामः॥ पर्वद्
अतिक्रमराशोपार्जयः॥ अतएवाभिरुज्जितयोद्वर्द्धयमेगः॥ अगोमगमनश्चन्द्रवस्त्रकीययाप्राप्तायकियास्ते
मेवोक्तिस्तस्याख्यारूपयाशक्तान्चक्रामः॥ यथास्थितकालेन॥ कदविद्वद्गदिरिदयाहोर्ध्वतः॥ प्रविश्यतथाकुर्या

चतुर्युगानां च स ह स्रम सुख पन्त्रयो रीरित यास्व शक्त्वा कालाख्य
यासाहित कर्म तं जौलोकानपीता नृदृष्टोस्व देहे १२ ॥

ततश्च तत्पानियतत्वात्कालातिक्रमो भवेत्॥ कालाभीनसृष्टिष्वेयं न भवेत् तत् शब्दं तदराणामुक्त्युद्देशप्रसङ्गात् अतो भगवति
होनुनाहं राखश्चैव कामाख्याया आसादितमुपस्थापितं लोकां नानां चैव करणसाधनं यस्य-विति आगमनमात्रेणैव विषयं
चैव करणसाधनं तदीयस्थापितवतीत्यर्थः॥ तदराध्यातो नृमुक्ता नृलोका नृजनान् नृदेहेदृष्टरी वासनाविषये संवहान्
त्वांशेन भगवति चिप्रविष्टान् नृस्मिन्निष्ठान् मशं तव प्रवेष्टियमुदृष्टरी तदराहं हामध्वेसतीपि चिदंशः पिडीकृतः

॥ १३ ॥

त. सु. ८
१०४

तस्योद्गममाह॥ तस्यार्थेति॥ तस्य भगवतः अर्थस्य स्मिन्नीवानामुपभोगरूपे अभिविष्टहृष्टेः सतस्यार्थतर्तोर्थः चिन्तात्मकोऽभूत्तदा तदीयान्स्मरूपो ज्ञातः॥ अरूपस्य स्मरूपमहान् विशेश्वरपरिजोगुणेनैव न भगवता अन्धधामपुत्रश्च भगवद्भूषतासात्॥ तदर्थं तर्ततस्मिन्नेव तस्य कात्यागुतेन विदुः सन्स्यन्प्रसवमाप्नुवत्तदा नाभिदेशाभिद्यतनाभिदेशमित्यन्तिर्गतः॥ किन्तु अतिस्मृतत्वात् आकाशशरीरत्वाच्च तस्यादेशात्सृजो वपरायत्वात्

१०५

तस्यार्थस्मृतिरभिविष्टहृष्टेः तर्तोर्थी रजसा तनीयान् गुणेन कात्यागुतेन विदुः स्यन्त्वाभिद्यतनाभिदेशात् १३ सप्रप्रकीशः सहसोद्विष्टकालेन कर्म प्रतिबोधनेन स्वरेचिवातसलिलविद्योतयनकर्मदास्योनिः ॥ १४ ॥

प्रसवप्रकोणनिर्गतस्यार्थः १३ निर्गतस्य स्वरूपमाह॥ सप्रप्रकीश इति नाण्यणल्ललात्मक इति जलकार्येषून्तं प्रप्रप्रकीशमेव तत्तद्विद्यत् सहस्रेति दिकाशमन्तरेणेव॥ तदा तस्मिन्बहिः स्थितः कालः कर्मप्रमाणोऽसंबद्धकोशोत्पन्नाप्रवृद्धः कर्मबहिःस्थितं कालमन्तः प्रवेशित इति कालेनैव कवेनेन अग्रिमकार्यं तस्मिन् कालेनेति स्वरेचिवात्स्यमेतजोरुपेया॥ कालस्यापिरूपत्वात् प्रकाशकं रूपं तस्य हीनं दिशालमेव तस्य सलिलविद्योतयने वजनप्रकाशनयोर्विशालबोभावात्॥ अर्क इव॥ तथा सा प्रणीयः॥ आत्मानं गवानेव योनिः कारणं यस्य तद्विद्युदिति संबन्धः १४ ॥

१०४

सहस्रनिर्गतत्वात् तद्विकाशार्थस्य भगवत्सलिलविष्टहृष्टाहा॥ कारणप्रवेशनमतिरेकानुपगतस्यैः सारस्यकार्ययोगो न भविष्यतीति नाण्यणल्ललात्मक इति जलकार्येषून्तं प्रप्रप्रकीशमेव तत्तद्विद्यत् सहस्रेति दिकाशमन्तरेणेव॥ तदा तस्मिन्बहिः स्थितः कालः कर्मप्रमाणोऽसंबद्धकोशोत्पन्नाप्रवृद्धः कर्मबहिःस्थितं कालमन्तः प्रवेशित इति कालेनैव कवेनेन अग्रिमकार्यं तस्मिन् कालेनेति स्वरेचिवात्स्यमेतजोरुपेया॥ कालस्यापिरूपत्वात् प्रकाशकं रूपं तस्य हीनं दिशालमेव तस्य सलिलविद्योतयने वजनप्रकाशनयोर्विशालबोभावात्॥ अर्क इव॥ तथा सा प्रणीयः॥ आत्मानं गवानेव योनिः कारणं यस्य तद्विद्युदिति संबन्धः १४ ॥

तस्य ८
१०५

एवंमुखचतुष्टयेनापिसर्वोपदेशः पश्यन्परालोकेन दृष्टवान्तराभ्यर्चयित्वा तज्जगतेत्यभिप्रायेणाह ॥ तस्मादिति ॥ यु-
गांतैः श्वसनोवायुलेनावधुमिर्नियुज्जलेन तत्र तत्रायेकमयः तेषां चक्यस्मिन् तादृशास्सलिलात्तद्विशेषेण हृद-
कमलमपाश्रित इति भयकारणं ॥ सलिलमत्रमित्यर्थः ॥ अलं कृमिर्मां वायुना च नलमिव रोलायितं अतस्तस्य चक्यसि

तस्माद्युगांतश्च सनावधुमिर्नियुज्जलोर्मिचक्रात्सलिलादिरुदं अ-
पाश्रितः कंजपुंलोकतंत्रं नांमानमक्षविद्वद्विद्वद्वः १७ ॥

लेवर्त इति नयो नरुत्तं ॥ विरुद्धमिति नित्यसलिलादुत्पन्नत्वात् नमज्जुनं नापि नालभंगः ॥ अपाश्रित इति अस्थि-
एसनः ॥ अतएव कमलविचारे आत्मविचारे बाधुर्निर्मस्यता ॥ लोकानां तंत्रं देहादिसर्वसामग्रीयत्र एतादृशं क-
मलमात्मा च भयमपि अक्षोसात्तादृशदिदोषिभूतादृशानादिसंपन्नोपि नाविद्वत् न ज्ञातवान् १७ ॥

एम०
१०५

अध्या. १४

तद्वर्तमानसनातनविज्ञासोत्पन्नेत्याह कथमिति यो हं प्रयुक्तः जिज्ञासाया आत्मविचारे प्रवृत्तिरिति पूर्वविचारप्रारंभे यो
विचारकलितप्रतिभातः स एव विचारदृशा यो भिन्नतया प्रतीत इति एष इत्युक्तं स्वस्य स्वरूपाज्ञातक इति प्रश्नः यत्र च
अप्यष्टौ अहं एतद्वाकुलोज्ञातमिति ननु जले कमलं भवत्येव किमाश्चर्यमित्यत आह अनन्य इति अप्सि त्वद्
जलसंबंधः तादृशेव कमलं न भवति किंचिद्रेतन्मिलेन भवति अन्यथा तद्वद्विज्ञातं अविज्ञातं स्थितं तेन सता-
भावं असतः अविज्ञानाभावात् अतः अस्य कमलस्य अधस्तात्किंचिद्विलिखितं नैतिकं विद्वत्तत्त्वं एतत्कमलमधिष्ठि-
कथय्योसां बहूं ज्ञाष्ट्रे एतत्कुलोज्ञातं न मरुत्सु अस्मिन् धलाद्विद्विचने तत् अ-
धिष्ठितं यत्र सतानुभावं १८ स इत्यमुं क्षीप्त्वा तद्वज्जालनामिभिरंतेर्जलं प्राविशेतां
वीणां तं तत्वरं नालनालनामि विचिन्तं लद्विद्वतां ज्ञः १७ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

तं यत्र एवमनुमानेन नैमाधिकावदेतावत्तावं ज्ञातं ॥ तत्तत्तत्तावेन तर्कसहकृतेन परार्थमिनिश्चित्य पुरुषो हं मम ब-
जननाधारणकं कमलं केवलमचेतनादुत्पन्नं नाहं नीतिकश्चिन्मिति तावत्तं तद्वधलात्तमन्येयधियामीति निश्चित्य
रुत्तररूपं कृत्वा तस्याज्ञानादीर्ध्रुपविद्येतां जलमाविशेतां यथाप्यधोभागेन प्राप्तवानित्याह नार्वाणां तं जल-
खरं नालस्य कमलस्य पत्रालं तेन तन्मूलभूतानामि विचिन्तयित्वा तत्रा अजोषि ब्रह्मापिसत्ताविद्वत् अथवा तन्नाल-
मेवाविद्वत् यतो यमजः बहिर्मुखः १७ ॥

त-सु ८
१०६

तदायज्ञातं तदाह ॥ तमस्य पारं विदुरेति संबोधनं महतामप्यज्ञानमिति सूचयति अपारं तमसीति आलोकाभा
वात् दूरं तान् आत्मसर्गं स्वपितरं विचिन्वन्तो महां कालो जात इत्याह निषेधितं च कालात् तस्य एतदिति शीघ्र
मेव भवति शीतात् पदवर्षा कालेनेमयो यस्य सां किमान् कालो जात इत्याकांशायामाह यो देहभाजा इति शतसं
वत्स एतत्कः सकालः शतायुर्वै पुरुष इति श्रुतेः शतवर्षी न तर्देहभाजा मनुष्यं भवति तस्य कालस्य एतज्ज

तमस्य पारे विदुरात्मसर्गं विचिन्वतो भूत्सु महास्त्रिणोभिः यो देहभाजां भयजनं रया
णः परिक्षिणोत्पायुरात्मसहेति २० ततो निदृष्ट्या प्रतिप्लव्णकामः स्वधिष्णुमा
साद्य पुनः सदेवः शनैर्जितं छासमिदं तच्चित्तो मयी दारुणं समाधि योः २१ ॥

न कालात्तत्र हे मुनाह ॥ अज्ञस्यापि आर्युर्हतिः कालचक्रं यतः परिक्षिणोति ॥ तस्य अमेयो देहभाजां भयजनं नैकः सं देह
इत्यर्थः २० अतः स्वस्यापि प्रथमं मरणमाशंक्य ततो निदृष्टं इत्याह तत्र इति अप्रतिप्लव्णकाम एव ततो निदृष्ट्य पुनः स्वधि
ष्णुमास्याय ज्ञानसहि नो भूत्वा देवो जातः ॥ ततः शनैर्जितं छासमिदं तच्चित्तो भूत्वा मयी दारुणं समाधि योः २१ ॥ श्रीकृष्णाय नमः ॥ १०६

एतादृशो योगोऽपि बहुकालं कृत इत्याह कालेनेति पुरुषायुष्यामिप्रदृश्यो गेयस्मिन्नेन कालेन विरूढ
बोधो जातः ॥ विश्वेणारूढः स्थितो बोधो यस्य तदा स्वयमेव भगवन् तमपश्यदित्याह स्वयमिति पूर्वप्रयत्नेनापि
न दृष्टः इदानीं तत्र शुद्धे भगवान् स्वयमेव मायाज्जबनिकारु रूढं तत्र स एतत्कुर्येभा तः पूर्वज्ञानस्य परिकल्पितं भू
तिं वैलक्षण्यमाह यच्च पूर्वकदा विदुषि नापश्यत् यद्यपि तद्वै त्रस्य कल्पे भगवान् दृष्टः वैकुण्ठस्थितः प्रति

कालेन सो जितः पुरुषायुष्यामिप्रदृश्यो गेन विरूढ बोधः स्व
यं तर्देहं रये देवभातात् अपश्यत् तापश्यत् तं यं इव २२

वृत्ताः

कल्पं च पश्यति अमथास्येति सामर्थ्यं न भवेत् ॥ तथापि नैवं विधः करापि दृष्टः ॥ न हि समनसि तात्प्रवति तत्का
मिकमलसंख्यं स्यादमर्हति नवानाले अर्धलाहिद्यानां अस्त्रिज्जनालः अंतःप्रविशति नवाकराचित्स्वती तर्ह
दये प्रसक्तो भूत्वा समागतः शेते अतो यत्नपूर्वकरा विदुषि दृष्टमिति यदुक्तं तद्युक्तमेव २२ ॥

त. सु. ८
१०७
१०८

अपूर्व रूपं तदनुवर्त्यति ॥ सस्युपयोगिता नवभिः ॥ अबस्थापुपमानं चक्षुरपचमितिः क्रमात् ॥ शास्त्रप्रत्यक्षमेवेन फलसाधनमेव च सर्वतत्त्वाश्रयेणैषि सर्वसिद्धिर्द्वयमेव च सर्वेषु कृणामात्ममेक रूपेण अवस्थितिं पुनर्मृणानां प्राधान्यादुपमारूपतत्त्वभिः ॥ तस्य ब्रह्मत्वसंस्थितौ तन्मते सर्वबोधनं ततो युक्तं यदेवात्र तदस्मिन्नित्युक्तं तत्र भगवंतं प्रथममवस्थावत्तेन दृष्टमनुवर्त्यति मन्त्रात्तेति मन्त्रालवक्रोः आद्यतोयः शेषभोगः शेषस्य शरीरं तदेव पर्ययः तस्मिन्नेकसंबुद्ध्यंशे ते महदेवराश्रयं यत्पर्ययस्याप्योशे तद्वति किंच फलात्पत्राणां यदयं युक्तं अनेन तत्सहितीयो मन्त्रो तत्रया निरन्तराति ते व्योमुभिः हतं धीतं यत्र सतादृशे युगो ततो ये प्रलयसमुद्रे शेषपर्ययः ॥ तस्यैव शेषस्येकफलः

मरणलोयस्य तशेषभोगपर्ययैकं कर्तुं मुख्यं यानं ॥ फलात्
तपवीचि तत्सूत्रं जमुभिर्हृतं धीतं युगो ततो ये २३ ॥

तदवविकसिताः संतः आतपत्रप्रयागवर्ति ते च पुनः कमलपत्रवत्नयोर्वीर्येण मिलिताः ॥ तत्र फलासाधोभागे देवता तसि द्वासे सर्वत्रैव प्रकीर्तते ॥ फलास्तु शोभायः ॥ ते वाक्कीर्तनः अयुताः तत्र सर्वत्रैव मण्डपुत्राः संति तेरेव तत्र त्यो धकाः ॥ सर्वैव दग्धं ति ॥ अतः स्वद्योभगवान् दृश्यते ॥ ब्रह्मणो हि बुद्धिर्विद्विः प्रकटयन् त्वं तः अतो भगवानपि बहिरैव प्रप्रष्टुं किं निरूपकत्वाद् ध्यायस्य भगवतो ॥ लौकिकप्रभावासात् भगवन्नेन सा नो धकार निवृत्तिः किं तु प्रमाणतो ज्ञाता शेषशिरोमणिभिरेव २३ ॥

सप्त ८
१०७

हृत्-गन्तव्यद्विदूरीकरण १०८ ॥

तस्य बुद्धौ लोकावतृप्तिभाति मिलितो किकोपमा भगवति वर्णते ॥ प्रेरुमिति कीदृशं दर्शयितुं सर्वजाको र्णा हरितोपलादः प्रेरुमिति ॥ हरिः शिपुर्वतः कश्चित् स्त्रीपरसमुद्देव तैतथा शेषपर्ययैकभावात् ॥ अतएव शेषस्य मरणानुस्यता शीत्यवि कुणो कीर्तीनां मुख्यरूपा भित्तो तत्रैव सत्तात् प्रेरुमिति ॥ पुनो हि पुनो विषयि कीदृशं दूरीकरणं ननु भगवत्तेन तत्रैव तत्कर्मसर्वं प्रेरुमेव वक्ति पतीति तत्र को वा हरितोपलानामभिः ननु युक्तमेव तस्मै को र्णोपलानं ननु तैः संभगवानर्तु तद्वति तत्राह संधाअनीवेरिति संधाकालीनानि अत्राणि मेधापीतराः ते नीवीक

प्रेरुमिति तं हरितोपलादः संधाअनीवेतु रुक्मप्रद्वः रत्नो
दधारेण्यसोमनस्य वनसो वेणुमुक्तं किंपाद्रे ॥ २४ ॥

दिवस्त्रोतीनारं यस्य ॥ उरुस्फुरकाणि सुवर्णाणि मुकुटरूपाणि चतुर्ध्रुवस्य किंचराना निपट राणीरीत्येवोदधारः जलप्रवाहाः शुभधव नस्थाः एवो तेनो वत्सः सोमनस्य सुमनसो सस्रुः वना विचरन्तो माना यस्य पंचदली हि भगवन्माना यथैवं धुवो मध्ये वर्णाः भवन्ति ॥ रत्नानां प्रेको माना आरत्कारं तमानेव उदधारणी माना मुक्ताहारव शुभधी नो माना अलौकिक दिश रत्नको तिमानेवरी पसदृशमणिमानेव वा पुष्पमानेव वनमाना तुलसीमाने वा किंचदेवावह वभुजाः अंकिणा एव चंद्रयोर्यस्य वेणुभुजश्रोत्रो अंकिपां किंश्च २४

सं.सु.८
१०८

स्वरूपमाह आयाप्रवृत्ति आयामोदेष्टविलारविशालता लोकानां न्यायार्थसंग्रहो यत्र एतादृशस्वस्थरीरमा
ने यावता विलारणोदेष्टव्यं च परिकल्प्यमानेन लोकत्रयं तत्र तिष्ठति तादृशेन नरे हेन उपलक्षितं भगवंतमित्यर्थः ॥ किं
च विचिन्नादिद्विआनिआभरणानि अशुक्रानि च यस्य तेषां सर्वं धिया तैरेव कृतया पाश्रितः सर्वत्र तेजः पुंनवत्यरिव

आयाप्रवृत्तिविलारतः क्षमानदेहेन लोकत्रयसंग्रहेण विचित्र-
दिष्टाभरणशुक्रानां कृतश्रिया पाश्रितवेषदेहं २५ ॥

ज्ञानानोवेषः आकृतिविशेषो यस्य तादृशो देहो यस्येति भगवतो रूपसंक्षिप्तानंदरूपमिति त्रौपक्यं त्रैलोक्याश्रय
त्वं ॥ आभरणदिभिः क्रियमाणशोभा भगवद्वेषमेवाश्रयते न त्वाभरणैर्भगवद्वेषो भाभवति आभरणानामा
भरणत्वं च भगवद्धर्मः २५ एतन्नाम गतेरी ॥

एष०
१०८

शाल्व १

परैकतया मागानुसारेण भूतानां फलदानं स्वीययोगाभावात् ब्रह्मसमर्पणेति तमाह पुंस्त्विति स्वकामाय स्वाभिलाषादि
साधैर्विद्विक्तमार्गैः अमोर्मस्तेषां रितैः लोकातीति वीर्यकोतप्रकारे वीर्ये अभ्यर्चयति तेषां कामदुष्टं यत्तु अक्षिपयति तत्रैवा
प्रवर्षप्रदं यत्तु पुनः कष्टं भूतमक्षिपयति त्वाकोक्त्यामाह नखेदुमयूषमिन्नो गुप्तिचाह पञ्चमिति ॥ नखा नखे ईदं वं
तेषां मयूषैः भिन्नाः सर्वदेहविलक्षणमात्रं गुणयः तादृशवर्णाणि पञ्चाणि यस्य स्वाभावतः पार्श्वप्रभिकसितं नखाना
भिदुल्लेन पञ्चाणि प्रत्येकं संकुचितानि परितः ईदुरूपार्थमत्यत्र तेषां मूलपञ्चाणि ईदुरित्येः संकुचितानि भवति त्रि
कुसंकुचितानि च तेनालोकि कृतात्तद्वद्विधकारमलोकि कमपि नाशयति चरणस्य पद्मतायां हेतुस्थितो भवति ॥ स
पुंस्त्वित्येन लोकाभिर्हरस्मिनेन परिसुरकुंडलमिति तेन शोणयितेनाधर्षित्वा प्रसह्यं यत्तु सुनसेन

वर्देहवैलक्षण्यात् भक्तिमार्गैः सर्वभूतमद्वयं कृतं भवति ॥ भक्तिरेव स तं वक्तुं नैति स्वयं फलमद ॥ २५ ॥ २७
त्वातेषां कामानाहर्षयेदुःखाभावाच्च तदुपास्य चरणानेव प्रदर्शयति २६ एवं मार्गेण भूतानां फलमुक्ताप्रत्यक्षेण
ज्ञातो फलमाह ॥ मुखेनेति ॥ मुखेन प्रसह्यं यत्तु पुनो कुर्वति तांस्त्विति पुनर्यत्तु ॥ ये यथा मां प्रपद्ये इति वाक्यं ॥ ननु
ते स्वकीयेन सर्वस्वेनाभिगम्य तं हृजयं ति भगवो लुक् कर्षं तां नृजयतीत्याशंस्य भगवति बहूनां संति तद्युक्तेन मुखेन
तां नृजयति ॥ तेषु मुखधर्मीनं सर्वानेव योजयति ॥ तत्र मुखे बहूनां वृषादिर्विशेषणैः संपादयति ॥ लोकाभिर्हरस्मि
तेनेत्यादिभिः ॥ भगवतो मुखस्य गुणद्वयं सर्वोपकारि ॥ चतुष्टयं भक्तानामेव लोकानां ॥

नखा निःशृङ्खले वं
माना नीरवे इत्यर्थः १

गुणा १०

तसु ८
१०७

आर्त्तिहरतीतितादृशस्मिन्नेयत्रस्थितंमंदहासः हासोन्नोकारकरीचमाया भगवान्स्थल्लिनाकात्ता॥ ब्रह्मांडस्थि
तजीवान्स्थल्लिनाकात्ता॥ तत्रतत्रमहासुखलमाश्रितस्वस्थथाकृत्यतेतंनरायामोहयति॥ इथाक्लेश
प्राप्स्यतीतिअतस्तेषांक्लेशाभावायेवहासः॥ मंदस्वचसर्वथायामुष्ठाडत्थाडत्थाभारलोकिंकडुःखं प्राप्स्यतीति
लोकशब्देनसद्दीवा॥ किंच॥ परिस्फुरतकुंडलमंडितेनेति॥ परितःस्फुरतीयेकुंडलेताभामंडितेनसौख्ययोगेकु
ंडलेतयोःपरिस्फुरणंहेदिकाभुक्षिककार्यसिद्धये॥ तेनैवेदिकमणेरणापियःक्लेशःसयोगेननिवार्यते सौख्येनस
रूपानंदंअनुभाषते एतदाविपरीत॥ उभयमुभयवदा अतोऽनिष्टनिवारकेष्टप्रतिपादनपूर्वकंप्रतिहृजनकं
येति इदंभक्तानोनातीवपुरुषार्थरूपं शोणायितेनेति शोणार्थसूत्रोऽपीतांवरतुल्यः॥ अनेनतेभ्योभक्तिं
पयबतीत्युक्तंकिंच॥ अधारविभासाअधरविंशत्सभाःकातिर्यवैअधरलोभात्मकः तत्रयदिदंविंबसदृशमितिअ
र्थवशात्तसदृशलेनभगवत्स्वरूपंनलोभेभ्यावितंभगवदुक्तैः प्रयच्छतीतिप्रहृजनस्याधनेतत्कांतिसत्त्वात्
कारसमायाति॥ एवंभक्तिरत्वास्वर्गदुर्लभंतेभःस्वरूपंप्रहृयतीत्युक्तं॥ किंच॥ सुनसेनसुखवेति शोभनेनासिके
यस्मिन्शोभनेभुवोयस्मिन्निति अश्विनीकुमारोनासिके भूःकालः॥ ऐगकालयोर्नहतिकरोतीत्यर्थः॥ ए
वंप्रत्युभयनेसर्वपुरुषार्थरातानिरूपितः २७ ॥

एष ०
१०७

मंती १२

भगवान्

चित्तोवच्छादितःमंदेशोममृदुमवितुः

मो ११११११११

जीवाः १

सर्वतत्त्वाश्रयेणापिभगवत्सर्वसौख्यंनिरूपयति॥ कंदवेति॥ कंददस्ययथाकिंनल्काःतथेति॥ रेवकाणःमुक्तामुक्ताश्चपी
तांद्वेप्रतीयेते॥ तेनसर्वतत्त्वैर्मुक्तिःसहितयामर्त्तवभावात्कंदरतिभगवत्तिमोर्ग्यरूपमुक्तिः॥ तेनैवतत्त्वोभानुकरणा॥
अतएवपीतांद्वेरासुखंअलंकरतं॥ तच्छब्दोर्मयतेनाख्यार्नेत्यमेव॥ किंच मेखलमानितंवेखलंकरतमिति॥ मेखलाभू
जोभगवत्कीर्तिःभगवदुल्लासवर्णनं॥ गुणमयीचहा॥ तयाभगवत्कार्यकरणत्वात्॥ कायाद्यंमभिभगवान्नेष्टयः॥ एवंक
चिद्वगद्वृष्टंअप्रत्यक्षमपिस्वर्गोदयंयुक्तमित्युक्ताप्रकटंनतोपीत्याह॥ हारेणेत्येति॥ हारःसर्वरत्नानोत्तमस्तद्वानंतं
कंदवकिंनल्कापिशोभाससखलंकरतंमेखलमानितंवे हारेण
वानंतंननेनवतश्रीवत्सवरुःस्थलवल्गुभेना २८ ॥

नेन॥ वत्सरूपश्चिद्रूपयोर्ग्रीवस्तोदृक्किणवर्त्तनेरखातद्युक्तंयद्दृक्तदेवस्थलंनसर्वसौख्यीणांआश्रयभू
तंसर्वोभूतानांआश्रयभूतंनववल्गुभेननेनचखलंकरतं॥ नवनिर्गुणैरेकदेशस्थितैःहृणांवाससृतेनमुक्तजीवह
रेनंभूत्यादिसमूहेन॥ अनेतएवधनंन्यस्य॥ आशिकारंनेतरमेवतेकोत्तररूपमाश्रितः॥ अनेतःकालः॥ श्रीवत्ससचिद्रत्नं
रूपातयाहापकृतेनप्रसूतानिरूपिता॥ श्रीवत्सस्यद्यपिचिद्रत्नंस्वभावतएवंतथापिप्रियत्वायतयोक्तिः॥ यान्निमुद्रि
यःप्रियत्वंप्रतीयते॥ ततोपिहारसप्रियत्वंत्वापयितुंवल्लभेति॥ एवमुभयविधेरपितत्त्वेःभगवत्सौख्यंनिरूपितं २८
वदामः॥ नवनिर्गुणैरेकदेशस्थितैःहृणांवाससृतेनमुक्तजीवह

सौख्यंनिरूपितं

भूयादीनां ३=

॥ अनेनैवमुक्तं अस्म
रत्नं प्रत्यक्षीय

त.सु.०
११२

जीवसर्गेभूतस्थष्टीब्रह्मज्ञानं तदुच्यते॥ पंचविंशतितत्त्वानां स्वरूपस्य च बोधः॥ अतो ज्ञानमध्यायेल्लेखितं संप्राप्य
नेपुणं ततः स नीचदेशं भ्रमगवत्कृत्यते॥ ज्ञानमार्गस्य विद्वोरः श्रोत्रे स्मिन् क्रियते सुकुटुम्बिषयः साधनं रूपं बोध
भावस्यैव च॥ प्रकीर्णकं च श्रोत्रे स्मिन् ज्ञानार्थं विनिरूप्यते॥ इदो ध्यायान्ते दर्शयितुं तद्वगवत्स्वरूपस्यैवोक्तु
त्रपयुज्यते इति निरूपणीयं॥ यदीदं ब्रह्म भवेत्तत्तदा मूलकारणं तेनोपयुज्यते॥ कर्तो ज्ञानमवतिष्ठस्य तत्र विनियो

ब्रह्मोवाच॥ ज्ञातोऽस्मिन् यमुचि एव नुर्देहभाजान् ज्ञायते भगवतो गतिरित्यव
धं नाम त्वद्वलिभगवन्नपि तत्र शुद्धमायागुणव्यातिकरणं दुरुर्विभासि १

गात॥ अतः प्रथमं अयमेव भगवान् ब्रह्मेति ब्रह्मज्ञानस्य जगत्कारणत्वात् ज्ञाननिरूपणार्थं सत्यज्ञात एव सा
ह्यत्वात् ज्ञानमिति निरूपयति॥ ज्ञातोऽसीति देहगवन् अद्यैव मे मया तं ज्ञातः परं मुचि एतत्प्रहता कालेन ज्ञा
त एव जन्मसाफल्यं नाम येन ज्ञानं विंदति न चिति॥ अतो भयत्र भगवानेवं संसर्गं हरेत्॥ न न्यति को मत्संवे
धने देहभाजो भगवतो ॥ ॥

ए.म.
११२

श्रोत्रे

गतिर्ज्ञायत इति महदवधं महाप्रयोधः नैतदर्थं विदित्वान गतं प्रविशेदिति श्रुतिमिमेधात्॥ भगवानुक्ते न चित्कारण
ज्ञायत एव गतिः परं ज्ञायते स केन प्रकारेण कारुण्यकं केन गच्छतीति॥ एतस्य ज्ञाता यो ह्यतः तद्वानावशिष्यते॥
ननु गतिमात्रज्ञानेन केन चैकता र्थात् विदित्वा स्वरूपं ज्ञानादि त्वांशं काहं॥ नाम त्वद्वलीति त्वत्तः अस्मात्स्वव्ययं ह्यतः
स्यात् त्वमेव परं तथा भवसि॥ अतस्तत्त्वगतिर्ज्ञातया भगवन्निति संबोधने तत्त्वस्य दुर्धर्मं च त्वत्त्वचित्तसर्वं प्रतिष्ठितमि
ति तापितं॥ ननु मध्ये मायाया बुद्धिर्भाविकया अत्यक्त्रियुत इति निरूपितं तत्त्वथमुच्यते नो मरिदिति तत्राह अपि तन्म
मुद्धमिति मुच्यते ज्ञानं ब्रह्मवारे तन्मोक्षिव॥ तथापि देव ब्रह्मवारे तद्ववेत्॥ तत्र भगवत्त्वत्तः साहाय्यनिरूपणार्थं न
तं विहायेत्यादिर्मन्त्रेषु स्थितं तत्र मुच्यते ब्रह्मवारी भवति॥ न चेंदो मायाभिः पुरुषरूपं पतत्रिभिर्भाषं दिने सवने माहं द्र
प्रहे महेन्द्रलोत्रपरत्वात्॥ ईदृश्यं वमायासाः शक्तयः॥ अस्य भावद्वयं च नोपपद्येत॥ उपपत्तिस्तु च तत्त्वोर्न संसर्
सागर्थं भगवत एवेति ज्ञापनार्थं॥ ईदृशं पियं क्रियते तद्वगवत्कृतमेवेति॥ देवता ब्रह्मवार्सं प्रहापित्वैकं तस्माद्दे
नास्त्वैवमायास्थिः॥ स्वप्नोति रिक इति केचित्॥ तथापि भगवतस्सिद्धीति पियं ह्यतस्मात्माकात्म्ययति तत्र शुद्धं॥ अय
स्य रोषस्य जगत्कत्वात्॥ न त्वेकस्य कथमेकता नदिकारणैकत्वविरोधाद्नेकस्य भासं भवति तत्राह॥ मायागुण
व्यतिकरादिति॥ मायागुणानां सत्त्वजलमोघगुणानां व्यतिकरादयो मयं संवृधात्॥ तेषां रिक्रिन्नाः संतो गहा इव व्यातपे
ना नाना संसर्गादयंति॥ तथा त्वमुच्यते विभासि॥ अतस्त्वयि ज्ञानेन कंचिद्ज्ञातव्यं १ श्रीरधावल्लभाय नमः ॥

के.ए.५

पृष्ठ ११३

ननु ब्रह्मणि ज्ञानेन किंचिद्वात्ममिति युक्तं न तु मयि ज्ञातव्या शंखत्वेन ब्रह्मेति प्रमाणात् काव्या मुपपादयति त्रि
 कं च येन ॥ तत्र प्रमाणं द्येन ॥ प्रकृतसमर्थना धं अतिरिक्तमिह क रणा धं नु ॥ तत्र प्रकृतं तसमर्थयति ॥ रूपं यदेतदिति ॥
 यदेतत्त्वयारूपं तद्गीतं तद्ब्रह्मैव यत् ॥ अबबोधरसो द्येन तज्ज्ञातं के वला नु भवेन तना पिरसरूपेण निर्विधेया तत्रा
 पितस्यो द्येन ॥ सञ्चिदानंदरूपतामुक्ताभवति ॥ नन्वज्ञानमपि स्याति देहग्रहणं देह भूतं ॥ तत्राह ॥ शास्त्रमिदं न
 मस इति ॥ शश्वत्सर्वानिहृतं तं विमो यस्य तस्य तं वै तद्रूपं ॥ अबबोधरसो द्येन निहृतं तं सर्वं सृष्टिज्ञानाज्ञानाभावायोः
 कार्यकारणभावमाह ॥ तन्निहृत्यर्थं शश्वदित्युक्तं ॥ नित्यनिहृतान्नर्थस्य देहुरपेक्ष्यते ॥ सीधननित्यत्वेनैव तच्छास्त्रमिति
 चेन्न ॥ कादाचित्कत्वेनैव साध्यसाधनभावस्य अप्रत्वात् ॥ नन्वेवं ग्रहो किमिति तत्राह ॥ स नुग्रहायेति ॥ अनेनापि
 रूपं यदेतदेव बोधरसो द्येन शश्वन्निहृतं तमसः स नुग्रहाय ॥ आदौ
 यद्गीतमवतारगतं के बीजं यन्नामिप्रप्रभवनाद्ब्रह्माविरसं २ ॥
 ब्रह्मातिरिक्ततामिषिहान्दिसतां अत्र ह्येव किंचिद्विचार्यं सिद्धाति ॥ किंच ॥ आदौ गृहीतमेतद्रूपं ॥ आदौ शुद्धं लेवास्ति
 ॥ न ततोतिरिक्तं कारणं किंचिद् ॥ ब्रह्मेव तत्तामाहुर्न तमित्यर्थः ॥ किंच ॥ अबतारशतं के बीजमिति ॥ अबतारणां शतस्य
 सतदेव कं बीजं ॥ अत्येवोशाश्रमे अबतार इति ॥ अबतारश्च ब्रह्मरूपा इत्यर्थे वक्ष्यते उक्ताश्च ॥ अस्य कारणं ब्रह्म
 कार्यं च मध्ये र्देव कथं न ब्रह्म भवेत् ॥ किंच जगकारणं ब्रह्मेति ब्रह्मरूपं तदेव दृश्यं तद्व्याह ॥ यन्नामिप्रप्र
 वनाद्ब्रह्माविरसमिति ॥ नवनशब्दं न प्रस्य विशालता निरूपिता ॥ अहमितिसंग्रहकर्ता ॥ अविशसमिनिमाम्य

नित्यनिहृतं न
 एम ०
 ११३

आतेन विरकणं मादः

ब्रह्मांतरपरं मिह कर्ता ॥ नातः परमिति ॥ अतः परमस्यादृष्टात्परं नित्यं नित्यं मयि या म कं वा न वतः स्वरूपं ॥ आनंदश्च
 ईश्वरोतिरिक्तः ॥ ब्रह्मणः आनंदरूपं देव तत्त्ववितः ॥ अन्तः ॥ आनंदमात्रादिगुणैकसमसि ॥ आनंदरूपेणादानं
 ईश्वरब्रह्मकारिभिर्यत् ॥ शाश्वत्तामिवारयति ॥ तर्हि नदेव विहृतं भविष्यति तत्राह ॥ अविहृतं तर्हि तिरिहति तेजो न वि
 श्याति तत्राह ॥ अविहृतं तर्हि ॥ न विहृतं तर्हि ॥ कनापियस्य ॥ अतिरिक्तभावो प्रमाणमाह ॥ यद्यपि मिति ब्रह्मसो नु भवः प्रमाणो
 ॥ अस्य ब्रह्मत्वे तु सर्वं सब्रह्मसधर्मः संतितामाह ॥ विश्वस्रजमेकमविश्वमिति ॥ विश्वस्रजं ब्रह्मस्रजं तद्व्यापनाद्व्यापनातिरिक्तं ॥
 एकं ब्रह्म एकमेवाद्वितीयमिति श्रुतेः ॥ अविश्वं ब्रह्म विश्वस्मादातिरिक्तं ॥ योस्मात्वरस्माच्च परमिति श्रुतेः ॥ एवं ब्रह्म

नातः परं परमयद्भवतः स्वरूपं आनंदमात्रमविकल्पमविहृतं च ॥ परमा
 मि विश्वस्रजमेकमविश्वमात्मन भूतं द्वियात्मकमद्वैतमाश्रितोस्ति ३ ॥
 धर्माणो बहूनां मिद्यामात्मा तत्र लेवेदं ॥ आत्माश्रितं सर्वं बोधनं ब्रह्मादिभिरात्मत्वेनोपास्य इति केचित् ॥ अयमात्मा
 ब्रह्मविज्ञानमय इति श्रुतेः ॥ आत्मा त्वे ब्रह्म त्वेन स्यादिति ॥ नन्वब्रह्मः श्रीवारीनी प्रतीयमानत्वात् ईश्वरवत् न क
 थं ब्रह्म तमत्तमाह ॥ भूतं द्वियात्मकमिति ॥ भूतानां मिद्यामात्मायां चक्षुषश्चक्षुः श्रीवत्सश्चोत्रमप्यदिश्रु
 ते ॥ भूतं द्वियात्मकमात्मत्वात् ॥ भूतं द्वियवत्वेन स्यायते ॥ न तु तत्र भूतं द्वियाशि संतीत्यर्थः ॥ नन्वप्रसक्तं ब्रह्म तत्राह ॥ अद्
 इति ॥ ईश्वरीयमानमपि त्वेदिदं व्याप्रीति तत्राह ॥ अद् एव परैरूपमेवेत्यर्थः ॥ ते अद् ॥ उपाश्रितोस्तीति संबंधः ॥ प
 र्यामीति मिति न्यायः ॥ अतो भवतस्तद्विनिर्गमस्तत्त्वं ३

वाघाभ्यन्तरं एतौ ॥ त्वच्चरणवत्सलः ॥

ब्रह्म न.सु. ११५

धर्मांतरेणानिष्ठमर्थयते तादृश्यामिति अर्थव्यंजनकप्राप्तेरितिः। ब्रह्मप्राप्त्यनेतामेव अभयमिति। अगदृश्यामेव त्वेनाम
यत्वं। निरुपय ब्रह्मत्वेनिरुपयति। यावत्तन्मायं अंशिलोको न गृहीततादृश्यामिति सर्वं धः न विद्यते। अर्थमयत्वादिनि
उभेयथापि तस्मान्मायं अंशतात्पर्यादिनीया हेतुमन्वन्तीति कथं। अस्मदपि अंशनिवर्तते। तस्मादपि तत्तामसमि
लोक्तिमयत्वादिशेषोक्त्या निरुद्धः। इति। निमित्तमुत्पन्नं सर्वस्वोक्त्या स्मिन्निति। अतो हेतुनिमित्तं हेतुगमिष्य
ति तत्तः पञ्चादिनिमित्तं भाष्यं पृथगेव हेतुत्वेनापि तावत्प्राप्त्यस्य सुखरोगरीताः। विद्यमानं भयं गते शोकः। हेतुर्हेतु

नेत्रादिगुणसत्त्वा

तावद्वयं द्विविण्देहसुहृन्निमित्तं शोकः स्यादपरिभोविपुलश्च लोभः ॥ ता
वन्ममत्वसद्वग्रहार्त्तिभूलं यवन्न तं किमभयं प्रहृणीतलोकः ६ ॥

देहात्मनःस्य संगत
त्वे न स्यात् ॥ १ ॥
वः १ -

श्रीवारे हस्तेन ग्राह्यः अन्वेषाणोको न स्यात् । पुनर्वादिर्गोह इति पाठोऽप्यमेव । पुनः प्राप्तमिति स्थः । ततो ज्ञानमुदा-
हरेतेतदेव परिभवात् । अथैवमात्राणो च विप्रप्राप्तेर्विपत्तौ नो भेदः । तद्विप्रप्राप्तेर्वैरत्र संशयः । किञ्च न । अहमस्मीति हेतुः । तद्वत्तर-
ग्राह्यः सिद्धिमाग्रहः तावदेव । इदमग्रेको ब्रह्मसत्ताधर्कः । ब्रह्मात्मनोऽप्यवतति हतैः । असह्यवत्सत्येति शक्तिप्रतीति-
युक्तं । तत्समाश्रितोऽप्यसह्यः । तद्वत्तत्समाश्रितः । आर्त्तिबलमिति नियतिरिति । तद्विप्रप्राप्तेः पदमप्यस्मिन्निति । तद्वत्सह्य-
वत्सह्यः । अतो न ब्रह्मसत्ताधर्कमप्यविचारः । एतौ प्रतिति यथाकांशेव । एतौ प्रतिस्ते ह्यहरकहेतुसिद्धयमेव तद्विप्रप्राप्तेर्वति ननु-
सः तत्कीर्त्यः लोकः । तद्विप्रप्राप्तेर्विचारः ।

एप्र.
११५

[illegible]

कुशलपदेननविद्यतेकुशलंयस्मादिति यो जेनविद्यमान ॥ ७

त. सु. ११६

तादृशीषु रूपानां यथैवितुं सुखस्य दया माहा ॥ सुख इति ॥ इमाः प्रजाः अत्यन्तं ताः सत्यस्य त्वेनोपस्थिताः तासां सुखसंस्पर्शकं पश्यतः हेतुं रुक्ममेमनः सीदति ॥ परदुःखं दृष्ट्वा दुःखितं भवतीत्यर्थः ॥ सर्वो धर्मो न तन्निवारणसामर्थ्यं सति ॥ इयमेवार्थो नादृशविधः पुरुषः क्षादृशधर्मैरेवेति न केनोप्यर्थकेन सुखी भवति ॥ तान्नादृशरीत्यानुविवायीनाह सुखपरिप्रेतः ॥ सुखं बोः असत्त्वात्सां भवसिद्धिः ॥ निधत्तवो वातपितृभ्यो व्याणाः ॥ तेषु विषयाः ॥ सुदुर्यमाना इति ॥ बहुधा प्रतीका एव अपि शीतार्थो वि

३६ कै. २-

सुख इति धातुभिरिमां सुदुर्यमानाः शीतो ह्यवातवर्धिरितरे त एव कामा
मिनां सुखं तस्य च सुदुर्यमानस्य पश्यतीमन उरुक्रमं सीदति ते मे ॥

चत्वारलयाः ॥ अन्योऽयं तोपिकेशः ॥ इतरं तदृशदृष्टान्निपाताः ॥ अतोने कशेषः नापि सर्वनामा ॥ चकार एतत्सं बंधि श
ह्वादिभिरपि कामस्यानलत्वेनापि त्वं ॥ अपिना स्वरूपनाश एव अविविध्यतीत्यर्थः क्व ॥ अस्त्युत्तिष्ठं बोधनं स्वरूपपरा
सार्थं ॥ अस्त्युत्तिष्ठं इति केचित् ॥ न कदाचिदपि न्युत्तिष्ठं तो भवति योरेषः चकार एलोभादिभिः ॥ सुदुर्यमानोति त्स्यामा
नमपि तत्सह नमशब्दः ॥ सर्वद्वारा प्रतीकारश्चाशब्दः ॥ अतो दुःखितं ॥ सीदति इति ॥ अर्थस्यालोकात्मना त्त्वात् ॥ अतोने
पदं ह्योर्ध्वं ॥ ॥ ॥ ॥

राम. ११६

अ. प्र.

तर्हि ज्ञानोपदेशो नाः प्रजाः कथं ननु तां र्थाः किंयं ते तज्जाह ॥ यावदिति ॥ यावदात्मनः एवार्थं पश्येत्तावदुपदिष्टे पि ता
ने संसृतिर्न प्रति संक्रमते ॥ यावदिति सवधिरुक्तः ॥ मध्ये दुःखनिष्ठस्य र्थो र्थना ॥ आत्मनः एवार्थं निरूपयति ॥ इदमिति या
वदिति तिस्रस्तै यत्किंचिन्ना वत्पश्यन् ॥ अस्यावधिर्न भवत्साम्यमेव ॥ तदा बोधिसहस्रं ॥ अयं सुपरीक्षित इन्द्राग्रप्रह
तामो सर्वपापपूजः ॥ इदमपि भेदकत्वं निरूपयति ॥ इदिया धर्मो नाबलमिति ॥ भगवतः इदियार्थरूपाया माया यावत्तयत् ॥
अंतरेत्येतापराधीमायिका एव ॥ इदिया एतेनाधीन्यादिताः ॥ भगवता इदिया तिस्रालोकहितार्थं प्रहृष्टानि अहंकारेण
तदा भगवता तया भावसाध्या स्वरूपपूजाः परार्थनिष्पत्तिः ॥ अतो विरोध एवमपि भगवदीयमिति सविशेषणं ॥ भगवत्सं
बंधकः सात्वाधिया न ज्ञानेन निवर्तते ॥ परं तदध्यात्मवति तथा बुद्धिः एवाह्लादिना नो हेतुमहर्हवत्वं करोति ॥ तस्याः व

यावत्तथात्ममिदमात्मन इदियार्थमायाबलं भगवतो ज्ञान ईश पश्येत् ता
वत्संसृतिर्नो प्रति संक्रमते तथापि दुःखनिवर्हहं तीक्ष्णार्थः ॥

लस्य इमे व निदृशं ॥ यदि प्रतीयते ॥ तदतिवलमिति भगवदीयसात्त्विकवक्तृपथे वनिर्न तद्विहापितं ॥ इदं न हेतुः ॥ न
न इति ॥ यदा जायते शरीरं प्राप्नोति तदेव यत्नतीति नियम एव न तु किमिति ज्ञायते तज्जाह ॥ ईशोक्तिः ॥ यदा भगवतः ईशो दमितीत्या
तदा ईशित्वस्यैव रूपं तज्जनेन निरूप्यते ॥ संसृतिः संसृतिर्बहुधा रेहत्याग्रप्रह ॥ असाधितिः ॥ परिदृश्यमानां भविसंक्रम
विपरीतप्रवाहः ॥ न संलग्नं तस्याप्युत्पत्तिरपि ॥ अने प्रलीयते तस्यैव त्वादिना संतावन्न भवति ॥ ननु संसृतिः किं नृत्तिं किं वा
प्रयोजनं कथं वा न प्रति संक्रमते तज्जाह ॥ संसृतिः कर्ममूलं तदाह ॥ किं यार्थिति ॥ प्रयोजनं ननु नास्ति व तदाह ॥ अर्थात् प्रीति वि
कातः स पदार्थः कालार्थं संसृतिः प्रधो दुःखनिवर्हहं ती दुःखपनादपि धर्मस्य विसृज्यते ॥ गोपि न निवर्तते ॥ अतो बो

न प्रयोजनं तदाह ॥ अर्थात् प्रीति वि
कातः स पदार्थः कालार्थं संसृतिः प्रधो दुःखनिवर्हहं ती दुःखपनादपि धर्मस्य विसृज्यते ॥ गोपि न निवर्तते ॥ अतो बो

तस्य ११७

ननु ब्रह्मात्मनोऽधिकारिणोऽयमुक्तमप्यावाक्यस्य हेतुतमनसाभातेकधर्मिर्नानिवर्तते सर्वत्रैवाहं बुद्धेः अस्मि वै हं सर्वत्रैवेहं भित्तितान् ॥ अत्राष्टतार्ककणरति येहर्वनमनिस्त्वयः ब्रह्मात्मभावचित्तनपः तथाचित्तनेव
भासदेहावसानाः तेषामुक्तमसादृशमुखः इहैव संसरति संसारेषु तेषां विशेषः ॥ अस्मिन्निवसे अष्टतानि व्याप्तानि

अत्राष्टतार्ककणनिशितः शयानानामनोरथधिया रूपभयनिद्रा ॥
देवाहतामरचन्द्रस्योपिरेव युक्तसंगविमुखः इह संसरति १० ॥

अतएवात्मनिकरणनिर्दिष्टाणि येषां ॥ निशि एवोचनितं शयानामहामोयसामवर्ति ॥ एवं च कालाः निद्रया जनिर्त
आनुसंगिर्न सुखमपि नास्तीत्याह ॥ रूपभयनिद्राणि ॥ एतां प्राप्तेषु वनमनिद्रा येषां ॥ अंगे हेतुः ॥ नानामनोरथधिये
ति ॥ नानामनोरथधियेषां भावुद्धिः मनोरथानुसारेण स्वप्नं पश्यति ॥ श्रीनोपालयनमः ॥

एम.
११७

तस्मिन्सूत्रेभयादिदर्शनादृष्टविद्योगाद्वास्तविकस्यास्थिरत्वात्कालकुलस्य निद्रासंस्पृष्टा ॥ हेतुं नैव आहतामरचन्द्र
नायेषां तेषां किमापि व्यर्थं तिस्रचित्तं ॥ यदि तेनोपाध्यायिहादिकमपि कुर्वति ॥ तदधिकालेन व्यर्थं नश्यतीत्यर्थः ॥ अथ
योमंत्रं दृष्ट्वा ॥ भगवांसाह शोभः प्रसन्नीभूत्वा स्वत्यादि लोकेषु इह वा किंचित्सार्धं प्रयच्छति ॥ स्वीकृतिरिति मार्गकरण
त ॥ तदनेदं प्रसन्नकमपेक्षितमिति ततो विमुखः तर्हि हं संसरति ॥ तेहि बालः वाक्पाथं मेव विचारयति ननु तस्योपपत्त्यादिकं
कथमस्य लीबस्य ब्रह्मावोभवतीति ॥ वाक्पाथं तात्पर्यज्ञानात् ॥ अत्र ब्रह्मोऽनेषामनर्देशः प्रकटीनमवसिबसर्वाद्यमात्र
जवन्निवायाः प्रसारितत्वात् तथा भगवत्सायुष्यमपि भगवत्पाकद्विधावात् ॥ ज्ञानमार्गस्य भगवतो ब्रह्मसत्त्वापादक
त्वाभावात् तथा पितृघोमक्तिरुक्ता ॥ इहैव समवनीयं ते प्राणाः ब्रह्मेव सन् ब्रह्माप्येति तदपि सत्तमं भगवत्सायुष्य
स्य ॥ अतएव देव्यासः सकलवेदार्थाभिज्ञो ज्ञानफलत्वेन सद्यो मुक्तिरुक्तवान् ॥ किंतु ब्रह्मविदो विदित्वा रात्रि
लोकोऽपि तिरैव फलत्वेनोक्ता ॥ अयुन गृह्णीत ॥ तदेव फलं भगवद्भूतं तदंगीकारेन मनसा यो मेनवासंस्मरति तदेव भवति ॥
अतो ब्रह्मभावनायाः प्राप्तिरसंसारनिहतिः १० ॥ नन्वेवं सति भक्ता नामपि संसारेन निवर्तते उक्तमानां प्राप्तिविष्णुलोकप्रा
प्तिः कृत्रिमवैकुण्ठगमनं वा भवेत् मायाजवन्निवायाः सिद्धतात्पर्येन ब्रह्मोऽभेदफलप्रकारवन्निरूपितः ॥

येनेवप्रकारेणभगवान्परितुल्यतिदेवसाधनंअन्यत्रपरंपरया-अपरितोषहेतुस्तसाधनमेवेतिनिश्चयः १२ एतदेववदन्
वैकृतिरूपणमुपसंहरति पुंसाभिति॥अतोहेतोःपुंसाप्रममेवसक्रियायै-यद्गवत्तलवाएधनंविधिमर्माभिलोकिर्केवेदि
के-अध्वएधैर्यागपूनीदिभिःदेवतामीतिहेतुनिरूपितानि येनेनेतिमनुष्यमीतिहेतुः॥उग्रतपःस्वसेवमीतिहेतुर्देवसाधनं॥
अतचर्य्यतत्कारणस्य एवंलोकिकालौकिकभेदेनसर्वाण्येवकमीणितवाएधनरूपाणितद्देवतोवाभवति॥तदासक्रिया

पुंसाप्रतोविधिधकर्मभिरध्वेदीनेनचोग्रतपसावतचर्ययाच॥आरा
धनंभगवत्तलवसक्रियायोधमोर्षितः कर्हिचित्द्रियतेनयत्र ॥ १३ ॥

यार्थोभवनविहितक्रियाणफलरूपभवति॥ननुधर्मःस्वतंत्रफलपुरुषार्थत्वात्अभ्युदयनिश्चयसहेतुत्वाद्वातत्कथमुच्य
तेसर्वभगवदाएधनंचेत्तदाफलमितिज्ञाह॥धर्मोर्षितइति यत्रभगवतिअर्षितःसमर्षितोधर्मःकराविरपिनद्रियते
नविरीर्णभवति॥फलार्थंहेतोःधर्मःस्वतंत्रोवा॥धर्मःसूत्रिकीर्तनात्हेतिपुण्यंपुराकृतं॥अस्यपुण्येनितनयतीत्यादिवा
क्यैःतत्सनाशःश्रूयते॥तेनचेद्भगवानाएधितोभवतिनराभगवत्कार्येनिरूपितैःभगवत्सर्वेधेननित्यतोयात्रःअस्य
फलदानार्थतत्सापेक्षितत्वात्करापिनद्रियते १३ ॥

एष ११७

तः

एवंसर्वशास्त्रार्थनिरूप्यभगवंतंनमस्त्यभिःभगवतो नमस्वरूपाणिमहर्षवति अस्माद्वृत्त्याःपूर्वतराणि तत्रैतदेवे
कीरूपं शेषशाखीनायणःपुरुषोद्वितीयाः॥सर्वतत्त्वसहितःप्रकृतिभतीपुरुषस्तृतीयाः॥कालस्तुचतुर्थः॥यज्ञःपंचमःपुरु
षोऽष्टमःषष्ठः॥तत्रैवंहृदयेपरिदृश्यमानं तदावश्यकधर्मकीर्तनेनमस्त्यतिकराविदिशयानंरूपमोहात्मकंवेदित्याश्व
तत्समीहाभावनिरूपयति॥अथवेतद्वृत्तरूपंशयानं तुल्योक्तद्वयेनवक्ष्यति॥शश्वदिति॥शश्वत्सर्वदास्वरूपमहसेवनि
रंतरंस्फुरतास्त्वमकाशेनेवनिर्गतपीतोभेदमोहोयेन॥हृदयेनैवजीवत्तसाधकंनेदोमोहश्च भिन्नश्चजीवोभवतिमुपश्रुत्वा॥

शश्वत्स्वरूपमहसेवनिपीतभेदमोहायबोधधिविषणायनमःपरस्मै विश्वोद्भव
द्विष्टितिलयेषुभिन्नलीलाएसायतेनमर्द्धचरुमेष्वराय १४ ॥

अतोजीववैलक्षण्येदोभावेन-गुणेनवैलक्षण्यमाह॥बोधधिविषणयेति॥बोधसवधिविषणुद्विष्य॥जीवानांमुनः
रूपावुद्भिः॥अतएवपरस्मैसर्वनियामकाय नियामकत्वमनमनेहेतुः॥एवंस्वरूपमुल्काकार्यमाह विष्णुस्वरूप
स्थितयेषुभिन्नायामायालीलात्याएतःकीटायस्य॥तस्मात्तद्वारससम्प्राप्तोयस्योत्तरात्ततोभगवानिवनामर्द्ध
तिवदन्ममसति॥तेर्द्धममश्चरुमेतिनमस्तकारंसाष्टांगकुर्वन्हृदमाभिर्दिशति॥इदमिति चरुमेतिस्त्वोर्गतैःसर्वै
रेवजीवैःसहितो नमस्तस्मैतीतिज्ञापयति॥शिशुार्थंचेत्तद्वन्नममितिज्ञापयितुमाह॥ईश्वरेयेति सएवसर्वसमर्थः॥अ
न्यथातत्कथावतिरेकेणजीवत्सत्कार्यकथं कुर्यात् १४ ॥

त. सु. १२०

पुरुषं नमस्तु पुरुषावता एव तदीने वनमस्यति अथवा पूर्वजो केसामय भगवदुपकीर्तने नमनं विशेषात्क
षट् तत्र प्रथममवता एः पुरुषादय लेजाता इति कस्यचिदुलोभवे त एतन्निह त्वयं तस्य दीक्षा न पदिरत्रमस्यति य
मेति अवाता एः गुरोः कमीणि च विद्वयंति अतु कुर्वति ॥ देवकी नंदन दया लो गोवर्द्धनो दूरणधीरिति या निनामा नि
ये माणिनः अमु विगमि माणो क्रम एव स ये विदवा अपि भूत्वा एति ते पूर्वोर्वाति ताने कश्मलमपि तत्त एव मेव हि ल

भगवदुपस्य १

यस्यावता रगुण कर्म विद्वना निनामानिये सुविगमे विवशाग्र एति तेने
कजन्मशर्मलं हृसे वहि ता संयो त्य पाठ तम् तं तम जं प्रपद्ये १५

अथाह तं तद्वा दित कपार्थं स्वरं ब्रह्म रूपं संयोति ॥ एवं सर्वेषां सर्वपुरुषार्थ हेतु कर्तारं नमामीत्याह तमिति अत
मिति जन्माभावः ॥ तमिति गुण कमीभावः ॥ सजातीयाः सजातीये मयं ते अतस्तत्त्वानो समुल्लानो कर्मकं हं एष स ह
श एव रोचत इति ता दृष्टानि जन्मानि गुण कमीणि प्रदर्श्य तां स्वीचय तिन वृत्तस्य ता दृष्टानि जन्म गुणाः कमीणि वा अतो
निर्देश प्रर्ण गुण विग्रहं तं प्रपद्ये जन्मि शर एण्ड मिवानमनमप्रप्योरे कार्थता १५ ॥ १५ ॥ १२०

एव ०
१२०

सर्वपुरुषं नत्वा सर्वतत्त्व सहितं प्रथमपुरुषं नमस्यति ॥ योवा अहमिति ॥ यो भगवान् विपाहृते तस्मै भुवनदुःसायनमरति
संबंधः ॥ पादत्रयमाह ॥ अहं ब्रह्मा हं का एतत्प्रः प्रिदिशो म हा देवः चकार धर्मोदयः विभुः समर्थः स्वयं पालको वि
ह्युः एतेषां कार्यमाह स्थितुद्वय प्रलय हेतव इति एते त्रयः त्रैलोक्येन यः पुरुष एव विपातः आत्मनो मूलं प्रकृति
भित्वा बह्वर्धे म हा दिरूपेण मरी आदिरूपेण वा ॥ उरुः अधिका प्ररोहाय सः ॥ अथ ध्योर्दत्त स प्ररोहाः अथो ब्रह्मा उमये
एथि आदयः कश्यपादयश्च ॥ उपमी वर एणि ॥ एवं भुवनदुःसायकः सर्व शब्दाचो भगवान् कल हं स्तु स्तेनमः १६

योवा अहं वगिरि शब्द विभुः स्वयं च स्थितुद्वय प्रलय हेतव आत्ममूलं भित्वा विपाहृत्तु धक उ
स प्ररोह स्तेन मो भगवतै भुवनदुःसाय १६ लोको विकर्म निरतः कुशले प्रमनः कर्म ल्पयत्वं उ
रिते भवर्द्धने स्ते यत्वा दस्य दलवानि हनी विताशां सद्यः क्षिन्वा निमिषा यन मो नमस्ते १७

कालात्मकं नमस्यति लोको विकर्म निरत इति विकर्म निरितकर्म तत्र निरतः तरेक प्रवण इत्यर्थः ॥ कुशले धर्मे प्रमनः
असावधानः ॥ सुतर्ण लुडि तेन कर्मणि चमना भवमदुक्त इत्यारो भवद्वयं ते तव ब्रह्मा रूपे स्ते स्वधर्म ल्पे सवर्था प्रमनः
तस्यः श्री विताशमपि क्षिन्ति तावदिति नरकाद र्वा कपश्चात्तरकमपि प्रयच्छतीत्यर्थः ॥ इहेति त्रेकधे भगवदप
धं कृत्वा पोम हा न पि भवति तमपि प्रायतीत्ये तर्धमाह दलवानिति तथोपायं करोति यर्थं श्री वने वनी विताशां स
ति एवम्लौकिक कालात्मने नमः १७ ॥ ६१

निलो निलो

यस्य रूपं नमस्यति यस्मादिति कालो द्विविधः यद्वादिप्रवर्तक-यस्यात्मनोऽपि कश्च ॥ तत्र लौकिकः पूर्वमुक्तः ॥ यस्यात्म-
कश्चिदातीमुच्यते सधर्मनिष्ठः शतजन्मभिः पुमान् विरचितमिति ततः परं हिमाप्रतिवासात् यस्मै वयस्यात्मके न सह स्वा-
द्वमेधरूपेण ब्रह्मपदे अहं निवेशितः इदानीमपि बहुभिर्योगैः तपोभिश्च तमेवारे दुर्मिहामितस्तपः पुन्यमेव बोद्धव्यम् ॥
एवं यद्यपि यद्वैदिकं विध्यमस्मरति ॥ द्वैपयर्द्धेन स्यात्तन्मस्य स्थितौ कालपरिच्छेदके यस्यासत्तन्मसापि नियतकालत्वं अहम-
पि नियतकालमाह शः ॥ तथा योऽस्मरति त्रीनुपशब्देति द्विमेव यद्यपि ममासत्तन्मसापि नियतकालत्वं अहम-

यस्यादिभेदमहमपि द्विपरार्धं विध्यमध्यासितः सकललोकनमस्तु त्वं यद् मे येन तपो बहुसुखो बहू-
त्तमानसस्तेन मोग्नावते धिमावो यत्तु १८ तिर्यङ्मनुष्यविबुधार्थिषु जीवयोगिनां विद्यामेधका-
मकृतसेतुपरीस्य यायः रेमे निरलरतिरप्यवदरेहलसैनमोग्नावते पुरुषोत्तमय १९ ॥

पिमहं निमित्तं त्वत्सूतीति नयः ॥ साभावत एवाह बहुसकः बहुयत्तकनीतथापितपलेपे एवमिति दुर्द्धवो यमत्वाध्यातरे वा-
यत्तुर्भनमइति १८ पुरुषोत्तमं नमस्यति तिर्यगिति तिर्यङ्मनुष्यविबुधः तामस एतस्य सात्त्विकादेहालराद्यो ये-
पित्रिविधास्तेषु जीवयोगिषु जीवस्यो तत्र स्थितेषु आत्मेधकास्तेषु यैव अवबुद्धरेः सन्सीत तनीला विग्रहो भूत्वा
आत्मकृतसेतुपरीस्य यासकृतमयी दारुणा र्थयोरे मे मनुष्यान् सवृत्त्यान् विधायास्तु तदधर्मरूपं मेव कल्प-
यो भूत्वा तिर्यगादिषु सुकुचविधियोगिभिरलरतिरपि रेमे ॥ एतादृशाय अरूप एहं पुनः ॥ लोकप्रतीत्या बोधना र्थमे-
व दहं प्रण कथा ॥ अवदहं निदहावादेहा येन इहापिनालिरेहोपिनालितथापिस्वरूपानं दहं त एव रे मे १९ ॥

एम०

१२१

ना एयर्गं नमस्यति कारणाकार्यवस्थारूपद्वयनिरूपणेन लोको हयै नयो विद्ययति ॥ अः एषादृश्यापंचहत्या अविद्यया अनु-
पहतोऽपि निद्रावह न हि कश्चित्कालाविसरण्यतिरेकेण विहितमहंति ॥ पंचहृत्प्रेतिवत्तमे दशादृष्टप्रेतिवचनं विद्यावि-
द्ययोः समभागा र्थं यद्यपि यद्यप्यनुपहतोऽपि नमस्ते वः ॥ मविद्यया नुपहतोऽपि निद्रावह इति ॥ विद्याः विद्याकार्यं भावति
योऽपि किं नु तत्तदृशी नीलावृत्तं तदिति ज्ञापयार्थं किंच जटरीकृतानो कया भायेन सवीनवलोकां स्वीदरे निवेश्य शेते ॥
यत्तल्लोकस्य प्रः तथा सिद्धिदानी लोकाः ॥ अयमेव ब्रह्म प्रकृती निद्राहति ॥ अः सः प्रकायैकुर्वन् प्रमाथिकमेव कार्य-
करोति ॥ यदि इदानीमपि निद्रित एव कार्यं करिष्यति तदा अग्रेऽतस्त्यमानमपि कार्यमसहरे वस्थात् भूलस्य तथात्वात् निवी-

यो विद्यया नुपहतोऽपि दशादृष्ट्या निद्रावुवाह जटरीकृतलोकयात्रः अतर्जने-
दिकशिपुस्य शान्तुल्लोभी मोर्षिमासि जिज्ञासुसुखं विदहवन् २० ॥

जफलदृष्टवत् ॥ किंच अतर्जने लोभी मोर्षिमासि जिज्ञासुसुखं विदहवन् ॥ न हि कश्चिज्जलमध्ये शेते वा-
पि न रंगकुले ॥ तत्रापि सर्पमोगे ॥ शयनं तामसी अवस्था जलमध्ये शयनं सर्वथा नुपपन्नं ॥ आकुलाधिकराशयनमपि
अमस्तु चर्कं ॥ सर्ववशायनं मस्तु हेतुन पविणाय शयनस्तु चर्कं ॥ एवं शयनं किमर्थं करोतीत्याशंकाह जनस्य सुखं विद-
हवति ॥ जनस्य ज्ञायमानस्य एवमवस्था चेज्जरा सुखं भवतीति लोको विदहवन् ज्ञापयन् ॥ अत एव मरे वस्थिते यद्विद्विर्भ-
वन् तदोत्पन्नानो मोहादिवातीनं भवेदिति एतदवस्था परिहारा र्थं विध्यन् इमां मवस्थां मेव दर्शितवान् २० ॥

तस्य
१२२

सहस्रोतसकाशीवस्थाभाह॥यन्नाभिपद्मप्रवनादिति यस्यनाभिपद्मप्रवनादहं ब्रह्मा आसंसेनमरुति संबंधः॥मनु-
पित तान्नमनमेवकर्तव्यं लयाकिमितीशंकाह हेरिरोति कृतोयःतैलसिबकिंचित्कर्तव्यं॥लोकत्रयमुपकरणा
यस्य यथापुरुषस्यष्टपञ्चदशःएतादृशत्वंतत्कृत्यवजातमित्याह॥यदनुग्रहेति॥यदनुग्रहेणलोकत्रयोपकर-
णोहमिति संबंधः॥तस्मैतेतुभ्यंनमः नमनेप्रयोजनमाह उदरस्थभवायेति विश्वमेवतदुदरस्थितंतेतत्त्वयजेत

यन्नाभिपद्मप्रवनाहमासमीशूलोकत्रयोपकरणादनुग्रहेण तस्मै
नमस्तदुदरस्थभवाययोगनिद्रावसानविकसन्नलिनिसंज्ञाय २१ ॥

तदास्थिर्धिवेदिति तद्विनिद्रायायनम्लाहः॥नुचितद्वाराशंकाह॥योगनिद्रावसानविकसन्नलिनिसंज्ञाययेति॥
योगनिद्रायाः अवसानविकसन्नलिनवरीकृत्ययस्य॥योगनिद्राकाचिच्छक्तिः यथास्थिः॥उभेप्रशिक्षोत्पत्त्याका-
ने साभगवतिप्रलयकालेआदिरूपोतस्याःप्रथमेशःसंबध्यते प्रलयोतेतंतिमोशः॥इदमेवतस्यावसानं॥
यतोनिद्रावसानरूपोयंअनोनमनमुचितमिदंर्थः २१ ॥

एम०
१२२

एवंनतासाक्षीशून्यपराधान्प्राप्यते॥यन्नाभिपद्मप्रवनादितिचतुर्भिः सहस्रार्थतगताउतादिद्विज्ञानान्नत्रतथाधिको-
रः सहस्रार्थज्ञानप्रपेक्षतेतुकिंसंयोगितथाकर्तुमेवशक्यते॥ज्ञात्वाचकर्तव्यं॥चित्रस्थभगवद्विरचितावावश्यकी।
भगवद्वययोगिष्ठदिकारणात् वेदादिसंरणवापेक्षतेतथासतिगतिकर्तव्यं॥तुल्यार्थयोगिनस्यात्॥संतोषपूर्वकं
विचारद्वाराकरणावापेक्षतेकार्ययोगाय॥अतोवरचतुष्टयप्राप्यते॥तत्रप्रथमंसंज्ञिसामर्थ्यसहवैद्विज्ञानातिपिबुद्धे-
द्विगद्वैरुक्तिः विश्वमकरणावस्थात् अतोभगवतोज्ञानसंबंधंप्राप्यते सोदमिति॥सौम्यभगवान्मेनसत्वेनजगत्सदय-
तेतेनेवेमेदृशंअनुसृशतात्इतिसंबंधः सर्वव्योहितकारित्वात्औदासीन्यभावात्आवश्यकत्वात्भगवतोज्ञानंसह्यादये-
सौम्यसमस्तजगत्सुहृदकआत्मासत्वेनयन्मदयतेभगवान्भगेन॥तेने
वमेदृशमनुसृशताद्यथाहंलसामिपूर्ववद्विदुमरात्रप्रियोसो २२ ॥

किंनंतरार्थविशेषणवयमाह॥समस्तजगत्सुहृत्॥एकःआसेति॥एकत्वात्सर्वतुल्यः॥एकत्वभावादत्यर्थः॥आत्मात्वादा-
श्चकः॥सत्वेनेति॥ज्ञानमुल्लेखकरणाभूतसत्त्वगुणेन॥यद्यस्यात्कारणात्प्रत्ययतेसुखयति यदितिप्रसिद्धंज्ञानगत् कर्मसा-
स्यत्वात् अवचर्नका॥भतेनेति॥यत्सत्त्वमत्तर्कः॥ऐश्वर्योदियदुल्लेख्यं॥तेनमेदृशमनुसृशतादितिचतुर्लोकेश्वरीर्यः प्राप्ति-
तामर्हति ततःकिमतस्याह॥यथाहंसस्यामिपूर्ववदिति॥उद्देशोज्ञानवैषम्यानिद्यदाग्रिम्यंतितसहस्रवदेवकरिष्यामि न-
ज्ञेतावत्तद्यदासतीत्याशंकाह॥प्रणतप्रियोसगति असेप्रणतप्रियःप्रणतःप्रियोसेति॥प्रियायहिसर्वमेवदीयते॥
असावेदेतादृशोनायइत्यर्थः २२ ॥ श्रीगोपालयमनः ॥

त.मु.६
१२४

हेतोषपूर्वकं विचारं दूरीकरणं प्रथयते असौ उक्त्याय मे विचारं मा ध्यागिरा अपनयनादिति संबंधः प्रार्थितानां सामर्थ्यं निरूपणाद्यं स इति प्रतीतिरिदं शः अदृष्टाकरुणायस्वरूपं यं प्रार्थिताने हेतुः भगवानिति प्रार्थनीयत्वं विदुः प्रेमस्मिन् भक्तैश्च शस्त्रेण नमस्कृतं विदुः भगवतः प्रीतिर्भवति क्लेशभावाद्यं शास्त्राप्रहत्याहृत्यै किं विमोहनमपिकरोति तदा भगवती ज्ञानशक्तिः क्लृप्ताभावाय अंबुनिशीतने विषयसुखे संयुक्तमिति बोधिप्रियस्य सुखस्य शोभनमिति स तदा ह ॥ नयनं मे वां नुरुहमिति तत्सविज्ञं भाविशिष्टो विकाशः ज्ञानशक्तिः रतिविरसिमा सर्वरूपपाथात्संबोधयंती क्लेशसर्वं च बहू रीकरोति विशिष्टश्च विकाशः कार्यमित्यौ क्रमपरः उच्यतां जगत्पट्टि रनलसंभवतीत्युच्यतेत्युक्तं विश्वविजयाय चेति वि

सोसवदभक्तकुराणे भगवानिह प्रेमस्मिन् नयनी नुरुहं विजं भन् उक्त्वा
विश्वविजयाय च नो विचारं मा ध्यागिराऽपनयतां सुखः पुणः २५

श्वस्मिन् विजयः स्वभाविदुरासेन स्वाभिमेतविधित्वा ॥ तत्तद्विश्वस्मिन्नेव ॥ चकार हि प्रेमस्वत्वात् गुणतायै ॥ नो विचारं ॥ पूर्वैर्लक्ष्यं समादिवा ॥ न इति स्वांतस्थितं नु तस्य हि ताभिमायं ॥ मा ध्यागिरिति ॥ त्विह प्रतिपादकेन वचनेन ॥ ईश्वरस्याः कठिनं तत् शंकायुक्तं ॥ पुणः पुणः इति विज्ञातमस्मिन् समत्वाय ॥ नयनी नुरुहं विजं भलो विश्वविजयस्य च विधौ विधा र्मिकररो च हेतुः वा रणे च परमेकं तं प्रदिष्टं ॥ अलौकिकं ह्येतत्तु भयं तत्तत्तु लौकिकं ह्येतत् ॥ एतत्सर्वं कार्यमिति विज्ञः करिष्यति न वेति सं दिष्टा पुनोक्तमभवंतं न विरूपयति ॥ पुणः इति २५ ॥

एव.
१२४

विरामेन सारं
यत्

स्वार्थसर्वप्रार्थितं इति प्रहसकस्य बहुविधप्रकाः भावात् वदकालभोगे न मध्ये परस्परं न बाधुण्यस्य स्वबाधया कस्यचिदर्थं धनं चिकारिणेन त्रै र्ज्ञानातिशयः ॥ स्वसंभवमिति ॥ यावदुक्तं ब्रह्मणे भगवद्विषयकं तात् ॥ तपसोऽपराधसंयासमाधिपत्ये गोत्रे न च ॥ स्वसंभवस्य वि तरे एवं चोक्तप्रकारेण निशाग्रतात्वात् ॥ स्वसंयासमानः सामर्थ्यं तावत्कस्यचित्तामोदवाचकं शब्दं तावत्कृत्वा तूष्णीं स्थिते भगवति अ नवसरेण वेति हेतुः स्वसंयासमपि तूष्णीं स्थितः ॥ भगवंतं सत्त्वं न दृष्ट्वा पूर्वविदुः स्यात्तु तत्तात्त्विकं विवर्धितं ॥ यथायथा लुप्यते तथा तथाज्ञात इति ज्ञानमव्यतिरेकमिति २६ ॥ प्रथमे भगवद्विचारोपिकालविलंबे नुर्जात इति तात् ॥ अथेति ॥ आनं तं कालविलंबं वा त्वाभिमे मेनेयत् ॥ स्वसंभवनिशामेवंतं विधासमाधिभिः यावन्नमो वचः कृत्वा विरामसंविज्ञं त २६ ॥ अथाभिमे तं नवीं सुब्रह्मणे प्रफस्य नः विषयस्य तं तेन कस्य व्यतिकर्षं भसा २७ ॥

तत्तत्समानज्ञानेन स्वार्थप्रार्थयत इति अस्वीत्स अस्वीत्तुं निश्चयः ॥ तस्मिन् त्रेवाकालो तरे अपकारे न भवेदिति अस्वीत्ता ॥ ब्रह्मसादृश्यधिकारित्वं ॥ तेन तथा प्रार्थनामपि नापराधः ॥ मध्यसूत्रं इति ॥ तद्विज्ञातं भगवतः स्वाभाविकं ॥ यथा अस्मिन् निवर्तयति तथैवं संपादयतीत्यर्थः ॥ विषयस्य तत्तत्तत् ॥ द्याधिकारित्वात् तत्संस्थात्वात् तत्संसाधनोपदेश एव ॥ तेनेति पूर्वैर्लक्ष्यं न भगवद्विज्ञेन ॥ भगवदीयत्वे तु तस्य हेतुः न तात् ॥ भगवदीयकार्यं वा नुपुण्यं तात् ॥ भगवदीयत्वार्थमाह कस्य व्यतिकर्षं भवेति ॥ कस्य व्यतिकरो नो ॥ तत्तादर्थिकं न भसा ॥ तस्मादर्थिभ्यो भगवद्विज्ञं तत्सदृशं त्वनिवारकमपि नो तदुक्तं ॥

२७ स्वार्थं चेत्तदा दुःखं ॥

त. पु. १२५

भगवत्कार्यं नुयत दुःखं तत्साक्षादेव निवारयतीत्याहुः॥ लोकांस्संस्थानविज्ञान इति लोकांस्समूहस्यानं यथापयोगं देहादौ स्थितिः तद्विषयकज्ञानार्थं परिधिघटतः परितः खेदं प्राप्नुवती ब्रह्मणः आत्मन एव हेतोः सायत एव साधनेन साध्यामिति साधनं भवति वसाधये सु-विशेषमेव त्वेव तपोपि शीघ्रमेव निवर्जितमिति भगवतो विलोक्य तदर्थं निवसायान एव भगवानादिभूतः॥ स तु तदर्थं वक्तुं तालोभू-त्वा लोकेन प्रार्थनीयं कृत्वा तस्मिं स्थितः॥ एतादृशमपि तं भगवानाहुः॥ अथाध्यावासी भगवतः॥ अग्रिमायाज्ञानात्॥ कस्मत्सुमं यदिव धं शमयन्ति वेति साधनोपदेशः २८ तत्र प्रथमं ज्ञानमुक्तिं योगोत्तरं त्रामाहुः॥ मावेदेति दृष्टाभिः॥ वाकीरे वचनमुच्यते त्रं भवति॥ द्वितीयं नुवरं रात्रा देव तत्तीये तत्त्वः प्रयासः॥ अतः सपरिकरं प्रथममेव वक्तुं पारयति॥ आत्मसाधनं तत्परीभयवद्ज्ञानसाधनं सर्वज्ञाती स एव ज्ञानेनेव ज्ञानमिति १ चरितं पदं ताहे तुमलोभावे विचारतः सुज्ञानेनेव सर्वसिद्धो ज्ञातस्तत्फलमयीतं २ सुखं हेतुश्च तद्ज्ञानं

संज्ञने प्रत्ययः २-
ज्ञानमहाप्रदं चेति

लोकांस्संस्थानविज्ञान आत्मनः परिधिघटतः॥ तत्रामाहा गंधावाचा कश्चलं शमयन्ति २८ श्रीभगवानुवाच मावेदं गभीरांस्तं क्षीं सर्गो ब्रह्म प्रावहः॥ तन्मया पारितं सप्रियं न्यागार्थं यत्तेभ स्तवं वं विशेषणं॥ गभीरा वावो वराना त्मन्यं छेति निरूपितं ३ स्थाभाविकसदो यस्मिन् हतिश्चाप्यनुग्रहः॥ २९ तं॥ मत्स्वरूपस्य विज्ञानं ज्ञातमेव तदेव तत् ४ यथा तथैव च कृतं तं आविष्कारः लुप्तो कृतः॥ ममेवा नुग्रहो सर्वमिति येषामुपसंहृ-तः ५ द्वितीयोत्तरं वेदेदं श्रुतं येषु कृत एव हि॥ भवेदिति हतं लोके चरितं भक्तिहेतु क ई नाम वनिनियोगं भक्तिरित्यानसाध-नं वेदादिसरगो हेतुर्देह एव कृतः पुनरतिरिहे केन तेने केलास्त्रो कानि रूपाः ७ तत्र प्रथमं आत्मसाधनामाहुः॥ हे देव ग-भीरं तं दीमानः आत्मसंयुक्तं विन्यर्थः॥ सर्गं यत्तं सावहः॥ सर्गं कारणं यत्तु धनको भव चको एसाधने मतिः कर्तव्या॥ साधनमेव न ज्ञानमिति चेन्न ज्ञाह॥ तन्मया पारितं मिति॥ यन्मा त्वं साधनं प्रार्थयसे तन्मया एव मेवापादितं॥ हि सुकौयमर्थः॥ अयं यथैताव-दूरे साधनं परं पश्यनं भवेत्॥ अतः साधनस्य सिद्धत्वात् आत्मसंयुक्तं ह्यमिति भावः २९ ॥ श्रीमत्पावनमनः ॥

पंच १२५
गमः
१२५

ज्ञानार्थं च तपः कुर्विष्याह॥ भूयस्त्वमिति॥ यथा पूर्वं तपः कृतं तं तथैव ततोऽपि भूयस्तपः कर्तव्यं॥ पुनः परादिरपि योगेन भू-यः पदं योगेन अर्थं देयमपि मेति मिति सायतेन तपसि आस्था कर्तव्या विद्यामदुपासनादिकर्तव्या साधोपासनामदिव्यैव॥ ॥ ताभ्यां उपासना तपोभ्यां ह्युपम एव अथाहुः॥ तान् लोकां नृदृष्टाभिः॥ ब्रह्मसिद्धिं संवीधनं तदधिकारो ज्ञानार्थः॥ न हि ब्रह्म भावशक्तिकरणकश्चित्स्मिन् लोकां नृदृष्टुमर्हति॥ अपाह तान् मदीयान् अमेतुं विधिधात्री वाः कालादिमिह तु ता एव भवति॥ सर्वज्ञा मेव जीवा नाम प्राप्य तु तत्सर्वे विधिं न स्यादिति केचित्॥ परमार्थं तो वा अपाह ताः सर्व एव॥ ततो भवानात्मानं ज्ञात्वा देव त्रपा

भूयस्त्वं तप आतिष्ठ विद्यां चैव मरा अयां॥ गार्ग्यं संतर्हति ब्रह्मन् लोकां नृदृष्टस्य पाहतात् ३०

हवान् लोकोक्षुद्राश्च आत्मत्वेन ज्ञानात् तत्स्मिन् लोके च भक्तिरदिविषयि॥ तस्मिन् सिद्धो लोके वा माहात्म्यसदृशत्वात्॥ एते हो माहात्म्यं च मिति तं भक्तिर्भवति॥ लोके च अपाह तं सर्व र्थनात्॥ माहात्म्यसदृशं तं दुर्भयान् ज्ञानं भक्तिश्च तत्तं भक्तिमुप-गवद्ज्ञानार्थमिति॥ तद्ज्ञानं कदा भविष्यतीति सोवधानः तदा मां दृष्टुं न त्वां त्वा त्नेहः एवमुपयत्नं भक्तियुक्तः॥ तत्रैको दीयः संभवति भगवत्कृत्य तां तद्भावा र्थं समादि तो भवेत्॥ ॥ सि॥ स्वमपि लोकां नृदृष्टुमर्हति यत्तं भक्तिः तन्मया स्थिताः प्रकाशं ते॥ अतस्तत्त्वसाध्या र्थापि विधीनं स्वरूपे ब्रह्मणि भक्त्यर्थं ततः तस्मिन्नेव स्थितं भगवत्तं दृष्टुमीति ॥ श्रीहस्ताय ॥ २९ ॥ ३० ॥

हमादिन पदस्य
धर्मः

त.ति.
१२६

ननुस्मिन्लोकेचभक्तौकाथंभगवत्साक्षात्कारलब्धाः॥ततश्चित्तमितिच॥सर्वत्रय्यात्र॥युग्मब्रह्मनितिसंबोधनंप्र
कृतोपयोगिधारकस्वर्कः॥नदानीमप्रभक्तिरस्वेवंतत्तातेवमद्वैतानपिदृश्यसीत्याहआत्मइति॥आत्मसंवेधितमप्रि
लोकानिति॥नन्वेवंतानस्वप्रियोजनमित्याहोक्तखंडशोभानप्रयोगानुनायाह भगवान् न तन्लोकेचित्ततभगवद्भूतंसर्व
दोषनिवर्तकं॥भगवदधिष्ठानत्वेनवसर्वस्यहातत्वात्नकोप्यप्रेदोक्तसंभवति योभामज्जनानादिचेतिवाक्यात्भगव
द्भूतंसर्वपापकृपाःसिद्धः ३१ अतोवित्ततानंयाहशमपेक्षतेकश्मलनिरसनंताहशंरूपमाहुः॥यदाब्जिति॥सर्वभू
तेषुयथाहृत्स्वमिप्रवस्थितं पचिच्छीतः पश्येत्तन्वाकाशवत्॥सहिलोकेहृत्स्वद्वयमगमनत्रैलोक्यकाशतेननुभवं

न
पापदिह
मेष

ततश्चात्मनिलोकेचभक्तियुक्तसमाहितः हृद्यसिमांतं ब्रह्मस्वयिलोकांस्तमात्मनः ३१
यदातुसर्वभूतेषुदाराहृत्स्वमिप्रवस्थितं॥पचिच्छीतलोकोज्ज्वालितं वैकशमलं ३२ ॥

मत्स्यः

नेनअभिरिच धर्षणेनवायमभिव्यक्तोभवति॥किंतुतथायोगेननिरंतराभावनयाभाप्रनसाक्षधर्म्येनवहिराईतानिरक
रणार्थंयस्यचतैरभिव्यक्तंभवति स्थितिःप्रथमतएवसर्वेषुपिराहृष्य एकस्मिन्नपिसर्वोदयवेभ्योनिर्गमोतिस्लस्य
एव एकश्चसः भेदकप्रमाणमावात॥एवंसर्वत्रविचारंरूपायोगेनयदाभगवंतंपश्यति॥पचिच्छीतंयदीदृश्यते॥त
दैवसर्वलोकाकानांसर्वकश्मलनिरसनंभवति॥अतोलोकेष्वयमर्थःसिद्धइतितवकश्मलनिरसनैकःसेहैदृश्यर्थः॥
तर्ह्येवेति॥अधिकांशमलनिरसनंवाधितं ॥ ३२ ॥

एष
१२६

अस्यतत्त्वज्ञानद्वयमल्लिख्यस्वस्वत्वेनज्ञानस्मिन्प्रज्ञाज्ञानं च भगवति प्रज्ञाज्ञानं सर्वेषामेवासीत्तितन्वनिर्देश्यतेअन्ययोःफलं
स्वाशयंतेराह यदारादितिमिति भूतैरिद्यमुणाशयेद्विदितमात्मानंस्वरूपेणविद्वेषाममाओदुलोमिमत्तवतंप्रमाउपेतंआत्मा
नंपश्यन्स्वाहृत्स्वस्वरूपानंशुभवंस्वस्मिन्नित्युवाचआधिपत्यंमाप्नोति ३३ स्वस्मिन्विद्यमानान्तेकांशुजातिवचस्वदृ
सिताराहृत्स्वयेनकोपिदोषः आत्मसादिहकृमिष्यतीत्याह॥नानाकर्मविनानेति यथावद्वैतकार्यकनीवह्निकाछाहीनितप्र
ययथोयमोर्गसर्वकंतेतितथादेवविद्येद्वानुष्यादिभजनकं कर्मप्रशंस्यथायोग्यंवेत्तः हस्तितराकर्मोत्तोरणकरणतते

यदारादितमात्मानंभूतैरिद्यमुणाशयेः॥स्वरूपेणार्मयोपेतंपश्यन्स्वाहृत्स्वमव्यति ३३
नानाकर्मविनानेनप्रज्ञावद्भूतःसिस्फुटः॥नात्मावहीदृश्यस्मिन्नेवधीयान्स्वदृश्यः ३४
स्वविभाघनवद्धातिपापीयोत्स्वरेतोमुणः यन्मनोमयिनिर्वद्धं प्रज्ञाः संसृजतीपिते ॥ ३५

आत्माअंतर्कारणोभावहीतनितिविज्ञोभविष्यतिइदंज्ञानमात्रेणनभविष्यतीतिहकार्यंतरमाह॥अस्मिन्नार्थेतेतुभ्यंकीयातेव
महोनेवममानुमुहोवर्तंतत्पश्यः ३४ तस्यानुग्रहस्यस्वरूपं वदन्तत्कार्यमपिबिश्दयति॥स्वविभाघमिति॥आदौस्वस्मिन्नस्वा
ल्लोपापीयात्रज्ञोमुणःपार्वजनकः उत्सयादिविक्षेपकनीवानवद्धातिइत्यनुग्रहः॥तत्रहैतुं॥यद्यस्मात्कारणतमपिप्रज्ञोति
र्वद्धंभगवतिनिर्वद्धंमनोमुणतीतेषुदृश्यंतेवार्जसामाज्जनंभवति कर्मनिर्दिष्टाति॥प्रज्ञाःसंसृजतइति हय्यमिप्रमायहृत्
कर्मज्ञाः स्तज्ञतोमनोरोमुणामात्रंभवत्येव॥कर्मस्वभावात्॥कृपाद्विद्विष्यतस्वरूपेणैवमनेनपापःकराचिरपिनयति॥तथा
नमिनिर्वद्धमनःकराचिरपिउज्ज्वातनंभवतीत्यर्थः ३५ नन्वेवंतत्त्वज्ञानंभवति ॥

त. पु. ४
१२७

कुं०

मम तु प त्वद्विषयिकं हानं जातं तस्य तोष हानं आहोस्वित्स्वरूप हानमिति संरेहमि एकरणार्थमाह ॥ शोतोहमिति ॥ तु शब्दः पक्षे व्यावर्तयति ॥ अथोति पूर्व हानं व्यावर्तयेत् पूर्ववदिति स्थितं भगवंतं शास्त्राक्तियया प्राप्नोत्यश्रुतिरा तवात् ॥ तददोति व्यावर्तयेत् अतः स्थितो भगवान् नृपसाभक्ता च आ विर्यं तं भगवंतं दृष्टुं विचारपूर्वकं युक्ता तवा नृप तद्धानं तदाह शोतोहमिति ॥ ननु किमाश्रयं बहवः स ब्रह्म विरहो ज्ञानं तीति चेत् तत्राह ॥ दुर्विज्ञेय इति ॥ रेहि नाम हं दुर्विज्ञेय एव रेहाभिमानिनः स्वरेहं यथं तोषामपि यथं तः कदाचिदपि नो ब्रह्मत्वे न शोतुं शीति ॥ न ह्येतः कामे स्थिते कामिनी स्पष्टः कामोद्बोधः को न भवति ॥ तदभावोक्तो मिस्यपि पुरुषोत्तरवत् प्रतीति ॥ एवं भगवानपि सच्चिदानंदविग्रहः प्राज्ञते विग्रहे विद्यमाने तन्निमानवता मम सन्नविनियोगात् ॥ ब्रह्मत्वे न दृश्यते ॥ ब्रह्मत्वे न विनियोगे

शोतोहं भवता त्वद्यदुर्विज्ञेयो हि रेहिनी ॥ यन्मात्वं मम स्य युक्तं भूतं दिशयुणात्मनिः ३६ तु
भमं द्विविकित्वा यामात्मा मे दर्शितो बहिः ॥ नाले न सलिले मूलं पुष्करस्य विचिन्तः ३७ ॥

गात्रा भगवंतमपि परं रेहि न मेव मम ते अतो रेहिनी दुर्विज्ञेयः ॥ किंच यस्मात्कारणत्वे मे पूर्वमभूतं दिशयुणात्मनि युक्तं मम से भूमा निदृष्टिमादीनि ॥ रेहारं मकारणं दिश्या एव भविष्यति युगाविषयाः ॥ आत्मा अतः कारणवत्तुष्टयं ॥ सर्वं देव तत्त्वो यो युक्तः ॥ अमथा बहिरलेखणे न संभवति ३६ अतएव ममा तु भूमत्स्वरूपं न दर्शितमिच्छाह वृथामिति मद्विविकित्वा यामात्मा स्वरूपज्ञानेन व्योमे आत्मा मया बहिर्न प्रदर्शितः ॥ अमथा तत्रोत्तरममथा शानं त्वदुपधासंदिग्धा तमिति तव स्वरूपज्ञानमेव न स्यात् ॥ अतो तव हि स्थितो स्पष्टं तव तत्त्वात्ता नमा भवति निर्वहिसात्मानं न प्रदर्शितवान् न च वक्तव्यं मया न प्रतीतिमिति अमथा ज्ञाने अनेखणार्थं न गच्छेत् तदाह ॥ नालेनेति ॥ नालं द्वा ए सलिलं स्पमं ध्ये पुष्करस्य मूलं विचिन्तते हो तु भूमि तिसंबंधः ३७ ॥

एम०
१२७

तर्हि रेहो नाम याज्ञातमिति किं प्रमाणं तत्राह ॥ यच्च कर्था गतिः ॥ यद्यस्मात्कारणत्वे रेहं अंगमत्तोत्रं च कथं ॥ ननु लोत्रमात्रेण कथं स्वरूपज्ञानं तत्राह ॥ मत्कथाभ्युदयोक्तिमिति ॥ मम कथा अभ्युदयश्च उभाभ्यामं किं ॥ लोत्रेण मम तालज्ञानं सर्वमकटितं ॥ तत्तोत्रं मत्कथया सं बद्धं मदीये वचनात् तत्र कथितं मत्कथेति वचनात् ॥ अमथा तस्मिन् न स माशेष्येन कथितेति सूचितं किं तु या कथा स मदीये वं विशेषतो पितृ वज्ञानं जातं यतो मम रेहभुदयेनापि अं कि

यच्च कर्था गमत्तोत्रं मत्कथाभ्युदयोक्तिं य
ज्ञातपक्षेति निश्चास एष मद्गुपहः ३८ ॥

तं ॥ अभ्युदयो नाम सर्वोत्तमरूपं चरित्रं ॥ ननु कथं पूर्वमज्ञानं न ज्ञातं पश्चादाज्ञातमिति तत्राह यद्वा तपसि ते निद्येति ॥ यदेति वचनात् पूर्वोक्तं पुनरुपबुध्यते ॥ यत्नया एतादृशी लोत्रं कृतं यद्वा ज्ञेयं तपसि स वं निश्चास एष सर्वोत्तममनुग्रह एव ॥ अतः पूर्वमनुग्रहाभावादर्शनं पश्चादनुग्रहादर्शनमिति ॥ ननु तपसा दर्शनं तपस्वरूपग्रहः सूचकं ३८ ॥

तस्य
१२८

सर्वतस्तानुवदिसंयोगः पूर्वतातस्येत्कत्तातदुपपरितं ॥ इदानीं विज्ञस्यमगवद्धरिचपरतोयाप्रार्थितातवाह ॥ श्रीलोकहिति
चतुर्भिः ॥ चित्रं भगवद्धरिचपरं तदेवमवतिष्ठति भगवान् श्रीतोभवति ॥ श्रीतः केन ज्ञायत इति संदिग्धं तत्र भगवानाह ॥ अस्मिन्ति ॥
भगवो श्रीलोकहितेन करोति तदा श्रीतोभवति शुभाशेन परमेष्टः करोति ॥ अतः सर्वथा आराधितः परमेष्टश्चैव तित्तस्य
हृत्वा श्रीति प्रीत्यनुसाध्यापरे ॥ कियमागोपितस्य कालादिवशात्किनायं शेन तदा नुगुणं वेत्तमवेत् ॥ ततोपि भजेन पुन
रेव करोतु न भजेने अशक्यमिव भगवान् मम मानः सत्यवाक्यं सत्यसंकल्पः तस्यैव माहं सते ॥ तदा तस्य सत्यवाक्यात्
सर्वप्रतिबंधकनिवृत्त्या भगवत्प्रसादोपयिकमेव तस्य सर्वसिद्धिः ॥ तदा प्रसन्नो भवतीति नाचान्योऽप्ययः ॥ ते भद्रमस्ति

श्रीतो ह म ल्क भद्रं ते लोकानां विजये ह्यया यदलो
कीर्तुण्यमयिर्गुणमातुवर्णयन् ३९ ॥

नियोजनायामयमेवाधोपेयते ॥ अनुवादे तु अस्मिन्ति मार्गानोपपद्योतमानौ च लोकोनुवादस्य स्यात् अतस्ते भद्रमे
व ॥ तदुद्देश्यं त्रिच परताम विष्यतीत्यर्थः ॥ लोकानोत्साधीनकरणं च तदभिलषितं सत्स्यतीति ॥ ननु च त्रिच परते वचना
मीष्टाननु लोकानां विजय इति चेन्न वाह ॥ यदलोकीरिति ॥ यदिलोक विजये प्राप्ता स्यात् तदेवावतल्लोकेन ह तं स्यात् ॥
एवं प्रकारेण च न ह तं स्यात् ॥ गुणमयं अनंतगुणपरिपूर्णं ॥ निर्गुणं सत्त्वादिभिः प्राकृतैर्गुणैरतीतं ॥ त्रिदशपूर्णगुण
विग्रहप्रकारेणाममनुवर्णयन् यदलोकीः ॥ अतोऽप्यते सा भिलाषलाहो शुभगुणुदिति ३९ ॥

राम०
१२८

तर्हि लोत्रमात्रेण कथमेतावत्फलं भविष्यति न हि सा भिलषित कीर्तनमात्रेण अभिलषितं वाप्यते पितवाह ॥ यत्तेने
ति ॥ अनेन लोत्रेण यद्यन्योपिलोत्रं कुर्यात् तस्यायहं प्रसन्नः किमु तदुभयं ॥ एतेन लोत्रेण पुमानुत्सर्तवः ॥ निसंनियमेन
मीमजेत् ॥ भगवत्परिचर्यायां ह्यजायोवाहं लोत्रं लयंकुर्वन्नेव अर्थानुसंधानुपूर्वकं ललितवयः लक्ष्म्या ललाचपरिव

य एतेन पुमान्निर्गुलुलालोत्रेण मीमजेत् तस्या
सुसंप्रसीदं सर्वकामवरेभ्यः ४० ॥

यौ कुर्यात् तस्य श्रीप्रमहं प्रसन्नो भवति ॥ लोत्रं परिचर्यां प्रसादः परिचर्याफलं शेषं लोत्रफलं कालकृतदोष
निवर्तकमित्येति तत्तेन किं भवेदित्याशंकाह ॥ सर्वकामवरेभ्यः इति ॥ सर्वयिकामवरा अभिलषितपराधीसिद्धयः
तेषामीश्वर इति ॥ अतो मयि मनेनैव कामा लस्य स्वतः सिद्ध इत्यर्थः ४० ॥

੨. ਸੁ. ੧੦
੧੩੧

नन्वयंथथकमशः षट्पदयमापिआरेणहत्याह्वाएवसंचोदिततति प्रीतःप्रत्यहरेतिप्रथमप्रभोत्रं श्रवितान्प्रभोस्
अविस्मत्तानुहरेद्विष्यानेवा। अयेतिभिन्नप्रक्रमेणाननुप्रथमप्रभोस्वयन्गामौवेतिंसंवेद्यंमंगद्वयं तथासर्ववि
पणमितिहानार्थ ३ बद्धगामाव्यानातिपुन्यतिपुन्यमाख्यायंते विरोधाभावे। तत्रप्रथमप्रभे अर्थाहं नोवि
दगदान्स्वीकृत्यैककुलपदबद्धाणामप्यतिगतमितिहस्तहस्तानाम्पुन्यत्विः स्वीकरोते। तत्रापिद्वयं प्रथमंयमिति
मोधाभादर्थान्स्वीकृत्यैव। तयोतानंकातिस्वीयरीयाबाधश्चवर्णते आलोचनं हन्तिश्चेत्तदुपगमनेवच प्रथममंगद्वयं

सूतम् ॥ एवं सं चोदितस्तेन ह्यब्रवीत् ॥ श्रीतः प्रत्याह तान् प्रश्नान् हृदि स्थानमभावात् ॥ ३ ॥
मेत्रेय उच्यते ॥ विरं चोपितथा च क्रौडिर्वर्षशतं तपः ॥ आत्मन्यात्मनमावेश्य राहभगवाननः ॥ ४ ॥

[illegible]

भगवन्महत्त्वः-

पृष्ठ. १३१

[illegible]

तद्विलोकात्तु संभूतो वायुनायदक्षिष्ठितः पद्मसंभञ्जतकालकृतवी
र्येणकंपितं ५ तपसाद्येधमानेनविद्ययाचात्मसंस्थया॥विदुः
विज्ञानवलोमपादायुंसहोभसा ६ श्रीकृष्णायनमः ॥

नृपसंस्तुते कार्यकारणं वनस्पत्यं भवेत् कालिनापि देवसिंघानं रीयते ५ ततो धर्मज्ञानाभ्यां यत्कृतं तदाह
तपसि ह्यध्यानेन तपसा हि द्यायां च विद्वद्विद्वान् वनस्पत्यं यथा शब्द-
प्रर्वनेन विज्ञेयं किं यथा शब्दं वनस्पत्यं तत्र तत्राह ॥ न नृपासना
तस्मान्निमित्तं भवति तपसा च विद्वद्विद्वान् वनस्पत्यं यथा शब्दं यथा शब्दं यथा शब्दं यथा शब्दं

त.सु.१०
१३२

एवंदोषाभावेनिरूप्यमयकयादिहेतोवायावमसिचमिहनेततोयत्कृतवान्तराहस्त्रोक्तमेव॥ तत्रप्रथमं पूर्वतावेतस
प्रबुद्धमित्याह तद्विलोकोति यत्स्वेनअभिधिर्तत्पुष्करंदि यद्यापिलोको॥ प्राक्पूर्वद्विदसे॥ अनेनेवप्रकारेणअने
नेवचपप्रेनलोकात्मिकात्मिकत्वमित्यास्तीतिअचित्तयत्॥ कल्पयितास्तीतिनुर्चित्तमविमर्शः॥ ब्रह्मणः शतवर्षे
शतैकल्याभवंतीतिकल्पतेप्रसङ्गंरुच्यतेकल्यातिहकल्यात्तत्सर्वगत्यरहवअन्यात्सङ्गं॥ तेनेकेकः कल्पः
संवत्सरेऽहोवत्संख्यापरिमितः॥ मध्येतत्तिरुत्समेदः आकल्पयितुंनशस्यतश्चिन्तनामातएवाकर्तं तथासतिप
प्रकल्यापिषच्छुन्नराशतत्रयपरिमिताभवंतितराहवकल्पेपिप्रथमेवज्ञगन्निर्माणैकतमितिअनेनलोकात्मकान्ता

तद्विलोकावियद्यापिपुष्करंयद्विधितं॥ अनेनलोकात्मकान्तास्तीत्यचित्तय
त् ७ प्रमृक्तोन्तरादिप्रभावत्कर्मचोदितः॥ एकंअभासीदृष्टाविधामिहप्रसधा

नानितिविमर्शः संगच्छते ७ ब्रह्मपूर्ववदेवकृतवानित्याह॥ प्रमृक्तोशमिति तदाज्ञानानर्जतदेववापप्रमृक्तोशमा
विश्वएकंप्रमृक्तोशमुरुधाअभासीत्॥ ननुभगवन्नाभिकर्मनकथमेवंक्रमहेतिद्वत्पाशंकाह॥ भगवत्कर्मचरित्त
ति भगवरीयस्यैवभगवतएवकर्मप्रसक्तोत्पत्ति तेनमेदितः तदाभगवत्कर्मणामेदित्तत्प्रभगवत्कर्मरूपत्वात्त
तस्यापसधः कृत्वातेनैकस्यत्वेदनाह॥ एकंअभासीदृष्टयति एकमेवतद्गुरुधाअभासीत्॥ अत्रोत्तरलोकाभेदेनसहस्रशः
त्वेदनाहृतवान्॥ आतिभेदेनविभागिकियमाणेसत्तादिभिः कृत्वात्रिधैवभाष्यं प्रसिद्धलोकमयवहारेणभेदेकिय
माहोदिसप्रधाअभासीत्॥ चतुर्दशलोकाभेदेनविभागकृतवान्

एम०
१३२

१३

ननुसर्वेषामेवलोकांजीवाधिष्ठानांनिकियमाणस्तावकथंचतुर्दशलोकेष्वेवकीटिशोनीवसंघास्यास्यंतीत्याशंकाह एता
वानेवेतिनीवासीत्यानभूतसलीकसंसंख्यासहस्रयुर्द्व्याभेदोविभागः एतावानेवचतुर्दशधैवद्विधिएववहिसर्वेनी
वाः प्रधेययीएजसाः अहंकेस्यमिविधत्वात् तामसाः सप्तपंचमहाभूतानिमात्राः कार्यचैति चत्वारः सात्त्विकाः अंतः
१९

एतावाननीवलोकासंसंख्याभेदः समाहितः धर्म
स्यस्यनिमित्तस्यविपाकः परमैष्ट्यसौ ॥

करणासचतुर्विधत्वात् अत्रैवहिसर्वेनीवाः समाहिताः भवंति सम्प्राहिताः स्थानविभेदेनसमकृत्स्यापिनोभेदः॥ नन्वे
वंकथेसामर्थ्यं ब्रह्मणः भगवदाज्ञायामपिस्तः सामर्थ्यसाधेकित्वादिताशंकाह धर्मस्यस्यनिमित्तस्येति अनिमित्त
स्यनिक्रामस्यदशशताम्बधेयस्यतत्तन्मसाधितस्यविपाकः फलं असौपरमेष्ठी वदुन्तन्मसाधितकर्मफलत्वात्
सूत्राद्यकारणयुक्तमित्यर्थः ॥

त. पु. १०

१३३

प्रवसाधारतुं जगत्कालो नानावातेन निरूपितं आधेयभूतस्य लोकात्वात्मानं न विध्यतीत्याशंक्य कालवशात् त्रीवसा
विषयत्वमिति कालमस्मादना भगवत उत स्यादिकं त्वं त्वं कृतवतः कालविभेदे न कालमेव सर्वं हेतुं मयमानस्य काल
जिज्ञासा उत यन्मातरा एवमिति विदुः ॥ यदा स्मृतिः ॥ बहुरूपस्य हरि रदुत कर्मणः लक्षणैरुपस्थाप्य तद्यथावद्वर्णयितुं संवदः ॥
कालो हि भगवतो लक्षणं असाधारणं धर्मः ॥ जगत्कालं त्वेनाम जगत्तु स्य काल इत्यर्थः ॥ तत्त्वं कालसहितः यः आत्मा स भ

विदुः ३० यदा त्वय बहुरूपस्य हरि रदुत कर्मणः का
लाख्यं लक्षणं प्रत्यक्षं यथावद्वर्णयिष्यमी १० ॥

गवान् अतएव बहिरिव भगवान् गृह्येच्छन् ॥ भगवतोऽतिस्मृत्वा त्वं लक्षणं मयि श्रुत्वा हर्षेण ॥ कलयतीति कालः कलनं वा ॥
सर्वस्यापि बलुनः आकलनं प्रदर्शनं वा भगवद्दर्शनीयमेव ॥ अतएव काल इत्यस्मात्प्रत्यक्षं लक्षणं न स्यात्
रणं ॥ अदुत कर्मणात् ॥ यथा आकलनेन ते भगवान् दुर्तं कर्म करोति ॥ यथा वा आकलय्य एकः सन् बहुधा भवति ॥ यथा वा
आकलय्य सर्वेषां दुःखं स्वयं दूरी करोति ॥ मार्गत्रयं वापि कालो ज्ञायते ॥ तादृशस्य लक्षणं भूतस्य कालस्य स्वरूपमवस्थाताम् ॥
अतोऽस्मात्कलनाद्यर्थं त्वं लक्षणं समर्थं वा ज्ञातुं शक्यं इति १० ॥

राम.

१३३

जिनदत्त म. ७ ने ४ =

सर्वकालस्य अवश्यं निरूपणीयत्वे असाधारणधर्मत्वात् कालं लक्षयति ॥ गुणमतिकारका इति ॥ कालो ह्यनूत्तरीयः अतए
व न प्रत्यक्षः किं तु कार्यवशाद् अनुमेयः ॥ अतस्त्वलक्षणे नैव प्रमिष्यतां सुवर्तुं शक्यं ॥ कालस्यैव लक्षणं भवत्यदि धर्मिणो ध
र्मस्य कार्योद्भावितं लक्षणं स्यात् ॥ नरेवासंसाधारणं भवेत् ॥ तत्र विषयवैलक्षण्येन लक्षणं विशेषणमयं ॥ तत्र प्रथमं गुणम
तिकारकाः कालः गुणानां अतिकारः अन्योयसंश्लेषः आकारेण स्य ॥ अमूर्तत्वात् कार्यं द्वारैर्बलं लक्षणं कार्यं पुनः प्रकृतं

मेवेत्युक्तं ॥ गुणमतिकारो निर्विशेषोऽप्रतिष्ठितः पुरुषः
लंडुपादान्मात्मानं लीलयामस्तत्र ११ ॥ श्रीगोपालयनः

लकलंडपा
नं १

गुण १
गुणास्मादावस्थारूपाः ॥ येन भगवद्गुणेन गुणानां अतिकारो भवति ॥ प्रथमतः सत्त्वादि रूपेण विभित्रो भवति ॥ ततः स
त्त्वात् अस्मीत्यसंभ्रमितं तां भवति ॥ स गुणः काल इत्यर्थः ॥ इदमेव भगवतः आकलनं ॥ कियाशक्तिरूपः प्रथमो गुणो मुख
यो अथैव प्रकृतो ज्ञातः तत्र कियाशक्तिर्भेदात् अस्मिपि संति ॥ तेषां विशेषणानामभिवर्तते ॥ स एव कृते गीतासौ कामयते तिकामः
तथा तस्य लोकाग्रहि कार्यं धर्मवत्त्वेन कार्यो धेयं तथान विशेषणं सिद्धं ॥ यथा मनीषमोऽहो कामादयः तथा न कस्य ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ੧੦

934

[illegible]

सर्गेनवविधस्तस्य प्राकृतोर्वैकृतस्तयः काल

द्रव्यगुणैरस्य त्रिविधः प्रतिसंक्रमः १४ ॥

सर्गः

[illegible]

महोदधिगतो दृष्टश्च मरीचाऽपारेयार्थकश्चेति वा। त्वात् प्रलयकालीनश्च जंशरूपमिति २-

मकारे १३५
वित्त १३५
दत्ताग्रहः १३५

महाराष्ट्र

सर्गान्नवधिधत्सुपपादयति॥ आद्यस्त्विति॥सर्गाव्यवधिभेदेनकालतः कियथा तथा॥अतस्तत्पेयिष्युः पारं पर्यं नट्य
रु १ महत्वेनप्रकारेणजगत्सर्वतथोक्तं॥अतो जगत्सुवात्रसर्गे तुमहात्सुनः २ भूतमात्रेन्द्रियधियो जन्मसर्गकृदाहृतः॥ तैत्ति
रुष्ययजुःकालितेनसर्गत्वमसिह ३ तृषष्टः परंयथावर्तयति॥महत्तत्त्वमनकदलं जन्ममात्रं॥ किंतुमहतो जन्मसर्गलब्धाद्याः

तथा ब्रह्मसंयथापि
चित्तमनेव बुद्धितया
त्यत्र मत्स्यः

आद्यस्तमहतःसर्गो गुणवेषममात्मनः ॥ द्वितीयस्तुह
मोयत्रद्वयज्ञानक्रियात्मकः १५ ॥ १५

— १५ —

नाम हे तुम्हः गुणानां विषयो भावः । तत्र सर्वधीनिमित्तं ॥ अत्रावतो धीनिमित्तत्वे सत्त्वं नो निमित्तं विष्णुपारसः ॥ अतानि
नामसन्निधेयमादिभावे तु स्थिमादि हे तुल्यं ॥ अहम्-सकाशात्पुण्यमो विषयमस्तदेवमहं तुल्यस्यैव त्वत्प्राप्तं हि तीमहाह
द्वितीयवित्तिः ॥ अत्राविज्यमानां त्रयस्य तेषां अहम्-अहंकारः सत्सर्गाद्वितीयः ॥ अत्राविज्यत्वं तु यत्तल्लमाह ॥ यथासर्गगुण
वेद्यमयमेवेति ॥ एवं यत्तल्लमादिक्यापारमत्र त्रयो यत्किं-तु इयमविधूतं ॥ तानां प्रत्ययं देविक्या भाविका ॥ अयोना
वेद्यमयमेवेति ॥ अयोनां विधौ यत्तल्लमाह ॥ यत्तल्लमादिक्यापारमत्र त्रयो यत्किं-तु इयमविधूतं ॥ तानां प्रत्ययं देविक्या भाविका ॥ अयोना

शुद्धसत्त्विकम् १

ह.सु.१०
१३६

अथ प्रश्न १२

तृतीयमाहः॥ भूतसर्ग इति॥ अत्रापि तु शब्दः पूर्ववत्॥ यथा सोभाये सायथा वा ज्ञानक्रियाविषयाणां तथा परिणामहेतु
रूपस्यापि तत्त्व रूपं मोक्षोपभावापन्नं वेत्तव्यं इति मोक्षं तन्मात्रं त्वेन विवक्ष्यते॥ मोक्षाशरीरसाधकभूतं त्वेन॥ तं तु
भयमाह॥ तन्मात्रोद्भवशक्तिमिति तन्मात्रपंचतन्मात्रारूपः इयं शक्तिः परिणामः तत्तद्विस्तृतं नैव सगर्भं इत्यर्थः॥

भूतसर्गस्तृतीयस्तन्मात्रोद्भवशक्तिमान् च
तुर्थं हिन्दुः सगोमयस्तन्मात्रशक्तिमकः १६ ॥

एवं त्रिभिः सर्गैः कार्यनित्यद्योतितं विभज्यते॥ तत्र प्रथमं चतुर्थं हिन्दुः सर्गः ईदृयसंबंधी सर्गः॥ ईदृयाणां स्वरूपोऽयं
त्रिनेसर्गः किंतु कार्योपयोगित्वेन॥ अतो तु चतुर्दशः कार्यमित्रतयोत्पत्तिमाहृत्य र्षसर्गः पूर्ववैक्यो जितः॥ यत्स्वित्सं
चतुर्दशः॥ स्वरूपकार्ययोर्भेदं निरूपणार्थं॥ ह्यनात्मकः क्रियात्मकश्च॥ उभयं हि इदं कार्यं॥ क्रियात्मकत्वेन भूतानी
द्वियाणि चोक्ताभिः॥ ह्यनात्मकत्वेन तन्मात्राणि धियश्चोक्ताः १६ ॥

सम०
१३६

पंचममाह वैकारिक इति॥ वैकारिकः सात्विकः देवानां सर्गः॥ अत्र देवानां सर्गस्वरूपं तत्त्वमिति॥ अतो हिन्दुत्वेन अयं व्यवहार्यते
न च द्वे विधाभावात् न पंचममाहति॥ यथा ज्ञाने ईदृयाणां पंचमं तत्क्रियायां चतुर्थं देवताप्रेरणां देवादेव तद्वद्वत्पुत्रं॥ वै
कारिकत्वेन विरूपता देवताद्विरूपत्वं त्वेन चोदेवानां किं कार्यं प्रेरणत्वं तयो जितं वाप्योद्भवोपपद्यत इत्याशं कथा य
न्मयं मन इति॥ पंचमसर्गं प्रचुरं मनः॥ यथा हि द्रव्याणां सद्भावविमनोऽतिरिक्तं एतन्मात्रं क्रियोद्भवः॥ अतो यथा यमि
त्वापाह न हि सत्तातीयमिदं मनोऽतिरिक्तं एतन्मात्रं चेतने न हरेव सर्वं चाभिप्रायं न कर्तुं शक्यं॥ अतः सामान्यतः मनोयथानियोज

वैकारिको देवसर्गः पंचमोऽयं मनः यस्य स तमसः सगोमय
स्त्वबुद्धिः तः प्रभोः १७ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥ ॥

कंतर्धे ईदृयदेवता अपि॥ वैकारिकत्वेन वैक्यं॥ वैकारिकत्वं पूर्वस्वरूपं॥ मेरकत्वसुतरूपमिति॥ यद्यमाह॥ यद्यद्विचि॥ ईदृययास्त
त्वं भगवतो न संभवतीति अत एव नित्यविरूपा अपि द्योतयते॥ साके वलं नामसी अविद्यायुक्तं त्रिमायानोमध्यप्रथमायाः प्राकृ
तद्विषयत्वात् साकृतेः सावातत्कार्यं वाद्युहते॥ अतो यद्वहणं तामसः यद्यः सगोमयः॥ तामसत्वमात्रेण विषयविरूपतसर्गो
तथा स्थातुः अतस्तत्त्वमयस्य रूपा तु शब्दः॥ अद्विष्टं तो ज्ञानरूपं॥ नन्दज्ञानेन प्रवृत्तिकारं जन्तवत्प्रियाभूतमेव किं वि
दुस्यते तत्त्वकथं सर्वं तस्मात्मावादिताशं कथाह प्रभोरिति सप्रथमं सदा तत्र प्रकाराणि सद्भिः किं कर्तुं शक्नोति अतो
सदा तन्मात्राविषयस्य अविद्यास्तं विषयार्थं १७ ॥

कीर्तिकर्तव्यं

पृ. ६१०
१३७

एवमाधिभौतिकप्रकारेण निरूपितान् यद्दुस्संगतं पश्यं हरति चरित्रे प्राकृताः सर्गा इति ॥ एवं विभागं वेत्तुं कुर्यात् सप्रभा
दिमयोगात् तत्सर्वं व्यक्तविधा भवेत् ॥ एवं प्राकृतानुपश्यं हरति वेत्तुं सुखावधानं तथा मे हो ज्ञातमस्मात् ॥ वेत्तुं तानपीति ॥
प्राकृतकार्यं वेत्तुं तं प्राकृतं निरूपितं निरूपितं भवतीति अत्र निरूपितं वेत्तुं तान् भवेदोन सखरूपं वासि चैत आतोमिष्ट एव
स्यात् भवत्येवं ते भेदाः श्रोतव्योऽप्यः न स्यो ज्ञानातीति भावः ॥ अतोऽप्यसंगम्युदासार्थं प्रविष्टं तत् ॥ नन्वेते प्राकृतं वेत्तुं कोऽपि
लोकिकाः भगवद्भक्तिः कथं श्रोतव्या इत्याशंका ॥ रजोमाती भगवद्भक्ति यदा भगवान् रजोमाती मुनिं तत्सर्वं हरेत् रजोवाको

चरित्रे प्राकृताः सर्गा वेत्तुं तानपि मेष्टक रजोमा
ती भगवतोतीत्यर्थं हरिमेधसः १८ ॥

मार्चं न जने तदेवं लीलां करोति ॥ अतो भगवल्लीलात्तात् श्रोतव्या एव सर्गः ॥ ननु न सर्वा भगवल्लीला श्रोतव्या यावानर्था इत्या
न इति स्या ये न लोपयोगि मेव लीलासंभेदा शंका ॥ हरिमेधस इति ॥ हरिः सर्वदुःखहर्त्री मेधायस्य ॥ भगवद्विषयिणीया
काश्चित्ते मेधसर्वदुःखहर्त्री तस्मादाकाशि भगवल्लीला श्रोतव्यं किंच ॥ नियता विषयवुक्तिर्भगवत्संभित्वेनात्र बो
ध्यते ॥ अतो लीलां तेषां रूपाभावात् प्राणीनाः कालसंभित्वात् तत्सहजा शिकाल होय निरुत्थं च अवश्यं भगवदीय
त्वेन ज्ञातव्याः ॥ एतदेवाभिर्न धाय मेधः परं यथा मेधा शब्दो बुद्धि वचनः एवं मेधस शब्दो पितृ प्रत्ययः १८ ॥

लम.
१३७

अष्टि ७१

लीला लीला र्गस्य हृत्

अतः प्रत्यक्षः ॥ ननु तदेव एव रजोमाती वत्सो दुर्वपदिवः इति द्रष्टव्यं यत्नः

तत्प्राप्नोतमिति सुपपाद्य वेत्तुं सुप्रथममुपपद्यति ॥ सप्रम इति ॥ वेत्तुं ते सुमुखिं बो मुखः ॥ अन्वप्रथमतः सत्संज्ञाकारात् सत्संज्ञं ॥
अमुखावाधकं त्वं प्रेक्षते प्रकियोत ॥ अतो सुमुखिं बो मुखं त्वं वेदपरि कल्पितः सर्वतीव्रवो यो गतिमाधमं नो यो कल्पितः ॥ प्रमत्तात्
हर्म्यं विष्णोर्गच्छति ॥ अथाऽऽदिष्टः ॥ तेषां भाग्यमाणा अपि नापसरति न तत्संख्यायाम् कर्मणां दण्डाणां मेदय वा दुःखः स ए
वात्रावाधक इति वदन्ति ॥ ननु तेषां सत्त्वं ज्ञातः स्यादत्र तामप्युमानः तस्याः भगवल्लीलात्ताभावात् चकार एते विष्णुस्तु निरु
पिताः परिग्रहीताः ॥ दुःखसदयो वाचकारेण परिग्रहीताः ॥ वनस्य तयः अथात्वादयः ॥ यद्यप्यतो वनस्य तो नो प्रहर्षो पालने दिव्योऽप्रा
धान्यात् वेत्तुं सत्त्वं त्वं वेत्तुं वाचनं सत्यमिति श्रुतेः ॥ पुण्यसंहिताः सफलं वनस्य तय रजो रहिताः सफलाः वेत्तुं वाः उषधः श्रीदिव्यवा
यः फलपाकोताः ते हि मुक्ता भवन्ति ॥ ततोऽन्यथा शरण्यं मेदो रूपाः अज्ञानात्मकाः तत्कारणं वेत्तुं वाः अत्र स्थित्यात्मकाः वेत्तुं वा यथा

सप्रमो मुखस्य र्गस्य विधुः फलस्य चयः ॥ वनस्य तो यधित तालत्कारा वरी धो दुःमाः
उत्तो तत्समः आया अतः सशानि शिवायः १९ श्रीगोपाल यमनः ॥

नृदेवावश्च ब्रह्म योगिनः ॥ वीरुधः सोमादयः तृणादयश्च ॥ तेषां प्रकथयत्पूर्व ॥ दुःमाः सफलं तयः आयादयः ॥ एतेः वा दु
धेः अद्यमानेः अतो एव सुप्रतिष्ठिता भवन्ति ॥ भवेत्तं यो यद्वा पानं केन धर्मो कं सर्गं त्वमिषा र्गस्य नाम्ना धर्मा विद्वि शति ॥ उक्तो तत्सद
ति ॥ एते हि सर्ग रूपाः ॥ आदिभाव रूपा वक्तव्याः ॥ ते खच तमिर्बिंशत्यै र्निर्णयं ॥ उक्तं लोकांशः संवाये येषां तेषां भक्तिं जलो
दि कं ऊर्ध्वं विद्यमाना ॥ अनेन नूतनं विद्यमानं ॥ वेत्तुं हि किं यदा बोध्यते पादपाद इति तेषां बुद्धिर्निरूपिता ॥ तयः प्रायश्चित्तमा
भावाः ॥ अज्ञानं त्वं वदयं वसितं ॥ प्रापयद्वा ह्युत्थं वदं विषयं त्वं निरूपयति ॥ अज्ञः स एव इति ॥ अतः स एव नाम वेदं जनि तत्स
विषयकं तानमली सत्यः ॥ यद्युभा नैव होणात्सर्वं विपत्तं सति सर्वज्ञानं न तद्विद्युत्तरे वता परं ॥ अतिमानो तु स एव बुद्धि
शिवायश्च हल वितस्मादि परिमालेन यमरहितः ॥ प्रि शेषं संज्ञा रहितः वा १९ ॥

१७५
१२८

एवं सप्तमं निरूप्य अष्टमं निरूपयति तिरश्चामिति तिर्यग्गहारसे चारोयेयांतेति च तिरश्चोचनीति ॥ गोमिर्नक्तिर्नित्यं प्रागेने
व गच्छतीति ॥ तेषां सर्गश्च सुमः अन्त्यमं ह्युकोपयोगितात् ॥ सोष्टाविंशद्विधः तत्त्वानां तत्त्वानां तत्त्वैरेवमस्ति तस्य प्राथित्तवा
तु यद्यपि बहुबोभेदाः संति तथापि नेदं कप्रोधान्वादादिशद्विधेयवमतः अमेवामत्रैवातीवोवस्तते ॥ वैहृततत्त्वानि
एकरिष्यते ॥ एते व्यामपि पूर्ववच्चतुर्धा लक्षणमाह ॥ अविद्वद्वि वेदने विस्मयकर्मव्याकर्तव्यानुधानं पारलौकिकज्ञानं
न वा तद्विना ॥ अविद्वद्वि ॥ भूरिश्च अधिकं ततो येषां अतलमसां अभिज्ञताः सहेमे जातेपिन ज्ञानयुक्तः ॥ ये तु देवपशवः वेकुंटा

तिरश्चामष्टमः सर्गः सोष्टाविंशद्विधमेततः ॥ अविद्वो भूरि तमसो ज्ञाना एता ह्यष्टावेदिनः २०
मोर्जोमहियः कृष्णः शूकः शूकः गवयो हस्तः द्विशफाः पशवश्चेति अविद्वश्च सप्तम २१

रिष्टिना हृत्तावाते कालाभिर्नानावर्तनीति नैर्लक्षणायाः किः एतेषां सर्वे द्वियसकुवेष्टिणा लोमेव विशेषतः पशव्यानुज्ञानं
ति ॥ चरुं एदिमिलनमिहृत्तमो भूयस्त्वान् ॥ हृष्टावेदिन इति ॥ हृत्तानुभूतस्त्विति श्रूयः चित्तादितावोवेदने वेदः वेद इति ॥
अज्ञानं तेषां भूतस्थानं ॥ मोहो विषयः ॥ ईदियाणि प्राणमात्रपर्यवसितानि ॥ बुद्धि लवतु भवत्पुंषे ॥ २० ॥ एते त्रिविधाः सांति
का द्विशफाः मोतोः एजसा हस्तः शफाः ॥ तामसा इतरे मोक्ता गुणानीहीनता परा ॥ नवद्विशफागवा द्यः ॥ हृष्टा हृष्ट
ह्यम
गवयो गेहृष्टाः हृष्टवै कृष्णगम्यः ॥ एते द्विशफाः ॥ एते पुनर्यज्ञपशवः तिर्यक्पशवः ॥ द्विश
फाः पशवश्च ॥ यत्र यशो वा निदिष्टे ते तत्रैवेति श्रुत्याः ॥ अविर्मेयः उच्यते सप्तमेति सेवो धनं पशुगणनायोगवद्वक्तृत्वं स
अन्यथा ज्ञाननिवारणार्थं २१ ॥

नवेदः अ २

एम०
१२८

खेकशफाः इत्यदयः ॥ मोर्जोमहियः आरण्यः ॥ शरभोष्टापरः चमरी गोसहृष्टोमगः चकारात् अमेयप्रसिद्धा
आरण्यः ॥ गोमृचमरीणां द्विशफां तानभगवत्सृष्टाः कृतारितिसंविधानं नैपुण्यार्थं ॥ अतएव बहुविधामि
ज्जिभिर्मेयिगुलनेन सृष्टानवर्तितया हृत्तावैष्टिनिदिष्टानं पंचनखेषु ब्रह्मसंद्देशकको ॥ पंचनखामनुष्याश्चपि
तया हृत्तावैष्टिनिदिष्टानान् ॥ मनुष्याणां पयि यद्यपि पशुत्वं श्रुतिसिद्धं तथापि विद्वत्किं न तत्र नतीति तद्विद्वदः २२

इवेष्टोश्च तरे गोर्जः सरभश्च मरीतया ॥ एते चैकशफास्ततः श्रुतपंचनखान्
पशून् २२ ॥ श्राष्टगलोहृत्कोष्ठा गोमोर्जाः शशशृङ्गको ॥ सिंहकर्मिर्गजः
हृत्मीगोधा चमक एव ॥ २३ ॥ कंकगध्रवकपेन भासमल्लूकवर्हिताः ॥ हंस
॥ सारसवका हू काकोल

यवोदशश्चादयः तत्रमकरदयः सर्वे अर्चयैकविधाः अंजनाः ॥ कुर्मो
जलचरेष्विह अंजनाभावात् तृणगणितः ॥ मकरदयश्चिन्तादिह देनसंघारयोपियरिहरीताः ॥ अंजनात्त्वसामात् २३
॥ तत्रापि प्रधानभूतास्ति हि शक्तिः ॥ कंकोति ॥ मल्लूकोपि पृथिविशेषः न तु सृष्टः ॥ तं विद्यामित्रसंकेतो विराट् ॥ पशुक
मेतदभावाच्चादिह देनसंस्मा अपि सर्वे परिरिहरीताः ॥ २४ ॥ श्रीनारयणमनः ॥ श्रीएधावल्लभाय नमः ॥

तृपुः १०
१३९

मनुष्यः २
एवंभोग्यमोक्तानिदिश्यतः कृतमनियामकानिदिशति॥ अर्वाकुलोतति॥ उश्वोत्रहर्ववज्जननं व्यावर्तयति॥ अ
वीगवश्रोतआहारसंवायेयस्यसन्ध्यासर्गः एकविधएव॥ सर्वपंचनखाः ज्ञानवरेऽपि तथा एकपादान्नचएव
तस्मिन्कलेनसंतीतिवा॥ तेषां हर्ववल्कूलमाहर्जोधिकारि॥ रजोयुगाएव तेषामधिकः॥ नशालिकानां विनामस्य

१३९

अर्वाकुलोतानुनवमः कृत्ररेकविधोऽनं रजो
धिकाः कर्मपण्डः खेचमुत्तमानिनः २५ ॥

इति येषुनर्गवरीयासिमुल्लातीताः देवाएव नराः॥ ब्रह्मसृष्ट्या नवमवति॥ प्रकल्पेवा तदभावः॥ भूतस्या नीयं
रजः सर्वसकर्मपण्डः कुर्वतएवतिष्ठति॥ शोऽखेचमुत्तमानिन इति बुद्धिः चकारास्तु खेडः खसाधने च २५ ॥

१३९

नेदिमालिनेवांमोएलानि॥ प्रनेन विषयेदिमनिदुपण१५

इदिमालिनेवहृदाप्रः सफेक्तः प्रागेव५८

एवमाधिभौतिकादिभेदेनस्यावरजंगमामनुष्याश्च निरूपितास्त्वय एव॥ अमेस्थानरूपमिना अपिनसर्गत्वेभानुवति
दाह॥ वेहतास्त्वय एवेति इति॥ अरेवसर्गश्च सत्तमेति॥ मनुष्या एव पुरुषपरिपाकवशात् देवा भवन्तीति केचित्॥ अतो न वेव
सर्गः युगानां भेदोऽतएव संभवात्॥ उत स्वभाववदधिधोपि उपपन्ना उपसंहारश्च विधेः अतश्चकारः देवसर्गश्चेति
तमेति संबोधनं देवानां फलरूपत्वापनार्थं सदेवसर्गो द्विविधः॥ एकौ वैकारिकः सात्त्विकः अपरे वैकौरिको विकारजोऽतः
सदृशमः तत्र प्रथमे निर्णयमाह वैकारिक इति तु शब्दः अस्माद्वैकारिकाद्देवमाह॥ यः सात्त्विको वैकारिकः समीक्तः पंच

वेहतात् नरादेव पुण्य
परिपाकते नानः २८

वेहतास्त्वय एवेति देवसर्गश्च सत्तमः॥ वैकारिकस्तु यः प्रोक्तः कोमारलूभयात्मकः २६
देवसर्गश्चाध्विधो विधुधपितरोस्तुः॥ गंधर्वास्तरसः सिद्धा यस्तरसो विचारणा २७
भूतमेतपिशशाश्च विद्याधः किन्नरदयः॥ दशैते विदुस्त्वाताः सर्गसिद्धिं प्रसक्तुः ताः २८

मः कोमारलूदेवोपि भवति मनुष्योपि भवतीति उभयनिरूपणं नैव निरूपितः॥ अतः पृथक् तयोः सनवक्तव्य इति तु शब्दः
देवसर्गत्वेकविधोऽतो नरभेदोऽपि विधुधधारेवाः ईशदयः॥ एकैपितरोस्तु एवैकं धर्मीशरसः॥ ए
केल्लिङ्गाः॥ एकैयस्तरसोऽसि एकैचारणाश्च यस्तेऽपि वैति केचित् २७ भूतमेतपिशशाश्च॥ विद्याधोऽपि नास्तीति
वित्॥ किन्नरः किंपुरुषादयः एवं सर्वानुपपाद्य उपसंहारि॥ दशैते विदुस्त्वाता इति॥ संबोधनं हि हस्त्यर्कः॥ तेनाऽन्य
था कथनं भावयितुं विष्यसज्जसंल्लगता एते सार्गाः २८ ॥

ਪ੍ਰ.ਸੁ.੧੧
੧੪੨

अनुमितिकालं शततमह। सकल इति। यः परमाण्वतो मुंके परमाण्वभाप्रोति। ततः सत्यपि परमाण्वतमुदवतिस परमाण्वकाल इत्यर्थः। एवं चो विशेष्यभुपः सन्नात्स्यविशेषोभयो मुंके तदो गेन स्वयंवादि शेषत्वं प्राप्नोति परममहान्कालः। तुराहो हि ह न तस्याभ्यासः परदिनेन ह। एदमाद्यं तां कालं निरूप्यमानं निरूपयति। अहं ह्यो परमाण्वस्य इति येन मागोहस्य परवर्त्तकं गच्छति तस्मिन्मागोहस्य। अहं यो यथा तां कालां प्राप्तिं परममाण्वकालः। यथा परमाण्वकालस्य परममाण्वकालस्य परमाण्वकालः। यथा तां कालं न सर्वं मिदं नोदयं ह्यहं एषां लक्ष्यं अति कालं तिस परममहान्कालं वत् एतलकः। अत एव यो ज्ञः सराणः स्मृ त इति

सकालः परमाहर्षेयमुक्तं परमाणुतां सतोविशेषमुपलुप्तकालः परमो महान् ४ अणु
दीपरमाणुस्मात्त्रसरेणल्लघुः स्यत्तः जालार्कश्चमृगगतः त्वमेवानुपतन्नागं ५ त्रसरेणुवि
क्तं मुक्तं यः कालः सान्द्रादिः स्यत्तः ॥ शतभागल्लघुः स्यात्तस्त्रिभिस्तुल्यः स्यत्तः ६ ॥

तत्रप्रमाणमहोत्तराणां सन्तुप्रत्यक्षत्वाह जालाकेशमजगतस्तरिणवाकूमर्णोत्तःप्रविष्टसूर्यशिमिभुवरागतोभवति॥अ
वगतोर्मेत्यक्तद्वयमाहवहोभवानुभवमूर्णोइति न तत्रेश्वर बोधमौपतंतिकितुमस्मिन्नेवरासोआकाशतत्कडीयमागच्छति॥
एकवचनमहोत्तरांतरेभेदद्वयुदाहृतः॥५४॥असरेण्णकमिविति॥असरेण्णजितयस्यवानुकालःसन्नुत्तरोभवति॥सहवदुत्ति
शतभागोवेधःशतोशोभाःशतशोभोऽत्रापरिमितवाचीत्याह॥तुल्यः॥शततुल्यःएकोवेधश्चत्वारो॥वेधत्रयनलः ६॥

एम्.०
१४२

[illegible]

निमेषस्थिलबोतेयआम्नातलेखिभिः कृणः सृणानृपंचविदुः काष्ठांलघुतादशपंच ७
लघुनिदैसमाम्नातादशपंचराडिकातेदेमुतूतः प्रहरः षट्प्राप्तः सप्तबानृणां ८ ॥

चनुष्टयं गणितमिति तत्रागणन्यायप्रयोजनभावात् ॥ संध्यसंध्याश्रयिरेकोणश्लेषधर्माश्चित्तिरेतत्वेन एवमव्यायुर्निरूपकत्वेन
तस्याग्रे प्रयोजनभावात् ॥ तत्र धर्माश्चैकैकोणश्रुतं तत्तिरेतत्वेन त्रैलोक्यधर्मकलोकायुद्धिर्निरात् ॥ उद्यनसंक्रमयन्त्वातिविदि
रोधश्च ननु नष्टनिवित्वाका तद्वर्षसंख्यायां तद्वर्षाणां प्रमाणमिति ॥ अष्टधर्माः परिगणयन् नैतत् धर्माहं मन्वतश्च
कथनं युक्तं ॥ ४ श्रीमत्संख्यायाम् ॥ एवमव्यायुर्निरूपकत्वेन ॥ ॥

22

महिम्नः

त.सु.११
१५३

किंचयदिवस्माहोप्रमाहोस्तप्रतनाडीपरिमाणमेवस्यात्रदेवकल्पनमुचि तं बर्कतेतिदपरिमाणं तदर्थमात्रमाह ॥ द्वादशाहपलो
स्मानमिति ॥ द्वादशाहसह उभयतानेमुनाधिकमावोबुद्धातइति तुज्ञानार्थद्वादशार्धताउक्तो ॥ पले सुवर्णाश्चत्वारः सुवर्णो बौद्ध
शमार्थं पंचगुंजापरिमितो मासः ॥ गुंजा च त्रियवा ॥ द्वादशाहपलेन ताम्रैरापावं विधाय स्वर्णशलाका चतुष्टयेन मिलितेन मध्ये द्वि
द्वकं तैर्म्य ॥ ते च स्वर्णमावाश्चतुरंगुलाः चतुष्टिंशजितानो चतुर्गुणरीघाः तदाह ॥ स्वर्णमायेश्चतुर्भिश्चतुरंगुलेरिति धावत्यस्य

द्वादशाहपलोस्मानं चतुर्भिश्चतुरंगुलेः ॥ स्वर्णमायेः ऋग्विद्वायवस्य ऋल्लुतं ॥
यामाश्चत्वारः ॥ ताम्रैर्मर्त्यानामहनीउभे ॥ पकूः पंचदशहानिमुक्तः ऋल्लश्चमानुर १०

जलेतवमातितावतिप्रविष्टे शुभं भवति ॥ एवं नात्रिकापरिमाणमुक्ताततुर्दशकालपरिमाणमाह यामाश्चत्वारइति ॥ चत्वा
रैयामाश्चतुः ॥ पुनश्चत्वारैयामाएविति त्रिहापयितुं द्विरुक्तिः ॥ अहनीएविति ॥ उभेइति आहतिशुदासाय ॥ एवं भूभयं मिलि
त्वा एकमहः ॥ पंचदशहानिपकूः षष्ठ्यहो द्विधाः ॥ मुक्तः ऋल्लश्चेति एवमुक्ते च दृशंनयुक्तः मुक्तः ॥ एवमुक्ते एतत्तदीये
चंद्रावायुक्तः ऋल्लः मानदेति संबोधनं कृत्वेव च नानागण्यतामिति गुरोर्मानं ताता ॥ पंचदशहानीतिकलाप्रिमायं १० ॥

एम०
१५३

नपे.

तयोः समुच्चयइति ॥ तयोः समुच्चयो मेलनं मासः ॥ स उभयविधो भवतीति द्वयमप्यस्याभिप्रेतं ॥ पितृणां तदहर्नि शमिति चं
इत्यपंचदशकलासुयद्राप्रविशति तदा एकिः चंद्रोऽयं बधानात् ॥ यदा ततोपगच्छति तदा रश्मिः ॥ पितरौ हि जलं कृतं तमेव बध्नात्
सर्वं त्यज्यते ॥ तनुदधिबीकृतं यथास्माकं चंद्रे विद्यमाने ॥ विद्यमाने स्वर्वाद्यात्मनोऽप्येव एव विदिनमवस्था ॥ तथाते

तयोः समुच्चयो मासः पितृणां तदहर्नि शं दोताह तुः
अडयनं दक्षिणो बौत्तरं दिवि ११ श्रीगोपालयनमः

यौखर्ये स्थितिरमयीजिका ॥ चंद्रकलासु प्रवेशनिर्णयवेदमयीजको ॥ प्रवेशे बकलो मयि निर्गमहे बकला क्यः ॥ निर्गमो
दिनमिति अमावास्यायामहर्दिनं तयोर्भोजनकालो भवति योर्होमासां तु तत्राः शेरतइति ते यो दिन एवमवस्था एवं मा
सद्वयं स तु षष्ठमासास्त्वयनं द्वादशमासाः संबसरइति ११ श्रीरुक्मायनमः श्रीरधावलभायनमः ॥

मन्वास्व भोगं वृत्ते भोगं २

त.सु.११
१४७

नन्ववांतरमेहः किमिदं धनस्यासंकाहः॥ धर्मश्चतुष्यदिति॥ धर्मवांतरमेहस्य युगवांतरमेहद्वयं तमाह॥ चतुष्याधर्मः कृते मनुजान्समनुवर्त्तते॥ कालेनेव मेरितो धर्मः मनुजान्समनुवर्त्तते॥ तत्रापि मनुजस्यैव तवः चत्वारो वृत्तः कृतस्यैव तेषां प्रसूताभावः॥ द्वापरं कृतव्याभावेः॥ कलौ शूद्र एव॥ अतश्च तुष्याधर्मः मनुजान्समनुवर्त्तते॥ स एव धर्मः अस्मिन् युगे सुपुत्रादेर्न विपादेन वर्धते॥ तर्धर्मा कृता अनेन तत्कथमेवैतः॥ अधर्मोऽपि प्रियतश्नः॥ २१ एव युगानां सत्त्वपुनः कृतो हि न्यवस्था

धर्मश्चतुष्यामनुजान् कृतसमनुवर्त्तते॥ स एवास्मिन् धर्मोऽपि विपादे न वर्धता २१
त्रिलोका युगासहस्रं वहि ए ब्रह्मलोकं दिने॥ तावदेव दिशो तातयन्निमीलति विश्वत्

माह॥ त्रिलोका इति॥ त्रिलोका वहिः ब्रह्मलोक पर्यन्तं युगानां सहस्रसंख्या समुदायः दिने॥ महर्षिर्भारभ्य उपरितनेषु लोकेषु तावदि नमित्यर्थः॥ आ ब्रह्मलोक इति वचनं पातालादि ऊरुसाध्यं॥ तत्र दिने एव विश्वं ब्रह्म वनास्ति यावदि न तावदेव दिशो॥ युगद्युष्टा भवेति ब्रह्मलोकः॥ आयुर्लङ्का एव तिर्यमका भगवदिच्छावा॥ तत्र निमित्तो तस्माह॥ यन्निमीलति विश्वं स प्रिति॥ यस्मिन् त्रिलोका युगासहस्रं ब्रह्मलोकं वा नान्यं ब्रह्मलोकं दिने॥ त्रिधा भावनिमीलनमेव तस्य॥ निमीलनमेव युगो विद्मः॥ तातेति स बोधनमप्रतारकत्वं ज्ञापनाय २२ ॥

गम०
१४७

वदन्ति तस्मै

यथा युगमहतिः दिनव्यापिका तथा राशनमहती एव त्रिलोकाधिकेति॥ नियामको तस्माह॥ प्रति युगं सृष्टिमाहृत्यर्धं त्रिंशद्वसान् इति एव वसाने अलौकिकेन भगवता प्रारब्धो लोककल्पः यावदि हि ब्रह्मवसान पर्यन्तं मनुवर्त्तते॥ प्रबोद्धरूपेण लोकाः कल्पन्ति तस्याद्यं ते अन्तर्गता पर्यायः॥ अस्मो वा तस्मात्॥ पर्यन्ते लोककल्पः तदिदं भगवतः॥ ब्रह्मविद्याभिगदत्वात्॥ तत्र ज्ञानमहत्ते ह तस्माह॥ मनुर्भुङ्क्ते चतुर्दश अयं लोककल्पश्चतुर्दश मनुर्भुङ्क्ते अनुभवति॥ धर्मपालकत्वेन ज्ञातो तस्यैः

त्रिंशद्वसान् अत्र लोकाः कल्पो नुवर्त्तते॥ यावदिदं भगवतो मनुर्भुङ्क्ते चतुर्दश॥ सत्सं कालं मनुर्भुङ्क्ते साधिकां लोकसंमतिं २३ ॥

मनुर्नो धर्मपरिपालनरूपं कृत् तत्परिक्षिप्ते कालमाह॥ सत्सं कालमिति एकसप्तति चतुर्गुणानि सार्धैकपंचाशदियवकी धिकं मन्वेतरे॥ मन्वेतरे शोरोरुः॥ बर्ह्यं धर्मसाधनपरं ननु मनुर्नो तरेते नोपमुत्तमः कालः॥ तस्यासति मनुष्यादीनामुपभोगकालोऽस्य तत्॥ नापि सर्वस्यापि देशाचको मनुशूरः प्रियत्र तनुत्रेषु तत्र मातसरे वनेषु मित्रमन्वेतरे न स्यात्॥ स एव त्वोतरे निमृशति त्रुपक्रियो तस्मात्तामेमन्वेतरे विंशतिः॥ अतो मन्वेतरे शोरोरु एव॥ मन्वेतरे एषि स कर्म इति वाक्यान्वयः साधुसाधो मन्वेतरे २३ ॥

२१

ताना॥मन्वंतरेऽस्ति॥सर्वेषामन्वंतरेऽसुमनसोमनुष्याः स्वस्थः देवाः ईदृशऽश्वताराश्च॥एतेषुपथदेवबन्धि॥समुज्ज्वलमनुः
 ऋषिपतेभिषिञ्चन्तेऽश्वदृष्ट॥आद्यतोयतेऽनन्तरंमहाभ्यामयोर्ऽश्वतारासुमुपगच्छन्तानामतइतितेऽप्येवोक्ताः॥२४॥
 ३॥कामिप्रसवराण्यिष्टपैतृपुत्रवर्धन॥एष्यदेर्दिनप्रतिदिन॥देहिनेत्रायामाद्येर्दिनंदिनसहस्रसहस्रकःकल्येभिम्ब॥
 उक्तान्प्रसविशेष्य॥देवोऽनन्तवर्धन॥देवोऽनन्तवर्धन॥यतिऽश्वतारासुमुपगच्छन्तानामनुःपुनर्दिनसहस्रसहस्रकःकल्येभिन्ते
 कर्षवर्धनं॥तदेवा॥तथाकृत्यपि तदेवाभिन्त॥दयित॥एकैतीदमन्तरेदेवविष्णुमा॥देर्दिनमुपःपुनहस्यौकर्मलोचि

मन्वन्तरेशुभगवत्सर्वशान्प्रथयःसुखः॥भवन्तिचेतियुगपत्तुरेशश्चानुयेचतान् २४ ए
षदेनेदिनःसर्गोब्राह्मणस्त्रे लोकावर्तनः॥तिर्मकून्पितृदेवानोत्तमवोयनकर्मभिः॥
२५ मन्वन्तरेशुभगवान्विभ्रत्सत्सम्पत्तिभिः॥मन्वादिभिर्दिविश्चमवत्सदितयोरु
चः २६ ॥

याप्रकलं २५ एवंदिनमुपसंहृतवनिष्यामकेधर्मिकः प्रवर्तकस्याकोत्तार्थाधर्मस्यप्रगत्यानेवप्रवर्तकस्याह मन्त्रेतेरेषिणि। सर्वेष्वेवमन्त्रेतेरेषुलक्ष्यश्रुत्संलक्षितप्रगणनम्। लक्ष्यपूतिनिः शान्तमनस्योहादिप्रवर्तकेरेवतातेरे मन्त्राणिः सहितैरेद्विंशमवति। २६ त्रिंशोर्हव्यस्य यद्यपिलक्ष्यमेवधर्मपालयन्नुत्तमलक्ष्यति। तथापिलक्ष्यमेवौहस्यलतेत्तंशः मन्त्रार्यः अवगच्छाः २७ ॥ श्रीशारदावल्मीकनयनः ॥

एम०
१४८

[illegible]

तमोमात्रामुपादायप्रतिसंरुद्धविक्रमः॥कालेनानुगतार्थेष्वालेखंस्त्रीदिनामये २७ तमेवान्न
पिधीयंतेलोकाभूराद्यस्त्रयः॥निशयामनुवृत्तायांनिर्मुक्तशशिभास्करं २८ ॥ ॥

[illegible]

ह.घ.११
१४९

तदासंकर्याधुवात्तद्वितीः नन्वन्विनीकी हृति जनाभिमानियोदेवतात्प्रवर्तनवगताः॥ शिष्टमवेतनंअपिहृति मरादीयकथम
मिहृतिहृतिस्वाश्वलोमिःशक्तिरूप इत्यन्तः॥ तस्याभेःआकृतवैलक्षणायमाहात्म्यमाह॥ अष्टादशःपीडितामर्षतीति २९ तदन्तरं
अथहृताधनाःवर्षतीत्याह तादृशितावसिंधक कल्यांतिकाजिनहृतितामिधृताएवतवानलशोडिहाएवासिंधवःत्रिभुवनंजाय
ति उक्तमोद्यमाद्यःतत्सहितोद्योर्षतीवातःतेनजनिताः ऊर्मयोद्येयु ३० तदातस्मिन्सलिले॥ सलिले शेषः परमासनम
नंतः अतस्सर्वलोकांनाडुः॥ इहतीयोगनिद्रयातिनीलितारुःयोगनिद्रयंरुताविनीलनंविनीलनःतदन्तःआकृत्यीयस जनालये

त्रेनोकोदस्युमायाशक्तासंकर्यागनिता॥ योयव्याणमहर्लोकजानंभवाद्योर्हिताः २९ तावन्निभुवनं
सद्यःकल्पोतिथिर्निधवः॥ आवायं स्फाकटाद्योपचंडवातेरितोर्मयः ३० अंतःसतस्मिन्सलिलेआलिनंतास
नोहृतिः योगनिद्रानिमीलातःसूयमानोजनालयैः ३१ एवंविधेरहोर्षःकालगत्योपलक्षितः॥ अपक्षिगमि
नीवादिभिःसूयमानःहिरोनाधोगाथकीपीयमानश्चविनीलितारुःआलेशेतरत्पथः॥ एतास्यापिपरमाधुर्वयःशतं ३२
३१ एवंतस्योराविशिष्टावस्थाभिरुपितातदन्तरंतादृशेनाहोरात्रेणब्रह्मणआयुःहृत् एवंविधेरिति॥ ननुहितीपरिव
सत्यकथंमहृतिः कर्मस्यगत्यादीनांअभावादिस्वाश्वक्याहकालगत्यालक्षितेरिति॥ कालप्रवाहस्यैवमानत्वात्निर्विशेषकंनसा
मानमितिनायेनसाभायेनोपलक्षिताविशेषाभवंतीतिपुनरहोरात्रमहृतिः॥ एवमहोरात्राद्व्यापकमासवर्षादृतिःतदाब्रह्मणो
वर्षशतंभवति तावद्विपरिवर्तस्यआयुःअपक्षिगमिभवति तस्यापिममायुर्वक्षितिननुक्षिः॥ किंतुअन्यदपिचैवतत
रासमीचीनंभवेदितिहोवतिइति ३२ ॥

सं०
१४९

तदानीमस्मिन्नायुमिष्टुलान्कल्यानभिरुपयितुं तस्यायुषोविज्ञाणमाह॥ यदूर्ध्वायुषस्येति॥ तसंब्रह्मणआयुषोयदूर्ध्व
तस्यूर्ध्वस्यभिधीयतेब्रह्मणायुषःपरशद्वाच्यतातपरस्याहृमिति॥ तत्रपूर्वपरार्द्धसंख्यातीहायमिदंपूर्वस्यसमाप्तिमा
ह हर्षवैश्वदेविकोऽहृति अर्धरात्रीअपरःप्रवर्तनश्चिद्व्रह्मणोऽप्ययुर्गतमायमिति तस्यव्यवहारपमुपदिष्टवात् सा
धारणाभातिद्विधायास्तोतः ३३ तत्रव्यवस्थानामधेआद्योब्रह्मकलइत्याह॥ हर्षस्येति॥ तस्यकल्पब्राह्मणस्यमुप
यदूर्ध्वमायुषस्यपरार्द्धमभिधीयते॥ हर्षःपरक्षेपकोतोत्तरपरोऽवर्तते ३३ हर्षस्यहो
परार्द्धसंब्राह्मणोनाममहान्महत् कल्पोयत्राभवद्ब्रह्मणोहृत्तलितियमिदुः ३४ तस्यैवतीतेक
लोभूत्रयंप्रामादिसंज्ञते॥ यदूर्ध्वनाभिरस्यआसीत्तीकोरसरहृ ३५ ॥

पार्थति॥ समुद्रान्कल्पआसीत्तसंब्रह्मणकोनतुरेदंदिनः॥ यवकल्पेब्रह्मणस्यमहत्तत्पत्यत्यर्थः तस्मिन्कल्पे
प्रभावतिब्रह्मणेतस्यसर्वकल्पेषुसाधारण्यमन्यमानः कल्पप्रयोजकंब्रह्मणोरूपमाह॥ शब्दब्रह्मणेतियमिदुः ३४ तस्मिन्कल्पे
नकल्पेहृत्ब्रह्मणःसंकाशोदेवसर्वयति॥ तस्यशब्दब्रह्मणःसंरूपवृद्ध्यायेअत्रैवसत् ३४ तस्मिन्कल्पेव्यक्तमा
ह॥ यंप्रामादिसंज्ञते तस्यप्रकल्पःपूर्वमुक्तः॥ तस्यप्रकल्पत्वमितिज्ञाहृत्कोभिरस्यसत् प्रमेयकल्पसत्
तिकल्पतातस्यप्रकल्पत्वसिद्धेःप्रोक्तवदववक्तव्यः तदर्थंनाभिसंसरेहृमिस्तत् ३५ ॥

रुद्रादिना

कोटिद्वयभावेः

परिवृत्तान्नगद्वात्मनैवस्तुल्यं च नान्यथा तदज्ञादेव नमस्तस्मै

तृ. सु. १२

१५२

अथमविद्यामनियं
क २

तत्र प्रथमं पंचपदी विद्याविधात्वे वतानां स्थितिः समस्तो ग्रह इति ॥ तत्राभिजातिरीमातामसीहृतिः तद्विधात्वे वता
वासाप्रथमा तामाह ॥ समस्तो ग्रह इति ॥ अंधताभिः ॥ अने ससर्जा ॥ विषयः पुरुषश्चेति ज्ञाने कोटिद्वयं तं ॥ पुरुषे बोधकं चतुर्वि
षयेऽपि काप्रमा अने तदुभयाभाकः तेनो धत्वं तु मलया १ तद्वं तं तं मिले ॥ विषये ये खे वमोहः ननु स्वात्मनि ॥ अदि कृति
॥ प्रथमत एव जगत्कती ॥ सचेदेवं न स ते तदज्ञादेवं न स्यात् ॥ आत्मानं वत्स्वरूपं च यद्विज्ञानाति सर्वथा ॥ अत्कालोऽश्लोकः
स्यात् तदा स्थितिं चान्यथा ॥ न तत्त्वत्वं ब्रह्मणः स्यात् तद्वं वतथा भवेत् १ तद्वं तं तं महाकोहः ॥ बलुयाथात्म्यं पश्यन् पितृस्मि

स्वाभ्यो जगत्कोहो न
कृत्वा कोहो अत्र
स्या विमर्शः २

ससर्जाभिधताभिस्तमथातिस्तमादिकृतं ॥ मद्राहीहं च मोहं च तमश्वाज्ञानं
त्रयः २ दृष्टाणीयसीरक्षितात्मानं वत्कमस्य ॥ भगवद्वाज्ञानं नृते न मनसाग्न

नृतोऽं स्तजत् २

नृपि विषयेऽपि नृपि विषयः ॥ यथादेहो मिति ॥ मोहोक्तमिति ॥ तमस्तमज्ञानं कोहमिति नवेदं पंचाभे ताज्ञानस्ये बहुत्रयः ॥ अ
ज्ञानं भगवत्कृतिमोयाया मिति हो ज्यते ॥ चतुर्मुखे मविद्या सा पंचधा निर्गतवर्तिः १ ताः पंचविधा देवताः स्वरूपा दृष्टा जगत्
हं नृते नाना विनियुक्तः किंतु मया ये तत्साधुन कृतमिति स्वात्मानमेव निर्दिष्टवानि त्याह ॥ दृष्टाणीयसीरक्षितात्मानं वत्कमस्य ॥ भगवद्वाज्ञानं नृते न मनसाग्न
शीरक्षित इत्याह ॥ ततो भगवद्वाज्ञानमपराधमिदं नृपि कृतवान् ॥ तद्विध्यान् तावद्वा तया वतामनः सर्वदा मुहूर्तवर्तयथा ये
स्वप्नमाने च सुहृत्सर्वप्रतिनिधि तदाह ॥ भगवद्वाज्ञानं नृते न अन्यान् हर्षसाहिं सप्तान् २

मम

१५२

अनेताभिः जगत् ३ अज्ञानं विनियुक्तं दृष्टा २

भिनयं मेलातिहात तदाह २

एते चत्वारो ज्ञाताः सनकं चेति ॥ अने नै तेन तत्पुत्रयुगस्थानीयाः ॥ सर्वकालिस्थानीया इति ॥ अथात्महृतिः ॥ नेत्यापि चतुर्लोकमध्यस
क्तुमाते मद्राहीहं बोधः ॥ अस्वस्थो भगवत्सौत्रा बोधोऽस्वस्थ इति आत्महृतिः ॥ अत्मा भगवान् सर्वयोगात्पद्ममाह मुनीभिर्द्वि
याम ऊर्ध्वं तदग्र इति ॥ तेनैकं त्रयं मनमनमेव केहि ॥ ३ उन्नकोऽर्धं तद्वं तेषां कर्तव्यो न पूर्वकोऽर्ध इत्याह ॥ निःक्रिया निमित्तं वेद
मीयदेहार्थं बुद्धाभिर्ब्रह्मणः ॥ मानसप्रधाभाः को वलमनसं वयस्ति ध्याति तदेव कर्तव्यं तीत्यर्थः ॥ ननु स्वस्थिप्रपि कुतो न मनसस्तुर्व
ति तवाह ऊर्ध्वं तदग्र इति ॥ मनसापि ते कोऽग्रस्थिः परं तदेवोमानसं ॥ तद्व्युत्पन्नं भावं कृत्वा भिनयः ॥ होन जननं कर्तव्यं ॥ अथापि ततः
पुत्रानुत्तमान् दृष्ट्वा लोकस्थाने यो ह्यपुत्रावाह तावभावेति तासु त्रावाह प्रजाः सजते इति ॥ अत्र ब्रह्मणो नाशने किं तु भगवदुप

सनकं सर्वं वसगात्मनमथात्मनः सनक्तुमारं च मुनीं विः क्रियान् ऊर्ध्वं तसः ४ तान्वा
पे स्वयः पुत्रान् प्रजाः सजते पुत्रकाः तन्नेहं मोक्षमार्गो वा मुदे वपयत्ताः ५ ॥

योगिस्थिमेवमस्तुर्वं त्विति सजते तिनियोगः ॥ अथ यथा तस्मात्को धातमहादेवो नो त्यद्ये ॥ स्वर्गतिरपि तु न भगवत्तापन
यर्थं त्विष्यतः ॥ किंतु सुखमेवाहापितवानि त्यवो पत्नीणां ॥ पुत्रकादि संबोधनं आज्ञाया अ वपकं नं त्याय ॥ साधकं प्रत्ययः सं देहा
भावाय ॥ अत एव तदाशक्तो भगवत्कार्यं स्यात् तत्वात् भगवद्भक्तिं धीरुमः तदाह ॥ तन्नेहं निमित्तं ॥ ननु भगवद्दीयमपि का
र्म कुतो नैव जन्तवाह मोक्षमार्गो इति मोक्षयेधमीः निहन्निगमिहि ॥ अथ वा मोक्ष एव धर्मो यो ॥ तेनो हायं मेव ध
मी नृकुर्वंति ॥ ननु भगवत्कार्यं कर्मपि मोक्षे तः ॥ तत्कुतो न नृकुर्वं तं तवाह वा मुदे वपयत्ता इति वा मुदे वो हावं तं त्वा
सदा तान तस्को यं स्वर्गादि कर्मप्यपे सते ताहं शस्यं के वन्मोक्षोक्तः फलं किं तु भगवत्सं तोषः अत एव तत्तस्मिन् वा

नृमयं

तदा

इदं नृद्वं ज्ञानं नृकमवतः ५

वासं देवदत्तः

तसु १२
१५४

तस्यस्यानायेकादशनिर्दिशतिनामसाप्तात् ॥ रुद्रिद्रियाणीति ॥ रुद्रहृदयं इद्रियाणि च असुः प्राणः व्योम आकाशः तपः कृच्छादिः ॥ जीवानामध्येनितयं ॥ वहिर्महामृतानि अहो एव प्रकाशकोचवहिरंतलपइति ॥ प्रकाशकमुपराजनेकरणं च हृदयं नाम निभार्याः सिद्धयं तद्गोणभेदतः निर्दिशति मसुरितिनामानि ॥ महि न स इत्येकः १२

रुद्रिद्रियाण्युर्वोमवायुरनिर्जलमही ॥ सूर्यश्चंद्रलपश्चैव स्थानान्यग्रेहानि मे ११
मसुर्मनुर्महिनलोमहान्शिबकमध्वजः ॥ उपरंतामवः कालो वामदेवो धृतराजः १२ धी
हंतिरुशोमांचनिमुत्सर्पिलोबिका ॥ इएवती सुधासीसा रुद्राणो रुद्रतैस्त्रियः १३ ग
हाणोतिनामिनामिस्थाना निचसमोषणः एभिः सप्तप्रजावक्तीः प्रजानामसियस्यतिः १४

धीराद्यास्त्रियः धीहतिरसहोमाचेतिवापाठः ॥ रुद्राण्यतिनवसहजस्त्रियसताः १३ गहाणोतिनामोग्रहणं
रूपकाग्रमवतीति एकादशभावमहर्षः ॥ एकादशरूपग्रहणं वा विधीयते ॥ समोषणः सभार्यः समोषण इति
व्योदसः ॥ अभिहंतावक्तीः प्रजाः सप्त ॥ यस्यात्सं प्रजापतिः प्रजास्यवाधिकारितया आविर्भूतः १४

एम०
१५४

स्वाभिलषितमेव ब्रह्मणोक्तमिति तथैव कृतवानित्याह ॥ इत्यादिष्ट इति ॥ स्त्रीभिः सह तस्मात्कारणनामिलषित
मिति ज्ञापयति युरुरोति आज्ञा मुरुण्येता विचारणीयेति ॥ भगवानिति ज्ञादृशनामैव उक्त्यादृशनामर्थस्तद्वय
ति नीललोहित इति रुद्रस्य आधाराण्यदः ॥ सत्वाकृतिस्त्रभावेनेति सर्ववर्णः ॥ आकृतिः नीललोहितत्वं स्वभा
वत्वाप्रसः एवं विभिः कृत्वा आत्मसमाः प्रजाः ससर्ज १५ ततः किं जातमित्यत आह ॥ रुद्राण्यमिति ॥ रुद्र एक एव

इत्यादिष्टः समुत्पन्न भगवान् नीललोहितः सत्वाकृतिस्त्रभावेन ससर्ज तत्समाः प्रजाः १५
रुद्राण्यहस्यद्यो नोसमेता द्रुसमीजगत् निशामासं स्वशो यूपान् प्रजापतिरशोकत १६

भारणोपयोगी तत्वादेनियुक्तः ॥ स्वकार्यप्रतिबंधं ज्ञात्वा स्वकार्येण भारणं कृतवान् ॥ तदा कार्यार्णवकृत्वा त्कालेन
स्रष्टाः सर्वा एव स्रष्टयस्तेर्मसंते सर्वानि वात्सप्रवेशेन मुक्ता न कुर्वन्ति ॥ अचेतनादपि भूरासीनृपारितो ग्रसंति ॥ एवं
रुद्रस्य नां रुद्राण्यसमेता द्रुसमीजगत् आसं स्वशो यूपान् प्रजापतिः स्वात्मानमपि स्रष्टिव्यति इति शोको कृतवान् १६

अलंप्रजाभिरित्यादीनिवाक्यामिदममात्रमुवादिदृश्यत्वसंबन्धेन। आत्मसुखांशंकायां प्रजापतिरह। अलंप्रजाभिरिति दृष्टीभिः प्रजाभिर्लोकाः अतः परमेष्ठाश्च प्रजाः सत्यदृष्टा इत्यर्थः। सुखेनैवेति। जीवभावमाह देवीतमोक्तत्वे हेतुभावेन सत्त्वरूपं नयुक्तिमिमांशः। तांशंकोद्येष्टत्वांशं कपोदमाह मया सह दहंतीमिति दृष्टिको दहंतितापि दृष्टे तांशमभ्युपेक्षां किं तु चक्षुर्भिरिव उत्प्लेक्षेति कूर्पेन भयजनकोऽमेन सोमत्वाभावेऽपि अस्मापि म

अलंप्रजाभिःसृष्टाभिरिदृशीभिःसुरेश्वरमया सहृदंतीभिर्दिशश्चक्षुर्भिरुत्पलैः १७
तपस्यातिष्ठभद्रंते सर्वलोकसुखावहं तपसैवयथासर्वलष्टाविश्वमिदंभवान् १८ ॥

[illegible][illegible]

तपसैव परं ज्योतिर्मगवंतमधो ज्ञानं ॥ सर्व्वं हूतगुहावासं जज्ञसाविरेतेषु मान् १७ मैत्रे
यज्ञवाच्यवमात्मभुवादित्यः परिकल्प्योपपत्तिं वाङ्मनसमुपमं त्रिविदेशतपसैव न २०
अथाभिप्रायतः सारं रशपुत्रः प्रजज्ञिरे भगवन् क्रियकृत्स्न्योक्तं स तानहेतवः २१

[illegible]

अत्रिचोः पतामिहदि प्रवर्तते कद्वतामपोकोः तथात्यः अंतरज्ञानध्यासमूपाध्यासिकी
तत्कार्योद्योषासमूपाध्यासिकी-

त.सु.१२

१५७

षडमैहृदिकामरत्नारि कामकोधलोभाः वाक् सधुर्निर्वृतयश्च नवनिर्मात्रिपात्रयः सदिसर्गोत्तमस्थिरसभावः अ
नलस्योपायावः ॥ कामादयः सृष्टिप्रलयालोकः ॥ मयीदात्मकास्तुवाक् सधुर्निर्वृतयः ॥ ह्यायाथात्रपिमतिस्त्
ष्टिरूपत्वंतुष्यपयोगिस्त्विजनकत्वं ॥ अतोऽपिमप्रकरणेविलरेणवत्सते ॥ खप्रख्यातमस्यैवमायिद्याभमा
सध्या तिरैभूतनहरिणस्यैतेप्रतिसर्गजाः किर्त्तनस्यप्रसिद्धिरतएवमायितवस्त्रियाः प्राधान्यं ॥ तवीभग

हृदिकामोक्षवः कोधीलोभश्चाधरहृच्छदात् ॥ आस्यादाक् सिंधवोमेकान्निर्वृतितः
पायोपात्रयः २६ ज्ञायायाः कर्हमोन्नतेरेवहूत्याः पतिप्रभुः ॥ मनसोहृहृत्तश्चेरन
हेविश्वरुतीजगत् २७ ॥

वराधनं च तत्रहृष्यमेवविश्रयाश्चमुक्तिः प्रकरणं च श्रियाः एतत्सुचयितुमाह ॥ हेकल्लः पतिरिति ॥ देवानां हूतिर्मे
या ॥ यथायतिर्देवमार्थतथास्त्रीदेवपुरुषोऽप्रभुरितिदेवस्यष्टावुत्पन्नत्वात्पश्चात्तत्वात्तमेतोत्पत्तौत्पत्तिः ॥ एवं
सृष्टिमुत्कीर्णसंहरति मनसश्चित्तकारणत्वातोपिबिम्बरुदितिपश्चात्सर्ववदभिमानतत्पत्रत्यर्थः कारणदशाया
योभिमानलदपेक्षयाकायीनंतरमभिभावोनपीहेतुरिति २७ ॥

एम.
१५७

आपासष्टेः प्रतिष्ठायास्तुष्टिप्रयोगिरूपयितुं पात्वात्नंतरमारभते वाचं दुहितरमिति अविद्याप्रमथस्य आभिमा
नल्लोकोक्तः सृष्टौ च सर्वपुरुषाः बाणेकास्त्रोत्पत्त्यते १ लोकिनीसाजविनेयासावेरेपितृपैहितातिरेधानप्रहृत्यर्थं च वि
वर्धयमुच्यते २ सप्तसृष्टौ प्रवेशे हितिरैभूतमनसाभवेत् यज्ञात्मकोयं ब्रह्मात्रसंस्थाधिकोऽद्यपुनः ३ लोकिनीप्र
वाही सप्तकृमीतिमनोर्ध्व ॥ ततो लोकिनीकक्षिणं जगज्जायेतविश्वितं ४ तमेवैवेदिकाः सध्यास्वागीत्रेनरुपतिः ॥

वाचं दुहितरं तन्वील्यं भूर्भुवः ततो मनः अमीचकमे सन्नः सकामश्चिनः श्रुतं २८ ॥

देवस्योत्तमः सर्वपञ्चावेराश्रु लोकिनाः ५ नतं विद्यायवाक्चेनतेनिंदांतेसदाश्रुते लोकिनी लोकिनीकोक्षेवसकाम
ननुवेदिके ६ उन्नमसत्तुहीनत्वेनायनेशीघ्रमेवहिनाधमस्योन्नमत्वेदिकराविद्विजायते ७ यादसृष्टिर्हितीये
ति दुहितृत्वेन चावध्या ॥ अधमोऽप्ययमेवानहीनकार्येषुयारतिः ८ आत्तुणोचविवाहोप्रेसृष्टिभेदेनिरूप्यते ॥
९ वाचं सृष्टौ ततो लोकिनी तन्वीकोमन्नीगीसुररी ॥ गद्यपद्यादिरूपाहिलोकिनी केवसरत्नी ल्यं भूरितिकुलादि
प्रयीदाभकः स्रुतिः ॥ मनोहरेतीतिनिकामनायोहेतुः अर्हकारविष्टत्वात्तमसलर्धीनत्वं २८ ॥

પ્ર.સુ.૧૨
૧૫૯

[illegible]

सन्त्ययणातः पुत्रान्पुरेष्टृषु प्रजापतीन् ॥ प्रजापतिषित्सन्तं त्याजतीति तस्य ॥ तीरे शेज्यं क्रुष्यो
 एनी हारं विदुस्मत् ॥ ३३ ॥ केशविद्यायाः स्तुष्टुर्वेदाश्च स्तुष्टुर्वाता ॥ कथं ससाधुं होकात् सप्रवे
 र्धया यसमात्रिः ॥ आध्यात्मिकात्प्रत्ययः शब्दज्ञानसुर्वेदिकं ॥ धर्मप्रसन्नताः सर्वभूता ॥ गणपथापु ॥ ३४ ॥
 निष्कलं पुरः ॥ त्रयप्रथमाध्यात्मिका न वेदः ॥ राज्ञा गन्तव्यं ध्याने न तद्वृत्ता ॥ तदा ते स्तुष्टुर्वेदो विदुः ॥ यथाप
 भूतास्तुष्टुह ॥ केशविदिरिति स्तुष्टुर्विद्यायुष्यीयतदतिप्रथमतो ध्यानेन तद्वृत्ताः ॥ पञ्चानुशास्त्राकेशविदिरिति तत्त
 वं तदुक्तं ॥ कथं ससाधुं मातृतिरस्य ह्येष ॥ तादेवेति प्रमे हेतुः ॥ अथ मेवाकं कथं ससाधुं मातृतिरस्य तदुक्तं ॥ तस्मि
 न्निवेदनेन संसाधुमाता तदुक्तं ॥ वेदो वनसि ॥ यथाध्यात्मिका दृष्टः ॥ पञ्चानुशास्त्राकेशविदिरिति तदुक्तं ॥

लक्षणैः समवेता विविच्यं तद् इति वेदोक्तम् ३४ ॥

एम्. १५५

लोकाः ३

[illegible]

चातुर्होत्रिकर्मतंत्रमुपवेदनयैः सह॥धर्मस्वपाराश्चत्वारेतथैवाश्रमवृत्तयः ३५—विदु
रज्ज्॥सर्वेविश्वसृजामीशोवेदारीन्मुखतोसृजत् यद्यद्येनासृजद्वलन्नेव्रहितपोधन ३६

धमोभवेत्' प्रश्नपदेवात्रस्थो वेदः अर्थाधिगिरात्मकप्रथमः स्थातृततः कर्माध्ययनमन्यासात् ॥ तथोपदेशो
ना ॥ अतोनिदुरः कर्मसंज्ञति ॥ सर्वविश्वसज्जोश्रुतिपुत्रलोकादिस्तेतन्मुखादः जज्ञेत्तुलनाः यद्यदितिप्रमाद्विषय-
देवतात्रयमधिपादकत्वात्श्रुतः ॥ तर्थात्तस्यमृदितिप्रयोजनं दोषाभावश्चलुपितीति ॥ स्वात्मनः प्रति तदुद्वेगमात्रमर्थाभावा-
देवतात्रयमधिपादकत्वात्तस्यमृदितिपाकं ततः सर्वज्ञत्वात्प्रमाणरहित्येनैति ॥ ३६ श्रीगोपालमयाः ॥

देरागं कमं मुखं कमं बाहू॥ देवता इत्यसंवेधो देवता लोचं यागामनुज्ञावेति यागानामर्थतः क्रमः प्रतीदिमुखं कमं पादादर्थं तपस्युत्पत्तिं
तेषां चतुर्णां विनियोगमाह शास्त्रमिति ह्येतोऽप्यायति रक्षयितुं वेदं रूपं कतिदिं बतयाः उक्ताः सामवेदं रूपं प्रायश्चित्तं
तत्र ह्येता इति प्रायश्चित्तं त्रह्णा मित्याश्वलायनसूत्रात्॥ एवं सप्रयोजनान् वेदां पूर्वादिमुखैः सद्यवाति संध्याः २७ वेदोपयोगिपरा
धीनवक्तुं पुराणानि सद्यवाति स्याह॥ इति ह्यस्य पुराणानीति॥ सर्वोपयोगितात्वात् नान्न क्रमो विवक्षितः अतः सर्वं भस्मवत्कर्मो निर्ममस
वेदर्शन इति सर्वेनावेदवर्णनामवर्णनीत्यां श्रुतिजवंधूनी उपयोगोपपन्नपुण्योऽस्य बानर्त्तितमेतत् ३९ चातुर्होत्रीनां

भेदेऽप्युक्तं सप्तमः सामाद्यर्वात्मानं वेदाभ्यां दिभिर्मुखैः॥ शास्त्रमित्याल्लिलोर्मप्रायश्चित्तं मया धाक्रमा
त् ३७ आयुर्वेदं धनुर्वेदं गोधर्वं वेदमात्मनः स्थापयं चास्य जद्वेदं कमात्वा दिभिर्मुखैः ३८ इति
हस्तपुराणानि च मंवेदमीश्वरः॥ सर्वं भस्मवत्कर्मः सत्यं सर्वदर्शनः ३९ षोडशकृद्यो हर्वदं कृत्वा
तपुरीष्य पितृतावयः॥ आनो यो मातिरखीव बाजपेयं सगोसर्वं ४० श्रीगोपालयमनः ॥

मध्यदेशात् तेषामप्यक्तमिदमाह षोडशकृद्याविति अयमिष्टो मेऽजस्य स्यप्यह्नीयादिदिक्रमेः॥ नवे षोडशीना
मयज्ञोलीति च सर्वोपयोगितात् षोडशीप्रथमतो गृहीतः॥ तथोक्तं व्यापि सर्वोपयोगितात् तादृशो हर्वदं कृत्वा सत्यं
अपि हर्षयिष्टोमः पुरीष्या अयमस्य याता कपुरीषमस्वालीति पुरीषी पुरीषी च अग्निवृत्तपुरीष्यमिष्टुतो समासीतः॥ आ
नो योमः अतिरन्त्येव ब्रूमा सविष्टोतिरन इत्यर्थः॥ बाजपेयमिष्टं तत्रोमहाफलः॥ गोसर्वश्च गोसर्वं तयो रपि स हभास् ४०

राम
१६

धर्मस्येते चत्वारः पाराः॥ विद्याश्चरति विद्याशानं सानं तुलापुत्रादित्रयः कश्चादिसंस्तं स्यात्पण्यं॥ परानीति परशरः चकार इत्यपि
धर्मपाराः मया दृष्टा इत्यसंवेधोतीति श्रुतिः॥ आश्रमांश्चास्मिन्नसहृदिति श्रुतिः॥ इति चतुष्टयमस्ति तः एकश्चमः एकस्मानुवाक्योत्तरा
श्रुतिर् ४१ तत्र ब्रह्मचारिणो हस्तिचतुष्टयमाह सावित्रिः सावित्र्यमुपनीतसं गायत्रीशिराः कान्तः कोनादिसति तः विद्यात्मकः
ततः संवत्सरपर्यंतं प्राप्तापत्यं॥ वेदं ब्राह्मकं ब्राह्मं वेदयद्ब्राह्मकं हर्षयिष्टं गृहस्थस्य हस्तिचतुष्टयमाह॥ बार्हती वार्हती क्यार्हच
तुष्टयसंययः अध्यापनादिप्राप्तधनस्य ग्रहः॥ शक्तीनं अत्यधो न्यायं च॥ गायत्र्यं रत्नं यः॥ छरति शिलाखने ध्याना नो हस्ते
विद्याशानं तपः सर्मधर्मस्येति प्राविच आश्रमांश्च यथासंभवं सजसहृदिति निः ४१ प्रासा
जापयं च सावित्रं ब्राह्मं वाप्यहृत्तथा॥ बार्हती संयशानी शिलोऽश्नति वेदह ४२ वैद्यानसा
बालिखिलेऽनु वरः फेनवापने॥ न्यासे कुटीरः हर्वदं कृत्वा रोहंसनिः क्रियी ४३ ॥

नेके कशः उच्चारं उच्छं नरहस्यानो गदेकं नारिस्थाने पतितध्यानी नो ग्रहो ४२ वनस्थानी हस्तिचतुष्टयमाह॥ वैद्यानसा
रति विघ्नं सा ब्रह्मण्यानि भगवद्भुजानि वेद्यानसं वेषदिष्टानि वने स्थिता तत्कर्मकं तीरे वेद्यानसः॥ देवा राता हस्तिनी वि
नः॥ बालिखिलात्पत्तिनः पंचाग्यादि साधकाः सूर्यपकोचमत्तकाः वनस्थाः वन्याश्चाध्वं रं वनारवलोमादिस्थापकाः मन्त्र
धारिताः दत्तफलोपनीविनश्चयितारणाः फेनवाः॥ बायुजलमंसाः तपो वनादिवासः श्वेत्सर्वः अनुवर्त्तं तएवेति॥ न्यासि
नो हस्तिचतुष्टयमाह॥ न्यास इति॥ न्यासे कृमिचः हर्वदिरूपः पंचसं प्रत्नं स्यादि आयुमीकमेणाश्रमचतुष्टयप
केनिसं स्यात्सोमवेति॥ तत्र ब्राह्मं वयः हवीश्रमानं तयं च प्रयोजकं न हानादिष्वं विद्यादि कं ब्रह्म चरति ॥

तमु १२
१६१

तिवेदाध्ययनकालपक्षो विकल्प्यते च तुर्यमायुषोभागमुपित्वाद्यप्येति ज्ञानं हितीयमायुषोभागं कृतं स एव हेतवेति तिमनुवा
क्यात्सत्येकं समुदायपक्षो निर्णीते तत्र समुदायपक्षो यो नित्यः आश्रमचतुष्टयमिति क्रमेण प्रासूनो न कर्तव्यमिति तदेवात्र
संज्ञानां विषयादि तन्मिदं च तत्र प्रत्येकपक्षः काष्ठाः केचित् अधिकारिभेदेनाऽऽसाधारणानां चतुष्टयमिति ॥ ऊर्द्धरेतसीं तानां
ब्रह्मचर्येति छिक्यक एवाश्रमलेखो तत्रासर्वथा वैराग्यरहि तस्योक्तं काष्ठस्याग्रे ह्यमेव उपकुवीणो भूत्वा यथाशक्ति वेदा
नधीत्यविहितप्रकारेण कृतं स एवेभवायावन्नीदमन्निहोत्रं नुक्रयात् ॥ किं वदन्नाशरीरं स्यात्पर्यंतं ॥ ४८ ॥ तन्मिहोत्रमपितस्य वि
हितं ॥ अतएवापसंवेन सज्जकारेण सर्वे आश्रमास्तस्यानिरूपिताः सर्वे वैवाय्यः सिद्धातीति ॥ प्रज्ञाविदावाक्यानि ऊर्द्धरे
तसा प्रशंसापराणि योजितानि अस्याश्रमतीर्त्ता अमोखविरोधः स्यात् ॥ एकदेशेनापि श्रुतौ वा बोधो ब्राह्मणानां न कर्तव्यः ॥ त
थावानप्रस्थे यथाशक्ति ब्रह्मचर्येणैव राधयनं विधाय देहपातपर्यंतं तदेवांस्तपश्श्रुत्या तस्यासेपि पूर्वजन्मनि आधुर्भागा
मेवाकृतं न्यासः प्राप्नोतान् श्रद्धां वैराग्यः ॥ ४९ ॥ तत्र मास्त्वित्तकः भगवत्सेमाभावात्सतोयं हेतुन कृतं स्यात् ॥ तस्योपनिषदं वैष्णवसू
र्वशांतिरिति तन्मिदं भवति ॥ तदोत्र जन्मनि उपनीत वेदाध्ययने क्रियमाणे पूर्वज्ञानमुद्धूय भवति ॥ तदा यद्देहविविजोत्तरे
देवप्रज्ञादिति श्रुतं तस्यैः कर्त्तव्यमवति ॥ तदोत्रे ह्येतत्पर्यंतं तस्येवाश्रमः परिपालनीयो भवति अस्याप्यपचितः स्यात् ततोप
पनयनात् पूर्वमेव पूर्वज्ञानविज्ञानवैराग्याणां मुक्षींश्चानाश्रमी भवति यथासनकादिः श्रुकारिवा ॥ सर्वेदेहिं तिमो भगवत्सं
च ॥ अतएव ब्रह्मणः सनकादिषु कौं ब्रह्मपुत्रा अपि भूत्वा मानुषभावात् मयाऽऽतः ततोपि देवस्यैवापनाः प्रज्ञां रूपानां तः
तनापि ज्ञेयः ॥ मुक्तसुरसं बाधकं मवगतं पूर्वजन्मनि ज्ञानादिसिद्धावपि रूपं ह्ययं विधायैव केन रूपेण ब्रह्मचर्ये वेदानधीन

एव
१६१

॥ ह्येवमुक्तानुयाद्य पुनरेवैवां प्राप्तेः देहपातपर्यंतं भगवत्परां ॥

तीर्त्तं

तः सोमयोराद्यो वैदिकमार्गाणां एव तैव यः आयुर्भागाक्रमेण चतुष्टयक एति सवनेवाश्रमं तरेषु वा रिभिर्न कृत्योपुना
दिभिरेव परिपाल्यमानः आत्मचित्तकः कुरीचरे भवति ॥ वनस्यैव वा पुनाद्यमहोपरि तस्य स तैव तं यापयिस्वां संकुप्योत्
रासवकी सोमेवेतद्विजितीं शिरोमे संविरेसेः तीर्थवासी भवेत् ॥ तव नेपकृद्भयं यदिसमायैः साग्निर्वेन गच्छेत्तदा रा
पुत्रेषु भार्याणां पत्न्यास्यं कुरीचरे भवेत् ॥ तयदि पूर्वमेव भार्यादिसंज्ञा भवेत् तव वनाश्रमं भवेत् तदा तत्र पः कृत्वा अ
ग्रे संस्य बहूदको भवेत् यदिसंज्ञा सवनी तं तरे मेव वैदिकप्रकारेण ज्ञानादिसंपत्ती भवेत् तदा सोमे हे सो भवेत् ॥ सर्ववर्ती
षु एक एव विधिना विरेसेः परिभवेत् तस्य मोना नो वा निवाया माहं उभित्वा ततोपि पूर्वजन्ममेव वसिष्ठज्ञानादि हंसो भू
त्वा यो म्रियते तस्य उन्नतं जन्मो भवेत् ॥ ततोपि देह उन्नतमाप्तिज्ञानसंस्कारः ॥ अत्र तव तन्मिदं तस्यैः क्रियते तस्य मु
क्तमाहं न वलिंगं प्रकटं तस्यैव सख्यं भवत्यमी ॥ तस्य लोका संवेधे पातिसंयधे वालोकिः ॥ तथैव तस्य सिद्धिः स
सर्वो जन्मः तस्य धर्मनहीनः कुपीति ॥ तस्मादधिकारमवस्थये वदति चतुष्टयमाहः यद्वा त्रयं कर्त्तुं शक्नुयात् तस्यै
प्रथमं कुरीचरे भूत्वा कमेण निःक्रियो भवेदिति सिद्धं ॥ तथा पूर्वो जन्मे वृत्तिर्युतं तन्मो गतिं ब्रजेत् ॥ आश्रमो

तरेषु वा उन्नतमो गतिं ब्रजेदिति ४३ ॥

ਪ੍ਰਸ਼. ੧੨
੧੬੩

[illegible][illegible]

सम०
१६३

अथमध्व्याकर्मनं वरुणेतिव्यवधानमुक्तं तदपि प्रकाशयन् सर्वात्मकस्य मनसि च दृष्टिद्वे प्रकाशमानस्य
 व्यवधानं कर्तव्यमिति अथ यदि संसृजितं व्यवधानमिति मन्त्रे तदा च ह्युक्तमग्रहणमेव श्रौतमस्तु किं व्यवधानेन
 ॥ अथ ह्यध्व्याकर्मणि तु जगो ह्यारिक्तं ज्ञातेन वेदिना च मन्त्रं दत्तं तेन तु विना शिवं व्यवधानमपि यदापि मातृकं हर्षं
 कर्तं तदग्रहणद्वारे हेतुत्वेन मन्त्रपरोक्षेऽपि आत्मव्यतिरिक्तस्य स्फुटेषु च युज्यते स हि प्रेक्षानिष्ठपुरुषात्मा
 शब्देनैव ब्रह्मलक्षणेन ॥ यद्येवावाचिन्मन्त्रं तदिति तु यदपि यत्परात्मा लोकि कश्चादृ- लोकि किं च मनः अन्यथा तैत्ति-
 रियवद्वैतस्य स एव मिमंसे ॥ यद्येवावाचिन्मन्त्रं तदिति तु यदपि यत्परात्मा लोकि कश्चादृ- लोकि किं च मनः अन्यथा तैत्ति-
 एतद्वैतमिधं स्यादाह ॥ अन्त्यात्मनो नस्ति ॥ तदग्रहणं ब्रह्मलक्षणेन दूर्यं विद्याकं च विद्वत्कं ॥ अथाग्रहणस्य स्थ-
 याता तं नृत्तं ॥ तस्मादिमं वदन्तं विनयाय मन्त्रं तदाह प्रसिद्धं तत्तद्वैतं तस्मिन् शरीरेण कथमुपहृतिं तमिति अनेकाः शक्तयो
 भगवती वन्ति तस्मिन् तदनुपेक्षेन तया प्रथमं च ॥ अथातासां तु शरीराणां मन्त्रो न स्यात् ॥ अतः प्रकाशनि-
 वेधं न वदंति किं तु प्रकाशमस्तु रूपं ॥ अतो ब्रह्मलक्षणा च प्रवृत्तं तं शब्दब्रह्मं त्वायं मपि प्रकाशयतीति किं यथा प्र-
 काशं ते ब्रह्मलक्षणा नैनं प्रकाशते वेदेनेति ५ श्रीगोपालयनमः ॥ श्रीरुद्राय नमः ॥ एषां धातुनामयनमः ॥

पुनः

ब्रह्मरूपं जगत्

पृष्ठ १२
१६४

लिख

एवमाधिरैविकसधियुक्तासावित्रीमाधिमौक्तिकीसधिमहा॥ ततोपमपुपाशयेति॥ अथतनुपुपाशयस्यमाहरीसधिकर्तुमनोदधे॥
नन्वेतावन्तवमरीआदिहासधिविषयकिंप्रकारंनरसंख्येसांशकाह॥ स्वकीणमिति यद्यपिद्विरीवीगणियेया॥ नहिमद
पेरुपातेवीर्यवतः उमादितावापंचव्याकिंतावतासर्गपविलाखनभविष्यसेवप्रकारस्यानुपादितत्वात्॥ अतःप्रकारकरणा
र्थंशरीरंनरेणाकार्यंकर्तुमनोदधेशर्थः ४८ अशकीहरिरेवालीतम्यामाश्रित्यहर्वंतपसिअल्पीयसिहृतप्रसन्नोपिम
गवान्मुनलपश्चादिहवान्तथावापियद्यपिप्रकारंकर्तव्यइतिभिन्निर्तथापिकःप्रकारःकर्तव्यइतिभूयश्चित्तयासासेत्या
ह॥ ज्ञातेति॥ यस्मिन्स्वरूपेस्तिर्निर्तयायःकर्तव्यइतिज्ञातं॥ पुनरुदेवद्वरयेचित्तयासासकीरवेतिआपाततःनकार्योक्ति

त तोपमपुपाशयसर्गयमनोदधे॥ स्वकीणोद्विरीवीयाणमपिसर्गमिवित्तं॥ ४८॥ ज्ञा
त्वातनुदधेभूयश्चित्तयासासकीरव॥ अतोअदुतमेतन्नीमाद्युत्पापिनित्यरा॥ नह्ये
हृत्किर्तव्यमितिहोत्वापंतार्क्यंनम्यमितियथाकुरुणाकृतमितोममर्थ ११तेप्रज्ञानूर्तवमत्रविद्यातर्क
ज्ञापयतिनित्यंवितामिवाह॥ अहोइतिहृतोपिप्रकारःमगवरादुमुणभावेनसेत्सति॥ अम्यथाउत्पादितैरेवसर्वैःसर्वकरणे
जगत्पूरेतिमवस्थातअहमेकएवयथाकृतवान्त्वाएतेपिमरीआदयोवीजरूपाःकुर्तुःतरेतावतासर्वमेवद्वरितेनवेत॥
अतःकिंचिदस्मिप्रतिबंधंकरित्वेनहात्माश्रय्येणाह॥ अस्यदुतमिति॥ यस्यमगवान्स्वरूपमात्रापितवान्सेएव
प्रतिबंधातीतिनबसहकार्यभावंशक्तीयइत्याह॥ आद्युत्पापिनित्यरेति-सर्वराष्ट्राद्युत्पापिमिमज्जाहिनित्ययेनने
धंतेनहर्दिमापुर्वेतिअतोदृष्टस्वप्रतिबंधकस्याभावात्तदेवमेवविद्यातर्क ४९ ॥

एन.
१६४

एवंनिश्चित्यमगवराशुक्तप्रकारेणकुर्वन्निष्ठतःमगवश्चित्तममेकतवान्॥ तदरा॥ एवंपुस्तइति॥ एवंप्रकरणे
युक्तकृतःकरामगवान्मसन्नोभविष्यतीतिदेववाचेकृतःतस्याशक्तिंज्ञात्वामगवानेवकस्यस्त्रणोत्परीक्षितकृतवान्॥
तदातत्सर्वदिधाअभूतकृतलक्ष्यैकायमभिब्रूतेलोकाःकाश्येकीयमितिब्रूतेमेकस्यशिवेश्वरप्रसविशेष
शोलीपयित्वाइयमेकीकर्तुंकायमिमाहुः॥ अनेनस्त्रीसुतोविशेषरहितपुरुषश्चविशेषरहितइतिअतउभयंमि

एवंपुस्तकृतलस्यदेववाचेकृतलरा॥ कस्यरूपमभूतदिधायाक्यायमभिब्रूते ५०
ताम्यारूपविभागाभिमिथुनसमपद्यतं॥ यस्ततत्रपुमानसोभूत्समुःसायमुकससइ ५१

लितैतत्कायशुभावसंभवति ५० ततःकिंजातमित्यतआह॥ ताम्यामिति॥ रूपस्यविभागाभांशकलाभांताम्यामि
तिमगवंकृताम्योअस्यकार्यंवाशेराकलाभांनतसकिंचिदुत्पद्येतअतोमगवंकृताम्योशकलाभाएकमिथुनसं
मपद्यतं॥ मिथुनमेककार्यंअस्यथापुरुषार्थैर्बहुएवअर्कद्वगलमितिष्कृतः समपद्यतेतिमगवत्कृतंअना
यासेनैवजातमिति नतोप्येकार्यंभविष्यतीतिज्ञापितं ५१ ॥

ताम्यारूपविभागाभिमिथुनसमपद्यतं

एतन्मगवत्कृतलस्यैवमपद्यतं

तृ १२
१६५

तद्गमल दयनाम्नानिदिशति॥यत्स्विति॥तयोर्मध्येःपुमान्मनुःमननाज्जातइति॥यास्यप्रकाररूपांसास्त्रीशत
रूपेतिआत्मानामयस्याःसास्त्रीशेति॥मनुशब्देयोगिकइति स्वर्यमुबइत्तर्कसहस्रिभिःप्रवर्णनात्तुयतइतिज्ञाप
यति॥ऐश्वर्योदितुणंवल्लहअतस्तेनसृष्टिस्तेनतीतिभावः शतानिरूपाणिमयस्यरितिमनुनत्वेनमनोयोगी
धिक्वत्तस्याधिक्वत्तस्यतत्रैमद्विहीयवर्कामप्रोप्रीनिरूपणममेवमगवरीयत्वेनमगवतःप्रविष्टत्वात्तत्रयत्रमग

यास्त्रीसाशतरूपात्माप्रहियस्यमहात्मनः तदा
मिथुनधर्मेणप्रजात्यधीवभूविरे ५२ ॥

बोलजसइतिअस्येतर्कः॥इममेवार्थंज्ञापयति॥महात्मनइति॥महात्मात्मायस्यतस्मिन्मनुस्यजीतत्वेत्वाप्ययति
॥तदेतिमिथुनंमिथुनीभावःसएवधर्मंउपायः तदाकाशंदेतिविद्याःप्रजाः एधीवभूविरेइममेवार्थंआनंदाध्येव
रत्नम्वानिभूतानिजायंतइतिदिशद्ःस्तत्त्वयति॥अत्रापिहिशरूलमेवार्थमाह॥स्वतएवएधीवभूविरेनाज्ञादि
कमपितत्रापेक्षितं ५२ ॥

राम.
१६५

एवंमिथुनसमकारत्वंमुपपादप्रथमेतत्प्रकारंयोजयति॥सचापीति॥सवीजभूतोपिचकारादुगवानपिअतस्तत्पुनर्योदित्वत्वं॥मनु
पाधायनउज्जानवायुमुखः सविस्मययोगीभगवत्पाथोपिप्रियव्रतःसत्त्वानोपयोगी कस्यादेकावीजभूतरूपाभगवरीमादितेया॥
अतस्तस्याःप्राधान्यं परंसीगपयोगित्वादेवकथनंनतीकक्यास्त्रीप्रायंनया॥एवंसमुदायेनपंचापरान्निशतरूपाभ्यामिति॥तस्या
अधिकरणत्वेनमनुजनकत्वेनेनपंचापरान्मयपिनप्राकृतानीतिहायति॥प्रियव्रतोज्ञानपारोपुरुषोपुरुषैःसहस्त्रीणांमनप्राप्त्यामि
तिविरूकःकस्याइत्तर्कमारतिसीहोभावाय॥स्त्रीप्रसंगेयिमोहहेतुःतास्मान्मात्रिदिशति॥आकृतिरितिशरीरानामेतरकदाशब्दः॥
सन्नमेतिपुनःसंबोधनंशुर्वदत्तपुरुषसंबंधकथनात् ५१ ततोविमिमागमाह॥आकृतिमिति हविर्ब्रह्मपुनःकल्पोतरोसन्नःकई

सचापिशतरूपायोपंचापरान्माजीजनत॥प्रियव्रतोज्ञानपारोपितःकस्याश्चभारत॥आकृतिरेवहतिश्चप्रसू
तिरितिमुद्रताः ५३ आकृतिरुचयेपारातृकईमायतुमध्यमी रूपाद्यात्मस्तिवयतआश्रितंनजगत ५४
इतिश्रीभगवतमहापुराणेतृतीयस्कंधेद्वाद्दशोध्यायः ॥ ॥

मायलितितुशब्दःस्वापत्यतोवारयतिकईमोपिकायाज्ञातःकायाधीकालएवोत्पादकोभगद्वयः॥अतोनाधर्मसंबंधःकेनाप्यंशेन
॥मध्यमाभिमिहत्वानामपुनःपुनर्नयात्माभिरुचयति॥प्रसूतिरितिनास्त्रीपाधायामुदुनंनारेयेवेतिगुणोतएभावेपिचातुर्थ
मेवदहेति॥अमुपाज्ञातइतिभगवद्वातुलंअंशुमानः पुरुषोमुष्टंयसमाश्रितइतिश्रुतेः॥अतःप्रसूतिरूपायादादितिप्रसू
तिंवादादितिककारसंबंधीनतुदकायमस्तिचेति॥मतीयज्ञातंतराह॥यतःआश्रितंनजगदितिमहाभूतानांविस्तारेणायपंच
मिरेवज्ञातइतिमिति ५४ इतिश्रीभगवतेशुबोधिसौश्रीमद्वल्लभरीक्तिविरचितयोतृतीयस्कंधेद्वाद्दशोध्यायविवरणे

महापुराणे

न-मु १२
१६८

विज्ञापनमाह॥ त्वमेकः इति दायां॥ पुत्रस्य कार्यं दित्ययमित् शुश्रूषणं पुरः॥ तदाज्ञाकरणे चेति द्ययसंदिग्धमत्र हि॥ अ
तोत्रमध्यमं पञ्चतयं धापितवन् शुश्रूषां पितृनाम्नि॥ त्वं यै व सर्वसर्वभावे गोत्वाद्यन्ते पाल्यं ते च अतो आस्माभिस्तु त्वं
स्वपाच परिपालितः॥ काशुश्रूषा तव भवित्यति तयापि आस्माकं सनिष्कृत्यार्थं पितृशुश्रूषणं कर्तव्यमिति शुश्रूषणी च
तदेव येन स्वस्य सुखेन वतिरिति ह्यति च॥ तदज्ञातमस्माकं मिति प्रभू॥ निरपेक्षतायां हेतुवर्गः॥ सर्वभूतानां जन्मदा

त्वमेकः सर्वभूतानां जन्मदा तद्वदिति हः पितृशुश्रूषाभिनमः
नोति शुश्रूषाकेन वा भवेत् ७ ॥ श्रीगोपाल यनमः

पितृसंस्कारः

तुल्यद्विज्ञातत्वं असहायश्रूतत्वं च त्रैविश्याय श्रूतत्वं च जन्मादेरपि प्रयोजक इति प्रथममाह॥ त्वमेकः इति॥ त्वमेवैकः स
मर्थः सर्वत्र किं सदा किंच॥ त्वमेवैकः सर्वभूतानां जन्मदा इत्यादकः॥ इति द्वौविकीर्तनप्रश्नौ तिद्विज्ञातः॥ अतो न से
वापेक्षा किंच॥ पितृनाम्न वा सर्वभूतानामेव॥ स्नेहोपेक्षा निरूप्यते प्रतिबंधकः सेवायां॥ अथापि प्रयोजनानामेव प्रतिब
धके च विद्यामनं प्रज्ञाना मुदा एवैति शुश्रूषाकेन वा भवेत् तत्कथयेति चार्थः ७ श्रीगोपाल यनमः॥

राम०
१६८

किंच व्यापारपर्वकर्मव्यपं यं यं कार्यं समाकंशक्तिः॥ तद्विधेर्होति॥ ननु सेवाकार्ययोः स्पष्टयोः कथमज्ञानं तज्ज्ञा नमस्त
मिति एतावदस्माभिः कार्यं सेवायां च ज्ञानं त्वं नमस्त इति नमनातिरिक्तमशक्यमप्रयोजकं च तथापि यद्विप्रयोजकत्वे
न ज्ञायते शक्यं वा भवेत् तद्वक्तव्यमिति प्रमाणम्॥ कर्मस्विति॥ लोचनमपि सर्वैरेव कृतं तस्य अशक्यमेव तदर्थे चेति संवा
धने न व्याप्तशक्तिषु आत्मनः साधर्म्यं सिद्धस्तथा हि त्वर्थः॥ तत्र मयि भवति धर्मजनकः, ताय्यकीर्तिजनकः, लोकवे
दा विरुद्धस्यार्थः॥ विद्यगणशक्तिरहकं शेषं यथापकीर्तिजनकत्वं यथादेशविशेषे ह्यकारणं अमुजचेति परलोकविषय
योगतिष्ठ ८ तत्र त्रह्माहं कुरुते मेव माह मीतद्विज्ञायां शुश्रूषासफलं भवति फलेन ज्ञायते शुश्रूषाज्ञातेति अतस्त

३

निसि

तद्विधेर्हि नमस्तत्पंकस्वीयास्तशक्तिषु यत्कुरुते ह्यशो विद्यगमुजच भवेद्भूतिः ८ त्रलोवाच श्री
तत्त्वमसं हं तातस्स लिङ्गां किं तीश्वर॥ यन्निर्वर्त्ती केन ह्यराधयित्वा त्मावर्तिता ९ ॥

स्वत्वमेव निर्दिष्टं त्रिमीतिरपि मन्त्रोक्तः तत्त्वत्वात् तस्याः फलमाह॥ स्वलिङ्गादापि त्रिभुवयोः कल्याणं भवतुं संसारप्रवर्त्ति
पत्वात्कार्यस्य सर्वधर्शकायामेव मुक्तिं कीर्तिशब्देन परमपि फलं संतोषधनेन निरिच्छं भूभूमौ च भवति किं ननु शुश्रूषा
काः स्माभिः कृता कथं वा संतोष्यतां शंकाह॥ यन्निर्वर्त्ती केन ह्यरेति निष्कृपटेन ह्यरेन मामाज्ञापयति यदात्मना सह
वस्तुनिर्देनं तदेव शुश्रूषणं तदुद्यो धनवत्कायं यो नापि भवतीति निर्वर्त्ती केन ह्यरेत्फलं॥ आत्मवेतिसहायैतत्तीया॥
अनेने हि कं पारलौकिकमपि आत्मगामी सर्वविदेति मिति ज्ञायते॥ एतदेवात्मसमर्थं नाम न ततोयत्प्रभोः शुश्रू
षणमस्मि श्रीकुरु हनी यनमः ॥

८

कृतिकरणात् ३ =

प.स.१३
१७०

[illegible]

येषां ननु षोडशभगवान्यज्ञलिङ्गे जनार्दनः तेषां च

६१ मोक्षैयार्णययदात्मानादतः स्वयं १३ ॥

नृप र्थनाश्रम-अथार्थ-व्यर्थ-तत्रोपपत्तिरुक्तेषु॥ ननुधर्मस्य कृतत्वात्कृत्तुं येषां योपपत्तिरिति वाचांशोपपत्तिरिति वा
 रणफलं प्रविश्यातीत्यर्थः॥ हेतुस्तान् ननु लक्षणमिति॥ नहि तत्र प्रियमस्ति॥ आत्मानात्मानो न ह्येव आत्मानो यान् अ
 तर्गवद्विहाराणां यानिपुनस्युक्तानि यानि यानि विद्वत्प्राप्त्या यानि तान् अर्थद्वयमिव हेतुयोर्वृत्तौ यान् इति यावेति॥
 आप्तात्माना नृप र्नेहो हि निर्धर्मः सिद्धातिः॥ यथा विक्रिं क्षुद्रिपुनस्यानुरोपधर्मः फलायानर्थे हि यो धर्मः विक्रिप्रममति
 तया भाग्यदक्षिमुत्पन्नको धर्मः सिद्धातिः परिहेतुः स नृप र्हेतुः को नृप र्हेतुः परिहेतुः हो द्वितीयो को नृप र्हेतुः को नृप र्हेतुः
 दत्तकनृप र्हेतुः तदोत्पत्तिमवरोधो वा नैव प्रगतो नृप र्हेतुः इत्येतत् परिहृत्य यमवस्थानात्॥ स्वयमिति स्वयं॥ स्वतत्त्ववत्

वाप्यकानां१

मूलस्वरूपात्मकः

जीवात्मनेत्यर्थः १

श्रीपादवंतं नमस्ये ततस्सर्वनाशप्रवर्द्धितसग्रहः १३

६६१

एम् ०
१७०

प्रमुनाष्टतमार्थेन सत्यलोके तु सत्यस्य अत्र ह्यज्ञा तथा हि दृष्टवान् सोम्य विचारयन् तस्मै ज्ञानं प्रज्ञा नाति । अज्ञानं वदति
वीरिपालनात्कुरु विरक्तवान् दृष्टवानि प्रज्ञं प्रज्ञा पर्यायति नु । आदेशो ह्यभंगवदिति । अहं तु भगवती भवतः आदेशो
नास्ति । अत्रैव तत्रैति वृत्तिरिति ह्यस्मिन् वस्तुन पानाशकस्मिन् वांशपरं प्रज्ञार्थं तदर्थं च दृष्टस्य तलोकेत्याव प्रमुना वीरि
ज्ञाययदेशोऽर्थः । यतः प्रज्ञा न प्रभवतानेव रक्तः रक्तस्य मयः तदा ह्यभोजति १४ दृष्टि वीरुनेत्याह यदोक्ति

प्रनुस्वादेशोऽहं भगवतो बर्तेया प्रीवस्व स्तु स्यान्ति हानुजानी हि प्रजानां प्रमत्तप्रभो १४

यहोक्तः सर्वसत्त्वानां प्रहीमग्नान्प्रहीमसि अस्माउद्धरणयन्तीदैवदेव्याविधीयता १५

[illegible]

८६: १२
१७१

एवंमनुवचनं कृत्वा तद्वचनपरीक्षणार्थं जगदहं प्रमिदं वान्तरात्रिको हृद्वा ब्रह्मा यत्कृतं तवान्तराह ॥ परमेष्ठीति वि-
त्वा तं अपारं तं आभ्यस्तो युक्तिविचारणे ॥ भगवति वभारसंस्थापनं चिंति तं स्थिरं १ तत्र प्रथमं पूर्ववत्स्थितिं साप्रथमं न त-
स्या उद्धारं यत्कृतं तवान्तराह ॥ परमेष्ठीति परमेस्वी कृते आसने तिष्ठतीति नु शब्दः सत्परास्त्वनानुपकृतिवारयति ॥
अपामध्ये तद्यासनामिति पूर्वमपि तस्याः तथा वस्यास्य तां प्रननु पुष्करपतेरुपविष्टः ना तस्याधारस्य विद्यमानत्वात् भगव-
दाश्रयत्वाच्च ना तस्य तत्र सत्पतलपथ्यं तादासीद्यपुष्करपतेरभिधितवान् ॥ इतो नु सत्यलो कस्य तः कथं तामुनेष्यति कृतवान् भग-
वपिष्यति भवति चिंता पूर्वपरमेशि त्वादि सिद्धाद्यं चिंता यो कियमाणो साधनं न ह्यन्यथा ॥ यः पदाद्यो मनस्य विनिर्बतितस्य

मेनेयुः ॥ परमेष्ठीत्वापमं धेतया सन्नाम वेत्सगां कथमेनो न समुनेष्ये इति दध्मो धियाचिरं १६
सज्जतो मेति विबोभिः स्नायमाना रसागाता अप्यावकिमनुष्ठेयमस्माभिः समो योति तैः १७ ॥

तथा मरुते पिभविष्यतीति कालकृतदोष परिहाय चिरं दध्यो तत्रापि विवेकवत्या बुद्ध्या यथा सर्वथा साधनं स्फुरति यव ॥
१६ तथाप्यस्फुरणे स्वातंत्र्यं परित्यज्य भगवद्धीनतया भगवत्कृपया साधनं स्फुरिष्यतीति सो पालं भवि व तस्य विंता माह ॥
स्वतंत्र इति सर्वे स्थापितामि रयं भूमिः भारेणानु निर्मगनाः भारे हेतुः मे अरुमि रिरिद्रियैः वाग्भिश्च सज्जतः सतः अरुमि बो-
भिरिति स्त्रीपुरुषादिव निर्विशो तथा भावसंगे देव्यो शास्त्रव्याप्येणोत्पन्ना इति ते व्योभारहेतुत्वं पूर्वमुक्तं ॥ वसतं व अत-
एव ज्ञायमाना जने निमग्नारसात् तनं गता तद्वंधुस्तत्वात् अथ तदं न तं अत्र एतादृशो अर्थो अस्माभिरिति कर्त्तव्यं न च
हस्तीत्याहुं शक्तं ते सार्ग्योक्ति तैः सार्गकारणमिव तस्य साहीना प्रयोजनं ॥ १७ ॥

एम०
१७१

एवं पारतंत्र्येणापि विचारं कियामाणो यो पदो न सुकृतिः ॥ तदा भगवति वभारं रज्जवान् भारदाते हेतुमाह यस्याहमिति ॥ यस्य
हृदयादिभारं हर्षकं यस्याहं रज्जो तः सार्ग्यं मे न युत्वा यमिच्छेन न कार्यं सि त्वतीति प्रथमं वेदिवार्थं ब्रह्मासर्गं नियोजितः ॥ त-
तो ज्ञायते इदमपि कार्यं मे न संदेशं तदा भगवानेकं करिष्यति यतः इदमपि पूर्वमेव विचारितवान् ॥ अयमसमर्थ इति प्रप्य-
हमेव करिष्यामि यतः ईशः समर्थं न हि कर्त्तव्यं न तु सेवकं मे वेदिति यमः उभयोः साप्रथमं सेवकं नेव कर्त्तव्यं ॥ अतः तस्य हर्ष इति
तिमेकं त्रयं विदधातुं तत्र शक्तो पिलो के सेवक एव करेति न प्रभुः शक्तो पितत्राह ॥ करुणां सिद्धिरिति सेवकस्यातिरुद्धेन कार्यं

यसाहं हृदयादासेन ईशो विदधातुः कर्त्तव्यं
करुणां सिद्धिर्लोक्योक्तिरिधो रजः १८

सिद्धातिस्त्वन्वायासेन तदा करुणा वानुत्पद्यमेव करेति परः दुःखेन दुःखितत्वात् ॥ न नु करुणा वानपिरेष्वर्थपुत्रा योगात् अ-
शक्तेः सेवकैरेव कार्यं करयति अयं यो शक्तं न स्यात् तत्राह ॥ तीर्थकीर्तिरिति ॥ करुणा सिंधुत्वेन पारिहारे सिद्धे पदो तथैव
द्विदेशांतीतीर्थरूपा कीर्तिरिति ॥ तीर्थीह सर्वथा पापं दूरीकरोति तत्पार्थतीर्थे एव तिष्ठति ॥ एवं ज्ञानं अपि भगवानुत्पद्यतीति
तीर्थरूपा कृतं तवान्तरात् यथैव तत्करोति तथा स्य मेव ह्यमुं कारयति करिष्यतीति भावः ॥ किंच ॥ अधो रूतो भगवान् अधः अ-
र्जुना न यस्यादिद्रियातीतो पितृव्यो सर्वद्रियादि तं करोति ज्ञानरूपा भूत्वा मोक्षं प्रयच्छतीति ॥ अथ वायव्यं बहारासीतं नलो काना-
मुद्रा एव कीर्तिमेव तथा कृतं तवानिति तथा करणे अधो रूतं हेतुः १८ ॥

त. ५१३
१७२

अनामकेलपतेसति

अयं पुरुषः शलपयसयाज्ञात इत्याह ॥ इत्यभिधायत इति ॥ अमुना प्रकरणे अभिधायतः स एव तत्कार्यं करिष्यतीति निरूपितं यत्तद्विचित्रं दृढविधायभाषयन् तथा वरुणकस्मिन्काराभंगवान् केन रूपेण करिष्यतीति अभिधायनं करोति तदीकार्या विचित्रितेन यज्ञरूपेभगवति ध्याने कृतस्थानाभावात् अध्यात्मिकरूपमप्रकटयैतत्तथा अभिधेयिकेन रूपेण प्रकटो ज्ञातः किं मायित्तवा विद्येताधिरेविकत्वेरतः पूर्वदुःखाध्यात्मिक एव यज्ञः स वेधां सयते यत्र मानविषययत्नेन वैरि क हानेन ध्याना रूढरूपेण च संविधिषो विष्णो कीर्तनः भगवान् ब्रह्म तस्य कियेन यत्र मानस्य कियेन लक्ष्यं नु तरेव सर्वयज्ञात्कंसाधिकरण ॥

इत्यभिधाय तोनासाविव एतदुत्तानं य एह
तोको निरगादं मुख परिमारातः १७ ॥

श्रुतयस्यैवातर्क्यता इति शपयिदुत्तराः प्रवासनाग्निरिति निश्चितमस्य वेद इति श्रुतेः ॥ ब्रह्मा हरतीति एव ॥ सर्वकामप्रदः ॥ स चासौ तोकाश्च तोकीवालकः आध्यात्मिकारिरूपेषु बुद्धये बलसाधकत्वे एकरेशात्वात् ॥ अत्र तु तोकी पिफलसाधकः सफलत्वात् तद्वहेति ध्यानी शायं हृत्पथं अयथा एकां मांशेन आध्यात्मिक एतं अन्तर्होतृत्वं बोधनं विष्वासा ध्यानेन किं तांशेन संवीयो विष्वासमेति तस्य रूपस्य कालसारे श्वररूपत्वज्ञापनाय तत्पत्ती अमुं हृत्पथं मात्रं प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं मात्रं प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं मात्रं प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं मात्रं प्रमाणां न बहिर्निर्गतः १७ ॥

एम
१७२

अभगान्जुनः ३

मोमं

एवमाधिरेविकस्यति तः स्वरूपमुक्तं दृष्टिः स्वरूपं वक्तुं भगवत्तत्त्वज्ञानाया कलादेः परिच्छेदकत्वाभावाय तस्यैव स्वरूपं स्वरूपेण तोनिरूपयति तस्याभिपश्यत इति ॥ तस्य ब्रह्मणः अभिः पश्यतः स तः रूपो तदर्थं हृत्पथो कीर्तयति काये तत् ॥ अत्र तु यत्पश्यत एव हृत्पथं अमुं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः १७ ॥

तस्याभिपश्यतः रवस्थः कुरीत किल भारत ॥ गज
मात्रं प्रवहति तदुत्तमिवाभवत् २० ॥

प्रसाधं यं वा हात्पज्ञानं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः अमुं हृत्पथं तोपि प्रमाणां न बहिर्निर्गतः १७ ॥

पूर्वजनने कर्मभिर्भावादस्य दण्डोः समुदितेन कले
नयेन वप्राणिनिध्यादिना वि०

त.मु. १३
१७३

तदा तेषां वलुनिर्वाण धर्मिणो ज्ञात इत्याह ॥ मरीचिप्रमुखे वि० ॥ मरीचिरेव प्रमुखिमुख्येणां ब्राह्मणा नो विप्रस्य ब्रह्म
पुत्राः ब्राह्मणा रुचियः कुमारश्च कुमारः सनकादयः अनुपनीताः अष्टमेव स्वरूपनयनं तेषु च वल्मीकावदं स्मरणा कृतं
४ तावता कालेन पंचवल्मीनामेव निध्यादितत्वात् हे होपमोक्त कालस्यैव कर्मनियामकत्वात् विशेषेण प्रीतिशूर्यं तीति वि
भा ब्राह्मणाः ॥ मनुः रुचियः ॥ एवं मार्गस्थितैः सर्वैः सह चित्रधम विचित्र प्रकारेण संख्या विधा र्थं त्वनयोगविभागाच्चित्र

मरीचिप्रमुखे वि० कुमारैर्मुना सह
द्वान्तो कररूपं तच्छाया मास विवधा २१

धोतिस्थिति तलो कररूपमिति ॥ लोको निर्दितरूपत्वात् ॥ यथा मलान्मधुके दमाहे रस्यति ॥ तथा स्यापि भेदरहस्यं हे
त्योपि बहः श्रुतिभिः ॥ बहो यं वामो य इति श्रुतेः ॥ पशूनां वा एवमन्तः यद्बह रस्यति को धावमा रं वा भवेत् ॥ एवम
नेक प्रकारेण तैर्किं तवेत ॥ ततो नाम प्रत्यक्तो हे स्य परार्थस्य निर्वीहिकोपपत्तिः युस्मिन् रा धेकल्पमाने हेद्यो र्ध
पपद्यते तत्र मरुते कोपि पक्षी न निहति इति चित्रधेत्यक्तं २१ ॥ श्रीमोपयनम ॥

रम.
१७३

सुपराधं ज्ञेन वस्तुनं दर्शितं

यरा लोको वरा नुसारित कृतः परार्थनिर्वाणो अशक्तः तदा अलौकिक प्रकारेण परार्थमुत्प्रेतते किमेत
दिति श्रुत इति आ ज्ञमात्रे इत्यमेवैतत्सर्वं न माकृतं दिव्यत्वं निरूपयति अहो इत्याश्चर्यं वनेति खेदे तजः प्रा
गन्मारेः परिदृश्यमानत्वात् अस्मदाद्ये पृथगायलौकिकतेन तत्त्वात् किं चित्कारणशून्यं तत्त्वमेव परं ॥ तस्य
श्रुकरूपता अत्याश्चर्यं हेतुः खेदकमहती विरूपत्वात् आश्चर्योत्तरमाह ॥ आश्चर्यमिदमिति का

किमेतच्छ्रुतमात्रं सत्त्वं दिव्यमवस्थितं ॥ अ
हो वताश्चर्यमिदं नासायाने विनिः सतं २२

लकर्मस्मादवशेन महतोपि हीनभावः संभवति ॥ तथा पीरमत्याश्चर्यं यन्मर्तव्यासापुत्रांस्सतं न हि
पुरुषात्स्वरूप उत पद्यते तत्रापि नासिकायाः अनेन यो निरपि विनातीत्यानासीत्यक्तं २२ आश्चर्योत्तर
माह इच्छति अमुं शिरः उन्नम्य पूर्वता वनमात्रं प्रमाणं यस्य इच्छति प्रथमदर्शनं नासा द्वा रस्य ताव
न्मात्रत्वा उपपत्त्योक्तं ब्रह्मलोकांस्संस्काराणां तीरिय विष

हीनस्य स्य १० काले प्रियं तीत विमकलादी

त.मु.१३
१७४

यत्नाका ॥ तस्यैव लक्षणं किं प्रत्यक्षं वा तन्मूलिकं वा येनात्मः कालोत्पत्तिर्यत्तं पर्वनात् तस्यैव लक्षणः पायाणः गंडशि
लाः तैरुपमीयत इति पुरुषगुरुत्वादिभिरुच्यते अत्र तं न दृष्टोतः स्वस्थित्वात् तस्यैव लक्षणं पर्वतत्वेन वस्त्रेण पर्वतत्वेन इव
लेदस्त्वकत्वात् आश्चर्यं लेदोवाक्यमिति रूपिणोऽयमलौकिकप्रकारेण विपरीतं तद्व्यपयोगिनिर्दिष्टं न भवति विज्ञमेव
द्वितीयादिनिर्दिष्टं न प्रयोजनं न हि दिव्यस्यापि तस्य प्राकृतं न प्रयोजनमस्ति इत्युक्तं अंगवान्ध्यातः अतएव भूम्पु
कारार्थं सर्वरूपेण प्रकट इति संभावना । ननु पुरुषोत्तमस्य किलोक्तं वेदं विदित्युक्तेण प्राकट्यकारणमिच्छां स्वस्वरं

दृष्टो गृह्यशिरोमात्रः पश्चात्कंडशिलासमः अ
पि सिद्धगर्वं नैव यज्ञो मे लेदयन्ननः २३ ॥

इजनकत्वमेवकारणमुत्तेकृतं मे लेदयन् इति श्रुतीति संभावना योऽस्ति इति श्रुत्येव पूर्ववद्वक्तव्यः पक्षः उच्यते तदाः
तज्जायं निक्षिपति पक्षः अतो भगवान् परमेश्वर एव वा तस्यां तरुषु यज्ञश्चायं भविष्यति न ह तिमि कृतो यो यो गिलात्वा
ल मत्स्वरूपत्वेन देयत्वं च सर्वमात्रं तेषां अस्मादादेयत्वं धीनस्यात् ॥ मयोऽसौ यो कुरेशो वक्रह नना तर्ह्ययं यज्ञरू
पाभूभिः वरहेणो वसं रसते ॥ तत्र देयानो यज्ञाधिकरणं वेदिः देयवर्धकत्वाद्यद्यो यत्तं तदा देवानां पूर्णं यत्तं भव
ति ॥ ब्रह्मणा हि सर्वं भूयः सदा ततोऽधिकं रणाः ॥ तेषां च वामनो यो वराहः ॥ हनन्तु विपक्षे सति ॥ अतस्तदा दृशस्व मम
वर्षकं तं अमापति तमिति ब्रह्मणमुपालभमान इव यत्त एव वराह रूपं कृतवान् अस्मत्पर्वजप्रयोजनोपपादकत्वं
संभवति अयमपि पक्षः कार्यं निर्गृह्य फलतो विद्वांरितो भवतीति २३ ॥

सम० श्रुतिः २
१७४

भूभिः ४ यज्ञानां वामदेयनिष्कानि ३

फलनिष्पत्तिर्ययं तं ब्रह्मणो विचार एव ज्ञात इत्याह इतीति ॥ सनुभिर्मैर्यादिभिः सह ब्रह्मणो विचारं कुर्वन् तस्य वसतः ॥
श्रीं विचार्य तस्य नुत्पत्तये तेषां दृश्यत्वात्वाभगवान् यज्ञपुरुषो जगती ॥ इदं गंडशिलसमो यि पुनस्तथा दृष्टा इत्या
मेतस्य दृष्टो ज्ञातः ॥ भगवानिति श्रुत्यो हे प्रकटितत्वात् न ह त्वं स्फुटिः ॥ यज्ञो शिव एह रूपतोऽधियात्वरूपत्वेन पुरुष
त्वं तेनार्थपुरुषो वराहः ॥ अत्र न ब्रह्मणो प्रतिस्व स्वरूपरूपमपि प्रदर्शितमिति लेदो विनिर्गृह्यतमायः ॥ यथा समं

इतिमीमांसतः तस्य ब्रह्मणः सह स्वरूपः ॥ भगवान् यज्ञपुरुषो जगती ॥ इति अभिः २४
ब्रह्मणो र्व्ययमास हरित्वांस्तु द्विजोत्तमान् स्तगर्ज्जितेन ककुभः प्रतिस्वनयता विभुः २५

पर्वतो जगती एवं भगवानेक एव जगतीत्यर्थः संशयार्थश्चायं २४ अतएव ब्रह्मणो र्व्यो जगता ॥ ब्रह्मणा मिति ॥ हरि र
ति तथालं स्वभावः ॥ तानि तिमिमीमांसकान् ॥ ब्रह्मणो हित्वा र्व्यः तेनामेकरूप इति मत्वयानि देवां र्व्यो हे नुः ॥ द्वि
जोत्तमानिति यज्ञत्वात् तेषां र्व्यः ॥ यो यं निराकरणार्थं तथार्थं जगत्तवान् ॥ यथा सर्ववर्षे ह्यपि तं ध्वनिजो तः तरो हं ककु
भः प्रतिस्वनयता स्तगर्ज्जितेनेति ॥ ननु किमिदं कृतवान् तवाह ॥ विभुरिति २५

हृष्टलोकार्यमाह निशमिति घर्षितमिति तद्वाप्यनुकरणशब्दमाध्यायोपहवाची सर्वव्यापेवगहं स्याद्विष्यामीति यतो
परिवाप्येव शरीरं हृष्टं चेति वा अतएव सखि हृष्टमिच्छुसर्वव्याप्यमावेव प्रतिष्ठाजनादिषु पिभजेरेवास्मिद्धिः तदुक्तार्थे वा अत्र
धि कारिण्येव निहृष्टमर्थवास्वमीभासितस्य अंगीकारेण वाननुपपन्नानुरागेन कथं निहृष्टनिरकरणं तत्राह ॥ मायामयं कुर
मेति देहान्मायोहोहपितुं मायया तया रूपं कृतवान् मायामयत्नमतिर्वचनाप्रदर्शकत्वं वेदे हि केमिमांसेत्यतश्चमज्ज

निशम्यते घर्षितं खरेदं रूपिष्णुमायामयसूकरस्य जनल
पः सत्यनिवाहिनलेत्रिभिः पवित्रैर्मुनयोऽग्रगण्यस २६

विषयसममी २:

अहो बर्गमन्त्रेभ्यः १२:

नकत्वाह ॥ आलेभुने फले वैवयुत्तरूपे तथोद्भूतः उपाख्यानं यस्वैव भूतो वेनायते कृतौ ॥ अक्षिदैविकरूपे पि
मोहकत्वे तथोत्तरं ॥ यथास्वलोचो वृत्तद्विलतोपि भगवत्कृतं ॥ सूकरं इति यूपसवर्तिप्रसवकतीवरादुत्पादिताः
सर्वे मुक्तपार्थीनभावतोधारिण्येति समस्तास्ततः सूकरं उच्यते ॥ १॥ जनलपः सत्यनिवासिन इति विधायापि स
खिकाउताः तैरेव सलोकः प्राप्य तत्र तिष्ठतिः पवित्रैर्वैत्रयेणामार्जनोयेः पवमानादिभिर्वा सत्योक्तया भगवत्स
सिद्धार्थमननात्तरादौ धीमिति लोकि कोप्रसिद्धिः २६ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

सम.
१७५

अमुख्यस्वामिनि ४:

एवं सर्वान्ज्ञापयित्वा युरर्धमवतीर्णः तत्कृतवानिति त्याह ॥ तेषामिति ॥ तेषां लोत्रकं हर्षणं प्रसवेदं भगवतोय
ज्ञस्य गुणानुवादनरूपं अथवा नित्यं त्वदेवेत्तो यज्ञवितानः सूत्रिर्न्यस्य वेदवितानावाभूत्तैर्यसंभगवतो न
तरूपेतात्त्र्यनंतशाखात्वं नाभित्तिप्याकरणेन च हेतुं विनष्टविनष्टमभिनंदनं भूयो भिनंदनप्रय
क्तं ॥ ब्रह्मवद्भगवानपि देत्यादीनामप्यकारं करिष्यतीत्याशं क्त्वाह ॥ विबुधोऽप्यायेति देवानामेवाभ्यर्चयान
तेषां सतो वेदवितानसूत्रिर्ब्रह्मावधार्यात्मगुणानुवादनं विनष्ट
भूयो विबुधोऽप्यायगजे इली लोत्रलमा विवेश ॥ २७ ॥

देत्यानामिति ॥ ननु भगवान् सर्वसमर्थः सर्वगश्च तस्यात्मा एवादिर्भूतकथं न भूमिमाहूतवान् तवाह ग
जे इली लोत्रलमिति जे इत्यली लेवली लायस्य कथमत्र गजे इति जलप्रविष्टः कीडितवानिति तोकीडामनुकतुंगजे
इत्यवार्थत्वं त्वया पनायस हि भगवत्सीतामेव कृतवानिति एका भगवतोलीला नानाकार्यप्रवर्तिका भक्तानां स
र्वतोत्पाद्यलीलां चक्रे तद्यादिनां २७ ॥

ब.स. १३
१७६

सू. ६ स
प्र. १२

तस्मात्तन्मगबन्धुर्नितीत्वा स हि तां वर्णयति ॥ उत्ति प्रवाल इति द्वाभ्यां ॥ रूपकियावर्णनभेदे न तत्र प्रथमं स्वरूपं वर्णयति ॥
उर्ध्वं हि प्रोवालः पुच्छं ये नमुलं तस्य रीतात्मकं रीर्धं कृशं हेतुश्च स एव यत्ते उच्यते ॥ तु रिति ज्ञापयितुं खचरः ॥ आकाशचरः
स हि सर्वेषु यक्षिणेषु पदार्थेषु आविष्ट इव असंलग्न इव तिष्ठतीति ॥ अनेन यज्ञः पशुसुप्तमिति ज्ञातः ॥ कियामश्न इति ज्ञाप
यितुं वलकायं त्वात्कठोरः ॥ कठिनं निष्पूर्य्य तसकं प्रभु रूपत्वात् खरागमशात्वमास्यं पशुयाहिं सारिजनना त्रैमशा
वहिर्बीज्यत्वात् त्वमुपरितनोभागः ॥ आकाशिकलोकप्रसिद्धं तादृशी खुरं ॥ तादृशानि अत्राणि येन मगवतः पार्श्व
तुष्टयं लोमरूपमिति तस्य त्वदनद्वयात्मकं नवति ॥ तत्रैव वंशवः ॥ सोमश्च सर्वः ॥ ट्टिज्यायं रूपो ह्यमते स वनाभ्यामेव सर्वजनना
मग १

सोमश्च (हिमवतः)
यमिव तस्मिन् कथा १२

उत्ति प्रवालः खचरः कठोरः सट्टा विधुन्वन्वरं गमशात्क ॥ सु
राहताखः सितं चूर्चरं द्वाभ्यां तिवर्भास मगवान्महीध्रः २८

तद्वृत्तं मेघि रिति मेघैर्जलधरितं ते अक्षवर्णं दूरं करं अभाः ॥ अत्र यथा ते सुष्ठु छिद्यीत्यापने छिद्य आश्च स्थिरता स्यात् ॥ जल
मेघयोर्मध्ये स्यापने पिमेघैः ॥ अवि तं स्यात् ॥ खुरं रे वारहतात्वात् अत्र यत् स्थिता जलदृष्टिं करिष्यतीति मेघानां न संवधाना
शां हि तादृश्यायं रीतिं वंशो जित्यं स्यं छिद्यीत्यापनोपयोगार्थं दृष्ट्वा वीरुयोः कीर्तनं मत्तोरितिकमाचं कृपावलीक
नार्थं च ततो भूमावेव मत्तोरितिकमः मगवत्कृपाचेति विशिष्टा पितृवभास इति स प्रमाती न क्तः ॥ महीध्र इति छिद्यीत्यापनोप
पकारकरणत्वं लयमानत्वं सर्वे हि महीध्राः लोकप्रसिद्धः पर्वतः ॥ अयं तु भगवान्महीध्रः ऐश्वर्यादिगुणैर्भारवहतीति
तर्क ७ द्यालु २८ ॥

राम ०
१७६

एवं लपं वर्णयित्वा कियार्णयति ॥ प्राणेनेति ॥ एध्याः पदवी प्राणेन विनिघ्नन्स हि गंधवतीं धएव तस्याः व्यावर्त
कः येन मगरीणा एध्यागता स एव मार्गस्य आगमने साधीयान् ॥ तव हि जलं विरलं विशो तो प्राणैकोडापदेश इति वारह
रूपलीलायाजार्थं मेघ सर्वज्ञोपि रीतावतारः ॥ रिसुसुरेणैव देष्टो कते तीति प्राणेनेव छिद्यीति मार्गज्ञानेकोडाप
विचारतमकस्मीमांसा शास्त्रस्य अपदेशमात्रमत्र तत्कर्म प्राधान्यमिति देवताया एव प्राधान्यात् ॥ तामेवोपादेशयति
देवता तैव १

प्राणेन एध्याः पदवी विनिघ्नन्कोडापदेशः स्वयमध्वंशः क
एलं द्योपकाल एध्यामुदीक्ष विमान्तरणतो विशक्तं २९

स्वयमध्वंश इति अध्वरः ॥ अग्नियस्य सर्वज्ञात्मक इत्यर्थः ॥ अध्वरि वीर्यस्य धुरः ॥ सर्वविधमार्गं अस्ते वराहः
न हियं अतिरं केषां कश्चिन्मागेहिं अत्र ॥ त्वं हि तां लाहानां मय्यमाणा एषां मेगपदं ॥ यद्यस्य येषूनी द्यातक
त्वेन प्रसिद्धं तं व्याप्य प्रेक्षानम्र इति सर्वोपास्य इति ज्ञापयितुमाह ॥ कएलं द्योपकाल एध्यामिति विमानुदीक्षे
तिसर्वोपास्य इति तत्कर्तुं भगवतो ज्ञानं कृपाचेति पदरात इति ज्ञानरूपयोः भक्तिर्हेतु र्मात्तकं जलमाविश
तुं भक्तान् ज्ञानसंपन्नान् कृत्वा अमेवाभुकार्थं स्वयं सुखं त्वं जलं मविष्टः २९ ॥

पृ. ११

तृ३-१२
१७८

एवंतो गृहीत्वा निगमं गमयन्त्येति स्वर्द्धयेति हेत्यानामतिवत्तात्त्वमेतदनमतिबंधमाशंक्यस्वर्द्धयेत्येकं ॥ नदि
यमग्रहीतः केनचित्कोचयितुं शक्यते तत्राप्याधिदैविकयमेनान्यथा तद्रूपकाः तत्रविष्णुमुनिर्द्वाधाएकत्वं महत्त्वा
यनायच्छ्रुतिवचनेनैयमाभावाः एषिष्याः देवतासंबंधकरात्वापनायति तस्मिन्मन्त्रातिश्रुतिः सहजासुरसंनिगृहं तं नि
गधारस्य अक्षत्वात्कृतिहपदिगतिरपि पक्षिणां विसेभवति न तस्यानंततापि सारः अतस्तीगृहीत्वा समगुत्थितः संस्वरुच
तिवोरूपेण समागतो विनाशको तो नरो वने ॥ यंतुरेव तेन स्यात्सहस्त्रियेवं अंतः संतोषेण वहिः शोभया चरो च सं सं शहाय्यः ॥

स्वर्द्धयेति तस्मिन्निमित्तमनुत्थितः संस्वरुचैरसायाः तत्रा
दिदैवगद्यापतंतुनुनाभसंदिषितं तत्रमन्त्रः ३२ ॥

तत्रापिरसायाः स्थितो लोके नरो वने अयं तुरसा तलात् ॥ अनेन पंचसखं डाष्टिबीडच्छ्रुतेति ज्ञापितं स्वर्द्धापदमेनान्ना
ध्मात्मिकाधिभोक्तृकोऽस्यो निशंकराणुसं आधिदैविकस्य निशंकराणामाह तत्रादिदैवमिति आदित्वाधिदैवि
कत्वेन आदीवदैवत्वं प्राप्नोदयापतंतमिति श्रुत्वं भगवरीयात्तमतिप्रतिबंधकत्वं च सचिंतं ॥ मुनाभेन मुदृशेनेन जीवो
मस्युयं स्पंदुशेनेन मस्युजननैगदादीनां प्रतिष्ठा तत्सज्जं ॥ गदादीन्युत्थानं तद्वद्वेप्रतिष्ठानं निपश्चाद्वृत्तिं मुदृशेन वि
चारयति यदा को धेन भगवान् आकृषेत् तदा गदादिदिव्यै ह मपि व्यर्थं स्या अतो भगवतः कीधच्छ्रुत्वा द्रव्येति तदीया
ब्रह्मश्रीहादयः भगवते स्मरति तस्मात् को धेन मुदृशेनं प्रकृतिवति तस्मादपि च न फलपर्यवस्यति तत्र ब्रह्म फले विलंबाभा
वाय ॥ ३२ ॥

कर्त्त३ः
एम०
१७८

अतएव जगन्नेति ज्ञानको धेन ह तवानं तेन पुनरुत्पत्तिः ॥ ननु शेषगुणयोर्विद्यमानत्वात्कथमेकांतो व
ध एव कृतस्याशंकाह रुंधावमिति स हि गतिरतिबंधकी न भवेत्तत्तस्मिन् नोपि सा त्र प्रतिबंधकत्वात् अथ वरं
तस्यार्थः नन्वविश्वशक्तिर्भवान् तत्र तिरेहि तो भवेत्तंतं वांचयेत्तदनमेव कुतः कृतवानि त्याशंकाह अ
सत्प्राप्तिकमिति न सत्प्राप्तिकमः पराक्रमो यस्य ॥ ननु तथ्यापराधांतरमारणीयः ॥ ननु सापराधेयवानुक्तः ॥

जन्मानरुंधानसमस्तविकर्मसलीलये मं प्रगएडिवां प्रति यत
इत्तपंचकीति तं गंडुद्रोयपागनें दोगजतीविभिंदन् ३३

यशोह इति भगवत्वात् ॥ तत्राह ॥ स इति ॥ सदैव त्ववधार्यमेव वराहरूपं गृहीतवान् अमर्त्यं किंपीतरेण इत्यया
वाभूमिं जलोपरि स्थापयेत् ॥ ननु कलौ तरस्य वस्था ये वभूमि मस्य वस्था पयिता पश्चात्प्राप्येति तस्याशंकाह ॥ ली
नयेति ॥ ननु पूर्वभक्तिमेव तस्मिन् शरीरस्य तं भक्तिविधायकतां धर्ममेव किं न कृतवान् सर्वसमर्थत्वादि त्याशंका उभ
योत्तादृशं रूपं ग्रहणं संतर्जं वधया तत्कभावापन्नं अतो ह ॥

८० पु १३
१७७

तवानिग्रहः दृष्टो तेन इमं मृग एवैति अनेन शाश्वतिको विरोधः स्वचित्तदृष्टो तेन प्राप्तं भक्षण रोषं परिहरति ॥ अत्र भीति उभावापि स्थल चरे जले मार्गोत्तरात्क्षणार्थमेव न भक्षणार्थमिति लोके तदपि प्रदर्शितमिहाह ॥ तद्वत्कर्मकोक्तिर्गतं तु इति अनेन संसर्गलक्षणे स मागमश्रुमिधृतवानितिलसते अयथा तदुद्गर्जनविदारयेत् अत एव कल्यांतरविदारणोक्तं ॥ तस्य हि रण्यस्य उद्गर्भे दैन्य इत्युक्तं तदेव वकिंचित्कालस्थितं कर्म यज्जातेन अक्रिंतां उपर्यते तु इत्युक्तं तस्योद्गरे वक्रदूरमुखगतं यथा तर्गतं तस्य जीवतं स्वमुखे समायाति ॥ अयथा भगवतो भगवरीयानी चंद्रो ह एतत्सुखं कपातः स्यात् नीचयोनिवो भवतु अतो भगवान्स्वस्मिन्ने वस्थापितवान् इमं मर्त्यं दृष्टो तेन स्पष्टयति यथा गते इति सहिकमलारीनी कं दमात्मसात्कारेति इदं प्रदे र्पेयि विद्यमानं पूर्वसंपर्ये ह मृत्योऽयं तीक्ष्णायति ॥ जगतीमिति यथा पृथिवी जगमरे हा जयंते तादृश ए प्रीभेदेन स्वाभिलिखितसज्जातीयदेहोत्पादकपृथिव्यवयवसहितं कं दं भ्रूयति एतत्परिज्ञानार्थमपी दं ॥ एवं भगवान्पि हि रण्यस्य जीवतं हिंय वगं तस्याभिप्रदेहोत्पादकावयवसहितं विद्यमानं देहसं वं धिनंदूरीकृत्य आत्मसात्कृतवानिति तर्थाः इतरनिरकरणपूर्वकसुखं हणमेव विशेषप्रदेन ३३ ॥

एष ०
१७७

३८५

एवं देव्यानां विविधानामपि निरकरणमुक्त्वा भूयः कारमुपसंहरति तमालेति ईशमुपतस्थुरितिसंबंधः ॥ त्रैलोक्ये शा स्त्रस्य सत्तोदृष्टं अयं यद्गुरुष्वश्रुतिमाहायवद्वा जलय इति यद्वर्णं मे नमस्कारे जलिर्बिहित इति नुवमनसीस्रवत धीकृता यद्गर्भं मे च प्रातरनुवाक उच्यते मृतं तैकालसंनियामकत्वाभावाद्नुवाक इत्येवोक्तं सर्वे क्रियमाणाना मनुवाकां को मागमरे नापि वक्रतात् वक्रवचनं ॥ आधिदैविक कषायमुत्तं ब्रह्मा विविमुखा इति तस्य जलमीशत्वं च साधयति ॥ तमालनीली त्मांसि तं तं कोद्या अक्षिपं तमिति ॥ तमाली नीला तमालवद्नीली तमालासमीव नी लदृक् ॥ दृष्टो वृत्तानेन मयं हेतुः ॥ तमस्वज्ञानं त्वं नं हं रुरुर्धमय हेतुः ॥ नीलोपि मुखः शृंगारवत् इत्यनकः वि

तमालनीलींसि तं तं कोद्या त्मांसि पतंगं जलील यो गं ॥ प्राज्ञा यवक्रो जलयो दुर्गो कीर्तिविमुखा उपतस्थुः ३४ ॥ कथयतु च ॥

तययोगेश्वरैरालोचनं तिस्रो मां दमसाधर्म्यं व्यापनाय त्माधर्म्यो गतस्ते न च तैस्मां सजीववर्तमानकरणार्थं दे तं कोटि संबंधः ॥ देहाविशीरोत्थायसि तत्तं देहं अखिलस्य भिन्नं रूपं नायं तं तस्तेनोक्ता ॥ कोटिपदे न भगवतो माहात्म्यं स र्वं यामेवेशनां ब्रह्मोत्तिष्ठति शयस्वोपनाय संख्यावाचक पदयोगः ॥ इत्थे पणमुत्तोलनं ॥ अनेन धूमिः स्वरसा नागते तिज्ञापितं कोद्या भूमिस्थं तेन न वेदिषिव स्फेनोद्गतमिरुषिता ऐश्वर्यं स्पष्टमेव जलीलये सने नापि ऐश्वर्यं यद्गते न कुरुतात्वं च परैकं मय सं हृतं अंगेति कोमल संबोधनं परिज्ञानार्थं ३४ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

दशपुत्राभ्ये स्मार्ति स्मृतावुक्तेन

तृ० १३
१८०

दादशार्कसमेऽश्विकेः कर्म निर्णय उच्यते ॥ ब्रह्मरीनामुत्तमत्वात् द्विविधं कर्मरूपते उभयोर्मगत्वत्वाय धिः षड्विंश
गाल्पया प्रमाणनप्रमेयेन निर्णयो द्विविधो मतः ॥ तत्र प्रमाणरूपं द्विविधं त्रयोदशोक्तिरूपते ब्रह्मरीनां देवताते
वियद्वेष्टरीणां मेव प्रयोजकत्वं देष्टव्यं चुरित्वाह प्रथमतो यत्तत्सर्वोक्तिरूपत्वं प्रामाणिकत्वं च वदन् नमस
ति जितं जितमिति तेजितमेवेति ते यथा च शत्रुह न नैय देवे निरूपते केवलं शत्रुजयः ह न तस्य दीय जनक

२४० त्रु जितं जितं तेजितं यत्तमाव न च यीतं तुर्लुपरि धुन्वते नमः ॥ यद्वा
मगत्रे धुनि लिप्युर धारसस्मै नमः कारणाश्रयते ३५ ॥

३५

त्वात् अतो यथा शर्षा शत्रुजयात् त्वयै वज्रितं किंच कालेन सर्वजितं ॥ कालमुत्तममपि न्का तद्वक्ति तां धि वी
मानीतवान् असि श्रुतित्वयै वज्रितं ॥ प्रलये कालप्रलम्बा उपादयति इति सर्वविषयाधीरा इति ते जितमेव जि
तमित्युक्तं कदाचित्कस्य विज्ञयादि कियोऽकृष्टावर्णसाधिका च भवतिका कतात्वीयन्यायेन ते तावता जयति एम
क्षीर इत्याशंत्वाह ॥ हे अजित ते तिन कदापि के ना विजित इति स तादृश जयः तस्य सर्वदेवस्यः यज्ञैः सर्वपराधीना
व्यंते उपाद्यंते अयं यु ॥

१८०

हृष्टभावन ११

ननु सिरिक
कवे

यज्ञान् भावयति अतो जयति क्षीर इति कृत्वा न मतिं त्रयीत तं परि धुन्वते नम इति रूपविशेषेन मन्त्रैर्वा यमिति
ति वेधोन्नतं घटते ॥ अथैव देव रूपत्वात् अथर्वागिरि सोमस्य तयो ब्रह्म प्रतिपादकत्वात् ब्रह्मो पधिकत्वेन त्रयी शेषं
ते पि ज्ञान शेषत्वेनैव मन्त्रमनाः प्रमाणप्राधान्येन शास्त्र निरूपकाः कर्मणि वेदत्रयमेव निर्दिष्टा इति त्वत्तः अतो व
राह रूपं त्रयी मयमेव वेदा नाम पि तस्मिन् शरीरे प्रवेशोक्तत्वात् ॥ तस्य च परितः कर्तृपुनवेदानीं विज्ञेयां अम्या
त्रयाः चतुर्थी शेषत्वे वेदानो यदेतां त्वयै न स्थात् ॥ तथा स तिस्रं मुक्तिरेव स्थात् परि तो धुन्वते न हीन भावमपि प्र
माणस्य हृत्काम्यो जनकत्वात् प्रापयतीति भयोदपिन मन्त्रस्य साधकत्वादपि अनेन स्थायं वेदो भाग्येन कारणी
यमिति प्राथं नास्त्विति ॥ ननु भवतो वेदो भाग्येन किं स्यात् तयो गेन यज्ञान् हृष्टा दर्शनासुरेणा तान् विचार्य तान्
विष्यंति भवत इत्याशंका परि धन ने यत्तदृशं न मेव न भविष्यतीत्यवहेतुं वदं तो नमसति यद्वा प्रगर्भेति यत्तम
भवतः ऐमो क्रमस्थाने ये कृपाः ते विशालागती इत्युच्यंते ते सु सर्व यज्ञाग्निनीनाः सहजलादुद्भूताः उपरि निविष्टा
वेदान् विधन ने न दूरी के स्थतीति ज्ञात्वा तस्यापि दूरीकरण शक्या अत्पा संवद्वा ऐमगत्रे धुनि नीनाः तत्र ऐमा
वलंबनमस्तीति रोम्यां बहिष्ठात् यज्ञानां चलने न हर्करं नरो कोपिन भति ॥ अस्मै दं न हितं तत्तद्विहं र्खेदानीति कतेः
॥ अतः सर्ववेदानां यज्ञानां च कारणभूतः उभयप्रसवकनीरे होयस्य तादृशया म्यक्तं तु मशक्ताः नमनं कुर्वती
तयः कारणाश्रयत इत्यपि वा पाठे तुल्यार्थः ३५ ॥

हृष्टभावन १२

शक्रान्वितं शक्रान्वितं यत्तमाव न च यीतं तुर्लुपरि धुन्वते नमः ॥ यद्वा
मगत्रे धुनि लिप्युर धारसस्मै नमः कारणाश्रयते ३५ ॥

१८४

सबमसामयिस्तैजः स्वर्णं किं पुरुषो जमा कृतिं बाहू मे स्थापितवान् इमां प्रार्थयामासुः कर्तव्यो तर्नावशिष्यतः
नमिप्रार्थयेत्तस्यैव कृतं मे वचनं वचनं तैः कृतं तैः कः अर्धधीतेति॥ अन्ततः तजः अमेन्द्रात्महानपिभुवज
द्विबहूरा उवाहं वचनं उवाहो वा अमेन्द्रात्महानपिभुवजः कुर्यात्तत्माहात्म्यमावाप्य नोगोचरं दृष्टुमुक्तं न विश्व
संजनयति स्वमाहात्म्यं तादृशं कार्योक्तं चमत्ता असां भाव नया - उवाह्यानां निष्ठात्वं परिकल्पनकरा विदनी
इति जगदिनिमित्तं तदा को नो मे विचित्रो ताभवं तियत्राप्यकरणमपिनमस्यं ते तत्र स्वकरणं हरे तव तैराश्वयं हे

कः अर्धधीतास्य तत्त्ववप्रमोरसंगतायाभुवज्जिबहूरा न वि
स्वयोसोतमि विश्वविस्मये यो माययेदं सस्त्रजतिविस्मयं ४४

तुरपिनेत्याहुः॥ नविस्मयो सावित्रि आसाबुद्धारः त्वपिनविस्मयः आश्चर्यं नम्रवति तव वागं वहु नम्रवति॥ तव हेतु
विश्वविस्मय इति विश्वमेव तव विस्मयरूपयधारे तोरुपाज्जला तमपूरयिः पुरुषादिर्वा ज्ञायते बीजाद्वादिर्वा किं वशि
श्वमेव विस्मयं आश्चर्यं यस्मिन्निमित्तं तव वेदं माहात्म्यस्त्वर्क इतोप्यस्य न माहात्म्यं तादृशः यो माययेदं मित्रि इमे
व जगन्मायायास्वप्नो प्रतिपुरुषं भिन्नमकारणसकस्मिन्पिपुरुषे सृष्टादस्य रूपं च सस्त्रजतिपाठेयो भवान् इति एव
तत्रापि अतिविस्मयं यवता प्रसमुद्रः इति सेनकृपाणिशिरः ऊर्गद्वीख्यं ते नैव रूपेण पश्यतीति ४४ ॥ १८४

ननु तद्यपि भवद्वी ज्ञानं मोही वासिः तदर्थं भविकायेवासां पादनीयः तत्त्वधमे तावतेनैव विरमणमित्याशङ्क्यः विदुन्वतेति इदं वेदासा
कं वेदुः जला उड तं विफन्तः प्रसंगे रचयं जनः तपः सन्निवासिनः तत्सदाणि लोकं तशो वा बुद्धिः किमु न गतेति शिष्येण प्रमाणा
यसां पूर्वकं प्रसात्प्रमाणाः आश्चर्यं स तं वशिः साविताः॥ अतिपवित्रं जीनारिकं प्राप्य तं रवः॥ मुत्तमं वयं न हलेन मार्जनीरोको किल प
वि नो भवति तत्र वेदमयं मे वैश्वरूपेण वेदायैव सुखेण दार्ढ्यं लोकं तेन पवना मे न वशिः पुष्पाकृतिलुपेण तं नापि तवा लोडनेन कल्याण रूपो भ
मिः मार्जनं किं वक्तव्यमिति सः त्रिधायां ग्रहणैकविधाधिकारि इत्यर्थः ४५ एवं भगवंतं स्वमात्मो न मुपयं हरिष्यंतेः स्वस्य स्व तम
तिष्ठत्यस्योषं परिहरति सवेदं तेति तं वगुणावर्णनं रूपेणोपेयं अन्वेदं किं विना गोचर्यः॥ त्वगुणां प्रानं स्यात् सखुडानुसारं एतल्ल
विफन्ततावेदमयं जितं वपुर्जनं तत्त्वः सत्यनिवासि लोचयं॥ सदा शिरादो दुत शिर्वां बुद्धिं विदुः स्वमात्मा वराभीश
पाविताः ४५ सवेदं तत्र अष्टमहिलवेद्यं तेयः कर्मणां पारमपारकर्मणाः॥ ये योगमायायुगयोगमोहिं तं विश्वं समलं
तमेव दालुपुः सवशिष्यवचरिणाधिकं यमिष्यामीति प्रारभते तन्निष्ठयेन अष्टमहिलवेद्यं तं ११ भगवन्विधिर्हो ४६
वमीति॥ वतेति विदेदमगदगुलुचितं प्रसारयन् पिभेदुद्विजति इति तस्य बुद्धिर्लक्ष्यमेवाहुः॥ अपारकर्मणां कर्मणां पारं यद्येतत्प्रभवत्
समीनेव गुणान्कथयिष्यामीति तदर्थं बुद्धिः समीचीना भवेत्तदधिककर्मणां मोहमेव तातामायं मोहाजिज्ञासां मोहं विवर्तुं अ
पारकर्मणां तत्कर्म॥ तत्रापि ये सर्वदा द्याः अमेन्द्रात्मवद्वाप्राप्ताः ते वदं तु नाम ये पुनर्मोयायामोहिता लोको वदं यः विश्वस्मिन्
वदं वदं मोहिता लोकोः यः योगमायेति॥ यद्यस्मात्करणतत्त्वमलमं वशिष्यं योगमायायाः सत्तादिगुणो मोहिं तं सा हि जगत्क्री
स्वकार्यसिद्धां मोहयत्येव अतो माया मोहिताः स्वरूपमेव न ज्ञानं किमु तत्र भगवद्गुणान् अन्तः सवीनेव संपालयेत्याहुः भगवन्वि
धिर्हो शनिति॥ एवं वाक्यं दयाजनं ४६ ॥

त. पु. १२
१८६

नन्वेवंसमिहाफलं कथाश्रवणं यथा निर्वहते तथोपायो वक्तव्य इति चेन्न बाह्यकोनामलोक इति ॥ नात्रोपायो वक्तव्यः ॥ कथासौंदर्यमेव सहजं तत्र हेतुः ॥ यो भगवत्कथारसिकाः ते प्रवर्तते तदवयवेषु यथाः ते उपेक्षणीया एव अथ प्रवृत्ताः कियत्कालान्तरं कथोपरि त्यज्य रसोत्तरे आदिष्टा भविष्यतीति ते चोत्तरे व्यावृत्तं यमुपायो वक्तव्य इति चेत्तदानीं हीति तिरुपयति कोनामप्रसिद्धः कोपिलो केनाहात्म्यमहात्वापित्तं ज्ञात्वा पुरुषाद्यो नो सा रसारविभागविद्विज्ज्ञत्वापुरुषकथा

कोनामलोके पुरुषार्थसारवित्तपुरा कथानां भगवत्कथासु धां आपीयकर्णजलिभिर्भवाप
हाम हो विरज्येति नानरेतरं ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे हृतिप्रबंधोद्देशो ध्यायः ॥

नां हर्षवृत्तां तानां प्रभेगवत्कथासु धां निपीयमसंगादभिगवत्कथोश्रुत्वा तस्मादर्थप्रत्यनवर्तकत्वं सत्यात् तत्रापि भगवत्कथा वक्तुः मुखाग्निः हतौ कथोपरितः श्रुत्वा न अत्र समाभिप्रायमयमसज्जं न विदित्येति कीदृशं अलमिति प्रमेयं तत्र सुखासुखमप्राप्तः यतः इयं कथा भवापहानुदिरक्ता अपिलोके इदं ते तत्राह ॥ अतो इति आश्रयं मे तत्र ॥ अत्र कीदृशं इति जिज्ञासायां सत्ते स्फुरितं हेतुमाह ॥ विनेति सुभाषेण नरसंबन्धवत्तिसनरो वानरो वा अन्यो वेत्यर्थः ॥ ११ इति श्रीभागवतसु बोधिस्वीवतीयस्कंधविबरणे त्रयोदशोऽध्यायविबरणः ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

राम०
१८६

वर्णितासर्गलीलाविविधा भगवत्कथा उपोद्गमस्तु तस्यावेनानंतरमिदो अतः १ लोकिकीचाप्यभाषासमाधेः पौषिके तु ते ॥ ते प्रमाणमभिप्रायान्तर्भवत्कथा इव वृत्तहा २ यदेव विभ्रंशोऽस्य हस्यते तस्मतीतरं न तद्विरोधोऽभाषा यदर्थार्थयोः क्वचित् ॥ ३ कामेन कीदृशीनाम्योक्तममागिरितानां दत्तं येन जीवानां मुक्तानां मिह संभवः ४ संगृह्यते तत्कथानि विमलितोक्तिरूपेण ॥ अतः चतुरिहाध्यायैः संगोपाद्वा तज्जतं ५ प्रतीतेरिदं बौद्धिकं त्रैलोक्यं एव च ॥ भक्तस्य विद्वदोश्चैवावलीलाव्यामोहिकां ६ अस्याथा भगवत्कालोऽस्यैव प्रवेष्टुं ॥ चतुर्दशोऽनुक्तमिनकर्मनाश इति ७ आधारकथं त्वीदं न

श्रीशुक उक्त्वा निश्चयकोषारविणोपवर्णिताहरेः कथाकारणश्रुत्वा
रत्नमः ॥ पुनः सप्रच्छ तमुद्यतो जलिनं चाति तत्रो विदुरे धृतं व्रतः १

गर्भे जीवस्य संक्रमणतमसः कामस्योच्चततो वैशिवसंकथा ८ कोघोहिपिकां प्रसंघीप्रसदोभक्तिहेतुकः ॥ पूर्वाध्याये वराहस्यचरित्रं सन्निरूपितं ९ तत्र हिरण्यारूढः संक्षेपेण निरूपितः ॥ तं विसरणाश्रोतुं भगवतो युद्धलीलायां मासक्रमनाः विदुरः एष्टतीत्याह ॥ निशम्य विमोक्षारविणोति पित्तसंबंधात् युद्धलीलायां विषयं तीतिरापितं ॥ हरेरिति तत्र लेशमात्रं कारणाभ्युपेयः श्रुत्वा यत्तुः सत्यात्मनियस्य ॥ अनेन वरहे वतारस्वरूपं तेन तानि तिसृक्षितं ॥ वराहवतारकथा हर्षेष्टा प्रकीर्णतरंगात् पुनः एष्टति ॥ उद्यं तो जलिरिति कथामिच्छामि वप्रापयति तथा प्रार्थनं हेतुन चातिप्रसजति ॥ विदुर इति ॥ देशकालाभिज्ञत्वेन विपुला तावत्प्रमश्रुतेः ॥ धृतं व्रतं इति सहिधुतं भगवद्व्रतः ॥ पुनः प्रवृत्ताः सप्तमोऽध्यायः १

ਨ.ਸੁ.੧੪
੧੮੭

संक्षेपेण पूर्वोक्तप्रकृतोपयोगिनी गवत्कथामनुवदति तैवेवति । तैवेव वरहेगोवमुनिश्रेष्ठिज्ञाने हेतुः । हरिणेति रोधक्यं सर्वद्वन्द्वहीनं तस्मादिति । एतद्विषयधर्माहार्यमेव द्रव्यकथं । यथारूपिणेति हेतुत्वात् । तस्मादण्यवयवमाह । आदिद्वैतेति परमार्थगोचरमाह हेतुः । आदितात्वेत्यानौ ब्रह्मकथं । हिरण्यकूट इति हिरण्यकथं । अनेन तस्मादिति हिरण्यकथं प्रदर्शितं । अतस्त्वयमारोहेति प्रमाणान् । तद्विष्टम्भं । मुमुक्षुर्लोकान्तरं स्वर्गलोकं अत्र तत्वेन सति । स्यादिति । अनुश्रवणमुच्चारणं तत्र । अत्र तत्त्वं तत्त्वं । स अथ प्रतिबंधकत्वेन समागतो ह तद्विष्टम्भेण सत्यं प्रतिबंधकत्वमिति दृष्टं । तस्य चोद्भूतं तत्त्वं ।

विदुः ॥ तेनैवमुनिश्रेष्ठहरिणायकस्तुषिण ॥ आरितैर्योहिरण्योहीहृतस्त्वमुषु ॥ अमः १
तस्यचोदृतः स्त्रीगीतंरूप्येणलीलया ॥ दैवगजस्यचक्रानकस्यहंतोरभूत्तद्वधः ॥ भवेत्ययं ॥ १
साधुवीरत्वाद्यष्टमवतारकथाहरेः ॥ यत्तद्वद्विद्वत्तत्त्वज्ञानमप्यारविनाशिनी ॥ ४ ॥

[illegible]

प्रर्व्वेब्रह्मण्यजन्मनिर्लिङ्गं तदेवेत्यनुवृत्तमिति ३ =

एजपत्रो ध्रुवः स्वो घमेन २ =

पुनरापश्रयति। शिवमुपपादयति॥ अथैकै॥ ययाकथयाउत्तानन्दः पुत्रोऽक्षवमुनिनामारेदनेगीतयासुखार्थमपि श्रुतया
तमुपूडिङ्गिकिनास्याप्यित्वाहरेषुदमाहरेह सहिहभवनरेमसत्तेजोऽक्षवपुङ्गवतः। वीरः स्ववीर्यश्रामिनिविद
विजितकथाम्याप्रवतिसेतुपदपि। सविमयेति तस्यनमोऽनुशक्तवः। हवत्सरादरेपिकथाम्याः आचारः कृतज्ञतामनिल
यासाधकः॥ अतोऽनरेपदपिः हवत्सरादरेपिकथाम्याः आचारः कृतज्ञतामनिलयासाधकः॥ अतोऽनरेपदपिः हवत्सरादरेपिकथाम्याः आचारः कृतज्ञतामनिल
यासाधकः॥ अतोऽनरेपदपिः हवत्सरादरेपिकथाम्याः आचारः कृतज्ञतामनिलयासाधकः॥ अतोऽनरेपदपिः हवत्सरादरेपिकथाम्याः आचारः कृतज्ञतामनिल

ययोत्तानपदः पुत्रो मुनिना गीतयार्थकः ॥ मत्पुत्रो हृत्विबभूव ॥
 क्रिमाहुरेह हरेः परं ५ श्रीगोपालयनमः ॥

सलुपमध्यपातातभिन्नाकथेवहेतुः उक्तानःपारोयसेतिपूर्वसोपिउक्तपादः तपःकृतवानितिहायते॥ तादृशस्या
पितृंकेरुसौकीजातइतिस्वरपुष्ट्या ॥ ३ ॥ साधुकलंकपायानिरूपितं॥ अर्मकइतिनामरेहाशुक्तं॥ विद्वानेस
मागतरेहेतुसूनीतिबुध्वाप्रकृतिस्मागतः तद्राकायात्ररेषाभगवत्तरेणरेवद्विषयायाशेतस्यहेतुमाभावात्
॥ ४ ॥ नूनोतिनिवहेतुविमानपर्यंतं तस्यैवसमावापशक्त्येतस्मल्लोकपादित्वेनैवशरीरेणविमानपश्चाद्व्योक्तं
चाहेतुः॥ अतःकथाभिनिवेशेनमहाकविः सविदुरेजातइत्यभिनेदन्

पुनः नामनरकज्वा
तार =

वेवसाकनात्विषयस्यकारूपस्यधुनमु
पयादयति मरुपाशविनाशिनमिति॥मन्त्रः॥
शंविनाशयतीति ४ ॥

तस १४
१००

यस्मिन्कल्पेवहृदिराण्युक्तयोर्द्वयसमीचीनातां वक्तुं मन्त्रिणां त्रयमस्मत्ते॥ अथेति॥ अत्राप्ययमिति
हासः पूर्वमयाश्रितः इतिहासत्वात्वासातपराशरहावेरहासेक्षारः समाधिभावोऽयः॥ इतिहासहासेक्षारः मतोतर
इतिविवेकः॥ इतिहासः पुण्ड्रककथागर्वहेतुः हासहेतुर्वाश्रयपीडरूपगतः॥ अयमितिपुण्ड्रकपथितः॥ पुण्ड्र
सहादेवानामनुपद्यतामर्थवर्णितइतिपुण्ड्रकतत्त्वसमर्थितः॥ ब्रह्मणालकचेष्टावर्णितत्वात्हासहेतुत्वेदेवानां
लक्षणः इतिहेतुस्तथाः-

अथात्रापीतिहासोयंश्रुतोमेवर्णितः पुण्ड्र
ब्रह्मणदेवदेवेनदेवानामनुपद्यतां ह

निर्धनयैरिहापकत्वेनगर्वहेतुत्वं॥ सगलीलायाश्चमृक्तजीवविषयत्वेनआश्रयाश्रयत्वं॥ गर्भस्थितौजयवि
जयोदेवानांमन्त्रहेतुत्वावितितहेतुकथनार्थमयमध्यायः॥ प्रकरणास्यामुनोद्गतइतिब्रह्मणःकौप्यर्थः
अने उक्तोवा ततः संकल्पहेतुत्वाध्वनिभूतयानिरूप्यते॥ देवदेवेनेति॥ देवानामिष्टदेवत्वात्कथायाः प्राप्ता
णिकत्वंअनुपद्यतामितिज्ञापिभगवत्कथायामेवतैरपिपद्यमितिज्ञायते ६ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥
उत्तमाधिकारेवशापकप्रसंगेनेदमेतद्रूपकलमिसस्यः॥
ब्रह्मलवापत्तः= निमित्तसप्तमीये१=

प्रेमये

वेकुटगतमयविज
यकार्येवलोहितः

लप
१००

ब्रह्मणः इतिपद्यका
वा. २=

हेतुत्वंकथानामस्मत्ते॥ इतिरिति॥ दास्यायसीतिपुत्रयस्वभावाद्दृष्टाद्दोषिमाचेतसोर्गवर्दिदोषयुक्तोवद्वर्जका
पुत्रः तस्यपुत्रीअयमात्रस्याः तथावाह्योपपद्यते॥ रुतुरितिहेतुयत्वंसंवीधर्मेकामनीलापावस्यमालात्वात्
रीषाभावात्॥ मारीचमिति मरीचिर्मनसोवदितिमनसः संकल्पजनकत्वात्कल्पस्याकामजनकत्वोक्तकथपः
कामावगाहइतिस्मृतिर्न॥ अयमथातथासोमोर्गवर्तनवासप्रवर्तन कथपमिति॥ ब्रह्मणः शापस्युक्तं यथाश्रा
सम्परीचयः दृष्टवाप्तिकल्पोर्गवर्तनयास्मिन्कल्पेमरीचिपुत्रत्वात्स्यास्यपहासः संभवतिहेतुद्विधाभिमानिनः॥

इतिर्द्विज्ञायणीरूतमरीचंकरपपं पतिं अय
तकामाचकमेसंध्यायाद्दृष्टयार्हिता ७ ॥

तदाब्रह्मणायमपिशश्रुरितलसते पीवीविवाहात्पूर्वमसंगतानामनिरुक्तोश्च॥ पतित्वात्तत्त्वमनोविंसं वदु
स्त्रीकत्वात्तद्वर्तयेरतिकाम्यप्राप्तवर्तते॥ यथाग्निहोत्रादिधर्मः तथाव्रतमपिधर्मरति॥ पविर्धर्मत्वात्कोधजनक
त्वं॥ अपयस्योयसंभवाद्॥ अपयसकामेतिनवेराणादिनापरिहर्षुशकोसंध्यायामितिमिष्टिकापस्योक्रमनहेतुत्वं
कः॥ हृदयः कामः हृदयेस्थितएवतदानीमुद्गतः तेनादितानिभ्रममरी ७ ॥

पृ. ११

त. ७१४
१७०

एवमुपरोक्षोक्तिरुत्पत्तीतिप्रतिपत्तिरुच्यते। पुरेतिहासी विवाहात्पूर्वोक्तोक्तपितादृक्ः। भगवानिति सर्वसमर्थः। चंद्रमिव तामपि
करिष्यतीतिभयंजनयति। इति अमिचरं। दुहितवत्सल इति स्निहादीदृशीत्याभासः। अतएवदेवताः। कंठणीतेत्यद्वयं। ए
द्यच्छब्दोऽयं नानुप्रासमात्राया नः अस्मान् विभक्तं तत्त्वात् न चोक्तं। अनेन तस्य विचारं नैव महानुपपन्नो भविष्यतीति
प्रवृत्तौ हेतुः। ॥१२॥ इदानीमस्माकं। लिखेयमिति तदनुवच्यमानिहा। सविदिति अस्मान् ज्ञानीः भावद्विदित्वा तौ समं

पुराणिनामभगवान् रक्षो दुहितवत्सलः कंठणी तव देवता इत्यद्वयं तनः एद्यच्छब्दो १२ ॥
सविदित्वा ज्ञानी नो भावद्वैतं तान् भावनः तयो रक्षा रक्षाणीयासीलमनुव्रताः १३
अद्यमेकुलकल्याणकर्मकं जित्वोचन आत्मेपसर्पणीभूषणमोहं हिमहीयति १४

त्रयोरशनः अस्मान्ते अस्मात् पातेरीलमनुव्रताः सप्तानुसमाभाः तत्रापिदृष्टः संतानभावनः दुहितं तत्तया भवेदशनमे
वमयं स्यात् १२ एवमप्रवृत्तौ नीतिविरोधमुपपाद्यप्रार्थयति ॥ अद्योति ॥ न विरोधादिरीक्या प्रवृत्तिः कर्तव्या किं नुरे
नेवेतिभिन्नप्रकाशः ॥ तदकाशभावे विभक्तिकामेकुलमेकात्मनो रूपायैव ॥ कंठ जित्वोचनेतिप्रवृत्तौ पयोनिष्पन्नवत्त्वं न्यमा
ह आत्मेपसर्पणमिति प्रहीयसि महापुरुषे आत्मानो प्राधानाहफलैवेत्यर्थः सर्वव्याप्तिरूपगतकार्यसमभगवत्तया ॥ १७०

१४ ॥

धर्माद्वैतज्ञातोभीतो लोकानां निर्दण्डपि कालकर्ममहारिवाद्प्रवृत्तस्त्वसीत्यतः १ असंख्यतायां भगवानपि कुप्यतीति तस्याः
सात्वतकृतवानि स्याह इतीति वीरितेतेषां न सौख्यनवाकेषु प्रभावाया मारीच इति पूर्ववत्। हे प्रणामिनिदया बद्धमायि
लीमिति भयं वा वेतिनप्रवृत्त्या अयमधारसाभासः स्यात्किंच प्रवृत्तं न गेवकश्च प्रलोभसाः ॥ न हि सकलसाधनं भूयते ॥ अ
तः कश्चन निवृत्त्यर्थं सौख्यं १५ कामोपिमानात्फलतो वा निवर्त्तते तत्रफलस्योत्पत्तौ तत्र मुक्तत्वात् साधारणावाक्यैः अत्रि
मानं जनयति एष ते ह प्रतिषेद्धि ॥ प्राणितं सपरिज्ञानं हेतुत्वात् तस्य साधनं ॥ स्त्रियाश्च भुक्तिः स्त्रीर्न चमार्थनाच निरुप्यते १
सैरादुःखतरां लोकेषु ॥ लयमेव च ॥ अणितरलो दुर्गमं न तोपकृतिर्ह २ एवमुक्त्यर्थं कथं न स भिमाना भवेदिति यथा

मैत्रेय उवाच ॥ इति गोवीरारीचः कृष्णपद्मवद्धमायि लो प्रत्याहानुनयनाप्राप्रवृत्तानां गकश्मलां १५५ कश्च

७३ एष ते ह विधासाप्रिये यो भीत्यदिखसितस्याः कामं नः कुप्यतीति द्विस्त्रि वार्गिकी यतः १६ ॥

तं प्राधान्यं न्युक्त्यर्थं तैर्हेतुनापि च एषाकाः तेहमवश्यं विधासाप्रिभीर्षीति विधिष्टस्त्रीत्वकथनं महत्त्वात्पत् ॥ विशेषात्सं
गनाभीरिति कोणात्प्रकृतोपयोगि व नीरुतं ॥ यद्विदुसीति ॥ पुत्रान्भीर्गंसे पत्रिचर तदवश्यं कर्त्तव्यमित्युपपादयति ॥ तस्याह
ति ॥ तस्य तरे वै प्रजापतिरिति कृतं ॥ त्रयो रक्षासासः तं वारं रतिचकोपपादं २ त्रयो रक्षा धात्रीणीः ॥ तत्रैवमलमासलया सा
प्राप्ततः स्त्रुतिः ॥ तस्याहति ॥ न हि कश्चित्त्वानं र्दानुभवति किंच यतो भायी तं हेतुवर्गिकी प्रितिः ॥ पुरुषा यं यं न्यायौ सति तस्यैव य
तः सिद्धातिमिति तं तस्यैव धामोपियहासकः तस्यैव कोचनं संचितं भवति यत्ते गंगा इति वाक्कात् अद्योपितरहीन एव पु
रुषा यैः अन्यथा दुःखहेतुः स्यात् ॥ कामसमुद्रसमुत्पत्तयैव १६

कामसमुद्रमाविशस्यारभ्य कामैते ते एषानेकाप्रदक्षणातिश्रुतेः ॥

एवं तदीयं प्रार्थितमवश्यं कर्त्तव्यमित्युपपाद्यतां त्वेति सर्वदुःखनिवारकत्वेन॥ सर्वोपश्रममिति॥ अन्येषामाश्रमाणां अन्तरा
तामृहस्य एव अभायत्वमोपायः अन्यभावेन विरहं तात अतः स्वातिरिक्ताश्रमानुपादाय स्वाश्रमेणाभास्येन असनाया
वं हृत्पिपासादिदुःखसमुद्रमसेति जलपाने वीतिनेः पोतेः यथार्थवमसेति॥ अन्यधामत्प्राप्तिर्भ्रमस्तथा १७ किं
च॥ यामादुरिति॥ योभायी आत्मनः अर्द्धमादुः॥ चिद्रूपस्य स्वस्वरूपसद्वपुः आनन्दरूपशुभायीयाः अर्द्धद्वयलत्वाद्वा॥

सर्वोपश्रमानुपादाय स्वाश्रमेण कलत्रवान्॥ व्यसर्गावमसेति जलपाने विचारार्थं १७ या
मादुरात्मनो ह्यर्द्धश्रेयस्त्वामसमानिति यस्मात्सुधुरमध्यसुधुमोश्चरति विजयः १८ ॥

आदुरिति प्रमाणं हीमपपन्नित्तैव॥ प्रजातिरमृतमानंदउपस्थदिति श्रुतेः॥ श्रेयस्त्वामसेति॥ केवां विमतेभायी स
हितस्वेव कर्मपथिकाः॥ मानिनीति संबोधनमेतादृशवाक्यकार्थं॥ एवं सुखहेतुत्वमुपपाद्यतुः स्वाभावं हेतुत्वमुप
पादयति॥ यथामिति॥ स्वर्गस्त्वयं धनो विलीयः संसारलक्षणधरं निरंतरं वृहति॥ तत्र भावी चेदनुकूलतासर्वमेव
भार्यस्त्वयात्॥ ईदृशलोकादिर्होपपादनीयः॥ चरतीति॥ यथा सुखं पराश्रमति मुक्तो जायते तदर्थः॥ विजयश्चरति-
चित्तरहितः॥ अन्यथा धनानि निजं सर्वत्र चित्तो भवेत् १८ ॥

एम०

१७१

याश्रमे-

यामिति योभायामाश्रमपरिग्रह्यतुल्यगणनशून्यस्यायेन मारकानुभायीसहितं तावदेहेलाभिरवश्यमेव॥ नहि ते शत्रवः अन्यथा
मेऽन्तुपपादाः॥ अतस्तदपराश्रमे तु संयासस्यार्थवद्भवति॥ भावीवंतं ईदृशियोगावधं तद्विहितं चिह्नं॥ तत्र स्वस्वशुभे भावीव
नस्त्वपेक्षया भोक्तृशुभे शास्त्रतः शुभेति विवक्षितं॥ तदनुभवात् अतुल्यगतसर्वहेलाभिरवश्यमेव ईदृशियोगसंयः॥ बाधका
नाम बाधकत्वमेव नयः अस्मा मर्त्यजन्तुत्वं वा॥ अबाधकत्वमप्यन्यजन्तुत्वमिति वृद्धिर्होपात्ता॥ ईदृशनुर्गपतिरिति नहि
चोराणां जयेकश्चनपुरुषार्थः॥ किंतु ते यथानुवाधं ते तद्यादुर्गपतिरप्येवमेव कर्त्तव्यं॥ ननु ते योभायोरुजयः असमानत्वात् न

यामाश्रमे ईदृशियोगो नुर्गपतिरपराश्रमेः॥ वयं जयेमहेलाभिर्न सुनुर्गपतिर्यथा १७ नवयं
मभवत्तोत्तामनुकूलं हेतुपरि॥ अयमायुषावाका त्स्तेन नये वामे गुणराधिवः २० ॥ ॥

मुप

यस्य कादाचित्कत्वाद्वा॥ १७॥ किंच यस्य कस्मिन्पि रिवेकस्य माणसभायेपकारस्य प्रत्युपकारेणास्तीत्याह॥ नवयमिति॥
तो पूर्वोक्तोपकारकरीणोत्प्रेक्ष्य प्रत्युपकारं नयं प्रभवामः यः उपकारः कर्त्तव्यः सोऽपि सार्थं नवीति॥ यथा लोकाः देहयो
वापदेष्टरीति॥ सेवो धनात्प्रसन्नं न ह्येह सर्वभावा नुर्गपतिः कमुपकारं कुर्यात्॥ कात्स्न्येनाप्यनुभवेति तस्यायोगात्वेकिय
त्वात् न मे वेति तदनेन तरेपरिपालनादिकं प्रत्युपकारसाधकं प्रविश्य तीक्ष्णं भावमिति एकतेति॥ तथा चिन्तावत्कालमुपकारकरण
त्वायेवाते देवा अपि चिरजीविनः॥ गुणराधिवश्च॥ तस्याप्येकपिपुत्रः पुत्रजननादिः प्रतिकर्त्तुमशक्यः॥ अतो येवात
दुणा अपेक्षिताः ईदृशप्रवसाधकत्वेन तेऽप्रीकादेशक इत्यर्थः २० ॥

यदीति कायतपः आदिजनन
रुपिपकारः ३३

त.सु. १४
१७२

एवं तोस्तत्कालादिल्लंघयति॥ अथापीति॥ मार्धितं तु यद्येवं कर्तव्यमेवं सुतरां प्रज्ञानिभिर्मलमार्थकराणि॥
अथापि मुहूर्तं परिपालय यावत्संध्यायामोभवति॥ तत्र हेतुः॥ यथा मानातिबोचतीति॥ अतिकम्पनिं शूर्यकं यथा न व
दंति॥ अस्मज्जातीयाः सर्वसर्वज्ञाः तएव धर्मशास्त्रकर्तारः॥ तेषाम्प्राप्तं किमपि न भवतीति तत्कथनसंभावना २१ एवं
तो मार्धयित्वा तस्य कालस्य स्वरूपतो दोषमाह यथेति॥ एषा देवाघोरतमा सर्वभोगविगर्हिता॥ न हि घोरभोगाधिक
राण्यवति॥ कालदेशयोः सर्वोपिकरणत्वात् तद्दोषोऽवश्यं परिहरीयः॥ सर्वस्यापिकालसंघारो ज्ञेया संध्यैव

अथाभिक्रममेतत्ते प्रज्ञान्येकरवा एतलं॥ यथामानातिबोचंति मुहूर्तं प्रतिपालय २१
एषा घोरतमा देवा घोरिणघोरदर्शना॥ चरंति यस्याभूतानि भूतेशानुचराणि ह २२ ॥

एतैः रजस्तलासापरिहरणीयेति॥ अतएव सा पुष्यिता भवति प्रत्यरुतश्च तस्याः एगोरजो रूपो ह स्पते॥ कामादिजन
कत्वा त्रयहेतुरपि भवति॥ अतो घोरतमा घोरिणभूता दीनोच्चसंवेधिनी भवति॥ घोरदर्शनाच्च सर्वत्रैव बोधकारया
स्याघोरसंवेधित्वमुपपादयति॥ चरंति यस्याभूतानीति॥ तानि च भूतानि मंत्रादिभिः न निराकतुं शक्नुवन्त्यानीकपय एत
दयति॥ भूतेशानुचराणीति महर्दंस्स सेवकानि तानि भूतानि॥ हेत्याश्चर्ये॥ कथमेतस्मिन् एव काले मार्धितं प्रति त
स्याभयं तस्यादयति २२ ॥

एत
१७२

किंच अस्याकालस्याधिराजी देवतामाह देवः सकामनाशकः तल्लुपयिग्रहः तस्य काले किमेतत् चेन्न तस्मात्प्राप्यतीति
भयं जनयन्महर्दंस्तेति चक्षुः एतस्यामित्यादिभिः परिभ्रमोदर्शनं च संवेधाभाव एव चमाराहेतुविषयदोषा
भावाद्युपादरे १ तत्र प्रथमं तस्य परिभ्रमणमाह दर्शनात्तस्मात्प्राप्य एतस्यासंध्यायोऽस्मिन्निति संवेधनं निश्चिन्ना
प्रवत्स्यात्तस्यैव भगवानित्यमिति ह तगतिः परिभ्रमणमुपकारहेतुरित्याह भूतभावमद्विभूतानि भावयति पान
यतीति संध्यायामुत्पत्तिरिष्यते तेन तस्य च लोकस्य नाशो भवेत्॥ अतः सर्वत्र सन्मार्गवन्निबुभोगनिराकरणार्थं भू

एतस्यां साधिसंध्यायां भगवान्भूतभावनाः ॥ प
रीतो भूतपर्वद्विर्द्वेष्टा गटिभूत एट् २३ ॥

तपयद्विः परीतः भूतरूपा एव तस्य परिषदः सत्सभापत्यो भवंति॥ तेः सहितः दृष्यमाकृत्यस्य मदति॥ भूतानो एता
भूतानो स एव कालः॥ अतः स्रष्टारसाध्यं भूत एट् पयदति॥ यदिकश्चिदस्मात्कुर्वीत रापयद्विः तददयति॥ धर्म
कारिणमसि संध्यायामधर्मकारिणं मारयतीति स्वरूपं यिदं दृष्टेयात्तीत्युक्तं॥ द्रव्यो धर्मः यस्य सैवावहत्यातिद्वितिसकय
नं तादृशं परिपालयेत्॥ धर्मस्य साक्षित्वार्थं वा २३ ॥

एवंदेहांतरागमनाभावयत्सपश्चिन्नमणमुक्ताश्च न संसृष्टा नीलभावात्स्थितः पश्यते वेत्याह ॥ स्मशानेति अयं देवो म
हो देवः विभिरिचिचुर्भिः पश्यति ॥ गार्हपत्यादयः तस्यैव च रुचिः ॥ सच देवः अतींद्रियमविष्येत् ॥ देव इति लोकोत्साह
न ॥ एकं जामातृणां श्राद्धं तस्यैव होतृदेवत्वं ॥ चिरं विदेव उच्यते ॥ अग्निरूपत्वात् भगवत् ॥ तत्तयोऽग्निश्चेत्
तिरिति श्रुतः ॥ देव्यानी च देवं सुखं एतीति तत्र बोधास्पदेव ॥ तस्मात्किमः सर्वं धान्यं हेतुस्य स्वभावत एव न तस्या
नकीडा परत्वात् तस्मात्परां कोऽपि त्वं काश्चिन्मिमांसेत्याह ॥ स्मशाने यश्च कानिलः बासाते नोऽनुताया धूलिः तथा
धूस्माधूरवर्णविकीर्णविद्योतमानाश्च याजनाः तां हो कलान्धेयस्य ॥ प्रलयकर्तृत्वात् इत्यनयोऽनयं हन्तुं तात्तमस्य

स्मशानचकानिलधूलिधूस्मविकीर्णविद्योतजटाकलायः ॥

मस्मादकुं गुहामलहकन्दे होदे वस्त्रिभिः पश्यति देवलो ॥ २४ ॥

धूसरत्वाभावे विकीर्णविद्योतमानाः प्रलयमेव कुर्वन् ॥ मस्मोतरं च प्रलयमेवाह्नान्तस्थ शिचका निलादयः न स
वतो भस्मसंबंधं कारयति ॥ अतः तथा भाव उचित एव ॥ किंच ॥ भस्मादकुं दानलहकन्दे हः भस्मान्मवकुं दः प्र
कालनयस्य ॥ अमलं यदुक्तं सुवर्णं जतं वा तदस्मानाद्यश्च मत्फलं भवति ॥ अतस्तस्य भस्मे पालीति ह्येय
पराधेनायेदित्यर्थः देव इति कलान्तरे मीचेतस्यैव विक्रयापत्तेरिव महर्नायस्यैव तद्वत्त्वात् नित्यं धवत्सु ॥ प्रय
ममन्तरे यत्र सती जन्म तत्र हि सा हीनो जन्म ॥ देवं प्रतिगतीति देवः श्वसेवेवा तथा च मरीचिभाह्नान्तमहो देवोपि
देवः कन्या समये प्रापि तोमहादेवः पतिं दत्तवानिति देवः ॥ २४ ॥

तथा च कुं दमग्निरिति ॥ १७ ॥ देव इति कलान्तरे मीचेतस्यैव विक्रयापत्तेरिव महर्नायस्यैव तद्वत्त्वात् नित्यं धवत्सु ॥ प्रय
ममन्तरे यत्र सती जन्म तत्र हि सा हीनो जन्म ॥ देवं प्रतिगतीति देवः श्वसेवेवा तथा च मरीचिभाह्नान्तमहो देवोपि
देवः कन्या समये प्रापि तोमहादेवः पतिं दत्तवानिति देवः ॥ २४ ॥

नमित्तमस्मन्तरेति भावे ॥ २५ ॥

वक्ष्यमाणस्ततोऽहं विद्योतमानादित्यावा ॥ १७ ॥

एवं लज्जाभयं बोधाद्यसंबंधेनाप्यसह नमशांशतस्य संबंधपेक्षानालीत्याह ॥ नयस्येति हेतुस्युक्तोऽयमर्थः ॥ यः उच्यते
तत्रैव बन्धने बाधो विद्योतमानसंबंधः ॥ महो देवस्य तस्यैव तदुभाभावात् न संबंधपेक्षेत्यर्थः ॥ अत एव लोकोत्साहनात्
नोनाहिलिखत्वा हीनजन्मश्चासीनो नालीत्यर्थः ॥ परः शब्दः एतद्वयं देहधर्मः ॥ नात्माह न इति अयं तस्मिन् पात्रे विद्योत
मिदं तो देवपात्रं ॥ एतदुभयमनं करणधर्मः ॥ लिख्य एवाह तोमवति ॥ गतिः स्मरति तस्य ननु तस्य विषयानामप्ये
कृतत्वात् तस्यैव विषयानामप्येकत्वमिति बोधोऽभिप्रेतं ॥ नित्यं तस्याभिव्यक्तिरिति चेन्न ज्ञाह ॥ वसंतीति तस्य सह जो विषययोगः प

नरूपस्य लोकोत्साहनं परे वा नात्माह तो नो तत्र स्थिदिगर्हः ॥ वयं
अतोऽहं विद्योतमानादित्यावा ॥ १७ ॥

तथा च ॥ २५ ॥

रितेन युक्तः ॥ तथापि सा अता प्रकृतिः विषयरूपा तस्यैव तद्वैद्यमप्येतस्यैव ॥ यथा महारजविभूतिः तत एवांसा
भिः ईश्वरसंबंधाद्येत्येकं अतोऽयमभिप्रेतः ॥ आरुधपाश्र्वपतादिभिर्वा तत्तद्वत्तु अस्माशास्त्रहोऽहं इति विदितः प्र
साहते न तोमय इति ॥ सा हि भोगाद्यमुपस्थिता परयोः पतति ॥ ततोऽहं तान्मिमेतां तानां मुपासको यः परेनाप
पदि को प्रयत्यस्य तत्र यो भोगस्तान्मिमेतां तान्मिमेतां तानां मुपासको यः परेनाप
अत एव तद्वत्तु सर्वस्य तस्य कस्यचिद्वेत्ता ॥ सर्वं व्यामसेव कत्वा नोपेक्षति ॥ २५ ॥

महादेव उच्यते ॥

त.मु. १४
१७५

एवंगर्भाधानं कृत्वा यत्कृतवान् तदाह ॥ अथोपसृश्येति अत्राधिभिन्नप्रक्रमः प्रायश्चित्तार्थः ॥ कामाभावाद्यर्थे वा सलिलमु
पसृश्येति क्त्वात् प्राणायामिदं हेतोषातिरोषाभावाच्च प्राणनायम् ॥ वागपतः तन्निर्मितनाद्यं कृत्वा ध्यायन् भगवच्चरणै
र्विद्वानमार्गानुसारेण ब्रह्मज्ञोतिः सनातनं सर्वप्रकाशकं विरजमविद्यानाशकं ध्यायन् जज्ञापेति प्रणयार्थं ध्यायन्म
एवं जज्ञापेत्तर्थाः ३१ एवं सृष्टेः प्रायश्चित्तमुक्त्वा तस्या अपि यद्योचितमपराधप्रायश्चित्तमाह इति स्त्विति तु शः

अथोपसृश्य सलिलं प्राणनायम् वागपतः ध्यायन् जज्ञापेत्तर्थाः सनातनं ३१ इति क्लीडितातेन कामीवद्येन भारत उपसंगम्य विषयि
धर्ममुत्पन्नमायत ३२

पूर्वभावव्याहृत्यार्थः ॥ कर्मणि अत्र दृष्टं कर्मविधौ अग्निहोत्रमध्ये निहितकरणेन तद्गीडिता अश्वत्थुन विगीतं अतस्तेन प्र
सिद्धेन अथ धेनवीडिता सती उपगम्य अस्वभावेति संबन्धः ॥ भारतेति संबोधनं अमाभावाय श्रोतारवचपरमेक
विधमन्यते ॥ इत्येकताद्वयार्थे शान्तिविधिर्विहितं ॥ अधोमुखीति शोकीतराभावाय ३२ ॥ ३२

अम. १७५

निष्क्रियचरणाभावात् नान्यस्य त्वात्कृतं प्रायश्चित्तं अंगत्वात् तत्प्रायश्चित्तस्य त्वात्कृतं प्रायश्चित्तं ॥ यथा अकाले कृतो ध
र्मः अकृतो भवति एवमकाले कृतो गार्भः अकृतो भवति ॥ तत्र केवलकालस्य नवाधकालप्रपितुकर्मस्वभावानीदं निष्क
त्वात् हेतुना तौ स्यादविच्छिन्नाश्च अतः कालादिष्वधीरेव नाम हरे देवः कदाचिद्ब्रह्मयाह ॥ ततोऽपि ब्राह्मणकोधसहि तो
ह न्यादेव ॥ अतो ब्राह्मणकोधाभावाच्च प्रायश्चित्तं व्याजेन महारैव भक्तं तं ज्ञात्वा महारैव प्रायश्चित्तं इत्येवमर्थनामे
मिन्निकीति नेमिन्नकमनुद्यातद्वर्मावकाशेन प्रथमं निर्दिशति माग्नेगर्भमिति इमं संज्ञातंगर्भं ह स्तोमावधीत ॥

इति रुवाच माग्नेगर्भमिमं ब्रह्मन् भूतानामृष्यभो वधी
त् रुद्रः पतिर्हिर्भूतानो यस्या करवर्म हसं ३३ ॥

ब्रह्मन्नितिसंबोधनं तस्य कीकारकत्वं सामर्थ्यं स्वययति ॥ भारणोऽपयः भूतानामृष्यभ इति भूतमेरेणायामो
रयेत् भूतानि हि गार्भं प्रविश्य स्यादयेसु ॥ ननु सप्रजापतिः प्रजानामुत्पादकः कथं प्रजाः मारयेन्नोह सभू
तानोपतिः यत्तत्प्राः तेषां स्त्रीभ्य तोह रुद्रः ॥ हे देवतीति स हि बालक उत्पन्न एव रोदिति न गार्भस्थः अतो गार्भं स
दीयो न भवतीति गार्भनाशयतीति वा सर्वगर्भनाशने उपपत्तिमुक्त्वा निमित्तमाह ॥ यस्या करवर्म हसमिति य
स्यापराधं कृतवत्समि ३३ ॥

१७६

एवं सकलमुक्तातिसिध्यर्थं ईषा रथेति न मोहदायेति ॥ सहिगुणत्रयात्मकः अहंकारस्य विमुक्तता ॥ अतो न भविषि शि
ष्येणैकस्य मार्घनामं हतो न मनसि नैव प्रसादहेतुः ॥ तत्र मध्यमं भूतानां कृपया यदीरं कृतवान् सा कृपा प्राप्य नु संधेयेति सा प्रना
र्थकदायेति आह ॥ अपराधसहना र्थमहंते ॥ मार्घनया अपराधसहना र्थदेवाय ॥ अनेन तामसादिभावास्त्य उक्ताः ॥ पुनः
तानाह उग्रायेति विभिः ॥ अस्य प्रेरणाया नारयिष्यतीतीमं पूर्णं वाचनं यति उग्रायेति नहि उग्रस्य प्रेकाश्चिदुक्तं शक्नोति ॥
तर्हि मार्घि नोपि मारयेति शरीरं न केवलं मुग्र एव किं तु सर्वेषां कामवर्षकोपीत्याह भीडु इति भीडु न ह्यन्यः पतिः काम

न मोहदायमहंते देवा मोघाय भीडुवे शिवाय
मलरं दाय धतं दाय ममवे ३४ ॥

वर्षक इति यावत् ॥ किंचिदने केवलं फलदाता किं तु फलरूपीत्याह ॥ शिवायेति कस्याल्लभ्य ॥ अतः मार्घि नोन मारयि
ष्यति ॥ कल्याणं च करिष्यतीति ॥ ततो यद्यप्येति सत्त्वाभावात् ॥ मलरं दाययेत्यादिभिः ॥ सहि पूर्व ईरं हत्वा म
रुत पदं ज्ञाते ईरं नैकं बान् ॥ इरमपि बहूनीति ॥ अतः अमारणार्थमहो देव कृतमिष्यमर्थं स्मारयति मलरं दाययेति
॥ तर्हि मार्घना मया खल त एव ईरस्य मल्लता रं शरीरं काह ॥ धतं रं दाययेति कुष्टमारणार्थं धतं रं दाययेन ॥ तर्हि खल त ए
व मार्घमं तं किं माये कथनेनेत्याशंकाह ममव इति सहि न ह्यमनुरूपः ब्रह्ममन्त्रेनैव प्रकटो भवति स नान्यथा ॥
अतः तत्प्रिसन्न एव स निवर्तते नान्यथेत्यर्थः ३४ ॥

१७६

मेमर्मादृष्टा ॥

आध्यात्मिकस्य विद्वत्तत्त्वार्थकं हनमिष्यर्थः ५

एवं न मनसा रं दार्घ्यायित्वा शरीरपुण्यं ईरं कृत्य मर्त्रीरं प्रसारयिष्ये अहंकारे स्थिते प्रसारिता शरीर इति तदहंकार इत्यर्थमह
रेवमेव मार्घयति ॥ सन इति स एवोक्तो नः अस्मभ्यं मरीरं तो यतो भासः भगिनी पतिः ॥ न केवलं स तः प्रसादः किं तु मर्त्रीरमपि
प्रसारयिष्येति ॥ तत्ताम धर्मा र्थं भगवानित्यर्थः ॥ ननु कृतपुण्यं ईरं दामाद एव न्यायं कुतो नु पुन हंकारे स्थितो न्याशंकाह उ
बेनुग्र इति ॥ उरु रं पुन होयस ॥ मार्घि नोन केवलं अबाधक एव किं तु फलदाता शरीरार्थः ॥ किंच ॥ अस्माखनुग्रहः कर्तुमैवो
चितः यतो देवद्विभ्यः ॥ आध्यात्म्यं नु कं व्याः ॥ पुरुषार्थं हि तं संपिह नर्न अथोपेक्षया कामो मानस च स्थियासते नैव ॥ अतो न

सनः प्रसीरं तो भासो भगवानुर्वनुग्रहः ॥ आध्यात्म्यं नु कं व्या नो ह्यीणां देवः सतीति ३५
ससर्गस्य शिष्यो लोकाभाशानां प्रवृत्ते पती ॥ निहृत्तसं धानियमो भायामाह मजापतिः ३६

धस्याप्यध्याः ॥ यतः स्थितो नु कं व्याः ॥ सर्वसंभरं दायिका अपि स्वयमकृता यानि वंति किंच ॥ सतीणां देवः स्थितो नो सीमेव स
मर्तको र्जयति ॥ स एव कीडा कर्तृति वा ॥ किंच ॥ स नीतिरिति ॥ सतीणां सुभावा इति ॥ ३५ ॥ एवं महांते देव तैश्च ईषं सवनं क
रुपः कीर्धं प्रसादं वक्तवानित्याह ससर्गस्य ॥ स्वस्य सर्गस्य गर्भस्य लोको ॥ सर्वलोकमसिद्धो ॥ शिष्यं आशानां कामय
मानां किं निदिष्यतीति प्रवेपती ॥ अत्र किं पमानं सिद्धिं निहृत्तसं धानियमो भूत्वा भायामाह मजापतिः ॥
वचनं निहृत्तसं धानियमो भूत्वा भायामाह मजापतिः ३६ ॥

तसु. १४
१९८

ब्राह्मणधिकाः अनेन विगतिरतिवक्तुं तस्य परलोक वाधकत्वमाह ॥ न ब्रह्मसूत्रं उति ॥ ब्रह्मसूत्रं देन ब्रह्मसूत्रायेन अमिरुपेता ॥ इति
इह काष्ठरूपो भवति ॥ तद्वत्तुम्भिः सर्वं धेवदहेत् ॥ तत्र हेतुः ॥ तत्र भयदसेति ॥ ब्रह्मसूत्रं उदग्धस्य वृत्ते भो भयं प्रयच्छति न ह्य
न्यः स्वयं दुःखमिदं परं भो दुःखं प्रयच्छति ॥ ब्रह्मसूत्रं पेयसा नारी नानाशक्त्या कर्तुं शक्नोति ॥ यद्यप्यहं हेतुः ॥ चकारादुग्रवदेषि
णः ॥ नारका अपि तस्य संवेधिनः ॥ तानान् अनुग्रहंति हि दीयार्थं चकारादसेति ॥ अय्यर्थो वाचकोरः ॥ नारका अपि
तत्र न स्पृशतीत्यर्थः ॥ अतो ब्रह्मसूत्रं उदग्धदिर्यायोनं गतः नारकाद्विधाः स्थानभेदाः योनिभेदाश्च ॥ तत्र योनिभेदे
दिकः संवेधः अपि को भवतीति कदाचिदनुग्रहो भवेत् तत्रिये धार्थमाह ॥ यो यो यो निमलोगत इति ॥ ४२ कश्चपः तो भग
वद्भक्तो ब्राह्मणस वीजस्यापि सा च धर्मको तिलोक्तवर्गं प्रयच्छति ॥ स प्रभिः ॥ कृतशेको नु तपेनेति ॥ वरः योत्रो वेलकः तव भवि
न ब्रह्मसूत्रं उदग्धस्य न भवत्युदग्धस्य ॥ नारका अपि अनुग्रहंति यो यो यो निमलोगतः ॥ ४२ कश्चपः ०
कृतशेको नु तपेन सद्यः प्रत्यवमर्षणत् ॥ भगवत्स्वरुमानादुर्भवमप्यपि चार्दरात् ॥ ४३ ॥
व्यतीति ॥ कारणेष्टदुःखः कृते कार्ये वीजसमावृत्तः ॥ अष्टादशगुणा ताः तैत्ते कीर्त्तिते तैत्ते मादिने ॥ तत्र प्रथमं तस्याः धनु
रानाह ॥ कृतं यत्कर्म तत्र शोकाः स्वपुरुषार्थमिदं नाशित इति यथा पुत्रादिना शोशिकाः ॥ एवं कृतिभोगे तत्रे पिगर्भशोके
अनुतापः प्रयाकिमर्थकृतमिति पश्चान्तापः ॥ इदोरेकवक्त्रकर्मः दुःखजननसाम्यात् ॥ अस्य गुणमाह ॥ सद्यः प्रत्यवमर्ष
ण इति ॥ प्रत्यवमर्षणमपराधं समापनं ॥ अनुविनयेनागमनं प्राप्नोति च प्रत्यवमर्षः ॥ भगवत्स्वरुमाना नैव धर्मागवता साक्षात्
दिति पुत्रापेक्षया पिभगवत्माधिकसंमाननं लोके पुत्रभारकोत्पत्तिरिति ॥ सचेदमेतं या निजः ॥ तदार्थं महान् गुणः ॥ युगद्वय
माह ॥ भवेत्प्रत्यवमर्षादिति ॥ श्रवणं भगवत्प्रसादिभावः सादरः स्तुतिः ॥ प्रणमः ॥ प्रभो इति संवेधान्तात् ॥

अ. ०
१९८

उत्पत्त्यः

ब्राह्मणधिकाः ४३ इति ॥ यतिः गुणैः कृता एकस्येष्टस्य पुत्राण्ये चतुर्लोकभ्ये एकस्वतीयः सती मतो भविष्यति ॥
अनेन वंशेष्टदिरपि स्वतासती मतः तेषां प्रमाणं हेतुः ॥ अन्यथा सत्तम इति वाचकं तस्य स्थातुः ॥ मन्तुलुभावेनैव त
तः अनेन भगवत्कर्मोत्पन्नमपि मिति भिरुपितं ॥ तस्य प्रमेयतामाह ॥ मास्यतीति ॥ प्रमातुं तद्वैद्यो यो यो यो स्वरुपा विरुपि विरु

पुत्रस्यैव वतु पुत्राणां भवितेकः सती मतः मास्य
तियद्यशः मुद्गं भगवद्यशसासमं ४४

इहानविषयो न भवति फलतः साधनतश्च अतो भगवद्यशशो यरागीयते तदा तदाधारत्वेन प्रकृता द्यशो गीय
ते आधारधेयौ लुप्तत्वात्समत्वं ॥ मत्तानां साधारत्वं सर्वैरुपि कृतं ॥ मुद्गमिति विशेयः ॥ त्वं इहः आधारत्वं
यादृश्यं सममित्युक्तं ॥ भगवद्यशसेति कारणं वा मुद्गत्वे समत्वे च ॥ इत्यानो यशः प्रायेण दिव्यमं भवतीति प्र
तो तत्र त्वत्वं तुल्यत्वकथनमपि न रोषाय ॥ यथा पुराणश्लोको नलोराजेति अतएव गार्प्यं तिलोकाः ४४ ॥

त.सु. १४
१९९

साधारणेन प्रमेयत्वमुपपाद्य असाधारणेनोपपादयति॥ योगैरिति॥ यथा कुंदनकत्रिः कल्कादिभिः दुर्बलैः सु
वर्णशोधयंतिसर्वथा चेत्तन्निदुष्यं तदा सजातीयमिनातीयान्परिगृह्णाति इति पि सजातीयभगवंतो योजयि
युं शाक्तोतीहीरकमिव तत्र निक्षणात् तेषां स्वात्मानमपि तावयेत्॥ अतः सुवर्णैरजतादिरोषाः यथा दूरीकि
यंते तथा आत्मस्य विरारोषाः दूरीकर्तव्याः॥ अतो निर्वैरितया अत्र धिर्हीनतयः॥ प्रज्ञादस्त्वोपपन्निकता

खनले २

योगैर्हे प्रवदुर्बलमावधिष्यंति साधवः निर्वैरिदि
भिरात्मानं यद्भीलमनुवर्तितुं ४५ ॥

दशागुणयुक्तः॥ अतो यथाचित्तनाशेण तदात्मकत्वात् इति नायेन ब्रह्मचैतस्य निवृत्तचैतस्य क्रियते साध
नेः भगवद्भावो वा संसाद्यते भगवद्गुणहातया साधकत्वात् अस्मत्प्रभगवद्भावसंपादनात् अस्मादभावापि संसा
द्यते तदाह यथा सुवर्णसुवर्णसाधयंतितथा यद्भीलमनुवर्तितुं निर्वैरिदिरात्मानं साधयिष्यंति॥ साध

सम ०
१९९

५१

वः पतेपकारनिरताः ४५ ॥

वर्तमानहाभीष्टवर्तमानवक्ष्ये

एवं प्रमेयत्वं निरूप्य फलत्वं निरूपयति॥ यत्प्रसादरिति॥ भगवान् येनाप्रेतोष्यते॥ यद्यपि सर्वेषामात्मत्वात् सत्त्वरूपतः न
एव तथापि साधनेन न तुष्टिः कथं चेत्तदाह यत्प्रसादरिति॥ प्राणिनीयोऽह इहोऽहं सर्वं त्वं तर्हि दियोगि॥ अ
तश्चरणचतुष्टयं आत्मादेरुच्छेति॥ प्राणेन सह सन्नदश तत्सर्वधिकः पुत्रादयो वाऽऽः सन्नदश॥ एवं च तनुस्त्रिंशद्
द्यो न भगवद्विषयकोऽवयवस्य सो नमदृक्॥ सर्वभावेन प्रपन्नः तदा सर्वभावमापन्नो भगवान् प्रसीदति न तु भगवत्प्रसा
द एव फलैकधनुः अतः तद्विश्वेव फलत्वात् अस्मादभावापि विश्वस्मिन् नरमेतद्वैतं अत आह यस्य भगवतः प्रसादो

येन ॥ यस्य पदः

यत्प्रसादरिति विश्वं प्रसीदति यदात्मकं सत्त्वं
भगवतो नैव तोष्यते न संसाद्यते ४६ ॥

रिर्विश्वमेव प्रसीदति॥ भगवत्प्रसाद एव विश्वं प्रसादः॥ अनुसंधानेनात्मार्यकारणगवः अस्माकार्यसाधनो तरमवपेक्ष्यत
अतो भद्राह न्ययोमाह॥ यदात्मकमिति भगवदात्मकमेव विश्वं भगवति प्रसन्नैः प्रसन्नं नैव भवति॥ तदात्म्यसर्वज्ञतामवाप्ति नवति
भगवत्तद्वैतमुभयवान् तं प्रतिकथयिष्यत्यतः पाद्यते हीनभावापत्तेः न मीराभंगवत्प्रसादरिति अहं सत्त्वमिति सगमाय
सर्वभावात् तद्वैतव्यपश्चित्पञ्चान्नयोऽनंतस्य प्रसादे अस्मात्प्रसादमेव पश्येत्॥ अतो न हीनत्वं वा प्रसीदं सत्त्वमवगच्छत्
त॥ एतन्मात्रमपि तदाह भगवानिति तस्मात्फलरूपः प्रज्ञादः ४६ ॥

६३१२

त.सु. १४
२००

हाम ५५०
२८

साधनरूपतामाह विभिः॥साधनानां त्रैविध्यं त्रयं गुणरूपाणिकानि त्रिधा त्रयानि दोषाभावरूपा अपपरणि॥ अंतरागफल
रूपं चैकं॥ तत्र प्रथमं गुणरूपाणि साधनामाह सर्वे महाभागवत इति यत्सु पपन्नाऽऽत्मनो च साधनानां सप्त सप्त त्रिधा विभु
रायुक्तः॥ अतः प्रकरोः तादृश इति वैविध्यं येन महाभागवतः यत्सु भागवती यो भूता भागवती यमेव देहादिभिः करोति
ज्ञानातिशयाभावतः॥ यत्सु सर्वदेवतया विधः समुदाभागतः॥ अनेन भागवत्सु सिद्धं सर्वमेव साधनमुक्तं॥ महाभक्तिः॥
हिंसीयसाधनं ज्ञानमार्गसिद्धिः॥ ब्रह्माभिवेनस जीवो माहानात्मा भवति अन्यथा परिछिन्नसंख्यात्॥ महत्त्वं चापरिमितं
मेव॥ महाभुजाद्वरति ततीयं साधनं कर्ममार्गानुसारेणोक्तं॥ तत्र स्यादुभावे नैव महत्त्वं॥ कर्ममार्गो नित्यत्वेन महत्त्वं ज्ञानमार्गो

अनेन दोषान् दूरीकृतं
निर्मातुं २८

सर्वे महाभागवतो महात्मा महाभुजावो महतां हिष्ठः प्रहृष्ट
भक्त्या यदुभावितीति त्रिंशेषवे कुंठमिमं विहास्यति ४७ ॥

वाह कर्मजनितो भुजाव एव तयात्वं बोधकः॥ तस्मादुभयवत्त्वमप्यादिभिरीहा दभावात्॥ सर्वे कृष्टो भुजावो महाभुजा
प्रमत्तय हेतुः महत्त्वस्य हेतुश्च॥ महतां हिष्ठ इति चतुर्थः लोके उक्तं यत् हेतुः॥ कीर्तिमतां मपि कीर्तिमान्मत्तयः॥ की
र्तिश्रियो बालो के महत्त्वे हेतुः अतएव महतां मध्ये अत्यंतं महाभक्तिः एवं च त्रिंशेषं साधनमुक्तापचं मेवुहवा धीरु
पं भगवत्त्वं हं अः लोकि कं साधनं तेनाह॥ प्रहृष्ट भक्तिं पूर्वसाधनैः प्रकर्षेण दृष्ट्या यमेव लक्षणं भक्तिः तया न
भाविनं यदः करणं मत्ता तस्मात् कर्मजातं॥ यथा भगवान्मत्तसिद्धिं साधयः अतएव सत्त्वावापचं तः करणं सन्निवि
इति वैकुण्ठमिति॥ पदार्थानां मे साधनान् लोको नुक्तः इमं देहं विहास्यति विदेहके वत्सं गच्छति देहं तंतिमं विनिव्य

उप
राम
२००

दोषाभावरूपाः लोकि सप्तदशान्वतिष्ठः

एवं सर्वं शास्त्रलोकादि साधनं सफलमुक्तं गुणरूपं॥ दोषाभावरूपमाह॥ अलं पट इति॥ लोपद्यं हि य विषयासक्ति
दोषः॥ शीलं मुखभावः तदेव धर्मसंस्पर्श एव चोपदिष्टः धर्मसंस्पर्शः॥ तथा हीना नामातिशयः स्यात् शीलं संस्पर्श
ते॥ अनेन शीलनामो दुष्ट शीलता च निवारिता॥ गुणकार इति॥ गुणः सत्त्वः प्रथमस्त्वकीकृतः॥ तेषामाकारं एषावे
ते सर्वे दोषाभावरूपाः लोकि का भगवत्सत्त्वानां तथैवं बभूव॥ सर्वे बुभुक्षु भुक्षु मत्ता द्वा वत् कुक्षु ति तयोर्विद्वराणां
लोके रं विद्वत्

अलं पटः शीलधनो गुणकारो रूष्टः परधर्माधि तो दुः खितेषु॥ अ
भूतशत्रु दुर्गतः शोकाहतीने दार्ष्टिकं तापमिवो दुःखतः ४८ ॥

माह॥ रूष्टः परधर्माधि तो दुः खितेषु ति॥ त्वसमं हो व सर्वो ह्यप्यति॥ अयं तु परमरूपापीति सप्तः॥ दुःखितेषु भुक्षु मत्ता
तः द्वा वानेव भवति॥ परदुःखं दृष्ट्वा कारुणिक एव दुःखितो भवति॥ अप्रतशत्रु रिति न भूतः शत्रवो यस्य॥ किं व द्रुता
यस्य को मादयोपिन शत्रवः॥ जगतः शोकेनैति सामर्थ्यं॥ परदुःखं दृष्ट्वा शोकाहतीने दार्ष्टिकं॥ शोकाहतीने दार्ष्टिकं तत्साप
इति अयं तथा दृष्ट्वा पप्रति निवारयंतीति दृष्टो तेनाह॥ अनेन चोक्तं दुःखं काले सत्यं जनि तं तथा काला दोका जनि
नितमपि तापं॥ उदु एव जन्मः सहितापं दूरीकरोति॥ तथा सर्वं परिकरसहितं त्वसाधिनो असेनं ध्येनं
वा तापं दूरीकरोतीत्यर्थः ४८ ॥

वर्तमानासीत्येवमानेन २८

कस्मान्निमित्तान्कृपाविधयेति शंका यं देवो यत्तिनीयत इति ततः अभयं कर्तव्यमित्यभिप्रायेण ॥ एष देवोति दिनेषां
गर्भः काश्यपं तेनेवापित्तमोजः दूतं परिश्रमिष्यन् ॥ मुक्ते एधसि काष्ठे अभिगिरिव दृष्टे ॥ इरासी हि तेर्मर्मे ॥ अनेन न सभाव
तः कुर्यादभिष्यतीत्यर्थः ॥ तत्राधिकश्चपस्यवीजं तद्व्योजोरूपं तेनेव च अपितं समर्पितं ॥ दिनेऽप्याने समर्पितमिति तत्र न का
विप्रतीकारः कर्तुं शकः १० एवं महाभये न देवानां वचनं कृत्वा तत्र निर्दानं हास्यरूपमिति तत्परत्वात् तद्वचनं व्यभिचितीति न ग

एष देवोति तेर्मर्मे जः काश्यपस्य पमितं ॥ दिशामि रयन् सर्ववर्द्धनेति रिवैधसि १० मे
त्रेयः ॥ सप्रहस्य महाहो भगवान् राहो गुरः ॥ मत्पाचष्टात्मर्द्धे वाग्मी एतु विरयाणि
११ ॥

र्मोहीतत्वात् तदतिरिक्ते त्वं त्वं कृत्वा आभारत इत्याह मेत्रेयः ॥ सप्रहस्येति ॥ महावा हो दिवि दुर्लभं धनं शूरत्वे
न कापि अभयं न कर्तव्यमिति साधनार्थः ॥ भगवानिति तद्वा ने हेतुः प्रतीकायक एवेव ॥ राहो गुर इति ॥ अलौकिकः वैदेकस
प्रधिगमः ॥ आधिदैविको ब्रह्मा तत्राविद्यो ब्रह्मीति साधितं ॥ अन्त्यमग्नत्वेन काष्ठपक्षे वा वृक्षमयुक्त इत्येव मत्पाचष्टप्र
त्फन्नं रंजवान् ॥ ब्रह्मण किंचिदुक्तं ममिनीयं शंकायावर्जितं ॥ भगवो ह्यधिद्विष्टं तत्प्रवेष्टति ॥ आत्मवृत्तिं तत्राधाय एव
न तापयधहेतुः ॥ मानसा इत्यादिवाक्येभ्यः ॥ अत्येवं विरयाणि एते वा यथा सुखं भवति तस्मात्मीमांसीति ज्ञेयम् ११

देवोति १०

शापाभाजनमभिव्यक्तयोः निरुद्धोऽनेन सा एतन्नामिति वक्तुं शापार्थं उपायान्मन्त्राभ्युपगच्छन्त्येव ॥ प्रसंगात्ते वा वैकु
ठमनमिति वक्तुं लोभात् तस्मै वा पुरश्चरसाभा ॥ मानसाः सेतुना इति ॥ भगवत्तानमसि हृत्ते वैकुंठं तत्र तिष्ठति यत्ति ॥ तत्सु तत्र तिष्ठ
हेतुत्वमुक्तं ॥ युक्तात्सर्वज्ञा इति भवतामहा ने हेतुः ॥ देवो यथा इत्युक्ताः ॥ न त्वेते काश्यपाः तस्मिन् काले तथैवोत्पत्तिः ॥ देवानां मुकुटस्य ति
कत्वात् ॥ ततः पूर्वज्ञानमुल्लासितः ॥ अनेन सत्येवोक्तो लोकोत्पत्तिर्विद्यया मम पुत्राः तथा भवतीति ॥ इति ॥ एतन्नाम इत्युक्तिः ॥ तयो
पत्वात् तत्र कस्यापि प्रतीकारः शक्यः ॥ विद्याया साक्षात्कारमात्रेण साध्यं प्रसिद्धेयः ॥ आभावाच्च ॥ इति ॥ सर्वस्वलोके सुविद्यं
स्य हर्षः ततः चेत् ॥ मम न हर्षः तन्लोकां लोकां वा पतिलोको ह्यप्येति तस्यैः ॥ लोकाभिसम्पत्तं सर्वयोगो वा हितीया ॥ पुनर्लोकं त
हर्षेनेन पुनर्गमनाभावात् तं व्यर्थं दर्शनमिति तेषां अस्ति अमुनवानामेव कर्मत्वं न तु ममाना १२ तत्रोपसंगता
वैकुंठगमनमाह ॥ तदकदरेति ॥ भगवतो वैकुंठं स्वेति साक्षात्पुण्यपुरुषावतारो वैकुंठः तन्नाम्ना निर्मितो लोको वैकुंठ इत्युक्
तस्मो वाच ॥ आनुसमेतु ता युष्मात्सर्वज्ञः स न कारयः ॥ वैरुहिं हाय स लोकां लोकोपविगतस्य हाः १२
तदकदमगवतो वैकुंठस्याप्रसात्तमः ॥ यमुवैकुंठं मिलय सर्वलोका नमरुहं १३ ॥
ते ॥ स्त्रीपार्थनया स लोको निर्मित इति तेषां तारः काशीति शोकात्पातं तन्निहत्यार्थमाह ॥ अमलात्मन इति ॥ अमला आत्मानो यत्ति
वा ॥ यथा स्यादिति युवावतः तिष्ठति तत्रा तत्रेयः ॥ वैकुंठं मिलय मिति तस्यैव स्थानं ॥ कृमि तस्येति यावत् वैकुंठ एव तत्रा विधि
इति तस्यैव वैकुंठः ॥ अतः पुनः लोकाय कल्पमिति तत्र विरोधः ॥ वैकुंठं सत्त्वं तत्पदार्थं रम्यं विद्वत्तत्त्वं तत्र विरुध्यते ॥ प्रत्य
क्षमिति च ॥ वैकुंठः कल्पितो येति वाक्यात् कल्पितत्वं च ॥ सनकोरी नो गमनां लोकां साक्षात् एव प्रसंगाद् ॥ अतः कल्पिते स हर्ष
स्यावैशः ॥ लोकावतारो वा वैकुंठस्य जिनमिति पुनरुक्तं ॥ वैकुंठ एव मिलय मिति ॥ सर्वे व्यापगममिति ह्युच्यते ॥ सर्वलो
कममरुहं मिति ॥ सर्वेषां जनादीनां नमस्तस्मै ॥ सर्वे भुवने हर्षे वा ॥ अत्यन्तलोके विद्यामाना लोके पुनरुच्यंति ॥ अत्र त

१२
१३
तस्मिन् लोकात् एव मम सुखं वि

त. सु. १४
२०५

सामान्यतः तु लोके वर्णयति ॥ चिदा नंदसहस्रैः ॥ तत्र प्रथमं तत्रत्याः वेतनाः आनंदरूपाः ॥ त्रुल्लोक्यमाह ॥ वसंतियनपुत्र
वा इति यत्र वैकुण्ठे पुरुषा इति लोकेन लोकेन मुक्तिः ॥ तत्र प्रथमं तत्रत्याः वेतनाः आनंदरूपाः ॥ त्रुल्लोक्यमाह ॥ वसंतियनपुत्र
इति न तत्र बहोरी नो मयो न कर्तव्यं ॥ वैकुण्ठे तत्र प्रथमं तत्रत्याः वेतनाः आनंदरूपाः ॥ त्रुल्लोक्यमाह ॥ वसंतियनपुत्र
भगवन्तुल्यं तत्र तत्रत्याः हेतुमाह ॥ ये इति भिन्नमिति जनेति ॥ ये भगवन्ताः ॥ अति भिन्नं न विष्णुमिति धर्मो ह रिमाह ॥ यद्यपि तत्र
तः ॥ न विभिन्नं लोकप्रतिष्ठं को मना रूपं न विभिन्नं यत्र विष्णुप्रसन्नं तत्र त्रिपुरादिना धर्मं रूपं तत्र भगवदा एव नैक त्वं तः ॥ १४ ए
वं नीतीत्यर्थं मुक्ता भगवदुक्तं वर्णमाह ॥ यत्रेति ॥ यत्र नंदस्यो भगवान् स ह सत्यमुत्पन्नं भगवत्सत्त्वं विष्णुमिति ज्ञेयं ॥ वैकुण्ठे लोको मयं

वसंतियनपुत्राः सर्ववैकुण्ठमूर्तेयः ॥ ये निभिन्नं निभिन्नधर्मं एव यन् ह रिं १४ यत्र
चा छः पुमानां भगवान् सहो वरः ॥ सर्वविद्यं विरजं ॥ स्वानं नो मृडयन् हृषः १५ ॥

वैकुण्ठे कविलक्षणः ॥ अंतःचितः ॥ आनंदः ॥ यत्रेति ॥ आनंदस्य ह रिं सत्तत्त्वमो कं रूपं तेति ॥ अत एव सत्तादयो गुणाः सच्चिदानंदा
नामिति पूर्वमुक्तं ॥ सगत्वा नृतिरूपं इति सच्चिदानंदा नामाह विरुच्यते ॥ अत एवाश्रये आनंदे प्रतिष्ठापितो वासुतिवचः ॥ च का
एवापि वैकुण्ठे ॥ आ छः पुमान् पुरुषोत्तमः ॥ भगवानिति सधर्मः ॥ सहो वरः ॥ इति लोके कसं बंधाभावः ॥ स तस्य विरोधे लो
भने कालप्रवाहो ह रिः ॥ गौरीगुण इति ॥ स ह मिलनाभावात् ॥ पूर्वत्वमिति तत्रिणाह ॥ विरजं प्रति ॥ ननु सत्त्वसंभवेनैकः पुरुषार्थ इत्य
शंकाह ॥ स्वानं नो हृष इति ॥ ब्रह्मादीनां भक्तानां स्वामी ॥ स्वभक्तः ॥ कान्ताद्विजयया सर्वं हृषः ॥ संयोगा इति यतो हृषः स्वामी ॥ स्वामि
नो मृडयन् हृषके ॥ स्वामिनि शो वा ॥ साधारणस्वामिपुरुषावक्तुं युक्तं यन् ॥ अयं स्वामी अतः सत्त्वविद्यं न भवति तर्पः १५

सम.
२०५

धनो ३२

एवमानंदस्य सत्त्वमुक्ता सामुभयविधपरमपुरुषार्थत्वमाह ॥ यत्रनेः श्रेयसनामेति ॥ यत्र वैकुण्ठे उच्यते नमस्ति तस्य नामनेः श्रे
यसमिति ॥ नैः श्रेयसश्रेयो गुरुधर्मैरेतं किंचिद्विधः ॥ तत्र प्रथमं यो गुरुधर्म इति ॥ काम इति ॥ यद् नु मे विभजानं तत्सर्वं वा
दुमाः कल्पद्रुमा एव तत्रत्याः परमपुरुषार्थरूपाः ॥ तत्रत्यानां मयिका मितार्थं दातृत्वात् ॥ द्रुमा इति ॥ तद्दिता दुमाः प्रतिष्ठा
नाः ॥ स्वतोपि तेषां सत्त्वमत्त्वमाह ॥ सर्ववैकुण्ठमिति ॥ सर्वं सत्त्वं तु युज्यते पुण्यादि संपत्तिरूपमाश्रित्या ॥ एवं योगार्थमुक्ता

यत्रनेः श्रेयसनामवतं काम इत्युक्तं ॥ सर्ववैकुण्ठमिति
विभजानं तत्सर्वमिव भूतिमत् १६ ॥

जीव २०

रूपार्थमाह भूतिमत् ॥ कैवल्यमिति ॥ कैवल्यं भावः कैवल्यं विदुषा लोखरूपेण स्थितिः पुनः संघातसंबंधाभावात् ॥ अ
नेन ॥ जीवपुरुषार्थतात्त्वात् ॥ तत्र गतः चित्तमात्रेणोचितवत् कैवल्यमायुज्यते ॥ तत्र येनैकं रूपं भगवतः यदौ इति भिन्नं
न रिदं यदा तत्त्वं न च आत्मवादिनो वदंति ॥ भगवो ह्य अहं मात्मा पुत्रोऽनेन शिष्यधर्मं विभूतित्वमोक्तं वा नृणां कैवल्यमिति
तदेव नित्यं कैवल्यं रूपं ॥ आत्मलाभात् परं विद्यत इति श्रुतेः ॥ तस्मात्तत्र न प्रविष्टः ॥ आनंदस्यो भवति ॥ ब्रह्मानंदं च मा
श्रीतीति सतः परमपुरुषार्थत्वं १६ ॥

त.सु. १५
२०

एवं लोकोत्सव सर्वलोकावैलक्षण्यार्थं सचिद्वन्द्वे विशिष्टं प्रतिपाद्य सर्वदीयाभावाद्यीहाद्यभावाह ॥ अङ्किः ॥ वैमानिका इति ॥
तत्र स्त्रीलोकमोहनं नक्तं विर्यमृतीवान्नमदः लतागुल्मानां पुष्पप्रधानां नाभ्युपिनमास्य ॥ भगवद्भक्त्यल्लोकात्मकं नमनं
कलं ॥ लक्ष्म्या अपि नाभिमानं लोकात्मकः कीदृशो भवति तत्र प्रथमं लोकात्मिकं स्त्रीलोकं लब्ध्वा वृद्धा नामापि स्त्रीषु परित्यागेन भगवत्पुत्रापरं
नुभगवत्पुत्रे तिसर्वं दीयाभावात् कीमवति तत्र प्रथमं लोकात्मिकं स्त्रीलोकं लब्ध्वा वृद्धा नामापि स्त्रीषु परित्यागेन भगवत्पुत्रापरं
अने ॥ विमानैकसिद्धा वैमानिकाः गंधर्वीर्यः तेषां गंतुकाः स्वभावगमनबलीभावात् ॥ वातलोकयोभावाच्च वैमानिका एव भवन्ति ॥
तेषां तत्र गमनं आहूय गमनमेव हेतुः ॥ सल्लोकाः सल्लोकाः अने न उभयोः अन्त्ये ॥ यमो हांसं नवीतिरूपितः ॥ यत्र वैकुण्ठं
तुः चरितामिगयति ॥ तैमं धवीर्यः तदीया एव ॥ भर्तुं विरतिरुहिकपार्लोकि किमिह कलनं तदुत्पन्नमावश्यकमिति ह्युच्यते ॥

भगवत्पुत्रं २०

वैमानिकाः सल्लोकाश्चरितामिगयति तिलोकशमलसूपणानिर्भुः ॥ अं
मज्जितेन विकसन्मधुमाधवीनीर्धनेन खंडितविषयो व्यतिर्लक्षितः १५ ॥

एवं गुणान् सल्लोकात्कलसुल्लोपायकारकं लभ्यते ॥ लोकशमलसूपणानीति ॥ तस्य लोकोत्सवस्यैव वा शमलं मार्गं तद
स्थितलोकं सर्वं धनं तं निर्वृता तस्य रूपं एतत्त्रैव विलयमापणीयः ॥ तदिह गंधर्वाः रूपरूपं प्रभवतस्तु पाशते ॥ अतोऽस्मिन् रसः तस्य
प्रतिष्ठिताः ॥ गंधर्वस्यो गन्धर्व्यां गंधर्वातीति एकोद्वारितात् गंधर्वाभवेति ॥ अस्मिन् रसलक्ष्मिं धर्मप्रभवतस्तु पाशते ॥ उभय
थापि सल्लोकाणां गंधर्वपरं अतो गंधर्वेन खंडितविषयो गंधर्वाहं वा पुंसं द्वापरमायं स्त्रियं तः तः ॥ गुणानेव गमयति ॥ गंधर्व
सत्त्वाय दोषाभावात् ॥ अं तर्जुन इति ॥ जलमध्ये लुप्तं विकसत्तद्विकोसेन मसरं द्रुमधूमकरं रीमाशो माधवीका विज्ञेता
यत्र वसं तर्जुं एषिरे विकः प्रतिष्ठितः ॥ सरसं वसुं तस्यैव विकसन्मधुं तस्माद्दृष्टीनां गोचरमात्रः ॥ पृथिवी सं बंधाः भावा
नृत्तमाहृतः ॥ अतस्ते हस्तो हो वासी विभगवत्पुण्यगानां यतः परित्यक्तं रतिश्चाधिरे विकोपि मोहोना लोकात्क १७ ॥

रम २०

तल्लोकायुः

एवं गंधर्वी सरसा मुक्तापरिणीतो यामावाह ॥ पाएव तेति ॥ एते पाएव तादृशो न वगुणामिनाः ॥ तेषां प्रपि लक्ष्मिः सिद्धावाकं
यो गणैव तस्य विरलं न तमेव तेषां माता तस्यैव अतएव मातरं तु वाके तेषां वाक्ता तस्यैव मैत्रं ॥ अयं पादे वानां तद्व्याधुयं प
रतस्यात् ॥ अयं यतः की किलः दारुह्यस्तकः वही मयूरः ॥ यश्च तिस्रिहोपिकोलाहलः तद्व्याधुयं कर्णभावात् पदं वाक्का
नामावा एतद्व्याधुयं नाभयं कः कोलाहलं त्वेनोक्तः ॥ बलुतल्लुते विभगवः ॥ कुलनेव गायति न हि तत्र तस्याः पक्रिशा
मद इति ॥ सुहृत्सलस्यतालोकं त्वेना विर्भावो न तत्र हृत्पक्षादीनां संभवः ॥ सोपिकोलाहलः रूपमात्रमेव विरमते ॥ भृंगाधि

पाएव तादृशं तस्य सचक्राकारं दारुह्यं सुहृत्सलस्यतालोकं त्वेना विरभावो न तत्र हृत्पक्षादीनां संभवः ॥ सोपिकोलाहलः रूपमात्रमेव विरमते ॥ भृंगाधि
लो विरमते तेषां मात्रमुच्चैर्भृंगाधिपे हरिकथाभिगमयामने १८ ॥

पेन्ममरं श्रेष्ठं हरिकथाभिगमयामने सति ॥ अने न तेषां लवाक्कावर्गिना लीति सचिंतं ॥ भृंगाधिपि पदं वचनं यो तस्य
भगवत्सन्निध्यं भवता तं न लोभात् तस्याच्च ॥ भृंगाधिपि यो वा आधिरेविकः तस्य साभाग्यं रूपं तस्यैव कृत्वा गत्यती
ति बुद्ध्या कोलाहलो विरमते ॥ तस्यैव न भयं कृत्वा कोलाहलं गमयं वसनां तां लालुवागिव तं रं पीति तद्वधारणा र्थं वि
रमात्रं भगवत्कथागने सोपि गमयं पुनरुक्तिः ॥ यदा ब्रह्मा पुनोरेण भृंगरुः उच्चैः शब्दाद्भगवद्वाज्ञायां यो राजाने
तिसरेहः १८ ॥ तद्वचनं ॥

इति निरुद्धं १८

एवं पश्चिणी रोषाभावमुक्तालतरीनोपुष्पधानानामात्मपर्यल्लक्षणोपाभावमाह॥ मंदारोति मंदारोदेवतकर्मभावप्रसिद्धः कुंरकु
रबकोत्पलचंपकीः सर्वत्रप्रसिद्धः॥ अर्णवकाशीः प्रसिद्धपुत्रागनागकेसरवकुलीनुनाअपिमसिद्धः॥ पारिजातोमंदारवृत्तः॥ ए
तेपुष्पप्रधानाः॥ अतिपरिमलपुक्ताः॥ तथापि तुलसिकाभरणेनभगवतातुल्यगंधैर्ज्वलितेयस्मिन्वैकुण्ठतस्याएवतपःसर्वे
वसुमनसोभूतामंदारोद्योवद्रूपानयति॥ न केवलं बहिरंबद्रूपानयति तुल्यं तः कर्णेपितुसुमनसस्पर्शकं॥ तपसाहिहीनउ

मंदारकुंदकुरा वकोत्पलचंपकाएपुत्रागनागबकुलीवुजपारिजातः॥
गंधर्विते तुलसिकाभरणेनतस्यास्मिन्तपःसुमनसोबद्रूपानयति १९

तमनोज्ञजति॥ तुलसिकाभगवतअभरणेनमालातर्लभवेति॥ तुलस्यमोदुवा॥ यथात्तल्लीः॥ भगवत्प्रसादात्तव
यातपःकृतमित्तवसीयते॥ हेरातिवातस्याप्रसादः॥ साहितार्लधरस्यनूत्तमधीःकम्पा॥ ज्ञानधरवधार्थं चतोपरिहरीतवा
न तस्याःपातित्रत्तपलपएवबाधैर्बसिद्धः॥ युष्मत्तुलसीदयोभावायभगवतासातथेयस्थापिता॥ भक्तिमार्गेतस्यामा
हात्म्यसर्वतोधिकं १९

सम.
२०७

एवं प्रकाशजयल्लाभिकालिकएजसतामसाअपिलक्षोषमभिवानंदूरीकृत्ययवैकुण्ठेअर्लभाविकधर्ममंगीकृतवतर्
मुक्तं॥ इदानीमुत्पलयाह्लाणमवसहउदयलातरोषाभावः प्रतिपाद्यते॥ तत्रसर्वाः स्त्रियाः अस्याः आधिभोक्तिकाः॥ लल्ली
द्विविधा॥ आध्यात्मिकीलोकसेवधिनीआधिदैविकीभगवद्रूपाभगवद्वररूपा॥ त्रिविधानामपिल्लीणाप्रानंदरूपत्वात्
सहजोरोषः संभवतिसति एकियते॥ तत्रप्रथमंभगवदोद्यातोह्लाणीरोषाभावमाह तत्संकुलमिति तदेकुंदविमाने
संकुलं॥ तेषांविमानांमोक्षप्रापयमाह॥ हरिपदानतिमात्रदृष्टेरितिहरिपराएनतिमात्रयैकोतिईहानि॥ भक्तिमार्गेनु
सारंभगवतिनमस्तेतादृशविमानदर्शनं॥ अवलोकयिष्यद्विभक्तिर्वाप्रावराहोवधियावी॥ सत्याद्याभावेपिआनतिपर्यंतंने
वभक्तिमार्गेणसितस्यापिरितिवावेदूर्यमारकतहेममयेतिविमानांभवेविध्यंउक्तं तत्रवैदूर्यंतामसमिवप्रकारतंसात्ति
तत्संकुलंहरिपदानतिमात्रदृष्टेर्वैदूर्यमारकतहेममयेर्विमानैः॥ येषांहुह
क्तदितयाः स्मितशोभिमुल्यः कृष्णाननोरनजआर्धधुरस्मयाद्यैः २०

कमिव देमएजसमिवभक्तानामपिजैविध्यातद्विविधप्रार्थिः अनेनभक्तानांनवविमानेषुस्थितिरक्ताभोगातिशयाय॥ ये
षोविमानांनोसंबंधिभ्यः भोगार्थमेवस्थिताः॥ हुहृक्तदितयादितिपरंभोगमेवपीषयति॥ मोहकलंसहजमिष्याह॥ स्मितशो
भिमुल्य इति॥ स्मितेनलोभायुक्तंमुखंस्मितशोभिसितशोभिमुखं॥ इदंनेनेवमोहकलंउक्तं॥
रसद्वयसिद्धयैर्वाविशेषणद्वयं॥ अमोहकलंहेतुः॥ कृष्णाननमिति भगवद्रूपांनमनसितानरजआर्धधुः॥ कामो
त्पादिततपः॥ ननताविभावाद्युपगुह्यमितमयं॥ यतःउत्सयाहेरपिहास्यादिसर्वभावेरपिनरजआर्धधुः॥ वैकुण्ठस्यमाहा
तंहेह्लासजैवेदुतयेनरूपप्राप्तोमोदतीतिहृल आसपिमेकालिजिह्वैरोषाभाप्रोषत्वमाह॥ अरुक्लोभानांन

काप्रस्थ

भावः नामविशेषक्यमात्रंउदयलातरोषाभावः॥ तत्रवैकुण्ठेअर्लभाविकधर्ममंगीकृतवतर्
तत्रवैकुण्ठेअर्लभाविकधर्ममंगीकृतवतर्
अमृधातनवप्रोषकीर्तयविद्येत २०
ह्रीं श्रीप

न.सु.१५
२०८

एवं भगवद्दीप्यन्तीणां रोषाभावमुक्त्वा न रूपः तत्र गर्वः संभवति तदर्थं मेव तन्निर्माणात् अथापि तस्यालक्ष्यो भावमाह श्री
रूपिणीति सर्वस्मिन्नवति विद्यमानत्वं रूपः सादेव ताः तौ रूपिणीत्युच्यते ॥ ब्रह्मानंदस्य नीलरूपस्य रूपं संज्ञा भित्तलो
किं कार्यं नारुपवतीति स्वरूपं ॥ यद्यपि सौंदर्यवत् अभावरूपद्विकमयमिमानंदतुः अस्मिन्नापि नाभिमान इति वक्तुं क
यतीत्युक्तं चरणपरिर्वन्दुपुरस्त्रितैः कृपायती सशब्दं कुर्वती ॥ रूपिर्वचुराकलानलीत्युक्तं च तस्याः सर्वो वैद्यमिति नाम
द्वितीया ॥ रूपवत्वं प्रतिमाया अपि बततीति कृष्णमपि किरूपितं ॥ लीलावृत्तेनाप्युपलक्ष्य तस्याहमर्थं यतः सैव वा
प्रकलभवति मुक्तो दोषो यथास्थिरा ॥ लोके आधिभोत्रिकाः शीघ्रं रोषः लीलावृत्त्युक्तं प्रसारीतल्लोपलक्षितम् ॥
हृदयप्रानीति तत्र सर्वो सहजः स्वाभावः ॥ दुःखाभावपूर्वकवियये सवश्यं गोचरे नैव तदथापि तत्र समाजं तीव्रं संस्पर्श

श्रीरूपिणीकृपायती चरणपरिर्वन्दुने न हृदयप्रानियुक्त रोषा संस्पर्श
ते स्फटिककुट्टोपतेत हेमि संमार्जनीवयदनुग्रहोः सपन्नः २१

ते ॥ ननु उच्यते तमेव हि एवागदहस्यमाज्जनमिति तस्मिन् सत्यं तस्याः प्रतिबिम्बवत्तया इत्यत इति शयनाद्यर्थं हे विरागि ॥ स्फ
टिककुट्टोपतेत हेमि ॥ एकस्फटिकत्वे शोभानस्यादि बिम्बवत् स्फटिकाः वक्तव्याः तत्र योजनक इतीतरं सर्वेषां पुनः रजः सं
द्वेषात् ॥ अतः उपतेत हेम सं प्रियुयनेति विंदाधिकार्यो वा ॥ अतः तत्र रजः संद्वेषाभावेपि सेव निरभिमानातिष्ठतीति तथोक्तं ॥
सर्वस्यापि वैकुण्ठस्यातिशोभायुक्तत्वात् लक्ष्म्ये वशीभूयत इति तथोक्तं ॥ तत्र स्मृतां न लक्ष्मीं परंत्वा ॥ तेन तथोक्तं ॥
॥ अनेन लक्ष्म्याः अन्यथापि तन्त्रोत्तरो वीणा लोकात् आदराभावात् लक्ष्मीक इति शयपयिनुमाह यदनुग्रहोऽस्य य
इति ॥ यस्या अनुग्रहार्थं अन्येषां ब्रह्मसारीनीयः २१

एष
२०८

लक्ष्मीरुतामदः २

एवमध्याश्रिताः गवीमारुपं रोषाभावमुक्त्वा आधिरैविकाः मानाभिमानो न स इत्युह वापीक्षितिभिज्जबनेन लक्ष्मीवने तुलसीभिः साधनैः
वापीबुद्धिहास्यं च तीक्ष्णवर्जमावता उच्छ्रितमित्यमलस्याभिगवदुक्तं नैकु वीणाभजनसलस्य भगवद्बुद्धनमवमहाफलत्वेन सा
नवतीति तस्याः चामभिमानः स्यात् तुलसीश्रीक्षेत्रजतीति न सापत्न्यादि भावः ॥ अत्र स्यात्कारत्वेन वापी शोभं प्रयोगः ॥ कश्चिदे
वं भावमाह मयं वापीक्षितिं ब्रूवन् च मवाताः तदेवाश्रितमिति विंदस्कुटता विदुषाः तदेव सा संतुष्टा यथा साक्षात्साभावाय अ
प्रलमति नेत्येवमप्रतिबिंदे हेतुः ॥ अह तज्जलत्वं चलवराजत्वे विवशीप्रतीतेः ॥ जले च पूजायै ध्यातो भगवान्मे गप्रतिबिंदे स्फुटि

वापीषु विदुमतस्तस्मात्प्रतामुमेव्याविताभिज्जबने तुलसीभिरीश ॥
अथ सर्वतीलकमुलसमीरूपवत्कमुच्छ्रितमिति न गदतं त्यमतोगयक्रीः २२

तः सकचयद्बुद्धनेन धर्मसुखं वति ॥ एतदेव महापुरुषार्थ इति तावती ॥ मेव्यावि तैतिशंकाभावाद्यर्थः ॥ भिज्जबन इति भगवरागमना
भावाय ॥ यत्र तस्याहो वदेव मनोवया किं तत्र कथं गोविदा ॥ खलकमिति कचग्रहणार्थं वचनं ॥ ऊर्द्धादि कर्ममित्रदेवमति
॥ उपविष्टाया लतावदेव ॥ यत्र तस्य अन्यं च तीपत्यं वैकुण्ठस्य श्रीः ॥ तुलसीभिरिदं ब्रूवन् न लक्ष्मीं साक्षात्पल्लवकं ईशमिति
पूजायां प्रपिपति जेनानावहेला ॥ अभितः अगादि सति तज्जनेन महाफलताय ॥ बुधनामनेति वक्तव्यं ताहानं परममत्तत्वं बोध
॥ अनात्मसमर्पणं नृतातमिति उच्छ्रितममं लेति क्रियाविरतिरिपि सत्यं तेषां लक्ष्मीं सेवयति किं त्वेवं किं यत इति २२ ॥

श्री एधावल्लभाय नमः ॥

वक्रं २

[illegible][illegible]

एप्र ८
३१०

मंगल शक्तिदसी २ =

[illegible]

तद्विश्वगुर्वधिक्तं भुवनेकवर्णदिग्बिचित्रविद्युद्वायविमानशोचिः॥ आ
पुः पण्डितस्य सर्वमुपेतयोगमायाबलेन मुनपल्लवेषो विकुण्ठं १६

पराञ्चकमसीयं॥ तथासत्तन्धर्मिभवेदेव किंच दिव्यतदलोकिकलोकिकप्रकारेणनर्गतम्॥ अतएवविरक्तानामप्र
लोकिकदृष्ट्याग्रमनेहोयोत्पत्तिः किंच विविधविबुधाभ्यामिवाशेषिः विविजालिमानिविबुधाभ्यामिविक्तानांविनैः
रथैःकोतित्यस्य॥ ब्रह्मादयोपिततस्यानंपराञ्चकदृष्ट्याप्रतिपत्तिरितिब्रह्मासत्त्वमालिख्यताः तस्योक्तस्यसंपाद
यं॥ विभक्तानांविचित्रताहंशोयत्नमिदानीं॥ नहितादृश्यंयथाकार्थिनिर्मातृत्वं एवंतदुक्तस्यसहितंविबुक्तं
कापिभंगरहितंस्थानमुपेत्यवोभुम्हमाप्नुः॥ तस्यलोकिकोधर्मः सैरपिमन्यतेकीकृतइत्यर्थः २६ २६

सहिष्णुमायाप्रगतसह्यधर्मात्प्राज्ञस्यसहिष्णुधायतद्वर्णनार्थमगर्वतमाकार्यितुमीतातद्वर्णनकीउपायेनतत्रनेतुमु
नीनानीतवती वनादुगततातयोद्वर्णनकीभवत्॥तरामुमिहारीवत् तदोभिमध्यातद्वर्णन
सिद्धार्थमगवानविभवेत्तदसह्यस्यपरेतद्विद्वत्प्राज्ञप्रियसागानाभीषयत्कर्मैवतद्वर्णनकीभवत्॥तस्मिन्मन्त्रेति॥त
स्मिन्मन्त्रेकेष्वेककृत्वा॥अतीत्यमुनयःसप्रमायोदेवावचरुतेतिसेबैध्व॥मुद्रपमिप्राप्ततन्माहात्म्येदृशान्प्रपन्नपुत्रयमाया
मोहवशात्तौकीधदृष्ट्वा॥इदंनःकर्तारुक्तसहिष्णुताएणि॥तत्रविरक्ततातद्वर्णनकीप्रतिपादिकाःदेवयोनाम
अतीताःभक्तिःसप्रमीनकाश्चेतरेष्वपिनिष्कम्पब्रह्म॥तद्वर्णनकीभवत्॥तद्वर्णनकीभवत्॥तद्वर्णनकीभवत्॥

तस्मिन्तत्त्वमुनयःषडसुमानाःकक्षाःसुमानवयसावद्यसप्रमायो॥देवाव
चरुतगहीतगरीपार्ष्णीकूरकुंडलकिरीटविकटकेवयो॥२७॥

वयसावितिहिरुयहेतुकानाभावयुक्तो॥वेकुंटेकालस्थानिषामकत्वात्॥कालस्यतुल्यत्वेनतत्त्वमिदंमूलभावयोरपितुल्य
ता॥अथेतिभिन्नप्रकरणं॥तेषामप्यसुमानतागता॥एतयोर्विपूर्ववद्विवादाकुर्वन्त॥सप्रमायाभिनि॥तेयंशरीकरोति
पनाईतीत्यस्याभावात्॥सप्रमयस्याप्रमाणवति॥तत्रात्ययोनालीतिशायिकरणेननिर्दिष्टा॥देवाभिनिवत्तएतेषाम
युपास्यो एतेननुष्णाःतद्यामुनयद्वितितोत्रगमनी॥किंच॥एतौगहीतगरी॥आहमःएतदधीनःतेनदेवनिवारण
मर्थो ततस्योपहाकरोक्ततापीहवभवंति॥किंचभगवत्साहचर्यमविषातोनावनुवर्णयतिपरध्वेति॥परध्वानिकेयूरक
डलेकिरीटानिहलकरीशरेभूषणानि॥अनेनतयोःकर्माणिस्मिन्नाम सौख्ययोगोत्तमं॥आहम्यत्तदधीनएवेतिप्र
देवज्ञयःसुतःसिद्धः त्रेविदिकेकीवयोवयोःनेत्रोक्तिकप्रकारेप्रगतद्वर्णनकीवयोवयोःकर्मादिकप्रमाणमुप

मथलेकुलापः

विलक्षणविदंःस्मारेतिविदुः॥

२७ कारिकः

समीपः २७
पृ.सं. २११

किंच॥मन्त्रहिरुय॥मन्त्रहिरुयवनमानिकयानिवीतो॥तयोःचतुर्विधायमिकमोणिशुद्धिनि॥उत्पत्तिस्थितप्रनयाभोक्तु
ति॥लोकिनिदिशिकानिदिश्यानिभवनरीयात्रिचिःसंबद्धातयोःकीर्तिर्वनमालातमनुवर्णयति॥मन्त्रहिरुयःभ्रमरःहिरु
कशरीरुदःसर्वयोशीप्रसीतः॥अम्यथाप्रतीतौवर्वाहृदिकराशेविनयतीयेत॥मन्त्रहिरुयःसहितावनमाला देवीवाप्यिने
नःलोकिनिदिशिकानिनेतीवहृदस्यितावनमालासापिप्रमसंबद्धात् मन्त्रभरैरिवसंबद्धात्वनमालिकयति॥ताभीवनमाला
शोभा॥तस्यात्रितीर्कडलीवितो॥साकीर्तिःतत्कर्मसहिनेतिवक्तुंअसितचतुष्टयबाहुप्रभेविमलयेत्कर्म॥अनेनतयोर्द्वयं
मगदावनमालाकर्मलहसचतुष्टयवर्णनकीविलुपितं सर्वविधावपिबहुकुलितयाक्राउपलक्षितं॥सुखनिर्गमासीम्बासहि

मन्त्रहिरुयवनमानिकयानिवीतोविमलयासितचतुष्टयबाहुप्रभे
वर्कभुवाकुलितयाकुलितयाभीरक्तेरुनचमनाग्रमसंद्धानी॥

ताभीनासिकाभीसहितैरक्तेरुनचमनाग्रमसंकीधसहितंद्धानी॥एतावद्वर्णनगहस्त्यासातिरिक्तमायकृतं॥वकी
दधानावितिभक्तिप्रामाण्यविदो॥तत्रदोषत्रयंकाप्रादिरूपं॥कुडिलाभू०कीधस्यस्युक्तिका॥नासिकाद्वयवायोःएतेनप्रवेश
नीयादस्यतःस्थितमगवद्वर्णनलक्षणमहाधनलोभेनचित्तयोशीतयोःसुदुर्निर्गमोलीम्यस्यचकःस्यसाधिकारमत्वात्
यंशरीकामोभूत्वाकाप्रितःसपराधःएतेषामाभवत्किताप्रमूलकःकीधस्यचकःअस्तीएरक्तिमा॥त्रिभिदोःकृताम
नाग्रमसंउत्तरलोमुखं॥अतएतयोःभक्तावतएयभूतदोषत्रयंमनस्यसंपराधियति॥मनाकुचसंभ्रमःतद्वहेत्य

इष्टप्रभावेयं॥

एवं तयोः गुणो दोषो निरूप्यमनी नो गुणो दोषान् निरूपयति ॥ कार्यं तयो रिति ॥ तान् मार्गोऽपि विषयः कृष्टिः शंकाभावो मनसं का
त्मज्ञानं वेति ॥ च त्वरे गुणः ते यद्विभवमाहात्म्यं तान् सर्वकोषः ॥ तर्ज्जवाट्टर युक्ताः तदो भक्तिमार्गोऽपि गुणो भवति ॥ लोकि क
दोषा विदुः ॥ एवं त्वेते ज्ञानमार्गो गुणो विनोक्ताः ॥ अथि कृतयोर्लक्ष्णं धर्मभगवत्स्थानस्य सायदर्थं ॥ अंतरंगवद्विरंगयोः तुल्य
तथा ज्ञानं ॥ तत्र तत्साधारणगुणगणनं वेति उक्ता ये दोषाः ॥ तेनैवैत्ययोः ॥ स्वरूपज्ञानाभावो बहुकार्त्तवर्गभावो वा सक्तो यतना
वेति ॥ अथि च तद्व्यवस्थितिः ॥ दोषा लोकावस्था त्वागी तर गुणोऽपि विदुः ॥ तेनैवैत्यो न दोषा यः ॥ एतयो र्भिन्नतरे वस्तुतः
तावद्विगलाम् ॥ द्वारि अंतरंगमूला यो विदुः ॥ अष्टौ तिकिं भगवान्करोत्येव सरो न वसरो ति प्रसज्यत इहैवा प्रविष्टा

कार्यं तयो रिति विदुः ॥ भिन्नतरे वस्तुतः ॥ पूर्वा यथा पुरदवत्न कपाटिकायाः ॥ स
वज्रते ॥ विषयमा नुयः ॥ हृदया ये संचरं सविह ता विगता भिंताः ॥ २७

इत्यर्थः ॥ पूर्वोद्धारः यथा प्रविष्टः ॥ तथेयमिहाः ॥ पुरदवत्न कपाटिकाया इति द्वारमाहात्म्यं ॥ पुरं सुखं तस्य हितायेव नानीर
काणि तेऽकापिके वा ॥ एवं पूर्वोद्धारो दोषा निरूपिताः ॥ मार्गो तरस्या न गुणो नाह ॥ सर्वज्ञेति ॥ तेऽपि विषयमाह ॥ चरंति ॥ अत
एव केनाप्यविह ता इति स्मिन् विदुः ॥ मानमपि तावत्परस्मिन् कार्यसंयार क मिति सा नुभावंति रूपि ता ॥ अत एव विगता भिं
का विगता अभितः शंकायेषां ॥ ब्रह्मविदश्चैतदा दोषो न भवेत्तत्रैवे ते गुणो विनोक्ताः ॥ एते त्वा स विरू सच्चि दूषं ब्रह्म ॥ त
थापि मन नय मीं तं माष्टताः ॥ तद्व्या त्मरूपं न सर्वं दोषा ते प्राप्नुवन्विषयः ॥ तत्र स्वरूपधर्मयोः मध्ये परिच्छेदधर्मस्य वलि
ष्ठता तपरिच्छेदार्हाकार हिते प्रयात्तज्ञानं गुणरूपं ॥ अथ यथा संसाधिलमपि तत्संभवतामोक्तः स्वातः ॥ अता हि भगवदि
भूतिरिति भूतिस्तस्मै ये परधर्म न्यूनतीति न तेषा मयत्र प्रकृतिः ॥ २७

गम.

२१२

एवं तेनो गुणो दोषो निरूप्यया क मप्रतिक्रममाह ॥ तानीं स्मृति ॥ तत्र प्रथमं द्वारपालकृत तिकमो निरूप्यते ॥ तत्र तयोः सह
जना न ते यो निवारणे हेतुः ॥ वातशान्तिरिति ॥ ते हि दिग्बलः ॥ बालका अपि कंति सूत्रं लोभवंति ॥ अत्रा पूर्वैवे तेनं ॥ शानानि
वेधः ॥ ओता इव नृदृष्टा प्रतीता ॥ वत्सा एषे कविधा इति आश्चर्यमपि ॥ कुमालः पंचवार्धिकाः ॥ कालेन ते वा शरैर्युक्तो प्राप
तं तत्रैव भोगं कृत इति ॥ उन्मत्तिका न विचारो नृदृष्टोः परदृष्टि ता युयुः ॥ ब्रह्मकल्प एवोत्पन्नाः ॥ अत एव दर्शा ईव्यसः पं
चवार्धिका इति केचित् ॥ तेषां मा मा नुष्य दर्शा परदृष्टि पय रिद्विजा त मा ईव्यसः ॥ एकस्य परदृष्ट्या तिको तता त्रैको ज्ञानवृ
क्षस्तममाह ॥ विदितान् तत्त्वानिति ॥ विदितान् तत्त्वानिति ॥ वेत्तं कुट्टर विशेषः ॥ चकारा म्मुलेन च ॥ अस्त्वलं यथा विदि ॥
यथा ते स्त्वलं तामवंति ताः ॥ प्रेदं प्रसारित इत्यर्थः ॥ एवं कर्तुं मनुषि ता लो इत्याह ॥ अतर्हं एवमिति ॥ तत्त्वत्तज्जं

तानीं स्मृता तरेणानां ॥ अत्रा नृदृष्टा नृदृष्टा ईव्यसो विदितान् तत्त्वानं ॥ वे
वे एषी स्त्वलं यथा तामं तर्हं एवमिति तत्रैव हसं भगवत्पत्तिकूलशीलो ॥ २७ ॥

मार्हं तीति ॥ ते हि स्थि रैरूप्यवा प्रत्युभा विज्ञानेन बा अत्र वस गे शापनीयः ॥ तदुभय प्रकृता सत्त्वलं मेव कारितवती ॥ ता वि
ति पूर्वोक्तो दोषो स हि नो निरूपितो ॥ ते तैवो हि स्मृति ॥ सर्वार्थानां ज्ञानपाकरणी किं तु ता लो व ॥ यन्मो हानं सर्वपरि त्यागज
रूपः ॥ स्वधर्मः ॥ इहा ह्यभिमानाभावश्च तत्तैजः तत्तत्तत्तत् ॥ दोषत्वेन पावे द्वित्वेन वा तत्कालं विहसने ॥ तद्विगलाम्
तैजः कृतं तथा चो दोषं प्रत्वा तत्र ईदं विधीया स्य हेतुः ॥ न तु को तु कमात्रं ॥ अत एव भगवतः प्रतिकूल शीलं ययोः ॥ अ
नेन त्वा भिसे वक्तुमोपि तयो रिति इत्युक्तं ॥ गवत्सु भगवत्पत्तिकूलो धर्मः ॥ इत्युधर्मत्वात् ॥ अत एव प्रतिकूलपरः ॥
शीलमिति तर्ज्जवाट्टर युक्ता ॥ २७ ॥

नमः १४
२१४

रितं तस्य मुखाद् वचनं निःसरतीति को वेत्ति स धिरे ॥ अत्र स धिरे मेवेत्यनमूरेवाननुर्वे विध्यात्कीचन विषयमस्तु भावा अपि भवं
तीति चेन्न बाहः तस्मिन् प्रशोतपुरुषेण तद्विग्रह इति ॥ अयं विषयमस्तु भावः स्थाय्यं भगवदर्थं वा ॥ स्थाय्यं चेत्तत्तु यो भगवदी
यो ॥ तत्र हेतुमाहः प्रशोतपुरुष इति ॥ प्रकथ्ये न शोताः पुरुषा वा स्य ॥ तस्य हि सर्वे पुरुषाः शोता एव शोतितुमान एव ॥
अतो वैषम्यं भगवदीयत्वाभीष्टोर्नेषितं भगवदर्थं च नापेक्षत इत्याहुः गतविग्रह इति गतो विग्रहः कल होयस्य ॥ वि
शेषेण ग्रह आग्रहो विग्रहो हेतो वाः हेतुभावात्तनको नाप्यनिष्ठं कर्तुं शक्यं ॥ कल हाभावात्तनकश्चित् हि स्यः ॥ आग्रहा
भावात्तना नोचितं भगवान्मन्यते ॥ अतो विषयमस्तु भावः उत्पत्त्याव उपपत्त्या वा त्रधा धितः ॥ बोधुवयोः एवं तयोः वि
षयमस्तु भावं निश्चित्वा स्वातिक्रमरोधं तयो रूपं धादयति ॥ कीवा आ त्रविदिति कुहकयोः वचकयोः कीवा आत्मव
त्परिशंकनीय इति दृष्ट एव हि अत्र त्ररोधं मन्यते ॥ अतो मुवयोर्दोषोऽस्तीत्यवसीयते ॥ परिचयो यावद्वैकुंठागमन
हेतुत्वं मयं ते ॥ ननु निःकपटं परिचयो याः अतः कपटेन परिचयं कृत्वा वैकुंठं समागत्य अधिकारं प्राप्य लोभावाद्
धिका एव उपपादयति तथा न्योपपागमिष्यतीति यत्रैव तस्य स्फारसं तत्रैव विषयमदृष्टिः न तु विषयपरिज्ञानादिति
तस्य कृत्वा स्फारसं त्वं तु न परिशंकनीया इति भावः ॥ निषेधस्तु परिशंकोगीकारे स्वस्याधिकृतकत्वं सेत्स्यतीति तस्मा
द्वैमिदुं वाः पुत्रा मेव वदत्येति मुदुं चैव रोषायेपात् ॥ आग्रहाविष्टुद्विनीत्वं तदुक्तिमपेक्षते ॥ अस्मिन् सत्ते न समं एत
मेपि पतिः ॥ तथा श्रिमपक्षे व्यवर्तय ३२

॥ श्रीरधावत्तभाय नमः श्रीगोविंदे तु अस्मरनामुदवाय नमः २१४

एत०

स्वामिरोहमाहः न ह्यंतरा भिति इह वैकुंठे शुद्धसत्तात्मकोरजलमसोराभावात्तत्तु तत्तु मुचनीचलमपि नास्ति किंच ॥ भ
गवतिना स्वेतरेतनं यज्ञानादिमंतः त्रैलोक्यवद्व्या इति ते शुभगवति च अंतरा करणे स्वाभिद्रोहः ॥ किंच ॥ समस्तकुंठाविति ॥
समस्तकुंठो यस्य वैकुंठवासिनः ॥ सर्वैर्द्वैतस्तु कुंठावस्थिताः ॥ इहानीवा नाहयसोर्द्वैतसर्वं तिष्ठतीति ॥ अतः प्रथा

नयं तं भगवतीह समस्तकुंठो आत्मानमात्मनि न भोव प्रसीवधीः ॥ पश्यं
तियत्र पुवयोः सुरलिंगिनोः किं कृत्यादितं ह्मरभेदप्रियं पतो ३३

प्रपक्षे वैकुंठवासिषु अंतरमनुवितं ॥ द्वितीयपक्षे सर्वेष्वेव ॥ तस्य समस्तकुंठं त्वं कृत्यनुभवसिद्धं ॥ तत्र कति
आत्मे वैर्द्वैतं ॥ यस्मिन्निर्द्वैतं च विवेचितीति सर्वं भित्ति ॥ अनुभवं कीर्तयति ॥ आत्मानमात्मनि न भोव प्रसीवधीः प
श्यंतीति ॥ आत्मानं स्वात्मानं आत्मानमिगवति ॥ आत्मनश्च पुनः सर्वज्ञत्वज्ञानात्सर्वभग ॥ ॥

तसु १४
२१४

पृष्ठ ३

वतिम विव्यति। त्वहं छीतेन वा॥ तत्र प्रथमपक्षो वादिने प्रतिवक्तव्यो न भवतीति हं छीतपक्षमेव हं छीतेन स्पष्टयति॥
नभो नमस्ति देवि यथा घटाकाश-विद्यमाने पि घटमहाकाशस्य समहाकाशो वा॥ तथा सर्वोत्पत्ता नः सोपाधयो
विभगवानेवैव प्रवतिवा॥ अत्र प्रमासोधीरः पश्येतीति॥ अतिर्ब्रह्मवादे भगवद्वादे यत्वादे वायुप पद्यते॥ तथा
युज्युभव आत्महाद एव स्वाधीनः अतो धीरा इत्येवाधिकारि विरोधलो॥ धैर्यं हि आत्मनो महाफलत्वात् नानाफलं
तरेत्वा भावपूर्वकं द्विधा दिज्यः॥ चित्तस्थेयमेव बाधेयं॥ एवं सर्वकुत्सितं प्रतिपाद्यता पण्यः कृतं त्वाङ्गः॥
यत्र भगवति सुरर्लिंगिनोः पुत्रयोः देवानां लिंगमात्रं वस्तु तत्सु देवो एव॥ त्वतीयादेव गत्या पिकरणं तत्र भवतीति
नोक्ता खड्गो नुसरोष्णः तपोः संबंधीति बोध्यते उद्भूतमिच्छति उद्भूतं भूतं तत्समं॥ यदा सो वैष्य एतस्मिन्
दरमं तरं कुरुते अथ तत्समं भवतीति अति॥ ये भगवद्भवां प्राप्ताः ते उद्भूतं देवो ज्यं ते तेषां तरं कुर्वन् भयं
प्राप्नोति इत्यर्थः॥ उक्तं ह्येनो किकापेरुपायार्थिकं शास्त्रतो भूतसमर्थनं अरं मीयते॥ भवता पण्येला मित्रे
वंकरोतीति लोके प्रतीतिर्भवत इहा उद्भूतं मेदिनो यद्भयं तं देस्मिन् पिक्तं तत्र वेदि त्रिपुक्तं एवं तु बोला मित्रो
हो ज्ञात इति हि शब्दार्थः॥ सेवककृतत्वात् भगवत एव तदं गीकर्तव्यं॥ तथा सति भयं न वेदिति गूढाशयः
३३ श्री एवावल्लभाय नमः॥ श्री गोविदेय नमः॥

श्रुतपद विस्तार

राम
२१५

अस्मिन् कलपदस्य विवृता ३२

यत्तरं गीकारे तुलाभिनेयं नम विव्यत्वेव तदेतयोरेव भयं न वसिति शास्त्रार्थमिच्छार्थमगवतिने जीवो हार्थं च तयोः शपं
प्रयच्छंति तद्वापि॥ अत्र प्रथमं भगवतः सर्वलोपरमस्वत्वाभिनेः अस्मदाद्यनुग्रहं विवृक्तं स्थाने स्थितं तयोः॥ विवृक्तं शब्देन मय्युक्तं त्वं
तद्भूतं इति अस्मदादिसत्त्वमपि न त्वत्वात् तत्प्रकृतं कर्तुं इहास्मिन् धैर्यं दुषितं तद्वीतिरि॥ ध्याने न साक्षात्कारोऽप्यामः॥ यो युनामो
। मंदधीमाभिनिः। ताम्नामेव वेदिरिच्छंतीत्येतत्तात्तामामेव भगवत इच्छं भवतीति चतुर्थी ततो येषां ने न निश्चितमर्थमाहुः॥ तौ

तद्वाप्तुमय परमसविकुं दमर्तुः कर्तुं प्रकृतमिच्छीति मंदधीमो॥ लोका
नि तो ब्रज तमं तं भावदृष्ट्या पापीयसस्य यस्मिरे पि बोधयत्र ३४ ॥

मनुष्य

अध्वर २

२ लोकद्विः

कानि तो ब्रज तमिति॥ अंतराभावेन यादृष्टिः कृताकृता पाकुलो रतः अधलानुलो कानुब्रजतं॥ इरिहिसत्त्वानं॥ ततः अ
धलानो एतसतामसाः तत्रैकः केवलं एतसः द्वितीयो एतसतामसः ततो यत्नामस इति॥ अतो त्रलोकानां ब्रह्मसंभवात्
वीतिविकुं विधिंति॥ पापीयसस्य इति॥ अथ भगवतो रिपयः भगवदीयैः देवैः तेन ताताः कामः को धलया लोभलसा
हेतुभयं यजेति वाक्यात्॥ तेषां पापीयसः संबंधिनः न भगवदीयाः किंतु तद्विरोधिनश्च॥ अतो भगवद्विरोधिका मादित्रयं
येषु तानुलो कानि तो ब्रज तमि त्यर्थः ३४ ॥ हः

प्रष्टार २१२

विरोधिनः ३

लोभमाहुः पंचभिर्योर्हति तदिति॥ योगेनोक्तं तद्यथा भोजो भवति स्वातन्त्र्यमलः॥ सर्वो ज्ञानावयं साक्षात् तत्र च यत्फलं १
॥ एतावत्तु तैः स्तोत्रैः कृतं भक्त्या विविक्तैः॥ अपराधस्य करणात्माधिकं स्फुरति तद्विदुः॥ तत्र प्रथमं भगवंतं ब्रह्मत्वेन स्तुवं तैः
शाल्वा र्थपरत्वं लुपि परत्वं बामाभवादिभिर्बुद्धौ नैनयो हृष्टः स एवायमिति प्रत्यभिज्ञो वदति॥ तस्मिन् योचितं सार्थं वति॥ यो
नर्हि तदिति॥ याः त्वं दुष्टं समनो हृदि गोम्यं तर्हि तसः॥ अदो वनः॥ अस्माकं नयनमूर्त्तौ नो हृष्टः नमिहः किं नु यत्तु वीर्यं वीर्यं वीर्यं
द्वयं गतः तदेव वरं न च कुरुयादृष्टं न यनयनमूर्त्तं तदेव दृष्टः॥ ब्रह्म समाह्वये नमिहो यत्तु शास्त्रं नो नमद्वतं च॥ तत्र शास्त्रं
इच्छामां ब्रह्म साक्षात्करो नमवतीत्याह ननु सो साक्षात्कारो भवतीति तद्व्यासः स तु नो वादकं त्वं स्यात्॥ अत्र उपनिषद्वा मात्मब्रह्म
कथनात् अत्र नमिहो साक्षात्कारो विषयप्रतिपादकत्वं॥ तदेव प्रथमं प्रमाणाहः॥ यत्त्वे दुष्टं मनो हृदि गोम्यं तर्हि तदिति स
कुमारः॥ यो तर्हि तद्विदुः स तौ पि दुष्टं मनो नो नः॥ सौ दुष्टं नो नयनमूर्त्तं ५५
न त एहः॥ यदौ चैकं लो विदरेणो गृह्णामीनं पि नो नु वलिं तत्र हो भवदुष्टं न ७०

मेव॥ अनेन शास्त्रप्रतिपाद्यो भगवानेवेति निरूपितं स एव रुद्रेयप्रकाशतत्त्वमुभयमाहुः॥ सौ दुष्टं वेति॥ बहिरिन्द्रियविषयत्वे
अनात्मत्वे स्यादिति॥ इदं प्रत्यक्षाकं च स्फुरेददर्शनाभासवता माह तमेवेति न बहिरदर्शनमितिवक्तुं सर्वदर्शनेन साक्षात्
प्रतिपादयं तस्याहुः॥ अदो वनयनमूर्त्तं एह दृष्टिः॥ एतद्विदुः न स्या प्रथमदर्शनं तत्त्वात्॥ अनादृष्टं॥ प्रथमदर्शनं स्येव अत्र
यि गता र्थं ज्ञानं त्वेनादर्शविषयत्वात्॥ भक्तिमार्गो नु सारं लोपयं तर्हि गता र्थात्कारेणा तद्विदुः कं लो विदरेणो गृह्णामीनं
तत्त्वं॥ अयं ध्यायं तदेव तस्याविभो वक्तुः स्यात्॥ प्रविष्टः कर्णं धिरोति नु भगवच्छास्त्रं॥ इदं प्रविषयं भगवतीत्याह वयम
थाः स्यात्पिता ब्रह्मा भवदृष्टं स्य प्रमाणाहः॥ तत्त्वज्ञानातीति त्वत्त्वं॥ यत्तत्त्वज्ञानं साक्षात् सः पुनः॥ अत्र
तत्त्वज्ञानाभावसरे ह्यमिति निदिधेयः ६६

न त्प्रस्थितस्योत्तमो निराः ननु बहिः प्रेदशब्दं
त एव तत्त्वमिति भावः ३२

सर्वमगवंतं परब्रह्मत्वेन स्तुत्वा आरेपे लेख्यं कथयन्मिथ्याशंको आचर्यतेति॥ तं त्वो विदामेति॥ तत्रेव परब्रह्मरूपं त्वेति दासः॥ अयं ध्याता
त्वा अयं ध्यकथनो यत्तु त्वेका भवति॥ तथा मूर्त्तं तेनास्ति किं तु सा परमात्म तत्त्वं ज्ञानी मः॥ एतद्विदो एवो नु सारिण इति एते यो तत्त्वं
परमयोगः॥ सर्वज्ञं तत्त्वं सर्वज्ञं रूपं॥ तत्र सर्वज्ञं तत्त्वं तत्त्वं॥ तत्र तेषामव्याप्तं न सिद्धिर्ध्या॥ अस्मै राद्विज्ञो वा र्थं श्रमायोः तं व्याप्ता
न दृश्यते॥ यद्यप्यमृतं यद्यिच्छाता मुखः सोऽयं अतः॥ पंचविंशति तत्त्वेषु परः श्रेष्ठः॥ ततो यत्तत्रः॥ अस्मै राद्विज्ञो न परमात्मा वरमय
इति तत्त्वज्ञानी तु यः॥ ननु तत्त्वप्रकाशत्वात्मात्महृदि वेदं वा संभवति नु च कुर्विषयतमिच्छाशंको तं तत्त्वज्ञानो नु सारिण इति
इयमात्म तत्त्वसंघर्षेति॥ अस्मै तत्त्वमिति तत्त्वसंघर्षेति॥ इदानीं वैकुंठे स्थितानामेको भक्तानो भिन्नतादृष्टं मुद्रं सत्त्वं पुन
चरुं कृत्वाति हृदी सत्यैः॥ अस्मै राद्विज्ञो न परमात्मा वरमय इति॥ अयं ध्याता सत्त्वमलं तं शास्त्रं त्वं वनस्यात्॥ किं च॥

तत्त्वो विदामेति॥ तत्रेव परब्रह्मरूपं त्वेति दासः॥ अयं ध्याता
नुतापविदिते ईदं भक्तियोगेन कृष्यो रूढि विदुर्मुनयो विद्याः ४७
यदि भगवान् सत्तातिर्भवन्कृतं तादृशानुमपि न सिद्धिं दित्याहुः॥ यज्ञे नुतापविदिते रिति॥ यदातीतात्मा चरत् ब्रह्मत्वं बहून्
क्षिप्तान्मा प्रोति तदा भगवतः कृतात्स्य इति॥ अयं त्वानं हानुं भवयोगः॥ किं राप्रोतीति तत्त्वो भगवंतं वसा तद्विदुः कृतानुताप
रूपेण निरूप्यते॥ अयं ध्याताः लोकि कायोगप्रकारः॥ लोकि कबुद्धिमानमवतीति भगवत् रूपं वेदादृशयोगमार्गो लोपि र्ज्ञानं
तद्वदृष्टा भवति भक्तिप्रधाना भक्तिमार्गा सिद्धयोगावा॥ भगवत् सत्तातिर्भवत्वे तद्वति॥ किं च॥ उ कृष्यो रिष्यु प्रयेव भवति
अहंकारो यिः॥ रत्नलोभी हो भवति॥ तद्वद्वत्सत्ताको र्ने वशिष्ठो भवतीति॥ किं च॥ मुनयो विदिते नैव विद्यायाः॥
भक्तियोगे श्रेष्ठं वेदं न के वलैः॥ किं नु भगवत्सत्सहि तैरेवं अतः सर्वे पकारितात्सत्त्वमाह दामि सत्यैः ४७

निम्नशक्तोर्विद्धेदोवाकार्यं कृमतावासंभवति॥ येष्वाभितिनान्यदिप्रताज्ञेर्वागुणांतरमप्येवमिति॥ विप्रवदेन
योमोपिस्वचितः विशेषेणपूरणं च तेकोसहनीधर्मः॥ हानभक्तिव्यतिरेकेणचिदानंदीनहरितोभवतइति॥ हानभक्तिमे
तएवयोगेनविप्राइतिस्वपितं॥ एतदुभयसद्विवेनामरूपेति॥ तमितिसेत्कारत्वात्तुर्वगिकः॥ अनेनेवोपकारेणभग
वतातथाकियते॥ तदुश्वेनयोगरहितायावर्त्यते॥ एतादृशानुज्ञाह्मणान्कोनविशेषेणसहते॥ कीवातद्वारंवीनी
कुर्यात्॥ भारस्वतित्कमादिरूपवभवति॥ अतस्त्वयलभ्यतातविप्रापणधइतिनोके॥ येष्वाभितिकमोमयासत्वाते॥
तत्रकथमयोगेनसहत्तइत्यर्थः॥ ननुभयाविभूतौर्षिद्यमानलेपिपाविच्यस्याभावात्भगवान्विप्रापणधसहतीनामकथ
यममेनसोदयइत्याशंकाह॥ यदहर्लीभइति॥ यस्यममार्हणीभवरणीरुर्कर्ममासहचंद्रललाप्रलोकात्समहादेवसहि
त्नन्वीनपिलोकाभ्युनाति॥ धर्मः कृतः कर्तारमेवपुनातिसंबद्धवाननुग्रहकालपर्यंतं परंपरासंबन्धानूरुस्थानुबह
न्सर्वतामसभेदसहितान्यतदुपातिरहर्लीणसंबंधेनेवेतिज्ञापयति॥ अहर्लीभइतिलघइति सद्यः पुनातिगोमेयमि
तिवाक्यात्भगवतःकालनियामकत्वात्तत्सर्वं धिनोकालापेक्षा चंद्रलामेतिस्वदाहकत्वेनतामशीशक्तिः स्वीकृते
तिततापयाहृत्पर्यं अमृतमयश्चंद्रः स्थापितः॥ कियान्नतितीरोक्षस्तुनेननिहृत्तइतिगंगास्थापिता अन्यथाता
वान्दोषोनायेननिवर्ततइतिसूचयति ॥ श्रीगोपालयनमः एम एम एमः एमः एमः

एवंब्राह्मणतिक्रमः सोदयइत्युक्त्यायेनसहतेतेषांविपदेबाधकमाह येमेतनूरिति॥ येहिमवलीनीनभेदबुध्यादस्तेति
तान्यमलोकोद्गुणः कुर्वतीतिसंबंधः॥ मत्स्योऽसमत्कमात्रोतिइतिश्रुत्याकचिरपिभेदइतिनेसेसाधेभवतिइत्युक्तं॥ एता
हरीषुभेदइतिनियमातनाभवतीत्यधिकमुच्यते॥ यदहर्लीवैषइतिश्रुतेः॥ अत्रभेदोभावाद्भेदः सभेदस्यपूर्वसिद्धत्वात्॥

येमेतनूदिनवएन्दुहतीर्मरीयाभूतामलकुशरराणिचनेदबुध्या॥
इत्युत्पद्यन्तहरीोहिमस्यलान्गुध्राहवामप्रकुर्वत्यर्थइत्युते १०

ननुविद्यमानेभेदेलोकमतिक्रैष्ट्वाणकोरोक्षइत्याशंकाहमेतनूरिति॥ यदियोगीसद्वर्णशरीरेणियुक्ता तितथापि
एकएवंतीवस्येकत्वात् तथानेतत्पूर्तिः तत्रापियत्वरूपः आधिभौतिकशरीरद्वयंरुक्तातिहविर्मात्रमकत्वात्तथाग
स तत्रमंत्राग्राहणमुपप्रतिष्ठिताः॥ हविर्धेनुस्तुतेवेद्वासरणागवध्यामैवेयुः॥ तदानींभः उक्रेतुमुग्रत्वंहविर्धुनस्य
हभगवद्वतिरिक्तास्तेति ॥ गोपालयनमः ॥

किंवा एवमवतीति अतएव नायैरुद्धादि तौमवा एवमवतीति लोकि कवा एषोडा रि तत्वात् ॥ अतस्तेममेव तन्वत्वा निरिंशति
दिनवर्गनडुहोतिरिति ॥ यज्ञोपयोगिता तानावधिप्रपदं ॥ दिनत्वेमेवा जोपयोगि ॥ जन्मोक्तयोर्बिंशतिपरं ॥ कर्मोक्तयोर्बिंश
रपरं च ॥ दुहोतिरिति त्रींशदि दुहोपागौरिकप्रत्ययः सहजरोहार्थः ॥ तात्वेव हविष्यत्पत्तः ॥ अग्निहोत्तार्थमेव च ततो त्यजेत् ॥
मरीचा इति गवामधि कोमुलः ॥ मित्रत्वाद्गवतोपि ॥ सर्वसहित्वात् तत्तुर्मप्रतिष्ठाया तदीयत्वं ॥ अथवा ॥ मरीचा इति मि
त्र एव निरिंशः ॥ मकिं मागीनुसारेण भगवद्वी गोपयिक हविर्दोहकत्वं तात् ॥ कृतायत्नं सुशरणा नीतिरुक्तं तिन ज्ञानमा
गीनुसारेण धर्मोतिरुपि तः ॥ तत्रापि रक्तत्वं भगवन्निष्पत्तिर्नैराभावोचित एव ॥ एवं मागीनुपयोगि पशोर्नये मज्जा
मिन्ना न ज्ञानेति तेषो विशेषमर्थः ॥ ननु भगवत्ताज्ञापि विलुप्तं लोकाभगत्वात् नदृशं नेकथं नरकपातलज्जाह ॥ अथ दृशं तदृ
श इति ॥ अद्येन भेदजनि तेन कृतादृष्टिर्नो ॥ ब्रह्मवध इवेदोषधर्महेतुः ॥ अयं यद्यो ज्ञानजनयकत्वापि कियाम
याद्विशिष्टो मूलविषयत्वाद्दोषि च लुप्य एव ॥ अनुभव्य हारेने दोषे स्थित इति कथं तस्य दोषजनकत्वं तत्राह
हिंसाभव इति ॥ न अयं हारमात्रं निविध्यते ॥ कर्त्तव्यः ॥ दोषत्वेन सर्वैः स्वलोप्य पराधो न विस्मयं इति विधी
तं च मयत्नं कुर्वति तच्चाहुर्येन चेदृशं नेत हार्दृश्यर्थः ॥ १७ ॥ भ्रष्टस्त्रिपर्विचं चकुरः नकराधिपत्याहं नं वति इत्यनिमो
रुः स्वचितः ॥ रुवेति चकुरो विद्यामानत्वादेव तेर्मगवद्वरधः ॥ कृत इति चकुराधिर्यः ममरुवा सहिता वायुधोः कु
नोति तेर्न ज्ञानेनाश एव न वृष्टा तमात्रं ॥ अकिधेर्दृष्टान्नयतीत्यधिर्दृष्टं नैतायम् ॥ अत्यर्दं डालु एतयाधादिभिरवैकि

एष ०
२२७

चं तदतिरुपयेति १० ॥

सर्वविपरीतेषां च मुक्तासर्जननाया प्रसादमाह ॥ ये ब्राह्मण निवि ॥ इत्येतोपि ब्राह्मणानर्चयंति तैरेव सोपाहृतः सर्वपुरुषार्थरू
पोहं तस्मै यो वेत्ति यतः सिद्धा एव सुखं पुत्रपार्थः ॥ ते सुखं पुत्रेनापकारं यत्प्रोक्तोपायो कीर्तिमवादादेन वा यद्यर्थं मित होने रं कर्त्तव्यं तत्र
विधियामागव हविष्यतः कियुध्यामनूरीति ॥ अथ वामविद्यावुद्धि रलि ब्राह्मणः सर्वोपाया इति ॥ तादृशबुध्याद्विपत्तिनामोः प्रपदतोऽर्च
यंतीति विद्वेषधर्मं नैनायार्थं ॥ कृतिस्तेत्यातीति भगवदुपकृतिनिप्रसक्तं तिरुत्ति ॥ तत्रापि तु व्यदृश्यं ते कोधमूर्तेरवस्थाधयेमु
लमहद्विषेत्वादि तेषो कोधस्य विर्हिर्ममनेम सोममोषकादेज्जात इति तान्दृश्यतो मेहेतुः ॥ इदमपि ह्यात्महो नेमवति किंचि
॥ स्मि तेन सुधा रूपेर्गोस्मि तेन पद्मसहो व ज्ञेयो माहात्म्यमने विद्यमानेति ह्यनेन दोषसहने मंदो हासत्वं तः ॥ सोमाद्यजन न हायकः ॥ तद
तमेव हसन्निष्कृत्य नेन प्रकटीभवतीति ज्ञानवज्रकाभाओः परमसंतापहेतुर्न वतीति स्मि तं सुखं तव स्वायत्तं तैस्त्वकां जिनयतीति

ये ब्राह्मणानमविधियाद्विपत्तिर्नोर्चयंतः तुल्यदृष्टिस्तत्रापाहृतः ॥ वा एष
नुरागकन्ययात्मजपद्मसंज्ञः संतोषयत्यहमिवाहमुपाहृतः तलः ॥ ११ ॥

तदुजिनवक्तृत्वमुक्ते ॥ तथा सति चक्रमतिविकसितं भवतीति वर्णस्य शाखादूर्ध्वजनि तयोऽग्निर्भावं द्रवित्वा पनार्थं यद्गुप्यते ॥ एवं मेतः
करणाधिकसं तोषमुक्ता वाचनिक संतोषमाह ॥ वात्सेकि वा एषा अतुलाः कलाभवेति चेदमसद्वदं किहे तवः ॥ एवं कायवा अन्न
प्रीतिः पुत्र एव भवतीति द्रव्यो न भवात्तं एव द्रव्यमावोतिरुपि तः ॥ अर्चं नैकाधिकद्वैतार्थेन वा वासं बोधयंतीत्येव वहा र्थस्य
गुह्यार्थं वा आक्रोशेपिन ते सुखे व्यर्थं कवाचिद्वीतिरुचितं ॥ एतादृशानोर्दृष्टोऽहमेव हानार्थं नैवमुक्ता ॥ न तु लोकावर्धय
आभ्यन्तिकमेमयाह तमि तस्य ॥ अहमुपाहृत इति कनवाक्यं निजमनोपनैरुक्तं ॥ तेषां लुक्तयोर्धर्मप्रतीति न म ॥ ११ ॥

तसु-१६
२३०

सन्निवृत्तपण्यप्रकृतोपयोगमाह॥ तन्मेखमर्तुति॥ यतएवंग्राह्यानीखरूपमाचतथासम्यते तद्वहानात्तौमुख्यद्वानिकमगतिं
प्रतिपद्यतेप्रतीतिकमिति॥ अयमनुग्रहोभक्तिरक्षा॥ अत्रहेतुनोत्तीतिमिवायमनुग्रहइत्युक्तं॥ अधिकोयमनुग्रहकर्म
अदिनिवेत्तवाह॥ यत्कल्पतामिति॥ यस्यादनुग्रहादुत्तयोः भययोर्भाष्यारि॥ तयोर्विवादात्परदेशवासः आचिरतः कल्पतो
शीघ्रमेवपरिसमाप्यता॥ तन्ममएकैकशभावात्शापोहिवासात्तेनैवोक्तः॥ प्रतीतिकमिति पुनरुक्तमावयन्तु॥ जीवानांनुग्र
होभावात्कथंलब्धहेतवः॥ जीवोःसमावतोरासादेहभावोधमलतः १ ब्रह्मभावःस्वतःश्रेष्ठतैस्त्वभावरहस्यताः देहभावाजोभावात्तु २०

तन्मेखमर्तुवसायमलरूपाणौमुख्यद्वानिकमगतिंप्रतिपद्यतः सद्योम
तीतिकमिति तदनुग्रहोभियत्कल्पतामचिरतोभतयोर्विवासः १२ ॥

वेकुं०

बलुतत्वापःसमावोनुग्रहः स्मृतः॥ सायुष्यब्रह्मभाकस्यानाम्यथेतिविनिश्चयः॥ सायुष्ययोगपताकालेब्रह्मभावोतिरूपते॥ ३
भगवानेवहिब्रह्मनामोभविनुमहेति॥ एकचब्रह्मसर्वंयोन्यात्तेतुविरुध्यते ४ भगवत्कल्याणोक्तोभावनादुर्वापता॥
रासभावात्तोनान्यत्कार्यमभूतिकलपति ५ अतोहिभगवान्भूतीजीवानामितिनिश्चयः अभिमायस्तुतस्याविब्रह्मभाव एव
प्रतीत्युक्तिः॥ ६॥ ब्राह्मणतिकमतेवकर्मया इतिविश्चयः॥ अतोर्दुल्लसोऽयमोवेदश्रेफलेनततः ७ एवंतयोर्मगव २३०
ताब्रह्मशापःस्थितः १२ ॥ आचिरकुं० कलंतस्य १०

री१२

एवंभगवान्प्रसन्नोनातइतितात्पार्तधयोमुनयः सय्यकुलोर्भ्रूतंनवतइतिवक्तुं प्रथमंभगवद्वाक्येनतेव्यापार्तिगतइत्याह॥
अथतस्मादानीमितिप्रतिप्रः॥ भगवतोवाक्येनशरीरेभेदेनविनिवारकंनवतइतिवक्तिः संदिग्धंविनिवारिता॥ अथैतुमात्र
हास्यानीसर्वतोमुखत्वादिनिर्द्धारितइतिखरूपतीनिर्द्धारितइतिप्रसक्तुं तोनदूरीकृतवान्॥ तथापि
दृष्टमात्राबलवतात्सर्वमेवोक्तः कारणोक्तिंवादेपिनिरम्लंज्ञातमितिस्त्रोक्तवयं॥ शब्दाद्यैरात्रयीभेदात्॥ प्रथमंशब्देन
तेषामुद्भूतामितिप्राह॥ अथेतिप्रतिप्रक्रमोर्ध्वपयोलोचनाभावात्॥ कश्चोक्तमनीयोअनेनतस्यादुःखदूरीकरणंरूपमुक्तं॥
सुखंविशेषणोत्तरमाह॥ कथिकुल्यमिति॥ कथिकुलयोगोक्तयोर्हमंनदश्वारः अलोक्तिकानुभवाक्षमंजाः तवहितक

ब्रह्मोवाच० अथतस्पोशतेदेवीकथिकुल्यांसरक्षती नासाद्य
कद्वहानांतेव्यामासायत्तुप्यत १३ श्रीगोपालयमनः ॥

श्री-ततोपलोकिकानुभावोभवतीतिखराप्रकर्षात्तदुःखदूरीकरणंत्वंकिंचदेवीमिद्योतकत्वात्कालोपार्थोभवतिकोऽन्यथा
तदयमकाशिकाभवति॥ अतोपिदुःखदूरीकरणं॥ किंच॥ सरक्षतीमिति॥ सरइत्येकनामतद्वसाधिदेविकीति तदुःखकाम
तंभवतितेतोद्वयंमुनादृष्टंनप्राप्येदंनतेनजीव्यतेकोत्याप्रकाशयेत्अलोक्तिकभावेनकार्यसंपर्किक्यतेपरमात्र
दृष्टमात्रइतिवत्प्रादेशिशेषणानि॥ एतादृशीसरक्षतीआसाद्याधिष्ठितानांआसात्तात्पर्यतत्त्वमितिनेक्तवान्॥ य
द्यद्यथासंस्तान्प्राप्यैः पूर्णोदितइच्छायेतं॥ खरूपतः अवलोकितुर्नदेअलंबुध्याभावात्तमिवनेति॥ सर्वदृष्टिर्नैवेज
तंमात्रंनमन्यतयतिविधत्वात्तायाधूयत्वात्॥ आत्मनोपिदेशोसर्वांगोत्पत्तिनातेति तदवद्वहानिरूपिताः १३ ॥

८-५१६
२३१

एवं शब्दः फलस्य लक्षणार्थो नुसंधानेनापि यज्ज्ञातं तदाह ॥ सतीमिति ॥ सा हि सत्कार्यप्रतिपादिका अतः समुदायाद्यपि सानेन समुदायात् ज्ञातमिव ॥ आदायश्च वलाप्रमाणं न कस्यचित् ॥ अत्र एतेन स्त्री साक्षरूपतः वेदान्तेन च विदुः शब्द इति सुखं रोषिनी ॥ एवं विशेष एवाह यो नाथं द्वापि सुखं दातुं त्वं निरूपितं ॥ फलतः साधनं तच्छब्दं सुखं दातुं त्वं ज्ञातमिवाह ॥ पूर्वार्थेन प्रमाणधर्मी एवेति ॥ अथोक्तिः ॥ अथोक्तिः ॥ भीरुः पुरुषो ज्ञप्रसंगगतः हीनानीसे वक्तव्यो न च विपर्येत धर्मप्रतिपादकत्वात् ॥ अतः तपसा धर्मी न कदापि पश्चात्तिर्गम्यं कृत्वा संदेहोद्गैकसंभ्रंति चेन्नमाह ॥ अगाधगीरी एवेति ॥ अगाधत्वात् तत्र तत्र अगाधोपनिः कल्प्यते तपसा धर्मी न तत्पल्लवैर्न तत्पल्लवो मुखना-गीरीत्वाच्च मज्जनेनापि तत्पल्लवैर्न भवति ॥ एतावता भगवांस्किंचित् भीरुसुकवा नित्यं ध्ववसीयते ॥ तथापि किंचिदे

संतीत्याद्यप्यर्थ एतेन स्त्री पूर्वार्थेन सह ॥ विगाह्यागाधगीरी एव विदुः सति कीर्ति ॥ १४

ते योगमायया एषा पारमेष्ठ्या महीर्यं ॥ प्रोक्तुः प्रोक्तलये विप्रमहत्वाः कुपितस्ततः ॥ १५

वंदनीति तत्किंचीर्ति न विदुः विगाहनं मत्प्रवेशः विचार्यापि न विदुः रित्यर्थः ॥ एवं वांस्किंचिद्वाग्याकिंचिद्दृश्यापि भगवंतं दृष्ट्वा मुदितः संतः लोकेषु तव तदाह ॥ तदिति ॥ योगमाया हि भगवद्योगान्तरा चरितुं स्वतन्त्रा न ते प्राकृताः नापि ब्रह्मस्थः ॥ अतः परमेष्ठ्या येन विप्रमहीर्यरूपाः योगमायया आरुह्याः पारमेष्ठ्या महीर्यः यस्य अतः सामग्री दृष्ट्वा परमानंदो ब्रह्मविधो भासत इति प्रह्लादाज्ञातोः ॥ अयं विप्रमपि मनसा अपि दाहं नाकलंति मतिमाहो त्मज्ञानात् नाज्ञानं ततः तदृशं नेनांतः प्रवृत्तिर्न दृष्टे एव ॥ मरूपदाहं निर्गच्छन् कुपितो लज्जं कृतवान् ॥ सा हि वायुदेवता वा योश्च संचारे नास्तीति कोपयति एव ॥ कृमि तदिति दाहं विप्रमहीर्यः ॥ १५ ॥ ॥

तदाह

विरोधं परिहरं तदवलोकं कुर्वताः प्रथमं विरोधमनुवर्तते ॥ न वयमिति ॥ विरुद्धार्थप्रतिपादकं सति न विरोधः किंतु मनसा तदवलोकनात् ॥ अत्रास्तीत्यर्थः ॥ मनोहिवाचो नो वेत्तुमकुः अविरोधं परादयति ॥ किं सा नो विरोधेन तदपि नास्तीत्यनुभवनात् ॥ हे भगवन् एव तदर्थं तद्विरोधं तव किंचीर्ति न विप्रः ज्ञानेन विप्रायः कल्प्यते अकल्पना यो हे नु त्वं विरोधमाहुः कुतो मे नु प्रदूतं ॥ यत्त्वमभूः सर्वसाक्षी प्रभुः सेवकान् प्रतिवदसि अमुग्रहः कुत इति तदर्थं तो विहृदं ॥ १६ ॥ विरोधो तत्राहुः ब्रह्मण्यस्येति ॥ त्वं नु ब्रह्म

मुनयः कुतः ॥ न वयं भगवन् विप्रसुखं देवचिकीर्षता एव स परं देवं ब्राह्मणः किल ते प्रभो ॥ वि

धिर्ते ॥ कुतो मे नु प्रहृष्टेति परं धृक् प्रभाषते ॥ १६ ॥ माणं देवदेवानां भगवानालं देवते ॥ १७ ॥

यन्ति तानमादि

एषः ब्राह्मणो न हि तः तेषां पुरुषार्थसाधकत्वेन तदुपायः ॥ अथापि ब्राह्मणः किल ते परं देवतमिति मतिमाह ॥ किलेति प्रसिद्धो न हि तदाह ॥ ब्राह्मणप्रभुत्वप्रतिपादकी न ये यो विप्रमीत्यत्र संदेहोक्तिर्नामिदेन तदुभयसंग्रह इति पक्षं तदयंति ॥ प्रभो इति सर्वसंज्ञां बान्धनकेनाप्येतेन ब्राह्मणपेदा तेषु केत्यर्थः ॥ किंचिदपि माणं देवानो देवदेवानां प्रतिपन्नं बान्धात् देवतं ॥ अत्रावश्यं कदाप्यस्य आत्मनो वारिदेवं चिदंशानीं भगवत्सेवकत्वात् ॥ १७ ॥ श्रीगोपालनमः ॥ श्रीगोविंदयनमः ॥

आराधये कलं आराधये सं च न भगवतः

तस्य १६
२३२

निवेशेष्वन्ये १६१

नन्वस्तु कुप्रकारेण वेदे वेदतीति तत्र येव शास्त्राधीनित्वा शंकाः ॥ त्वेव हि ॥ त्वमेव नः सनातनो धर्मः यस्य रूपत्वात् तद्ग्राह्यं
पलायं ॥ यत्तेन यत्तु प्रयत्नं तदेव ॥ अयं तु परमो धर्मो गोमातृदर्शनमिति त्वमेव तनुभिरवतारैः लब्धमेतत् ॥ यदा यदा
धर्मस्येति वाक्यं ॥ त्वं धर्मस्य परमो गुरुः ॥ धर्मस्यासंते गोप्यत्वमेव ॥ धर्मोऽत्यन्तगुप्तः ॥ धर्मिणो गोपायति यथा जलगतो ह्येव वक्ति
गोपायति ॥ तच्छास्त्रेण गोधर्मः ब्रह्म गोपायति ॥ सहितस्यैव ॥ किं वा शक्तिरूपत्वात् ॥ तस्य गोप्यो हि भक्तियोगोपि भवति ॥ तथा चिन्मय
वाग्परमो गुरुः ॥ तस्य सर्वस्य गुरुः भक्तिर्यथा शंका ॥ अत्रात्रेव निर्विकल्पो भवति ॥ पूर्ववद्देति सिद्धी तेन सर्वकल्पान्मात्रं

तु. १. १.

लो ११

तत्रः सनातनो धर्मो रस्य ते तनुभिरवतारैः धर्मस्य परमो गुरुः निर्विकल्पो भवान्मतः १० तं
निर्दिष्टं ज्ञानं मुनिहृत्तायं रनुग्रहात् ॥ यो गिनः स भवान् किं सिद्धयस्तु तस्य त्वः १७

ब्रह्मतदेव यथा धर्मरूपेण विद्यमाना हि ते भगवानित्यस्य ते ॥ भगवतो वा एकं रूपं निर्विकल्पकं ब्रह्म उभयथा धर्मस्य परमो
गुरुः १० ज्ञानस्यापि गुरुत्वाद्गुरुः तर्हीति विदुः ॥ परमहंसाः यस्यानुग्रहं प्राप्य अज्ञानात्तत्तत् तर्हीति ॥ उभयतः कूलकृपा नदीवत्
त्वत्सर्वलोभजनकरी अतस्तस्य तरणमुक्तं ॥ यो गिन इत्यधिकारि विशेषणं नुग्रहेण तैत्तरेणो योगो हेतुः ॥ एतादृशो भवान् सर्व
वेदरहस्यो किमयैरनुग्रहो तत्र तावपि परैः अग्रयोक्तैः ॥ यस्मै तद्व्यापि वा दे परैः कृतावत्कर्मैकमर्थं सिद्धिदिश्वये अमुप
होतकिमर्थं नुग्रहणीयात् ॥ अयैः त्वस्यामाहात्म्यं हाद्यप्यनुग्रहं किमर्थं कुयादि तस्य ॥ एतादृशस्यामा नुग्रहवचनं वा हि
नार्थमिति प्रतिभाति ॥ हस्तवाक्यत्वाच्च तद्विषयसंगच्छते रति अक्तं अज्ञानमेव १७ ॥ श्रीगोपालयनः ॥

एम्. १०
२३२

प्रश्न २३२

लक्षणा

किंच ब्राह्मणरूपया लक्ष्मीः स्तिरेति वचनं बाधितार्थमिति प्रतिभाति तात् ॥ यं देवि भूतिरिति विभूतिर्न स्मृतिः यं भगवंतमनुदे
लं अयैर्यथा धिक्किं शिरसा धृतपादौ रपि उभयतिसे बाध्यं हति ॥ तत्रापि भक्तैः नो च भवान् नानादि यत् एकं यद्विज्ञानुप
प्यपुणरज्ञं शस्त्रैः सन् शीलस्य सन अग्रा इति श्रोकद्वयान्वयः ॥ विप्रस्य शस्त्रैः स्मृतिः स्मृतिरिति यत्संगच्छते ॥ भक्तैः व तस्याः
स्थिरत्वात् न च तस्याः भक्तिः ब्राह्मणसाधनं नो ब्राह्मणनामपि भक्तैः नो यो गीतात् ब्रह्मभावनं तर्ह्यभक्त्या धिकास्तद्ब्रह्मभावमा
पलायं तदेव केनेति तत्तत्तस्याः सिद्धेति वाक्यः प्रमयोनिर्हृद्दृष्टेति वाक्यं तद्ब्रह्मार्थं रूपत्वात् तद्वै रस्य ॥ अतः शास्त्रा
रं परया तस्याः भक्तौ ब्राह्मणनाम नुपयोगात् ॥ अतो वचस्योर्नाम भगवत्काचित् ॥ किंच ॥ ब्राह्मणः भिक्तोऽप्यर्थोऽपि नास्ति

यं देवि भूतिरप्यार्यत्वं तुल्यमयैर्यथा धिक्किं शिरसा धृतपादौ रपि ॥ अथ
वितीकितुल्य हीनवदामाप्नोतीत्येकमधुब्रतपतेरि वंका मयानं २० ॥

१८ तं गदो गुरुः

इन्द्रा २४१

इन्द्रादीनामुपसर्पकाः ते च लक्ष्म्याश्चरणैरुपासकाः अतः उपजीव्योपजीव्यता तस्याः कथं ब्राह्मणधीनं त्वैकं सहा हि गोप
भावमेव त्यक्तवती तेन तस्याः फलं त्वमेव नास्ति सा हि सीतरे प्रविष्टान् हि भक्तिरसेका मरुः प्रविशति ॥ भगवान् न विषेययागो
प्रपद्यते इति वाक्यं त्वं भक्तैः नो हीनोति यथा तुलसी ॥ अतः तस्या गृणा अपि नापे कृतं ॥ सा हि तुलसीमपि निर्मुक्तं
क्रम्यते ततोपि हीनो भवति ॥ भ्रमरानां पुष्पं हि खासक्तं ॥ तेषां हि भक्तिमाहात्म्यात् तुलसीरस एव मकरं राभासेष्या
क्तः तद्ग्रापयति त्वं ये वधि ध्यामिति भ्रमरलोका मेव कामयते ॥ एवमपि सति लक्षपदा गुरुः त्वमादं यास्यतीति भक्तैः
तां नानादियत् ॥ तद्वै रूपं यत्सिद्धावतस्य

भक्त २५१

२५१
२३५

ननेवंसतिवैषम्यप्रतिपादनात्ममद्वयत्वंनस्यादित्याशंक्पाङ्कः तत्रेनभीष्टमिति ॥ तद्वास्तुनाशंकापूर्वसम्माननंन
भीष्टमिव ॥ अथगार्हपत्योक्तवेदमार्गानाशङ्कः अतस्तद्दनाशनंतेनभीष्टमिव सर्वधामीष्टाभावः अनभीष्टंअ
स्याभीष्टाभावत्वनभीष्टमिव ॥ अथमपहरेहैवार्थः द्वितीयेनाशंकात्सर्वकर्तृत्वाच्च ॥ तत्रहेतुः ॥ सत्यनिधेरिति ॥
अथवासत्यनिधेः रक्षाभीष्टानाशत्वनभीष्टः ॥ विधिस्तैरिति स एव तत्पादिधातुमिच्छति ॥ जनाय हि हेमंविधातुमिच्छ
ति ॥ ज्ञायमानाः स्वकृतं नैवसम्यग्र्वंतीति ॥ अथवा ॥ सत्यनिधेमीष्टः अनभीष्टः जनानीकमेकरणे तन्नोशः ॥ इत्यनेवे
दनाश एवभवति अतस्तत्तुल्यंमैवेतत्पञ्चमीवेदिकस्यवासंस्कारविपाखंडादुर्बलत्वं ॥ पुरुषार्थप्रतिपादकत्वेदेदमिवा
हकार्पाशं त्वमिच्छत्वं ॥ जितशक्तिभिः उद्धारादिरक्तमयवर्द्धतुः ॥ स्वस्यासाधारणामपेक्षानैव उद्धृताश्रययोगेन ॥ उभ
तत्रेनभीष्टमिवसत्यनिधौवैषम्योः हेमंजनार्थमिजशक्तिमित्युक्तं तारे ॥ नैतद्वत् ॥
अथिपतेर्नृपतिश्चभर्तुलेनः कृतंत्वंनतस्यसंतेविनोदः २४ श्रीतोषालयनमः
यज्ञाप्रतिबंधधामावोभगवंतंनैवशिक्षः ॥ ननुतथापिस्वस्यदीक्षजननेपरेपकारः प्रियुषाति ॥ धर्मरक्षायांतेकरवरो
शक्तिचेत्तज्ज्ञातुः नैवावनेतिलस्यममनमावर्तुदायः नक्षत्रात्मनमितिभक्त्यत्यन्तः तन्मूर्ध्नावेदीनामावेवहीनत्वमीधकः ॥
उक्त्यानातुभोरस्तुचकश्च येदिप्रहाभर्वतोभवंतिनेनस्वाभवंति ॥ अतो नम्रमनमंनसत्वंवातेकोततोदीक्षरूपंगुणरू
पंवा ॥ अतस्तत्त्वहंस्वित्तिमितीनावन्तिः कोतुकार्थमवति ॥ अमिनयत्पत्वात् ॥ स एवहिरसजनकः ॥ महत्तमाहुः अथि
पतेरिति ॥ अनेतिहर्षः स्वस्तिस्माननापरिहानात् ॥ विश्वभर्तुरितिभर्तुरित्यपिमाहात्म्यं ॥ विश्वहियोविभर्तिसंदिश्लोकेवा
एकोतश्चनमोभवति ॥ अमथातोकाभर्तुमीनहापयेयुः ॥ अतो नमस्यमयोजनहर्म्यलोकेत्यस्यार्तं तज्ज्ञांस्वाभर्तु

विनोदः ॥ अयमनमस्योपनयनमितिहृत्पदं २४
इतिसेवधः २४
सत्यमपः २४
एव २३५

२५२
२३५

एवंश्रवणंकरणाभूताभगवतायोदंडः स्थापितः तत्राभ्यभिषायापरितानात्स्वापराधंदूरीकुर्यति ॥ यवानयोरिति हेअधीश
अस्माकं तयोश्च अथिकेशत्वंनामवेदमुक्ताद्यपेरुपायविशरीनीनिष्पामकत्वंवा ॥ अनेएवअस्तुक्रममयीजनकं ॥ अनयो
र्मनाहृति ॥ यवादमंविधजैरनुसम्यादित्तिनीदीकीक्षारिण्यात्सर्वधामिनारणकर्मयंतदतिवारितः ॥ ह्रस्ववैशाखीसंकीर्त्य
मंनंयधर्मवादात्मनीतिहृत्तिराव ॥ ह्रस्ववाहारेपरिपालनंकरेतीतिस्वतंत्रतयाहृत्तिराव ॥ अस्तुकोवाहंरः अमोवायमे
वदंडमवाधिव्यंनहनुसम्यहृत्ति ॥ अवदंडावन्तरमस्यापरिष्कीयतइतिअनुसम्यहृत्तिराव ॥ तद्विनातुपेधात्कृत्तिम्यंती
यवाभयोर्दमर्मभीष्टाभवात्विधजैरनुसम्यादित्तिनुवांतनुसम्याहिन्यंतीकी ॥ अस्या
सुवायंयत्तितीध्रियतांसेदंडोयेनीगसोवयमंयुंस्महिंस्त्विले २५ ॥
कं ॥ तस्यापिअपराधातुदंडश्चेत्तदप्यंगीकृत्यतस्याहुः ॥ अस्यास्ति ॥ वेत्तमयज्ञाहरे ॥ संकीचो नकर्तव्यमभिमा
येलाहुः ॥ यउचितइति ॥ ध्रियतांसेदंडइति इदानीवाक्यमात्रमुक्ताअमेनतत्फलसंसादनीयमिजिनकिंतुरदानीवेवस
दंडोस्तुस्तुस्थापनीयः ॥ अथवास एवदंडः जनस्ययात्मकः अस्मात्तुस्थापनीयः ॥ तत्रस्वापराधमाहुः ॥ येनकारो
नअनागोहीविरपराधोवयंकिंत्वियरोअयुंस्महिंयो जितवतः ॥ सदंडः सहैवोभयोर्जनस्ययमिति ॥ अस्यासुवेतिप
हेतुर्मादंडोस्तुवेतोदासीयं ॥ एवंसर्वभावेनमगवतोमाहात्म्यनिरूपितं ॥ २५ ॥

४८७१
२३६

प्रगतीसुशापातीभीतत्रितामस्ताशायाभवनंस्वहृत्तमित्याह॥एताविति॥सुरेतरगतित्देत्यलंरुससंभमस्यत्वं॥इतरत्वे
समानंभवतीतिअसुरमनुष्ययोर्वैतुस्यत्वंद्वयाह॥आज्ञापत्याइत्यत्रनिरूपितं॥एकसाअपिद्विजयकरकपाब्धौदेवतुल्याइति॥
यस्मादयस्मत्तत्तज्ज्ञा॥कुवेरस्तुदेवहवं॥अतस्त्रिविधमिवसुरेतरगतित्प्रतिपद्यस्व॥अथोपमोक्तिसुपयत्सत्॥योवःसु
व्याधिर्ज्ञःशापःसमयेवनिहितइतिदेवैत॥विमितइतिपाठेदुमितरंमयेवमिति॥विप्रान्इत्येहंरंशित्वं॥ननुसुरेतरगति
प्राप्तीहीष्टकथंभवत्सहीपागमनंनतज्ज्ञात्मकमर्लोभोक्तुंवात्ताइत्याशंक्वाह॥हंरंसंभतसमाभ्यनुबद्धयोगाविति॥कोधा
संरंभेणसम्पूज्यतेत्यःसमाधिलेनानुबद्धयोगः॥योगेनसर्वपापकृत्यइतिप्रब्रंभोचाम॥भूयःसकाशमुपयस्यतइति॥शा
पान्तःपरिहितशापदानंमहत्तःशापइत्येतदेतदितिनिर्णयार्थं॥२६॥एवमागतानोनीनोसंबद्धःखड्गैकराणुमुक्तं॥इत्यनीय

श्रीभगवानु०एतोसुरेतरगतिं प्रतिपद्यस्वःसंरंभसंभतसमाभ्यनुबद्धयोगो भूयःसकाशमुपयास्यतस्मात्
योवःशायोमयेवमितिस्मृतंवेतिविद्याः २६ ब्रह्मा० अथतेमुनयोदृष्टानयनानंरंभाजनं॥वेकुंरंतेदधिष्ठानं
वैष्णवध्यायं प्रतिगमनमाह॥अथेति॥तत्रप्रथमयोगिनीप्रतिगमनंद्वाभ्यामाह कृतकरि ११ विकुंरं च संसर्पं प्रभुं २७
व्यस्यमाणमयेवरेन अथेति पुनस्तेषामवेमाज्ञाः॥यतोमुनयः॥यस्यविद्यातस्यसंबन्धुः॥विपरीतोरीशः॥तेहंतेदेवमगतं
पश्यति॥नबहिः॥बाहिर्हंरंनेचनोपकारितिप्रतिज्ञमुः॥बाहिर्हंरंनेएकोगुणोजातइत्याह॥नयनानंरंभाजनमितिर्दिष्टावितिहि
परमेश्वरसंबंधात्सुखेयंवाधिरभ्यस्तुपरिभेदेनतमानंदमनुभवति॥कराणास्त्रीवस्थापितुस्तजनकादि॥अयंचभगवाना
नंदमूर्तिस्त्वात्पण्डितजनयनानंदस्यभाजनं॥तद्भाजनंद्वयप्रचीत्याह॥वेकुंरंतेदधिष्ठानंविकुंरंवेति॥ननुउभयोलुप्ततयान
यनानंदंभाजनंतेकमुप्ययतेतवाह॥स्वयंभुवति॥लोकःस्वयमेवंकुंरंविषयंतथापिप्रभुत्वेनभगवत्सुरालोकात्तेनत
त्सुराणात्करंमगवत्वात्उभयोलुप्तात्तमित्यर्थः २७ ॥

एम.
२३६

अग्रिमं कृत्यमाह॥भगवंतंपरिक्रम्येति॥प्रदक्षिणामस्कारंआज्ञाप्रार्थनमेवव॥आगत्यतोषमादश्वगमनेलोत्रमेवव॥समा
गतानोपयोगीतोषलक्षणमुच्यते॥यद्यथा॥गतिगतिः कार्यप्रसंगंवारयेदिति २ प्रतिज्ञामुः आगमनप्रकारेणैवपुनर्गताइत्य
र्थः॥बाहिर्हंरंनेस्यअधिकत्वात्प्रकर्मसंयुक्ताः॥देहबीजाग्रियमितिगोत्रमहाहृत्लक्षणं प्रसंख्यानंयमेवविशेषः २८ अग
वतोभिर्गमनंवेकुंरंतेदकयोः समाधानमाह॥भगवानिति॥अनुरोधेहंनुः अनुगतिः॥तयोवाक्यविशालेकारणोभगवानिति॥
यातमित्याह॥शापेनगमनाभावात्॥अनेनतयोःस्वधमेरिक्तं॥अतएवमावेष्टावेनगमनेइतिअर्थवदिति॥ननुहंतेका

भगवंतंपरिक्रम्यप्रणिपत्यनुमास्यच॥प्रतिज्ञामुः प्रमुदितः शंसंतेदेहबीश्रियं २८
भगवाननुगावाह्यातंमाभेष्टमसुखं ब्रह्मतेजः समवापिहंरंतेदेहंमत्तंमुमे २९

रहो कथंफलंनभविष्यतीत्याशंक्वाह॥असुश्रमिति॥भवतोकल्याणमसु॥इदानींलोकोक्तंगतानांमुसायुष्यंभविष्यतीत्य
र्थः॥इदानींलोकैकोचिद्वदंतोपस्थात्त्रोकरूपादेवभविष्यत्इति लोकायकल्पतामिति कार्यं सरणं प्रमपितप्रवार्थवक्ति॥
मविष्टयोस्तुष्टराभादश्रुसिद्धः॥नेकयोस्तुष्टराभहृत्॥किंज्ञासुणामनुरोधेनैवंकियतेनेत्याह॥ब्रह्मतेजइति॥ब्रह्मास्त्वं
मिहदूरीकियतेआधिदैविकं ब्रह्मतेजः॥इहंत्वाधिभौतिकं॥अतःसमवापिब्रह्मतेजः॥हंनुंवेत्सेष्टपयोगितात्॥अ
तोममंते॥तुइतिनिश्चयेन॥अभिप्रायंस्तुभगवानेवजानातिवचनात्नकल्प्यतेकल्पमानोपिकायानुरोधेनकल्पनीयइ

२१

ति २९

जोभापतेतः २८

तमु १६
२२६

एवं तत्कृतमुपकारं प्राप्य तौ गता विज्ञाह ॥ तदेति ॥ वेकुं दपि यत्नान् योनिं पतमानयोः स तौः तदा हा हाकार आसीत् ॥ अयु
कं ज्ञातमिति विमानमधिष्ठितं तेषां शून्यं योऽप्यतानि पितृ ॥ हा हाकारं वर्णनं तयोर्दयालुत्वं ॥ अतएवात्र प्रतीकारेण
कर्तव्यः किंच योऽधिकं कृतं प्रापते ॥ पुत्रका इति स्मिन् न संबोधनं स्वस्वदया दत्त्वा पुनर्वा ॥ २३ ॥ तयोर्निरूपणस्य प्रस
तो पयोगमाह ॥ तावेवेति ॥ अयुना नावेदं तैर्न दूरं निर्विच्छं काश्चपं तेनः प्राज्ञोर्गम्येव शस्त्रावननं तु प्रकाशं तरेण भा
दिषु संक्रमः ॥ सुखाभावाच्चिन्नं तज्ज्ञातं अमुत्वं ॥ तयोर्योग्यं बीजमिति ॥ २४ ॥ त्वत्वा मिति ॥ लोभादतद्वीर्यस्य ॥ अयम्येन

तदेवेकुं दपि यत्नान् योनिं पतमानयोः ॥ हा हाकारेण हा नाही क्षिमा नाश्रुपुत्रकाः =

२३ तावेव क्षुधनाश्रुप्राप्तौ कार्यं प्रवर्तेते ॥ दि तेनं दूरं निर्विच्छं काश्चपं तेन त्वत्वा ॥

२४ तयोर्मुखो रद्यदवस्थायमयोर्हि ॥ आक्षिप्तं तेन एतर्हि न गवांस्तद्विधितं ॥

निर्गतत्वात् ॥ तथापि दि तेनं दूरं निर्विच्छं ॥ तयोऽप्यदृशो यमिति स्थापनार्थं वीर्यवस्था कीर्तनं ॥ हे शार्धरं प्रभवति ॥ २५ ॥
तस्य धर्मात्किं कारो तत्राह ॥ तयोर्दि ॥ तौ क्षुधनाः सुखे अतस्तेनं ज्ञादिवः युष्माकं तेनः आक्षिप्तं ॥ भगवन्नेन साहं त्व
तेन आक्षिप्तं भवति ॥ हे त्वमेव साहं वानो ॥ किंच ॥ मुनीनामपकारं संस्मरणात् दिवः सुखं ॥ यमयोर्दिव इति पाठे भव
तामेव यमो ॥ अतएव भवतो तेन आक्षिप्तं भवति ॥ तर्हि प्रतीकारः कर्तव्य इति चेन्न माह ॥ भगवांस्तद्विधितं ॥ तर्हि एवम
इदं ॥ भवतामुपदेवं भगवानेव विधितं ॥ केन प्रतीकारः कर्तव्य इत्यर्थः ॥ २५ ॥ श्रीमोपालयनमः ॥ २३

तर्हि प्राप्तिरित्यादीं कथायाह ॥ विम्वस्वति ॥ कावर्षी तां स एव शीतं तत्र करिष्यति ॥ तत्र हे तुः यः विम्वस्वति तिलयोद्भव हे तु इति ॥
यत्स्वत्पदं यत्स एव पालयतीत्युक्तं यत्स एव पालयिष्यति ॥ अद्य यदि न पालयिष्यति तदा प्रलयकारं तात्प्रलयं करिष्यतीति न विंता
कर्तव्यं ॥ प्रलयसंस्कारं यथा ॥ तथापि किं शब्दं तेति चेत् तत्तु त्वारनमपि करिष्यतीति न विंता कर्तव्यं ॥ किंच ॥ न केवलं न तामे
व तेन कर्तव्यं अतः किंच विम्वस्वतेन सत्यस्याधिकृतं ॥ ननु साधारणं दृष्टि यथापलायनेन नं छात्तुर्न दृष्टं तैव तत्पलायनासु सुप्रतीकार
स्वधाकर्तव्यं दृष्टां कथाह ॥ यो मे श्वरे रपि दुःस्वयं योगमायमिति ॥ भगवतो योगमाया सर्वं कृते तुः सा हि दुःस्वयासाधनेषु योगो
महान् तस्यापि देवैः शास्त्राधीनयोगः ॥ तैरपि योगमायातिक्रमः कर्तुं शक्यः ॥ अतो मया प्रतीकारः ॥ तर्हि ततोऽप्युक्तं यो वक्तव्य इति

विम्वस्वः स्थितिलयोद्भव हे तु एव योगो मे श्वरे रपि दुःस्वयं योगमायः ॥ हे मे विधास्य तिस्रो भगवो रम्यधीश
जालरीय विम्वशेन कियानि हार्यः २६ इति श्रीभागवते महापुराणे नृत्तियमर्कधोऽशोऽध्यायः ॥ ॥

चेन्न माह ॥ आह इति ॥ नदि तद्वत् कृत्वा क्षिप्रं लोकोत्कृष्टः स्यात्तर्हि स एवो अनामिता शंकाह ॥ हे मे विधासनीति ॥ स अस्कोपित
यमेव हे मे विधास्यति ॥ तत्र हे तुः ॥ अधीह इति ॥ अमया लोकादयमेव स्यात् ॥ यदि तौ भादिदो नाशः स्यात् ॥ ननु ताम्नां नाशो नृत्तियमर्कधोऽशोऽध्यायः ॥ २३
धं पालयिष्यतीत्याशं कथाह ॥ भगवानिति ॥ ननु तया पितया मुभां सनं कर्तव्यं अस्माभिरित्यहं नृत्तियमर्कधोऽशोऽध्यायः ॥ २३
नाह ॥ तत्रास्मदीय विम्वशेनेति यथापनं येवर्षीति तः शब्दं घटेन कृतं स वनं यदि देवी न वर्तते तैकेनापि नृत्तियमर्कधोऽशोऽध्यायः ॥ २३
योऽस्कोऽर्थ एव ॥ तत्रास्मदीय विम्वशेन तत्र सर्वं हे हा नो कियानि हार्यः ॥ ससदीयं मेव मुक्तं करिष्यतीति किं प्रत्येकमया सेन
कलासाधनेत्यर्थः २६ इति श्रीभागवतसु बोधिसौ च तीयस्कंध विवरणे लोकाः २३ अध्यायः ॥ ॥ एवम

लोकाः नृत्तियमर्कधोऽशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

दतिनिष्ठेनः

कामफलं

तसु १७
२३७

कामादिना मार्गनाशाः उच्येताते न वरिणाः ॥ स हि मात्रमयोगाय तत्फलं वर्ण्यते सुभं १ ॥ अथ विनामहीप्रोक्ता स्थितिर्वैजरीम हीम
ता ॥ सात्त्विकः प्रत्यक्षेति विपरीतं फलं तयोः २ ॥ अत्र हि विद्याप्रोक्ता स्वरूपा विद्युदेतः ॥ या बहु हि रि होत्यन्तिः कामवाग्दोष
वर्णनं ३ ॥ सजातीयविज्ञातीयज्ञेयशानाय जनमनः ॥ शास्त्रिक इति प्रोक्तो हि रण्यो ह्येन वापरः ४ ॥ आधारलु स एवोक्तो हि तीमे
दोषवर्णनं ॥ अथ त्रिविधशपेन नीचयो नो निरूपिता ५ ॥ स्थितिनाशो तयो लसमात्तरा देवात्र वर्ण्यते ॥ कृत्स्न स हि तानीला

मेनेयत् ० निशामात्मभुवागीर्तकारणं शंकयोक्तिताः ॥
ततः सर्वस्ववर्तनं त्रिविधा घटिवोक्तः १ ॥

न २

स्थितिलस्यमात्मनः ६ ॥ निधनं चापितस्तेष्वंकल्याणवचनात्मतं ॥ स्वरूपोत्पत्तिरस्य हेतु रिक्तस्य त्वेव कुः ७ ॥ अनिष्टस्य
वर्णनं तत्र सामं दुःखप्रणशानं अतः सन्नदशेध्यायेदुःखाभावलघोऽक्रमः ८ ॥ अनिष्टस्य लोको दोषो वर्ण्यते पंचसंभवे ९ ॥
तत्रमथमंति रान्ता नूनं नयति निति माह ॥ निशाम्येति ॥ आत्मभुवात्र स एवामीर्तकारणं शंकयोक्तिता ज्ञाताः ॥ आत्मभुवेति
कारणीयं तमिति हर्षलसर्वज्ञनी ननु कुमिति फलमेतिः संदेहः शंकासनाशः पीडामावंतु परिश्रित्वा तल्लोठम्यमिति रो
कयौवोक्तिता ॥ इच्छादिभ्योः कालसंचयि कीर्तनात् ॥ शंका मिह त्वनं तत्सर्वत्रिदिवापयस्वर्तनं दिवोक्तस्य इति ज्ञातम
नमावश्यकं १ ॥ नमोऽक्रम एव ७

एम.
२३७

अत्रिमाह दितिस्त्विति ॥ साविचिचारेण सद्य एवो सादनीयौ तयापि रियातयानुक्रममिति तु शब्दः ॥ भर्तुं करपस्यकारेण
तत्रमोत्तमाश्रयात् ॥ अपसमिधयेपरितः शंकायुक्ता ज्ञाताः ॥ तया शंकया तयोरीयमिति हर्षमार्कः कालः प्रतीकितः ॥
स हि वरिणा त्वात्मको भवति ॥ अतः पूर्णवर्षशतेषु को प्रमुखवर्षः ॥ उभोयुक्तो जनि तवनी ॥ तौ यमप्रलाययिदुःखदाहता तयामासि
त्फक्तौ ॥ पुत्रापरश्वेन प्रतीक्षात्मानं संपृतीति भयात् शतवर्षधारणमिति बोध्यति ॥ साक्षीति ॥ एतेवमोः मातृया एव

दितिलुभर्तुं देशात् अपसपरिहां किनी ॥ पूर्णवर्षशते साधीषु को प्रमुखवर्षयो २
उयातावहलसत्रिपेनुर्जायमानयोः दिविभुम्भं तं रिक्तेचलो क्लेशमयावहः ३

बभूवुत्पत्तिमुक्ता तस्यालामसर्वं सापयिमुं ॥ अनिष्टस्य कान्द्वक्तुं नृपाताद्वर्णीयति ॥ कालमतीकृतेति संवत्सरमकः कालः
तत्रानिष्टस्य च कइति ह्यश्रमि रिति शानि फलं चेकेन उच्यते २ ॥ तत्रमथमंसा मायमविद्यमाह ॥ उयाता इति तत्राश्रमे तदो
वातयो जीयमानयोः सतोः त्रिविधा अपि ज्ञाताः ॥ तयो देशभेदे न च त्रिविधमाह ॥ दिविभुम्भं तं रिक्तेचेति ॥ साविकर्तुं सतो
मसकमोत्र ॥ चकाराश्रमनिष्ठं तं तानि च तयो फलमाह ॥ लोकस्थो स भयावहो इति ॥ लोकस्थोति सामान्यतः सतीवा उरुभ
यमावहंतीति अर्थः ॥ अर्थः ॥ लोकनाशात् धर्ममनाशाह ३ ॥

मैत्रिका ११

हृ.सु. १०
२४१

भुनामाह॥संगीतवदिति॥यथा लोकेगीतंभवतियथावाहेरुनंयश्चात्पानं॥शिरोधर्मग्रीवायुजमप्यविधिधावाचो॥अमुचन॥
तत्तलतःपरितःप्राप्तसिंहोःश्वानः॥गर्भानामनिल्लकृणामाह॥खरश्चेति गर्भजाःकर्कशैःखुरैःधरतलंघ्रितःतज्जातिशब्दे
नलोकोरेणरभसमत्वंतन्मासजोःरभसावा॥मज्जाःपर्यधावन॥११॥तद्धृद्वेनामिच्छीतरमाह॥रुवंतःखगाःएसभज्जलासंती
डाडूअपतनएसभणदेनतेविभीताइत्यर्थः॥पशूनामनिल्लकृणामाह॥घोषेआभीरणयदेअरएवेवभयात्तएकमूलं च
अकुर्वत्त॥गोमययुक्तंवाधूवमकुर्वत्त॥गावश्चासन्असग्दोहाखिरदोग्रः॥तोयरामेघाश्चप्रयवर्षिणोऽज्ञाताः॥एवं
संगीतवदोहनवडन्नमप्यशिरोधर्मं॥अमुचंस्त्रिधिधावाचोप्राप्तसिंहोहातलतः १० खरश्चकर्कशैः खुरैः
खुरैर्घ्नोतीधरतलं खोकीरभसामज्जाःपर्यधावन॥ ११ रुवंतीएसभज्जलानीडाडूरपतनखगाः॥
घोषेरएवेचपशवःशरून्मूत्रमकुर्वत्त १२ गावश्चासन्नसग्दोहालोयराःप्रयवर्षिणः॥अरुदग्दव
लिंगाभिदुमाःघेतुर्विनातिलं १३ ग्रहान्पुणतमानन्येभगणाश्चापिद्विषिताः॥अतिरेरुवंकंगत्या
पुमुधुच्छपरस्परं १४ दृष्ट्वाशोच्यमहोत्पातानंततत्वदिदःमज्जाःब्रह्मपुत्रान्कतेभीतामेतिरेवैश्वसंलव
नेषामाहोदकत्वमेवोक्तंदेवलिंगाभिरेवप्रतिमादिशेखेएअरुदग्दनेत्राजलंवाप्यनन्॥दुमाश्चानिल्लवतिरेकएपेकु
१२ १३ अरुमुद्वज्जातप्रित्याह॥पुणतमान्मशुकारीन्॥अमेहनैश्चरदयः॥आलरूपपेत्तुरितिसंबंधः॥अपीडय
अतिबाध्यात्मगणाःसर्वाएवेनरूजाणिद्विषिताज्ञाताः॥केचिन्हालिताइवज्ञाताइत्यर्थः १४ एवंविमिताम्कला
नेषोफलमाहरद्वेति अस्यानन्तोनपिमहोत्पातान्धैर्ययातंब्रूपातरूपान्अततत्वदिदःमज्जाःअत्यविश्वसंलव

सक
पयिचत्तरेपूलसूतःसक
रकतल्लिरेकएपेसुवभेताज्ञाताःप्रत्यंचमिरे
११

उत्पत्तिमाह

सम-
२४१

पाठ २

प्रतिचारकुनरु

ममनिल्लकृणानिसफलानिबिल्लप्यद्विकृणामुत्पत्तिमाह॥तामिति मधुकैटभोआरावेवदेत्यसंभाषावितिवा॥दि
तिपुत्राणमादिशूतीवा॥सहसाकारणकालविलंबयतिरेकेण॥अप्यमानमासमिदुरुचयोहृदययोः॥अप्यमानायाज्ञो
पुत्रयावितिवा॥तोदिरुवज्जन्मनिमगदहाल्लक्ष्मणाज्ञोइतीमपितथैवअप्यमानदेहोहंतीपुत्रयोज्ञातीनरुच्योतरेणेस
र्थः॥अथवाअप्यमानआत्मनिपुत्रयोया॥अतश्चेतमगवान्ताइरुच्योभवति॥तदेववहिरस्यःवतुर्भुजादिरुच्यो

तावादिदेत्योसहसाप्यमानात्सहृच्यो॥वहधातेश्मरारेणकायेणद्विपतीइव १६ वि
स्वशोहेमकिरेटकोटिभिर्निर्दिष्टासोस्फुरदंगराभुजो॥गंकंपयंतीचरतैःपरेपदेकद्योसु
कोआर्कमतीत्यतस्तुः १७ ॥

भवति॥तथैमादपिबैजयंत्पादियुक्तो॥अश्ववत्तारेणदृटेनकायेनअद्विपतीइवमेकइववहधाते १६ तयोद्विंदय
यति॥दिविस्वशमिति॥हेमकिरेटयोःकोटिभिर्द्विस्वशोद्वितीयार्थमप्रतीअनुक्तंस्फुरदंगदयुक्तोभुजोययोःअंगरा
वित्यंगराभुयोमुक्तमित्याकारदेशः॥परेपरेगंकंपयंभाविति॥भूमिरहातलनेतुंउद्याताविकार्येणतयोरूपमनुमेयमित्यं
र्थः॥मुक्तोआशोभनाकोचीयजताइशपाकद्योअर्कमतीत्यतस्तुःसतावदूहमशीयोवातकटिःसूर्यमंडलादूहभवति
१७ ॥

तसु १०
२४२

एवंतमोर्द्धिमुक्तानामकरणादिस्काएनादू प्रजापतिरिति॥प्रजापतिःकरपतयोनीमश्वकीत्रमध्येप्रापःस्वदेहादे
तेरुपेक्षप्रजापतिप्रद्युम्नस्मिन्प्रवेशः प्रजापिपश्चाद्विद्योत्पन्नवीजसंबंधात्स्वदेहादजायतेत्युक्तं॥ तत्रवीजमे
वपुत्रनेकारणं॥यमदीर्घेयःपश्चादुत्पद्यतेमातृतःसपितृतःप्रथममुत्पन्नइतिज्ञेयं॥कमेणप्रविष्टयोवैपरीत्येनैवनि
ममसंबन्धात् तैरिहएकशियुविदुःप्रजाः॥सादिनियमयेअस्ततैरिहएकंविदुरित्यर्थः॥अतोहिरण्यःप्रथमतः

प्रजापतिर्नमयोःकापीदःप्राक्सदेहाद्यमयोरजायतः॥तैरिहएकशियुविदुःप्रजायंतैरिह
एणरूपमस्तत्ताप्रतः १८ चकैरिहएकशियुदेर्वीजस्वरंणच॥वरीसपालीलोकीस्त्रीनकुतो
मृत्पुरुद्वतः १९ ॥

उत्पन्नोपिकविष्टः॥१८॥तत्रहिरण्यकशिपुर्देवसंस्तुतवासनायावत्काममितिस्थितिमात्रमस्तुअतैद्विजोयस्यातिक्रमा
भावाय॥चक्रइति॥अयंदिभुजोपिभुजद्वयेनब्रह्मवरंणवसपालानलीकपालसहितास्त्रीनलीकानवरीचक्रं॥तस्य
मैमोरुश्वनालीताह॥अकुतोमृत्पुरुद्वतश्चतस्रिष्टृत्फरेवनालीतिप्रत्यविशोभुक्तिःसुतमेवनालि॥उक्त
तत्त्वान्धर्मः॥नक्षीभादएवतदुत्पत्तिः १९ ॥

एम०
२४२

संभ्रामासतैरिहएकशियुपरकममुक्ताहिरण्यरूपस्यदीषवत्ज्ञापनायतत्कृतमुपदेवंस्वर्गीराबाह॥हिरण्योनुजम
त्पादिषुदुःप्रमत्तश्चमयोत्पन्निरूपकोर्धचतस्रतत्॥तेनगर्वलतोमादूस्वात्तैर्ब्रह्मपुत्रः १ प्रथमतस्तदेवविद्यायै
तमाह॥हिरण्योनुजइति॥हिरण्यकशिपोनुजः॥तस्यैवास्पापित्तमब्रह्मइतिउक्तंभवति॥प्रिष्टइतिनस्यप्रीतिविषय
त्वात्तैरिहएकशियुर्कृतप्रजापिकमप्येतद्राप्तीकृतं अयमपिप्रीतिरुत्॥समानशीलमसमानाभेप्रीतिर्नेत्यद्येति

हिरण्योनुजस्रमियःप्रीतिरुद्वचह॥गदापाणिर्दिव्यातोयुयुत्सुर्मयनूरलं २०
तंवीरुपःसहजर्वाणतकोचनूपुरं॥वेजयंत्पालनामुष्टमंसमस्रहागर्द २१ ॥

अेषप्रीत्यर्थेदेवविद्यार्थयत्नंरुतवानित्याह॥अनृहंगदापाणिर्त्वारलोचमयनंदर्यानार्थनारदइत्॥किंमुयुयुत्सुदे
वेःसहृदंकरिष्यन्दिदंययो॥२०॥ततोदेवानोभयोत्पत्त्यर्थयत्नंरुतवानित्याहदेवदृष्टंतत्संलपमनूवर्णयति॥तंवीरुपे
त्रि॥प्रथमतएवतत्सुदुःसहोजवीवेगःदृग्दृष्टएवंरुणेनैवागतमनारयतीतिमतीकाएशामर्थ्य॥एणात्कोचनूपुरमिति
विरुदावलीतसन्निविताविजयपरंपरमतिपादिका॥वेजयंत्पालनामुष्टमितिभगवदीयत्वापकं सहवहिवेजयंत्वा
मुष्टोभवति॥अंसमस्रमहागमितिअमःसाधनाधिक्येचोक्तं २१ ॥ श्रीगोपालयनमः श्रीगोविंदयनमः ॥

तस्मात्तत्तत्तानांमहापुत्रपुत्रोत्पत्तिरिति॥हिरण्यकेशिप्रविष्टवरुणस्यसैनिकोयुद्धशालायादोगणाः
जलबलंनःतिथिसहिताःसर्वोधिपतिरिक्तःसर्वतःशलाःएतादृशाःअपिसाधुनाज्ञाताः॥अतएवाहस्यमानाःअपिदेव
वतस्यवर्षसातेजसेवप्रकर्षणधर्मिनागतसत्ताःकृताइतिदूरतरंगदुक्तुः॥२५॥एवंतस्यसर्वोधिपतिवकारित्वेनाधिकी
चेष्टामुक्तावाचनिकीवर्तुष्वर्चरितसंबद्धमेवदति॥सर्ववर्षगुणितियद्विःतत्रश्रवंसमुद्रात्मानवमहोत्तमस्यतइति॥

तस्मिन्निविष्टवरुणस्यसैनिकयादोगणाःसन्धियःसहास्रसः॥अहस्यमानाःअपि
तस्यवर्षसाप्रधर्षितादूरतरंगदुक्तुः॥२५॥सर्ववर्षगुणितुर्धोमहाबलश्चलनमही
नृष्यसनेरिताम्युक्तः॥ओर्ध्वविघ्नोद्गत्याविभावरीमासेदिवालातपुष्टिप्रचेतसः॥२६॥

तातस्यहलमायोरंगान्गदयाताडितवानित्याह॥कल्योतयर्थेनप्रहाबलइति॥कालेनतस्यबलक्याभावउक्तः॥तत्रैवस
मुदेवरसुख्यासबायुनाभिर्मितानमूमीनदुलान्तात्वाओर्ध्वतलविशेषवदयामहागदयाअभितोऽष्टोदयम्भा
सेनेदयदीर्घाःइरिताःतदाचलेनेताडनेवाकिकवक्तव्यं॥एवंसमुद्रनिग्रहेक्रियमाणेततोप्यधिकीनृद्धातस्य
धिपतिवहणोताडयितुंनसुष्टीआसेदिवानुप्यानिकटंमात्रवान्त्वस्यएववातद्वहगतस्यैषः॥प्रचेतसइति॥प्र
कृष्टविज्रत्वात्तत्तस्यअर्थपलायनेवा॥२६॥

तत्रतातपुत्रस्यसन्निवृत्तिरिति॥तत्रोपलभ्येति॥भारयेदेवतंपरंइत्यानोरुक्तइतिनमादितवानित्याह॥असुरलोकपालकमिति॥
असुराणांयावन्तोलोकारस्तातलादिस्थिताःतेषामसुरलोकःअसुरलोकैकपदवक्तव्यःतस्मात्तयोदोगणाःलोकयोषकाः॥
अत्रलोकैकगणाश्चात्रतिथिवरुणस्यैववशमेवति॥अतोमहंतत्वाइत्याह॥यादोगणानामस्यवसिति॥किंच॥सुभावतेधिप्रकृ
ष्टचित्तयुक्तःगवीरिइति॥अतोभारण्यकृत्ताततोपिगर्भयुक्तःस्ययन्त्यहसन्प्रलंबुक्तोक्तावेचयितुंनमक्तुः
सेवकार्पणीनवदुताह॥अस्यरुदेर्विनसश्रवकंकिंचिदुक्तवान्देवाह॥हेअधिराजसंगंरहेहीति॥अयमोनजानातीति
हास्यकार्येतेतद्वपनीयइतिप्रलेखवचनं॥प्रणिपातोर्ध्वीत्यारनाथः॥सुसनीचानुकराण्युदगलानाथं॥अस्यथास्युगेनप्र
वृत्तोभविष्यतीति॥अधिराजेतिबोधनंतवर्षयनास्तीतिज्ञापार्थं॥त्येवसहमुदुक्तव्यमितिद्वारप्रार्थना॥संगंरुक्तः॥

तत्रोपलभ्यासुरलोकपालकंयादोगणानामस्यमंप्रचेतसः॥स्ययन्त्यहसन्प्रणिपात्यनीचवदुताहमेदेहाधिराजसंगं॥
२७॥तल्लोकपालोधिपतिर्हहृवावीर्यपरोडुर्मंदवीरमानिनां॥विज्रस्यलोकैकिलदेवराजान्यद्राजस्येनपुष्ट
२७॥एवंयाचयित्वातुंहीनूतेतस्मिन्मोस्ताहयतिगुणावदन्॥तल्लोकपालइति॥त्यंथाभगा
नृतथायदुर्लोच्ययुक्तःतस्ययदुलानाह॥अहोतल्लोकपालःईश्वरःसर्वपस्येकृपाधिपतिर्ब
नेयाधिपतिर्भवति॥अतएवहहृवावाः॥अधिकीर्षिमानस्यहमेवयशः॥डुर्मंदवीरमानिनांवीर्यपरोडुर्हिःशुभ्रजयेश्री
मैवीतिडुर्मंदवीर्यवयमिमांसादिनश्वेयाववाचनेषोवीर्यमृत्तिलावल्लभतिनेवमिःश्रीकायवेयुःतदेवमितिस्वस्यश्रीमत्तं॥हानमाह॥
विज्रस्यलोकैकिलदेवराजमितिप्रिष्ट्याज्ञातेतमः॥हानेनचपरंपरमितिवाक्यात्तदेत्यानोत्तमप्रतिपत्तं॥तत्रदेव्याएतथाःशानवा
त्तामसाइतिअवयवाहृदो॥हानेनेवइतिनेतिकर्तृशब्दंनइति॥किंच॥कर्मलक्षितेनिकर्तृशब्दाइति॥यशःशुभ्रयुक्तपुष्टयतिरा
हृदेवानल्लोकपालोवीर्यपतिरुक्तव्यवित्तैवलोपलोकैवदेवराजस्यइतिनेनस्ययः॥अनुदितिनेनमः॥मायैकमय

२८
२९
३०
३१
३२
३३
३४
३५
३६
३७
३८
३९
४०
४१
४२
४३
४४
४५
४६
४७
४८
४९
५०
५१
५२
५३
५४
५५
५६
५७
५८
५९
६०
६१
६२
६३
६४
६५
६६
६७
६८
६९
७०
७१
७२
७३
७४
७५
७६
७७
७८
७९
८०
८१
८२
८३
८४
८५
८६
८७
८८
८९
९०
९१
९२
९३
९४
९५
९६
९७
९८
९९
१००

ਨ.ਸੁ.੧੭
੨੪੫

एवंक ते लोत्रे प्राथितमभिधातुं मुखं व दूतोऽथर्वयं यत्र मे यनिर्दृष्टं प्रलेनवाको नोत्पन्नमपि को धं दूरीकृतमथोक्तमपि त्वा
ह सवभ्रमिति । ननु स्यंदेयपतिः कथं दृष्ट्या न प्रदितमुक्तमनं न जाह । उक्त्विक्प्रदेनेति । अहं त्वां मोदं विद्यामाने पि हर्षम
ज्जना र्थं न तु लोकेः अप्यस्ते का त्वसंनानं करिष्यतीति तन्नाशः कर्त्तव्य इत्यर्थः । शिष्टाभावात् । विद्विष्यति । विरोधे
वा हेति त्रिधा दृष्टमनेन । अशक्तो यथा कथयतीत्याशं को व्याहृत्य प्रमाह । भगवाविति । तर्हि कथं न मारयतीत्या

मैत्रेय उ० स एवमुत्तिक्रमदेन विधिया दृढं प्रलब्धो भगवानपां पतिः ॥
 ऐवं समुत्पंशमयन्सुखाधिया यवोच्चदंगो यशमंगतावयं २९

ह॥ अथायतिरिति॥ नहि नलस्थितो बह्निर्ललति॥ अतएव समुत्थितमपि शिथं च अशमयत आत्मज्ञानेन तदाह॥ स्व
याधियेति विशेषेण स्पष्टतया अवोचत् किं वा युद्धमत्र मयेत्येतस्याहं युद्धं वा॥ तत्र हि तीये उन्नमराह॥ हे अ
नेतिको मनसो बंधो न हान गूणो लबोधकं॥ न हि सांमं केन विदुः पश्यते॥ वयमुपशमं शान्तिं गताः॥ शास्त्रस्यासंग
हीतवर्तत इत्यर्थः २५ ॥

एप्र०
२४५

युद्धमात्रं वेदेषु तत्र तदर्थक एवासि सर्वकारको नाय इत्याह पश्यामीति॥ दुःखालिखितं नमस्ये तं शानी हिङ्गाकोशं न
करोतीत्याधधिय्यतीत्यक्तं॥ अयमुक्तान्तां न हृन्धिय्यतीति॥ अत्र प्रमाणं मन्त्रज्ञानं साराह॥ पश्यामीति॥ पुष्पाभ्युपेतं
नमस्येन पश्यामीति निर्व्वर्त्तमानं नान्यथा अयमेव सर्वेषामनन्दं तदुक्तोक्तिहेतुव्युत्पत्तिः॥ अस्मै सर्वकारुण्यै रसं बधुतं
स्त्रियः स तद्विहितं रिदश्येत्तदुक्तान्तां न हृन्धिय्यतीति॥ बलाधिव्यापनात्तार्ककोतिहेतुव्युत्पत्तिः॥ अतएव सधुमे
युक्त्वा माधधिय्यतीति॥ सौम्योत्पत्तिरहं ह्याधनं सौम्यसुखज्ञानादधिकज्ञाने॥ तदर्थं तस्य सान्ताह॥ अतएव मार्ककोवि

पश्चाद्भिना संयुह्यात् एतनाद्यः संयुगे त्वारणमार्गकोविद् ॥ ३५ ॥
एधयिष्यत्यस्य रश्मिर्भूतिं मनस्विनो र्यगृणाते भवाद्दशाः ३० ॥

रभिति॥ युद्धमावृत्तपरां यमि ह्युत्पक्रोरुकीविर्दं॥ असुर्यवेति संशोधनमात्मवेति पारम्पर्यं तमिहीभिन्नवाक्यं॥ य
हो आसमेतात् इति तस्मै स्वप्रकारेण युद्धादि॥ असुर्यवेत्युवादिह तस्य॥ यथा महीनाः सुगमं वति तस्मात्तमि
र्यं॥ असुर्यवादिह तस्मै वाक्यं॥ यद्वेहो॥ एतद्धेतुवैवायुसो एतावन्ति॥ यथा महीनाः सुगमं वति तस्मात्तमि
विधेयविशेषणमेतत्॥ तस्यैवैकं हितं सा प्रथमि तस्मै॥ नानिहो वेद्युगतादिति प्रवृत्तिः युद्धः कृद्मन्त्रं य
गवन्तिगतातेन सह युद्धं कृत्वा एतत्तस्मात्तमि तस्मै॥ एतद्धेतुवैवायुसो एतावन्ति॥ यथा महीनाः सुगमं वति तस्मात्तमि

॥ ३० ॥ तिष्ठतिः ॥

निमित्तसप्त
सीध

सर्वं युद्धार्थं मति योगित्वेन भगवंतं निरूप्य तस्य प्राप्तिमाह ॥ तं वीरमिति ॥ सोमि भगवान्वीरः युद्धमेवाभीसते ॥ तदर्थमेव
शापारिहानमिति भावः ॥ कालविलंबोपि नास्तीत्याह ॥ ओरं निरुद्धं त्वेति ॥ अमि पद्येति ॥ यथाशक्तमेवोपतति तद्वत्
निरूप्यसीति भावः ॥ तत्रापि त्वेति मयः ॥ मत्कमय रहितः ॥ तद्विभगवंतं प्राप्य कश्चिन्मत्कनाग्रस्यते ॥ अतो मत्कमय रहित इ
त्यर्थः ॥ विस्मय इति पाठे विगतगर्व इति तावदेव गर्व इति भावः ॥ तत्कल्पेन यो भविष्यतीत्याशंकाया माह ॥ त्वमेव वीर
शये शयिष्यस इति ॥ एरणो शये शयनं करिष्यसि इत्यर्थः ॥ इति तापि निर्णयत्वा शपनार्थः ॥ एरणं गले शयनं सुखारण्यसंभ
विष्यतीति तन्निवृत्त्यर्थमाह ॥ श्रुमिर्हृत इति ॥ यत्तमेव श्रुनो वेष्टयति इति ननु युद्धमात्रे प्राथितं का मितं तद्वीरको भगवा

तं वीरमाह ॥ मयि यद्यपि विस्मयः शयिष्यसे वीर शये श्रुमिर्हृतः ॥ यत्त्वद्दिधाना मस्ततो प्रशं
तये रूपेणाधिष्ठिते सर्वत्रुष्टहेतव्या ३१ इति श्रीभगवत्संज्ञापुराणे ततीय स्कंधे सप्तदशोऽध्यायः ३

न किमिति भारयेदित्याशंकाह ॥ यत्त्वद्दिधाना मिति ॥ यद्यपि त्वया कापितं तावदेव तदपि देवानां कापितं त्वन्मरणमि
ति भारयिष्यति यतः ॥ असतो प्रशं तये स एव नानाविधानिरूपणाभिभवाच्चिद्वैत एवाहीनि ॥ अमथा अत्र नात्र म
यो जननं न स्यात् ॥ न न्वात्मा भगवान्किमिति भारणार्थमेव रूपेणाधिकृतं तीत्याशंकाह ॥ सर्वत्रुष्टहेतव्येति ॥ सर्वरूपेणाधि
ष्ठिता मनुष्यार्थमेव गच्छति ॥ धर्मरूपाय मेव प्रवृत्तिः ॥ आनुसंगिकं त्वसतो मारणं ॥ ततो तरीयकमिति ॥ अनेन ननु त एष-
रपिका मोनोत्पत्सत इत्युक्तं ॥ अमथा पुनः कालोत्तरं सर्वभावेकः समाधानं कुर्यादिति भावः ३१ इति श्रीभागवतसु २४६

बोधिमो ततीय स्कंधे धवि वरणे सप्तदशोऽध्यायः ॥

अथादशोऽपि तिस्रस्य भगवंतं निधीकृत्वा निरूप्यते तथा शापात्वा रुष्यं विजयसतः १ स्थित्यध्यायो यन्मात्मा तो द्रुस
त्ता तत्स्थिरैकतः ॥ इत्यत्रावेव शापो हि मारणं ब्रह्मवाक्यतः २ युद्धमावेहरेत्काहिका यवाद्भुनक्तुं हि सा ॥ उभयो ह द्यो मी
क्लिष्टयुद्धं मानसमिति तं ३ कायिकं चाग्निमाध्यायै मध्यमं मध्यमेततः ॥ अतो विरेधवाक्सा नामुपमैवोपलब्धौ ४ मंसंगो
दशी नं वाक्चि विभिर्नैकादुरेधवः ५ पुनरुत्पेवाक्यं च प्रारब्धं करणे तथा ६ वाक्पोषकमणो वाक्चि विभिर्नैवोपलब्धौ ७ यमः ॥ युद्धं
युद्धिर्नैव तात्तद्ब्रह्मार्थं न च्युततः ८ उभयोर्वचनं यद्विः युद्धं वैव तथोभयोऽपि स्थिति र्वा तस्य हरेत तो यो यकमि हापरे ९ म

मेनेयत् तदेवमाकर्णं जलेशमाधितं महाप्रनास हि गणस्य दुर्मदः—
हरैर्विदिता गतिर्भगवान् राद्रसा तलं निर्विशेषे त्व एव त्वितः १

धर्मं युद्धार्थं तयोः प्रसंगमाह ॥ तदेवमिति ॥ जलेशेव ह एणां तदा एव तच्च वचनमाकर्णमहाप्रनासत्वा ह युक्तो ज्ञातः ॥
यद्यपि मारणं भूतं तथापि तद्विगलयेव महाप्रनासा त इति संबन्धः ॥ तत्र हेतुः ॥ दुर्मद इति ॥ दुष्टोर्मदः ॥ त्वानिष्टं नवी
धयतीति भगवंतं भूतं एव ज्ञातो ज्ञातारः ८ पृथः ॥ भगवत्कार्यकर्तृत्वात्तार इत्यापि समागमनं अतो नारद इतोः ह
रेर्विदिदिता तस्य दशैश्वर्यस्य अतत्वात् युद्धमिति विविधैः त्व एव त्वितो रसा तलं निर्विशेषे १ श्रीगोपालयनमः

तृप्तः १८
२४८

देवमेरुणासमागतमिति चेन्न बाहू त्वेन इति ॥ नः सपत्नैर्देवैः त्वं किं अभवाय न इति अथि के पमन् ॥ कार्यं तु
महद्विरेवन भविष्यति ॥ कार्यं त्वयेति ॥ ते देवाः असाध्यकार्यं नियोजकाः तदा हि ता एवैत्यर्थः ॥ न न्वहं विष्टुः स्वतंत्र
तयो भवत्तु कथं देवमेरु इत्युक्तं त्वेति चेन्न बाहू ॥ यो मायया हंसीति त्वं हि तातो विष्टुरेव सं ॥ अभिज्ञानमा
ह ॥ यत्त्वमसुरा मायया कापटो नैव हं सि ॥ मायैव करणे ॥ ये पया मोमपटं तं इति वाक्योत्तरं मायेत्यसुर इति श्रुतेः ॥
मोक्षाभावाच्च अनिष्टनिवृत्त्यर्थं वामाययेन हं सि ॥ कापटमुद्धनवीरत्वबोधकं तं दाह ॥ परेरुज्जिति परोक्षे हमा

त्वं नः सपत्नैर्नवाय किं नृतो यो मायया हं ससुरान्परोक्षेति त्वं त्वो
गमायाद्वनमत्यपौ हर्षं संस्थाप्य मूढममजे सुतु बुचः ४ ॥

गत्यन्यसंपादयसीति ॥ अतः मत्सहो मुद्धनकर्तव्यं भूमिं सत्कागळेकपदेशः ॥ त्वान्क्रियत इति चेन्न बाहू ॥ त्वो ग
मायाद्वलमिति तव तु न सहर्जं बलं किं तु योगमायया ॥ सा त्वस्मरीयेति अस्मत्स्थाने सान भविष्यतीति ॥ अत्यमेव
पौ हर्षं सती भविष्यतीत्यर्थः ॥ अत एव सत्यमुत्पापि ता सुतु बुचः प्रमृजे ॥ ये त्वया मारितास्ते वामन लोभविष्यामी
त्यर्थः ॥ अहं मारितशत्रूणां संबधीति मोनं जानासीति त्वयौ संबोधनं ४ ॥

सम०
२४८

महति १

ननु देवानो विद्यामानत्वात् कथं देवानो शोकाभावस्तदाह ॥ त्वयीति ॥ अस्मद्वत्कृतयागदयाशस्त्राभेद्येपिशरीरप्रहारेणाम्य
थि ते सम्यक् स्थितिः ॥ अस्मद्वत्कृतयेति महां बलसंबंधः ॥ ततः किं मृतं आह ॥ ये च तुभ्यं बलिं हरंति रुषयो देवाश्च अ
मेपित्वं तवा ये निमानिनः तेषां सर्वं भवमूलका एवैति त्वयमेव मारिता अपिन भविष्यति इदं न प्राप्तं त्वीत्यर्थः ॥ तत्र हे तु

त्वयि स्थिते गदया शरीरार्थेण स्मद्वत्कृतया ये च तुभ्यं बलिं हरंत्यस्यो ये
च देवाः त्वयं सर्वे न भविष्यन्त मूलाः ५ मेवेयं इत्युद्यमानो रिदुर्लभो तोम
रे ईदृश्यागो मा मुपलभ्यतीति ॥ तोर्मद्यन्निर्गार्हे बुध्मात् आहाह तः सकरे
णुयं धमः ६

रमूला इति ५ एवं दुष्टवचनाप्यभिहितार्थं श्रीकृतानीत्याह ॥ इति ॥ अरिर्हिरेण्यः तस्य दुर्लभं य एव तो
मरः भल्लविशेषाः ये गजलुह्यते तथा तुद्यमानोपि भीतो मा मुपलभ्य तोर्मद्यन्नेव अं बुध्मात्निर्गत् अमुकेपित
थायिः सरतो हृद्योतः आहो हं तोति ताडितः करेण सहितो यथेभ इति ६ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

तोदात्मकः तंभगवान्बलुतो नसह तेतेषां तद्वा बहू एकरणा र्थं यदि दृष्टि व्योते तदा भूमेर्मयं भविष्यतीति तेषां तोहं सहजे
वीनुमध्याग्निर्गतः जलेते यद्यपि संस्करन्त्याः ॥ ननु किमिति तद्वा कृतं बानि त्वांशं कदा होतामाह ॥ अहिएण हतः तं गरीत्वे य
द्याक एरुसहि तोम रागमः गजसुकोत्ताधीन एव तिस्रहासल बाध का भवन्ति ते चेद्बाध का सदा करे एभिः सहितो मोह त
इति ॥ तत्त्वभगवतो न बाधकमिति सुखिया साधकत्वात् तत्त्वैकत्वात् सहित एव तस्मिन् तत्त्वार्थः ६ एवमुभय सहितस्य भगवत

तं निःसं तं सल्लिखन्नुदु तोहिर एण के होहिर ईयद्याजः ॥ कएल रंष्टोऽ
शनि निखनो ब्रवी कृत तं किं या किं तसं तो विगर्हितं ७ ॥ ॥

अग्निमुभये कोहित रूपमाह द्वाभ्यां तमिति प्रथमं हिरण्यकृष्णकृतार्थं तामाह ॥ तंभगवंतं सल्लिखन्निःसं तं अनुदु तः यदे
वभगवान्सल्लिखिर्गतः तदेव भगवत्सामुप्यार्थं संधवत्स्य बत अनुपश्चात्तु तः ॥ कति नभावंसं कवान् ईसत्त्वगतमि
त्यर्थः ॥ यद्याग्निर्गन्धेना न घटं विन्ती न भवति तथेति हुत पदं हापयति ॥ प्रातीतिका र्थं तु र्गंधावन् आगत इत्यर्थः ॥ ततः
किं तामिति त्याको कृत्यामाह ॥ हिरण्यकेश इति ॥ ह्ययमेतल्लिखितान् र्गिः भगवतो हिरण्यकेश रूपभावनति अत एव हो
रूपं गृहीतवानित्यर्थः ॥ ननु भगवत्सं निधमात्रेण कथमस्य दिव्य रूपमिति त्वांशो ह ॥ हिरण्यं त्रेदमनुयद्याजः
हूरुग्ंधवे ॥

एभ.
२५०

दिव्यरूपं प्राप्नवान् तथेत्यर्थः ॥ प्रासंगिकफलमेतद्वा तमिच्छन्तः ॥ उत्तमं फलं वत्पणिया युष्माकं गमनु तस्य मत्तः किं तावत् त्वांशं क्वा
ह ॥ क एवमं रंष्टु इति ॥ कएल रंष्टो ईयद्याजः ॥ कोभगवरीयः अर्कयेषां तेभगवद्बाधो लेखे चरं द्युत्तमो ययागत इत्यर्थः ॥ अथ बा
कमेव सुदु र्गमो यदि चेत्तथापि मत्तः स्थितिः ॥ ननु बाधको द्वाः किं तां मांल जाह ॥ अशानितिः खन इति ॥ शनि र्दितानाम् दुष्टानां प्र
हणाग्निं तं लनीयवः ॥ सर्व एव भूभ्रहा ए कीदृश इति प्रहरो व्योमि दृष्ट इत्यर्थः ॥ अत एव भगवंतं तत्त्वत्वात् गतं किं यो र्ति ॥ कीदृशो
नेहो द्वाभ्यामवलयाः सर्व एव धर्मी उक्तो ॥ तु शरी नेतो एव धर्म एहि त्सुक्तं ॥ एवं सुक्त जीवा को निस्ते गुणै विचर तो किं विगर्हितं ते
ति प्रश्नार्थः ॥ तत्वाधः अः कूलः तस्य तो पुरमभक्तानां यद्यपि नेस्त्रिगुणत्वात् द्वाभिमि किं विगर्हितः पश्याः कर्तुः न वेति संदेहात्
प्रश्नः ॥ प्रतीयमानपदे तु श्री भूभगवंतमनुदु तः ॥ तस्य तत्त्वात्मा र्थमिच्छन्तः किं हिरण्यकेश इति तस्य गतिमिच्छन्तः किं पित्रा त इति ह्योक्तं ॥
ननु युकार्थिनो युद्धानेक र्थं को धलजाह ॥ कएल रंष्टो यस्य तिलभावनः को धयुक्त इत्यर्थः ॥ अने नमो र्धितुमेव म दृष्ट र्कं
भवति ॥ तद्यापि स्ववीर्यं गवीन्मारणम कृत्वेवमव न्नमेव वत्तु त्स्यमिति दुष्टे नैव बनेन त योक्तं वांनि त्याह ॥ अशानितिः
खनो ब्रवीति ॥ आहो तो निवर्तति शास्त्रात् सुको र्थमाकारितस्य पत्न्याय नं शूर एणांल ज्ञात न कमपि भवति अतो मुत्स्य धर्म
ल द्वापरि त्यागे केवलं माणारू काणो किं विगर्हितं त्रि तत्त्व पहासः ॥ असत्पदे न धर्म एहि त्सम्यक् ॥ अने न खनि दृत्त्यर्थं यु
को यो गता निरुपि ता ॥ अत एव भगवान्सं निवर्त्तिष्य त इति तदा ह्ये पकाणि वचना म्भक्तवान् ॥ यद्याव निवर्तते ७
एभ नाम श्री कृत्वा य नमः ॥ ॥ एभ नाम गति ते री ॥ ॥

एवमुक्तो भगवान् श्रीकृष्णमिच्छा पवनकार्यं कृतवानित्याह ॥ सगामुद्रलादिति ॥ सगमवान् सलिलस्य उद्रलात् उपरि गे चरे निर्भयदे
हो तत्रैव दिग्वधश्चरतीति चेत्कुटे वा स्थिता यत्स्थिति तस्यानेगे चरमित्युक्तम् ॥ अथोक्तिर्मंडलमध्ये वा ॥ अतएव तत्रातिप्रकाशः ता
दृशो स्थाने गोविन्दस्य तस्यानरुक्तदेवेषु स्यात्समिधस्थापयित्वा तस्योदेवानो भगवदरीयमिदमिति ज्ञापनाय सल्लभमर्धात् ॥
अतएव आसीदृष्टिः सर्वत्र भगवन्मूर्त्यः भगवद्गुणभक्त्या प्रतिष्ठिताः ॥ सल्लभनामभ्युक्तसत्त्वगुणोत्तरे बहिर्धार्क्यसामर्थ्ये
रूपं च ॥ सर्वत्र ते देवानो संतो यो ज्ञात इति तेऽन्येऽप्युपस्थित इति ताह ॥ अभिष्टुत इति ॥ विष्णुसूत्रा अभिष्टुतः दिव्यैः प्रसू
नवर्षेणाभिबर्षितः ॥ उभयमुभययोवा ॥ सर्वैरिदं एषां रूपमुक्ता करोति ॥ अत्र ज्ञाता तांति एतत्तमाह ॥ परंपरतो रिति ॥ उ

सगामुद्रलात् सलिलस्यो चरे विमलं तस्या मर्धात् सल्लभं ॥ अ
भिष्टुतो विष्णुसूत्रा प्रसूने एष्यमाणो दिव्यैः परंपरतो रिति ॥

कवो ह्यभिष्टुः परममूर्त्त्यसंसार्यतीति च ॥ लुपिपदे किमिति देवे रभितः लुतः पुष्पदृष्टिश्च तेषां कौश्यामाह अ
रेः परंपर इति ॥ ते तत्त्वोच्चारिकं कांश्चिन्मत्सला ज्ञातिरिक्तं ॥ अतो नैमिषिकमिति तापि तु निमित्तं इयं निर्दिष्टाति ॥ श्री
समागता यो सर्वत्र यथादिधर्मी भविष्यति तैर् सर्वैश्च यथाः तथा नुग्रहाय लोत्रक रत्नैश्च परंपरो होतोः खल्लैव रूपं यथा दिव्य एव ॥
तीति लुत्वा प्रसक्तः तथा करिष्यति प्रसन्न इति च अरे रेतो देवानां शत्रुभयं महत् तद्वाह्यं अस्मत्पदं हि न वनिमिति ॥ २५१

निहापयितुं तथा करणी ॥

॥ श्रीगोपालयनमः ॥

मनीषितमर्थं विज्ञापना लक्षणमिति ॥

भगवानेवं भूमि कृतायां कृत्वा भक्तहिरण्यरूपं श्रेष्ठं त्रंदां मुपकर्म कृतवानित्याह ॥ परमुपकर्ममिति ॥ अनुभावात् नृकिमर्थम्
त्रं प्रयच्छति तांशं काह ॥ परमुपकर्ममिति ॥ परस्मिन् नृत्वं स एव नृपकर्मो हि सत्त्वार्गो नृमिहति सत्त्वैश्च नृप
त्वं ॥ अनुत्तथा पिमगदुर्कं न प्रहस्यतीतांशं कौवायति ॥ तत्र यो यो कल्पमिति ॥ अयं तं तपयिष्यत्तु वक्तव्यो यस्य स
ति ॥ तस्यैरेहियस्य मयी सौ विपश्चरं तपसा सिद्धा ॥ अतश्च तं चाप्येव तं ज्ञातुं ॥ किंच स ह्येवमिति ॥ महानगरो यस्य ॥ स

परमुपकर्मं तपनीयोपकर्मं महागदं कौचनचिचरं शी ॥ म
प्राप्य भीमो प्राप्य दुर्गं दुर्गकैः प्रचंडमस्युः प्रहसं लंबभाषे ॥

वैशिगनिवर्तिका महती भक्तिस्तपवर्त्त इति ॥ स एव तस्य महानगदः ॥ तथापि कालादिमति तद्विदो यस्य संभवात् कथमे
को ततो वाक्यप्रहणमिच्छां क्वाह ॥ कौचनचिचरं शमिति ॥ कौचनालो किंकीर्णमिति विविधो देवो यस्य ॥ भगव
ताहितथा चिद्धं कृतमसि येन परमा भक्तिरुत्पत्स्यते ॥ मुनीनां शास्त्ररू ॥ लो रंशः विविधो भवति ॥ देहस्थितमस
मी चीनं दूरीकृतं इति खल्लं भक्तिं वक्ष्याम्यति ॥ लोको हि स्यादितादृशो विपरीतो भवति अतएव मनीषिस्तस्य पायः ॥

हसु १८
२५३

यद्वर्धमर्कतस्तेनवयंनिर्दिष्टमहरीविमुंचेति तत्रापुनरुच्यते॥ एतेवयमिति॥ येनवत्संबधिनो व्यासहः तेवयमेवेति स्वरूपदर्शनेन बौद्धविशेषत्वप्रबुल्लेख्यमितेन तबौहत्वसिद्धानुवादः॥ अनेनयतो हस्मिन्कर्तव्यमिच्छितं कर्तव्यमिति निवेदयमर्थः॥ वज्रोक्तावपि सत्यत्वात्साहचर्यस्य एतेवयमिति निर्दिष्टः दूषणमीकारपरः स्यात् अनुवादकत्वाभावात्॥ यद्वर्धमर्कतक्रियाभित्तज्ञाह गतक्रिय इति युद्धमकृतामेपलायंते विकल्पेते च ते गतक्रियः एतद्विषयत्वमेव॥ नहि कीमा नृसेवकेन युद्धते॥ गतामात्रा कीर्त्येनेति वा॥ ब्रह्मो वेग तस्मिन् इत्यवतथानिर्णीयात्॥ अतबोधेह तावद्विस्वीय एव बोधाह तेषु पराधर्मापरिष्कारागतकीर्त्ये॥ बहिल प्राप्तमाह॥ गद्याद्राविताले इति॥ अयुद्धमानस्य ततोऽपराधीपलायनमेव मगाहिलकु

एतेवयं व्यासहरेणैकसांगतक्रियोगद्याद्राविताले॥ निष्ठाप्रमहे
हैषाधिकं चित्तोत्प्रेयैक्यामोवन्ति नोत्पाद्येव ११ ॥

दृष्ट्वापलायं तद्वत्त्वितमेव द्वावगोलताभावश्च॥ तस्मिन् द्वातएव किमिति पलायनं न किमिति तद्वत्त्वयं क्वाह॥ निष्ठाप्रमहेषापीति अथापि स्वापकच्यविद्यामा नेपित्तकर्मो भविष्यतीति बुद्ध्याम्नाजो संप्राप्तैकं च विनिष्ठाप्रमहे॥ कर्तव्यं निर्दिष्टं कियत्कालं सत्ता नाति॥ भगवो लुप्तं प्राप्ते बहिर्भूत्वा नोपुर्तोन तिष्ठति तथामिक्तानोत्पत्ति आह त्वर्थकं च विनिष्ठाप्रमहेत्यर्थः किंच बलिना वैरमुत्पाद्य कृत्यामो गतं यदेषाभावात्पि स्वीय तद्वत्त्वर्थः॥ बलिहो हित्वा यमेव विव्यापि मारयेत् ततो निग्रहस्य सिद्धत्वात् युद्धमेव कियतर्तिकं चित्तस्योपयत इति वक्तोक्तिः॥ व्यासहरेण व्यासकारणेन च वैरोत्पादनं ११ ॥

गम-
२५३

एवमुक्ते तद्बोदीनभावः समायास्यति ततो युद्धमकृत्वे वगमिष्यतीत्याशं क्वाह त्वपद्रव्यानामिति परातीनो चरणाना एव द्यूद्यतः तेषामपि भवान् किलापि॥ पादरुपापरायेनामिति वा॥ अनेन यद्यासुरैरघबले सामर्थ्यं तद्वत्कर्त॥ ते यो युद्धाः सेनापतयः॥ अतस्त्वया एकाकिना युद्धं न कर्तव्यं किंतु सर्वैः सन्त्यागं तव्यमिति त्वोक्त्यर्थः स्वचितः॥ नः अस्मान् घटस्य वयमपि बहवः प्रहता हिमहृदिः सह युद्धं कर्तव्यमिति॥ तद्विषयुद्धं न कीदृशं रूपं किंतु असंख्येयं अकल्प्याण्य एकतरमारणादप्यकल्पात्॥ अघवा॥ न इति संबध्यते॥ तदोदिसः मोक्षो हि तो भवति विपरीतवाक्ये च नोक्तिः॥ उभयथाप्यस्माकं कृतिरेव नु ज्ञानयोस्तेव कारणाच्च॥ अत एव भगवतान इत्यर्थः॥ असुखया कथंचित् अनुरः सन्

त्वेपद्रव्यानां किल युद्धापि यो घटस्तनोः स्वस्य आश्रयः संस्थाप्य
चोस्मान् प्रमत्ता नुस्वत्कानां यः क्षीप्रतिहोतीति पिपर्वसमः १२ ॥

आश्रयघटस्य कस्मिन् अप्येव विचारो न कर्तव्यः॥ ऊहो विचारः विद्वाऽभावमुक्ती वा॥ अनूरः अमत्सुहृद्व्यर्थः॥ अतर्कित्वा दृष्टमाह वकीत्वा संस्थाप्य च अस्मान् चकार दृवानि त्वेकानामभ्युपमं तसंस्थापनमात्रेणैव आश्रयिणि हृजानीति कथंचित्तोक्तैः शास्त्रेणैव तद्बोधात् संबध्यैकमस्मिन् कर्त॥ अद्य युद्धं करणं कृत्वा नु युद्धकारः स्वस्य प्रमत्तमारो न म न हि हीनता॥ युद्धे गूणो न प्रमत्तसीत्याह॥ यः स्वो प्रतिष्ठापिति॥ यलुलस्य प्रतिष्ठापि केन न पिपर्विर्न पूरयति स अस्मभ्यः अतोस्मिन् युद्धे प्रतिष्ठापणं तस्य मत्स्यसिद्धत्वात् तद्बहूनामुपकारं द्यूद्धं सर्वपाकनं भवितव्यः १२

त-सु १८
२५५

ततः किं कृतवानि ता को काया माह ततः हि गद्या को मोदि का दक्षिणं भुवि आसुरी मन्त्रः तस्य नष्टं चित्तिं पुनरुत्पत्त्या
तदक्षिणं को विनाशितः ननु कथं स ह्येवमिति ता इति तु शक्यं तद्व्याशं कारु ॥ प्रभुरिति ॥ तौ को मोद को ग दी हि सोम
॥ स्वगद्या मोभी ॥ गद्या मुदे को विरुपतिः अहन्त १७ एवं मन्त्रो यस्य युद्धं युक्ता उपसंहारति ॥ एवं गद्या भिति ॥ ब्रह्म
काय युद्धो यमो गायत्री भविति ॥ हयं को हि रणाकः हरिरेव अरुणो यस्य वर्तते इति ॥ समानं त्वय हयं रूपं प्रयोगः
हरिर्भगवान् भयं हरिपदप्रयोगः अवध्यं त्वय ज्ञायं मेव वली न वधा धमिति जिगीषये नक्तं ॥ सुपुं सं रक्षति त
भयो मुदे हेतुः अमो नमप्रितो न द्रुतः १८ एवं भगवतो युद्धं वली नमुक्ता तौ वयं इति तयो रिति ॥ अमो नमस्य दिने

ततः स्वगद्या एति रक्षिणं भुवि प्रभुः ॥ आन द्रुतं तु सोम गद्या को विरो हन् १७ एवं गद्या
पुत्री भो हयं को हरिरेव जिगीषया तु सं रक्ष्य भयो नमप्रित द्रुतः १८ तयोः स्वधो लिमग राहती १८
गयोः कृता सव द्रुण विरुद्ध मन्त्रोः विचित्र मार्गो अरतो जिगीषया मभा रिलाया प्रि वपुष्मि लो मधः
तिमग राभा माह ते अंगे ययोः ॥ ६ ॥ तानुमवेन युद्धा विट्ति माशं कृत्वा धिक् सहे तु कमाह ॥ कृता सुद्वहान विरुद्ध मन्त्रो
॥ गद्या हारेण यत्कृतं तस्मात्सर्वतः धिरं तस्य द्रान नमा लादने ते न विरुद्धी न मय्यो ॥ गद्या विचित्र मार्गो अरतो हि
ति युद्धं वली नमा रासा प्रि विवे शङ्कः ॥ अत्रापि जिगीषवे हेतुः ॥ स्वरूप तो प्रि माय तश्च जिगीषति ॥ ननु वैरि लोः कथं
ज यमात्रं हेतु रित्याशं कारु ॥ इत्याय प्रि वपुष्मि लो रिति ॥ इत्याय प्रिः ॥ एकत्रापि कुरा एतस्य प्री इत र व निमि त्त स प्री ॥
यथा दृष्टि यो का मप्रितो ह्य भवति तु शो अमो नम जिगीषया मुक्तं कुरुतः ॥ वसि ता र्थं वा ज यो मधः यथा तया भवत युद्धं

॥ १८ ॥
॥ १९ ॥
॥ २० ॥
॥ २१ ॥

एवं वली नमा रुदे किं यमालि भगवान् तस्य मन्त्रं न विध्यतीत्याशं कर्त्तव्यं लास्य मागत तद्दधार्थं यमिति द्वाभ्यां ॥ हे स्येयमिदं स तमे
बपुक्षो ह्यपुयो गिति तदेवेको ॥ यथा अत्र येन वायस्य ॥ अने न क्रिया शक्ति सवर्णं लक्तं ॥ ननु यो यथा वयः सव्यं मेव रूप इति
स्वलो द्गुरी कुर्वन्नेव सामर्थ्ये प्रि शयमाह मायया एहीत गराह तनोरिति मद्रास्य इति ॥ इहास्य युद्धं कुरा एते हेतुं ता यतः
तिरुक्तिं तौ क्वेति सं बोधं नम हन्त चरि ति आशयं जल युद्धं कुरुते तेन न दृश्यते इति तद्वा ज्ञार्थं मद्रा एति कादिष
तो रितौ शिषा मर्दने दिदृष्टः स्वयमभ्यासं ननु ब्रह्म लो हि रणाकं वधं किं प्रयोजनं सिद्धि रित्यत्र आह सरा इति सहि सर्वं
विस्मर्त्त स एता ईद्रा यः तद्वाः साक्षि त्वय कृत्वा लोका ममनं २० तयो मुदे ह्युद्धा लो कुर्वीत वेता विति मत्वा वधार्थं यमि

हे तस्य शत्रव वस मायया एहीत गराह तनोर्महात्मनः को रय मत्वा दिवतो विमर्दने दिदृष्ट एता गृहि मि
इतः स एह २० आसन्न शोरी रमयेत सार्धं संकृत प्रतीकार्म हार्थं विकर्म दिलो कर्त्तव्यं भगवान् सह लीर्ज
यतस्याह आसन्न शोरी र इति भगवत्कल्पो मुक्तः तस्या युक्तं ११ गदना एता मादिभूकर् २१ ॥
ति तदेव वली यति ॥ आसन्नं वली कृतं शोरी रयेन शोरी र साह सात्ता ॥ भगवन्तः सकाशाद्व्यासं हास्यस्य कृतं प्रती
कारयेन न केनापि हार्थः हेतुं यो यो विक्रमो यस्य एता दृशो रेत्यदिलो क्य अयमजय इति ता त्वा सति तं भगवं तं स वीरता
एता प्रथमा वता रूपं ॥ भगवांश्चेन्मरयि तु भिजे तदेवा स्य मर्णा प्रवेत् ॥ न लो दारो न तयति मत्वा कारिभू कर्मा हेति सं
बंधः ॥ ता दृशो नान्म लीत्यत्र हेतुः ॥ भगवानिति ॥ न नैव मुक्ता माने सव ह्यला मिव भगारयेत् तदा का गतिः स्यादित्यं कारु ॥
सह ली रिति सहलं नयतीति ॥ ब्रह्मा हि स ह्यन्तः सहलं यो ह्यन्तः यति अतो ना स्य यमि मर्धः २१

॥ २१ ॥

॥ २२ ॥
॥ २३ ॥
॥ २४ ॥
॥ २५ ॥

ਨਿਸ਼ਾਨ
੨੫੬

[illegible]

ब्रह्मोवाच ॥ एषमेवेदं देवानां प्रकीर्तनं पुण्यं ॥ विप्रानां तोषेयीणां भूतानामप्यनामसं ॥ २२ ॥
आगात्तु यत्कृत्स्नं हृत्सं शङ्खवेसुरः ॥ अन्वेषयन् प्रविशो लोकान् दृष्टिर्न दृक् ॥ २३ ॥ एतः ॥

यमाह॥ आगस्तुदिति प्रथमनोतिरपश्यति सापथं बोधयति भिष्येवापथं संपादयतीत्यर्थः॥ ततोभयंजनयति नि
र्जस्तनादिभिः॥ ततोदृष्टमारोहं सर्वस्वरुणादिकं वाकरोति॥ अन्वेष्यामपि सोपायान्मुत्पत्यर्थं सर्ववलाभा॥ अस्तु॥ इदं
रदिति॥ अस्तु॥ अः इति कोरयेत्येति शेषं त्रयांशकमुच्यते इति तद्व्याख्यानं॥ अहुरदिति॥ सर्पो कोपयः पानवतु॥
चतुर्थं दृष्टमाह॥ अहुरदिकं रदिति॥ तिमिरेव नाशयति॥ अतोपि पश्यतुः उदर इत्यर्थः॥ अत्रिति शब्दार्थः॥ नविदुः शत्रो
के प्रतिपद्यते इति समाजोक्त्यर्थः॥ अतएव प्रतिपद्यमानेष्वयन्तु कोनादिति॥ अतोदृष्टोदृष्टात्माहं त्वमदृष्टः॥ २३॥ ॥

एम्. २५६

काल्प. हेतुकम्
पदवत्

[illegible]

मैत्रेयमायाविनन्दनं निरुक्तं शर्मस्तमं ॥ आसीत् बालवदेव यथाशीविषमुत्थितं २४ नया
वदेव वर्द्धते स्वोदेली प्राणसहस्रम् ॥ स्तोत्रेव मायामास्थायतावजुर्ध्वधमञ्जुत २५ ॥

हंतयवच॥ अमर्षोपकारकृत्यात् २४ स्वभावतयायं बलिष्ठाः॥ संध्याकालेऽयं संतवलिष्टो भविष्यति॥ अतो या वरस्य
हृदिकालो नायाति तावदहंत अस्या हानया वदिति॥ हृदो रोषमाह॥ दास एवदिति॥ स्ववेना संध्यात रात्रि ते देव्या उच्यते॥
एतयो रपि नंदनमा॥ कथं तर्हि मा एषा इत्यत आह॥ सो देवमायाति॥ देवमाया सा ह्यवधिका रजसश्चाभिभूय
स त्वं भविता तेति मा कृतात्॥ वधे रोषो भविष्यतीति त्वं तव्या॥ यतो यम घलूकः॥ एतच्छब्दस्मिन् रदे हो न कर्तव्य इत्याह॥
अयति २५

८५-१८
२५७

सं ध्यास्व तो विनाशिके तया ह ॥ एवेति एवादेवानां सं ध्यासो ति श्च कस्याप्यत्र तत्तात्पर्यं च ध्यायाः स्थापितत्वात् ॥ ब्रह्मादीनां देवतात्वात् देवमानेनेत्यध्यवसीयते ॥ अथ वा ॥ इह लोका एतद्दिने लोका ह्येक एतिव सनात् तस्य सं वत्सरे तदिने एव कल्पप्रलयोत्पत्त्यमप्यहं सं ध्यामी लोकनाशकत्वं ब्रह्माविक्रमिति चोच्यते ॥ अतो ति श्च कप एहं त्वा मानुषमेव वा माने ॥ अधिष्ठास्यो देवता वा भगवत्सैवार्थमागतस्य कालस्य परंपर्ये वा विभवं तीति सं ध्यासं चोच्यते ॥ तथैवाभिसिद्धिर्पि ॥ एवं च तृतीयपक्षे च सुसमाधातुं शक्ये ह्यप्यत्र देवमानां ह्येव हरेर्यो देविकः नाशवाचकः रिकूपवीपः ॥ तेनेत्यादि कान ह्येव हृकुर्वतीति श्रुतेः ॥ अ

एवाधो रतमावेत्तान् लोक ह्येव हृकुर्वतीति उपसर्गमिति विश्वात्मन सु एणं जयमावह २६ ॥

त एव हं ध्यायित्वा लोकनाशिकार्यो वि ॥ उन्मूल्यं मिलनं प्रहानं चोभिविष्यतीति ॥ ततः पूर्वमेव देवो मारणीय इत्यर्थः ॥ त आहामर्थं स्तुचयति ॥ प्रभुरिति सर्वेषां वारिषु सत्त्वो शम्य ध्वानात् प्रहानं तिरिणावमिव मन्यते ॥ ततो बोधनं ॥ प्रहृत्तयं ज्ञातमस्ति ॥ अतो निकट एव सं ध्याम विष्यतीति उपसर्गमिति चोच्यते ॥ सर्वरूपा तवावश्य कीति तद्वा सं बोध्यति ॥ सर्वोत्तममिति ॥ एकमा एतेन बहूनां रूपां जननात् सर्वोत्तमकत्वे पि मारणं निरुद्धं ॥ तद्वा पिसर्व ध्यान मारणीय रूपा मात्रमेव कर्त्तव्यमिति चेन्न ग्राह्यं ॥ सु एणं जयमावहति ॥ सत्त्वकाले सु एणं जयः कर्त्तव्यः २६ ॥

अप्र.
२५७

नन्दहमेव मारयिष्यामि मिति बोधो नृत्वा सं ध्या ह ॥ अधुनेव इति ॥ तदधिष्ठात्री देवता प्रत्यक्षेति एव रक्तं ॥ अभिजिन्नरुत्वं तन्वाद्ने एशिहामिलतीति तयोच्यते ॥ तुलो संक्रमणस्य दिनाष्टके गते तस्मिन्नेव दिने उन्नय एवादात्तुर्धर्पादेमध्य दिने सति सुहृत्तं मावममिति योगो भवति ॥ वेदे बालसिन्नरुत्वे अत्र यत्र सुगुह्यान्ने अभिजिन्नरुत्वे देवानां जय उत्क्रां ॥ स तु निकट एव गतः तदेव मारणीयो भवेदिति ॥ अत्र जय जयत्वात् ॥ अथ वा पापपण इति तस्मिन्निश्रुतेः ॥ अभिजिन्नरुत्वं

अधुनेवोभिति तन्नाम योगो मोहर्त्तिकी ह्यगात् ॥ शिवाय नत्वं सुहृत्तं रामाभुनिलर २७ ॥ इत्यां त्वो विदितं त्वं मुमय मां शिरितः स्वयं विक्रमे मं प्रेह त्वानी कानो धर्हि शर्मणि २८ ॥ इति श्री भागवते ते हापुर एतत्तीयः स्कंधे अष्टादशोऽध्यायः

नात्वं तमुत्कृष्टं ॥ पापेन पणजितत्वात् तस्मात्सोपिगतः सं ध्या च नागत आतो मारणीय इत्यर्थः ॥ सुहृत्तं देवानां नः शिवाय एव दुष्टं दुलरं त्वं सुहृत्तं आभुनिलर मिति तं २७ ॥ नन्दसतीवनादृष्टे विद्यामाने कथं श्रियत इत्याशं का ह ॥ दिष्टोति ॥ यद्यप्येते स्मिन्नवसरे लोभा प्राप्ताः ॥ तेन हायतेनाल्पसजीवना हृष्यति ॥ अल्पमल्पः त्वमेव ह्यतो यस्त्वमेव लोभो र्त्कं दिष्टो आशरितः प्राप्तावान् ॥ यथा त्वं त्वं रोगादिना पक्षमेक एतं हंति ॥ एवं मेव पण्डितिकमिव हंसा मे हत्वा परम सुखे सर्वानेव लोकान् स्थापयेति प्रार्थना ॥ युद्धं मारणं च रोषोपि ॥ २८ ॥ इति श्री भागवत सुबोधि न्योत्तरीय स्कंध विवरण अष्टादशोऽध्यायः ॥

त.सु. १७
२५८

एवस्थितिरेतत्सप्रबोधायेनिरूपिता ॥ प्रत्येकस्य लोकात्पात्रमवक्तुं न ईयते ॥ एकोनविंशो भगवान् कीदृशमिव ह्यसुरासुरा ॥ सु-
एणां हृदयं यद्वदन्ति तद्वदन्ति ॥ एवं ब्रह्मलोकं त्रेकियमात्रेण विभक्तत्वा नारायण्यति न वेति संदेहस्तथा ॥ अवधारयति ॥ अग-
राह्मस्येति चारितवान् ॥ किमयं देवभावात्तद्विषयावर्ति ॥ आहो विदेवमेवेति तन्निश्चित्य तत्तद्विषयकोपलब्धीनां संगीकृतवान् ॥ विर-
मश हे नापि तस्यास्य वाक्यत्वेनिरुक्तं ॥ ॥ विशहो विपरीतः विरं विविधो तोति विरेखः ॥ स्यो विविधिनी तां यो धकारि निमोति ॥
॥ अतो निर्मलीकं आपते हितकारिद्वयं ॥ एवं गुणयुक्तं वचः स्वमित्यवधार्य ब्रह्मलोकीं तन्मत्वा प्रहस्य साधिष्ये हो नो त्यस्य
भावाय वा प्रेक्षा मे मीरं तद्वचः कटाक्षो वा प्रहो ॥ प्रेमार्गं लोपिता देहिः प्रेम सहिता आधिष्ये च प्रेमोत्साहं धिष्ये तोति यो नि-
र्भयत्वं बोधयति ॥ स एति भगवान् नृसुकोरं कृत्वा नो तर्हि तः तस्मिन् लुपे च नो तः प्रवेशित इति बोधयति ॥ एवं पूर्वभावं भगव

ध १

मेव यत् ॥ अवधारयति ॥ स्वनिर्मलीकाम तं वचः ॥ प्रहस्य मेमर्गं मीरं तद्वर्णनं सो प्रहो ॥ १ ततः
स्वपत्नं मुखं तच्छरं तमकुतो भयं जघानो तस्य गदया ह्नावदुष्टमरुतः ॥ श्रीगोपालयनमः
दिष्टा मुक्ता ह्ना न त्वं सर्वसौमना त्रस्य कामनो हरयति ॥ तस्य हियुक्तं नैव्यमिति महती कामना जयच्छुनदिति ॥ अतः प्रभ-
वं तदुभयं संपादयति ॥ तत्र प्रथमं मुद्दे तस्य जयं संपादितवान् ॥ ततः स्वपत्नमिति ॥ पंचभिर्देवस्य यो प्रहस्य इति तस्य भ-
गवत्कृतं कं युद्धमाह ॥ मुद्दे तस्य प्रतीकारे देवधर्मश्च साधकः ॥ सर्वलोकप्रसिद्धिश्च न कानामाशिष्यत्वा ॥ सर्वं व्यापे दृष्टु-
ये जयं त्यज्यमागतः ॥ इति दर्शयति ॥ देवराक्षसद्विरुद्धं तत्त्वमिति ॥ अतो ब्रह्मलोकानं तं स्वपत्नं शुद्धं जघानेति संबोधः ॥ प्राप्तं
मुखं तच्छरं तमिति ॥ मुखं तद्विषयं मुखं ॥ मुखं त्वेन वा ॥ मुखो देव नरति ॥ अतस्त्यमागो ह्नायापुन्यनाथो तस्यापि तद्वेदम-
राक्षसं तमिति ॥ मुखं तद्विषयं मुखं ॥ एवं ततोऽपि निर्भयमिति प्रत्याभावापोक्तं ॥ तस्य तोऽपि तद्विषयं तस्य
वाक्शक्तौ न भवान् ब्रह्मलोकां साधु ज्ञात इति ॥ गदया ह्नावत उच्यते ॥ हृदयं त्वाधीना गोलि ॥

गम.
२५८

ततः प्रतीकारमाह तदास्माकोपोदकी तेन ह्ना भगवत्करादिगतिता ॥ आकाशे न प्रलं प्रायव्युत्पत्तिना अस्मत्तं नृसोपतिता ॥
ननु भिक्तानि नृसोपि मायरेजे ॥ भगवतो देवतां को मोदकीपातः ॥ अत्यदुर्गतिमाह ॥ तदुर्गतिमिति ॥ अदुर्गता देव्याश्चर्यं सिद्धे-
त्यनेनोक्तं ॥ भगवत्करादेव पातश्चाश्चर्यं ततो पिको मोदिकासात्तास्य रूपो देव्या लभेदेव तां वति ॥ सो ह्यस्मद्वदताया ॥
अतोऽस्माच्छर्यं भगवत्करादेव पातमाश्रयं ततोऽपि योऽपि तद्विषयं तद्विषयं ॥ भगवत्कृतं मेवेति दर्शित-
वापि तत्स्य धर्मवृद्धिस्तत्त्वं ॥ अमयादुरो निष्कारणं लोकोऽपि आगच्छतमयहृदः ॥ कृतं यं तदा नृसो भवेत्तया ह्ना भगवत्करा-
साहता तेन गदया विहता भगवत्करात् ॥ विवृणोति तापतं तेन तदुर्गतामिभवात् ॥ २
तदालस्यतीर्थापि न वदाधिनिर्गुणं ॥ मानयत्समर्पधर्मं विषयं तेन प्रकीपयत् ॥ ४ ॥

प्रपन्नदिति अतो धर्मविरुद्धं तेन ॥ सनदेति ॥ तदा को मोदकीपातं तं तं लक्ष्मीं धीमिभगवान् शङ्करादीनां तु शक्यत इति
लोकहृद्यं ज्ञापनसरे विद्यमाने निरुद्धं भगवत्तं न वदधी ॥ ननु तयो को लीकं न वदधी ततो दे ॥ मानयत्समर्पधर्ममिति
॥ संशयनिर्गुणं शत्रुं नरालीय इति धर्मः तं धर्मं परिपालयन् नाराजितवान् ॥ इमं धर्मं भगवत्कृतं तयो धर्ममिति पा-
तस्य धर्मस्य ह्ना ततो भावाय तस्यामीष्टमन्यति ॥ हा विषयं तेन प्रकीपयमिति ॥ विषयं परिहृतं ततोऽपि ॥ अनेन तस्यां त-
त्त्वसिद्धिं ॥ त्वदीमाधोपि जयं प्रतिपादकः ॥ भावं यो ह्नाति तं तमयति ॥ एवं देवस्य जयं विवृणोति ॥ ४ ॥

ਪਸ਼ੂ ੧੯
੨੪੯

लोकांनी जय बुद्धिमाहा गद्याभिनि अपविद्यायां तां नेन पतितायां सत्त्वां ॥ लोकैस्व नृवाहाकारं विनिर्गतं सतिगहाणा त हे तुल्यो
हाहाकारः ॥ मंगवा नपिलोका नु सारितस्य समगोक्तं वा नित्यमा ॥ मानया मास तद्वर्गमिति ॥ तस्या सुपुंरहितं बंधाभावनं रूपं
धर्मं मानया मासः ॥ अपथागवर्गं न गीतुं तो धर्मः फलदायी न वेत्ति ॥ ततः किं तवा विनासा ॥ सुनामं चास्मरद्भिः ॥ सुनामं वि
धुर्न न चकार तत्सत्त्वाभावं ॥ ननु स्मरत्तत्त्वमिदं चावयमं विसृज्य सुखं विनासागमनमिच्छां करोतीत्येव धीमतिः ॥ वि
भुजिति ॥ सहित्सर्वसमर्थः ५ तदा मां वदुः कतिनामिति तस्य नः ॥ हृदये समागतं दग्धमुन्मत्तं तं संसृप्य दृष्ट्वा दृष्ट्वा विनाशवि
लंबेन तद्व्याप्यं धर्म्यं यति ॥ तं व्ययचक्रं क्रितिः ॥ तर्हीनं चक्रप्रकारेण किं एकाकारेण सुदूरं नमपि भगवत्सीलानुहृदये न मानयति ॥
न भगवद्गद्याः पातः ॥ अतो हैमवर्धो धर्म्यं चक्यं स्यात् ॥ न भगवान् एकस्मिन् प्रहृतः ॥ कथं न भगवति ॥ हैमो अमृतदा नृया
लोकां पतिपद्विद्यां हाहाकारं विनिर्गते ॥ मानया मास तद्वर्गं सुनामं चास्मरद्भिः ॥ तं व्ययचक्रं क्रितिः ॥

[illegible]

चित्रमिति॥ इति शृङ्गप्रकाशविरचिते विवाहसूत्रयनिरु
पणं कर्त्तव्यमात् ॥ ६ ॥

विद्या^०[illegible][illegible]

तसु १०
२६०
तैमिः

युद्धमाह॥ अरुणि कालार्द्धावस्य देवस्य यमलहं द्यायामागत इति साधिते विक्रमप्रीतिरहित उक्तं॥ बह्वर्थावकाश
इति प्रणीत इति तत्रैव प्रकृतिता॥ तेनामन हृदयविवर्धने इति विचारं तरेण पियुद्धावशं काव्यावर्जिता॥ संतो हृदयव
र्जितुमाह॥ दहन्ति वेति॥ साविद्यामगदा रूपवदुल्लस्य शिपि वरुणो ज्ञाति इति दहन्ति तत्कं॥ यथा स्निग्ध एव यद्येव
रं दहतीति इवे तत्कं॥ एवं क्रूर दह्या दह्या स्वगदया सहितः आभिमुख्येन गता आतो ह तोसीत्यहनत्॥ अयं दियतः यथा
स्वपित्तमिने हि सीरितिन वा उ चे तन्मियस इति विपरितमिव वरन् आहनत्॥ ननु विपरीतवादे को हे तुल्यवाह हरिभिति
सहिसर्व दुःखहती कथं वा तोषवेत्॥ अथवा॥ अमुधुमानं कथं मारयिष्यसीत्याशं क्वाह आह तोसीत्यहनत् इवे

कालं दृष्टुं कर्मसिं चरणो दहन्ति॥ अभिद्रुत स्वगदया ह तोसीत्यहनत् इति
परासयेन तोषापीभगवान् यज्ञशृङ्गः॥ लीलया मिषतः शशीः प्राहरात्तरं हसं ७

आसमं तात ह तवान सीत्यर्थः॥ मुनिनापि पारणं कृत्या मारयतीति केचित्॥ लुप्त्यर्थत्वे होषि प्राप्नोसीत्यागमदिसर्थः॥
८ एवं तस्य युद्धमुक्तो तस्य प्रतीकारमाह॥ परासयेनेति॥ पञ्चाज्ञतो वामपादः सव्यर्धदुभ्यते॥ तोषदाभगवाल्लीलया
प्राहरत्॥ पादयोः तेन तोषौ पातितवानित्यर्थः साधो इति संबोधनं विश्वासाय॥ साधुमारीत्वा र्धदा तया कृतवानिति स
चित्॥ भगवानिति अवश्यमापराहेण तद्यो करी सामर्थ्यं यज्ञशृङ्ग इति॥ तदर्थं मेवावतार इति अवश्यं प्रतिक्रियाकर
णं लीलयेति पुनः कोषोत्पदानर्थं मिषत इति तस्यालपात्वाय वातरं हसं इति तस्या उक्तं हसं प्रतिक्रियाभावाय ७

एव०
२६०

एवं प्रतीकर्तुं कुर्वन्नेव को धं जनयित्वा वा वापि को धं जनयति आह चेति॥ उक्तवानपि॥ आमुधं यद्वा एतदनुघटल॥ युद्धं
कुलपुत्रार्थमात्रोपवायतत्वेति गीयसि॥ वचनवर्धनस्याभिमानमागच्छं॥ निरभिमानस्य कार्यं पतितस्य प्रहलं॥ निर्लज्जस्य
कार्यं पुन्युद्धकरणं॥ अतस्त्यकार्यं सप्तदशो ज्ञेयं तस्यापीति एवमुक्तैपि को धं वशा तर्थापन्नतासा एवैरेभः तथैव गदया शृ
ं यला उद्यन्मशमनदत्॥ इदं तत्साहित्यं युद्धं प्रथमभावेन १० अस्यापि प्रतीकारमाह॥ एवं तस्य विचारं दहन्तीत्युप

आह वा युधमात्सु दहस्त्विति गीयसि॥ इत्थं कृतस्य ताभ्यां लया उद्यन्मशमनदत्
शं १० सतामापतंतीवीर्यभगवान् स्वमबस्थितः॥ जगता ह तोलया प्राप्नो गतामि
वपन्नगी ११

तितानराज नुवृत्ति पूर्वकं तेन ता कृतमिति आतो मारणं॥ ऐतत्तत्साहित्यवार्भगवान् प्रकाशं तं कृतवानि त्याह॥ सता
मापततीति॥ गतामुपरि पतंतीवीर्यपतिराभादिकमलत्वा यथा पूर्वमेव समग्रा बस्थितः॥ ततः प्राप्नोषीत्येव प्रमाणं तो
गहीलया जगताह॥ उभयोरभिप्राये समर्थं यन्तथाकरणमुपवाद्यति इदं तोन गतामि वपन्नगीमिति॥ पन्नगी हि ग
ओमवाभरणीयः अस्मत्पतिपुत्रादिहीनीति श्रीप्रामायाति॥ गह उलुभसं प्रयागप्रभिति मोदकवती यद्वाति॥ एवं वेगेन स
मागतो मारणार्थं प्रागती कीडार्थं यहीतवानित्यर्थः ११ ॥

न. पु. १०
२६२

ततः स्वामर्धं प्रकृतिं तद्विधाहृत्वा हृत्वा इति देवतायाः गतत्वात् स्वमेव श्रुत्वा हृत्वा अरिणां च केन तस्य कामधर्मं हर्षयुक्तं ॥ हरि रिति
संबंधिना प्रथमोपानोपनीय विधेयः ॥ न ह्येकोनो भारे वा ह्युपेक्षित इति ज्ञापयन्निबद्धं सत्यं हरेरुपेक्षितमित्युक्तं ॥ मगद ह
रुः मुष्टिना प्रहृत्या तं रथीयं त्रिंशं विंशं ॥ प्रतिकूलं तया आगमनं मोहाभावं सूचयति ॥ अथ यथा मुष्टिं स तु को नयेति वाक्यं
तमगदत्समीपे गतस्य कृतार्थं नैव स्यात् ॥ उते मम स्थानं विस्तीर्णमिति सर्वमुष्टिं सर्वं धार्य ॥ विशेषेण लोकाणां बरणाशं ॥ न
नु शस्त्रे हने किमनेन न विव्यतीत्याशं काह प्रहृष्ट एव इति ॥ यक र्वेण हृत्कोयो एषो निमग्नस्य तेन विवाये न ज्ञात इति ॥ ननु को धि
यि क संविवा रस्य न प्रहृतिः तत्राह स इति प्रतीकः ॥ अतो प्रिदेकाद्याभावात् न विवायेत्यति ॥ मुष्टेः साधनत्वात् ॥ कटोरेति ॥
अनेन तस्य प्रहृत्यं स्तुतिः न इति स्तुत्या नैव व्यापयनं अनवधानं वा इत्यर्थं सर्वस्मिन् अपि विवेकीते आमुद्रत्वात् प्रहृत्या त
हृत्कोत्सं श्रुत्वेन क्रुधा परिणहरेः प्रमेयविस्तीर्णमुपेक्षितमित्यतः ॥ प्रहृष्ट एषः सकटोरमुष्टिमानह
प्रहृत्या तं रथीयं तासुरः १५ तेनेत्यमाह कृतं तेन रथीयानां दिश्रुकरः ॥ नार्कपतमना कोपितो ह
रधीयत ॥ अस्य प्रतीकारे किमवशिष्य इति त्रिंशो धानं १५ अमरीकारे सति प्रहारेण किं कृतं १६ तदवधिः १६
मि त्याशं काया माह ॥ तेनेति रुद्र इति संबो धनं विवेकित्वा नाथं ॥ यथा पुत्रेण तादृशं तेषां बाह्विष्यत्वात् ॥ प्रगवानिति
अकिं वि त्कारे हेतुः ॥ अवताररूपे विविधा र्थमांलं मुष्टिं प्रहारेण किं वि न्न श्रुतिः ॥ तत्राद्या दिश्रुकरः अतिकठिनः प्रना
गपि नाकंपता पश्चादि रे हे यु मस्ति को पवे शेनं कं पो भवति ॥ प्रहारस्या धर्मकार्यं कं पः ॥ तत्राप्येकं दे शं ॥ तत्रापि श्वासे न
रे ह च लनवमना कृतं दृष्टिनं साधनं साध्या जननं कं यं संगतं तदंशं क्वाह ॥ स्वनाह त इव धिः ॥ न हिल्ला हा तो ह
लीकं पत्रे ॥ न प्रहारमावहुः (उज्जनं कं) किं तस्य स्य प्रहृत्या च तं प्रकृते पितुं त्यमि त्यर्थः ॥ १६ ॥ श्रीगोपाल येन प्रमः ॥

ली ०

एम.
२६२

एवं तस्य सर्वं युद्धमुक्ता मायिकमाह ॥ अथो ह धेति ॥ प्रकाशं तरेणानां प्रकाशं देवानां मुपास्य लोभायां प्रसन्नं तं ॥ माये स
मुक्तं न हं तो न ह्वा वा नोति श्रुतिः ॥ मगदं नो ह नाथं प्राया निमीलं पराजितः ॥ अन्यदेवं तं कृतं तं न दुयोग मायाया इत्युक्तं ॥ स
वो माया योग प्रायाया अंशः ॥ तस्या अभिगमनासीत्युपेक्षितं तां तत्रापि सर्वं हृत्वा हृत्वा अस्याश्च मायाः प्राणि नोऽऽखरीः ॥ अतै विवाय
विजीनामपि मायोपरं हृत्वा हृत्वा ॥ तत्र स्वस्य सर्वं स्वभोक्तृकायां भगवति कटो यो जयेत् तदा तं प्रहारयत् स्वस्य सर्वं स्वभेदनाश
येदिति तस्य दुर्बल प्रतिपार्श्वार्थं संप्रसार्य तं पर हृत्वा ॥ तर्हि किमिति प्रयुक्तं वा नृत्वा तयोः अनेको माया येन प्रमसाधनमि

अथो ह धाज्ञमायायोग प्राये श्वरे हरे ॥ यो विलोक्य प्रजाः सर्वो मे निरेलो य संयमं १७ प्र
बनु रीय व श्रुं शालमः पोसं मे रयन् दिश्रो निपेतु रीवाणः कृपश प्रहिता इव १८ ॥

तितस्याः स्वरूपं गुणश्च वक्तव्यः ॥ तत्र गुणो नाह ॥ यो विलोकोति ॥ यो माया विलोक्य सर्वो हव प्रजाः ख वधं कया प्रथमो भीताः
पश्चान्न हती इष्टा ॥ अलोप संयमं प्रिदे निरे ॥ जगतः प्रलय एव ज्ञात इति ता तवः १७ मायायाः स्वरूपमहं चतुर्भिः ॥ प्रक
वुरिति ॥ संज्ञायावः अस्त्याः प्रक र्वे बुः नोति स्म ॥ किं पो सवं तमः ऐरय नृपक र्वि तं ॥ तपापो मुष्टिनी ता यथा प्रहो न
धकारे भवति ॥ तसीमै रूपमाह ॥ दिश्रो निपेतु रीवाण इति ॥ सर्वं तपायाणां अपतन् ॥ तेषां प्राणाश्च न कं कावसं तं किं तु
रूपे लो नृगो दिश्यं यत्रेण श्रुं य बलेन यथापतंति ॥ कृपशः प्रहिताः प्राणिनो ह्यतयंति हृदित्यर्थः ॥ एवा माया ता म
सी विविधा ॥ १८ ॥ श्रीगोपाल येन प्रमः ॥

प्राकारः -

त. पु. १७
२६३

एतसीमाह॥ वीरं वृषभगति॥ सूरिः संदिः कृतानद्युगोतिश्चकोभवति॥ अचोधिरेमिनेद्यानामवतरनातिवेदाउक्ताः विस्तृतः तडि
तः सनयितवोगातितामिनीभीसदितिः सात्त्विकैः एतस्य नामसयोईमयो रत्नसहभावः प्राणिगर्भवर्धः॥ नेघानोकार्यमाह॥ वर्षदि
रिति॥ अष्टमत्वातिवर्धतिश्वारीनि॥ श्रयके शासकः एकप्रकाशः भयानकावीभस्ताः विहसृक्सात्त्विकेवलकीभतामिति॥ चकारश्वस्य
विभयानकाभि॥ असहृदारं वारमिति सहजवहापकं १७ सात्त्विकीमाह॥ गिरवदिति॥ नानामुधमुचः खड्गरीमनेकामिश्चायु
धामिमुचं नीतिताकात्माकारकत्वं साधनतोभीति॥ अन्धधितसोधिधनं विश्वासाध्यं भयाभावायैव सात्त्विकतायायाः आधिदैवियस्य
ह दिव्यासहस्रति॥ यातुधाम्यः एकस्य स्वभावतोभयानकाः॥ दिग्गदः सल्लपतः अमंगलाः श्रुतिमयः गृहीतश्रुत्याः साधनतोधा
वीरं वृषभगलकोपैः सविद्युत्सलनधित्ति॥ वर्षदिः श्रयके शासकविराजुआधीनिचासकृत १७ गिरयः प्रस
हश्यं नानामुधमुचोनेध॥ दिवांसोयातुधाम्यः श्रुतिमोमुक्तसूईताः २० बद्धमियं रङ्गाभिः पत्यश्रु
रघकुंजरे॥ आतमाधिभिरुत्तराहिलावाचोतिवेशशाः २१ श्रीमोयालयनमः ॥ ॥
तुकाः मुक्तसूईतामुक्तकेशाः रूपतोभयानकाः॥ २०॥ लौकिकप्रकारेणापिमायायुक्षोयोगिसल्लपमाह॥ बद्धमिरिति॥ ब
द्धमिर्भूरुहोदितिभयकुरसमेदः अयेवक्तव्यः बद्धमिरिति तेषोअवतरनातयोद्गहीताः देव्यवेष्टयोधाः स्वभावतश्चतु
र्विधोसेनामाह॥ पश्यश्चरघकुंजरेरिति॥ पदतयः अश्रुवाएरुध्यागताश्चसेनागाः॥ एवंरुवेतोवमारकत्समुक्तावचनेनापि त
यात्तमाह॥ आतमाधिभिरिति॥ शस्त्रप्राणिभिः सर्वैरेवकुरस्यवावाचोनातः मारयातउवेत्याद्याः॥ तालोविशेषाद्युद्यमाह॥ एम०
हिलाः स्वरूपतोहिसाजनकाः यथाचरुफट्टनीत्याद्याः अतिवेशशाश्चप्राणिघातमंत्ररूपाः येनैवपशवोमार्यते २१ ॥ २६३

एवंचतुर्विधमाया रूपमुक्तातस्याः प्रतीकारमाह प्रादुःकृतायामिति॥ यालुमायानेनविद्वष्टाअपिभगवद्व्याजप्रादुर्गताः तानमा
रिताः यामुप्रादुर्गताः तत्रस्वकीयाअपिमततोध्यमतिवंधायप्रादुर्गताः तदाहृदयर्थमाह॥ आसुरीणाभितिदिशेषेतानाशनंयस्या
पुनस्तामनामसज्जन्तुत्वं॥ सूररीनास्त्वमितिशस्त्ररूपेसूररीनेमंतात्सकंमुदरीनास्त्वमेतत्सिन्धुपश्चात्सूररीनेमंप्रतिप्रवोति
त्यर्थः॥ अनुसादेवतासात्त्विकीतिनतोमार्येदितिअशकं॥ दधिपतिगतेरत्यंतपियस्यसहितंकरिष्यसेवेत्यर्थः त्रिया
द्युक्तः सवन्नयात्मकत्वात्प्रयाविनाशएवयज्ञोत्पत्तिः तस्मिन्तदोदशकमित्यर्थः॥ यत्तस्यपरकृतिसाधनत्वादाहृदयर्थमाह॥

प्रादुःकृतानोमायानामासुरीणांविनाशनं॥ सूररीनास्त्वंग्रभवान्प्रायुंकरदधितंविधात २२
तदादितैः समभवत्सहसाहदिवेषयु॥ स्मरंत्याभर्तुरेदोशलाचासकप्रमुखे २३ ॥

भगवानिति २२ एवंमायायुद्धमुक्तातस्यकामनोशूरयित्वामारणार्थमिहोक्तवतान्तरातस्यसम्पत्सकं दुर्विमित्रंजा
तमित्याह॥ तदिति॥ स्वस्थानस्थितोवाः दितैः तस्थितोनेहदयेकंयोजातः॥ भयकार्यकोराप्रथमंप्रविष्टुंकार्यंवेत्तमाया
मित्तदाजियमेतवतीति तयाचचने॥ वेपथुएहिप्रियशने शर्वमुक्तं पुत्रमरणमेवमदिव्यतीतिवज्ञातवतीतदाह॥ स्मरंत्या
भर्तुरेदशमिति॥ तदाविश्वेश्वरः कुरु इतिकंशपयार्थंस्वत्वाअकस्माद्धर्येकंयोजातं पुत्रनाशनंमदविश्वि तवतीत्यर्थः
किंचत्रिमित्रोतरमधिजातमित्याह॥ लमाहोसकंममुखेवइति॥ इदं पुत्रनाशसकमेवसम्यं दुष्यंतस्योयकंहृदिनाश
कमिति॥ चकारएतदुद्दयंतपेवदतीत्युक्तं २३ ॥

१८-१७-१८
२६४

एवं निमित्तेनाते विनयायामिषायायां सर्वस्मिन्नेव यौ हये प्रतिहते यदि नागजे तदा भगवान्किंचकमीनमारयेदिति
सुबनार्थं तस्य पुनरतिक्रममाह॥ विनयास्ति॥ एवमेवमाय विनयाः स्तोत्रायावत्यः पतिता इति ज्ञापयति॥ इति॥ सर्वसु
खिमारो यथासमागतः नूयश्चापितेषु बलमागमये येन भगवदुपपन्नं नैकं तं वान्धत्वा स्थानी तरे नेव्यामीति तदा स्वस्ती
भगवान्जातः तस्य हलाहिति नूयः बहिरैवावस्थितः तदा तं निकटे स्थितं भगवंतं दृष्टवान्निष्ठाह॥ दृष्टो बल्यमिति २४
तं मुचिषिरेति॥ एवमपिमारयं तं भगवंतं पुनमुचिषिरताम्यत्॥ यथा बालको मातरं पितरं वा॥ दिशो बल्यमिष्टं तमिति
यामारो हेतुः॥ हलं तं माह॥ वज्रसारे इति॥ वज्रपातादपि कटिने॥ उड्डिगान्मारो आवर्त्ययति॥ अथोक्तं इति॥

विनयासु सुमायुः पूयश्चाव्रज्यकेशं॥ हयोपयः रमानो मुंरुदृष्टो बल्यं तं बहिः २४
तं मुचिषिषिति द्योतं वज्रसारे रंधोक्तं॥ करेण कर्णैश्च हन्यथा स्वायुर्महसतिः २५

इदं यजन्ते शानं कर्म वान् भगवंतं स्पृशतीति बहिर्मुखत्वात् मारमिति भावः॥ मारलप्रकारमाह॥ करेण कर्णैश्च हन्य
ति अग्रिमपादः करः सुदृष्टं नेन हनेममुक्तिः स्पृशति किं पाशक्या हनने पुनर्भवश्चः सति च॥ एतद्वधे प्रयोजनमाह॥
यथा त्वाद्युमहसतिरिति दृष्टो हि तेनोत्थायुधसंघटी मिलितवान् दृष्टे पुनः प्राप्ताः॥ अमुथा अतिप्रहं दोलो
काने बाहल्यमाह॥ अतो लोकं रक्षा र्थं देवहितार्थं स एव कस्मिन् र्थं हतवानिति र्थः २५ ॥

एवम
२६४

द्विरा १-

तस्य हिरण्यकृष्णद्वयं नानां तर्तानां स्वरूपमनुवर्णयति॥ स आह त इति॥ विश्वं ज्ञाञ्च ब्रह्म याह त अथ तदिति संबंधः॥ आह
धत्तनुमगवतः॥ न स वधे कउपकारो रत्नोक्त्याह॥ विश्वं ज्ञेति॥ स्वधुर्धत्तस्य वध इत्यर्थः॥ सहिरो गुणोपमासीतः प्र
तिबध्नाति॥ तिर्यस्वद्वयं न च तन्मात्रमिह करणाय न गुरजसः॥ इममेवार्थं हिरण्यकृष्णपादयति॥ तद्व्यापारो ज्ञसः काकी कृ
मत्वात्॥ यद्यपि रज एव ततः यद्यकं तं शृङ्गा त्वेन मारणमपेक्षितं तथापि प्रत्यक्षेण तु न्यत्वात् हनने न मेव तं तत्राह॥ अत्र
न येमि मारो भगवत उदृष्टे न भवतीत्यर्थः॥ परिभ्रमकावै यस्य करेण तदिति अभ्रमतीति॥ उदृष्टे लोचने यस्य॥ अर्धुर्विर्गतेन
चने॥ सहिकेवल एव सरोपि वीजवशात् सत्त्वसहितो विप्रवति॥ सत्त्वेन च उन्नतरोपकारः प्रकृतं च नाशः अमथारजः प्रतिब
लत्वा हतो विश्वसत्त्वात् सवज्ञापरिभ्रमकावत् उदृष्टलोचनः विकी
र्णवाक्छिप्रिरेहो॥ पतत्यथावर्गे दोनुलितो न भवति २६

धत्तत्वात्॥ अतएव प्रथमं रजसो विक्रममाह॥ परिभ्रमकाव इति॥ लोचने तु सत्त्वं वीजनीवै बाहुमयधिधमिति लोचने
इति द्विच चने॥ परिभ्रमणेन वदुधारजसः प्रहृतेः॥ बाहो हीनो विक्रपणं॥ वलीनां अस्मिन् लोचने नाप्रकारो लोचनस्य
बाहवः अग्रयः शिरः हाश्च विकीर्णं प्रेन॥ विकीर्णं त्रिकुशाशक्तिं तिस्रं नविकीर्णं द्रव्यं वेति विक्रमं यातस्य हं सत्त्वाप्रति
ताः॥ अर्धं रूपावप्राणमता इति तस्याग्रं रूपात्वं भक्तत्वं च॥ सोमपालमगता इत्याह॥ असुरपत इति॥ तथा तैः हापकं द्योने
नाह॥ यथानां इति वृत्तेः यथानमत्ता वायुना कमुलितः पततीत्यर्थः २६ ॥ श्रीसोपालयनमः ॥

हनु-१७
२६

मन्तवर्मयति॥ मन्त्रप्रलोहिदिविर्लभति अयं तु भगवता उपसंहृत इति न कुंठं वर्धयत्य॥ कलार्द्रद्युयस्येति॥ मरणात्
प्रयेयमसकलत्वात् अयेयकृत्स्नं॥ अधरस्यलोभस्य हेनविरुद्धता न्नो युषत्तं च परिनिविष्ट कृत्वा न्मरणं तं लोभः॥
अस्य मरणं सर्वदा रिप्तं मन्त्रं न समीचीनमिति शायितुं ब्रह्मसारी नो लोभः॥ फलसकर्मविह कृत्वा तद्विरहणा हेतुता द
शी गतिः प्राप्ता इत्याश्रयं॥ संस्थितिं मन्त्रं विरुद्धकर्म नैवं प्राप्नोतीति कीदृशं नैवं स्याद्व्यतिः॥ फलविह कृतस्य कृति
ईहा लोभनिवृत्तिता २७ न चैतत्फलं तादृशमेवेति शक्यं किं तु परमोक्तं यो गत्ये तत्फलमिह स्यात्॥ यं यो गतिमि
ति यं गतिं तं जित्तयोः यो गते वसमाधिप्राप्य एको तं तव ध्यायति असतः प्राकृतोक्तिं तस्मात्तु यान्मुमुक्षुया॥ अस्य
किं तो शयानं तमकुंठं वर्धय कलार्द्रद्युयस्य रिरुद्धरुहः॥ अज्ञाद्वयीवीर्यशरीरुगता अतो ह्येमां को नुलभे त
संस्थिति २७ यं यो गतिं यो गतिमधिप्राप्य नार हो ध्यायति तिलिगार्द्रस तो मुमुक्षुया तस्यैष देव रूप्यः य रा ह
तो मुकुंठं प्रपश्येत्तु मुमुक्षुसंस्तु २८ एतो तो पायैरावस्य शापाद्या तावस कृतिः॥ पुनः कतिपयैः स्थाने
बह्व्यमानस्य विप्रवृत्तिः मार्गतरस्य रपि चितिता समायो को मुमुक्षुया द्यति तत्र साकाशं गुणः ११ प्रपश्ये ते ह जन्मनि २७
न तत्साधिगतिराधीभक्तानामाश्रय नूनः पारं ते न ह तः अयं सुखधर्मनिष्ठ इत्याहुः हेत्यर्थ इति॥ किंच प्रमृता काले शान्त
लस्य तो मुमुक्षुपश्यन् तं मुमुक्षुस्तं तांस् तिमिव स्य कवानित्यर्थः॥ ब्रह्मादेवान् प्रमति तस्य फलमाहं ह्यश्रयमिति २८ एवं
प्रमि मरणात् जन्मोत्तर संवर्धयति च विस्मये न विस्मिमान् मत्स्याह एतावति॥ तो प्रवृत्ती अपैस वया र्यो इति स्वक
नाश्रयं॥ एवं भावे हेतुमाह शापाद्या तावस कृतिमिति तर्हि कदापि स्मरण्या को रूप्यमाह पुनः कतिपयैरिति॥ अ

क
नेन प्रवृत्तं नैवेति धर्मवदवयवकुर्वन् ॥
मरणोदये यावत् २७
सम
२६

एवं तत्सुखान्न भवतः अन्नं वगाद्या माहात्म्यमवगत्य न्तं मंति॥ न मोनमप्रति आर्यो वीरा एकं भगवतः कार्यं बहूनि फलानि
साधयतीति भगवतो बद्धकोर्धिरूपयति॥ तत्र धर्मस्य चार्थं हा विनीतानि रूप्यते॥ अस्य कदाचिच्छिन्नं च नयः काः के वा
विदा विष्णोर्नामवैति॥ अत्र तु सर्वं वा विनीतं भवति तदाहुः॥ अद्वित्यं यज्ञं तं तव इति॥ अविना यज्ञं तं तवः यज्ञं स्याः तं
पोमवान् किंच रक्षाणे भगवतो धर्मं तं वाः साक्षाद्दिशो कारणात् तद्व्यनेन रूपेण विदुमिह स्यात्॥ ध्यायत्यर्थं ही तो अमलस्य
त्वमूर्तिर्विन् अमलं गुणोत्तमं संबद्धं॥ धर्मो न्नामिदं विनिवर्ति तस्याह दिष्टाह तो यमिति परमापेनायं ह तः॥ धर्मो हि
भाष्यं धर्मस्य पोषकं॥ एतद्वै धर्मो रूपाधी जगमाह जगतामहं नृद इति अहमर्धं देवक्रियाप्यनेन सिद्धं स्यात्॥ तस्या
रभस्त्विति॥ वयं देवाः ईशो तिस्रो धर्मं सर्वं वसामर्धं बोधकं॥ एकस्यैव सा प्रमस्य तद्याल बोधनं वा विद्वताः सुखिताः हि
देवाः कुः न मोनमस्ति विलयत्तं तव वेष्मि तो ह्य तो मलसत्त्वमूर्त्यै॥ दिष्टाह तो यं जगतामहं
नृदस्त्वस्याहं भक्त्या वयमीशानिर्हताः ३० निवेद्यत एव हि रक्षाप्यस्य अद्विकर्म सदा दधि
त्वा रिरदिष्टकः जगामलोक्तं प्रवर्तितां तं सर्वं समीक्षितः पुष्करविष्ट एहिभिः ३१
रापकशिपोर्यै कृत्वा तावान् उपस्थितः तदाशाह ३० एवं गवान् वगारं कृत्वा तं दुपसं हारं ववकारे स्याह एवमिति
असत्प्रविकर्म हि रक्षाप्यस्य सत्प्रवर्तितामाराधित्वा तं लोकां जगामेति संबधः॥ असत्प्रविकर्ममिति तं ही दोषो मारो
हेतुः॥ हरि रिति तस्य तयां करोत्यर्थो महेतुः॥ आदिष्टक इति शीघ्रं गतिं भावे हेतुः॥ आदिष्टं च लोकोक्तिपरं तेन त
स्योद्यामादः॥ त्वमिह वारणकं॥ यद्यप्यपि स्थितिः कीर्तिजनिका भवति तथापि अखेडि तो सत्वो लोके कुंठं दारुणः एव
यत्तत्समाहर्ष हेतवो न कदाचिदपि खेडि तां भवति इति॥ अतः तत्कार्यं समीक्षं स्यति॥ पुष्करविष्ट एहिभिः कर्मलासन

३१
वसादिभिः सम्यक् सुतः ३१

त. सु. १०
२६७

एवमनेकार्थप्रतिपादकं चरित्रमुक्तायेनांशेनाबह्व्योतत्वं तैरूपं कीर्तयन्मननफलरूपसमर्थयति॥ तमिति॥ वैद्य
यिकमुखाद्यधिकतुल्यसाधकानियवसाधनानि फलबालीकिंकमहत्॥ समुखाद्यधः सुखिनेवाधमिदुःखकः॥ त
नातिप्रसंगनिवारणाय विशेषणमाह॥ रुमुभिरिति॥ अवकैः कायवाध्युनेभिः नवकं गुरुनिवकमभरतीति॥ अ
यमपि तेषां साधकिकीर्धर्मः न तांशुकः साधनभूतः॥ एतादृशमार्गानुरेपि भवतीति तद्व्याख्यामाह॥ अनेन शरणे

तमुखाद्यधमरुमिरनशरणेर्धमिः कृतः कोनसेवेतदुपेयधमसाधुभिः ३६ ॥

रिति॥ न विद्यते अन्तराण्येषां॥ अनेन शरणगतौ तस्मात्स्वस्यायुक्तः॥ अशरणश्च नति संतीत्यर्थमगवत्करणः
नभिः साधारणैः प्रमुने॥ अभिमानाभावाय मरुतोपयोगिद्विदेकाय सोक्तं न शरित् जनकत्वात् तयोमिवात्पात
कत्वात् पूर्वमनेन विरोधोपकारेण त्वायोगवत्कृतं ज्ञानातिप्रसक्तौ नानसेवेत॥ अकृतं हस्तुन सेवेत॥ तत्र भगव
दुणा एव हेतवः स्यात्॥ दुःखेऽधमिति॥ अमया पादिकमजनीयः स्यात्॥ न हि तेन भजंतीति किमु भगवानेव दुःखेऽधमः
उः त्वेनाप्याधमिदुमशक्यः असाधकः शिष्टोऽप्येते ३६ ॥

एम. ०
२६७

एवंमनसमर्थनमुक्ता अलीकिकफलमाह॥ यो वै हिरेणाकृत इति ह्यभ्या॥ पापनिवर्तकं फलजनकं च॥ तत्र प्रथमं पाप
निवर्तकत्वमाह॥ हिरेणाकृतमिति॥ अस्यापि हिरेणाकृतस्योत्तरात् साधकः श्रोतव्यो न स्यात्॥ मरुदुत्तमिति मता
तरिष्यं॥ वधस्याहितरूपत्वात् वामहानुतोभवतीति॥ महत्त्वं श्रोतृणां मयुपकारसाधकत्वात्॥ तथापि श्रोतव्यमायी हेतु
माह॥ विकीर्तितमिति॥ विशेषेण कीर्तितं यंत्रमगवतो मुकुलीत्याहितं तस्य साधनं त्वं धेनोऽपि तस्मात् तयोत्वं॥ कारणं पापनिवर्तकत्वं
श्रृङ्ग एतन्न इति यथा र्थस्यार्थचतुष्पाकरणं युक्तमित्येकं कुरुः शालुरुत्तादुरितस्यामेन त्रयाणां फलमाह॥ श्रृणोति

यो वै हिरेणाकृतं वधं महादुर्तं विकीर्तितं कारणं श्रृङ्ग एतन्नः श्रृणोति
गायत्यनुमोदते ज्ञासाविमुच्यते ब्रह्मवधार्थं हि ज्ञाः ३७ ॥

गायत्यनुमोदत इति॥ अवलोक्यं गानं शास्त्ररूपं॥ मुखस्य तत्र वदकारणत्वात् तस्याः प्रायश्चित्तत्वमर्थक्याह॥ गायतीति॥
अनुमोदते तादृशेयदुर्भयमितीह कीर्तयमाणलोत्ररूपमिति केचित्॥ अजंसेति॥ सर्वत्र सर्वभावेन श्रवणे॥ अर्थतः
गाययतिः शब्दतश्च॥ कीर्तनेऽपि एतज्जयं हेतुमावच्छ॥ अनुमोदयमपि हेतुमावात् तदावधमात्रदोषादिमुच्यते॥ म
धानपरं न विद्यतीत्याह॥ ब्रह्मवधार्थमिति॥ हिजा इति ज्ञानार्थमुक्तं॥ ज्ञानेन तत्त्वमस्यापि भवतीति ज्ञातव्यं॥ यत्तत्त्वं
धातुद्वित्तं सैव भवतीति वा ३७ ॥

त.सु.२०
२६७

सर्गेषु श्रद्धा इहाः॥ तेषां पिशाचमेवावक्तव्यमिति निश्चयः॥ अभिप्रेतं न तस्यापि तेषां देवस्य योऽनते॥ प्रश्न द्वयं तु कुरुते शोक
कः प्रकृतं महान्॥ विसर्गविषयं तादृशं कानां तु तथापरं॥ एकं न पंचमिच्छेत् प्रकृतं॥ मोहिमेदकः॥ परीक्षु कयो रविविगो
ने बहुरपते॥ सुत एव ततो वक्रानुत्पात्तवान् प्रश्नं १८ तत्र शोकः सर्गः सविशेषः श्रुतं तद्विषयं दृष्टं॥ मन्त्रं त्रि
ष्टुतिं॥ पूर्वानुवादं सर्वं हि प्रष्टव्यं विरचनादुबधः उपोद्घातश्च तिनसहस्रं कृत्वा वदत्यतः भूमिश्च मनोरंजितमाह
तेति मनोरंजकं चरित्रं दृष्टं॥ प्रकर्मणोऽप्येता प्रतिष्ठा सर्वेषां जीवानामियमेव प्रतिष्ठेति देहस्य तन्मूलकत्वात् तदर्थमेवोक्तं
तेति स एव तां प्रतिष्ठां स्थितः प्रतिष्ठो प्राप्तः सर्वं करोतीति कृतिप्रश्नावसरः शुकादिभिर्देहोक्तमिति तत्तावक्तव्यमिति
ज्ञापनार्थं सौतश्च तिसंबोधनं देहस्य तुल्यकथा कथनं तस्य कुलपरंपरागतौ धर्मः॥ मनोः सद्यावत्प्रकृत्यावत्प्रत्ययं भुव
दति परं मनुरिति धर्मप्रवर्तकत्वात् तान्मायाकारेण ब्रह्मणोद्धारं द्वयमेव कृतं प्रनः शरीरं च॥ यद्यपि पिशाच एव न
न सश्च ताताः तेषां वजनकाः स्युः तदा न गतं ह्ये विध्वंस्य हरिति विशेषः प्रश्नः॥ का मध्यतिष्ठत्वा एणीति अव
रजन्मनो मनोः सकाशाद्वाचीनजनमुक्तानां १ श्रीरुह्याय नमः श्रीएवावल्लभाय नमः ॥

राम ०
२६७

एवं मनो धर्मात्मनः कार्य एवास्त्याये कृयापि विद्वान्कर्तृत्वात् तन्मूलमेव तत्तावक्तव्यमिति अभिप्रायेण तेन सर्वथा दृष्टं
भविष्यतीत्यर्थं प्रमाणमाह विभिः॥ कृतेति॥ लोचपन्निकर्तृत्वात् तस्य मूले निरूप्यते॥ उक्तं च प्रश्नकर्तृत्वं सोपपन्निकमाह
१ प्रथमं विद्वत्सम्भागवतं त्वं निरूपयति॥ यत्संविधाएव तत्कर्तृतेति समहाभागवतौ भवति॥ विद्वत्सम्भागवतं त्वं निरूप्यते
तत्तीर्तं तदाह॥ कृतामहाभागवतं इति॥ कृतामहाभागवतं तत्कर्तृत्वात् एतरेण तस्यैव युधिष्ठिरं प्रतिभागवतं तत्तत्तु
परिचयं स्वयं युष्मत्तरुणः सकामः सन्निधौ स्थितः॥ नित्यं स्थितोऽपि मनसा विकारं यो न गच्छति १ स्थितः सर्वांगसं तृष्टः
सर्वो भूराभूविता आ प्राप्त को मास्ती प्राप्य सा भिलाषा अपि स्वयं स्वकीया सुतया नाम सुतमासीत् युधिष्ठिरं कुञ्जवितं पंचाभि

कृतामहाभागवतं कृत्वा सैकोतिकः सुहृत् यत्संज्ञाप्रतं कृत्वा सापत्यमघवानिति २॥

मध्यविद्येत्येत्यभिधाएव तं तु तत् १ कृतामहाभागवतीति तस्य महाभागवतं तत् १ इष्टप्रकारेणापि महाभागवतं तत्माह॥
कृत्वा सैकोतिक इति एकोतिरितिः ऐकोतिकः॥ सांभिकार्थप्रसंगानां तथा त्वेपि योऽहः॥ यः केवलं हरेरर्थे सर्वथा युक्तं
वान् स तः॥ प्रसंगादपि न त्वाद्ये महाभागवतं तुल्यः किंच सुहृत् सुहृत् इत्ययं स॥ अयं पिशाचालज न संतीति लोसर्ग
को पिशाचो नास्तीत्याह॥ यत्संज्ञाप्रतः पितृसमाभवति तन्नात्वा मेकता तामाभित्यायेन॥ तत्पुनः स्वपुत्र
एवेति॥ पूर्वपरापेक्षा परित्यागेन भगवद्देवमुत्पन्नं तत्तात्पर्यं तु यो धनादि सति तस्य कृतान्तर्यः॥ बलुतः कृत्वा
अपुनः न पितृप्रतिष्ठापितं तथा भगवद्देही कृतं तपोऽवधिरेधात् अथवा नृतिशब्दः प्रकारवाची संभवा नवाची वा २॥

सा ११ त २

[illegible]

देवताः प्रभयादीन् यथाऽपि प्रमुखतोऽसृजत तैरारिष्वदेव यतो विस्मृतो प्रभामहः २२
देवो देवान् सृजतः सृजति स्म तिलोपान् ॥ त एनं लोपत यथा म्रियुना याभिपोहिरे २३
ततो ह स नृसभगवान् सुरैर्निरपत्रये ॥ अन्वीयमानं लरसाकुलीं पीतं पृथगत २४
ततो ह स नृसभगवान् सुरैर्निरपत्रये ॥ अन्वीयमानं लरसाकुलीं पीतं पृथगत २४

[illegible]

अथमेतत् ४

सम०
२७४

सगद्धेकुङ्कतः यवभगवानाधिष्ठायाल्लसाह सत्पञ्चमेति लोकिकोपायेनेतेहीताभिव्यक्तिः॥ अनेनिकलूपायोगे
वतएवमेवतीतिराधितुमाह नरदमिति बरहिसलोकिकपदार्थाप्रुपायालेबालोनेकेरुपाधिरूपपाडतिमाहअथ
माह प्रपञ्चार्तिरुपिति देवाअधिगताइतेवामाधिगताइतिरहेदेवमाह प्रपञ्चेति यतोहीतमाहअनेनानाप्रमुपाय
मेवकुङ्कमधिष्ठास्यितः॥ सदासुमुपायति भक्तानाप्रमुपायति लोकिकपदार्थाप्रुपायालेबालोनेकेरुपाधिरूपपाडतिमाहअथ
मेवकुङ्कमधिष्ठास्यितः॥ प्रकृतेरुपसिद्धानेरुपमेवनेताओताप्रति पीएणिकाल्लीलाः २५ एवंभवेतंगताअमुने

सउपत्रयवरदंष्ट्रपन्नार्तिहरं हि अनुग्रहायभक्तानामनुलुपात्मदर्शनं २५ पा
हिमांशुपरात्मस्तेप्रब्रह्मणेनाहंनं प्रजाः ॥ तादृमायप्रितुं पाउपाक्रामंतिमां प्रभी २६

पीडितात्वात्तोत्रनमस्कारादिकमनुत्वेवविहापनामेवाह॥पाशोति॥तत्रमेवोपाह्वयमाश्रयं तत्रैवत्युत्पादनाः प्रजाः मा मेव
यन्निवृत्तपाशं मेति अन्तर्पाशोतिरिति संशयः पालनसामर्थ्यमप्रमेयत्वे तत्रैव तत्कल्पनं संशयः यतः खं परमात्मा परमश्चासावा
त्माचेति नियामकभूतआत्मा अतएवत्यहं प्रेरितः एतेष्वेवंविधाकृत्यस्येतरतिभवादेवजागतिनाहं अतोहो ह्यहमाधानम
पित्यत्वेयकत्वात्प्रतिरोधाविहापना निरुदेवातिकमलोपायतइतिहोह्यहमाधानं तत्रसामर्थ्यात्पकंयमोदिति २६ ॥

कार्य -

न.मु.२०
२७८

तामसीरस्मिमाह॥स्वहेति॥नंदआलस्यनिद्रातयाभूतानिपिशाचोश्चासजत॥नचेषाष्टिरतावतीकिंनयिकाप्यस्तीतिज्ञापयितुं
स्वहेति॥प्रत्ययः दृशोमीलनंचआलस्यनिद्रायामवीतरकारण॥सद्याः पिशाचाः दिवासहोमुक्तकेशाश्चतानमंगलानह
ष्टादशावमीलनयः॥निमीलनेनउन्मादोमगलउत्पन्नइतिनुद्धयंचत्यक्तं ४० तत्रैकस्याविनियोगमाह नमृकुरिति भूतपिशा
चासवतोत्रय क्रूः॥विशेषेणसद्यस्वहेतियोगेनपूर्ववद्गूढलक्षणमपिस्वतंत्रं विस्मयात्कान्तोयोंदोर्ध्वरूपस्यामाह जंभएण

सद्यभूतपिशाचोश्चभगवानात्मतंदिणदिक्कासलोमुक्तकेशान्ववीरूपचामीलनयदृष्टो ४०
नमृकुरादिसंज्ञांतांजंभएणत्वात्तनुं प्रभा४ निद्रांमिंदियविल्लेरीययाभूतेषुदृश्यते ४१

व्यामिति॥आलस्यनिद्रायादिसमागतयोर्जंभभवतीति असमीचीनायाअपिग्रहणेहेतुः॥प्रमेरिति द्वितीयोर्ध्वसं
दिग्धामिसमीलनरूपयतिनिद्रामिति निद्रासवतुर्द्वितीया॥ध्वीनुजंभएणव्या॥तस्यारेवताकुरायादिद्रायाः कार्यद्वाए
लरूपंनिरूपयति॥इंद्रियविल्लेरीययाभूतेषुदृश्यतइति॥निद्रयादिइंद्रियाणिस्वर्वाणिनीलाविभवंतिसर्वंतिच॥निद्र
यातयैवाधिरैविकयाचक्रुःस्वादादिकमपिभवति अतस्त्रिविधमपिकार्येइंद्रियविल्लेरीशहेनोअते ४१ ॥

राम.
२७८

तोयेग्रहीतंवतलानाह॥येनोच्छिद्यमिति सगशास्वत्कारलरूपंयेनलघुहीतेत्यर्थाडुक्तंभवति॥अन्यथाविरूपणवेद्यध्मीयते
॥तेषामुन्मादसंज्ञाकार्यमातेसाशंकाह येनकारणेनउच्छिद्यान्भोजनादिनामलोसमीदिनावाउच्छिद्याभवतितीक्ष्णधर्मयं
ति तत्रैवकारणेनतंगणमुन्मादंप्रचरुते॥उक्तोमादोयस्येति॥उन्मादासवत्स्यनवहितावधर्मयंति अतस्त्रंगणमुन्मादंप्र
चरुते॥यद्वा॥भूतपिशाचासवतंभएणव्यामिद्रीचरुहीतवर्तते॥निद्रयाद्वितीययातन्वाउत्पादितंचगर्भधर्मैणार्थकराति
नमृहीतवतः तद्यासतिलगणःपिशाचमध्यसोतर्भूतोत्प्रेयः॥धर्मयंतिपिशाचाश्चाचरुतेअभिहाः एजसीरस्मिमाह उ
नमृहीतवतः इदुर्ज्ञःशरीरशक्तिविशेषावकी॥इंद्रियार्णविक्षयग्रहणासामर्थ्यविशेषसंपादिकात्मातनिद्राशक्तिःविचा

येनोच्छिद्यान्धर्मयंतिनमुन्मादंप्रचरुते उजैस्वतंमयमानआत्मानंभगवानजः
साध्यान्गणान्पितृगणान्परैरुत्पासजतंप्रभुः ४२ ॥ श्रीमोपालयनमः

रकारणवृत्तावाडुर्ज्ञःशहेनोअते॥रूपमियासामिदृदिकधीनुशक्तिःइदृशहेनोअते॥अतएवरेखाच्छिदनेरतेकाशेरेवेतोर्जि
ति॥हतेशक्तीभगतवएवजीवेअविभनसतिशुचपतिक्षिते॥ऊर्वाअन्नाद्यंरधिः अवेदिबरइतिच॥इवेप्राणायडुर्ज्ञपानाये
तिच यलुऊर्मुक्तःसऊर्जिबान्॥यदेवंब्रह्मणोभिमानोज्ञातः॥भगवानितिसुलसंबंधज्ञापकः॥अत्रइत्यभिमानेहेतुः॥अमया
भगवानुसर्वरूपोनात्मानंयथाभिमन्यते तदापरेरुत्पाभावेन॥साध्यान्गणान्पितृगणोत्पासजतः॥अइश्वर्यंयरेरुत्पा
नएवसाध्याअतिरिक्तभाणिनोज्ञातः॥पितरश्चमुमुक्षुभाणिनः परेरुत्पाणिनश्चकीकाइतिश्रुते॥अतउभयैवोच्छिरइत्येव
ता॥तद्यासहोसामर्थ्यप्रभुरिति॥४२ ॥

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

तु-सु २१
२८१

अनुद्य प्रश्नमाह ॥ तस्याप्रति ॥ तस्यमहायोगिताबीजावापयोगमतिबंध्यक इति तादृशस्यापि बद्धपयजनकत्वमाश्रयमिति मन्त्रः ॥
सापि योगलक्षणमुक्ता ॥ अविश्वरूपसुकोयोगाधिवातेन वतीति क ईमस्य बुद्धिः को योगः तस्याल्लक्षणमिति संति योगसूत्रे सेतस्य
ति ॥ अत उपयोगसंग्रहविश्वरूपता तस्य ॥ महायोगितावर्गपिनकाचितरुतिरिति चेन्नियमेन तस्मात्ति धावी र्मसंस्ति ॥ सं
ख्यायोगकारविशेषे वप्रश्नः ॥ उत्तरे हेतुः ॥ शुद्धवदति ॥ श्रीभूतिरुवे ॥ वरेति धर्ममा ॥ अवशिष्टयोगविश्वरूपमाह ॥ हवि
य इति ॥ हविर्ज्ञानसर्व इति पूर्वकमेवैरिति ॥ ब्रह्मप्रतिस्वीक्य परितोने ॥ इत्थं नृणां यावपिति ॥ भूतानीति तत्कत्वमाहुना नाविद्योय

न्यस्यवैमहायोगीमुक्तायोगीगलरूपैः सप्तज्ञोक्तिधारी र्थतन्मेषुश्रूयवेवद ॥ ४ ॥
रुचि योगभगवान् ब्रह्मसूत्रोवाब्रह्मणः सुतः ॥ यथासप्तज्ञोक्तानिलश्रुभायीवमाननी ॥
५ प्रवेद्यः प्रज्ञा ॥ स्वज्ञोभगवान् ईमो ब्रह्मलोहितः ॥ सरस्वती तपलेपे स हलात्ममा

निःसृचिमा ॥ मानवीप्रितिमो पुत्री भायीलेन ह्यचकाह द्रसलान्माता ५ सर्वकर्मेस्येवोपयोगादरेव हत्याः सकाशत
स्वधियाह च दुर्भिरध्यायेः प्रज्ञाः सुतेति ॥ साधने च विवाहस्य स्थिद्विधिविभूतः ॥ विसर्गसर्ववत्तु लोभमीरावुपयोगिनी ॥ सविद्विगमयेतः २
निरुपणेति सर्वोत्सवसर्गार्थमेव १ ब्रह्माभगवद्व्यपः क ईमोपि भगवद्व्यपः ॥ अतः सकर्मवत्तु लोभमीरावुपयोगिनी ॥ सविद्विगमयेतः २
स्वतुल्यत्वात् ॥ स्वयं प्रयोगिनी हि ब्रह्मदेव्या सरलतीतस्यास्तीरेदशवर्षस हत्यादिध्यानातिपलेपे एताव तावत्तु युगा
नामाहतिनीता ॥ स्वतंत्रब्रह्मस्यार्थमविह हस्यवर्षमात्रतपः इह तु ततोप्यधिकमिति तत्र हेतुवत्पति ६
देशपुनः ॥

सर्वविगमयेतः २
एम-
२८१

न केवलं तपसा भगवान्परिपुष्यति किं तु भक्त्या भगवद्भजनमाह ॥ तत इति समाधौ भगवानाविर्भावितः तत्र क्रियायोगः परिचर्यी
अतः समाधियुक्तेन क्रियायोगेनैककर्म ॥ एवं परिचर्यमात्मकप्रपेदे ॥ ततो जननं त्के शनिवृत्तिर्जननीयात्तुल्यरहा ह हरिभि
तः प्रेमभक्तिः तस्यासिंघवेदे भगवान्वातया कृत्वा प्रपन्नानीवरदाताज्ञातः शश्वेदातार ७ ततो भगवत्साक्षात्कारज्ञातः
रहाह तावदिति ॥ तावताकालेन प्रसन्नः प्रेमाभा प्रपन्नवरदाता र्थावदुत्सवैतमनः पूर्णसिंहायान्नज्ञाता तन्मध्य एव भगवान्ब्रह्म
कोज्ञात इत्यर्थः ॥ दिने देवकारुण्यतपुग इति सहस्रस्यपुगेतपः कर्तुमुपविष्टः स तेन पसामुकीतः करणीज्ञातः ॥ ततस्तेनायो

ततः समाधियुक्तेन क्रियायोगेन कर्ममः ॥ सप्रपेदे हरिं भक्त्या प्रपन्नवरदाशुर्व ७ ॥
तावत्समो भगवान्पुष्करकूः कूते युगे दृशीयामास तैरुतः शार्द ब्रह्मसंरधध ७ ॥

योगक्षोज्ञातः तपस्त्वनुवर्तत सवसर्वज्ञः ॥ ततो भगवदाविर्भावः ॥ ततो ह्यपरिचर्यी ॥ ततः प्रेमकलौ ॥ तत्र चेदाविर्भाव
प्रामुष्यात् ॥ ततः कलावृत्त्यास्यिरसंगताम्यात् ॥ ततो जातेपि त्के प्रपन्नानीवरदातेति तदनाशार्थं कृत्युपे प्रादुर्भूतो जा
तः ॥ तत्र तु न मिलं ब इति द्योतिते ॥ तावदिति ॥ पुष्करकू इति दृष्टी बोधाय न जनकः ॥ शार्द ब्रह्मसंरधे देन विव्यादि त्के रोमय
वेदपुरुषो भगवान्नामदुपपद्ये ॥ तावदाविर्भूतसंरधे र्थाभासः ॥ कृत्तरिसिंघो धनमतेः पु एतत्तु प्रकोर एव भगवत्पविर्
नतीति भगवत्पुरुषविशेषे संदेहाभावा योक्तं ॥ यद्यपि तदतीदृशमेव तथापि भगवानेव दर्शयामास ॥ नहि भगवतोः शब्दो
किंचित्तरूपमेव बहिरनेकधा कृतं तवतः ॥

रा. मु. २

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

तसु २१
२८४

यवमुणरोषानुज्ञात्वापिगसंनरणावात् उद्धतकामसप्रतीकापनावाञ्छात्माद्यमपिभगवत्तंसवप्रार्थयति॥ तथेति॥
सचाहमिति॥ज्ञात्वापिप्रकृष्टकामः अतएवपरिवोदुकाप्रःस्वयोगबलेनकाभिनीर्निघनभोगकार्जनवातयोत्पादितः
ब्रह्मणः कार्यप्रयोजनकाः भवेयुः हीनालेतं व्याहृत्यर्थाद्वा॥ समानशीलाभिति॥ समानशीलं यस्याः॥ तदाश्रीमपत्यं भू-
वति॥ अनेनभगवतासरांनेदेनैवसाभिर्निताभवतीतिज्ञापितं॥ किंचनकेवलं कामाद्यैः किंनुधर्मोदयोप्येक्येने अ-

तथासचाहपरिवोदुकाप्रः समानशीलां गृहमेधिधुं उपे-
यित्वा मूलमशेषमूलं उदरायः कामदुघोकिपस्य १५

नोयेगृहमेधिनः गृहस्थितनुभूयः धर्मार्थकामपराः त्रैधाधेनुं॥ धर्मादिरोम्नीतादृशीपरिवोदुकाप्रः॥ त्रैकामदुघा-
प्रिपस्यमूलमुपेयितवान्॥ कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥ यावतीशक्तिः कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥ यावतीशक्तिः कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥ यावतीशक्तिः कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥
किंभूतं ब्रह्मणः विदुष्येयुततोपिविदित्वा॥ अशेषमूलमिति॥ नहि कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥ नहि कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥ नहि कस्यहृत्स्वमूलगतः सर्वमाप्नोति॥
रानुसमयोबाभवति॥ ननुचित्तमुद्धिं मार्गयसेपादयवाकिमयेत्याशंकोह॥ उदराययति॥ अतः करणमु-
द्भावावातनसपरुः क्षिति॥ यथाभवसिंधुयोतः तथोक्तस्यहृत्स्वमूलगतः॥ अतोभायोर्धमपन्नं नयुक्तमितिभावात्॥

एम०
२८४

१५

म/सिनी २-

ननुतुः करणमुद्धिरेववः कथंनप्राप्येतैर्किंकामपूरणेनेत्याशंकोह॥ प्रजापतेरिति नकेवलं कामः किंनुपितुहृहा
चसर्वैष्यदः त्वत्पुत्रः अतएवमप्रजापतिः तस्यवचसालोकापिपुत्रावाप्तवतवान्॥ यथाप्राप्तवासिनीप्राप्ताधिप-
तिरेवमहाएतः॥ लोकोनोब्रह्मवाक्यमुल्लेखनीयमित्याह तैवचक्षतेत्याश्रयसर्वलोकः कामहोतुबद्धः॥ कृणव-
यमपाकृत्यममोहोद्वेगवशेयते॥ ज्ञायमानोवेद्वास्तुतः विमर्शकान्नाज्ञातः इतिच सर्वविधानिभ्रुतिल्लिखितवाक्यानि॥

प्रजापतेस्तेवचसाधीशतंत्यालोकः किलार्थकामहोतुबद्धः॥
अहंचलोकांनुगतोवहामिबल्लिचभुक्तानिमिथार्थानुभं १६

कामपराणि॥ अतः सकामश्चेत्यधुकार्यातपतेरेव॥ अतोहेअधीशअनुल्लेख्यामप्राप्यः सर्वैष्वलोकः कामहोतु-
उवइएव॥ सर्वसामागतः कामहोतस्यस्वणत्रयापाकरणैर्नैवमित्कत्वास्तस्यलोकत्वाभावेपिसकामत्वंलोकानु-
गतत्वंचवनेतइत्याह॥ अहंचेति॥ हेभुक्तः॥ तेचबल्लिब्रह्मि इमधिकं॥ अतोहमपियतः अतस्त्रितयकार्या-
धैमहृत्स्वोदेतिभावात्॥ भुक्तैस्तेसोधनातनसंसारकृतः कश्चनलेशो नविष्यतीतिस्त्वितं ॥ १६

१८. २७
२८५

एवं लोका नुसारिणो लोका मन्त्रा मन्त्रा नैरुपयुज्यन्तः कानि रूपाणि तु तेषां धर्ममाह ॥ लोकोच्छेति ॥ युः स्वाभगवद्वत्तादि धर्माभ
वंति ॥ प्रथमतो लोका न्यूनंति ॥ तदनु ते चरणतयत्रमाश्रिता भवन्ति ॥ निरंतरं च तादृशः सह तत्राभगवद्वत्तादि धर्माभ
हीना प्रस्मरन्ति भवति ॥ यद्येतन्मध्यै एकमपि यस्य नूनं भवेत्तस्य वै प्रबो मुह्य ॥ यथा लोका समकृया एव मे भगवद्वत्ता अपिलो
कानुगताश्चेत्सकृया एव ॥ लोकापे कृया ये ते विशे यतस्तत्कृया एव न ह तुमाह ॥ पशुमिति ॥ अंधश्चेत्कुपे पतनियुक्तमेतत् ॥
च कृष्णोश्चेत्सततिसमहानं धरति तेय ॥ पञ्चाक्षर एषा रणगताः ॥ आतपत्रग्रहणात् ॥ इहानी शिवभगवान्यस्य प्रसन्नो भवति

लोकोच्छे लोका नुगता नृपशृंश्च हित्वा श्रिता ले चरणा तपत्रं परस्परं
त्वमुपावादी धुषी मुष्य निर्यापित रेह धर्माः १७ ॥ ॥

तथा सति शरणगतश्चेत्समुल्लोभवति स तद्वंगुणकथने रत्नाभिनी वनस्यात् अभिमानश्चास्ति ॥ समानाः चेत्परस्परं वदे
युः ॥ तत्रापि त्वमुपावादी वहीयता ॥ तादृशबाहुसमुद्भवमप्यनादि कोटं तयदृष्टं तेन कृत्वा तिन संनिः शोर्वापिताश्चेत्
कृमियासादृश्यः ॥ तद्वभगवद्वत्ताः चेत्कृष्णान्ते पीयमा नरेह धर्मरहितान् भवति ॥ अमृतं च तद्रेवं यदृष्टं धर्मनिवर्तकं ॥
येषां च निवर्तते तद्वत्सकलोका भवन्ति ॥ अन्नेषां तद्वत्कृपाया विद्यामानत्वात् तद्वा इहारे वां तलापंदुरीकुयीत ॥ यद्विचरणाश्चा
या माश्रितो भवेत् ॥ यस्य सदा पोतरेण धर्ममिदृष्टिः ॥ अन्नादिमाचरुन्निदृष्टिः ते चेत्लोकाननुगताः पतिता एव तरेऽभयं श्रा
तु अनील कृणययुक्तं ॥ १७ ॥ १७ ॥

७८ प्रत्यय

तथा विनाशो फलं वदन्ता साहीना मवाधकत्वमाह ॥ न ते ज्ञेयं ॥ तत्रिणा भिकालचर्कं हयामायुः ॥ आशि दधा वत्तन भवती ति संबंधः ॥
कीलस्य बलिष्ठत्वमस्य प्रेयस्त्वं कुप्रवाहत्वे नीति सत्यरूपं ॥ च कीलस्य प्रेरणा भवति ॥ चकत्सेव वागतिविशेषस्य प्रवाहत्वं विधीय
ते ॥ कालचर्कं सेवत्स एतर्कं अविज्ञं ते अस्ते अकुरु प्रेयो ते अमृतं सर्वं नाराकमिति ॥ समलं त्रयोदश रभुश्च ते ॥ त्रयोदश मासा
एवा एभ्यः ये तच्छर्कं न तु प्रथियुक्तं ॥ एकैकं स्था रसविशतपत्रं लिखन्ति ॥ तत्रा सति विशतं यद्विचरणा श्रित्य ॥ इदमापि दि
कं चर्कं तुल्यं भवेत् ॥ अस्मा यस्ते पतिवर्जितस्यात् ॥ आधिभौतिको हिदृष्टीयुः अतस्त्वावत्सर्वं त्वानुपपन्नं ॥ यद्वत्तद्वत्तन भवति

न ते ज्ञेयं कृष्णि ए सुरैर्वा त्रयोदश रं विशतं यद्विचरणा ॥ यत्ते म्यं तं तद्व
दियं त्रिणा भिकालचर्कं त्रयोदश रं विदधा वत् १८ ॥ ॥

यो यस्य ॥ आराधना नैर्धर्मप्रविशति ॥ अयं कुंडलिकं वनाभि त्रयं ॥ परं च त्वार एवा एः एकस्य
नामो प्रविशति अत एवा स्य कालं ॥ ते च वधी तपदिमाख्या नाभित्वा नीयाः ॥ किंच ॥ अन्नं तद्विद्वन्भवति ॥ प्रहो हात्मा वा
पे संवत्सरे ॥ यतो यस्य नामा हि संति न तुमाह न चकवत्पुष्पका एव तं जनि ते ॥ अतो नास्य कारुष्यः ॥ कालं वास्यो नो ॥ अ
त एव जगदादि दधा वद्वत्त ॥ लोकमभ्युत्थितो अयं जनीय तया पितृस्या युगं विद्योत ॥ तद्वत्ताया अयं लेखिक राशि या तयेत् ॥
परिदृष्टो तं त्रुता नो वै कल संभवात् ॥ तद्वत्तया तत्रि कटगमने पातयेद्व ॥ अपेक्षा च कथा चेह ह धर्ममिदृष्टिः तरे व निवर्तते ॥
एवं धर्माभित्ति मार्ग निरूपयितरु विनः १८ ॥ १८ ॥

ਜਸੁ-੨੧
੨੮੭

[illegible]

कर्मवत् १

श्रीभगवानु विदित्वा तदचैत्यं मे पुरे वसम योजित तत् ॥ यदर्थमात्मनियमे ह्येवाहं समर्चितः ॥
२३ न वेदात्तु मयैव ह्यज्ञा ध्यातुमर्हन् ॥ भवद्दिष्यति तत्संमिषं गृभितात्मसु २४ ॥

[illegible]

राम०
२८५

[illegible]

त-सु २१
२८८

एतद्दानेपि सात्विकं भविष्यतीत्याह ॥ समाहितमिति ॥ यथा देवहूयो नेह दयसम्पादते ॥ इमांशिरवस्येति ॥ दशसहस्रं सत्त्वा
न आसत्तत्संयोगे द्वितीया ॥ सा देवहूतिस्त्वभविष्यति ॥ स्वविद्विरेककथायाः नरोचते तथापिमदिह्यामभविष्यति ॥ ब्रह्मस्मिन्निति
रूपिता र्थसंकादार्थं न्यपवधूतं पकमावधूरिवसुरसितापि नृपहेनो चत्सहस्रवात् तन्निष्ठस्य धुक्तं ॥ कामं यथासुखं न त्वति
क्रमेणारतिः प्रीतमोर्न वती सुभमो रतिरुक्ता ॥ २८ ॥ यान्तइति ॥ तत्तत्त्वया सर्वमावेन सा भोक्तव्या ॥ भिन्ने भिन्नभावेन स्वापितान्मय
वीजानि ह सा प्रध्मो र्कधा एकमावापनं आत्मनि धत्ते न वधा प्रसविष्यति ॥ तानवापिकया एव भविष्यति ॥ तत्तत्त्वरीयेवीर्यकया

कायस्य ६०

समाहितं नेह दयं यवेमानुपरिवत्सएन ॥ सात्त्विकं ब्रह्म पवधूक्तं कामसुभविष्यति २८
यात आत्मनः तीर्थं न वधा प्रसविष्यति ॥ वीर्यं त्वरीयेत्यर्थं आधासं त्यंजनात्मनः २९
त्वत्तस्य गुरुया यिरे शंम उशंजम प्रयिती धीरुता शेषकिया धीमो प्रपत्स्ये ३० ॥

सुमरी आर्यो यत्तस्यः आत्मनः पुत्रान् आधासंति ॥ अतस्ते भो देवा इति भावः २९ त्वया च तत्तत्तस्यो प्राप्य रत्नाह ॥
त्वं चेति ॥ ननु यावन्ती वधुस्य नु देवेन गार्हस्व्येन वस्यात यमिति भावः ॥ प्रमाणा प्रवेक्षितं ॥ त्वं चेति वकारं तत्त्वर्था सापि प्रप
त्स्यत इति ज्ञापितं ॥ भिरे शमात्सो स्य गुरुप्रकारेण नु क्षीयमो प्रपत्स्यत इति संबंधः ॥ उशंजमेति संबोधनं तत्त्वर्था शोभया ॥
ननु कर्मणा विद्यामनवात्कथं भगवति प्रवेश्यताह ॥ प्रपीति तीर्थीकृतास्तीर्थं इव समर्पिताः अशेषकिया धीयेन ताह शो
मो प्रपत्स्य संतस्यर्थः ३० ॥ ३० ॥

राम
२८८

सु २१:

मनः पूर्वमभित्यापकं तत्त्वज्ञानं भविष्यतीत्याह ॥ क्वचित्ति सर्वसाधुत्वात्कारो हितस्याभिज्ञापकं ब्रह्मविद्वेदभावमाप्तिः शान्त्यच निरु
नं ॥ पश्चिन्दिरेतसर्वं विद्विरे तमिति तस्यापि निदर्शनमाह जीवेषु र्म्योक्ता आश्रयं च दत्तेति ॥ स्वयं हि ब्रह्मा ब्रह्मा पत्रः अमे नु न इति
तादीना इत्यावा ज्ञं भवंति ॥ आत्मत्वे स्फुरिते नु अश्रयं सत्त्वं आत्मविरोहितं तत्त्वत्तेराह ॥ आत्मवानिति आत्मत्वं नाम मूलविद्वत्स्य
त्वस्मिन्ना विर्भावः इन्द्रियजसलज्जोपमुत्पत्तयः प्रवेसि विद्वत्त्वात् ॥ तत्तावती विद्या ज्ञानेन नो दृश्यसीत्याह ॥ मय्यात्मानं सहजगदिति ॥
भगवति स्वात्मानं जगत्संभ्रं स्मृति आत्मनि ॥ कदा एज्जति चर्मा हृदयसि ॥ एतावता आधा एधेयं भूतो भगवान्ज्ञाताः स्वाधारं स्मृति पूर्णं
संज्ञानं तस्योक्तं ३१ एवं तस्मै आशा मुक्ता तद्गोकारं हलप्रसादमाह ॥ सहेति ॥ स्वीश कलयासह अशः आनं रुरुता भगवत्सल एव लो

रुत्वा र्णच जीवेषु र्त्वा चाभ्रयमात्मवान् ॥ मय्यात्मानं सहजगद्वृत्त्यस्यात्मनि चापि मां ३१
सहाहं लोकशक्त्या लक्ष्मीं लभामुने ॥ तव स्नेहे देवहूयो प्रशस्यते तत्संहितां ३२ ॥

शत्रूताः ॥ जीवास्त्वशाः ॥ कलाः शान्तिकथा श्रुत्यः त्वानंदो रीशान कलासहितः त्वदीर्घासह तव स्नेहे देवहूयो तत्त्वसंहिता सोऽस्मि
को तत्प्रतिपादि को प्रकथयामेककथयिष्यामि ॥ वीर्यं स्नेहं बंधं एव न तु जीवन्मुक्त्यतिरिक्तीति ॥ पुणेदेवदंभूतसंहितायां तलः सोऽस्म
योगप्रपुत्रितमं त्वेह वसि को तत्प्रतिपादकं मं रुरुता ॥ सतीपि वपुराणां तिस्रोपेक्षितं मं रुरुता ॥ तत्कालादि प्रतिपादकानि तां सु
स्थानीयानि तत्त्वसंहिताः कालेन प्रसलनाद्या प्रकाशविषयो तीर्थः स्वस्यो शसवीर्यस्यो भिरे प्रतिपादनाय प्रथमत एव सह
सुक्तं महाभुज इति संबोधनं तत्वात्वाधिकारज्ञानाय ३२ ॥

मंत्रतत्त्वस्य ३२

नं-२१
२७०

अगवन्निरूपितः कालस्य वेति निरूप्यते सोपि भगवत्कृतत्वात् यस्मिन्निर्दिष्टसुरेति निरूपितस्य विद्वत् शूरसि
स्मिन्निर्दिष्टे वा विद्वत्पुत्रात् यस्मिन् शूरसि भगवतो नेवारं भुवि रवोत्पन्नं विदुषांते निमित्तं रूपयां परीतस्य
ति॥ रूपयां निमित्तं प्रपन्नं र्वितयेति शरणागतश्चैत्रिः तदा तत्र रूपयां विदुषांते निमित्तं रूपयां परीतस्य
ते तदा तेनात्र विद्वदो भवन्ति॥ भगवान् रूपयां शरणागते सोपायितवान् अतो नदीनमात्रे भगवतो दया यतः प्रपन्ना परीतवान्
तदा र्वितयेति॥ अशमित्सर्वभावेन ३८ एवं देशकालयोर्भगवन्निरूपितत्वं भगवत्कृतकार्यं तस्मिन् देशे वर्य
यति॥ कत्यायाः सुखस्थितयः॥ तद्विदुषः रतिष्विदुषः भगवदुक्तं तत्वा यत्तद्विदुषः रतिनामप्रसिद्धं सरस्वतापरि

यस्मिन् भगवतो नेनाभ्यपन्नं ननु र्वितुः॥ रूपयां परीतस्य प्रपन्नं र्वितया वर्यं ३८ तद्विदुषः
दुःखेनामसरस्वतापरिभ्रितं॥ पुरणेश्वरात् तत्र जलं र्विगणसेवितं ३९ पुरणदुमलना
जानेः कृतं मुण्यमृगदिनेः सर्वं कृतं पुष्पाद्यैः वनरानि श्रियां न्वितं ४०

अत्रिमिति तत्र परमसिद्धिः॥ पश्यन्मिति यादिसरस्वतीमध्यसंबकालीयदुर्बतर्लुङ् ४० मध्यमो जलं वरीयति॥ पुरणमदृष्ट
जनकं शिवमारेणकरं अमृतं स्वादु जलं यस्य तत् प्रमालमाह॥ मधुर्विगणसेवितमिति॥ मधुर्वयो यं सर्वपदार्थया ध्यात्वा
दृष्टारो योर्ब्रह्मेति विदितं॥ अतो महाफलमेव तज्जलं ३९ जलमो त्रभां र्विगणसेवितं त्वेनोक्ता तस्यापि वैष्णव रूपं वन
मनुवरीयति॥ पुष्पमिति॥ दुग्धाः वृत्तः लताश्च स्वभावेन पिप्पुलाः आश्रायः शृङ्गा र्वयश्च पुष्पजनकोश्च पुष्पाः तत्फलम
संकोः कृतं तोमराहरिण्यदयः दिनाः प्रमुष्टयश्च यवतवता इहाग्निदुमलना नीजानानि तः कृत्या सर्वं नृपु तत्स्थानं॥ फलेः
पुष्पेष्वाद्यैः वनपक्षिभ्यश्च वनशोभमानापरितृप्तारुहः॥ वनरानि श्रियां न्वितमिति ४० ॥ श्रीमोक्षाय नमः ॥

एम.
२७०

संबधर्मजनकत्वं वनस्य निरूप्यत्वं निरूपयति॥ मन्त्रेति द्विजगणाः पक्षिगणाः सर्वे एव तत्र यत्नेन मन्त्राः अनेन तत्रो
पेन सेवितं एव अतस्ते नृपे मन्त्रानामप्रमाणं विप्रमो विना सोमपुराणं गतिविशेषो वा यत्र मन्त्रोपेक्षा एतद्वत् न नर्तको
लेखा माधोपः संशयो यस्मिन्निष्ठं तत्राश्लेषकत्वात् यो निरूपितः आहूयं तोमनाः कोकिलायस्मिन् ४१ एवं रत्ना
तो निरूप्य पुष्पप्रधाना नृहा नृगणयति॥ कर्द्वेति असतोपि दृष्टः पुष्पप्रधानः॥ चतुर्थो नाः रत्नाः ततो रत्नं
तं ४२ कार्द्वेति॥ कार्द्वेति शोभाः तेषु कृतिं हरिणरयोमृगविशेषास्ते तं॥ श्वा विदुः शयकः

मन्त्रद्विजगणैर्नृपे मन्त्रमभिविनशं॥ मन्त्रवर्तिनशोपेक्षा कृत्यमन्त्रकोकिलं ४१ कर्द्वं
वंपकारो कर्तुं त्रबकुलाशनेः॥ कुंदं दारकुदं जेषु तपोनेरलं कृतं ४२ कार्द्वेति॥ ज्वेदं
तेः कुरैर्जलकुक्षेः॥ शारसेश्च कनाकोश्च वकीर्तेन कुजितं॥ ४३ तथैव हरिणेः कोटिः
श्वा विदुः वयं कृतं॥ तोपुष्पैर्हरिभिर्मर्कैर्न कुलेनाभिहितं ४४ प्रविश्य ततो यं वरमादि
यतः सहा नृगः॥ द्दृशो मुनिमासीतं तस्मिन् नृगप्रधानं ४५ ॥ श्रीमोक्षाय नमः ॥

गोपुष्पाद्यो मर्द्वेति शेषः॥ हरयः सिंहान् वानरान् नाभिभक्त्यैः ४४ तादृशं वनं तैः शोकं प्रविश्य तत्र विद्याया
नमूनि दृष्टवान् ताह विदुषो नेनिके तस्य परं शाला अत एव तीर्थं वरं प्रविश्येत्तुं॥ नदीमुनीर्यं तदा शमेन तत्र विप्र
विशेषेति पुरातनतया ॥ तीर्थं शेषपूरिहाना यं परिणतं र्त्तुं॥ आदिशो मनः सहा नृगः ससेवकः॥ एतत्तत्परिहा
ना र्व्यं एव र्वरं॥ कृतो कृतशोभयेन ॥ श्रीमोक्षाय नमः श्रीमोक्षाय नमः ॥

क्षविंशेकरमसाधः सिद्धस्वीधनरूपवान् ॥ अयमेवैदियगलाः कृष्णार्थं सुविनिश्चितः ॥ अथैषसत्त्वचायां तु मेन ई मंसवरा
नभगवत्कृपया धर्षः इव मोनाय चोत्त २ ॥ आकृतिः पुत्रिकात्वेन दत्ता येन निजं हया ॥ स एवासेते देयेन देव हतिं प्रयच्छति ३
कृतं सत्त्वमर्मनो ततो धर्मं च सेवते ॥ यत्नश्रवणभेदेन हिरूपमपि सर्वदा ४ ॥ इत्थं ध्यायते तद्वाक्यं कर्तव्यमिति मन्त्रमुखा
कुत्वासंमुखः विज्ञापयितुमाहोतं लोकोत्पाह ॥ एवमिति आविः कृताः प्रकटीकृताः सर्वे गुणाः कर्माण्यभ्युदयाश्च ॥ गुणकर्मणा
वाभ्युदयो यस्य ॥ गुणोदयः सर्वदेवाधिष्ठानात् ॥ धर्माधिपालनात् ॥ कर्मभ्युदयः ॥ अयं चाकचनं आचरति ॥ मुनिमिति ॥ सञ्जी

मेवेष्टः ॥ एवमाविः कृतशोचपुत्राकर्मैर्यो मुनिः ॥ सञ्जी इव तं संसाधु पारतमुवाच ह ॥ १ मनुकवा ॥
ब्रह्माह तं त्वभ्युदयतो यमुष्मानात्तपरी सया ॥ २ ॥ ईशमयलपो विद्यायोगयुक्तानलं पदान् २

इति स्वकीर्तिप्रवणत् ॥ प्रमात्यानशं कयावा ॥ कर्माधर्माधर्माधर्माधि ॥ सदाडिति ॥ महत्तः सर्वमेव वचनं शोभाकरं ॥ ३
पारतं कृत्स्नीभूतं ॥ ४ ॥ यमस्मीपेकस्याप्राप्तमं ता इतं बह्विधाश्रयः ॥ नहि मस्य एतः कंचिदेवं प्राप्यति ॥ १ प्रथमं ब्राह्मणं
विद्यया धीर्वाहो नो वि तस्याश्रयः स भगवत्कृतस्तव तयोः संवधु इत्यस्मीपकारेण तु त्वमात्रापर्ययति ॥ ब्रह्माह तदिति वि
भिः ॥ मध्यमो ब्रह्मादेरमयः स मुखतो युष्मानासृष्टान् सज्जत ॥ आत्मपरी सया आत्मनः स्वस्य देवस्य यो मुनिः क्वपारं तार्थ
वा ब्राह्मणाय तिरैकेण देवा नो यज्ञानां पापयन्ति नैर्जिर्भवति ॥ ईशमय इति सर्वदेवात्मकः ॥ तं ब्राह्मणं विद्याभ्यासाद्य ॥ एम ३
कायोगयुक्तः ज्ञानयुक्तः भगवदुपासनायुक्तः ॥ त्रितययुक्तो मुखाः ॥ अनं पदमिति ॥ विषयलोपं ब्राह्मणा नो दीयः २७३

तपसाद्योगुणाः २ ॥

कर्मैव विना

एवं गुणोपाभावाद्युक्तानां ब्राह्मणानि रूपं कृत्रियानिरूपयति ॥ तत्रालयेति ॥ ब्राह्मणानां ब्राह्मणयस्य स्यात्कृत्रियान्
शोः सहस्रोत्तरेण स्याद्विहस्य वही भवतीति तद्वाहं स्वर्ग्यहा ॥ सहस्रपादिति ॥ वेदो हि ब्राह्मणेषु स्थितो भगवता
रस्य तैरुक्तो बाहकः कारोतं तज्ज्ञातः कृत्रियः ॥ शतप्राधान्येन ब्राह्मणानां स हिः अर्थप्राधान्येन कृत्रियानां इति यो निजे
दो विविनाहयैः सृजितः ॥ ३ ॥ उभयोर्योऽप्येव यो गमाह ॥ तदयं तस्य हि ब्रह्मसि ॥ तस्य भगवतः ब्रह्म ब्राह्मणमिना निनी देव
नाहृदयं श्रीतः करणं आत्मा मध्यमिति यावत् ॥ रूपं कृत्रियमिमां निनी देवता अंगमवयवः प्रचकृत इति प्रमाणं ॥ यथो

तत्रालयास तद्वासावरोः सहस्रात् सहस्रपादः ॥ तदयं तस्य हि स्रस्रकर्म प्रचकृत ३
अतो ह्यस्येव मात्मानं ब्रह्म रूपं चरकृतः ॥ ४ ॥ रूतिस्माद्ययो देवोसः यस्य स स रात्मकः ॥ ५ ॥

गवातिरेकेण आत्मा वही इति ॥ एवमात्मवतिरेकेणार्थगतिश्च वही इति ३ ॥ अतो हीति ॥ अतोऽस्यो ब्रह्म रूपं चरकृतः
॥ तथा सत्मा नमेव रूतेः ॥ हियुक्तो यमर्षः ॥ यो हि आत्मा र्थस्यान्पालयति ॥ सत्मा नमेव पालयति ॥ एवमस्यो
पालनमुक्तः ॥ उभयोः साकीरुत्वेन पालकत्वमाशोकास्वतंत्रेण भगवता पालयमानाः ॥ अस्यो पालयतीति वक्तुमाह ॥ रू
रूतिस्मिति ॥ स हि देवः स्वतंत्रः स्ववीनेव पालयति ॥ पालने हेतुः ॥ स स रात्मक इति ॥ स वीतको विनिर्दिष्ट इत्याह ॥ अयं
इति ॥ स्मिति प्रमाणं ॥ एवं च भगवता कृत्वा यथास्य रूपां तथा कामकस्य काभाप्रसुं भयोरुक्तां नैवातवकोमि स्मितिः
ररलीयः ॥ कस्यापि न अस्मात्कोमोपि तपसा एरण्यो विवाहेनेति भावः ४ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

सकामो विवाहात्मक एवेति वक्तुं अस्यानि फलानि तत्र बन्धनारे बहिष्कानीति नागिन एवमिति ॥ तत्र संदर्शनादेव संशयाः प्रक्षिन्नाः ॥ एवं
एवानीत्यानेनाह यो धर्मनिर्णायकमव्याकृतं ॥ तस्मात्तत्र प्रथमत एव जातं ॥ यतः संदर्शनादेव संशयाः प्रक्षिन्नाः ॥ एवं
मेव ततः कार्यमगवत्सेवा च ॥ तत्रासत्वे प्रसन्नमगवति सर्ववपुरुषाधिः सेत्स्यति नायचोति ॥ श्रवणे सेर्हः संस्थिताः सर्वा ये
पुनः सर्वे तद्दर्शने नैव जाते न निश्चयेन किञ्चिदप्यर्थः ॥ को धर्मोऽपि नास्ति नायचोति ॥ यत्तत्त्वमिति ॥ यद्वात्मा संदर्श
नानं तर्हीत्यादि रक्षिषीः पालकस्य पालने लोको ॥ अत्रात्रैव धर्ममाह ॥ अतः कृत्रिमाणा धर्मः प्रजापालनं प्रसीधमिति ॥
अतो वाक्यदेव धर्मसंदर्शनातः ५ महापुरुषाणां दर्शनमेव सत्तत्र फलमिति चेत्तत्र द्रव्यचनयातिरेकेणैव जातमित्याह ॥

तत्र संदर्शनादेव विक्षिन्ना मे सर्व संशयाः ॥ यत्सर्वमगवान् प्रीत्या धर्ममाह रिरक्षिषीः ५ दि
ष्ट्या भगवान् दृष्टोऽर्थो योऽहं तात्मानो हिष्ट्या पाहृजः स्पष्टं हीष्ट्या भवतः शिवं
रिष्टि ॥ भगवान् अहं तात्मानोऽहं शोषि मे प्रयादिष्ट्या हृद्यः योऽहं तात्मा तदृष्ट्या तात्मानं कृतः भगवदर्थं वा तः करणेन कृ
तं तः कृततामानः आत्मयोऽप्यदेहार्थं वा यैर्भूतानि न संस्तुता निति चेत्तादृशस्य तददर्शने प्रलोकोपयोगी सर्वमेव कार्यं
सिद्धमिति प्रलोकोपदेहोपगतः पापकृत्या प्रयाश्चिन्नमिति किमपि न प्रष्टव्यं इत्याह ॥ दिष्ट्यति ॥ तेषां दृष्टव्यं शिवं
कल्याणरूपमेव याशी हीष्ट्यर्थं प्रक्षिरसावा ॥ पुनं तु मोक्षास्य पादपोषव इति सर्वं प्रायश्चित्तपेक्षया द्रष्टव्यं वरं किं
चन केवलं पापनिवर्तकं किं तु कल्याणकरमपीति शिवमित्युक्तं ॥ शिरसा वेत्स्यं अगनामपि पापं दृष्ट्येव प्रधानत्वात् ॥

सम. २७४

देवमात्रात्तमिति हिष्ट्या मास एवेति कृत्रिममनुशासि ॥ यथा कार्यं विवाहिनं सर्वं वदेत्यादिभिः तदपि अत्र वनादेव जातमित्याह ॥ इति
द्योति वनमतिरेकेण प्रजापालनं केनैवमिति धर्मोऽपि दृष्टः ॥ तद्वयं विवर्त्यती केनेति वाक्यात् अमुन्यदृष्ट्युक्तः ॥ अहं ते पुत्रो तम
गवदुत्पाः श्रोतव्या इत्यप्यस्माकं ज्ञातमित्याह ॥ अथाहं ते रिति योर्लक्ष्मी इति ॥ एते हि भगवतः सर्वपापानां गुणान् कृत्रिमोपादि
का एव कर्मनीयाभिः ॥ ताः पुनः शरीरैः आदर्श एव हि तेः कर्णैर्ध्रिः अकलमप्यनेनैव मुक्त्यः सेवितः ॥ एवं संदर्शनेन वा दृष्ट्या
नो वा सर्वं जातं अतः परममन्वेषिता प्रयाधीत्याह ॥ समवाप्ति ॥ सामान्यतः इत्येव प्रार्थना सममनुभवार्थं कर्तव्या इति तत्त्वं ॥ एतादृ
ति आयेन दृष्टि तस्मै न परितः किञ्च ॥ आत्मा यस्य ॥ न केवलं मद्रुकमात्रं बाधकं न तु स्मै दृष्टि ततोऽर्कं ॥ प्रमेति रीतं न ता पापमो

दिष्ट्या तया नुशिष्टोऽहं तच्छानुय होम हान् ॥ अथाहं तेः कर्णैर्ध्रिः नुशिष्टादि शोशो नितिः
७ समवान् दृष्टि तस्मै परिक्रिष्टात्मनो मम श्रोतुमर्हं शिरीन स्याद्वि तं कृपायानु ॥
प्रियव तो ज्ञानपरीः स सेयं दृष्टि तामम ॥ अन्विष्टति पतिं युक्तं वयः शील गुणादिभिः ७

मया अतः कृपा ॥ मुन इति प्रकृतार्थपरिहायानुय संबोधनं ॥ आवि तं विहायितं ॥ नारद इति ह्यमगवतानां हर्षं आवि तं ॥
अनुरणार्थं युक्तं वा ॥ एवं श्रोतव्यमित्युक्ता तद्वाक्यमाह ॥ प्रियव तं ॥ यस्यानुनववेदोता न विहायैतव विता ॥ नोपय
क्षे ततो मासः पुत्रिका धर्मशोकया ॥ आनुरभावे विवाह्या न भवतीति प्रियव तं ज्ञानपरीः स सेत्कः ५ मयो लुकी नं नैकं कः पु
त्रः पुत्रो भवतीति वाक्यात् ॥ विता प्रसिद्धं निवृत्तं दृष्टि ताम मेत्कः ॥ अकामायाः कामनं न युक्तं नित्यं विवृत्तं पतिमिति ॥
यामावाय युक्तमिति कामार्थं यो गोमास्वितिवं कृतं वयः शील गुणादिभि रित्युक्तं ॥ वयः कार्यो लं धर्मो यो गुणः अर्थाः
अदिष्टा देन हानादयो गो कृपाः ॥ एवं च त्वदिष्टं पुरुषार्थं हि हर्षं हि प्रियाः सर्वं पुरुषाधीनमिति तादृशोपपत्तिं वा दृष्टि ॥

प.स २२

284

[illegible]

यदातुभवतः शीलकृत रूपवयोगुणान् ॥ अश्रुणोन्नारहादेवात्त्वया सीतकृतनिश्चया ११

तत्प्रतीकद्विजाय्येमांश्चद्रयोपाहृतान्मया॥सर्वात्मनारुरूपोतेग्रहमेधेषुकर्मसु ११ उह
 १२ ॥

तस्य हि कामस्य प्रतिवारो न शक्यते ॥ अविनिर्मुक्तसंगस्य कामरूपस्य किंपुनः ॥ १२ ॥

का माघे मनुकुपाकिण्डुपुमयेधुमकुपुयेधुमेधाउ किंये: येअकुमभिर्गर्हस्वस्थिक्षातीयस्य: ११ एवंकुमाविषय
कंसर्वमुपयाद्युवविषयकमुपयायति॥उद्युवविषय:नाभिर्गर्होहविषय:कामसंलपवृत्त:उभयोयोनि
होहविस्त्रोकोमयएवव १ उभयो:कामसमयोउभयविरुपुप्रमेववया॥उद्युवविषय:कामसमोयुहसकामसप्रतिव
दोहिएकमेववशब्दते- अर्जुनशब्दतनुसर्वशक्तिविषयोभवति- उद्युवस्यसुतःप्राप्तस्यकामसकामसविषय
स्यवाप्रतिवाहोक्षि॥संगमयोऽनगमःकामोवागिनेकसंशयसंवाह॥अपिनिर्मुक्तसंगसंशयः॥कामसंलपवृत्तः
संगमयोऽनगमःउद्युवस्यहोहविस्त्रोकोमयविषयः १२ १३ टिप्पणी

एषः

204

[illegible]

यद्यद्यतमनाहसकीनाशप्रमियाचते॥हीयनेतद्यः स्त्रीतमानश्चावज्ञयाहृतः १३ अहंताश्रयंविद्वन्विवाहार्थं
सपुत्रं॥अतस्तप्यकवीणः प्रजोभोःप्रयुक्तगामे १४ कर्मजं वाहस्पृहोदुकाभोहप्रमत्तचतवात्मना आचर्योरनु

[illegible]

[illegible]

काप्रःसभूयाचरदेवस्यःपुत्र्याःसमाज्ञायविधौप्रतीतः एकवतैतनयोनाद्रियेतस्ययोग
कोमाक्षिपतीप्रिबध्निय १६ योहमृष्टहेकणदंक्षिणोमोवित्रीउतीकंडुकविकृताही॥
विश्वाचसुरूपतत्त्वादिमानादिलोकसंमोहविमूढवैताः १७ ॥ श्रीगोपालयनमः

ति॥ कलेति नयानां द्वियेते॥ प्रवेष्टव्यमहं तत्र वेदुः॥ स्वयाश्रयाधारणाय कोमेव श्रियमिदं लक्ष्मीक्षिपती॥ अस्याऽपि भगवत्कलित
तं शयाचनं न दोषमात्रं लक्ष्मीक्षिपतीति विवेचिकरूपताप्यस्याः स विवर्तिता॥ १७॥ तस्याः कीर्तिमाहात्म्यं हर्षद्वयः॥ विद्वत्सु सुप्रसि
द्धः मोहो हर्षद्वयः एव कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं
नस्याः पुरः कृष्णं प्रति नन्दनं राखी वा कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं
नस्याः कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं किल स्वहं कीर्तिमोहो न विदुस्त्वहं किल स्वहं
१७ ॥ १७ ॥ १७ ॥

लोमप्रथमो विंशत्यवर्षो विधिद्वयैरुत्तररश्मिभिरुत्प्लुतः । योऽग्निरुत्प्लुतः ।

स्त्रीरत्नमाला

[illegible]

नितत्राह॥साक्षीमिति॥एवापि नितत्राह॥सुतेप्रियमेतदाह॥एसाक्षीहेया॥११॥एतान्शुक्रप्रोक्तान्बहुमुपम॥६॥
 पतिव्रतेति॥एतान्प्रमद॥धर्मरह॥पुंसि॥एसाक्षात्॥अथयाह॥एतान्साह॥धर्मनिरूप॥अतः॥पूर्वमेव॥यत्न
 पंचपरिग्रहसमेतयातथाव्रतनिरूप॥हेत्याह॥समयाया॥यावत्तुमेवित्त्वद्विदयाद्यानामोमृति॥मेनेतीत्याह॥निरुक्तं॥सा
 क्षीमेतत्तवतस्या॥कृतार्थमिदं॥आमृतमिति॥अहमस्मात्॥तस्याअपिआमृतमेतच्छब्द॥तदेवपातिव्रतं॥
 णि॥सम्पन्नेवस्थित॥तत्तदेतत्पाह॥महत्स्यधर्मवर्तमानमिच्छा॥अतः॥१२॥पारमार्थिकोअमेतुस्यान्प्रम
 द॥शुक्रप्रोक्तमिति॥शुक्रमोहायरी॥नमोक्तान्तावदेवबहुमुपमेतयोधिराह॥समेतान्शुक्रप्रोक्तमार्था॥आक्षिप्तं॥

त.सु.२२
२७७

ननुयावन्नीवमप्रिहोचंनुकृया दितिभूतेः इतएवब्रह्मचर्योदेः प्रब्रजेदितिस्मृतेश्चगार्हस्थानं तदेव ब्राज इति
वेत्तवाहयतइति अस्मिन् चैराधमगवानेव प्रमार्गः॥ सर्वथादरणीयोयः सप्रमार्गमिहोच्यते॥ तस्मैव धातुतिल
स्य प्रमार्गोवाक्यमेवच॥ वेदानोप्राप्ताएवमगवद्वीकृतस्वहृन्तः अनंतमूर्तिः देहाद्यपरिक्लेशः॥ सहितं तदधिको
यनुसारेणब्रह्मधाहास्त्राचमाह॥भक्तेश्चदृष्टगोह॥अतोयन्मोप्रत्याह विशेवाकारेणतदेवप्रमार्गः विशेवोवत्त
वानिति वेदात्स्वतंत्राद्विभगवान्प्रहृमितिबहुं जगत्कृतं तमाह॥यतोभगवतः सकाशाद्विद्विप्रमवदुत्तमं विवि

न१

२७७

यतोभवद्विद्विद्विचित्रं संस्थाप्यते यत्र च वावतिष्ठते
प्रजापतीनोपतिरेवमहर्षिपरंप्रमार्गमगवाननंतः २०

ब्रमितिअलौकिककर्तृत्वं स्वबोधितं- यतश्चकारणमविहृतं चिंतामहर्षिः सकाशादुत्पारितानोपदासीनां स
प्रवायादिकिंचिदृषिकारणमस्य तदृश्यते तथा यावदपेक्षितकारणमिभगवानेवमासदित्यमयि ईशः यत्रैव संस्था
प्यते लोभवति यत्र वा अविष्टेति स्थितं भवति॥ एककारणत्वे तु एतानां तद्विमानानि न भूमेः भवतीति तय कीर्तनं निया
मकृतं वाह॥ प्रजापतीनोपतिरिति॥ तत्राभ्येव इदानीमपि निरुद्धासते- अनेनोद्धृतमपि न शक्यमित्युक्तं यापि प
रंप्रमार्गमगवानिति- अविहृतं तद्वदिति- अनंत इति प्रमार्गमहर्षेः २०

राम.

२७७

अतएव वेदाद्यपेक्ष २५

प्रि२

एतावदुक्तावेदगीकरिष्यति तदा विवाहं करिष्यातीति निश्चितं स्त्रीस्थित इत्याह॥ स इति॥ अग्रधन्वनि संवोधनम
स्त्रीभाष्यस्त्रियाभिविज्ञाया अविष्टोर्भूत्वावे- इत्येव- एतावदेवोपभाष्य- एतत्सोपक्रममपि कृतं संवोधनं तदेव वासं दत्तमिति त
स्मत्तदयमित्याह॥ आसीच्छुद्धी इति॥ पाण्डिकरीषस्य विद्यमानत्वात् तस्य दिहाद्यैर्अर्विदनां धियोपगृह्यत्संस्कृ
प्तिकृतमलनोपक्रमदेवमिदं तदा कर्तुं शकः किमेतावन्मन्त्रेः शक्यमिति तावन्नेवमगवता कश्चन उपपायः कृत इत्याह॥ पि

मेनेयउत्सङ्गप्रधन्वनि यदेवावभाष्ये आसीच्छुद्धीमर्विदनां॥ धियोपगृह्य
न्मि ततोमिति न मुखेन चैतोलुभेरेव हृत्वाः २१ सोनु सान्ताप्य दक्षिणं महिष्य
उहितुः सुहृदं॥ तस्मै गुराण कृत्वा यदोनुत्प्राप हर्षितः २२ ॥

याउपगृह्णते- वस्मिन्नेशोमि तं यन्मुखेन न देव हृत्वाश्चेतोलुभे-॥ न हि माया मोहितः बलु निनुद्धो वा भाविष्य
दोषा नृप इति॥ २१॥ अतोमनोः संदिग्धमपि मनोभाष्यो याहृदयं समीचीनोऽदितिः- पतिरिति उदितुश्च चित्रं ता
निः संदिग्धं ज्ञातमिति तस्मै कन्योदने वानित्याह॥ सोनु सान्ताप्य इति॥ अथ सान्ताप्यः सुहृदमिति वचनादिभिः अतएव
तस्मै रोहोस्तानि वारोहेतुः॥ गुराण कृत्वा येति॥ बोधकं च साधकं ज्ञातमिति आह- नून्यामिति- इयमपि मुक्तो
पतिव्यतीत्यर्थः भगवतोऽप्यानुत्पानोत्पादितोऽस्य इतएवमहर्षितः संकल्पो यदुत्तमावे २२ ॥

नं-सु-२२
२९७

॥ कुशादिति ॥ तस्य कुशाः काशाश्च भवन् ॥ ते व्योमसि यत्परितानाद्यमलौकिकं रूपमाह ॥ शश्वद्वरितवर्चस इति सर्वेसि
वकोत्तेषु कुशाः शश्वद्वरितवर्णश्च भवति ॥ न तन्मैत्रीहि यदाह ॥ अतएवास्मिन्नेषामि कुशाकाशा एवास्मिन्त्यर्थः ॥ न
नु यत्तियाः पश्चादयो बहवस्वपराधीनि च सर्वत्रेव यथा यथा मुस्यद्यं तदिति कथं बहिष एवाधिकं कथं वा तेन बहिष्म
त्तमाहात्म्यमिति तत्राह ॥ रुक्मयो येरिति ॥ येः कुशाकाशैः यस्मान्न एकस्य परमात्म्यस्येतीतिरे ॥ कुशाती यस्तप्रतिपक्ष

कुशाः काशा एवास्मिन् शश्वद्वरितवर्चसः ॥ रुक्मयो येः परमात्म्यस्य प्रान्यस्येतीतिरे ३०
कुशाकाशमय बहिर्लसीय न पान्मनुः ॥ अयं यजत पुरुषं लब्धुं स्थानं यतो भुवं ३१

नाशकत्वं शाखोतरे सुखितं ३० एवं बहिष्मती तदमुपपाद्य विशेषतस्तत्र स्थितो प्रयोजनमाह ॥ कुशाकाशमयमिति ॥ आ
श्ववालः काशः सहिप्रसरेन वति पश्चादिष्ठादिष्ठादिषु चः कुशाकाश प्रकृतिकं बहिर्लसीयत्तयदीकृति भागवद्भूयोभू
त्वानुयं तपुरुषमयजतः यतो भुवः स्थानमाप्नुवान् ॥ अधिकारित्वा विशेषेण ईदृश्यः स्वर्गाधिकारिणः स तु सूर्यः स
सा चरेव यजतं रूपारं वयं जनं माय्यावश्यं यथाः कर्तव्या इति लब्धुं यजति ॥ त्वां मय्यस्य मात्रोपयोगिताय क्ता प्रत्ययः एमः २९७
॥ यतो वायना त्वत्स वरहरो वा सादत्ता ॥ अतो यज्ञाद्यं मे वमया मा प्रीतिमयजतम् ॥ ३१ ॥ ॥ ॥ २९७

एवं बहिष्मती स्थितो प्रयोजनमुक्तातीं प्रविष्ट इत्याह ॥ तादृशस्थाने स्थिति सामर्थ्या विभुमिति ॥ अतएवोन्नमाधारे
शब्द एवाभावात् एकैव सर्व इति स्थित इत्याह ॥ योनिर्विशेषमाविशति ॥ बहिष्मती प्रविष्टो ॥ नृवः स्थानं लब्धुं
ति ईदृशैः तौ वसं बंधः यामित्यादिभिर्नो ॥ सभायादिशत ॥ किं व ॥ न को व सं पुयं व सं वें त्रमा किं तु तस्यो व व न म पिस वें त्रम मि ति
तस्यो प्रविष्ट इति ॥ तस्यो विद्यमानं व नं प्रविष्टः ॥ तापत्रयविनाशनमित्युक्तार्थः ॥ स्थानस्य प्रकृतिजनकत्वात् ॥ ताप
त्रयानावेदिता ह्योमं तदबाधो आवाशस्तु पुरुषाद्योः साधयितुं शक्ताः तदाह ॥ सभायः सप्रज्ञः का मास्त्रिषयान्
धर्माद्यविरोधेन बुभुज इति ॥ बाधकत्वादेव नार्थोपुक्तस्य न्येते पुरुषार्थविरोधे ३२ तत्रास्ति नियतं शापकमाह ॥

बहिष्मती नाम विभुर्द्योनिर्विशेषमाविशत ॥ तस्यो प्रविष्टो व नं तापत्रयविनाशनम् ॥
सभायः सप्रज्ञः कामान् बुभुजेत्यादिरोधतः ३२ संगीयमानसत्कीर्तिः स ह्योभिः
सुरगायकैः ॥ प्रत्यक्षं तु बद्धेन रुद्राष्ट एव नृः कथाः ३३ ॥

संगीयमान इति ॥ सुरगायकैः गंधर्वादिभिः ह्योसहितैः संगीयमानासत्कीर्तिर्यस्य देवात्त्वसत्त्वं न गायति नापि
धर्मविश्वको कीर्तिगायति श्रुतेति वा ॥ अस्याः कीर्तिः पुरुषार्थचतुष्टयरूपं तं प्रतिपादयति सत्त्वन्ती नृपयव
सानात् ॥ ईदृशी ज्ञानं ॥ सदृशिति धर्मः ॥ कीर्तिः कामः ॥ अतः कामजनकत्वात् ॥ ह्योभिः सहजानं ॥ सुरादिधर्मफलान् ॥
गायकाः कामार्थप्रधानाः विशिष्टा मोक्षोपयोगिनश्चेति ॥ पूर्वोक्तस्य सर्वस्य साधकमाह ॥ प्रत्यक्षमिति ॥ प्राज्ञः का
नेषु अनुबद्धेन रुद्राहरेः कथोष्ट एव न बुभुज इति पूर्वैरो वसं बंधः ३३ ॥

निष्ठाभगवत्कथायाः श्रवणस्य सर्वपुत्रवार्ध्यायकत्वमभिनिरर्शयमाह निष्ठातमिति॥योगमायायुनिष्ठातं स्थायिभुवं मनुं
भोगयशःशायिभुवं शोकः॥ तदाश्रयातया मालस्ययामाश्रयस्त्रिक तरेण सर्वं धः॥ योगमाया नानाविधविषयभोगप्रकाशः
अलिभारयः तत्र निष्ठातं सर्वभोगभोक्तारं मननशीलत्वादिद्यमानमौक्तं॥ तेन मोक्षमयारयिनभोगनिष्ठानिः पार्लोकिक
यन्तुनास्ये वल्लभं पुत्रतात्॥ अतएव नरुणनिष्ठत्वापेक्षा॥ नापि पृथ्वीकमयः॥ एवं सति निः शंको भोगी भवति॥ तथा च
सति नरुणि निवेशः शः सैभवतिः परं तेन शयिभुवं न शक्नोति॥ तत्र हेतुः भगवत्परमिति॥ कथाश्रवणदिनाभगवत्परत्वं।
भगवत्परत्वे च विषयशक्त्याभाः॥ अनासक्तौ न श्रेयः मननब्रह्मसुतत्वादिकं वा योगमाया निष्ठातं तरे हेतुः ३५ विषयश

निष्ठातं योगमायायुनिष्ठातं भुवं मनुं॥ यदाश्रयं शयिभुवं भोगानशोकमिवत्परं ३४ अ
यातया मालसा सन्यासाः स्वीतरयापनाः॥ श्रवणो ध्यायतो विस्तीः कुर्वतो नुवत्कथाः
कैव कालो ज्योतिर्मवति नाप्यथा॥ प्रकृतं न दृढावार्तः॥ तस्य यासाः कालविशेषाः अयातयासाः अगतस्तथाः एवाभवन्
॥ संप्रणीहकालसादृशी ता त्रस्ताः॥ स्वीतरयापनाः॥ स्वमन्त्रतरस्य यापनाः यापयंति स यापयंति ये कालवेष्टाः ते
सर्वएव अयातया सा रति॥ एकप्रतियुगानि हि सन्वत्तरं॥ भोगी भोक्ता जनकलभात्रेण बभौ तया मन्त्रिकिदृहे त्वं तर
प्रलीयाह॥ श्रवत इति॥ विस्तीः कथाः श्रवतः कथा एव ध्यायतः योगबलेन भगवदुल्लासता तन्निर्वंधनेन कथाः
कुर्वतः मोक्षी स एव ज्ञसभायै तत्कथा मेव कुर्वतः श्रोतृणा मर्थं ब्रुवत श्रुता गरणं तं तरे हेतुः श्रवकथा न श्रव
ए॥ ततो ध्यानं श्रवणं कं समापयं तं तत्र च सदिः सह तत्कथा करणं॥ ततो नु शिः श्रव आं प्रस्ताप भगवत्कथा करणं ३०
मि ति एवं प्रत्यहं ३५ ॥

प्रस्तापे त
मोक्षो ह्येतत्सर्वम्

३४ ३५

नतः किं तन्मि त्यत आह सखेति मनुरेव तत्र प्रथममन्त्रं तरेण ज्ञातं॥ साधिकां काले अन्यस्य धर्मनया लभियन्तीति सख
स्वीतमेवं प्रकारेण निर्वर्त्तमानं श्रियत्र तस्य श्रयकां कल्पितं एषा उन्नानपदं मुन्यन्ते तरेति प्रियत्र नुवाणी एव मन्त्रं त एषधि
नित्या त क्वांतरैरा प्रतीव द्रुपदमयी विलम्बनेन रूपितं कालेन बाधक इति च भगवद्साधिकां रेहिकालो नायुगीना मायाप्रि
शति अतो साधिका एव भगवत्प्रत्यक्षं तां मुनिं चिन्तयेदमनुव्युत्थानास्य प्रवेशः मन्त्रं तरेत्यपरिमाणमाह युगीनामिति सख
ल्लकस्ये च सुतुर्दृष्ट्यादिभोगेन शब्दं नुवति श्रुत्या भोगप्रति श्रुत्या नि बलमसंख्यया नायवी भिन्ननाशितो नि अस्य शब्द
तरत्वात् भगवत्कथनाप्यभोगार्थं युक्तानि वा ततः किं ज्ञातमि सां कथामाह बाहुरेव मन्त्रे गतेति बाहुरेव भगवान्तो

स एव तारं निःस्युगानामिक सप्रतिबासुरेव प्रसंगेन परिभूतगतित्रयः ३६ शशिपरा
न सादि आ देवा मे सेवमानाः मोक्षिकाश्च कल्पेण बाधंते हरि संश्रयं ३७ ॥

वाचिकः वाचिकश्चयः प्रहंगः ध्यानकीर्त्तनपरिचयोरूपः तन्नेव परिभूतं तिरस्कृतं गतित्रयं येनः अङ्गीधी प्रधीगतयोग
रात्रयसाध्याः तत्र योगिगताः अतो भगवत्स्येव गतिरवशिष्यते न हि मोक्षो बाहुरेवं संती धर्मो कथं का प्रकाशगतिर्भवति ३६
ननु निरंतरं कथं भगवत्कथादि सिद्धे तत्केशरी नो बाधकत्वादि त्यागकाह शरीरेशरति शरीराः आधिरूपाः मानसा
आधिरूपाः रिया आश्रय निष्ठ प्प्रादि जनिताः॥ विश्वासार्थं वैयास इति संबोधनं आहोति तस्य चरित्रं द्रुधा आह मानु
या आश्रान्तिकमारयः यद्यपि शरीरमानमधमं सर्वस्यायु नुपदेशः तथापि परदुष्प्राधान्याभावे आश्रय धर्क शरीर
ज्ञानोभूता ह्यपदे वेशनाजिह्व इति लोकास्यंते एजलाह तन्निगरणा धर्म्यलकरणाह अतः लोकाः दुःखानि हर
का एतान् शिबक कथं बाधंते तत्र हेतुः हरि संश्रयमिति॥ अतो पि हेतुर्वद्रुधी अते प्रासे गिकत्वाभावाय ३७

तमु २२
३०१

तस्य भगवदराश्रयत्वेति संशयार्थं कृतं साधयति यः दृष्ट इति भगवद्भक्त्या सबहुर्धर्मविदुः अतो मुनिभिर्भक्त इति ज्ञा-
त्वा धर्मी न दृष्टः अतः मुनिभ्यो धर्मी नाह एकविध धर्मकथने स्वभावात्पुण्येनाभिन्ना नोत्सर्वा संशयान् वदतीति ततो नाना वि-
धानाह सर्व एव च कल्याणकारः विशेष धर्मी न स्युः क्वचित्ति विदोषान्गणयति नृणां प्रमुखाणां वर्णा नामाश्रमाणां च ए-
तत्कथनं नाना भूतानां धर्मार्थं किं सर्वं दूतहितः सन्नाहः एतद्विषयं दूतहितं कर्तव्यमिति चेत्तद्विषयं साधयतयाह सर्व-
रावायं तथा ३८ एवं मनुचरित्तुक्ती पसंहरति एतन्न इति आरिजस्येति एकाग्रमेतत्फलं मनोरिति ज्ञास्यतामिति अ-

यः दृष्टो मुनिभिः प्राह धर्मी नाना विधानं शुभान् नृणां वर्णाश्रमाणां च सर्वेषु =
तद्विदुः सदा ३८ एतन् आरिजस्य मनुश्चरित्तमदुर्तं दक्षिणं वर्णनीयस्य =
तत्पत्न्यो रम्यशृणु ३९ इति श्रीभागवते महापुराणे तैत्तिरीयस्कंधे द्वाविंशोऽध्यायः =

दुर्तमिति विषयभोगो भक्तिः वैराग्यं च तिनयमेकस्थितमिति तेन मनोरेव चरित्वं दृष्टमिति दर्शितमिति तस्यैवोपसंहारः ॥
न केवलं प्रश्नानुरोधेन दर्शितं किं तु वर्णनीयस्येति तत्पदं चरित्वं वर्णनीयमेव भागवद्विराज्यस्य तात् ॥ अयं प्रश्नो र-
व्याहृत्य र्थमाह तत्पत्न्यो रम्यं शृणुति ॥ तस्यापत्या निर्वचं तत्र महत्तारे वर्तते तस्याऽऽद्यः कथ्यो नामुपनिविवा-
हो तस्याश्चाभावेनीयुक्तिः सर्वमुरयत्वेनोच्यते तत्राह रम्यं शृणुति विविधिः ३९ एतद्विराज्यं तत्तु बोधियौ तौ तैत्तिरीयस्क-
ंधे विदिवरणे द्वाविंशोऽध्यायविदिवरणं ॥ ॥

ए०
३०१

२८ वृत्तेः २=

कर्मस्य हिकामो वस्तीकृतत्वा जडिद्वया च यो विरोधो बाधाय वैराग्या बाधिरुच्यते ॥ भागवद्विष्णुसंख्येति पूर्वमावा निरूपिताः ॥
२ कृत्वा को नो द्विमाणि निरूप्यते धुना सुखं १ भगवत्कृतभोगो हि नास्ति न भुज्यते ॥ अतस्त्वेत्येवमावा तस्य पतित्वा निरूप्यते ॥
२ ततः प्रसादो विद्वज्जिगीषयसाधनमिति मितिः अतस्त्विह हरं स्मृतत्वा नोपायं तथा ३ भोगो नाना विधश्च सर्वभावेन चोच्यते ॥
नार्थं ह्ययं कथं कानो ज्ञानं चापि वर्यं ते वैराग्यमुभयोश्चैव कामसंनैव दृश्यते ४ पितृभ्यामिति तत्र प्रश्नं तस्याः पतिसेवा माह ॥
पितृभ्यामिति मातापितृभ्यो प्रस्था नेकृते सति हीनापि सती दिदमकृत्वा पतिं पर्यचरति पति संबंधं पर्यंतमेव पित्रोः संबंधं यतः

पितृभ्यां प्रस्थिते साधीपतिर्मिति कति किरा निर्यं पर्यचरत प्रीत्या भवानीव भवं प्रभुं १

साधीपतिव्रतायाः सप्तवधर्मैः सेवैव सर्वभावेन संचितैरुचिं च मनुचरत्वात् तद्विहितं तैर्ज्ञेयं तत्तद्विधानं च पतिव्रतादेव ता-
तमित्याह इति तत्कीदृशेति इति तत्कीदृशं पठिता हीनकात्पारं नेरं तस्यैव फलदा भवतीति तदाह त्रित्यमिति ही-
नकात् नेरं तस्यैव प्रीतिपरः ह्येह श्रद्धेयवत्त्वे हेतुः ॥ त्रिः कामकामनायां मां मावश्यं कलेश्च दृष्टो तः ॥ भवानीव भवमिति वि-
वाहात् सर्वप्रभुत्वेनैव पारं स्थापितं ॥ केवलं न स पतिरिति ज्ञानातिहर्षं संस्कारं च तद्विदियमपि संबंधं रहितं काम्यात्
कारादिकामपार्हता चावश्यं कलेश्चैव सेवोक्तं तव तीत्यर्थः १ श्रीहृदयानमः श्रीएधावल्लभानमः ॥ रामनामः ॥

तसु-२३
३०२

सेवायागुणानुरोधाभावांश्चाहमेव गुणानाह विभ्रमेराविश्रामेन अनेनमसर्वगुहायर्थे तेत्सनीति आत्मनोदे
हस्यात-करणास्यवाशी चेनमुध्याः संतः शुद्धोवमसीरिति विश्वासः सर्वजोगः मुजयिनादिखनसेवा किंतु देवदेहिनाह
मोरदेरोति मोरदमादरविशेषः महत्त्वर्त्तकः यथागुणेक्रियते ॥ इमईदियनिग्रहः ईदियवांचसेवानफलनीति
लोकवेदसिद्धं शुश्रूषाचरणसंवाहनाद्यंतरंगसेवाशोहरसुहृदोभाक् सर्वदेवमित्रधर्मसिद्धयः ॥ गुह्यगृहं नमुण
प्रकटीकरणादिभिः ॥ मधुरचवाली प्रबोक्तसर्वगुणेषुमाणाभूता ॥ सद्यस्वप्रियवादिनीमिति तद्विरोधिनस्यागहेतु
त्वात् चकारदम्यपि शान्दरः भोजनिकेवलसंबोधीनसंबाधानार्थं २ रोधाभावानाह विश्रामेति ॥ कामादयः

विश्रामेणात्मशोचेनेमोरेवेणदेमेनच ॥ शुश्रूषयासौहृदेनवाचामधुरवाचोभः २ वि
स्मयकोर्ममैर्चद्वेयंलोभमईमदे अग्रमनीद्यातमित्यंतिजीयोर्धर्मतोषयत् ३

महरोधाः पापापरधोवाधिकी ॥ तत्रकामआद्याः कामपूरणधर्ममेवकाप्तिनीभजते मानमितिपाठेअहंकारः एवमु
न्यहमिति कामस्यानीयः ॥ ईमीलोभात्मकः धनकीर्तीरिलोभाभावेईनंनकुयात ॥ अत्रतुनरीयसुखंतेत्यावेतिता
रुलीभीनसंभवतीति एतज्ज्ञाः तद्विप्रश्नाचनेकरूपतासेवायासंबवतीति ईमीनिहिष्टः ॥ चकारापरधोनिवारितः पापकूपः ३
द्वेयो नस्तएलकः कोधश्चसंगरीतीलोभः स्पष्टः ॥ अघमपराधः प्रदोर्गवः ॥ एवमप्रापिनिवारिताः ॥ अग्रमत्रासाव
धानाचासावुपचांचित्योद्यमः प्रमादाभावाश्चोतरंगी ॥ एवंरुतेयज्ञातंतराह ॥ त्रेमीकामतोषयदिति अतिने
जत्विनंदुष्यमव्यतोषयदिसिद्धयः ३

तारुण्यकूपः ३=

कुरीनसुखं ४=
पापकूपः ३=
लम०
३०२

२११

गुह्यस्वप्नसर्ववक्तृतेत्यास्याः धीनत्वप्रतिप्रसादायतदुष्टनिरूपयति ॥ सबाइतिह्यामी महत्तद्विद्वेयसमाधिकरणेदयादेतुर्बतीति
प्रथममहत्त्वमाह यमकीमिनादिविशेषकमेवेनेतराज्ञानेहेतुः देवसिद्धयति देवादिद्वयस्येतानेतिरुचयः अतोकिंन
तोषुत्रमोहासामं तरमलैकीकृतानाति तत्रमानवीप्रितिकाष्टोक्त्यः सम्यगनुग्रममिति स्यात्सत्यानुभावादिः अंत-कर
णाबाधधमीवा देवमहंकालोवाततोपिगरीयानुपतिः देवमव्यस्यधाकनुंशकसिद्धयः ततोमहाशिवः आश्रयानो दुर्लभा
मविकामनोदुरयस्यतीत्यामं तरमेवतत् ४ देवहेतुद्वयमाह कालेनेति महत्तकालेनविषयदितेनहामोदुर्लभां व्रत
चर्मयाचकारितो यथापतिमं तरमितिछतित्यापतिव्रतं ५ तस्यैतित्तिकिष्टापमरिजान्नवती एतादृशीदृष्टाकृपायापिउतः त
न्नतमेवमगददवायाचाः प्रेवद्वयमाश्रयप्रसरूपवाक्यमब्रवीदिसिद्धयः ५ तामेववाक्यामहाश्रितिः ॥ तुष्टोदमतीमारितिः संतोषः
सदेवेद्विषयैर्लोभानवीसमनुग्रतो देवाकुरीयसः परमेशानोमहाशिवः ४ कालेनश्रूयसाहामोकार्षीतीत्रतच
यया प्रेममद्गुवायाचापीडितः रूपयाब्रवीत् ५ कर्मसु तुष्टोहमद्यतवमानविमानदीयाः शुश्रूषयापरमयाप
रयाचभन्ना योदेहिनाप्रमयतीवसुहृत् स्वरहीनावेक्षितः समुचितः रूपिदुर्मदर्थः ॥ श्रीमोपालयनमः ॥

मगबद्धपेणतेन

मदिदेनेन

सर्वहानेचदुर्लभत्वेचतस्यैव त्रयमंगवतादेयान्येनोतिनिरूप्यते १ प्रथमतः संतोषमाहा हेमानविमहन्तः पुत्रिअद्यतवाहं
२ नकेवलंनितमाहमाहमात्रावापित्तनोमाहमात्रादिसाह मानदीयाः योहिनिर्तरंमानंस्मानोप्रयच्छतिसहिपात्रेदामा
तस्ययमपमानमात्रोति एवमाधारनंतुल्यद्वयंतेषैहेतुः ॥ करणेहयमाह शुश्रूषयापरमयापरायाचभन्नातिः परमालोकीनुर
मुश्रूषाश्चोतरंगसेवाः ईदवास्वकरणं परमाहमास्मानपुर्विकाकृष्टाभक्तिः प्रीतिः अंतरंगकरणं ॥ किंच नकेवलंकरणद्वयैव
कामंमिह्यात ॥ आजनमज्जनभावाः ॥ किंलाजमेतद्वयमव्यापंतंतेसोपितदर्थरूपमपेक्षिततराह योदेहिनामिति त
त्रप्रबोक्तं कण्ठमसर्वथायाष्टतमित्यंतीअतीमुहंरोहिनीदेहाभिमनियतीमुहमिन्नंआत्मतमित्यंतीमुहमिन्नं
पितुर्गुणयितुंकरं ह्यमस्यायं कर्महेतुमिदं हस्तितुं प्रयोगः ॥ स्यामिपुत्रपुत्रकम्पल्लोकोपकारोपैरुपैरुहमिति तद्व्याहस्य

देह्यमत्तमजनपंतेक्षणं ३=

तस्य २३
३०४

एवं वरेदं तैस हृत्पातद्वये सर्वसमागतमिति पूर्वविचारितमिव किं चित्प्रार्थयितुमाभत इत्याह एवं ब्रवाणमिति ॥
आसीत्तस्याः खेदनिवृत्तिमाह एवं ब्रवाणमवेक्यगताधिरसीत् केवलं सा तस्या र्थनवदने स्त्रीष्वच तेन तस्मादेति तत्रि
हृत्पातमाह अखिलयोगमायाविद्याविचरुणमिति ॥ अखिलाया योगमायाना नाविध सर्वविषयरूपा तस्यादर्शो
कराणमंत्रादिरूपा विद्या तत्र विचरुणोति निपुणः अतस्माद्दर्शनात्ताताद्दर्शचवत्कारं विचरुणं विचारेण सत्यं वदती

७३

त्रेवैयङ् ० एवं ब्रवाणमवलोकितयोगमायाविद्याविचरुणमवेक्यगताधिरसीत् ॥
संप्रत्यप्रणयविक्रमं यागिरैष श्रीशब्दलोकविकसद्भूतिमानाह ए ॥

तिहात्वागताधिरसीत् ॥ प्रार्थयितुमाह संप्रत्ययेति ॥ प्रत्ययो विनयः प्रणयः स्निहः ॥ प्रश्नितेति पाठेकं चरणयो
यमाश्रितः तस्य यः प्रणयः तेन विद्वलागीः ॥ विनयो विवर्णाक्रमप्रतिबंधकः स्नेहीवि वाच्यार्थस्मरणोन्मत्तपतं स्निह ए ॥
तं कुलवधूतात्तेन श्रीशब्दकीयोयमवलोकः नादितार्थलुचकः तेन विकसद्भूतिमाननासतीवस्माणाह ए ॥ ३०४

अभिप्रेतं साधनमाह वामो ॥ एवमिति यद्यपि भवति तत्रासादाशुक्तं तथापीयं गवतं नैव तं सेवितातीति तदुक्तानां ध
मो गतस्मिन्साधनमाविकल्पवत्तु तस्मिन्साधनं प्रमाणीकरोति ॥ हे किं नृत्वं एतत्तुक्तं त्वयि एव हि सुमेवं ॥ वतंति हर्षे हि
जातीमधयेषोऽष्टाः ब्रह्मविदस्तेषामेति तत्सर्वं हि हृदमिति हायनार्थं संबोधनं का महरणार्थं वा ॥ पश्यामि हिकाप्रः अमीषाया
योगमाया तस्या अपि वेत्तयि सर्वं हि सुमेवं का हि योगमाया प्रदर्शनाद्येति भवतीति तद्व्याहृत्य र्थं अमीषोक्ताः ॥ ताद्दर्शसे
वतस्यावचनं सत्त्वमवतीति तथा नुवादेः ॥ तद्वैभीतिप्रमाणं विमोहति संबोधनं च तत्साधकं भर्त्सयितुं संबोधनं हस्ततया
नेत्यामर्षजननाय ॥ भर्त्सरेव धर्मो भाषीयाः सामर्थ्यं भवतीति विवाहे परास्परकृतत्वात्तद्विरिक्तपादने हृदमर्षीये

देवहृतिरु ० एवंच तं किं नृत्वं तद्वैभीतिप्रमाणं विमोहति संबोधनं च तत्साधकं भर्त्सयितुं संबोधनं हस्ततया
नेत्यामर्षजननाय ॥ भर्त्सरेव धर्मो भाषीयाः सामर्थ्यं भवतीति विवाहे परास्परकृतत्वात्तद्विरिक्तपादने हृदमर्षीये

तद्विपूर्वेति मेवमारयति यत्समधायीति ॥ सहृदंगसंगति ॥ यत्सत्यापूर्वमुक्तः यावत्तेनो विभयादितिसहकोतः संगः
अमीषोर्वैश्वभवात् अतस्त्वं तस्य हृदे वागसे गोपधायित्वं समयः समयबंधः उभयोरनुल्लंघनायः सभूयादिति प्रो
र्थना ॥ ततः किंसादि स्यादं व्याहृत्य स एव सहृदंगसंगः सती नोपगमसदः पतिव्रताकुलनामुक्तः पतिव्रतमेव च तं ता
तो अतस्मादरेषा ये किं तं कृतं अगुणा आनं सद्यलदेव भवति ॥ अभ्यक्ता भवति ॥ अमेचपुनर्वा एव कर्त्तव्यं सत्यं तदेव
वता सो जन्मसाफल्यमिति १० ॥ १० ॥ १० ॥

त.सु. २३
३०७

ततः किमासीत् दाहः॥ सीत-सरसीति॥ स्वस्थानं दाहो देवदूतिः तस्याः तत्त्वं दत्तं किरोहि तं धीमनिमिती कृत्य स हस्तस्त्री कृपया ज्ञातं॥ अतो न गमिः काचित् दूतिः॥ स एव मध्ये गमक म द्रुतं दत्तं तु म गेव तत् तमेव वृथिणा निमित्तं त्वय च नात्॥ स्वनिमित्तं त्रुणा मुपगो मेरो बो देवदूति विवाहश्च यथः स्यात् तन्न तो म्यानेर पुनः अस्या मेव संक्रमिष्यति॥ बहिरुपचो एतु से सति॥ ताः पुन मग वरी मारतिरे देवदूतिरे हृष्यति यमं तं पितृत्वा पुन र्म गव धी ग मा मा मा भि व म व रू पति तस्मिन् गेहे विद्यमानाः दृश शान्ति कम्पकाः ददृशुः॥ सर्वे सा मेक वयस्त्वमग वत् तमेवेति शो पयि तु माह सर्वोक्तिशो दय संशयति सह स्वसंख्या को प्रश्ना स्तानु सारैण तत्र त्यो त्कर्म प्रतिपा दना र्था लोहितो त्यने ह्यौ सभावे एणा सक्तिः स्वचित्ता॥ मध निरूपण मय्यत्र संक्रमणार्थं २६ ततो यज्ञाने तदाह तोह द्यूतिः॥

सीतः सृष्टिवेशमस्थाः शान्तिरदश कम्पकाः॥ सर्वाः किरोरवमसो लोहितो त्यन्मगधमः २६ तोह द्यूत स हो त्मा य स्त्रियः प्रोचुः प्रहृषिताः॥ वयं कर्म करी लुप्यं या धिनः कर वा मस्मि २७ स्तानेन तोमहाहो रत्ना पथित्वा म न खिती॥ देवदूतिं दृष्ट्वा ता स्त्रियः परिचर्यां विश्वासा र्थं च प्रीतल यो भूता यो चूः॥ ता सो द च ना माह॥ वयमिति कर्म करीः २८ त्वमेवा र्थं वयं कर्म करीः दासीः॥ अत एव वशाधिः॥ आराप यः तस्मिन् कर्वा मिति अमीक्षिता ये वि त्कम्पः॥ शरीरं स्कार ल्बु स्मार्कं ल्बु धर्म एवेति सह वचनं त्वं कम्प इति भावः २७ अत एव ल्बु धर्म सर्वोः कृतव सत्त्वा ह द्यामी॥ स्तानेनेति॥ आरौ अमूत्येन स्तानेन स्ता पथित्वा मलाप क र्म यो स्ताना रो मु ल्बु क र मी ग मर्दि स्तानं द्वितीयं कर्षय द्या मूत्य द्यौः स्तानं ततो यः॥ स्तान शशः क्रिया वा चीत द्यू मे ह्यपि वर्जते अ नि हो न ह व त्त अतः स्तानेन स्ता पथित्वेत्कं॥ म न खिती मा न वती मनोः पुत्री मानवी मि पिपादे व का रा ड डे न नादि सर्व संस्तुतः अतः परिधाना र्थं च परिहृयं च डकुल निमनेति नूतन मोशे सन्निकर्म संभवात्॥ पत्नी तं स्था द म्यं माह नूनेनेति अस्मिन् दृष्टि रिति तस्याः सं

उपरिवस्त्रार्थः

मोक्षिकं मलं परागं

का

मान मर्त्यु तो देवदूत ने देवदूत लापि ता नि स मी कः स री मी द त्वां पथि रीतिः॥ तं वा सति तस्याः संभानेन भवति यतः प्रताप दशः २६

भूषण निना विधा नि च दत्त वत्पः॥ पथ धीनि अमूत्या नि मुग्रा ती म्प मूत्या नि न वं ती ति वरी यो ही त्यक्तं॥ अति सुदूर शिको ति मुक्ता नि अने को म ना र्थं सर्व मुक्ता अ न दयः सेतु र्कं पानं च पान कादि अमृत रूप मा स व रूपे च मा र्का विहि दृशा शो म न श लो स म र्थं मुक्ता नि अति धि द्वा नि ज्ञा ती लार्जी न न मुपदि री नि मि धि क्ता नि॥ अम्य अ न्नां सह स्व सं द्या मो न स्यात् २७ दृशो र्देश ना र्थं दत्त वत्पः प्रमाणा र्थं त दृष्ट मे त स्मा क र्म व र्णयति अथेति च तूभिः॥ का म दृष्ट ना लुपा यः तस्याः चतु र्गा त्वात् सर्वोत्कर्षेणाने तं रः॥ अथ निम्न मर्क ने एा स रू च्य नु सार ए विर व ना र्थं अथेत्वाह आत्मानं देहं हं हं स्त्री की र्म स वि ह द्या म्य अ म्भो जा त र ति तं द्या द म्य र्थं स

भूषण नि प र धा नि व र्ण यो मि ध्म र्थं ति च॥ अयं सर्व मुक्ता ये तं पानं वैवा म्य ता स वै २७ अया र्द र्शो स मा त्ना न स वि री दि री तो ब र् विरं कृत स लय नं क मा भिं द्रु मा नि तं ३० स्तानं कृतं शिरः स्तानं येन अनेन स्त्री लो सर्व री शिरः स्तानं स्तान द्यं च स वि तं भिन्न प्रका रेण सर्वो रणा नि मि त्वा व र प का नि नि क र्प र्कं मी मा र्म य स्य व न धिन मि ति स्त्रा भा विका म र एण द्वा नि री तो व ल म्यः॥ कूति ते ए हा पमाने को च न निमित्तं नू पु रे य स ३१ ओ ए पा र ध्य ल पा को वी सु व र्ण मयी द द्रु तं तु लो त्तो यो मु क्तो नो अमूत्य रू च कः कुं मु द्मिं द द्रु का य त स री ए पा नु त्ता नि नेः सर्व र व भूति तं ३२ ॥

किरो म्यं नरुपः

तृप्त २३
३०८

पद्मकोशस्थधामुत्तेन उपकोभिर्तलसमुत्तमिति पादे विवक्रोऽप्यपद्मकोशस्थ धालसत्संहरामेव मुत्तं गेमुत्तेति वक्रविशेषः ॥
 शोभा नादृतास्मिन् इति ॥ शोभनायाजूः तया वा ॥ लिपः अप्रयोगे यस्मिन् तादृशा वक्रुष्यानीर्लके चामुखस्थैः पार्श्ववा
 त्रिभिः सर्वैरेव लसन्मुत्तमस्य ३३ एवमात्मानं दृष्ट्वा तस्य भीमतामालोकोत्तरादेत्याह यदेति आत्मतः पतिर्दमितं
 परमप्रेमासह्यं च भीमावस्थं स्वधर्मलौकिकधर्मिणा वैदिकधर्मिणा च मनननीयः कर्तुमर्हतीति विवेकप्रत्ययः ॥ सिद्ध
 स्थानत्वात् ततः सिद्धिर्ज्ञातेत्याह ॥ तत्राभिवासा इति पूर्ववत् प्रज्ञापयति एते तत्रैव स्त्रीभिः सह समप्यालेख ३४ एवं
 ३०९ भिन्ने

पद्मकोशस्थानीर्लके लोके श्वलसन्मुत्तं ॥ सुदृतामुक्तवाक् स्त्रीणां लिग्धायोगेन वक्रुष्या ३३ यदा तस्मात्क
 यममर्थी लोदयिते पतिं ॥ तव वासे सह स्त्रीभिर्वासे प्रज्ञापयतिः ३४ भर्तुः पुरस्तादात्मानं स्त्री सह स्थावृतं
 तदा निशामत द्योगगतिं संशयं प्रत्यपद्यत ॥ ३५ सती हूतमनस्तानी विधानं तीम हर्षवत् ॥ आत्मनो वि
 त्वा नुवृत्तैर्भवदं दृष्ट्वा भर्तुमाश्च परमाश्च यमा प्रवतीत्याह भर्तुरिति ३५ नीरुपसंवीत रुचिरलंघनी ३६ ॥
 ॥ भर्तुरेवात्मानं स्त्री सह स्तुतं यदा अपश्यत् तदा तस्य योगाति ॥ दृष्ट्वा साधनापदिज्ञानात् परमसंशयमापद्यत ॥ भिन्नी
 रणेमाणा नावात् संशयकार्यमाश्चर्यं वा अपद्यत ३५ स्वमाहात्म्येनोत्पञ्चान्त्रासहस्रं गृहता वित्ताह सतामिति ॥
 कर्तुमनस्तानेययति तस्या वा स्थाप्य द्दिरुक्तो ताभिस्तौतरे ॥ अपूर्ववत् नूतनवद्विभ्राजतेतीमिति नूतनरसोत्पन्नार्थमुक्तं ॥ एम
 एतावता पल्लकारेण विवाहकालरूपमेवमा प्रवतीतल्लोकि किं विद्वान्मिति वदन् तस्याः स्वाभावसौंदर्यवर्णयति ॥ ३०८
 आत्मनो विभ्रती रूपमिति ॥ संवीतेत्यं आनमितीकं चुक्यादिना वदितौ रुचिरौ सनोयस्याः ३६ ॥

३०८

स्वरत्नैर्भवमाधिकमनुमादयतीति विदुराग्रह ॥ विद्याधरीति ॥ ताभगवदीपाविद्याधर्यः ॥ भिद्विद्याधर्यश्चैव योग एव पतिस्त्रि
 ता इति सुवाससमिति का प्रभावी हीननाम्नः तेषां वर्णनायाः फलमाह ज्ञातभावरति ॥ ज्ञातो भावः कंदर्पयसः ॥ तद्विमानेनामा
 ते हयत ॥ अमिहव्यतिष्ठोक्तः कामाभावाच्च ॥ अमुकामनीताश्रयोनं ज्ञायमानका मोदुष्टा भवतीति अमिहत्वं तस्य ३७ कामनी
 लाह तस्मिन्निचितमिति ॥ एतौ हि महत्तनाशो भवति दृष्टा दृष्टविभरेनेति तत्र भावाध्यामाह ३७ कामनी
 रीभिः उपवीचीतपुः रंजकं अंगे लस्य मां अनुसूक्तः प्रियमागता गेया ॥ प्रियत्वात् रंजक इत्यर्थः ॥ कलचकुमुदलवान् ॥ विकसितकुमु
 दलपुष्पकं ३८ कृताः कवायासः कोमुदपुष्पकेशवसः सुखरायिन्योः स्त्रियः तद्वत्तादृते ॥ अपीयः ॥ स्त्रिणी प्रियः ॥ सौंदर्यमेव
 विद्याधरीसहस्रेण मेयमानो सुवाससः ॥ ज्ञातभावा विमानं तदो हयदमिह न ३७ तस्मिन्नुत्तमहिमा
 प्रियमागता को विद्याधरीभिर्पुषीर्णवपुर्विमानं बभ्राज तं कचकुमुदलवान् पीयूषला एभि राह तदवी
 सचकं रसात्तबनलं स्त्रीरुक्ता ॥ तासां पुरिदुमविकाशकत्वं तद्वत्त्वात्माभिर्लवं बोधयति ॥ ३८ दुपतिर्नमः स्त्र्याः ३८
 तस्मिन्प्रसिद्धिदिमाने सबधा त्वेति प्रसिद्धिर्न त्वेति ॥ तत्कार्ययोगीको भिल्लापादि कारिताः तासु रणभावाद्यर्थं तयोर्जनमुक्तं तस्मिन्प्रसिद्धिदिमाने सबधा
 नेन जगत्या हि वैभवमपेक्षते ॥ अतः प्रथमतः शोभां ति शयो वदति ॥ सर्वलोकप्रसिद्धा ज्ञाता ता इति दृष्टानेन स्पष्टमिति
 ता एभि राह तदवी दुपतिर्नमः स्त्र्याः ॥ आकाशवद्विमानस्य विशालता च सूचिता ॥ मरे शोतेर्यथा तातः अस्यां वा वारकाभि
 वंति तया प्राचीति यथा शायिपरायः ॥ तत्र तत्र तथा स्त्रियो पीतिज्ञापितं ३८ श्रीमोपातयमनः ॥
 प्रियया ४

कर्म १८

तथेति पादे उपचर
३८ एतत् ४८

स्त्रीयमि
३८

त.सुरत्र
३१०

अंतिरिहोऽप्यश्वमेदहोत्रं वयं वीति कृषीणामुत्पत्तिरस्यैर्भूमावागत्य प्रनामुष्यति तव नित्याह विभजेति॥ नवधा आत्मा विभज्यमानो नववर्षाणि कुरुता नस्याः तथाहोत्रं नैसाप्रप्यमानवीति ब्रह्मण करहेतुः सुराणां कामाग्निं विभज्यते वैतुः एषेणापि तस्याः शांकावायाह एषाग्निं विभज्यते एषायां हिल्लुताभयं वनोस्यते॥ तथाभावादेव तस्या एमात्तं अतः सूरान्तिगतं सूरं सप्तमस्तुतवर्षं प्रप्यमानमुहूर्त्तवतरेते कालस्यापानायाहोर्बहिर्भवति आनन्दोऽवैश्वनाशाया अतः सूरान्तिगतकालः सुखायुजवहेतुः मुहूर्त्तमात्रमिति तथैव सर्वकालं मेने ४४ तस्याः अपि कालस्याभावमाह तस्मिन्निति॥

विभज्यनवधात्मानं मानोसुरातीतुका॥ एमां विप्रयनरेमेवर्षपूगान्मूर्त्तिवत् ४४ तस्मिन्
विमानउरुक्षांश्यांरतिकृष्टिना नचाबुध्यतर्तकालेपत्पाथीत्येनसंगतो ४५ एवंयोगानु
भावेनरूपयोःरप्रमाणयोः शतं वतीत्यः शरदःकामलात्सहयोर्येनानु ४६ ॥ श्रीगोपालयनमः

१ विमानतेजसः

आश्रयधर्मादेवप्रकाशमानाहसूर्यादिगणालाज्ञानं श्रव्याचिन्मृदिजननामोहिका तत्रापि सारिकुरी । अंतस्थि
तमानं रंजकयति अतोभोगकालोपायवज्रातः तं नानुबुध्यत । आत्मानं प्रसविदस्थं च यस्मिन्वचनमसुरं तत्कालमु
लोचनकुर्यात् ४५ उभयोः कालाज्ञानेन पितृयभोगकालस्य ह्यस्य प्रियो यो गानुभावेन दर्पतोः प्रमाणयोः सतोः श
तं शरीरव्यतीत्युः शतं वज्राज्ञातः । भोगेशरं भोगकालप्रवृत्तिशरं प्रयोगः तत्रापि कालेन तत्क्षिरेन जन्मकालस्य अत
त्वात् न कालोपनागे वज्रातः । अतिसहस्रं कालं प्रयोगः ४६

भैत्रेयः३

मन्त्रदालकः=

[illegible]

तस्यामात्रेतेलानादयनात्मनात्वात् नोधाविधायलपसवसेकत्वविधिः ४७ अतः सासुवसेवा
वहूतिः स्त्रियः प्रजाः ॥ सर्वालाह्वारसर्गिणीलोहितान्तराधयः ४८ पतिप्रपन्नजिह्वन्तं तदालस्योहातैसती
॥ सम्यमानादित्वेनैवहरैरेवनिदूयता ४९ निर्वासधोमुखीभूमिपरासममेषिण्या उवाचनलिनार्थः ५०
॥ निरुधामलिनार्थः ५०

[illegible]

२ प्रा
प्रति

नेनेहकार्यसेत्सतीत्यश्रकलीविनिहयशनेरितपूव
अनापगामः सचिन्तः ५० ॥

तृपु ४४
३१२

समुर्विशेषाध्यामेमोहोदुःखवर्तते॥कपिलोहिरुर्बुधिरुपरेशोभनिस्रधा॥स्रगत्रयपितृग्योमोहार्थतसवर्षते १ इत्याद्या
येदेवर्ततेवैष्णवप्राथनाबोक्ता॥अतएवआशाभावंविशकरोतीत्याह निर्वेद्यादिनीमिति निर्वेदोवे
राप्तेप्रियवतीगेननिर्विहारासंस्तुतावत्यर्थमेवपतित्वमितिकेतात्मनोरेखादुहितेत्तत्कर्म॥पुनरितिभाष्यार्थहानं॥हात्वेन
हेतुःस्यादिति शालिनीविनीतोभनोहृदंवा यद्यपिरेवमुत्तेनवक्तव्यंभाष्याविरक्तासत्कुलप्रस्ताविनीताचेतिपुष्टकं
धनं॥किंच॥शुक्लाभिआहृतंस्मरन्॥शुक्लनाशयशेनअथाहृत्स्तीशकलयेतिपुनोभविष्यामीत्युक्तंतेद्विस्मरन् १ सप्तम

मेवेयउ० निर्वेद्यादिनीमेवंमनोर्दुहितरंमुनि॥स्यानुःशान्तिनाहशुक्लाभिआहृतंस्मरन् १
कर्मउ० माहिरातपुवीत्यमात्मानप्रसन्निरिति भगवीलेरुगेर्मद्रूपसंप्रत्यते २ ॥

पिमोक्षसाधकत्वभगवत्संप्रपन्ननात्॥मोक्षलभगवानेवसचेत्युभोभविष्यतितदासर्वमेवकार्यसेत्सनीतितांबोधयन्
आश्वोसयति॥माहिरुदिति॥इत्यसंज्ञंनवैक्यमादिवचनेः हराजपुत्रित्वमाहिरः आत्मानंहात्मानंमोक्षोर्तंहीकृत इ प्रमर्त्यमेव
तस्यकर्मलोनाशकत्वाभावात्॥अथप्राञ्जतेवैतथ्यंमनसात्तदाह ह्यस्मिदितिइति॥अनिरित्तस्यनिर्हन्तमाह भगवा
न्नेगर्ममद्रूपसंप्रत्यतरिति॥अरुदरतिज्ञानरूपः॥अतमीमधिकरूपश्च अद्रुदरितिमुद्रनास्युर्वैव॥गर्भमिति एव०
पुनोभविष्यति॥यदिरुद्धकीडयाकाण्युपरतिर्भवत् तदाभगवान्मुद्रतेननाविर्भवत्आविर्भावपरकत्वंभगवद्वाका ३१२
अश्विस्तमितिभादः २ ॥ श्रीगोपालयनमः ३ ॥

तर्हिसाधनंनकर्तव्यमित्याहकार॥धृतराजसीति साधनामिदिसिद्धेभगवत्प्रवर्तितयराभगवान्स्वयमेवागमिष्यामीतिमन्त्रेतरसाध
नाभिगम्यतंबोधयतिआपुर्वविशरीकुर्वन्तिउल्लंघयतिप्राप्तोकेसभादमोभोकारमतिथिर्निमंत्रणादिनावशैक्यमोभुजोति न
त्वंमोक्षारमुपायशतेरिति॥यतःभगवान्स्वमेवसर्गात्तत्रातःसाधनानिकर्तव्यानि तत्रकानिदिदिरेदुमुक्षार्पमाशोकंन्यानिता
नितवनकर्तव्यानीत्याह धृतराजसीति॥यातित्रयम्व्रतंधृतमेवत्वयाव्रते- अतःपरंत्वयिगतिगमिष्यमीतिचेन्नत्राहभर्त
रिति॥तेभद्रमस्तु- अस्मदाकात्वेवबभूवकारोव्रतनइदंनवकलंभविष्यतीतिआशीर्षिसिद्धंयत्रतेभगवत् प्रसाराद्यंयचसाधनाति
कर्तव्यानीत्याह इमर्द्रियमिप्रहःकर्तव्यः नियमोभगवदरीर्षेरेवधर्मैर्कवहर्नयमिति नियमाःह्योवाहोबादेहसा॥तदाचका
रेणप्रथमाद्याद्याःतपःप्रसिद्धेहोदिरूपः॥इविलेभिद्राप्तिमुद्रणीहीनिभगवदर्थंकर्तव्यानीत्येकसाधनं॥द्विविधाएतन्निबंवा
॥अथमोक्षेनाह अथथाअवीतराजैवद्रवचर्मार्थसात्॥प्रयत्नात्मनरतिवाक्यात्॥इमोनियतं॥व्रतानांहरिगोभज

धृतराजसिद्धेदेवमेननियमेनच॥तपोद्विविधाएतानिअथद्रव्यचेष्टैर्मज ३ सत्ययथितिमुक्तादिव
नकत्वात्॥आविर्भावोपिप्रयोजकाः यतोहरानंतपश्चेदेव न्नमात्रकंयशः हेतातेहरयर्थंशिमोर्व्योद्धमावतः
निभगवद्रुक्तास्वाध्याकरणीभगवान्प्ररेतुष्यतीतिपतःप्रभंतीनीग्रहणी॥द्विविधापरंनचयःभगवत्कारिकायांरुपाउक्ता
अस्मद्वैवीगंननु॥सिद्धेकिमित्येवार्थेतिहाधनानितवाह ईश्वरमिति सन्मयेनकेनापिनियमःअतःअथिद्रुवदेवसाधनाति
कर्तव्यानीत्यर्थः ३ ततःकिंभविष्यतीत्याहकार॥सत्ययतिगत्याद्यापितोपिलयावेदेवमापयितः॥हहिशुक्लःकिरीटमह
मुणविश्रामासकंयशःवितन्वन्लोकेदमस्यपुत्रोजातरतिकीर्तिवितन्वन्तेहरयर्थंथितेत्सति॥अरीवाअदरपकाअ
दिश्यासाधेवाह॥इदमेवति॥इदमभवत्इदमःननुतस्यमस्तुनस्यकथंमहान्दृष्टिकरासाधनंनत्राह॥ब्रह्माभनन
ति॥ब्रह्माभननतिअनुभावयतिसस्मिन्अस्यसिन्चेति॥अनह्वयपित्रहाविभोयहरयर्थंथितेत्॥एवमाश्वसनमु

त.सु.२४
३१६

ननु किमेतत्तुल्यमित्यतः प्रसादफलत्वेन नवर्णेत तत्राह ब्रह्मज्ञेति ब्रह्ममिरेव जन्म मिः साधितो योगः पक्वश्चैव नितरा
वित्तनिर्मले भवति ॥ तदभगवति हि हिराज्याय तेन तुदरी न सर्वदुल्लभरी नश्चेत्यहं अबत रतिरा किं मायैव लीनीयं ॥
योगिनयः समाधिः न तु वि तनादिना श्रुत्यागारे हि ति प्रवृत्त्या तद्वर्त्म निर तत्त्वनिर्मयं चोक्तं ॥ यत्परं तदमस्तु रितं २८
तद्विनायं समविष्यतीत्याशं क्वाह स एवेतिः स एवायं भगवान् ब्रह्मवाक्पातस्तानु भवाङ्गु ब्रह्मवाक्पातस्यैतः न तु
पुरुषोत्तमः कथमपमानं सोऽङ्गायमिह वतरित्यति ॥ न हि बाधितमर्थं वेदोपि बाधयति सहि सर्वतो मानयानं अत
आह अद्यानः हे लनमप्रिगणाय इतः पूर्वमेव मया दस्थिता अद्यैवेवं ज्ञातं ॥ अत एव आत्मा एव हे पुजातः कस्य

ब्रह्मज्ञस्य विपक्वेन सम्प्राप्यो गसमाधिना ॥ द्रष्टुं यत्तेय तयः श्रुत्यागरेभ्युत्पद्यते ॥ २८ ॥ स एव भगवा
न अद्य हे लनं न गणाय न ॥ गृहेषु ज्ञातो आत्मा एव यः स्वानुपकृषीयतः २९ ॥ लीयं वाक्यमन्तं कर्तु
मवतीतीति मे गृहे ॥ चेकीर्तुं भगवान् ज्ञानं भक्तानो मानवर्द्धनः ३० ॥ श्रीगोपालयनमः ३१

चित्तुवः कस्य चिद्वा ताकस्य चित्तरालकी मातुल इति ब्रह्मधर्मे धीमते गृहे हि ति ब्रह्मवचनं ॥ अद्य ताकारेणेह
तु ॥ यः स्वानुपकृषीयत इति ॥ पूर्वभगवान् सर्वत्र समः ॥ इदानीं भक्ति मार्गमुत्पाद्य विष्य मे ज्ञात इति स्वानो भक्तानो
पकृष्य पीयत्येव स्मात् ॥ २९ ॥ किंच यथा वेदाः प्रमाणं तथैव भगवद्वाक्यमिति ॥ अथाहं स्वोऽशक्यमेति वाक्यात्
अवतीतीत्याह ॥ लीयं वाक्यमिति ॥ अवतीतीत्युल्लोकोत्थानमत्रार्थं भक्तानो मानवर्द्धनं चिद्वा क्यमुद्दिष्टं किंपरि
त्यस्य मे गृहे वतीतीति ॥ न तु स्वभागे न वार्क्येण तरेण वेति ३० ॥

राम०
३१६

ननु तथापि हीन जातः कथं भगवत्तु प्रपद्यते हि तत्रोपपत्तिमाह ॥ तानेवेति ॥ पुरुषोत्तमस्य हीनभावो नो विक्त ॥ न वायं हीन
भावः उभयविधाभिगमवतो रूपोपपत्ति तानियानि सर्वे वैरे प्रसिद्धान् न रमया नि यानि च भक्तानो रेवं तेन तावतापि भ
गवानरूप एवः तानेवाने रमया निरुपाणि हे भगवं ले भिरुपाणि यो म्या नि यानि च भक्तानो रेवं तेन तावतापि भ
गवतः अभिरुपाणि यथा पूर्वमिति रूपोऽस्ति तवा न्ता नि च भगवतो वैरे अहाह ॥ यानि पद्माङ्कतानु रेधेन कृतं तवा
न ता मय रूपोऽपि वसामस्यैः सुल्लातं अवचनं लिङ्गानीतनत्वात् एतावत्तं निवेद्य भक्तानो रेवं ॥ अयमथाभावो न तु

तानेव तैर्भिरुपाणि रूपोऽपि भगवं लव ॥ यानि यानि च रेवं तैस्त्रजनागारुणिः ३१ ॥ तं स्मरिभिः स्मृत
बुधस्य प्राप्ता सराभिवादाह एवापादपीठं ॥ ऐश्वर्यं वैराग्यं यशो बबोधवीर्यं श्रियोऽर्जनं महं प्रपद्ये ३२

हिरोपादयेत्यो ॥ भक्तानो तु तदने ररूपमेव अयमथावचनं स्मात् ॥ ३१ ॥ एवं भगवत्वरतां सप्रमथि यत्नां तं नमस्यति त
स्मरिभिरिति ॥ तमहं प्रपद्ये फलद्वयसाधकं ॥ तत्र मोक्षसाधकं तमाह ॥ स्मरिभिरुपाणि बुधस्य तावत्तानेव यथा तस्य
ज्ञानार्थं सदा अभिवादनं योऽप्युपादपीठं यस्य ॥ ज्ञानेन मोक्षः तद्विरुपा ॥ सोऽपि स विदः ज्ञानं प्रयच्छति ॥ अतः अभि
वादाह एतामभिवादी योऽप्येव त्वं न चरणपीठं ॥ ऐहिकं च ललाटं दक्षिणातीत्याह ऐश्वर्यदियः बुधः तैवोऽर्जनं
तैः श्रुतिप्रत्यक्षैः विद्यमानमेव दिकश्चित्प्रत्ययति न त्वत्वं तं तावदियमा नं अतो भगवानेवैहिकोऽपि प्रसिद्धः

३२ ॥ ३३

द्वन्द्वतः

उक्तञ्चतुर्भिर्ध्यायेत्प्रसंगोद्भवैर्बुद्धानरूपचरित्रं तु न वभिमलस्यवर्णितं । प्रकाशसमुल्लसः सर्वैर्नामध्यायालसो
ब्रह्मनिवभावात्तास्योपि तद्वर्णितस्य भाववत् । अग्राह्यदृग्निष्ठो भक्तिर्नामोद्भिदसर्वथा । प्राज्ञा लता नि सर्वादि
कौसर्ग्योद्गोहः । आभाता सर्वेन्द्रियप्रोक्तं निवसर्वप्रपञ्चति यो ग्राह्यद्वरे तु प्रकाशः । पञ्चविंशति
शेताभाध्याये भक्तिर्भोक्तिर्भिरुक्तये । तद्वर्ण्यता सर्वोपि तद्वर्णितगतामैव ब । चरित्रं नाम भक्तिर्न्यायभावशतमुक्तये ।
तथाशास्त्रसकथनं संतो भोक्तृश्रुधा कर्थाश्च एवमतो दृष्टक्षेत्रज्ञानं वरायैत । अतः शो न कसं प्रपञ्चः चरित्रं
तत्त्वमुच्यते । एषां ध्यायेकपि नोत्पत्तिरूपज्ञातस्य चरित्रं शान्तनिरुपति तमि शिष्टं क म ज्ञत्त्युच्यते । कपिल
(विष्णुसंस्कृतनिर्णयः) न प्रकथयन्तु शान्तनिरुपति तमि शिष्टं क म ज्ञत्त्युच्यते । कपिल

शौनक उ० कपिलसूत्रसंख्याताभगवान्वात्समायया जातः स्वयमज्ञः साक्षादात्म
प्रज्ञप्रयेन्द्राणां १ न ह्यसर्वर्षणः पुंसां वरिष्ठाः सर्वयोगिनां ॥ विश्रुतोऽश्रुतदेवस्य

मधुमन्वरे चन्द्रोदितः ॥ तत्तस्मान्न कति तानां उच्यते । तानां नो **रिपयति मरुतः २ ॥**
 कुमिदानीं नो विप्रगाधा नृणां नस्य मृगानां तुल्यमतिरिक्तान् प्रकरोमितीति । तानां मायया सर्ववशनामप्रमत्तकपि
 त्वत्करोतीति ॥ आदिशेत् । तेषां नृणां तुल्यममोषि सन् विज्ञानो मूलं न परितो ज्ञेयो कीनमन्यं न । तिनृणां मासप्रमत्तकपि
 ये आत्मनः समस्तानां मोक्षयन् प्रत्युत्प्रेषयतां इत्यर्थः ॥ अत्र नैवेदीयानां मासनां नो भक्तिविह्वलकामि
 तिनिति । तद्वत्कृत्यमिच्छते । ३ उक्तमप्युक्तं । माध्यातनं नस्योपेक्षं । मृगानां येषां योः एव स्युस्त्वयि गोनां वरिष्ठमि
 नरणीयस्य विभक्तौ कीदृशी विरतं रश्म्यायमानं । यो प्रपिच्छतौ तौ वेवैव रश्मिं प्रकाशयन् क्रुन्वन्तौ । यतोति वा ॥ कीदृशिनं

कपिल्लेन :-

सामान्यतः सर्वमेवमगच्छति चेदपि ॥ यथा हि यत्र विज्ञानं तानां हृदये ॥ अतएव ननु स्यात् आत्मा सर्वत्र करणीयः ॥
 तन्मायकः ॥ यथा हि तन्मायिकविज्ञाने शोभा नोक्तव्यम् ॥ तन्मायिकविज्ञानं सर्वत्राती न नीमायिकविज्ञानं तदावश्यता ॥ अ-
 द्वाभ्यां विज्ञाने प्रत्येकमात्मनश्चक्रे ॥ मनुष्ये च तन्मायिकमेव हेतुः ॥ यथा शौनकेः ॥ दृष्टमिदं तन्मायिकं ॥ दृष्टमायिकविदं न-
 त्रेयद्वारेव न दृष्टमिदं कथयति ॥ हे पापमसहस्रि ॥ आनीतिर्येव विदुः ॥ प्रचोदितो मेनेयः ॥ विदुः प्रपन्ना हि तिस्रर्थाः ॥ विदु-
 रपने च व्यसक्तयना ॥ यमेवेति न नयमाह ॥ यित्तिवत्तत्तावन्मित्रतावत्तत्तावत् ॥ विदुरो हि हे पापमनुजः ॥
 नान्यं कुरुति ॥ आनीतिकीर्त्यामाह ॥ मानसवृत्तिविज्ञाने ॥ अत्रैवः देवर्षिनाज्ञाः ॥ संवारेव पापमनुजः ॥

परादिधनेभगवान्स्वच्छंरत्नात्ममायया तन्निमिद्बुद्धानसकीर्त्त्यान्नुकीर्त्तय ३ स्तुतं
हेपायनसस्वच्छंवेनेत्रेयभगवानथ॥प्राहरेद्विदुर्मीतंआत्मीहिक्याप्रचोदितः ४ मेनेत्रयः५पित
रिप्रस्थितेरहंप्रमातुःप्रियचिकीर्षया तस्मिन्विदुसरैवात्मीतृभगवाकपितःकिल ५ ॥ ॥

नानातरंकपिलस्रव्वस्थितरात्राह॥वितरीति॥महतांशहेस्थितिःपिञ्जोर्यश्चिंतितापयुंति॥यितारिअरण्यस्थितेतसिमे
मात्रःप्रियधिकीर्ययातस्मिन्नेवादिंशुररेखवासीत्॥दिङ्ःसरसिस्थित्तिच्युसमासांतः॥बासमेवकृतवान्निज्ञाहा
नंतरमेवकृत्यमिति॥रुधियायेवसुन्नरां॥भायर्हृत्तार्यभगवानिति॥कपिलश्चित्तदर्शमेवावतारः॥रुचितः॥कि
लेतिभगवतःसापेकृत्याकाचिरेपिस्थितिर्युक्तिकितेतिप्रसिद्धा॥हरीबोनिवारितः॥५॥श्रीगोपालयमनः॥

एचिन्नतेन सङ्गित इति योगति भाषाटोर्लोपः ३-

अथस्यावाप्तेऽस्यवः प्राणाः भूः ऐन तयंति अतः सामभ्यतो
नर्त्तिनमपि विदोषाकारेण वर्णनीयमिति भावः २

हल्लभावे

एम०
३२०

त सु. २५
३२६

एवंमक्ति साधनत्वेन सेतो निरूपिताः ॥ कथं ते तेषां साधकत्वमित्याशंक्य तं प्रकाशय ॥ स तां प्रसंगं गच्छति ॥ स तां सं बंधीय प्रकृत्यः
संगः तस्माद्देतोः मनवीर्यं साधकः कथा भवंति तां सी प्रीति प्रदं क से वं यथा कमेण श्रद्धा रतिर्भक्तिश्च विष्यति ॥ मत्ता च वैराग्यं
ततो विनिर्तरं स्मृतिः ततो योग प्रवृत्तिः ॥ एवं परि त्याग ज्ञान वैराग्य योग भक्ति निः सिद्धी गम्यताः भगवत्स्वरूप प्राप्ति र्

स तां प्रसंगात्मानमवीर्यं संविरो भवंति हृत्कार साधनाः कथाः तजो
व्यणशब्दपर्वगर्वत्तं निश्रद्धा रतिर्भक्ति रनुक्रमिष्यति २५ ॥

नित्यसाधनं फलं साधनसाधिकापि भक्तिर्निरूप्यत इति न विरोधः ॥ स तामिति बद्धवर्चनं सत्ते प्रमाणं ॥ स तां सद्भिरेव सं
गो भवति द्वितीयः सन्तरे व धुन्यते ॥ यद्दि प्रथमः सन्भवति तेषां प्रकृत्यः संगः सजातीय एव भवति ॥ एकमतं नि
विष्टानामेक सभावा नां वा प्रसंगपदेन चेतस्त्वयति ॥ तेषामन्यो ॥ श्रीगोपालयनमः ॥ ॥

एम.
३२६

प्रकृत्यः संगः अन्यस्य सांगिक इति ॥ संसारिणामपि तेषां प्रसंगं गच्छतां तरेषु वृत्तयस्तेनोपस्थिताः परिभाष्यत्व कथा भ
वंतीति च साधितं ॥ यद्यपि भगवत्कथाः सर्वत्र भवन्ति तथापि तां भगवत्स एकमतं प्रतिपादकत्वात् साधनं तेषां मुखाद्भवतः सा प्रथमं
लौकिकं निर्गतं भवति स तामेव प्रसंगात् भगवत्स एकमतं प्रतिपादकत्वात् भवति ॥ तैरेव वीर्याणि साधयन् ॥ साधिका कथा नां
निर्तरं श्रवणं तत्तत्संस्काराणि विधिं कुर्यं श्रीवैष्णवं च ज्ञातं न भगवत्कथा गृह्णाति ॥ न हि हिमालयस्थिताः प्राणिन आ
तपे गृहीतुं शक्नुवन्ति ॥ तेषु पुनः देशंतरगताः यथा तपस्येवो भवन्ति ॥ तद्देशस्थानां वाप्येताः तद्देशस्थैः तथा भगव
त्कथा अपि हृत्कल्याः पूर्वं सभावां परमं नैरसीत्यादिका भवंतीत्यर्थः ॥ प्रथमतः श्रुताः क्रूरयेरसमुत्पारयन्ति ॥
पुनः पुनः श्रुताः कर्णयोः यथा का माभिनिविष्टस्य चरुः का मिर्मरसा विषं सत्तलान्निवर्त्य मानसपि न निवर्त
ते किं वु इह स्वेव निर्तरं भवति ॥ तथा कथा एव बलाद्भिर्भावयति ॥ शुश्रूषा विनिर्तरं मुत्पद्यत इत्यर्थः ॥ अ
तस्मात्सोप्राप्ता अव एव भवति ॥ आहृत्सा प्रीतिरुत्पद्यते ॥ तस्य लोकांश्चिदृते नूनः ॥ अपहृतपापं समाप्ते निविश
ति ॥ तदा श्राव्य सर्वलोकानि हृत्तिरूपं वर्त्मनि मोहो ह्ये भगवति वा तन्मागं वा प्रथममात्मिका बुद्धिर्भवति ॥
ततो रतिः स्नेहो भवति संव्येत त्वाप्रत्यभिर्ति ततो वत्समाणा भक्तिर्भवतीत्यर्थः २५ श्रीगोपालयनमः ॥

आत्मानः

इसक

विषयार्थः
भाग १

किंतु द्वितीयः

तस्य २५
३२७

विषयः तत्त्वानुविधानादिति विषयता एव प्रमाणवत् इति सर्वभगवति ते हेन संज्ञातया विषयफलरूपं प्राप्नोति ॥
१ संविस्मरिकाया निवर्तते भक्तोति तदाज्ञातविणो भवति हे द्वितीयः विषयो हेतुः ॥ न ते विषयो आत्मपदं वसिताः ॥
२ द्वितीयप्रमाणपदं विषयानो भेदमाह दृष्टश्रुतादिति दृष्टा एव दृष्टः श्रुताः स्वर्गद्वयं नृमुपात्त तस्या भक्तेरनुद
न्यर्थसाधनमाह मद्रचनामुचितयेति ॥ भगवत्कृतकार्यचनारुतिः रचनाशब्देन लोकोक्तिं निर्माणमुच्यते ॥ तेना

भक्तोपुमान्ज्ञातविणो द्वितीयदृष्टश्रुतात्तमद्रचनामुचितया
चित्तस्य सत्त्वहोत्रयोगयुक्तोयतिष्यते रूमुभियोगमार्गः २६ ॥

लोकोक्तिभगवच्चरित्रसरणीयभक्तिः तिसृति ॥ तदा चित्तस्य ग्रहणे पत्नी भवति चित्तं हि चंचल सत्त्वं नृसत्त्वो वति चित्ते
प्रयोजकं च उपेक्षायां यत्न एव हीतं भवति ॥ अतो यत्नः साधनः सन् चित्तस्य ग्रहणार्थं योगयुक्तो भवेति योगस्य चि
तद्विनिर्देशरूपत्वात् योगो न चित्त इति निर्देशः कर्तव्य इति निश्चिन्ता यो भवेत्तस्यर्थः ॥ तदा रूमुभिर्योगमार्गं हेतु
शक्तिरितिः भगवत्कृतकार्यचनारुतिः रचनाशब्देन लोकोक्तिं निर्माणमुच्यते ॥ तेना

चित्तवर्चनीविद्यामोक्षार्थं २६ ॥
२

एम०
३२७

एवं संसाधनं शास्त्रार्थमुपसाधनपरंपरं निरूपयन् फलकीर्तनेनोपसंहरति ॥ असेवयेति ॥ अयं पूर्वोक्तः अधिकांशो
प्रत्यगात्मानं हेतुं हेतुं जन्मनि वा ब्रह्मोद्देशादिकमहत्त्वात् सर्वरूपसंयोजकं प्राप्नोति ॥ तस्य प्रथमं प्रकृतं गुरोराज्ञा
मसेवामाह तद्विषयाणां बंधकानामसंहरणं नृभवाभावात् ततो विषयाभिनिवेशाभावे अतर्क्यं चित्तं आत्मानं गुरुणा तदा
ज्ञानं भवति आत्मकामश्च तदा विषयगतो एव निवर्तते तेन च पुनरुक्तिमुल्लेखितं भवति त्रयमेतदेकयोगः स्वतंत्रः चो

असेवयार्थं प्रकृतं गुरोराज्ञानेन वैराग्यवर्जितं ॥ योगेन म
व्यर्थितया च भक्त्या मोक्षप्रत्यगात्मानमिहावर्ध २७ ॥

चत्त्यतिवृत्तिहेतुः प्रवर्धितया भक्तिः विषयवशीकरी विषयस्य आत्मानं विमुच्य भक्त्या च भगवंतं वशीकृत्य स्वस्व
स्याप्यतिता तव सर्वमेव प्रकृतं ज्ञात्वा तीव्रसंघातोत्पन्नस्य प्राणयोग्यं संश्लोकायोगात् संविधायकस्य योजनं नृमु
क्तमेव अतो विषयनेरात्पंचानामुपयोगः ॥ मामिति प्राप्य रूपोद्भवतं बहुसिद्धं शिखां च ज्ञापयन् मां तं किय
त इति बोधितं ॥ बहिः प्रवेशं कीदृशं विमुक्तमाह प्रत्यगात्मानमिति ॥ प्रत्यगतं सुखं तया परिहृत्वा नृनृपि स्वात्मनो भिन्न
त २७ ॥

तदु २५
३२८

शर्वमवभक्तिर्जनमात्रमुक्तं न विशेषत इति विशेषतो न किंचिच्छति॥ काचिदिति॥ अद्वा आ एधत्वेन ज्ञानं सर्वमस्मात्प्रज्ञानं
शर्वकः स्निहः॥ तेषु त्वयि युक्तः कीभक्तिश्शरीर इति प्रश्नः॥ यद्यपि क्रमाच्च तादृशेषु युक्तः तथापि यः साक्षात्कीदृशयोरुपे
ति सवक्तव्यति सप्रमत्तास्त्वितं भक्तिर्योगो बद्धविध इति जीवाधिकारमपूरकत्वं योपावातेति प्रश्नः॥ अत्र तत्सविहितं ता
भक्तिर्यावर्तिता॥ कीदृशी सगुणा अगुणा वा॥ तत्रापि प्रमयोप्याकीदृशीत्याह प्रमयो बरेति॥ गोचरशरीरविशेष्यमिदोपि
भवति त्वयैव सर्वमार्गमवर्तिताः भवोश्च सर्वस्वरूपः॥ अतः सर्व एव भक्तिमार्गो यद्यपि त्वयि युक्तं तं तथापि यथा भक्त्यापि
कीलारूपेति परं अज्ञास्मात्मायामेतेन ब्रह्ममश्रुते अश्रवातीति वापाठः॥ देवताया सर्वपि मार्गः कचिच्छुगमा भवति तं ब्रह्म त्व

देवहूतिरु॥ काचित्त्वयुक्तिर्या भक्तिः कीदृशी प्रमगोचरा यथा परं ते निर्वीर्यमज्ञासावश्या अहं
२८ यो योगेन भगवद्वालो निर्वीर्या त्वस्य यो दितः कीदृशः कतिबो गनियत सत्त्वा बवोधनं २९

यमाह॥ यमेति॥ निर्वीर्यात्त्वं परं यपि नैकं रत्नत्रया भक्तिः सर्वाधिकारस्य मपि पुरुषं नैयति तत्र तस्मै कौं आनं रातु भव
समयो भवति तत्र यथा एतादृशी वक्तव्ये त्वयैः २८ योगं ब्रह्म इति॥ यो योग इति॥ भगवत्पुरुषेण स्वीकृतो न यो तनार्थयो
बाह्यरूपो योगः लोपि वक्तव्यः॥ भगवान् सर्वत्र न मे दिश्वज भक्तिर्हेतुः स्वतोगमने सामर्थ्य हेतुः योगः॥ तयोदित इति योगे
नाम प्रवर्धं धरत्वं तत्पुरुषमर्गमिति बक्तव्यमिति॥ शास्त्रे नाविधानीति रूपेणा तत्त्व तत्र तथापि योगस्य कारणाभावा
तमन्ते श्रद्धा तत्ता त्वयि योगेनेत्याशंकाह॥ यतस्तत्त्वा बवोधनमिति॥ इति न साधनं योगः अनेन च तयोः पृष्टाः॥ भ
क्तिर्योगः स्वरूपतस्तद्गतिफलसाधकत्वेन तद्गं हील्ये ज्ञानं च योगो योगीति विवेकं अस्याभिनीति २९ ॥ श्रीमद्वा

स्व. ५॥ विवेकं १०॥

ज्ञानं स्व योगिभ्यः १०

एतत्सर्वं बक्तव्यमिति निरूप्योपसंहरत्वा वक्ष्यकत्वाय॥ तदेतन्म इति॥ शास्त्रप्रसिद्धं अनुभवारूपं पर्यंतं बक्तव्यं॥ वि
ज्ञानो हि ज्ञापय॥ ज्ञापने प्रयत्नाधिकार्यत्वं त्वस्मिन्निष्ठाधिकारमाह मंदधीरहरो॥ मुखं हस्ते च सर्वदेवदुर्बोधमवदनुय
हातुं धर्मयः॥ हरेः सर्वं धिया हर्षेण सुखे यथा भवति तथानुसंधेयमिति॥ नापि च न मानेन बुधते किं त्वनुयहरे वेति तयो
क्तं ३० यद्यपि मात्रा गुरु तथापि हिंस्रं चतुर्ध्वं तथापि श्लाता तन्निरुपयतीत्याह॥ विदित्वेति॥ योगो भक्तिः कियत्प्रा
ज्ञानं सौख्यं च वेदं॥ तेषां यत्रोपयोगः सा न दग्धे बहूनि स्फुटं १ चतुर्ध्वयस्य यो ज्ञानं सौख्यं॥ विवेचनं तु संपातं सांख्य

तदेतन्मे विज्ञानो हि यथा हं मंदधीरहरो मुखं बुध्यय बुद्धिं यो यथा भवदनुयहातुं ३० मेनेयेयं॥
विदित्वार्थकपिलोमातुरित्वां ज्ञातस्ते होय ज्ञानं न्याभिज्ञातं॥ तत्त्वाभ्यां यत्प्रवर्तितो ह्येते मोवाच
वैभक्तिवितानयोगं ३१ ॥

कार्यं प्रवृत्तेः विविक्तस्त्वुविज्ञानं ज्ञानकार्यं निरूपितं॥ भक्त्या प्रसन्नो तु हरेर्न योगिनैव यो जयते १ एतद्वेने सामर्थ्यं
कपिन इति॥ मातुरित्कथनादवशकत्वं॥ ज्ञातस्ते हरे इति युक्तं कथनं हेतुः॥ यत्र मात्रा त्रित्वा कपिलं देहं नाभिज्ञातः अ
धिकत्वे हेतुः॥ यद्वृत्तिरित्यपि गणयति॥ तत्त्वाभ्यां यत्त्वनामाभ्यायः आहृतिर्वचः॥ ईशं स्वरूपा भेदेन कोरणात्वे
न कार्यवानुभवो न बद्धा आत्मा तं तत्त्वलोके सौख्यमिति स सिद्धिः॥ वदंतीति प्रमाणं॥ भक्तिवितानो योगश्च मोवाच
तिज्ञानं प्रार्थः॥ ३१ ॥ ॥

ਪ੍ਰ.ਸੁਰਪ
ਕੁਰਪ

तत्र प्रकृतिसूयति॥देवाभावानि तमेव॥तस्य च परिकरः सर्वोऽप्यग्रे वक्ष्यते एकादशभिः॥एकमनसः पुरुषस्य सर्वेन्द्रियाणां सत्त्वज्ञेयिगवति यावत्भाविकी हतिः सा भक्तिरिति॥इन्द्रियाणि हि क्रिद्विधाः त्रिभूताः भवः रूपं रागः भाज्यं पञ्चादसं भक्तिरिति॥एकानि चैव वरूपाणि एकाम्यसुररूपाणि॥मायस्यैव कृतिर्देवोक्तमेवमर्कज्ञानं भाजनं यति तानि चैव वरूपाणि त्रिभूतौ कुर्वन्कर्मादिनियमोति तान्मासुराः (तैत्तिरीयामृतोक्तं)॥तत्र बलिं क्षान्तासुराणि चैव वरूपाणि वरूपाक्यं प्रपन्नं त्रिंशु कर्त्तव्यं तानि चैव सूर्योपासादुराश्चासंगदिरो यानि ह तानि तस्य देवतावर्षमात्रवति तद्गोकर्म्म तोषि चैव वरूपाणि भवन्ति तत्र कृषीणां बहु तन्माषाहात् इन्द्रो देवानां चैव वरूपाण्येन्द्रियाणि भवन्ति ये भार्येभ्योऽपदिज्ञातोः तेषामपि

श्रीभगवानु॥ देवानां गुणलिङ्गानामानुश्रविककर्मणां ॥
सत्त्वसर्वैकमनसोदृतिः स्वाभाविकीतुया ॥ ३२ ॥

देवभूषाणि भवंति त्वान्नासुराण्यपि भवंति अहं कस्मिन्नेव गोलकेन यमपतिरिति श्रुतिः । अथानि निविष्टा द्विविक्रितं त्वं यथा मे धर्मं
हृदयं या कामिना प्रविष्टं यथा यासि पुनः निविष्टो लोकिके वरं यं त्वं त्वामिना । त्वे प्रवर्षाणां नामा न्यमिने इति श्रुतिः । अथ
निश्चिन्तायासुराणि । अत्र नमस्ति वै देवैर्भयं त्वामिना । सुखेति त्वेव परेन कदा एवमिति श्रुतिः । तानि तेन यथा पश्चिन्तायां भूलक्ष्माणां भु
लक्ष्मिणां नामा न्यमिने । अत्र नमस्ति वै देवैर्भयं त्वामिना । सुखेति त्वेव परेन कदा एवमिति श्रुतिः । तानि तेन यथा पश्चिन्तायां भूलक्ष्माणां भु
लक्ष्मिणां नामा न्यमिने । अत्र नमस्ति वै देवैर्भयं त्वामिना । सुखेति त्वेव परेन कदा एवमिति श्रुतिः । तानि तेन यथा पश्चिन्तायां भूलक्ष्माणां भु

नि एम०
३२९

[illegible]

ਸੁਰੇ

त.सु.१४
३३०

फलरूपेण नान्यथा विनिमित्तमभवति ॥ स्वतंत्रा भगवन्निमित्तावा ॥ भगवतः साक्षात् फलानि विनिमित्तानियमासा अ
निमित्तमभक्तिर्भवतीति उन्नेरासंबंधः ॥ किंच सा भगवती साक्षाद्भगवंतं विषयीकरोति ॥ भगवद्भगवंतं बहुलरूपतामा
पद्यते ॥ पूर्वसत्वरूपेदेवेति लोहृतिः सेवजन्यो तरे भगवती भवतीति वा पंचाभिदिद्या यो यज्ञा नोपयिकरे हसिदि
तिरूपिता तस्मिन्नेदेहा नेजाते मुक्तिर्भवतीति तस्य च ब्रह्मविरोजीवतो द्विपमाणा सगच्छतः संगतस्य च वा

अनिमित्तभा भगवती भक्तिः सिद्धेरीयसी नरपराश्रुता कोशं निगीर्णमनलोय

या ३३

पारो निरूपितः ॥ सद्यो मुक्तावपि सा मुक्तं निरूपितं ॥ तद्वस्तुतो भक्तानामेव भवतीति सिद्धोतः ॥ प्रकाशं तरेण प्राप्याभि
मत्पभावात् तथापि मुक्तेः सा पुन्यारपिरयं भक्तिर्गिरिष्ठेत्याह ॥ सिद्धेरीयसीति सिद्धिः श्रवोक्तः शरीरसत्त्वं निरु
पयति ॥ नरयतीति ॥ या कोशं लिंगशरीरं जीर्णं करोति ॥ बीजात्मकमित्यये ॥ यद्यपि सिद्धावपि कोशजीर्णतावर्तते
तथापि आशु नरयति ॥ अनायासाद्यं दृष्टोतः निगीर्णमनलोय इति ॥ नहि बुक्तकवलस्य परिचाकार्यं ॥ र्म्या एषः
रन्नेरसत्ताधनं विधीयते ॥ अधादिकमप्यभिभवो धयति ॥ एतयामेपरं प्राप्य तद्विभाजः ३३ ॥ ३३०

शानोये करे हसिदि

एषः

३३०

जीवता सेवनाय स्यात् ॥ कलरूपायरा
वशिता स्यात् १=

जीवा

तादृश भक्तानां शानिनामिदमिदं मरुत्यमाह ॥ प्रकाद्वयेन ॥ तत्र प्रथममाह विभिन्नैकात्मतामिदं दिभिः ॥ साधनावस्थोक्ते
लरूपातयादा सा मुक्तं चतरीयं सात अतो नो कोति प्रापते १ तत्र प्रथमं भक्तानां साधनावस्थायां नैकात्मतामिति ॥ इ
यं हि फलरूपा भक्तिः शीत आने भक्त्यावन्ती वेति तावत्फलरूपा भक्तिरुर्वीत्यर्थः फलरूपता तरे वभवतियदा भजनाद्वीर्यमि
क्तो भवति बहुधा तस्याऽभिवाजैर्मिर्दृशं ॥ भगवत एकात्मता सा मुक्त्युत्पन्नं फलं न स्पृहयति प्राप्य नाहरे ते भक्तैः सुविरलः
प्रसंगमिच्छत्येते केचिदिच्छिदुर्लभः तेषां कायवाङ्मनो हृतिः स्वभावत एव भगवति भवतीत्याह मत्परात्प्रादिना ॥ मम वा

नैकात्मतां मे स्पृहयति केचिन्मत्परात्सेवाभिरतामरीहाः मे मन्योय
तो भागवताः प्रसज्य समाजयंते मम पौहवाणि ॥ ३४ ॥

रसेवायामभिरतिर्मनो हृत्पिथो ॥ सर्वतो गत्वा भगवत्कार्यं कर्त्तव्यमिति पद्मावासेवेत्यर्थः ॥ अमनु सुगमं ममानंत
रसायं १ रयं मनो हृत्पिथो ॥ काथिकीमाह ॥ मरीहा इति मम सर्वं धियो वर्तु चेषा मेव ॥ तेषां वाचनिकीमाह ॥
ये अमन्योस्त इति ॥ सर्वभागत एकरूपाः भगवरीयाः प्रसज्य सत्किं कृत्वा मम भगवतः पौहवाणि समाजयंते अमन्यो
मुक्तायपि पौहवाणि समाजयंति प्रकटं सुहृदाः ॥ स्वकीयं निहो विचारं तैः प्रमाणं सर्वं ग्राप्येति नास्ते १ ३४ ॥

जीवो ब्रह्म ५१

इदं पदं प्राप्यं च न वक्ष्यति र्दि ३२

πς 24
339

तेषां फलवत्स्यामाह पश्यन्तीति तेषां फलपश्यन्ति निर्तरंगवत्सत्ताकारो भवति । यथा मित्रैः सह कीडति प्रथमं तत्र पश्यति भगवन्तीत्यर्थः । फलपश्यन्तीति । हविषाणां अवर्तमानं कर्णमभरणानियेषां अनेन दृष्टारो भगवत्सत्ताकारो भवतीत्यर्थः । प्रसन्नानि वक्राणि अह्रणमित्येव नानियेषां भित्तिरममिव दृष्टिर्हविष्यपश्यन्तीत्यर्थः । तेषां मिश्रित्यनार्यं एजसमावर्ध्यानीत्यर्थः । यत्सत्त्विकमावप्रकटयन्तीति वा । रूपणीति । परमोपासकानामेकं रूपं कदापि सत्ताकारं न भवति ।

पश्यन्ति ते मे रुचिरवतंस प्रसन्नवक्त्रा हृणालोचनानि रुपा
 निदिद्यानि वशप्रदानि साकं गच्छं हृणीयां वदन्ति ३५ ॥

साक्षात्कृतानिभवं।।

वति तेषां तु बहूनि तानि च दिव्यानि लोकिकवृक्षा न यदीति ॥ अलौकिकभावं वा प्रकथ्यति तान् प्रत्येकमकथयतीति
तथा सति नातिप्रसक्तिः ॥ तेषां प्रमयरी यमावृत्तार्थनिर्देशनीतिमाह वत्सरातीति ॥ न ह्यस्मिन् वरं राहुं शक्यते प्र-
सन्नात्तु तेषां ॥ तेषां बहून् रूपमाह ॥ सर्ववाचमिति ॥ जीवं तत्सर्वं तस्मिन्नेव लोके भगवता सह हृत्पणीयां
च वंदेति रूपविशेषाणां यथाभिज्ञैः सहोद्यालाभाः क्रियन्ते ३५ ॥

મતી ૨

एम०
३३१

[illegible]

तत् हासो देहायावधमजनकः अयथाशितं तर्धमोनिहोत । हासपूर्वकं च शान्दमर्धमजनकमेव सक्तं हितका
रिअविद्यानाशकं वामेपरमानंदं शुभकमिति ॥ सूक्तनादिगतिः एकहृत्पानंदरूपरुपाणिमानं तानंदं रूपाणि ॥
अतएव वाणिहो ॥ अतएवोक्तं करं रोपियाणं च तैएकमीशसर्ववैद्यमुखरूपत्वात् तत्सगवान्स्वहृगृहखननोमि
यति ॥ तेषु रूद्रियाणि सग्नयति ॥ मन्त्रिस्तु फलावर्धमाने कीलाहारीनामगम्य अतिस्वप्नमेव भगवद्वारस
कफर्तप्रत्यक्षेति ३६

मन्त्रानिपि २

५६३

πρσ24

३३३

मार्गातिरेकाम्येतत्तदभिव्यक्तिरन्याशङ्कानिरकरोति॥नाम्यत्रेति॥अत्रैवबुद्धिमयेतिविहङ्गुनीयेनकेनचित्॥सर्ववस्तुकिंराताच
भक्तिर्लोकविकारादिनात्मनः॥अस्यस्वार्थः॥सर्वशरीरसमन्वयनिवर्तयति॥संज्ञा॥विहङ्गुनीहोति॥विहङ्गुनी॥तच्चमग्राह्यदोषाः॥प्रभव
वर्धनवर्तितादृह॥अग्राह्यवर्तः॥किंविहसोरेजायतेतिविहङ्गुयाथोपेतिप्रियाप्रकः॥अग्राह्यवर्तिवर्तः॥राजिदुःखः॥अग्र
नमः॥सर्ववस्तुनामिति॥आत्मेत्येवमदृष्टशकारकरोति॥नह्युनीयस्मात्पक्षकस्यैववर्तिरेकेण॥अतोऽनामनिवर्तयते॥त
निरनर्कस्वरूपत्वप्रकृत्यादिनिवारकतापुनःसंसारजनकः॥आत्मतादृष्टवर्णितेकारित्वेनमग्राह्यवर्तयेति॥अस्यस्मादुप
योजनवर्तः॥इतिपुनः॥अत्रिति॥श्रीप्रामातृनिकटस्थिमादेवविनामप्रकान्विवर्तनइति॥निकटस्थितत्वा

नान्यत्रमद्भूतवत्प्रधानपुरुषेऽप्येव आत्मनः सर्वभूतार्थभयंतीति वदन्ति ॥
४१ मद्भूतवदिति वा तोयं सूर्यलपतिमद्भूतवत् वर्धन्ती दोदहन्ति निर्मलम् अतिम

[illegible]

एवं श्रुत्वा विधेयं न सत्सिद्धांतं निरूप्य तत्पूर्वाचारं प्रमाणायति ह्यनेति ॥ तानैवैष्ये प्रकृतं सद्कारिणी ॥ यो गोपिका रिदिशे
 भक्तिं रक्ताकरं केयथी गोहाया सत्संपन्नं ह्यर्थाभावाद्गुणैर्लघुर्लघुर्लघुः ॥ अरुद्रं विदिशति ॥ न विद्यते तु तस्मिन् य
 यस्मात् प्रवेशे हेतुः ॥ ४४ ॥ एवं सर्वशक्त्या र्थं निरूप्य सद्यश्च रित्ता नार्थक्यं प्रयुज्यते इव न प्रयुज्यते ॥ एतावानेवेति ॥ पुंस्यं य
 लोकार्थं यत्ततो अस्मिन् लोको हेतवानेव निश्चये लोदयः ॥ निश्चयस्योदयो यस्मात्तमोक्तं हेतुर्वा नावेन ॥ एवं मनो मूलकः

ज्ञानवैराग्ययुक्तेनभक्तियोगेनयोगिनः हेमायपादसूत्रेप्रविशंस्तुतोभयं ४३ एतावा
नेवलोकेस्मिन्पुंसातिः श्रेयसोदयः तीव्रैरभक्तियोगेनमनोमय्यदितंस्थिरं ४४ इति
श्रीभागवतेनहासुएनेतृतिरुक्लंध्यंयवविंशतिस्तोत्रमयः ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

संसारः कः मोक्षेति तदेव निमित्तमुक्तमिति तत्रेङ्गवति स्थिते अभवति तद्गुणार्थेति तत्स्थिते करणार्थमिति तदेवाह ॥
 मोक्षेणेति ॥ सीधं फलसाधकं नमस्त्विति तत्सर्वप्रतिफलं धर्मादि तत्समन्वयेन प्राप्तं तत्साधनं तदेवाह तत्साधनं नमस्त्विति ॥ अथ
 सोऽयम् ॥ केनापि यत्नोपेक्षया भवति तन्मन्त्रः परममुद्रायां साधकसाधनमिति तन्मन्त्रोऽयम् ॥ तन्मन्त्रमिति एकपदे तु रिजि
 खसि तानुसाधनं ॥ भक्तिर्विधिः तानुसाधनं ॥ भक्तिर्विधिः तानुसाधनं ॥ तन्मन्त्रोऽयम् ॥ सर्ववर्धनं तन्मन्त्रं तन्मन्त्रं तन्मन्त्रं ॥ ४४ ॥
 श्रीगोपालयन्मः ॥ श्रीगोपालयन्मः ॥ श्रीगोपालयन्मः ॥ श्रीगोपालयन्मः ॥ श्रीगोपालयन्मः ॥

देववागुलामादिमल्लंजापिप्यंतीश्याह प्रकृतेः परंतिनहिमल्लंति
नियंताप्रकृतेर्मुक्तोः सचभ्यतेप्रकृतेर् ४५

प्रनामविदितप्रकृतेवल्लो
मपादेवेदोते ३-

त. सु. २६

३३५

पति ४-

अततिआप्रोतिइतिआत्माअस्मत्सम्यवेद्यः सचचपुरुषइति॥ तस्यदेहाद्वत्सत्ताजीवभावापन्नस्योत्पत्तिर्नविष्यतीतिप्रष्टा
हस्यंमाह॥ अनादिरिति॥ जननसमागमाविर्भवेननिर्नाकापुन्यतिर्यस्यनाहिस्रानादिः॥ तस्योत्पत्त्यावेदेनुमाह नि
मुलाइति निर्मातागुणमस्यासर्वोत्पादकाः गुणाः ते वेत्ततश्चोत्पत्त्याः कस्योत्पत्तिंसाधयिष्यति सुतरमेवतिर्यक्तिरूपेण
एवंबंधरहितइत्यर्थः सस्यगुणहेतुसिद्धतावागुणसंबंधाभावेप्रकृतेः ॥ इत्यः प्रकृतिर्बंधरहिणीवा॥ तत्रप्रमाणमा
ह प्रत्यक्षमिति॥ प्रत्यक्षं अंतर्मुखतयाध्यामप्रकृतिर्यस्य अहंविजितेदेहाद्वत्स्यं॥ ननुहंकारोपितादृशोभवतीतिवेत्तना
ह सत्यंमोतिरिति सत्यंमोतिः प्रकाशरूपं अनेनप्रमाणेनतत्रनानिनापेक्ष्यतइत्यर्त्तः॥ अहंकाररूपप्रकाशोभव
तितनुजराध्यायेवत्यंते॥ आत्मनः असाधारणोद्यमीतरमाह॥ विश्वंयेनसमवितमिति येनात्मनोसर्वमेवविश्वमवितं

अनादिरमापुरुषोक्तिर्गुणः प्रकृतेः परः॥ प्रत्यक्षं धामास्यंमोतिरिच्छंयेनसमवितं ३

तत्त्वानामन्योन्यमपिचारित्वातत्त्वभावकालकर्मणानानात्वात्एकेनेसर्वजगतः सम्यक् संबंधः आत्मनैवभवतिनाये
नेति॥ सस्यगन्धस्यतद्वत्तुतगुणोद्देश्यसंबंधाभावेनसमवितमितिमेवसेवर्गः॥ अत्रपुरुषस्यआत्मनैवल्लोकात्मनः सं
घातवाद्यद्वयार्थम्यानिर्लक्षणमि॥ अनादिरपदेनदेहोवावर्जितः॥ निर्गुणपदेनमाकृतः सर्वः प्रकृतेर्निष्ठाप्रवर्तनेनप्र
कृतिर्वावर्जिता प्रत्यक्षप्रत्येनकालोवावर्जितः एवंचत्वारिपदार्थैकंल्लोकात्मनोकिं॥ सत्यंमोतिरित्यलोकिंल्लो
कात्मानेसाक्षादुपयोगिल्लोकात् - विश्वंयेनसमवितमिति॥ एवमात्मनः कोणिल्लोकात् ३ ननुप्रत्यक्षमालं देहा
त्त्ववैकाल्यं देहपिभवतीतिप्रत्यक्षमितिनदेहेहसुरासः तथाप्रकृतेः परंइत्यनेनकालाद्व्यश्चनयावर्जिताभवतिना

एम.
३३५

वदुहीरिरेते
म. ५

तत्त्वस्यात्वरूपस्यपुरुषस्यवल्लुतेनिर्लेपित्वात्प्रकृतितियाप्रकृताजीवत्वसहर्जनभवतीतिवक्तुंजीवोपाधमाह॥ स
स्यइति सचवल्लुक्तः कारणात्वेनोक्तः पुरुषः स्यआत्माअहंत्वस्यवेद्यः तस्यकथमेवविषययैवत्याहंत्वप्रकृतिर
स्यअतिरिक्तोत्पत्त्येकेशोमोमेतपुरुषवन्नित्या भगवदीयसीत्येवमुभयवैतः शक्तिः सौख्यशालेननुभगवर्तविषयो
करेतिर्त्तत्त्ववैकल्यतन्मियाप्रकृतात्॥ अक्षरद्वीगैवतद्व्याख्यप्रकृतेः॥ पंचकामगवाननादिरित्यस्युक्त्योक्तः
अक्षरकालः प्रकृतिपुरुषावितिइमंमतमाश्रित्वात्रसंख्यासिद्धीनप्रहतिः ननुमाकृतं तत्रपुरुषस्यैवप्रकृतिरिति
१ प्रकृतेः तमेतमाश्रयते ४

पुरुषकालो
लोख्य १-

सस्यप्रकृतिस्त्वंदेवीगुणमयीविभुः॥ यद्वक्ष्येवोपागतमभ्यद्यतलीलया ४ ॥

प्रभावस्योपरित्यज्यप्रकृत्यधीनावस्थयाजीवत्वंदृश्यंते॥ प्रकृतिमिति॥ स्वरूपादृष्ट्याकोमलीगीतोस्यइत्यनेनका
मोयसमप्रभमंगवरीख्यासंज्ञातश्चिन्तातर्कः॥ अस्यधातुसामासक्तिंस्मात्॥ काममयएवायंपुरुषइतिअत
श्च अतःकामप्रवणतमंगवद्वक्तिरूपप्रकृतिदेवस्यसंबंधिनीमोहिकोबंधनहेतुर्ननुगुणमयीआदौविभुः स
प्रकृतेः तोमोक्तमद्वयमिति॥ सापिभगवत्परेणयास्यमेवभोष्यत्वेनसमागततोमोक्तप्रकोः सौलीलाउचितेति
तामभ्यद्यत॥ उपभोक्तुंनयाहैक्यमाप्रवातित्यर्थः ४ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

प्रकृतिः पुरुषश्चैतिदिधासममवद्वृत्तिनिवाक्यं २६२
मगवद्वृत्तः तत्पथः ३

देहाद्वृत्तपथीवद्वृत्तपथोरेव २ =

तसु २६
३३७

तत्रदेवद्वृत्तिरशंकते प्रकृतेरिति देहभावेनित्यन्नेपञ्चात्कार्त्तत्वेदेहस्यतु कथंनित्यद्योगे नानात्वाच्चजीवानामोक्तः करणेन देहकुर्यात् १ =
गदानं संहिताद्यकरणं अस्वद्वृत्तकरणोवापद्येत ॥ अतएतदुक्तंकार्त्तत्वेवप्रकृतिपुरुषयोरीयेवनतुमूलभूतप्रकृतिपुरुषयोरीतिअतलपोलंरूपप्रश्नः ॥ उभयोरपिभगवद्वृत्तत्वात्तत्संबंधोविचारणीयः ॥ पुरुषोन्नमेतितस्मादपिभ

देवद्वृत्तिः ॥ प्रकृतेः पुरुषस्यापिलक्षणं पुरुषोन्नम ॥
ब्रह्मिकारणयोरस्मदसंख्यदात्मकं ए ॥

गवतंपरमाह परिज्ञानार्थं अस्मज्जातः कारणभूतयोः उपादानभूतावपि तावेवेत्याह सद्संख्यदात्मकमिति ॥ एम ०
कार्यकारणयोर्देहदुर्बलहेतुर्वाअलीकं सदा सर्वमेवस्यदात्मकं मूलभूतप्रकृतिपुरुषात्मकं अतल्लयोर्हीनेस ३३७
र्वज्ञातंभवतीत्याशयः ए ॥ एमनाम ॥

यद्यपिप्रकृतिर्मूलभूतातथाविदेहादिरूपपरिणता
नतुपुरुषः १ =

आत्मापुरुषः स्वद्वृत्तपथी ३ =

परिस्थित्वापरिस्थित्तोमूलप्रकृतिव्याप्तिके ३ =

तुतुर्वात्तत्वेनदेहाद्वृत्तमवतीत्यर्थः ३ =

स्त्रीलेनअभिज्ञमते ३ =

पुरुषात्मेकएवपुरुषश्चैतन्नैवैल्लक्षणमवपितस्यकलनापुष्टिं अतोऽतीवश्वरववस्थाभेदेनैवभिन्नो न तुल्य
तदिति यदेवपुरुषाल्लक्षणं तदेवल्लक्षणं प्रकृतेरपि सैवयुद्धिभवेनैवअवस्थाभेदीनस्यात् ॥ साहियामोहिकं वमेदेनस्य
दातामभिमतं तदेतौबीवत्तत्वाप्राप्तिं यदातुमूलभूतोप्रकृतिं तदास्वरूपस्थितएवजगत्कारणमवति ॥ प्रदेहाभेदेनजातु
अपुरुषसंगतेयथाआकाशेकविद्वादिकचिन्नेति ॥ अतः तस्यापिमोहकप्रकृतिमुदासेकारणतुल्यं तैवभवति ॥ परमूलभू
जगत्परिपुष्टः १

कपिलउ ॥ यत्तन्निगुणमव्यक्तमित्सदसदात्मकं ॥ प्र
धनं प्रकृतिं प्राकुरविशेषविशेषवत् १० ॥

जगत्कर्त्तृत्वे १
तत्प्रकृतिं संबधमावातनकर्त्तृत्वं ॥ उभयोः संबधोयथैवापद्यते तादृशएवपुरुषवर्तिमंतर्भयोः दृष्टत्वाजीवानां
एषात्मेभुतिरिति विशेषेण आपद्येत ॥ प्रपंचसंनिध्यात्वेनास्त्वविशेषः अनिर्दिष्टः एकमुक्तौ च स वैमुक्तिः अविश्वास
श्च स्यात् ॥ अतउभयं यथा एवोपपद्यते तदा मूलपुरुषः प्रकृति इयं एतौ तिति मंतर्भयोः
जीवानां पुरुषस्य प्रकृतेः मूलप्रकृतिव्याप्तिके ३ =
तद्विज्ञास्य २

काप्रीकारणपाथिद्वृत्तः जीवोपशमये

समु २६
३३७

नन्दयं बभूविशतिभेदभिन्नो गतिः अपरस्मृगणनीय इत्यारो कथा ॥ एतावानेवेति ॥ समुग्रास्यत्र सृष्टः एतावत्वेव संख्या ॥ एतद्वि
तावानेव संख्यातः समुग्रास्यत्र सृष्टः संनिवेशः सम्यक् विवेको नाम असंभवतामप्रवेष्टुं स्वधर्मं वज्रयानिरूपणं ॥ नन्दसि कालोधि
कलाह ॥ यः कारुः प्रोक्तः संप्रवर्तकः प्राकृत एव स्य ॥ प्रकृतैः प्रथमो भागः कालः अयानि बभूविशतिरिति ॥ १५ ॥ एवमेक
रेशिप्रतेन कालनिरूप्यपुनरेक रेशिप्रतेन निरूपयति ॥ प्रभावमिति ॥ केचित्तो ह्येव प्रभावकालं प्राकृतः ॥ पुरुषस्य धर्मः कश्चि
त्सामर्थ्यविशेषो वा तथानिदेहः ॥ यतो भयमिति ॥ यस्मात्कालान् लोकेभ्यो भवति ॥ कस्य भयमित्याशंका ॥ अहमिति ॥
अहंकारेण यो विमूढः वेदितः ॥ आत्मनमेवाहंकारमयतः ॥ अहंकारविमूढत्वे हेतुः ॥ कर्तुं शिति ॥ यः कर्मिकृत्तो सोहंका
एतावानेव संख्यातोत्र सृष्टः समुग्रास्यत्र ॥ संनिवेशः प्रवर्तकः पंचविंशकः ॥ १५ प्रभावो यो ह्यर्थः प्राकृतः ॥
कालमेकैयतोभयं ॥ अहंकारविमूढस्य कर्तुः प्रकृतिमीषुषः १६ प्रकृतैः सगुणान् काल इत्युपलक्षितः १७
रविमूढो भवति ॥ कर्मकृत्त्वलिपिहेतुः ॥ प्रकृतिमीषुष इति ॥ यस्तु ११ ॥ यतः सगुणान् काल इत्युपलक्षितः १७
प्रकृत्या सर्वैकप्रामाण्यमालिखति ॥ त्रिषष्टाहंकारेण विमूढो भवति ॥ तस्य कालान् इत्यमरवतीत्यर्थः १६ स्वमते कालं सृजति ॥
प्रकृतैरिति ॥ गुणानां साम्यात् प्रकृतः प्रकृतैः सर्वं धिनो येषु गुणः सत्त्वरयः तेषां सामं गुणलोभात् सर्ववैकल्यः सत्त्वोभा
त् सर्वविशेषो यान्नोति संबोधनमहं तत्त्वज्ञानलोकिकं ज्ञानादीति ॥ एतादृशस्य तच्छेष्टास कालः कालादेव गुणानी
तोभः सकालो भगवानेव ॥ रूपं च कर्मयोगेण मातुः ॥ अनुभवंतः काल इति संज्ञा कुत इत्याको स्यात् प्राह ॥ इत्युपल
क्षित इति ॥ कलमत्स्य कलनयतीति ॥ सर्वो हि प्राक्षेयं तर्क्येण कृत्वा सर्वमाकलयति ॥ प्रत्युमीत एव हि सर्वमाकलयति ॥
अतः काल इति भगवानेव नीयलक्षितः ॥ उपलक्षणादिध्यायोपधितः ॥ न हि काल इति साक्षाद्गवन्नाम ॥ किं तु प्राणिनां

नन्दसि कालोधि
कलाह ॥ यः कारुः प्रोक्तः
संप्रवर्तकः प्राकृत एव स्य ॥
प्रकृतैः प्रथमो भागः कालः
अयानि बभूविशतिरिति ॥ १५ ॥
एवमेक रेशिप्रतेन कालनिरूप्यपुनरेक
रेशिप्रतेन निरूपयति ॥ प्रभावमिति ॥
केचित्तो ह्येव प्रभावकालं प्राकृतः ॥
पुरुषस्य धर्मः कश्चि त्सामर्थ्यविशेषो
वा तथानिदेहः ॥ यतो भयमिति ॥
यस्मात्कालान् लोकेभ्यो भवति ॥ कस्य
भयमित्याशंका ॥ अहमिति ॥ अहंकारेण
यो विमूढः वेदितः ॥ आत्मनमेवाहंकारमयतः ॥
अहंकारविमूढत्वे हेतुः ॥ कर्तुं शिति ॥
यः कर्मिकृत्तो सोहंका एतावानेव संख्यातोत्र
सृष्टः समुग्रास्यत्र ॥ संनिवेशः प्रवर्तकः
पंचविंशकः ॥ १५ प्रभावो यो ह्यर्थः प्राकृतः ॥
कालमेकैयतोभयं ॥ अहंकारविमूढस्य कर्तुः
प्रकृतिमीषुषः १६ प्रकृतैः सगुणान् काल इत्युपलक्षितः १७
रविमूढो भवति ॥ कर्मकृत्त्वलिपिहेतुः ॥
प्रकृतिमीषुष इति ॥ यस्तु ११ ॥ यतः सगुणान्
काल इत्युपलक्षितः १७ प्रकृत्या सर्वैकप्रामाण्यमालिखति ॥
त्रिषष्टाहंकारेण विमूढो भवति ॥ तस्य कालान् इत्यमरवतीत्यर्थः १६
स्वमते कालं सृजति ॥ प्रकृतैरिति ॥ गुणानां साम्यात् प्रकृतः प्रकृतैः
सर्वं धिनो येषु गुणः सत्त्वरयः तेषां सामं गुणलोभात् सर्ववैकल्यः
सत्त्वोभा त्सर्वविशेषो यान्नोति संबोधनमहं तत्त्वज्ञानलोकिकं ज्ञानादीति ॥
एतादृशस्य तच्छेष्टास कालः कालादेव गुणानी तोभः सकालो भगवानेव ॥
रूपं च कर्मयोगेण मातुः ॥ अनुभवंतः काल इति संज्ञा कुत इत्याको स्यात् प्राह ॥
इत्युपल क्षित इति ॥ कलमत्स्य कलनयतीति ॥ सर्वो हि प्राक्षेयं तर्क्येण कृत्वा
सर्वमाकलयति ॥ प्रत्युमीत एव हि सर्वमाकलयति ॥ अतः काल इति भगवानेव
नीयलक्षितः ॥ उपलक्षणादिध्यायोपधितः ॥ न हि काल इति साक्षाद्गवन्नाम ॥
किं तु प्राणिनां

ग्रामकेन कालेन वैतने

एवंकालेभगवद्पुलितोत्तातस्योपलक्षणां तं निरूपयति ॥ अतः पुरुषरूपेणेति ॥ एक एव भगवानुसंभवांशिनो नाम तः पुरु
षरूपेण वर्तते नो बहिःकालरूपेण ॥ अयथा भगवतो याग्निरन्यथा ॥ बहिःकुलान्कालरूपेण भवति ॥ अंतमुत्तान् पुरुष
रूपेण व्यापयतीति ॥ अत एव सत्त्वानी सर्वो भगवान् सत्त्वमायया सर्वभवनसामर्थ्येन उभयविधो भूता समन्वेतिसम्यगन्व
यमाप्नोति ॥ बहिः कालेन यमाप्नोति अंतः पुरुष इति ॥ कालो भयनकः ॥ अभय रूपश्च पुरुष इति शेषः १८ एवमुद्देशो
न तत्त्वानि रूपं यत्रिपूर्वकलक्षणाया ॥ हेदो इति ॥ प्रथमतः चित्तस्योत्पत्तिमुक्त्वा तत्त्वानि तथा हि वैदिकानि रान्द्रि

अंतः पुरुषरूपेण कालरूपेण यो बहिः ॥ समन्वेतेष्वसत्त्वानी भगवानात्ममायया १८
हेवात्तुभिधर्मिणो ह्यस्यो यो नीपरः पुमान् ॥ आधत्तवीर्यसास्तमहं तत्तिरामय १९

पयन्तु ह्यनुसंता ॥ आरावुत्यति ॥ तत आध्यात्मिकसलक्षणां ॥ तत आधिर्वैदिकस्य ॥ तत आधिनैतिकस्येति ॥ एव
मेकः परार्थश्चतुर्भिर्व्यते ॥ तत्र प्रथममहं तत्त्वस्योत्पत्तिमाह ॥ हेवात्तानां तत्त्वभिधर्ममायाः सा पुरुषस्योति ॥ त
त्र तस्योपरः पुमान् प्रथमपुरुषः वीर्यमाधत्त ॥ यथा ह्यमायो पुरुषः तस्यैहियाणि भगवत इवान्नयति ॥ र
तल्लसच्चिदंशः चिदंशस्यैकः ॥ सदंशस्य प्रकृतैः एकाक्षतं सर्वं व्यते ॥ ततः सा प्रकृतिमहं तत्त्वमस्तु ॥ तस्य
रीरहिरामय ॥ यथा सूर्यो तमो तसो एतस्य स्य आनंदतनो ॥ ऐवो हिरण्यरूपतामवति १९

८५-२६
२४२

२४६५५

हस्तसंज्ञा
संज्ञा

उद्देश

बुद्धेः ह्यतिमाह ॥ तेजसादि ति वृष्टाः सान्निध्योपपत्तं व्यावर्तयति विकुर्वाणः प्रज्ञासाधुः ॥ ह्यति संशोधनं ते
जसलेपि स बुद्धिः बोधः तदति निरूपणार्थं प्रतिशेषात् यत्केव वृद्धिरुपधा तदति ॥ अतएवासाधुः विवेकं रूपं च निरूप्यते आ
ध्यात्मिकं न ह्यपि इयं स्फुरण विज्ञानमिति यथेदियं प्रकल्पे मनसः तथेदियं प्रकल्पे बुद्धेः ॥ बुद्ध्यानुपहीतामीदृश्याणि
पश्यति कुर्वति च अतएव बुद्धिः तारते नरेदियं हानं किं यो ह्यारतस्य ॥ एतत्कार्यानुसारितं न ह्य ॥ इयं स्फुरण विज्ञानमिति स्वरूप
त्वत्तयां इयं स ह्यगदरेः कुर्वतो स प्रिश्न संस्कारेण आलोके न वायुद्विष्टिः शानं यत्कोतिव न च सुप्ताहानं नारतस्य न स्यात् स्वतः स्फु
रणोपपन्नमपि हि प्रिश्नमिति अतो इयं स्फुरण एव विज्ञानं बुद्धेर्लक्षणं २५ आधिभौतिक विज्ञानं निरूपयतीति न च त्वपि ॥ सं

विज्ञानं

तेजसात् विकुर्वाणः बुद्धिः तत्त्वमूढाति ॥ इयं स्फुरण विज्ञानमिदं विद्याणामनुग्रहः २५ संशयो य

विपर्ययो निश्चयः स्मृतिरेव ह्यप्यस्तु व्यतिरेकं स एतदतिः २६ पद्य ३०
शयति इयं स्फुरण तारतम्यात् बुद्धिर्नाना विधा ॥ संस्कारे तेजोः तुल्यप्रकाशकत्वे विद्ये योक्तुं तेजसः संशयः अल्पविशेषस्तु तेज
कटकोटिकः ॥ विपर्ययः संस्कारावन्त्या तेजसं तुल्यमेव धर्मप्रकाशयति अथ तेन स्फुरण विद्याप्रकाशयति विपर्ययं मित्रा
र्थप्रतिपादकः क्रियाहानयोश्च भिन्नविषयत्वं अनेनौ सत्त्वातिरेकं विद्यते ॥ अत्र सत्त्वातिरेकं विद्यते ॥ संस्कारश्च योः पदार्थमात्रावेति ताव
हं ज्ञानमीति वा नुभवो न तु ज्ञानं तेन ज्ञानामीति बुद्धेः स्वरूपत्वात् सत्त्वातिरेकः ॥ संस्कारश्च योः पदार्थमात्रावेति ताव
हं ज्ञानमीति वा नुभवो न तु ज्ञानं तेन ज्ञानामीति बुद्धेः स्वरूपत्वात् सत्त्वातिरेकः ॥ संस्कारश्च योः पदार्थमात्रावेति ताव

लम.
३४२

अनेनौ सत्त्वातिरेकं विद्यते ॥
अनेनौ सत्त्वातिरेकं विद्यते ॥

विकल्पमात्रे
पदार्थः संज्ञा

समाधिक्य

उपपत्तिविशेषः २

नरेः सत्त्वोपपत्ते
रानं तीतो ३=

स्कारावन्त्याता निर्बन्धनीयं न तेषां अतएव सत्त्वोपपत्तिः तत्त्वातिरेकं सर्वज्ञानी निश्चयोपपत्त्यानुभवः अथो हि त
न लब्धमर्थं अतएव स्मृतिर्निश्चयतामिका अथो भावात् ॥ अनुभूतिरिपि सर्वविधवत् सत्त्वोपपत्तिर्न ह्येतद्वत् चरुणा विवर्तयते
यो धर्मस्वरूपं निरूपकमेव स हि स्मृतिः तद्धर्मज्ञातीयो वा संलक्षणं न ह्यपि ते इयं स्फुरणो न स्फुरतिः संस्काराणां स्फुरणो दोष
मात्राणां पदार्थो यतः प्रवर्तयति चतुः सहकारिणां यत्केव सत्त्वोपपत्तिः ॥ अनुग्रहाकार्यमालोचनं ॥ शरीरे निश्चय
वर्धमानं इत्यपि त्रिकं संस्कारजनकत्वात् शरीरे च इयं स्फुरण तत्त्वत्वेन भावात् प्रमाणोत्तरं ॥ अतोऽपि प्रमाणं विद्विद्योति शरी
मनश्चिती चतुः शरीरे नो ॥ सत्त्वोपपत्तिः अथो भावात् ॥ मनस्त्वोपपत्तिः अतएव प्रमाणं ॥ अत्र च त्वमालोचनं अतएव स्मृति
प्रमाणं ॥ इदं ज्ञानं सत्त्वोपपत्तिः विषयस्वरूपतात्पर्यं तत्त्वत्वात् बुद्धिः संस्कारजनिका ॥ स्फुरणः स्वरूपः प्रत्यक्षः इति विषयता तत्र
वैकोट्यं न ह्य ॥ सुषुप्तिं तु नु बुद्धिः नो ह्यति न परं बुद्ध्या वत् ॥ आत्मनः स्फुरणो ह्यतः स्फुरते इव वा निश्चिन्तात् एवंच
धातुर्देहं त्रितः लक्षणं प्रकृत्ये नित्यं ॥ अनेनैव ज्ञानमीति त्रिधा ॥ निवारितः ॥ अतः तद्वत् स्फुरति ज्ञानमप्रमाणं
॥ न हि ज्ञानं अतोऽपि लोचने वदन्न तत्त्वमनुभववत् अभासज्ञानं ह्यज्ञानं संस्कारवत् सर्वस्मृतिरिपि चतुषुः सहकारिणां ॥ अत्र प्र
माणं ह्यतः त्वं न एकं दृश विज्ञानं तत्त्ववत् तत्त्वोपपत्तिः न प्रमाथितो विपर्यय एव प्रमाथितो निश्चयः ॥ समानरूपत्वे तु संभावना
संशयः ॥ संभावनादीनां संशयोतः पातित्वमप्रमाणमेव ॥ तत्त्वसिद्ध्या वा केन नुमत्तं सहकारितात् तत्त्वत्वं न तु त्वमेव ॥ साध्या
नुज्ञेयैकैवाकाशं बुद्धिकल्पितं त्रितमप्रमाणं न प्रमाणं विषयवत् तत्त्वमालोचनं वैकोट्यं न ह्य ॥ वक्रज्ञानं विष
यविषयता तत्र द्वौ धनसमर्पणं परस्परं हृत्वे प्रयोगात् परेऽपि परस्परं ह्योक्तिः सहवत्त्वात् परेऽपि अत्र परं दृष्टिं इय
मापद्यते ॥ परार्थकारणत्वे तु वाकार्यं ॥ शास्त्रो न स्यात् संभावितं सर्वं विज्ञानमप्रमाणं त्रिधा २७

३७

तैत्तिरीय
३५४

स्पर्शवाजोक्तत्वादिकमाह॥नभस इति शब्दतन्मात्रादिकेनविशेषणं॥किंतुसूत्रान्तस्तादृशिनभसःसुल्लक्ष्मकार्यंभ
वतीतिज्ञापनार्थं॥कोलगत्वाविकुर्वन्तिइति कोलप्रेरणयाज्ञातमुत्पन्नोभादित्युभयोर्विशेषणं॥प्रथमंस्पर्शतन्मात्राश्रयवत्त
ततोवायुःत्वमिद्विष्यस्पर्शसंसृष्टोयस्मात्तत्त्वमेवसंग्रहः॥चकारएतद्वयोरपिनतुश्रोत्रवद्वयमत्राहर्क ३५ स्पर्शभेदाएव
प्रत्यक्षसिद्धिःस्पर्शलक्षणानीतिानुगणयति मृदुत्वमिति स्पर्शश्चतुर्विधः॥मृदुत्वंकायोसादौ॥कठिनत्वंवायासादौ॥

नभसःशब्दतन्मात्राकोलगत्वाविकुर्वन्ति॥स्पर्शोभवत्ततोवायुल्लक्ष्मस्पर्शस्यचसंग्रहः ३५
मृदुत्वंकठिनत्वंचशेत्यमुष्मत्वमेवंच एतत्स्पर्शस्यस्पर्शत्वंतन्मात्रत्वंनभसत्वं ३६ ॥

शेत्स्पर्शीतलताउत्पन्नंवेति॥एतच्चतुर्विधंकारणरूपमेवकार्येणैकैकंअभिभूयकं॥उत्पन्नंतेजसि॥शीतत्वंजले॥पक्व
धियांकाठिनत्वं॥अपकेमृदुत्वमिति॥एतत्स्पर्शस्यस्पर्शत्वमिति॥स्पर्शोनामस्यस्यतइतित्युक्तत्वात्स्पर्शद्विग्राह्यत्वे
वावापावपिस्मात् आकारणशेत्कार्योपिस्पर्शः॥संयोगोपिस्पर्शइतिलोकाः॥तदेकमप्यस्माकंविद्विर्गमनंभवति ॥
किंतुयदेवास्माभिरुक्तंमृदुत्वादिकंतरेवस्पर्शस्यस्पर्शत्वं॥लक्षणंनरमाह॥तन्मात्रत्वंनभसत्वंइति॥नभसत्वंवा
योःतन्मात्रत्वंलक्ष्मरूपत्वं ३६ ॥ ॥

एम.
३५४

वायोर्लक्ष्ममाह॥चालनमिति॥वायोःकर्मलक्षणं॥तत्कर्मपंचविधमितिपंचलक्षणानि॥चालनंशब्दादेः॥व्यूहनंपतितत्परादेःवात्स
यैवमेलनं॥मात्रिर्धस्यप्राणप्राणो॥इत्यशब्दोर्नत्वत्वं॥देशोत्तरस्थितवत्त्वादेर्देशोत्तरनयनं॥शब्दमेवेदंउसंगोज्ञातःकर्ण
शकुलीपुर्वतंलभावतोगच्छतिताम्रतिक्लवायोनागच्छतिनिकटेपिनभूयते॥अनुकूलतद्वृत्तिपिभूयतइतिशब्दस्यापिदेशोत्तरमा
पणो॥सर्वेकाभिरियाणाप्राप्त्याचाये॥एतदभवेकिमपीद्विद्यमकार्यंसुमभवतीति॥एतत्सर्वविधंवायोःकर्मतःअभिलक्षणं ३७
तेजसउत्पत्तिमाह॥वायोरिति सर्ववत्स्यशीतन्मात्रादिति रूपतन्मात्रंदेवेनकालिनइतितादित्युभयोर्विशेषणं॥प्रथमंतेरूपं
चालनंयूहनंमात्रिनित्वंइत्यशब्दोः॥सर्वेदियाणाप्राप्त्यावायोःकर्मभिलक्षणं ३७ वायोश्च
स्पर्शतन्मात्रात्तत्त्वदेवेतितादृभत्॥समुत्पत्तिंततलेनश्च चक्षुरूपोपलभनं ३८ इत्याहुतित्वं
गुणात्वाच्चित्तित्वात्त्वमेव तेजस्त्वेतेजसःसाक्षिरूपमात्रस्यद्वयः ३९ श्रीगोपालयनमः

समुत्पत्तिः॥ततलेजःचक्षुरूपोपलभनं॥रूपमुपलभतेऽनेनेतिरूपप्रमाणमुक्तं॥३८रूपसलक्षणमाह॥इत्याहुतित्वमिति॥
इत्यस्यघटादेःआहुतिःसंबलपस॥एष्टुबुद्धोद्गकाररूपमपि॥अतो न वितातात्मकं॥इत्यसिंवाहृतिरितिइत्यस्यनुनोप
मेयत्वं॥अतो रूपसंबलस्योपागुणात्तसंबरोपसर्जनतयाप्रतीतिःमेवंशब्दादिषुलक्षणंनतयापिप्रतीत्यमात्रात् व्यक्तोऽ
त्वाएवसंख्यायस्य॥यद्विद्यार्त्तिकाभवेत्तत्त्वमपिपंचकंभवेदिति॥उपविष्टेरूपवतिउपविष्टिरूपमुपविष्टंभवति॥आतानवितामा
त्मकंसंयुक्तीकारणयोर्भेदात्तेजसश्चैतन्मत्त्वत्वात्संख्यावत्त्वेत्यर्थः॥साध्यात्संबोधनंरूपस्यामोहार्थं॥रूपमात्रस्यसंब
तत्त्वस्यवायुतेजोद्वयः ॥ ३९ ॥ ॥

तेजसो लक्षणमाह ॥ द्योतनं प्रकाशं न संसारी देव ॥ पाचनशीर्यवृद्धः पाककरणे वावक्षीः ॥ धानं जलद्वारे ॥ मेतोष्यग्निरैको गन्तव्यः पवित्रः ॥
 अद्वैतं न संसारी ॥ अनादिरेव हिममूर्ध्नि हिममूर्तिं करणं ॥ शोभायै चैति तेजसः पंचतन्त्रयः पंचकायः ॥ तत्र यत्र प्रसृतं सिद्धिः ॥ द्योत
 नं पाचनं हिममूर्तिप्रतिभा ॥ शोभायै चोत्तुभीयते ॥ बाधेषु प्रयत्नेषु वाहिरुत्तुजलाकारस्यैव प्रमातृपनमर्धं न संवृजतः कायं वि
 तनकृतं तद्वत्सुप्रतिभा ॥ मावेत न संवृजतं देवांशकाहं ॥ सुहृदं च वै चैति ॥ सुहृदं च वै तेजवत् ॥ आः ॥ धानं नमर्धं न संवृजतं तद्वत्सुप्रतिभा ॥
 तनकृतं प्रतिपश्यः ४० ॥ जलस्योत्तुतिमाह ॥ रूपमाचारिति ॥ रूपमाचारितेजसः विबुधीणां तद्वेदोदादि सुप्रयोजितं शोभते ॥ प्र

द्योतनपाचनपानमर्दनमिषमर्दनं ॥ तेजसोद्वयवत्येताः शोषणं क्षुत्तदेव च ॥ ४० ॥ रूपमा
 वाहिकुर्वाणात्तेजसोदैवतोदितारसमात्रमभूत्तत्सर्देभोजिक्तारसप्र ४१ कषायोम
 धुरलितः कटुस्त्वदिति नैकधम ॥ भोजितोक्तानां विकारो रणारसस्यो विभिद्यते ४२ ॥ ॥

यमतोरसमावमत्तत्वाऽम् जिह्वारसंयुक्तानीति तथा रसेज्जिह्ववप्रमार्शः ४१ रसानोपेक्षकथनेनैवल्लङ्घनामाह॥ क
 व्याय इति॥ कव्यायः खरिदिरिति॥ मधुरेयमुद्रिः॥ तिक्तोर्मिवादिः॥ कटुर्मिवादिः॥ अम्लंतिगिरिपादिः॥ इतोऽप्यनेकप्र
 कारेणीत्याह॥ इति नैकं धर्त॥ एवमेवनेकप्रकारेण भवतीत्यर्थः॥ ननु यदि रसः स्वाभावतः सर्वविधः स्वाभावजलेषु यन्मये
 त॥ मधुरः पाकादिना तिक्तश्च न भवेत्तथाह॥ भोक्तिकानां भिक्कारोति॥ कवसंरसः॥ भोक्तिकानां पृथिव्यवयवानां सं
 स्क्रवायतनयकाभिद्योते॥ वसुतत्सु अत्र मधुर एव रसः ४२ ॥

एम०
३४५

[illegible][illegible]

त. सु. २७
३४९

सांख्येनेतरमित्रस्यानेजातेतथात्मनः॥असुरूपेणतद्धानं सप्रविंरो निरुपत्यते १ साधनामिस्वरूपं चाद्यं तनायमिदो अने॥यु
क्तयोपयवकथ्यते विपर्ययमिदं त्वये २ इहो ध्यायेत्संघाते विद्यामाना आत्मा निरुपत्यते ३ तत्समो हो निरुपत्यते ॥ सर्वे ह
कांतं प्रकृतौ स्तिष्ठतः मंत्रिणादिभिरेव संकटं त्वयेः बन्धुभिर्वक्तुः स्यात्॥तदा तत्समो हो न संभावित इति तत्सु यत्नं स्पष्टं तिहाह॥ प्रकृ
तिस्तु पीति सर्वदायं निवः प्रकृता विवम प्रकृतं तं दद्याते वर्तते तथा पि प्रकृतः स त्वरजसो गुणैः नाभ्यते अकौ न भवति ॥ यथा यत्सु
यसो लादिनाः स्युते ॥ अं जनाभावे हो तु च तुष्टय माह ॥ अविनादिना दिवर्तुर्भिः पदैः ॥ प्रकृतेर्गुणैः स्वस्मिन् प्रविष्टं च मनः अं
कुर्वंति सयं वातव प्रविष्टाः तत्र प्रवेशो विरुतमेव प्रविशतीति विनाशो भावात् न प्रवेशो भावस्य हि विनाश एव देवो हि भवमनु

मुक्तो
उपनिषद्

अभ्यासो

अभ्यासात् प्रकृतिस्तु पितृभ्यो नाभ्यते ॥
अविनाशकं त्वत्वात् त्रिगुणात्वात् जलात् कं वत् १ ॥

हे ते

भवति संतु कं नापि प्रकारेण भवतीति विनाशो भावः ॥ किंच ॥ कर्त्ता हि क्रियायामेरे दृष्ट प्रकारेण रज्यते ॥ अकर्त्तृत्वात् तना
प्रकारेण विविकाररहितो विनाशो भावः ॥ अहं रतिपदसि गणः स्यात् तदा परगुणो रपि सज्जतीये ॥ विहा निवर्त्तको भ
वेत् ॥ स तदसंमिषि वेरो अं जं फलं तो रं न भुज्यते ॥ साधनं तो म्यायात्फलं तत्परं जना भाव उक्तं ॥ संस्मिन् प्रवेशे सति
रं न भविष्य तो म्यायां प्रवेशो इहो तेनाम्याया निरुपत्यते ॥ जलात्कं वदिति स हि प्रकृतौ प्रतिविंबायेन प्रविशति ननु कु
डंबरमिव ॥ अम्याया प्रकृतौ तो म्यातीति न स्यात् ॥ सर्वे च तत्समो हो तिन स्यात् प्रकृत्यपेक्षया आपकत्वात् ॥ अतः स्वच्छा प्र
कृतिः पुरुषस्यायोग्य कृतातीति पुरुषो न तदभ्यस्येव वत् रज्यते १ ॥

त. सु.
सम-
३४९

अतिनिगल हो रज्यते ॥ तिन्याने न तथे ॥ प. ४ =

तद्विद्यं संसारं त्राशां कथा ॥ स एवेति ॥ स एव माह तन्मूलैः असंबन्धो विषयः संसारो भवति कथमिति या कात्यायनामाह यदीति प्र
कृतेर्गुणेषु यद्विषयमभिरज्यते यद्यपि गुणैः किंचित्कर्म न शक्नोतः तथापि स्वयं चेतनः तान् गुणान् ब्रवीतीति स्वधर्मो रज्यते
तुष्टं कौति यथा सो जलं सगुणैः सत्कं ऐति जलं तु सूर्यो रजलं कर्म न शक्नोति ॥ तदा किरणैः पुष्पं तु जलं स्वयं प्रविशति ॥ तस्य त
वगतं तद्वत् प्रसस्यते ॥ एतरेषु गुणेषु अभिविधित्वं न तदावशीर्षं तु अहंकारेण विमूढः सत्कर्मो स्तीति आत्मानमभिमन्य
ते ॥ प्रकृतेर्गुणैः कात्यायनागताः सर्वविकार्य कुर्वन्ति ॥ तव कर्मो अहंकारेण गुणयोगात् ॥ सुबाहो को रो मो हास्यो भवति ॥ ततो जीवो मूढः
सन् अहंमि त्यात्मानं मन्यते ॥ अहं क्रिया अहंकारो मोहो ह्यिया उचयोगात् त्वो जिगं विदुः ॥ अहं क्रियाया विमूढः आत्मा अतः कर

स एव यद्विप्रकृतेर्गुणेषु अभिवज्यते अहं क्रियाया विमूढात्मा कर्मो स्तीत्यभिमत्यते २
तेन संसारपदवी प्रदशी मेत्यभिर्नतः ॥ प्रासंगिकैः कर्मोद्वैः स रसमिच्छयो निबु ३ ॥

एतत्संसारं वा यस्य अहंकारो गीमर्दकारः ॥ तेन कर्त्तृत्वमहंकारस्यैव ॥ तेन तद्वैकाशात्मानमपिकर्त्ता स्तीति अभिमन्यते २ ततः कि
प्रत आह ॥ तेन संसारपदवीमिति ॥ कर्त्तृत्वाभिमानात् कर्त्ता कोक्तो भवतीति संसारो गार्थं संसारपदवीमेति ॥ अत्र शः कर्मो
धीनः अत एवाभिमुख्येनेति न नेवैव सति निवः संसारः स्यात् आह अहिर्न त इति कर्म फले विद्वत्तरहितः विद्वत्तक सं
सारो हि मुच्यत इत्युक्तं भवति ननु संसारमार्गेण मननात्रेण किं सादित्यत आह प्रासंगिकेति प्रसंगेण हि कर्मो दोषो
जायते त्वभावात् ॥ कर्मणि न कुद्यानिकि तु प्रसंगेरेव यथा न भोजनं न निषिद्धं किं तु उद्यान भोजनमेव ॥ कर्म मार्गेण तु
रसमिच्छा यो निरूपः ॥ स रसो हि यो निर्विषय इत्युच्यते यो निः ३ ३

सहादे

विभुतो मति कला ११

हंकारो मेदि पप्रसंगो कृताः ॥ १२ =

नन्मयं संसारकिस्योमिच्छायाऽदोऽनिर्मेष्टः क्षितीये साधनवैयर्थ्यमिच्छायां कारु॥ अर्थेहीनियद्युत्पन्नसंसारसंसारल्लोपो
योनाहिरवति यद्युत्पन्नोपनिर्मुहुरेवोत्पद्यते हेतुः स्यात्सो नो नो कपि संवर्धः॥ अयं गता रात्मनः संयोगो नास्ति॥ पुनरसंभवः
॥ स्वरूपसंघोपि नास्ति॥ अयोरैकवर्तिरुपलभावात्॥ मरौ एजवयकयोरेव॥ किं ता ध्यात्मिकः॥ स तु मोहादिमयीकः॥ अतः
संसारः अलीकभूत एव॥ तथापि निवर्तते॥ मोहिमिच्छाभूतः सन् बाधते सकलं निवर्तते॥ अन्यथा बाधनमेव स्यात्॥ नन्वेता
दृशस्य बाधने किं वीजं तत्राह॥ ध्यायतो विषयानस्येति॥ असु संसारस्य वैषयिकः॥ तां भोग्यत्वं ध्यायतः॥ विषयभोग्यानां यथा
सत्यामिदं दामोपि संसारो बाधत इत्यर्थः॥ असु तो पि बाधकं विदोतः॥ यथा सन्नैः अन्ध्यागमः॥ स प्रसूयायिक इति सिद्धिः॥
यद्यपि तत्र ताडनं मिच्छाभूतं तथापि ज्ञागणान् सर्वं निवर्तत एव॥ अतः संसारनिवृत्त्यर्थतः कर्तव्य इति सिद्धिः॥ ४ तत्र स्वप्न
अर्थे तां विद्यामाने पिसंस्तिर्निवर्तते॥ ध्यायतो विषयानस्य स्वप्नेन ध्यागमो यथा ॥ ४ ॥
अत एव शनैश्चिन्ते प्रसूय मस तो पयि॥ भक्ति योगेन नीत्रेण विरक्तो बन्धनं यद् ॥

दृष्टो तेनैवो बलस्य निवर्तकस्य वरीयते॥ स बोधः कथं भवतीत्याको सायमं तमुद्वेगिते अभवतीति वेदना निश्चितं॥ कश्चिदी
प्रसंगात्मानं मे तद्दृष्टं च तुर्य तत्त्वमिदं नृतिश्रुते॥ संसारं निवृत्तं चिन्तेत्यात्मगामि भवतीति निश्चितं॥ तत्प्रसंगार्ग
महत्तेन निवर्तत एव॥ नापि निवर्तयितुं शक्यते॥ असु तो बद्धता त्वं लिखताम्॥ तत्रापि प्रकल्पेण सकलं॥ तथापि तादृश
मपि निवर्तनीयमिति आदौ तत्सदृशी करणे हेतुमाह॥ अत एवेति॥ यतः अति हर्तुं अन्धं हेतुः॥ अत एव बद्धकालमा एव
सक्ततां शीघ्रमपि तत्रावशिष्टं निवर्तनीयं यथा असंतः परिच्छिन्नो भवति॥ यथा वा चिन्तेत्यात्मिकं सति तत्र दृष्टं
तुः॥ भक्ति योगो विरक्तिश्चेति भगवति स्तेः विषयेषु एगाभावश्च सर्वस्मादपरीतः॥ उभाभ्यां चिन्तेन शनयेत् ॥ ५ ॥

विषयः

उभयोः साधनायाह॥ यमादिप्रति॥ हर्षमक्रिसाधगान्मुक्तानि संसारीति॥ नाभिर्दुर्लभावीति ज्ञानमेव भक्तिस्तु नमिति नि
रूपते॥ यमादि साधनं एतान्ने वेत्तामाति तदभगवति स्तेः पश्चाद्गवति विरक्त्यर्थं तदविषय आनाभावात् संसारो निवर्तते॥ त
व प्रथमं यमः अहिंसा इत्य॥ ततो धियाः स्नानादयः॥ तत आसयादि योगमार्गः॥ हता विदुः अभ्यसेत्॥ पितृते तत्परं कुर्यात्॥ संय
मनाभासं वा मार्गसाधनेषु यः श्रद्धां प्रति॥ मयि भगवति भावेन॥ अकारिनासत्वेन सत्यभावेन कायवाङ्मनसु सत्यमतिष्ठया
॥ निरंतरं भगवत्प्राप्त्यर्थं न॥ चकारात्कीर्तनेन॥ इत्येव भूषणमहं॥ सर्वमाणिषु वै एवावेन सर्वदलसु सर्वमाणि
पुनः प्रसंगाभावेन अद्योगं प्रसूयति॥ मोने नृणां यथा त्वपरिवर्तनं रूपेण॥ महीयसि शोभां त्रैलोक्यं धर्मोत्साहं प्रमोदं
यद्व्यय उपस्थितेनाकारिना संतुष्टो भवेत्॥ एतामिदं विना साधनामिह वैलक्षण्यं हि साधुनृपैरेतानि दृष्टव्यं भवति॥ अयैः स
यमादिप्रियं यथैव असेत्॥ अद्ययादिते॥ मयि भावेन सत्येन मत्प्राप्त्यर्थं नृपैः सर्वं तत्समं निवर्तेर एण प्रसंगतः॥
तस्य सर्वं यो मोने नृत्समं महीयसा ७ यद्व्यय उपस्थितेन संतुष्टो भवितुं भुमुनिः॥ विद्विक्तराणां शनो मेनः करुणाया
हितेन ७ यद्व्यय उपस्थिते ७ एतवान् ७ सानुबंधं चरेह॥ स्मिन् अकुर्वन्नस्यार्हं॥ शनैरेव दृष्टं त्वेन महतेः पुण्यस्य च
नाकारिना वा संतोषः साधनः॥ इदं कानि लक्षणपकार्यमात्राणि॥ कस्य विन्यते संतोष एव मुक्त्योगमिति फलोपकार्यमात्राणि॥ अतः
संतोषस्य कारणता नास्ति॥ एष कृच्छ्रस्य भावार्थं वा कर्तुं विशेषणत्वेनोक्तं तथापि तत्राज्ञानं मनः च॥ एको ते स्थितिः परमावशः
तिः॥ सर्वत्र मेत्री॥ करुणा॥ स्वाधीनताः करुणा॥ पुत्रादि संहितेरेदं मिथ्याभिनिवेशकरणं वेति॥ अंतरंगमया दृष्टाविति॥ यमा
दयो दारुणः॥ एकः संतोषः मित्राज्ञानी नारीयः॥ एवं विविधैः साधनैः अस्मिन्तरंगसाधनैः निमित्त आत्मदृष्ट्या भवति ७ तां नि
रणा हन्तानेति॥ सोऽस्मिन्तु एव यत्स्थितिरेव ज्ञानाभावश्च॥ प्रकृतेः पुण्यस्य वदं तत्वेन तादृशं ज्ञानेन संतोषात्तन्निर्णय

पसु-२७
३५३

नायिकयितुह्यं काव्यतिरुत्तमैत्यं कथयिष्यामि तां ह्यध्यासं ध्यायेत् ॥ भूमेर्गंधस्वाभाविको गुणः सकाशविद्विषमिना
जति आश्रयपरिमाणसूत्रपनाशसंज्ञात्तु तदाह्वयतिरेकानुभावरिति ननु ह्यध्यासव्यतिरेकेण कथं कस्य विदुषो योयत्र तिष्ठे
त् ॥ गंधस्वरं द्वादीकयति मुमुक्षु मयि तिरिच्छेच्छब्देनेतरादृष्टोत्तरमुच्यते ॥ अथ एतद्व्यतिरेकं ननु कस्य विद्वज्जने
अत्र निधयकोऽभित आकांक्षेत्येवमिदं तस्यं प्रकृतं ॥ तत्त्वैवैवैः परमाणुप्रकृतं बंधो ह्येव प्राकृतं कस्य विद्वज्जनेः
अप्यसिद्धं वै हजदस्य वै १० नरहं वै धेयस्य पिमो ह्येव विष्यति मिमं त्वमिति हा अकचुरिति ॥ अयमाश्लाभाभवतः अ

यथागंधश्चभूमेश्चनभागेत्यतिरेकतः अपारसस्त्वप्यातद्याबुद्धेः परस्वच १८
अर्हः अर्हः तिष्ठं गच्छात् स यदाश्रयः ॥ गोक्षमस्तमुक्तेः कैवल्यनेष्टतः कथं १९

अकर्तुः कर्मबंधीयं पुरुषस्य राश्रयः ॥ गुणेषु सत्सु प्रकृतेः केवल्यैस्त्वत्तः कथं १९
कश्चित्त्वावमर्शेन निवृत्तं भयमुत्पन्नं निवृत्तनिमित्तत्वात्पुनः प्रत्यवतिष्ठते २० ॥

कर्तृत्वं कर्तृः कर्माण्यनंतानि ॥ तेषां च फलभोगे न विना शेषान्तरात्तु नाकर्मांतरेण

[illegible]

एप्र
३५३

[illegible]

प्रभगवानु अनिमित्तनिमित्तेन स्वधर्मिणा प्रलात्मना तीव्रया मयि भक्त्या बभूव तस्य भक्त्या चर २१

नदृष्टतत्वेन वैशेषिकादलायसा तयोपुक्तनमोगनतात्रेणात्तसमाधेना २२ प्रकृतिः पुरुष
 तस्याकाशे रविर्निर्गमो भवितीति शत्रुर्गन्तयेति निवारणः २३ श्रीगोपालयनमः ॥

तदन्वहं। पार्श्वेऽहं। स्पष्टं। स्पष्टमानात्। त्वहं। निशं। तिष्ठे। भवित्री। शनकै। रनेयौ। निशि। वारणिः २३ श्रीगोपालयनमः ॥

[illegible]

तस्याः पुनरुक्तमशंकोदारयति॥ बुक्कमोगति॥ अमुक्ताचे तदासनपादरूपं प्रविष्टा कथं चित्तनिवर्त्तता॥ बुक्कमोगादुमिह नैव प्रवे
त्॥ ततोऽप्यलेदुध्यापितं॥ ततोऽपि दृष्टोवा॥ यथाश्रमे ध्यत्वेन परि त्यक्तमनादि कर्तव्यं जनयति॥ कदाचिद्वैषम्यं तदपि रा
गश्च तस्मै तत्स्थाननिवर्त्तते॥ कदाचित्स्वराशोचनस्युत्सवि॥ तद्वाह्यस्यार्थमाह॥ नित्यं दृष्टिः सर्वदा दृष्टोवा॥ यथाचित्तोपा
भावे हेतुः किंच॥ यथाय हस्तस्यार्थमाह॥ हस्तबाधेन तत्तथे श्वराशोपिार्थमाध्याधितुं शक्नुवति॥ तथेयं प्रकृतिरपि रासभू
तमेव तीर्त्वा बाधेन तीक्ष्णभूते॥ ऐश्वर्यं च भगवत्कृतं पयातं कर्म प्राप्ताभवति॥ तदाह॥ नरेश्वरस्याभूतं धनं त्रि किंच क्षेममि
द्वि तस्य च अश्रुभूतं धनं॥ यत्सुखानं र एव र त तं प्रकृतिर्न बाधते प्रकृत्यपेक्षाभावात्॥ यथा सर्वतो विरक्तं भार्याबाधितुं न शंको
ति॥ न्यात्मा एवमिति च शब्दाः २४ किंच॥ इयं प्रकृतिर्न द्राव्यस्य लब्धाधिका॥ तत्प्राप्तयि याति द्राव्यं जनयित्वा बाध

बुक्कमोगपरित्याग दृष्टोवा च नित्यः॥ नृश्वरस्याभूतं धनं क्षेममिद्वि त्तस्य च २४ यथा त्वप्रतिबुद्धस्य
प्रसाधो बद्धनर्थकः॥ स एव प्रतिबुद्धस्य न वै मोहाय कल्पते २५ एवं विदितं तत्त्वस्य प्रकृतिर्मिमानसं पुंज
ते तथेयमपि संसारं जनयित्वा बाधते सोपि सत्त्वो भगवत्मा एतौ नाप्यकुतः तस्यात्मा एव स कर्हि चित् २६
याजितसर्वप्रपंचात्मकः॥ भगवद्विद्वत्प्राप्त्या मोक्षो विप्रमतिबुद्धस्ये बद्धनर्थकः दृष्टवित्॥ ननु प्रतिबुद्धस्य कस्य चिदपि॥ कदाचि
त् एकस्मिन् विरोधेन मोहाय न कल्पते किं तु स्वप्तिमां जनयति २५ एवं विदितं तत्त्वस्यापि बुद्धस्य प्रकृतिः संसारं न नै
व नापकारं कर्तुं शक्नोतीत्याह॥ एवमिति विदितं तत्त्वस्येति सत्त्वो भगवत्मा नैव हेतुः॥ भगवतिमानसं पुंजं तद्वि॥ बलाद् द
द्यादि द्वा एव प्रकारा एवावे हेतुः॥ कामादि जननद्वारा पितृपत्यं च तत्त्वमिमाह॥ आत्मो एव सति॥ आत्मैव सर्वमर्थस्य॥ अतए
व प्रकारं येषां पितृपत्यं बाधता कर्हि विदित्युक्तं २६ ॥ २६

एम.

३५४

एवं प्रकृतिर्बाधकत्वाभावात् बुक्का विदितं तत्त्वस्य प्रकृतिर्बाधभावात् न संसारं प्रवर्त्तकं भगवत्मा त्रिस्तंभो ह्यमाह॥ चतुर्भिर्द्वि
धे वमित्यादिः साधनं च फलेनैव फलत्वं चापि तस्य च प्रतिबंधमिह श्रितं तत्प्राप्तिबाधना एतः १ एतं बुद्धयर्थमाह॥ चतुर्भिर्न न्य
था फलं तदश्रयापि भवेदिति सा मोक्षरक्षिका २ प्रथमं साधनामाह॥ यद्वै वमिति॥ इदं यावत्ति साधना निरूपिता मिहा
नार्थं प्रकृतिजया र्थं च तां युजयति धर्मस्य पिबुद्धं ननु अहंता निवर्त्तते॥ अध्यात्मि आत्मज्ञाने रितस्य धृतिः॥ शानं तु ब्रह्मज्ञा
नयति प्रमाणं बलु परं तं तत्त्वज्ञानं सत्सिद्धि लुकरादि वेदनायते॥ तस्याः कालमिदमभावात् यद्वै वमित्युक्तं॥ एवमाकीं ह्यायुक्तः

यद्वै वमध्यामरतः कालेन बद्धं नमना॥ सर्वज्ञातवै एव अप्यब्रह्मभुवनान्मुनिः २७
मदुक्तः प्रतिबुद्धो मिमांसाद्वै न भूयसा निःश्रेयसं स्वसंस्थानं कैवल्यं मया प्राप्तं २८

बद्धं नमना कालेन आध्यामरतो भवेत्तद्वै वमध्यामरतवै एवो भवेत्॥ ततोऽपि बाद्धं नमना सर्ववै एवो॥ क्रममुक्ताव
पि वैराग्यमिहाह॥ आब्रह्मभुवनमिति॥ ततोऽपि निरंतरं मनसा धनं बहिः परार्थमिति नैव शक्यं कत्वात् २७ एवं बद्धं
नमना मिता तैव मद्रुक्ती भवति॥ पश्चात्प्रतिबुद्धा यो भवति॥ तबत्कः पुत्रार्थं इत्येव न जातियावद्भवति भक्तिर्न भवति॥ त
राभावात् नैव परमपुरुषार्थं विदित्वा नैव महान् भगवत्सारा भवति॥ तदा वै कुतः प्राप्नोति तद्वै बहिर्निर्गम्योक्तं॥ स्वप्न
गवतो जीवसापि सम्यक् स्थानं भूते॥ तत्रैव हि पुरुषः केवलो भवति॥ सर्वसात्मता त्रिगता त्वा॥ तद्वै बहिर्गम्य स्थानं २८

त.सु. २८
३५७

सर्वदोषाणां निमित्तप्रकाराह॥ प्राणायामिदिति शेषाः प्राणानि प्राणायामिदृशैरुक्तानि तादृजिनितरीयाभाधराणां भगव
न्युत्तिष्ठन्ति तेऽकिञ्चिन्नासनासहितमहापातकादीन्दहेतु प्रत्याहारैरादित्याशंसं सज्जति तन्मदीयान्दहेतु ध्यानैव
पुनः अनीश्वरान्ससारितापादकान् अज्ञानादीन्दहेतु तव ये संसारदशायागुणाः प्राशयाशयैरपादकानि अपिकमिच्छि
नगवच्छासं दहति ११ यदेति सर्वरूपतयेदं वक्ष्ये नदीजिर्भवति योगिनो ननु सुखमसाहितं भवति तदा भगवतः काश्चो वैकुण्ठेन
दयं बालनासाश्रयिस्सुखं यत्सादृशो भूत्वा ध्यायेत् अन्यथा दृष्टिश्च चलो मनसो वा संगमुत्सारयेत् सोऽपि नाविदुः १२
तत्र भगवन्तं ध्यायेत् तिसृषु त्रि कौभगवति ताकोत्सायोरुक्तो ज्ञप्तिस्तस्मै तद्वृत्तिमिन्नसो तद्वृत्तिपरिकल्प्य निरंतरचित्तो
यमिति तद्वृत्तकल्पनायामनुवर्त्तयति प्रसन्नवर्त्तनी भोजमिति वदुः धनुषोत्तादृगवतः॥ प्रसन्नवर्त्तनी भोजयस्य प्रसादी
प्राणायामिदृशेदोषान्धारणमिच्छा किं चिन्नाह॥ प्रत्याहारैरासंज्ञां नृध्याने नानीश्वरान्गुणान् ११ यथामनः
खिन्वितं योगेन सुखमिति काश्चो भगवन्तो ध्यायेत्सुनासायावलोकनः १२ प्रसन्नवर्त्तनी भोजय प्रभाविहोस्त
ए न्नीत्वा त्वत्तद्विशेषां च लोचनं दाधरं १३ तस्यैकजं किञ्च लूपीत कोशे यथासं श्रीवत्सवत्सं भोज
वरदानार्थं॥ अंगेन तं दृष्ट्वैव संतोषजननार्थं प्रदुर्ध्वं॥ पद्मस्य गमिच्छितपत्रवत् अरुत १४ तौ लोभाभ्युक्तं धरं १४
वत्सं दृष्ट्वा योग्यस तत्ताविप्रसह दोषदूरीकरणयोगसिद्धिस्तु चिन्ना नीत्वा त्वत्तां दलवच्छासं सौंदर्यं शुद्धं तथा प्रभा
वः शृंगारपरस्तु तावत्सु चिन्ना शैलवत्कगदाधरमिति॥ अत्र ज्ञोवायुं तोषु दृष्ट्वा भावसंसादि दोषाभावायैव त्वत्सं
रानो धारय १३ तस्येदिति॥ तस्यैकजं किञ्च लोनीव प्राप्ते मुक्ताफलमुक्ति तं अंतं आरंभे परिधनयोर्भावं केसकारि
एकं तं यतीतो वरं तदपि कोशे यत्पद्मं कृत्स्नं सदैवं संवासेयस्य भगवोऽसि मुचनसारः तस्यैव यत्पद्मं साहचर्यं
मुक्तावर्त्तनी यत्पद्मं तं श्रीशृङ्गही तस्मिन् कपी तं बभूवुः॥ श्रीवत्सवत्सस्यस्य यो वदो नंदः सहृदये यत्पद्मं काशे तं॥ भ्राज

किं लुभेतामुक्तं कोशे यत्पद्मं तं श्रीशृङ्गही तस्मिन् कपी तं बभूवुः॥ श्रीवत्सवत्सस्यस्य यो वदो नंदः सहृदये यत्पद्मं काशे तं॥ भ्राज

एम.
३५७

सप्ततः ३

अथ ११

मनेति मत्तायेदिरिफाः नमः ऐतौ कलापं किम्येव तादृशपावनमालया परिते व्याप्तं॥ त्वदृशनीयं तोगतेति नंतरं लुप्तया कीर्त्तयामात्रं पय
ध्यायं भूलातिहारं वलयकिरीटोदग्रदुर्ध्वं यत्पद्मं त्रिभगवतः सर्वं धीनिपुत्रं वदति भगवद्वक्तोः भगवदर्थं किं शेषः भगव
रीयज्ञानं किञ्चित् श्रेष्ठं १५ कोचीति कोचीगुणेन क्लृप्तं संतीक्षो धीमत्स्य दृष्टिर्कोलीधनमसि त्वत्तज्जन्मयोगे साहचर्यं सुप्र
दिक्षो भवति॥ त्वत्सहृदयो भीममवधि चरं त्वां नयस्य अनेन सर्वं प्राणिमुविहा मतो भगवान् अभयः न त्वमिच्छा ना हि सुप्र
दिक्षः दृशनीयं तममिति सुदं सर्वं प्रापिकारं सविस्मरकं शोतेनामादिसर्वदोषविनाशकं हानमयं मनो नयनयोर्वदुः

मत्तद्विरेफकलयापरीतं नमालया पराधरवलयकिरीटोदग्रदुर्ध्वं १५ कोचीगुणेन क्लृप्तं
किं द्रव्यो भोजविष्टरं दृशनीयं तमं शोतं मनो नयनवर्द्धनं १६ अपीच्छदं नंश श्वत्सर्वलो
कनमस्तुतं संतवयसि के शोरेऽप्यनुग्रहाकारं १७ श्रीगोपायनमनः ॥

नंथात्मा सहृदोऽवयमिन्नपश्यति तापुन भवनामेतोत्पादयति दिदृक्षोः अनेन विषयबलादपि प्रत्याहारः साधितः
योगज्ञानयोश्च दृष्टिः १६ अपीच्छेति अपीच्छं सुदं दृशनीयं त्वत्त्वाणामपि स्वास्त्वामोक्षं दायीति दिदृशेनेनैव पर
प्राप्तं दृष्टं नैकं भगवदनुभवस्यानं राविर्भाव इति वस्तु चितं शश्वदिति वयोदृक्त्वादि न कदाचिदप्यमयादर्शने
निगारितं सर्वलोकनमस्तु तं सर्वप्राणासिद्धिं सर्वफलरूपं के शोरे वयसि संतमिति दशमवर्त्तनाभ्योऽश्वव
पयं तं किं एव त्वा॥ सप्राप्तो वीवहा बहूरे अयेनावप्यस्तुः अनेन देवी नमस्तुक्तं न त्वत्सुप्रार्थकोत्तरं
सर्वं॥ कनरा नावप्यस्तु चितं १७

π. 524
261

ततोनामीद्रुग्ध्यादिमाह नामीद्रुग्मिति॥शयानसबभगवानुध्ययतिलसूते॥तादृशोएवसुषभगवतोनामिक्रमज्ञातृसूत्रोस्य
द्यतइति॥द्रुग्ध्यादिमीरत्संबज्जीवाधारत्वंच॥तस्मिन्नेवध्यातेमीक्रोडीवभावीगद्यतीति॥भुवननामकोःकपलकोशःत
त्तुहाग्नस्तूतानांतादृशभगवदुद्गरेउरहिजगतिष्ठति॥कोशश्चिन्मन्त्रज्ञादिभिहृषमते॥तथाभगवदुद्गरेस्थिताःप्राणिनः
नर्षद्यातेरुहस्यंते॥एतावतातुंदिलोभगवानितिज्ञापितं॥तादृशस्यैवद्रुग्ध्यातथाभाविर्भवति॥नाभ्रेमीताम्यमाहपत्रेति॥

नाभीरुर्भुवनकोशगुहोदरत्वं यत्रात्मोनिषिष्टादिलोकपत्रं मूढं
हरिन्नाद्वेषलनयोरमुष्यध्यायेद्द्वयं विशदहारमयूखगौरं २५ ॥

आत्मयोगेनेत्रं तस्याः तस्याया विषयत्वात् बुद्धिः आध्यात्मिकरूपं तत्रैव अवितर्कलोकात्मकपद्मं ॥ नाभौ ब्रह्मा बुद्धिः पद्मं चैवाधि-
देविका रूपः त्रयोविधनाभौ निरुपिताः ॥ भगवत् स्तनयोर्द्विधा यो देव इह एतन्निष्ठा ब्रह्मो यो लोको ह्यस्मिन्निष्ठाः काचप्रकार-
विनाशिनः ॥ तत्र त्रयोयोगावप्युपलब्धौ च सम्यग्बुद्धिर्ब्रह्मत्वेनोच्यते ॥ तस्य सत्ता भगवत् रयवयवः स्वतंत्रता प्रकाश-
मानत्वं विशरीयो ह्युपेयं च कानां विशराणां निर्मिता नाभयोश्चोत्तरा तस्य सत्त्वे गेह ॥ भगवत् स्तनः शुकादिभिः परिचयेनमा-
नाः सर्वयोगाश्चैव तत्रोपनिष्ठं ॥ विशरत्वेनानायागवयं यो ह्यभ्यासः ॥ आत्मैकिककरणभावाद्वा २५ ॥

अपानविषयत्वेऽहं=

बेदिकी

मुक्तलामिमुनिमि१

बल्लभावदित्याह॥ वक्षीयिषामिति॥ स्वयमस्य वक्ष्यं हाविभूते॥ त्वान्ननिवासो॥ पुंस्त्रीमनोनयनयोर्निर्दिष्टमाध्वनं॥ गवलो॥ हिल्लक
पतः॥ कार्यतयवेत्रमंजनखलपु मादुख्यमस्यश्चल्येति॥ श्रेष्ठान्द्विद्वयधर्मीतंनवति॥ यादृशमंनस्य॥ शमप्रदीपल्लव
विद्वत् प्रगवतत्वांनंमयमयंविभोभिप्रेतोविद्यते॥ अतोवायंनवदुःखः॥ पुत्र्युत्तमस्यहृत्पुः॥ तेनैवंवक्षसीति॥ यज्य
सर्वधेयैवखलपुताह्यमुक्तं॥ कांसीतोमहादिविधं॥ ऐहिकंलौघांताद्यैकं॥ पालीकिकंपुत्रानंदहृदुत्तं॥ नक्षत्र
राह॥ किमुनैतंस्मृताः॥ सर्वैहिकपुरुषार्थरूपायाः॥ निवार्हन्त्यनमिति॥ आनंदोपिवाताम्यंनरेन्द्रेणदिविधः॥ तदुपयमाह॥

वक्षोधिवासमयमसमहाविभूतेः पुंसां प्रतीत्यननिर्हृतिमादृक्षन् कण्ठचक्रौ
 लज्जमणोरधिभूषणार्थं कुर्यान्नमस्य खिललोकनमस्तु तस्य २६ ॥

न नयोनयोश्चन्द्रितीमासंताधनमिति काप्रदिहृतरौघवशत्रायात्वायति पुंसांमिति ॥ बह्वचवचकाकता
लीयमुरासाय सर्ववाप्रेवपुंसी ॥ एवं बध्नायोदित्वा ॥ कंठोदिति धिःना ॥ आभरणध्वजं आनतं
सर्ववेरीक्रमते ॥ अगुलुः ॥ आभरणध्वजं प्रणयित्वा हि कंठेन भूष्यते किं तु कंठेन प्रणयितुं सुवर्षादिकं तस्यापि भूषणं भवति
स्वयं सीतुं प्रयतोः अधिकभूषणप्रयोगस्य प्रणयित्वा हि कंठेन भूष्यते किं तु कंठेन प्रणयितुं सुवर्षादिकं तस्यापि भूषणं भवति
न ह्योदृत्य वीरप्रियं भूषणमित्युक्तं ॥ बकाशक्तं कथयितुमिति ॥ अखिललोकं प्रकृतं स्येति ॥ वेदोऽक्रमते ॥ अखिलमुल
र्भङ्गकान्धर्मप्रति २६

भगवान्निरूपितः २६ ॥

[illegible]

ਮਕੈ:

एन०
३६३

७ लोकिनाथ जी की महत्ता

[illegible]

निष् ५०

नयवि
मेरु-वे

॥६॥

श्रीवि

जीब्रोथः

$$R =$$

३

नः पर

रिहा
त्रभग

अवेत्सु
माह्यति

वैसाख

知是所也

Gan

tre fo

[illegible]

विजयामा. क. १८०

८-सु-२८
३६४

ध्यानायनमिति भगवत्प्रहसितं व्यायेत् ॥ सर्वध्याने सुसर्ववर्गकला मोहा र्थं ध्यानायनमिति तत्सर्वं वा मेव ध्याना गौतमानं
॥ सर्वं हि तत्र प्रसिद्धं विदितं अर्थं भगवत्प्रहसितं ध्यायति आत्मानं देहि भगवत्प्रहसितं भवति तत्सर्वं विस्मयकारं कालादीन
विकथनमो ह्येतत् ब्रह्मा अथ शेषयोः याभाः दीप्तिः लज्जालोभयोः स्वरूपधनसंकोचः कायमिति तेन कृता अहं एवायि ता
तनुपेक्षा हि जाह्नवकुट्टपुष्पाणि तेषां प्रकृत्यर्थः ॥ प्रहसितं हि रता अपि प्रकटयति ॥ तेषां कुट्टपुष्पसन्निभाः एषि व्योमि ह
हेतवो रताः पुत्रादिस्वरूपाः विभिन्नसर्वसंकोचः ॥ ननु तादृशं प्रहसितं कालानमपि आभ्यस्यतीति कुतः ॥ सिद्धं भगवति मुत्स्यसंख्यामतिवेदने आ
देहकुट्टपुष्पसंज्ञेति यद्भिगवान्महत्सुदृश्यप्रकटयतः स्वसंकोचो न भवतीति हि ॥ ३६ ॥
ध्यानायनं प्रहसितं ब्रह्मा धरो ह्यभासाह एयि ततनु द्विजकुट्टपं किं ॥ ध्यायेत्स्वरं देहकुट्टपस्य तस्य विस्मयं
त्वा र्थापि तत्र नावद्यमिदं स्मृते ३३ एवं देहभगवति प्रतिलब्धभावाभक्त्या द्रव्यदृश्यतुलकः प्रमोहा
त् औत्कण्ठ्यावाव्यकलया मुद्रार्थमानलडापि चित्रवर्तिशानं केवियुक्ते ॥ ३४ ॥

ह आद्यभाक्ता अपि तत्र नोपपद्यते अद्य यत्प्रहसितं चान्तिवेदनं ३३ एवं प्रसीद भगवति नवधर्माः सिद्धाध्याने न त
स्यां सिद्धायां मोक्षफलमावश्यकमिति तदुत्पादप्रध्यायमानस्य भगवद्द्रष्टुं सिद्धिमाहा ॥ एवं ह एविति ॥ सर्वदृश्यविचरके
सर्वपुरुषार्थरायके भगवति प्रतिलब्धः एवं प्रसीदो भावो येन ॥ भक्तो रवीतरकायमाहा ॥ इव दृश्यरति ॥ यथा तापेन हि
महता दिकं द्रव्यतया भक्ता दृश्यं तस्य द्रव्ये देहवैलक्ष्यं भवति ॥ आनन्दमतिं धकस्य दृश्यस्य इव तात् ॥ प्रमोदे
जाते तुल्यको भवति प्रमाथिको तर्क एव हि भवति ॥ तत औत्कण्ठ्यावाव्यकला उक्तं यत् तस्या मुद्रार्थमानः सकला
यो भक्तो सिद्धायां तडापि चित्रसंज्ञां वशीकरहेतु भगवद्द्रष्टुं मनः कस्य तमिति शानं केवियुक्तं त्वनयति ३४ ॥

योगिनः १८-५

एम-

३६४

लोककालमवयतः

मुक्ताश्रयमिति अयं नो विदितः भगवन्मूर्तिकल्पमिवा तत्र निर्दिष्टं तस्मिन् लघुते मुक्ताश्रयं निर्विषयं ज्ञानं आश्रय
त्वविषयत्वे एतावत्कालमवयवस्थितिः सर्वविषयास्तु सर्वमेव लोकोः भगवद्द्रष्टुं सिद्धिमाहा ॥ इदानीं न विरक्तं ॥
एवं सर्वविषयभावे निर्वाणकारणेन यं स्वयमेव स्वरूपा ॥ अयमव्यति ॥ यथा ते विद्यामाने न गच्छेत्ति तां शब्दं यो न
माह यथा स्थितिः ॥ दीपादिः काष्ठादिर्विद्यमानाया मेव सा प्रतीतिरिति तस्यामनोपीत्यर्थः ॥ ततः किमन आह ॥ आत्मा

मुक्ताश्रयस्य निर्विषयं विरक्तं निर्वाणमवयवमनः सहसा यथा हि ॥ आत्मा
नमत्र पुरुषो व्यवधानमिममन्वीक्षते प्रतितिह त्रगुणप्रवाहः ३५ ॥

नमिति ॥ उपाधिरूपे अन्तराले गते अत्रैव शरीरे पुरुषो जीवः आत्मानं भगवंतमव्यवधानं व्यवधाय कथमर्थं रहितं स
कं न तु ज्ञातीत्यमन्वीक्षते ॥ ननु सत्तादिरूपो एवात्मिको निर्गतं रणगदिसवाहा उपाधौ तं भगवदीयेष्वविषया उ
भयोर्व्यवधायकत्वात्कथमेकममन्वीक्षते ॥ ततस्त्वभ्युतिरहं न तं विद्यायति चेत्तत्राह ॥ प्रतितिह त्रगुणप्रवाहः ३५ ॥
अयं विधित्येकं ॥ अमतरस्य मे ३५ ॥

न.सु.२७
३६=

सन्मार्गं प्रकृति संतुष्टं वैराग्यं हेतुना कृति श्रोतृत्वमवगापि प्रीतिः प्राज्ञत्वाद् नुरुक्तः तस्यादीनत्वं ह्युक्तं कथं यापयति तः
॥ अतिरिक्तं नापी प्रविश्येति ताम् हा मुनि त्वात्तात्वा अभिनेदनेन संमुखीकृत्य बभाष्य त्वाह ३तीति श्रुत्वा मनोहरं प्राप्ता
वैतः तत्वा तेनाभिनेतुं तां पुरुषाधीनं योगिनीमात्रभाष्यप्रस्तुतं रत्नवान् ६ मुखोभक्तिं वक्तुमाहोयुः प्रीतिं भक्तिमाह ७
क्रियोग इति मार्गं तमेहैः पुरुषस्वभावभेदेनैव कृतिधीमायते यतः स्वभावगुणमार्गाणां सुखाभावो विभिद्यते स्वभावो विभि
वभेदनिमित्तः जीवात्मनो केविधाः नानास्वभावाः गुणाः अभिनेदकाः अतः कारणस्वभावहेतुः मार्गादेवाकालनियमेन हे
दितया प्रकाः वर्णाश्रमधर्मपादोऽदिप्रतिपादनस्तत्त्वलोभार्गः तेषामाह्व्याश्रितो भावो विभिद्यते अयथाश्रुत्वा स्वभा

मित्रेयः ३ तिमामुर्वचः श्रुत्वा प्रतितं द्याम हा मुनिः ॥ आबभाष्य कुरु श्रेष्ठ प्रीतिं लोकां कथं हतिः ६ श्री
भगवानु भक्तियोगो ब्रह्मविद्यो मार्गो निर्मिनिभाष्यते स्वभावगुणमार्गोऽप्युत्तमो भावो विभिद्यते ७ श्री
मित्रेययाया हि सीदं तमाह्वये प्रवेच सं नीमि न द्यामं प्रयिकुप्यो तं तामसः ८ ॥ ३ ॥

ववशादव्यथार्थकस्येति तदनुसारिणाश्च तथैव प्रवर्तते ॥ अतीव कृतिधामार्गमक्ती ७ तत्र प्रथमं तामसं प्रकृति
दानाह अभिसेधयेति श्रुत्वा हि सा मुद्रिश्य यत्पुनरिषावर्तमानं भक्तिं कुर्यात् तामसो भवति सुखाद्भवेन यः करोति परंपरा
रणार्थं स एतस्य तामसः ॥ परस्परं किं न चोपक्रियते इति तामसं ब्रह्मासं र्थेण पश्येत्कथं सह नैतकीकानामसाधार
णमुद्रिनिहृद्यार्थं यो मयि भावं कुर्यात् सा त्त्विकतामसः अयं भावः अतीतद्व्यात्मकः अभिध्यायस्तेष्वल्लोकोहोवां न तु श्र
वणादि रूपः ॥ तत्र तस्यानधिकारः ॥ भिन्न इति ॥ भिन्न इत्येते भावभवे तीति द्वाहृत् ५ ६ मुद्रि ॥ यथा हि भ
गवानेव बलुतः सदसं वपात् सत्येनो न नः सर्वे यो नुशाशुपद्वा इति वाक्यात् तामसं सुलं सं नीति भगवत्कीनेषु सुखे एव
वोसं प्रार्थय ब्रह्म निकला मुद्रं अतः फलविशेषकामनयेत्तलोवादी नो अत्रोपसंभवंतीति तामसीन क्रिहको ८ ॥ ३६=

न.सु.२७
३६=

सर्वज्ञसीविधिधामाह विषयानिति विषयान्तरं कृत्वा दीन्यशः कीर्तिमिच्छय मेववा ॥ कर्मणो भिन्नं धाय गुणैर्भि
नो एतजः प्रतिप्रादौ यो मो द्रुत्ये तस एतजः दृष्ट्या भाव इति प्रवर्तत एवेति समुदायाद्व्यर्थेति विकलात् व्यर्थं अ
न्यथा वत्तारो भेदाः सुखः आदिशब्देन स्वरूपः ९ सात्विकभेदानाह कर्मनिर्हरमिति ॥ कर्मणो वापस निहोरे इत्येक
एवमायुष्ठमिति यावत् ॥ पूर्वकर्म कर्मणो वारोणादिना पश्चात्त न निहृद्यार्थं यो भगवंतं यजेत वैदिकतां त्रिकमार्गण
लो कुर्यात् स तामससात्विकः परस्मिन् भगवति वाहता नो सर्वकर्मणो अर्थोत्तममर्पणमुद्रिश्यो हरे रियजेत् स एतज
सात्विकः विधानेन भगवंतमिष्ट्या तव सर्वलोकमीलसमर्पणीया नीति वा यो यजेत स तमोक्तः नायमुद्रित्य कर्म व द्या

विषयानभिन्नं धाय वाशेष्य मेववा अर्चोत्तमं यैद्यो मो द्रुद्य भावः स एतजः ९ कर्मनि
हो रमुद्रिश्य परस्मिन्वा तर्पणं यजेद्यद्यभिति वा द्रुद्य भावः स सात्विकः १० मद्रुणाश्रुति
मार्गेण प्रवि सर्वगुदाशये प्रयोगतिरिदिश्याय धार्मागं प्रसीवुधो ११ श्रीगोपायनमः ॥

व्यस्य भगवान् इत्ययनेन ससात्विकसात्विकः द्रुद्य भावः प्रवर्तत १० भिरुल्लंभक्रिमाह्वयेन मद्रुरोति ॥ परलेखका
हिरुणाः सत्तादयः भगवद्गुणसर्वोक्तिरुहं तु निन्युताः साश्रयं भगवंतं अत्र न वल्लिचमेव बोधयति अयं शास्त्रस्य तत्क
यहेतुत्वेन स्यात् ॥ अतः सर्वगुदाशये मयि भगवति प्रविर्तं धरिता अविदिश्या प्रयोगातिः ॥ पूर्वतादिभेदमपि कुत्वा
यद्यार्गमोऽयं यो धीगुह्यति ॥ तथा नोक्तिके विदिकप्रतिबंधान् दुरेकस्य या भगवति प्रवर्तनयोगातिः ॥ मनस इत्युपलक्षणं दुर्ल
भकीयं वा यथा कायिक गतिगोपिका नोत्सागति निर्गुणस्य भक्तियोगस्य भगवति प्रयोगातिर्लक्षणं तापकमिदं नृणां वास

मानसीत्परा मः ११=

तसु २६

स्वकपुत्रालसलक्षणसंबंधमाह॥लक्षणमिति निर्गुणस्य भक्तियोगस्य तत्त्व रूपमुदाहृतं तदिति प्रमाणं॥ आसंत्तिक भक्ति
लक्षणमाह अहं तु कींति साक्षी॥ या अहं तु कींति पुत्रमेव भक्तिः स एव भक्तियोग आसंत्तिकः उदाहृतं तदिति संबन्धः॥ पुत्र
भोत्रमेव भक्तिर्न तु पुत्रवैखंड्येनारेखुवा भक्तिश्च प्रेम हृदिका सेवा हेतुः फलानुसंधानं तदिति ता अहं तु कींति अनि निज्ञाया
अनेन समुपलब्धिना वा ता अस्ववहितेति का लेन कर्मणा वा यत्र सेवाया अस्वधानं नास्ति॥ न तु विद्रोभी जनादिना वा॥ तस्य से
वा हेतुमाह॥ या भक्ति रिशिलोक वैद्रेषमिहा न तु वीर्यादिना विषया संयाद्यभगवत्सेवा कारणं १२ तस्या निर्दर्शनमाह॥

लक्षणं भक्तियोगस्य निर्गुणस्य उदाहृतं॥ अहं तु कस्य अहं तया भक्तिः पुत्रभोत्रमे १२ सा
लोक साक्षि साक्षी स्वस्वत्वे कल्पं प्रयुज्यत रीयमानं न गच्छति विना मा त्वेव न जनाः १३ स एव
भक्तियोगाख्य आसंत्तिक उदाहृतः येनातिव्रज्य विगुणं भवाद्योपपद्यते १४

सालोकेति सेवापंक्ति कीयास्त नो रसमावंप्राप्ता सेवनाय त्वलमंगीकारयति॥ असं तमे मो त्पत्तावेवं भवति॥ सालोके
वैकुण्ठे वासः॥ साक्षिः समाने श्रद्धां सामीप्यं भगवत्समीपे स्थितिः सालोकेत्येवं विशेषः॥ साक्ष्यं स्वस्वचित्तं न भुज्जितं स
कलं सायुज्यं उतेति तस्य मुख्यफलं स्थापयति तदपि रीयमानं न गच्छति इत्यस्य तादारे रीयमानं त्वेति हा त
स्वेन भक्ति सेवानं द्रुपता तेति समासा द्वाध्यते॥ यत संजनाः सेवकाः १३ भक्ति योगस्तत्त्वेव नाम॥ स एवा संति ताम
क इत्युदाहृतः॥ तस्य सात्तां या अभगवत्तद्वत्फलसाधकत्वमाह येनेति येन भक्तियोगे न विगुणमतिव्रज्यमद्वा वाय ३६

भगवत्प्राप्य उपपद्यते येनोप्यभवातीत्यर्थः १४

सप्तसप्तः भक्तिः साधनामाह निवेति तेति चतुर्भिः॥ मुख्यं साधनं न संकरलभुक्तिः तदंति संकरं बोधकत्वं भवतीति तस्य प्रुद्धा
संकीर्तशशाधनायुक्तं ते तायपि विविधाभि आधिभौतिका येव ता निरुता निश्चिंतं संकरलभुक्तिं सेवार्यंति परमा धर्मीयं
तायेवाध्यात्मिका निरुता न भुक्तिं सेवार्यंति परमा तायेव चतुर्भिः आधिदैविका निपरमा भुक्तिं सेवार्यंति परमा सा च भ
क्तिरासंत्तिकी इदं वैलक्षण्यं सति मकमी चरितोरेतेति आयाथा इका नो मरुमं लेन विदितं तस्यात् अत एव प्रथमं धर्मं
यमाह सात्तां श्रोतो तो विरक्तिं वेति साईन प्रथमं श्रोतेरुक्तिं न भवतीति सात्तां विधत्ते॥ स्वधर्मं गपि प्रुद्धा आशयः पुत्रवत्सलं
मुखत्वेतीति संबन्धः सप्तमं ज्ञापि साधनेषु स्वधर्मोदरणा अभधर्मः देह प्रमुक्ता निष्पन्नः सोपि सम्यक् नितरं सेवितं अत एव तसु

निवेति ता निमित्ते न स्वधर्मं गमहीयसा क्रियायोगेन
शस्तेन नाति हिंसेनामि त्पशः १५ श्रीगोपालयनमः

कल्पेन स्वधर्मं लब्धविक्रामनादिति त्वं॥ तत्रापि स ज्ञातीय प्रचयसहितेन प्रहीयसा त्रिविधं गुणयुक्तं स्वधर्मः स्वानादि
रूपः स्मार्तः सत्प्रापि बोधो रोचं दूरीकरोतीति बोधो रोचोपकारं करोति॥ एवं क्रियायोगो वैरि को य हात्मकः प्रहासः॥ येन
प्राप्तं प्राप्तं नातिमार्गं सा निभवंति न तु द्वाष्टा हाहीनवत् विरितामपि भवंति॥ तत्रापि हिंसा प्रचुरं न कर्तव्या अत्यहिंसा
रथाद्वर्हिषा मथ आनं भेति नां दृष्टय प्रुद्धा वेति अत्यहिंसा भवति प्रसवे वा एव नीयतं इति श्रुतेः आतो नाति हिंसेनो
पुक्तं सोपि सर्वदा कर्तव्यः॥ एवं क्रियायोगो विगुणत्रयसहितः अयमाध्यात्मिकं रोचं दूरीकरोतीति अर्थवाध्यात्मिक
त्वात् तं बोधो की भवति १५

अनुक्तं तत्क
१५

अप्रमः

जलीयं

भगवत्प्राप्य ३
योगाभाति ३

स्वतोमहत्तयमीहोतोनहुस... ३२

तसु २७
३७१

अथ भगवदाकाशमावातबुद्धाणामुल्लेखमिति तदा यज्ञस्य कर्तृत्वाद् योमाभिनि संज्ञाते अहं विरूपो वर्तते प्रथमं सर्वेषु भूतेषु तद्वत् तत आत्मरूपः तत आत्मेत्येतयोमीति या प्रकः ॥ एवं पुरुषे सर्वमावेन विद्यामानं भगवन्तं हित्वा आर्चयन्ति यो भजते भजने प्रमाणो भवमाह प्रोष्टादिति न तु स तं भो भगवन्मां निबिद्धः सगुणातीत इत्येव कोटो वसते ॥ प्रतिकेतं तु निर्गुणमित्यादिभिः प्रकरणेन च वाक्यानि संबद्धानि तत्प्रकरणस्यैव गुणोद्योयवदंति तत्र पृथग्भा

योमां सर्वभूतेषु संतमात्मानमीश्वरः हित्वा र्चयन्ति योमां ह्यहं भस्मस्येव नु होति सः २२ ॥

एतद्वशेन दत्तं कथं चेत् ॥ प्रकथयताम्

स्वकीयं

साधये २

वस्तुनोक्तः द्वाद्शानुसारेण वापुरुषो नाशयता इत्युक्तः ॥ उभयवापि भेदगुणयोर्भावात्नेताभिद्वयत्वात् संबद्धानि भवन्ति किंत्वैव तानि प्रवृत्तिं सगुणभक्त्युत्पत्तिः अर्चीयो हान्तृ कियो चेत् तस्यान्तं दानाप्रभावात् निबिद्धा नृणां संख्या दत्ता म्येता निपश्यात् सत्कृत्यानीति न भस्मद्रुतमापंभवति ॥ सति प्रवृत्ति एव ॥ पूर्वमपि सत्र पृथग् इति शीते प्यन्तो भ्रमादौ प्रवृत्ति सत्र पृथगीकृतः २२ ॥

एषः

३७१

मन्त्रे २

प्रवृत्तिं प्रत्यक्षं यो मये ज्ञानो निबिद्धा २ ती
न्याये २ =

परदेहादिना अर्चयामं भगवद्भजने का माद्युत्पत्तेः कराचिद्विषयमनः शान्तिर्भवतीत्याह द्विष्यन्ति स हिमा प्रेव हे हि यतो भूतेषु हमेव वर्तन्ति अतः परकाये मोक्षितः मनः कदापि न शान्तिमश्नुतीति संबन्धः ननु जीव एव देवा अर्चयन्तं तान्तां ता अन्वया यवहो तेन स्यात् अतो भेदो व्यवहारार्थं प्रपञ्चयन्ति विवेकं धार्यन्ति अतः तत्र कथमाह भगवांसीति यत्तद्विषयं सर्वं तद्रुतापका र्कियपाहितस्मिन्नेषः सा क्रिया मल्लनामनेरणयाज्ञातेति तौ चेति तं वेदमहं हि स हिमा प्रेव हे हि ॥ भेदो हि यत्परिपंचिनो देहाः मद्दिविद्यिता अपि ते गार्हपत्यवर्जनीयाः ॥ तुषादि विवर्तीत्यादिषु ॥ अतो यहा र्चये देवः न तु देवार्थं यज्ञ उच्यतेः स्पेनादा

द्विष्यतः परकाये मां मानि नो भिन्नवर्तिनः भूतेषु सदैवैस्स नमनः शान्तिमश्नुति २३ ॥

वयस्यमेव ॥ यज्ञात् वयस्येव सत्त्वात् यज्ञ इति तत्र नु यज्ञो निरभिमान इति तादृशिकर्तव्यं ॥ अत्र भगवान्महान इति द्विष्यन्तमपि न द्विष्यात् कार्यं तु मङ्गलार्ह इव सत्यं अतो जगत्सर्वं धापि देहो नु चितः भगवदर्थं द्विष्यन्त्यं अतो वभगवद्विषय एव भवति किंच मानि नो भिन्नवर्तिनो भूतेषु सदैवैस्तेति दीक्षयं सात्त्विकरजसतामसादीनामिद्विषयः ॥ न हि हि दोष आप्रसङ्गोतिरिति अभिमानं तु सात्त्विकदीक्षय एव उक्तं कर्म लोवाभिमानो भवतीति क्रियाया हि भेद इति रजसं भेदं हानं ॥ वेदं तु तामसमिति २३ ॥ श्रीमोपासयनमः ॥

त.सु. २०
३७३

ततोपि च तुरतिदृष्टं साययतीति ॥ रूपेति रूपभेदविदः काकारयः श्रेष्ठाः ॥ ततोऽप्येतदुक्तं साधनाधिक्यवर्तकमर्कदारयश्रे-
ष्ठाः मूलकारणयोः तत्त्वकरणमेतन्नयनार्थमेवेति ततोपि बहिःकरणवर्तकश्रेष्ठा इत्याह ॥ तेषां बद्रूपराः श्रेष्ठा इति गोत्रद्वयो-
बद्रूपराः ॥ ततोपि च तृत्याः सर्वेष्वस्य कामाजोग्रहद्वयः ॥ ततोऽपि तत्सर्वपक्षिणो मनुष्याश्च ३० तत्र इति गोत्राणां दिवली-
उत्तमाः ॥ धर्मवत्तात् ॥ तेषां माघः ॥ मुखधर्मतात् ॥ जातिब्राह्मणपुरुषावेराध्यामीमहान् ॥ ततोपि वेदाध्ययितः ॥ अर्थसाहित्यः ॥
ततो वेदाध्ययनसंदेहनिवारकः ॥ ततोयसादिकी श्रेष्ठाः ॥ ततो विमुक्तलिंगो मलिनः ॥ ततोऽभिमानः श्रेष्ठः ॥ ततोपि निरभमानो ब्र-
ह्मैहिकामुष्मिकाद्यैः किञ्चन करेति नापि योऽस्ति स उत्तमः ३२ तस्मात्तादृशो ब्रह्मायो भगवद्भक्तः समहानि त्याह ॥ तस्मादिति अ-

२. निरंतरपदवाच्यः

रूपभेदविदस्त्वन्ततश्चोऽप्येतदुक्तं ॥ तेषां बद्रूपराः श्रेष्ठाश्च तृत्याः सा तद्विधात् ३० ततो बलीश्वचत्वारिंशोऽप्येता-
रा उत्तमः ॥ ब्राह्मणेषां विवेदतोऽप्यर्थोऽपि अधिकतः ३१ अर्थसासंशयखेता ततः श्रेष्ठः भक्तकर्मतः ॥ मुक्तलिंगस्तो-
त्र्या नरोऽप्याधर्मसात्मनः ३२ तस्मान्मर्यादितोऽप्येति यावत् ॥ ततोऽपि तत्सर्वपक्षिणो मनुष्याश्च ३० तत्र इति गोत्राणां दिवली-
उत्तमाः ॥ धर्मवत्तात् ॥ तेषां माघः ॥ मुखधर्मतात् ॥ जातिब्राह्मणपुरुषावेराध्यामीमहान् ॥ ततोपि वेदाध्ययितः ॥ अर्थसाहित्यः ॥
ततो वेदाध्ययनसंदेहनिवारकः ॥ ततोयसादिकी श्रेष्ठाः ॥ ततो विमुक्तलिंगो मलिनः ॥ ततोऽभिमानः श्रेष्ठः ॥ ततोपि निरभमानो ब्र-
ह्मैहिकामुष्मिकाद्यैः किञ्चन करेति नापि योऽस्ति स उत्तमः ३२ तस्मात्तादृशो ब्रह्मायो भगवद्भक्तः समहानि त्याह ॥ तस्मादिति अ-

गम ३
३७३

नन्वेव स एव ततोऽप्येतात्सर्ववैरुत त एव स एव तदतिशयस्त्वैक्यं पूर्वदोषानिहतिश्चेत्याशङ्क्याह मनसोति स्मार्थ-
मेवेतत्तद्वान्निरूपितं ॥ न त्वधिकारतोऽप्युक्तार्थः ॥ अतएव विदुषि एतादृशानि परिदृश्यमानानि भूतानि परिणामे तत्सापेक्षया
विदुः कृतानि येषां तत्र हेतुः ॥ ईश्वरे भावान् जीवकलया जीवकलारूपेण सह बाधयति ॥ सह प्रविष्ट इति ॥ इति शरीरे तोरे-
श्वरात् इत्यस्य आत्मस्थानात् आद्ये तत् जीवे तु न हीनबुद्धिः कर्तव्या ॥ सहिकत्वात् नीलोर्ध्वकाले तस्यैः ३४ एवं भक्तिज्ञाने

मनसोऽतिशूतानि परिणामे ह कृतानि येषां ॥ ईश्वरे जीवकलया प्रविष्टो भगवानिति ॥
३४ भक्तियोगश्च योगश्च मानस्युरीरितः ॥ यमोरेकतरेणैव पुरुषः पुरुषं व्रजेत् ॥ ३५ ॥

निरूप्य न स्कारभगवद्वर्णनाभ्यां च व्यवहारोऽपि तदुभयमुपपाद्य भक्तिज्ञानयोः समुच्चयौ विकल्पो वा फलहेतुरित्याश-
ङ्क्याह भक्तियोगश्चेति हेतुमानविभक्तियोगः अष्टांगयोगश्च मया ह्यप्युदीरितं ॥ मानवीति परिहातव्यं ॥ यमोर्ध्वे एकत-
रेणैव पुरुषः पुरुषं पुरुषात्मानं भगवंतं व्रजेत् ॥ इत्येवोपपन्नः ॥ कर्तव्यं साक्षात्कारादित्यर्थः प्रवेष्टव्यं च ॥ भक्तिमुल्लंघना-
एकप्राधान्ये अत्यदिह गौणमेवावलंबने ॥ अतो न स मुच्चयः शास्त्रार्थः ३५ श्रीगोपालयनमः ॥ ॥

एवंष्टाभक्तिरिह्यवेष्टाभार्थकालस्यएकमेवकुप्रथमतःकालस्यस्वरूपमाह॥एतद्गतवतश्चिद्वेन॥कालस्यकार्यं
रूपं बोध्यते॥कार्येतिविद्येःस्वरूपं प्राप्तीतिहापनार्थं एतज्जागत्सर्वमगवतोरुचं॥अयथाकालस्यकार्यंस्वरूपमगव
त्कालकालत्वेविधानुंनशकीत॥अतएवजगद्रूपमित्युक्तं॥अनौहिप्रकारहयेनिरूपणेआत्मत्वेनब्रह्मत्वेनच आत्मे
वेदं सर्वं ब्रह्मेवेदं सर्वमिति ईहणत्वेन्यात्रिंशोपेक्षपरं हयं प्रहृतं॥उभयोः स्वरूपमानंदः॥तथापिप्रसकारःआत्माभिः
प्रकारैर्ब्रह्म-आत्मनोपिब्रह्मविधानात् अयमात्माब्रह्मविज्ञानमयश्चित्तिविचारेब्रह्मेवमतिहातं॥अथातोब्रह्मजिज्ञा

एतद्गतवतोरुपं ब्रह्मणः परमात्मनः॥परं प्रधानं पुरुषं ईदं कर्मविशेषितं॥रूपमेवास्पर्शदिव्यकालस्य
भिधीयते ३६ भूतानांमहाराशीनीयतोमिन्नदृशोभयं॥योतःप्रविश्यभूतोमिन्नैरुचिदिनाभ्यः ३७

सेति जगत्तन्मयस्वरूपत्वमाह॥ ब्रह्मणः परमात्मनश्चित् प्रतययं वा संश्रुतीतं॥ब्रह्मेतिपरमात्मेतिजगदावितिशब्दात्तद्वि
अत्रकेचित् लोकेष्टेष्वर्थादिधर्मानुपूरकत्वमगवत्त्वमाह॥वेत्तत्तत्पूरकत्वमात्मैसंप्रुतौपूरकत्वमगवत्त्वमिति
तद्रूपं किमदित्याकोशायोगलायति परं प्रकृतिपुरुषविद्याप्रकं प्रधानं प्रकृतिः पुरुषश्च॥ईदं कालोभयवद्विज्ञा॥
कर्मादृष्टं॥विशेषितंविधिबिच्छेदायुक्तः स्वभावः रूपमेवास्पर्शसर्वमेवजगत्तत्पदिदृश्यमानंदिव्यमपरदिदृश्यमानंद एत
त्सर्वं कालस्यभिधीयते॥कालाधारत्वात्कालाधीनत्वाच्च ३६ कालस्यकालत्वेसाधयति॥भूतानामिति प्रहृशी
नामपि यस्यात्कालाद्वयसंकालः भयोमिन्नदृशी न हेतुः॥दहिर्मुखान्कालोप्रसूतौतिनिमित्तकालः कालस्याधिदेविकं
रूपमाह॥योतःप्रविश्यति योभगवान्संकालः ३७ ॥

एष
३७४

सकोभगवानित्यपेक्षायामाह सश्चित् यत्त्वधियतः यथाधिश्वात्रीदेवताविदुः यतोवेतिह्युरितिश्रुतेः॥एकस्यकाल
संहादिह्युरिति॥तत्रविदुःसंज्ञाकथमित्याकोशायाभाप्रितिरूपयन्अतःप्रवेदोतिरूपयति यः भूतैः सहतः प्रविश्य
अद्विताश्रयोज्ञातः अंतर्गमिः प्रवेशात्-बाहिर्गमिः श्रयत्वात् कालत्वमाह कलयतोप्रभुरिति यत्तु कलयतिआकल
यतिज्ञानातिभूत्यतिवाक्यमथाज्ञानेनबायोम्याप्रोतिसंकालः॥कलयतीति कलयतः तेषां कलयतीतिज्ञानातिभूत्यति
ना अतः कालस्यर्थः ईदंभगवतः केवलंनारण्येकत्वमाहमितिबहुतस्यसर्वसाधारणत्वमाह नबासेति॥अस्यकाल
स्यकश्चिदपिउपासकोदृश्यतोपिनास्ति-योवादेष्टिषोपिनद्वेष्यः॥सर्वैरेवकालेउपनश्चित्संबंधविशेषाभावात्कोपिनबोध

सविह्वालोपियतोहोकाः कलयतीप्रभुः॥नबासकश्चिदपि तोनद्वेष्यो न संबोधकः ३८ आ
विशत्यप्रमतीहोप्रमर्तजनमर्तकृतं यद्गुणादातिवातोयैस्यैरुपयितयद्गुणात् यद्गुणाद्वयंतेदेवो

वः ३८ परमसर्वप्रकृतिः पश्यति तं न गच्छति आविशतीति किंतु प्रम ११ भगवतोभयिदृयात् ३९
तमेवजन्मसावप्रमतः अंतर्कालोऽविशति अकुर्यात्प्रविशतिआग्राह्य-आसकालत्वेसर्वैरेवज्ञानंतीतिनेयो
ज्ञानकार्यमयमाह यद्गुणादितिपंचभिः॥वातादृयः स्वस्वकार्यकालमपारेवकुर्वति॥तत्रचित्तकार्यं प्राणीसधर्मनका
रिष्यतीति अविशतिपरिमहोतोयैवाग्राह्यचेतनाः॥तत्ताविदेवाः सर्वैरेवकालादीतादृशीत्येते १ अयंवातः पक्वा
लेकालेवाति स्वोपियस्मिन्नरूपेयथातापउचितः तथातपति॥देवः पर्जन्यैः स्वलोलेबर्षति नरुताण्येगलोपिज्यो
तिश्वकेलकालेमाति तद्वतोः शुक्रादृयोपयाधिकारंतीत्यर्थः ३९ ॥

तसु २४
३७५

अभिपूजावनस्तयोलताश्चाश्चत्पादयः कृष्णोडादिफनप्रधानालताः पुष्पप्रधानाः चकारास्तत्रप्रधानाः अपि कोषधयः श्री
त्पादिभिः सह स्विस्विकानेखनसंज्ञदेशादिशेषेषु अनतिकम्पपुष्पाणि फलानि वष्टुंति ४० चेत्तररहितान् अपिभीता इत्या
ह सरितो नद्योपिभीताः सत्यः स्रवति ॥ ३७ ॥ उर्ध्वं सैहसौषिर्मयीहातः अयमोत्सर्गति अभिरुपिधे-काद्यादिभिर्ज्वलितोभ
वति अन्धग्रास्योर्जिनदृष्टं गिरिभिः सह दृश्यद्वीपाभूरपिनमज्जति ॥ अचिर्त्स्नतियद्वीमेतिवापाडः ४१ तत्तायपिभी
तानीत्याह ॥ नमोदधातीति ॥ यस्य कालस्य नियमात् नमः आकाशे स्वर्गादिलोकानोत्थाने ॥ अदः तत्रासिद्धं दधाति आ
यद्वनस्पतयोभीतास्तत्तश्चोयधिभिः सह स्विस्विकानेऽभिष्टुंति पुष्पाणि वफला निव ४० स्रवति सरितोभीता
नोत्सर्गस्तुर्ध्वयैतः ॥ अप्तिरुधेसगिरिभिः नभूर्मज्जतियदुयात् ४१ नमोदधातिश्च सतोपदं यन्मिमादृष्टः ॥ लो
केष्वरेहं तनुते महासुप्रमिष्टं तम् ४२ गुणाभिमानिनोदेवाः सर्गादिष्वस्यदुयात् वर्जते ननु युग्येयोवश एत
काशोपिधारकोजातो लीत्यर्थः ॥ अतावाकाशादिस्थिरित्वाकाशोपिनिरूपितः ॥ पुराणशेषे
हरादिरितिसोयुक्तं ॥ महात्सवदेहमेदलोकात्मकं तनुते ॥ सप्रभिः प्रकृत्यहंकारपंचमहाभूतेरदृष्टं ४२ ब्रह्मा
दयोपिभीता इत्याह गुणाभिमानिनोदेवाः ब्रह्मरस्यः रजः प्रभृतयो गुणाः रजोभिमानो ब्रह्मा सत्ताभिमानो आ
धिभौतिको विष्णुः तमोभिमानो शिव इति ॥ त्रयोयुत्पत्तिस्थितिलयान्सर्वलोकानामुसारेण कुर्वति ॥ अनुयुगं स
प्तवशो वर्जते ॥ अनेकधा अवतीर्थोपिकार्यं कुर्वति ॥ येषां ब्रह्मादीनो वश एतच्च एव रजगदिति माहात्म्यं ४३

सप्त.
३७५

एवंकालस्यामाप्त्यमुक्तास्तस्याकार्यवदनुपसंहरति सो नैत इति स्वयमनंतः सर्वेषामंतकः स्वयमनादिः सर्वेषामा
दिहृत् कार्यजनयन्नय्ययः इतरकीतादिब्रह्मरहितः उत्पन्निरपितस्य विचित्रा जनेनेव उत्पन्नेनेव विचित्रादिना

सो नंतो तं तं कारः कालोऽनादि एदिहृदययः जनं जनेन जनयन्मारयन्मृत्युर्नांतं
४४ इति श्रीभागवते महापुराणे तृतीय स्कंधे एकोनविंशोऽध्यायः ॥ ॥

जनं पुत्रादिकं जनयन्मृत्युना मरणरूपेण मारकमपि मारयन्निवर्तते इति माहात्म्यं एतत्तद्विज्ञानेनेवैवैरगम्यं
वतीत्युक्तं ॥ यस्य सत्तावितेति अस्मिन्नेव च निश्चितं तस्यागतिरुत्तरं वक्ष्यते ४४ इति श्रीभागवतसु धोषिमांश्च
तीय स्कंध विवरणे एकोनविंशोऽध्याय विवरणं ॥ ॥

π. सु३०
३७६

अमीत्रकालकार्येष्वयामृदोर्वर्ततेऽहम् । नरीप्रवाहैरुहकृतसङ्घोतिनिगद्यते ॥ १ ॥
 बहिर्मुखोहिकालस्यविषयोना
 तदर्शनम् ॥ अतोर्बहिर्मुखोलोकोल्योऽखरः स्फुटः ॥ २ ॥
 विश्रुतमेवाध्यायेयुहस्येभ्योर्महत् ॥ लोकयोऽय
 तः खिपुनर्जनाविषयिर्मुहः ॥ ३ ॥
 अद्यश्चास्मिन्महत्तमलक्षणविधाहृतम् ॥ पुनर्जनाविषयिर्लोकैः ॥ ४ ॥
 तस्यैवमृदोर्विलोभोर्विषयैश्चैवाध्यातव्यमशोऽहम् ॥ त्रयोपानिबन्धुनप्रमाणमहम् ॥ ५ ॥
 तस्यैवसि यः पूर्वप्रय
 जनकलेनोक्तः सहायकालः ॥ अयमजितनः तत्रैवोत्तमः प्राणीनूतनिकमनवदं ॥
 तनुयावन्नकाधतेतावत्कथंजा

श्रीभगवानु तस्यैतस्पर्जनो नूनं नायं वेदो रुक्मिणं ॥ कात्पमानोऽपि दक्षिणायां शिवद्वनावलिः ॥

१ ययमर्थमुपादत्तेदुःखेनमुखहेतवेतंतंधुनोतिभगवान्पुमान्शोचतियत्कृते २ ॥

नीयादिशा शंक्वाह॥ कात्यमानोपीति प्रेयसाह॥ पीडुमानोवातइश्वरत्नपिनजानाति असंबंधिनः पीडासोडुम
शक्वाकाराचित्ती अयंमुवायिद्विह्वावतिलस्ववशे १ सर्वकार्यसुतसपीडामाह यंयमर्षमिति॥ सुखदंतेवम
नापिउः लेनयंयमर्षमायिद्विह्वावतिलस्ववशे १ सर्वकार्यसुतसपीडामाह यंयमर्षमिति॥ सुखदंतेवम
गवंतीनीत्यास्यतेभ्योः लेखपदाकृतीत्यास्यतेभ्योः पुमानशोचतिनयान्तराति॥ यस्यभगवतः कृतेनैतत्पदार्थ
नन्वर्तमितिहृदीत्यस्यतम्यं तदासईस्वरपञ्चात्मकपुनर्यदयरोचतिअनोधुनोतैतिभावाः॥ अनेनभगवतोदो

षाभावो निरूपितः २ ॥

तथापि महत्किमेतत्कृतमनन्तरं यद्भवत्येति तस्यैवैश्वर्यप्रदेवंकरोति यतोऽयमध्वर्यस्यैव हसन्श्रवणस्य अनुबन्ध-धुवा-
 दित्सहति तस्यसंबन्धिनिघट्टीकारित्वेन धनानि धुवाणि प्रत्येतद्व्यापुश्वर्यस्यार्थकरोति यतोऽयमुर्मिर्नृणां तद्विभज्य
 माणात्तन्मूर्धन्योदायः ७ जुष्टोऽपि अतोऽतृकैरालम्ब्य तद्वाकरोतीति भावः ननु किं तद्व्यापुश्वर्यकरोति निहृद्युक्तोऽतोऽत-
 लम्ब्यमेव विजित्वा तद्विजितोऽप्येतच्छब्दो जुष्टोऽपि एतन्मन्त्रोत्पत्त्याखेलावतः २ लब्धव्यकर्मरहितैस्तैर्यन्मात्रं हः प्राणी योऽयो
 निश्चयो निश्चकरोर्विधा अनुव्रजैर्लोकमवशङ्कते तन्मन्त्रस्यामेव निर्द्वित्तुल्यं बलमेव स्मिन्मन्त्रविद्योचमात्रेति यथा

यद्भ्रूयस्परदेहस्यसावुबुधस्य दुर्मतिः॥ भ्रूवाणिमन्यतेमोहाहुरस्त्रेवसूचिब ३ जन्तुर्भवसत
स्मिन्सायांयोनिमनुजनेह तस्यातस्यासंलभतेतिर्द्वैतिंनविरम्यते ४ नरकस्थोपिदेहेवेनयुगो
स्यकृमिद्वि नारक्योपिर्द्वैतेसत्यैवमायाबिमोहितः ५ श्रीगोपालयन्मनः ॥

[illegible]

॥ ५ ॥

[illegible]

आत्मज्ञानमुवासागरप्रद्विषावंधुषु निरुद्धमूलतद्वयआत्मानंवद्रुमन्यते ६ सर्वदयमानस वी
गद्यभाषासूहनाधिनाकरंगस्यविरतमूढोदरितानिदुराशयः ७ आसिप्राप्तैर्द्वियः स्त्रीणामसतौनोच
यामयारोहचित्तयात्यैः शिश्रुगंकलभाषिणां ८ श्रीगोपालयनमः ॥ ९

देहिंके सुवर्त्तमप्राप्तोनाह। आसिप्रतिविभिः अस्तनैनायमिवादिणीनांअभयलोकाशिकानांछीणीमाययाकपयेन
वंचनार्थमवहतेनआसिप्रतिनिखीवशोज्ञानादिदिश्याणियस्य। नहिपरशेशिदिश्येः सुवर्त्तमवति ह्यमुवत्सवप्रथ
नत्वात् साम्याभगवदुज्जनादिनापिनाप्रथमैतिहास्योपात्त। होरिचयाइति एकैतेसाम्यारचित। एकोतमत्रै एप्र.
वापगदति सातुहस्यस्यमंनैनायमिवात् कनमपिथिलेस्तुपुनाणीअय्यकमधुत्वाकाभालोपेः आसि ३७
त्राप्रैथियःआसिप्रतिआत्मादिश्याणियस्य अनेनैवैहिकमुखावोनिरुचितः ॥

ह-तमः के:-

[illegible]

गृहेषु कूटस्थेषु दुःखतंत्रैस्तद्विज्ञात्कुर्वन् दुःखप्रतीकारं सुखवन्मयमेतद् गृही ९ अथैतपादि
तेर्मर्त्यसिद्धये तत्तत्तत् पुष्टान्ति येषोपोवेक्ष्य शब्दमुष्णतपः पुमान् १० श्रीगोपाल यननः

[illegible]

महिका मितो लोके दृश्यते २ =

तमु३०
३७८

एवंशामर्षदृश्यामनोपिधर्मो गोविदासिद्धिर्हस्युक्तं ॥ असामर्षं तु तुल्यं नरकोमोगाभावश्चेत्याह द्येन ॥ प्रायेणान्येहस्यः
वाग्नीजीवनः सावाग्नीकालवशात्पुनः पुनरप्युपलुप्यमानाभवति धनव्यतिरेकेणानुपयोगः सिद्धति ॥ अतः लोनेनाभिधू-
तः विवेकधर्मैरहितश्च परस्वश्रेष्ठस्य अर्थगर्वार्थं देवताश्रयात्पुनरुक्तं चोदयितुं विचारयति प्राप्तिरुक्तं मेतिहरेवो-
क्तं ॥ तेनपारलौकिकमहदुःखमुक्तं ११ ऐहिकसुखाभावमाह ॥ कुटुंबेति एवोक्तं यायेनकुटुंबयोयशोअसमर्षोभ-
वतिरेवार्पितस्यधनमाप्त्यभावाद् भद्रमाप्नोति अतःअल्पमपिहृष्टाद्यमोयस्य सर्वथाधनेनकोत्याचविहीनोभव-
ति अनालोचितमाचक्रः रूपमनाभवति तदाएवंसिद्धान्त्ययान्कवनेनध्यायनश्चसिति अतोयमूढधीः ॥ तत्रपिपर-
वाग्नीयोपलुप्यमानायापारद्वामोपुनः पुनः ॥ लोभाभिभूतानिः सत्त्वः परार्थं कुरुतेत्यहो ११ कुटुंबमरणकलोत्तं द-
भाषोह्यद्युधमः ॥ अत्रिवादेहीनरूपमोध्ययनश्चसितिमूढधीः १२ एवंसमरणकल्यंतं कलत्रादयस्तरा ॥ नाद्रि-
यंतं यथापूर्वं कीनाश्राद्वगोत्तरं १३ तत्रात्यजातनिर्वेदोभ्रियमाणः स्वसंभूतैः ॥ जरायोपाजनेवरूपीमरणाभिमु-
लोकार्थं यत्नरहितः ॥ १२ ॥ एवंस्तुतः सुखाभावोऽतुः सर्वोत्पापकृतं तज्ज्ञाह एवमितिस्वयंशरणस्य १३ ॥
मर्षं तत्कलादयः पूर्ववत्तज्ज्ञादप्रपितकुर्वन्तिअदिकमपिनप्रयच्छंतीत्यर्थः ॥ अत्रदृष्टोत्तमाद् ॥ कीनाश्रादुद्धृणीव
लाः गोत्तरं दृढवतीव ह्नादियंते ॥ तस्यान्नेहायोवायधानसंपादयंतीत्यनुवाचार्थं दृष्टोतः १३ एवंमयकृतोपिनविरक्तो
जायतइत्याह तत्रापीति एवंस्वयंभूतेरधुनाभियमाणाभवतीत्यत्रावेत्यहं तुः अनेननिरभिमानतयातिष्ठतीतिरोषार्थं १४ ॥
प्रमिमाननाश्रुतः एवमवश्यंमरणालं कृणुनिचतत्सज्जानतीत्याह ॥ जरायोपाजनेवरूपमिति वलीपलितारिकं वैरूप्यं १४ ॥

तत्रापिदृष्टवोले ॥ अयमत्यादमानेनउपत्यक्तमोहनाहिकं दृष्टालइवश्चिवाटूरुत्सयमेवयुतीत्वाभक्त्यन्नपि
दृष्टवोले ॥ एवंवाद्योक्तं शत्रुत्वात्प्रीतं रंकेशमाह ॥ आमयावीति ऐगवान्अजीनोत्रोवा तत्रहेतुः ॥ नमरीशोमिय-
स्तेति ॥ तदाअत्याहारेभवति ॥ मोगाभासः पुष्टाद्योभावोक्तः ॥ चेष्टाव्यत्येवभवति ॥ अनेनसस्सिद्धिद्वयपिकरणानि
नसुखमप्रीतिज्ञातानीत्युक्तं १५ अतिक्लेशमाह उक्तमनारेहंपरित्यज्यकृतामुद्रुगुह्यतामापौनउत्कारंअच्छो-
र्यसतादृशोभवति तत्रहेतुः ॥ कफेनसंसृज्जानादीयस्यतादृशोभवामुनावायोमर्षिः मुखतोनासाग्रीवाकफेनसंसृज्ज-
आसेवमयोपसंलघुहृत्पलनडाहरन् ॥ आमयायमरीप्राप्तिरत्याहारेत्येवंचिंतः १५ वायु-
नोक्तमतोत्राहः कफं संसृज्जानादिकः कासश्चासकृतायासः कंठे बुरबुरयते १६ शयानः प-
रिहोदधिः परिवीतः स्ववंधुभिः वाअमानोपिनवृत्तेकालपाशवशगतः १७ ॥

अतः कफरहितेनमर्गैराद्यामीतिविचार्यनेत्रयोएवातंकरेजितरापुष्टजत्राभेवतिलोकदृष्ट्यातस्यखेरो-
निरुपितः ॥ तस्यापिदुःखादनुभवाद् ॥ कासेति ॥ कसश्चासे ऐगविशेषोतायोक्तं अयासोयस्यतादृशोपिनविरम्यत-
इत्युक्तं ॥ कंठे पुनः बुरबुरयतेवाय्वनुकरणाश्रित्यं धुरधुरवराचरनिविदुएहानुकरणाश्रित्यं नेनासकृपतिः
स्त्विति १६ तदपिदृष्टवदृश्यामनोभवति ॥ वंधुमिश्रपरितः शोदधिः परीतोभवतीति लौकिकव्यवहारेपिवा-
र्थमयं प्राणीस्वात्मानं न शितयति ॥ अनुकरणाभिदवर्णितं ॥ नहिरुतकाकं चिच्छोदति ॥ तदाकालपाशोना-
दृक्तः तातेत्युत्पन्नोपिनवृत्ते ॥ १७ ॥

प्रश्न ६२२ - विद्वत्संज्ञा के लिये -

त-सु २०

३०७

संस्कृत-विज्ञान

११२

एवं सर्वव्याप्त्या मुक्ता मुखं तस्मिन् एव साह कुटुंबं नरणीया एतात्मा यो जितं तवितः अग्निं विद्वत्प्राप्तुमिति तं दियम् ॥
अन्यं तु तत्र भगवन्नाम श्रवणं भावार्थं स्नानो हरे तास्य यमयि स्मरणादि तत्र ह वै दनं यास्य तु द्विर्भियं तमाणां स्मरति ॥
अनेनाकारं विधानी वैयर्थ्यं ॥ तस्य परलोके हरे त्वमाह यमदूता विचारिषोऽशक्तिः प्राणत्यागे यदियु को भवेत् त
रा मुनादिकृतं संस्कारं पि सिद्धिं गच्छेत् तद्भावाध्यायमदूतयोऽनेनातीतलोकोर्हीने शङ्करमध्यं पूर्ववत् जलहृदयः
सन्निविष्टं भवति ॥ प्राणोक्तमपरासमय एवै तज्जातमिति न यो चादि विलंबः १९ अतः पुण्याभावात् एतलोकावद्देहं

एवं कुटुंबं नरणीया एतात्मा जितं दियः ॥ अत्रियते हरे तां स्नाना मुहवे दनं यास्य लघीः १९ यम
दूतो तत्राप्नोतीती सारमसेरुणो सहस्रवत् जलहृदयः शङ्करं वै विमुचति १९ यातना
देहं आह त्वपाशो बंधा गले बलात् ॥ नयतो दीर्घमध्याने ईशं एजमवायथा २० ॥

बंधावयमभिर्भित्तो यातनादेः तात्प्राप्तेनातीतलोको हरे त्वपाशं तत्र मेव तं गच्छतां त्वाह ॥ यातनादेरिति ॥ तदा य
मदूतो अत्रान्नाम एव निर्गतं प्राणां यातनादेः हेति हृदयं आह तां कारिणं प्रविष्टं बलात् ताशोर्मेव बंधा दीर्घमध्याने नयतः या
तनाय दे नरे हरे सं बध सवर्जं को निरुपति ॥ अनुबध्नाय न किमर्थं नरकस्य देवकं यत्प्राणीकाह ईशं एजम
वायथेति ॥ प्रहृतिमार्गस्थितं सर्वमेव यमदूतो नयतः तत्र यो ईशः स बध्ना नीयते ईशं प्राप्य हरे तं ॥ यथा धिका २० ७
रितो एजमवायनं यो वै ईशं तु बध्ना नीयतीति २० ॥

मार्गे पितृकृतं लोकेशाह तयो रिति चतुर्भिः पुरुषार्थं चतुष्टयं नाशक इति मार्गं चतुर्भिः केशो निरुप्यते ॥ इतो पुण्यपाप
यो रधिष्ठातृयो पुण्यपापकरणात् संकुक्षपापस्य करणात् द्वितीयः ॥ उभाभ्यामभिर्भित्ते हृदयं यस्य तयो रिति तल्लोके
मेव भयोत्पादकं तात्प्राप्ते निर्वृत्तं ॥ महाभयहृदयभेदः ॥ तज्जनेनैवाप्ये ईशं कृतं ताडनं तज्जने ॥ आतो वै येषुः कोपी यस्य-अ
हो एवाभिमाति मोदेव नादिकर्मसाक्षिणः स्थानं लेशं यथाभिस्तु मा लोभवति ॥ आर्तं श्रमवति रोगादिभि रिव प्राप्नोत्य
संश्रमं यमदूत इति देवता सांनिध्यं तस्य सर्वं ना मुत्पद्यते इति ज्ञापितं ॥ प्राणोक्तमपरासमय इति केशावश्यं कृत्या यथा

तयो रिति भित्ते हृदयं तज्जनेना तवेयं युः ॥ पश्चिम्भर्भस्वमा एवात्रो तं स्वमनुस्मरन् २१
हृत्तदपरीतो कर्द्वान् लानिः संतप्यमानः पश्चित्तं बालुके ॥ कृष्टो एव श्लेकशया च
ताडितश्च लत्पशोऽपि निश्चमोदके २२ ॥

मुनीनस्तानुक्तं २१ मार्गेऽऽलोत एवाह ॥ हृत्तदपरीत इति हृत्तत्वावयिता तासं विधौ अतलाभां यामः अर्कं
वान्तावपितथाः अग्निश्च तैः सप्सृक्तं तममानः सर्वैतः केशो निरुपति तज्जने अतस्मिन् तापी वरिः स्थितं तु तं तापश्च
रिति ॥ मार्गे कृतमप्याह ॥ पश्चित्तं बालुके इति ॥ मार्गे सर्वं बालुके वसा पितृ प्राकृष्टो एव लानि तज्जने तपी प्राप्नोतीति क
पितः ॥ प्रहरेदनाभावांशं कृतं ताडनेने बंधं तात्प्राप्तिं वक्तुं ताडनमाह ए श्लेकशया च ताडित इति वेजताडनं नुम्यं तयोः
स हं केशा अश्मद्वहणीयं ताडितं ॥ निश्चमोदके इति ॥ यमदूताभां नीयमानं मार्गे न्दोयाप्य हृत्तदपरीतं ता
नापि जने २२ ॥

॥ सु ३१ ॥
३८३

प्राश्नरत्नोपलब्धदशभिः श्लोकमूचिवान् नान् क्रिमपत्रजीकमेव शिशुहार्थबोधनात् १ शरणगमनपूर्वजीवव्रतद्वि
मानेन ॥ जीवहीनतत्तस्यापिप्राप्त्येव तत्तत्त्वे २ सर्वदिलहितकृत्यरूपायार्थनमेव ॥ अमुककारसामर्थ्यज्ञानेनाह
तमेव च ३ संसारस्यातिदुष्टत्वे तदभावनुभाव्यता ॥ प्रथमतः शरणगमनादुत्पत्तिः ३ र्वर्धनशरद्वतीसंखरे ४
वर्धनादुत्पत्तिमेव चरणगोष्ठाभिः आश्रयिप्राप्त्यागोष्ठाभिव्यक्तिरिति गच्छतीति ५ र्वर्धनगदत्तत्वात् ॥ अथनृत्तमेव
निर्गतमिति तद्वैलक्षण्यं आत्मीयकृतः नानाजनयोगेन ॥ अतस्त्वनादृशस्य स्वस्वरूपार्थे शरणोन्नताभिः प्रत्ये
यमेवैवाशरणगतिः ॥ चरणान्निष्कण्ठ्युक्तमेव यदीदृशोत्कृष्टस्वरूपशरणगोष्ठातीति तत्रापिस्वरूपाध्वेष्टार्थी

— जीवः० तस्योपपन्नेमवितुं जगदिदृश्यात्तनातनोर्भुविलसच्चरणारविन्दसिंहं
ब्रजामिश्राण्यकुतोभयं मे येनेदृशी गतिरदर्शयसतो नुरूपा १२ ॥

रणापतिरित्यत आह ॥ अमुको नो भयमिति ॥ मन्व्यस्य मेव ॥ इदं सा मुखं ॥ इममिवादिवाक्यात् ॥ तत आमारकस्य शरणागमनमनुचितमित्यादौ काह ॥ येनैव दृष्टीगतिरिति द्रष्टव्यं केवलमेतादृशी गतिं प्रयच्छेत् ॥ न तद्रूपं येन तद्विद्वान् इदानीं ज्ञेय ॥ यमुनः क्षापयति अस्मत्परा दृष्टी गतिरनेनैवाकाशे ॥ सर्वेनेव गतिं गन्मन्तीति ता पयति ॥ तज सर्वसंतिभगवति प्रपद्यते ॥ मद्सर्गोर्गमनाः ह्येवैनं प्राप्स्यन्ते न च विद्योतिः ॥ प्रोक्तं मत्सङ्गात् ॥ मन्वस्यति ॥ यथा जीवस्य लूपः स तपोऽपि अस्ति प्रपदेर् अश्वत्थं तथा हतिप्रवेशे शुलभिरिति सप्तवे अश्वत्थं गवद्वह्णं गिरिद्वैतं वेत्यर्थः ॥ १२ ॥

रिति

एम् ०
३८३

जीवब्रह्मणोः पूर्वैकमिदं रूपमेवमाह यत्तुत्रेति अत्रैव शरीरेशः शकुन्तलबन्धः प्रतिभासतेसजीवः तस्यैवं
हेतुः कर्मनिर्माणतामेति कर्मनिर्माणसंबन्धहेतुः भूतन्द्रियाश्रयमयीबलव्यमायाप्रिति भूतानिरेहन्द्रियाण्यं
तःकारणव्याप्तामेवमाप्तिह्यिर्हेतुद्वयाप्यानातास्यतत्त्वान्वयव्याप्तात्त्वंनवायआत्मेसबद्धवजीवः॥यत्तु

यत्त्वब्रह्म इव कर्मभिराहतात्मा भूतेति श्रिया शयमयी मवलम्ब्य मार्या
आलेविश्रुद्धमविकारमखंडबोधमाप्त्यमानत्वेयसि तं न माप्ति १३

तथाविधोपायान्वेष्टनं व्याजे सविमुद्गः ॥ अनेनारे हल्लसना निरूपिताई इत्युत्पत्तिनिवृत्त्यर्थमाह अविचारमिति सर्वे
दिकार्यै इत्युज्जनाः अखंडयोगमिति अतः कारणरूपतामाह तस्यै सर्वभूतियसिन् असत्तत्त्वयास्तसत्तत्त्व
प्रतियोगार्थः आसत्तत्त्वमिति तदस्यै अवसिति तन्मतीति अतएव नमासि अतो भगवतो दोषा भावयोगाश्चोक्तौ ॥
॥ जीवस्य दोषाऽक्तौ तन्निवृत्त्यर्थं च मनमिति निरूपितं १३ १३ ॥

अस्मदुपभूतानां न्यासाद्यतप्यता हृदयस्थानपः

त. पु. ११
३८४

ननु किं नमनेन ज्ञानेन हि माया निवर्त्तिष्यते- ततः कर्मसंबंधाभावे देहसंबंधाभावः ॥ ततो मुक्तो भविष्यतीति मुक्ता र्थमग
बन्मननं कर्त्तव्यमित्याशंकाह- यः पंचभूतरचित इति- अयं देहः पंचभूतरचितः- तानिभूतानि भगवन्मिमांसा
गवदधीना येन- अतः न च यन्मयं तद्विमुच्यते तत्र भवेद्विनाशकात्- माहेश्वरमाधीने शरीरे मोहितः तं माह
शरवशरीरेयमन्त्रः- यथावर्द्धिद्वियगुणार्थचिदात्मकः सोऽहं बर्द्धति संबद्धः- शरीरस्याहो रक्तत्वं तदेव भवति य
दिष्टं चिद्रूपोपि अमृतं संबद्धो भवति- यथा दर्पणगङ्गा- रस्य- स्थाप्यते- प्रतिमागतो बाह्यहस्तः- गंधादिभिः- द्रव्यतत्
ति तदर्थं प्रथमतः- देहसंबंधात्पूर्वमिन्द्रियसंबंधो निरूप्यते ॥ यद्येति ह्येतन्न बाह्य एव आदर्शस्याप्यते- यथा हि हि
यः पंचभूतरचित इति- शरीरेत्यन्तो यथेन्द्रियगुणार्थचिदात्मकोऽहं- तेना
विकृतं तमहिमानमर्थितमनेन वैदेपरं प्रकृतिरूपस्योः पुनोसं १४ ॥

लि.

यादिगुणाः अंतःकरणरूपाः- अर्थः- आधिभौतिकः- विषयप्रकाशार्थः- चिद्रूपप्रसिद्धः- स च नृपयात्मा भवति ॥
आध्यात्मिकादिरूपः- विषयवेदनरूपश्च- यथा- यमिन्द्रियादिसंबद्धः- तद्योमसंबद्धोपि तर्था- अत एकस्मिन्ने
व शरीरे विद्यमानयोरेको रहितो भवति ॥ एकश्चक्षुर्लो भवति- तेन कारणो नाविकृतमहिमानं जीवस्थानो- कि
कोपकारकरणसमर्थ- स्वस्मिन्नेनैव प्रवर्त्तयकारिणो हर्षस्थितबाधकनिवृत्तये प्रकृतिरूपस्योः परं नियंता र्
निरकारपरुषात्वात् तर्था- पुनोसं वैदयति- स्वस्थीनं तमि रूपं प्रवृत्तमेव अनुवादोक्तं १४ ॥

एम.
३८४

नमोऽहं

भवति

एवं शरणागतनिर्भ्रमार्थिकं च भगवद्भक्तं पुण्येन भवतीत्याशंका नेन स्वत्वाभक्तसंगमिवाप्यथितुं तदनुग्रहं लोति- यन्मा
ययेति- स्वाम्यर्थगतेश्च ततोप्यधिकेन अलोकिहाय भगवद्भक्ता एव तं भगवत्पदं कर्तुं शक्नुवतीति युक्तं- अन्यथा
स्वतः सामर्थ्येनैव दर्शयन्मन्त्रात् ॥ प्रतीकारं हि ज्ञानं क्रिययोः सदा वै भवति- तत्र ज्ञानाभावः- नष्टस्थितिर्नि- अग्रप्रतिपा
दनाजिघांसाशक्तभावश्च- अमस्य निवृत्तसमर्थयस्य भगवतो मायया मोहेनैक एवाहृतयात् रुणियाभिकमोहिनितं तदं वै

यन्माययो ह्यगुणकर्मनिबद्धने- स्मिन्नाहारिकोपधिवरुन तद्विप्रमेल- नश्च
स्वतिः- पुनर्यमग्रहणी- तत्तीकं मुक्त्योक्त्या प्रहरतुं नृहमतेरेण १५ ॥

धनं यवशताहो- शिर्षसंसारिके मां विचिन्तं वरु- भुक्तोपि चरन्तीति भवति- किमु तद्वद- सोपि बंधः- कर्मकृतः-
स्वतोपि मोहमिदं मुमग्नाः- कर्मोपपन्नमायश्चिदादिना निवर्त्तयितुं शक्नोति यतो भगवन्माययैव नारायणं तेषां श्च
स्वभावभूताः- चिन्तनं तदर्थं बकुर्वति ॥ अस्मिन् चिन्तं परिरिह्यमानस्ते न निवृत्तिं कुर्वन्मासुचित्वा ॥ पथीति ॥ अविदु
निः- स्वविताकया युक्तेति तौ किकउपायो न सैगच्छतीति युक्तं- लोके भगवत्लोकं- १५ श्रीगोपायनयनः

लोकां यतो न नृपतिप्राप्तः

महदुग्रहाः सन्महदुग्रहवचनमपितदां म

८५३१

३८५

नन्वेवमक्षरूपेयकक्षप्रवर्तनीयाश्चकाह शानमिति। यदंतरस्माकंजातत्रैकालिकवस्तुविषयज्ञानतद्वगवतैवदन्तं अ
न्यथायोतुदृश्यस्थितौनभवतिसकषण्दयेदंशानर्धति अयंचक्षुरिरेषुवर्तितःस्वाशेषयस्यनेतिवा अयंहिस्वा
शंज्ञप्रमनुवर्तते अंत्यप्रिस्वरूपोवांशःसर्ववर्ततेतदति अयमेवज्ञानमदधात् ननुसर्वेन्द्रियादावधिष्ठाताहेदेवा
स्तिससंनतेज्ञानप्रयच्छति अयंचक्षुर्बुवर्ततेतदतिष्ठापिप्ररूपेववर्तनान् अतौयैकतमोदेवः अत्यंतक-

ज्ञानं यदेतद्व्याप्तक तमः स देवत्वैकालिकं स्थिरचरेषु नुवर्तितांशः तं जी
वकर्मपद्वीमनुवर्तमानात्पञ्चयोगशमनायवर्षभजेम १६ ॥

परत्रस्यरूपः अत्यदेवानांनरकम्॥कतमस्वनेनविशेषतोक्तुमप्यत्राक्षयित्युक्तं॥अतएतादृशमुपकारिणीं
 वानोक्तमप्यस्वींस्वस्वामागमप्रवृत्तमानावयसंस्वीतापत्रयोपशमनायभजने येकेचनजीवार्थमात्राः तेषांदास्यं
 परतोधर्मः देहभारं परित्यज्यस्वस्वभावात्स्वीजीवभावस्यप्रथमदृष्टत्वात्तापत्रयोपशमनायेत्युक्तं॥वयमिति
 कृतवचनंस्वस्वमानशीलानां सर्वैर्बाह्यापनार्थं॥भजनेनैववभगवान्कृपयतीति १६ श्रीगोपालयमः

एप्र०
३८५

एवंअत्रमनुक्ताविज्ञापमाह ईहोति अयसलत्तण्णेहेरोअमस्यमात्तलत्तण्णस्येह विवरेउ ईरज्जवाप्पिनाभय
तप्परेहः अस्सिपुवपूणीकत्तण्णेति-विधिधुअनोकोपायवत्तप्योनाअप्पिरेत्तिकः-अनोत्तसिद्धिधु-
योपिउत्तोविवातिभुत्तण्णोतिइत्तत्तमात्तायान्वनैतेईहोत्तुअत्तपिमासांनोपिअभावाहहवमवत्तुदो
विजानियत्ते हेगवन्नियत्तलत्तमेसमर्थः-रूपराधीरितिधेयोभावत्तुः-अनोत्तु-उत्तलत्तण्णमातेनकानेना
पिदुत्तलत्तण्णोतिआहवत्तेसथोह, एवंतत्तःआनुवत्तःआनुवत्तःआनुवत्तःआनुवत्तःआनुवत्तःआनुवत्तः
सलत्तण्णपकारेत्तुकोपायोत्तोविवावत्तमविद्युत्तः, प्रसुत्तकोपायवत्तमविद्युत्तःआनुवत्तःआनुवत्तः

आ.स.मि.कं २

देह्यदेहविबोदेजदणनिनासकृविण्मलकूपपतिभोभशत्रपदेहः॥ इत्यन्निभोविबहिर्गुणायाम
 न्नामाशान्निबोस्यैरूपपशधीर्नगन्कयानु १७ येनेदृशीगतिमसौदशमास्यैशंशंआहितःपुहदये
 नगबाहरोन खेनेवतुव्यनुकृतेनसदीनमायःकोनामनंमयतिविनांजनिमसुकुपीत् १८ ॥

[illegible]

अथ मल्लिकार्जुनः -

तमु २१
२८६

ननु कं प्रत्येवमुच्यते तः कोपि नाभिः कुरित्वा शैकाह ॥ पश्यतीति ॥ यद्यपि भगवान् नाभिः कः अथापि अयं रम
शरीरेऽत्राप्रमादसाधकदेहसहितः स्वयं स प्रवधिरपियेन भगवता सृष्टया विषयायां दुःखालेखेन सख्यमयं परः न पश्यति ॥ यत्प्रत्येवमुच्यते तः कोपि नाभिः कुरित्वा शैकाह ॥ पश्यतीति ॥ यद्यपि भगवान् नाभिः कः अथापि अयं रम
नियामकं तेनाभ्यामातिस्वयं तु नियम्यते न - अतः तद्दृष्टानेनैव तं पश्ये सौहृदो तपोकारः समुपकारिणो भगवतः को
शाहिरकं अस्मिन्नेव पुरो रोते ये तस्मिन् प्रतीतेः तत्तुल्यं ॥ अतः पश्यतीति ॥ यद्यपि भगवान् नाभिः कः अथापि अयं रम
प्रतीतेः यथा चेत्तो जीवः तद्वदपि प्रतीतेः स यथा जीव प्रतीतेन साधनाद्युपेता तथा भगवानभि
खतः स्फुरति तत्संसारत्वेन नाभापेता ॥ ननु साधनामुक्तमेव अतो ह्येव प्रार्थनादिकप्रतिनर्कविद्वेषात् ॥ १९ ॥

पश्यत्यपि विषयाननुसन्धयति शरीरकं रमशरीरं परः स्वदेहे पश्येद्यथा स तद्दृष्टुं यु
एतत्पश्येत्तद्विद्वेदं स मिदप्रतीतेः ॥ १९ ॥ सौहृदसख्यविभो बद्धः स्वसाधनार्जुननिर्गम
मिमेवार्हं धृक्पुं ॥ यत्रोपया तमुपसर्पति देवतायाभिध्यामति यं दनुसंस्तुति उक्तमेतत् ॥ २० ॥

एवं सर्वत्र भगवद्दर्शनं अभितो ब्रह्मनिर्वाणैर्वर्तेते विदित्वा तन्नामिति भगवद्वाक्यं किं चित्सुखं प्राप्ताय न एव गतमद्योव
हितीर्थकं स्पृहा अंतरे ॥ अतिप्राप्तयति सौहृमिति अस्मिन् नैव बद्धः स्वसाधनार्जुननिर्गम
निर्गमिनि ॥ यतो वा हि रंध्रं धृक्पुं ॥ यद्यपि रमसि सर्वतो वैषेर्कं कूपमार्थं तथाप्यत्र तानमस्ति बहिर्वासीत्यर्थं धृक्पुं ॥ न
स्वित्वा न तन्नाम्यनुब्रूयिष्यते ॥ तेनैव तद्वा यत्रोपया तमुपसर्पति देवतायाभिध्यामति यं दनुसंस्तुति उक्तमेतत् ॥ २० ॥
ति ॥ ततो नाभापेता तस्मिन् अर्हो द्वावहमिति रते तदनुसंस्तुति चक्रे नमस्त्वं ह्यहो हति स्म नवति ॥ अतः पुनर्जुनाय ॥ २१ ॥

तस्मिन् नैव तस्मिन् कश्चि तुह्यार्थाः ॥ एतद्विदित्वा पश्यमानं आदर्शकमिति यः ॥ २० ॥

अर्जुनः ॥ २१ ॥

नन्वत्र स्थितार्थकं कर्म तं स ह ॥ तस्माद्दहमिति ॥ अर्धेव स्थितो वैलोक्य परित्यज्य आत्मानं तमसः सकाशात्पुनरुदात्तात्मे
व भगवन्नेव उद्दृष्टिं संज्ञातेपि तन्नामो नैव स्वरूपेण पश्यिष्यामि ॥ तव सख्योदिकं नापेक्षते यतः परलोपकारो भवाने
व सर्वसाध्याधिपतिः ॥ ननु किमुदारेण त्रैव स्थितो भगवानिदमर्थं न खलं तं भवेद्विज्ञातृकोऽह ॥ नृप इति यथा नेकं धृक्पुं
सर्नमेनामविष्यत् ॥ अत्र स्थितेव तन्नाम भगवद्विज्ञानं कूपमार्थं तन्नाम विषयसंनभविष्यतीति ज्ञाते तु यथा सने प्रती
कारः कतिनः अत्राधिपत्यं न विष्यतीति चेत्तत्राह उपसर्पति विद्वेषादः उपसर्पति तौ विद्वेषादौ येन उपसर्पति तवि
लुपताः तादृशसमेतं तन्नामोदात्त उपसर्पन् नैव विष्यति न वेति संदेहः ॥ एवमध्यावसायो तात्पर्यमिह ॥ भगवत्सौत्रा
फलं लोकं यत्र कश्चित्स्थितो भगवत्तत्त्वोपसर्पन् कर्ममिति ॥ २१ ॥ एवं जीवसो ह्युपमार्थं यत्र सत्कारमुक्ता तादृशस

तस्माद्द्विगतविद्वेष उद्दृष्ट्या आत्मानमाश्रितमसः सुरुतामेव ह्ययो यथा मयसमेतरेकं धर्ममभिविष्य =
उपसर्पति विद्वेषादः ॥ २१ ॥ श्रीभगवानु ॥ एवं कृतमतिर्भिरंशसासः स्रुवन्स्त्रिभिः स्रुभिः स्रुपसवाचीनं प्रसू
तेत्येति प्राह तः ॥ २२ ॥ तेनावसृष्टः सहस्राकृत्वाकृशिरात्तु ॥ विनिःकामति कुक्षेण निहृत्वा सोपतस्यतिः ॥

कुर्ध्वा गतिं कुं मलुनमाह एवमिति ॥ दशमासपरिक्षिप्तो गर्भं लुवन्स्त्रिभिर्भुवाभिः स्रुमति ज्ञातेः तन्नामार्थं लिखेन
न तस्यादिति कतिव लिखेति तद्विषयकं तस्मिन् प्राह तः तादृशमपि प्रसवाद्यं अवाचीनं स्त्रिपति ॥ अधोमुखो न वतीत्यर्थः
२२ ततः किमत्राह ॥ तेनेति ॥ तेन वायुना अवसृष्टः ततः क्षिप्रः कुक्षेण विनिःकामतीति संबन्धः ॥ सहस्रेति स्रुवा
नाभावाद्यं अवाकृशिरं भूत्वा शिरः अवागधीमुखं कृत्वा प्रापयमते ॥ आनुतेनैव तं ॥ असनस्यमा प्रकृता ॥ ततो निहृत्वा
निःकामति ॥ निहृत्वा प्रकृतेः ॥ निहृत्वा स्रुति ॥ अतः स्रुत्वा स्रुत्वा नाभावात्तद्वत्स्यति ॥ अस्याधिकारयोः प्रा
पयन्तं स्रुत्वा नाभाधनं शास्त्राणां च वैषम्यं पते ॥ २३ ॥

पश्यते

विने

तसु- २२
३९१
ताप- २२

कालसबाधकनिहिनियिक्तफलमयीते विविधरूपतावोनापुणसफलमयीते १ त्रिविधस्यापिधर्मस्यद्विविधफलमुक्त
ते शान्तसुखफलतत्सहस्रधनमिदोऽस्ते २ अधोगतिर्मध्यगतिः प्रवर्तमानमिदं विना उन्नतमोक्षपथं यथास्थानदिहोऽप्य
ते ३ तत्रप्रथमतोमसधर्मसफलमाहचतुर्भिः॥अथेति॥पुरुषार्थव्ययंतसत्तर्कसाधनं परं फलंचतः॥इति॥तसत्तस
नाशश्चवर्णते १ प्रथमंस्वरूपमाह अथेति कुर्वाणतिलाद्विजमकमः॥योऽहमेधीयानेवधर्मोनाचरति॥आश्रमधर्मो
अपिउदस्यानुगुणरतिगृहमेधीयानेवेत्युक्तं धर्मोनेवेतिविबिध्याहतिः आसन्नित्युभयवर्तबंधः॥धर्मोत्ताराद्वेतिहृदि
निसुतर्ककाम्यकर्म्मपरत्याह धर्ममर्थचकामं व- धर्मबद्धवर्चसश्चान्निरुपचतस्यमोक्षोपयोगमपिज्ञापयितुं॥यथा
श्रीभगवानु- अथयोगहमेधीयान्धर्मोनेवावसनगृहे काममर्थं बुद्धमीन्वान्दोषिभ्यःपिपत्तिं
ताम् १ सचाभिभगवद्धर्मोत्काममृद्धः परश्रुतः यजतेकतुभिर्द्वाभितंश्चअश्रद्धयाचितः २ ॥

जो

कंभुक्ताकृष्णान्नमुत्पादयति धनेनधनंवर्द्धयति॥धर्मेणापमृत्युर्दूरैकृत्यपुनर्धनंवर्द्धयतीति तथातं विपत्तिं प्ररय
ति एवंधर्मार्थकामपरोषितद्विषयत्वेनभगवत्पश्येत्तदपिभक्तोविज्ञितो भगवतस्वमोक्षपथंवर्द्धयन्माह १ अतस्माद
परोषिभगवद्द्विमुखेनेवसर्वकरोतीत्याह सचापीतिभगवान्कामेदूरैकरोतीति कामरत्नार्थंभगवत्पश्चिन्तागः कामनिर्विकला
भावोना भगवद्धर्मेषुभगवानेवरेखीनतस्यः तर्ह्युत्पन्नान्नाविधेः कतुभिःद्वाभितंश्चयजते सर्ववायिदोषादि
धुक्कर्मसुदेवविदत्तत्रिभवीति तर्कमौलिकेति स एजसूरति २ ॥ श्रीगोपालयनमः ॥

एम-
३९१

इति भक्त कौटिल्य

व सधर्मोतिआकाशमाहशरीरमेतन्मणेनपरितः
नवेतसा ६ ॥

तद्वद्व्यति वस्तुतोयंनदेवादिश्रद्धाकोतमतिःपितरवसर्पणमेवव्रतंयस्यमाहशः शैःसाधितंफलमाश्रीतीत्याह गतेति॥
चोद्धमसंलोकागतापिनिदाम्यापुनरिहैवैष्यति सोमपादति नसोमप्रतिश्रुतार्थंरिद्धंफलंश्रुतौत्युक्तं २ तस्यफ
लस्यपरिणितकालसमाह यदेवेति यदेवभगवानुवोतेतदेवैष्यतीतीकाःस्येयोति तद्वयनंनवमोक्षपथंनवतीति तद्व्याह
न्यर्थाह अहीदृश्यायाति शेषायायीदरेवोते॥सर्वसरेतेमिगदृशः प्रत्यभोवतीति तद्व्याहस्यर्थाह अने
तासनरतिहृति भगवद्वयनंनसर्वसुखाद्यमिति तद्व्याह ॥यहमेथिनीलोकाःस्येयोति तेषामेवनीकानोरुमीनतुलितो
क्ताः ४ अथसाधिकातीनिकाभांनार्धमसफलमाह यद्विफलार्थंधर्मकलादृशोदं प्रसाधुतेनपुनर्धर्मं कुर्वीति सोऽ
हः अवेक्षितकरोतिहेतुःधीयति धर्मार्थंनुधर्मं दुर्हमेव अतलद्व्याहस्यर्थाह कामाद्येतेतववति कामः अर्थश्रुतेतुः॥
तद्वद्व्यकांतमतिःपितरवव्रतःपुमान् गताचोद्धमसंलोकांसोमपाःपुनरेष्यति २ यदेवाहीदृश्यायाशीतेनेना
प्रनोहति तदालोकाःस्येयोति तदेतेयहमेथिनी ४ येसधर्मान्नुदुःखोत्पत्तिः कामाद्येतेतव विःसंगमलकमार्गः
प्रशोताः शुद्धमेवसः ५ निवृत्तिधर्मिरतामिर्मामिर्हंरुताः स्वधर्मोत्पन्नसत्त्वेनपरिशुद्धेनचेतसा ६ ॥
धर्मोहोतादृशधर्मोहोनुकुर्वीति निवृत्तिधर्मःपिकात्माह निःसंगइति बहिःसंगपरित्यागः॥तस्मैनेनचयानिकमौलिकि
यंतेत्रेणामपिपरित्यागः अयथासावेत्तत्वाद्यनतरपरित्यागो न संभवति मशोताश्चेतीहियविज्ञेयाभावः रजोगुणाभावउ
क्तःविबेकवतीशुद्धामेधायैव एवंसाधनचतुष्टयमुक्तं॥वेराप्यंयासोयोगः सोत्थेवेति ५ तदनेनरधर्मोभावेपातित
स्यादिति तद्वद्विहसणपूर्वकरीषयनाभावमाह निवृत्तीति निवृत्तिधर्मोत्पन्नैराप्योपाधयःश्रीभगवद्धर्मोऽनुश्रुतार्थप्रम
मिधुनजजिराजदितिकर्म्मरेवमित्यभिहितः॥अहमेतिदोषद्वयाभावमाह निर्ममनिर्हंरुता ॥ इति अंतःकरणशु

॥कति॥

तसु ३२
३९८

ननोनुपायेति॥नोनुपपरिद्वयविकयेतिवचन॥यहेहाकूटं चित्तं यस्य सर्वथापहृत्यः ममचातकः॥मदुक्तानां स
र्वथाप्रवाहो यो एवं न वदितो॥अवक्तव्यविरुपिताः ४० एकादशविधावक्तव्याः॥अयेनमममः अद्वयानामेति॥
अवगोपरमप्रकाशान्॥अतोभगवतः॥विनीतोवक्तृरित्सर्वत्रच॥अस्माद्विरहितश्च तन्मासर्वप्रतिबुद्धतामेवियेन शु
भ्रवायाप्रतिभोरित्यस्य ४१ बहिर्जातविरागायेति॥वाहो ह्येषुजातोविरागायेत्यस्य॥शान्तं च चित्तं यस्य मासत्यैरि
तोभिर्मित्तरः॥शुचिर्यः नावादिनाभिभूतः॥अथवाशुचयश्चित्तसर्वत्रविशेषणं॥पूर्वोक्तनवविधस्यापि यस्यवाहे

ननोनुपायोपरिशिष्टगृहकूटवतसं नाभक्तोयचमेजातुनमदुक्तद्विषामपि॥४०॥अद्वयानामनका
यविनीतायानस्यये॥भूतं नुक्तं मज्जयशुभ्रवाभिरतापव ४१ बहिर्जातविरागाय शान्तं चित्तायरी
यतो निर्मत्तयशुचयस्यसाहं प्रयसो प्रियः ४२ यद्दृष्टुं योर्द्वयप्रकाशपुरुषः सद्गुरुं योवाभिधत्ते
मद्विक्तः सः सतिपद्वीये ४३ इति श्रीभागवते महापुराणे तृतीयस्कंधे द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ॥

प्रेयसाप्रमिप्रियः॥तस्मैसर्वं वाचकम्यं॥सर्वं होषविद्याभावेनेतिष्टयमुक्तं ४२ एवंकमनेश्रोतमुणरोवातुक्ताश्री
तुः वक्तुश्च फलमाह यद्दृष्टमिति अं वेतिसंबोधनं स्निहस्यक्तं॥अवगोप्रकाशमूर्तमं॥पुरुषश्चित्तं यः पुरुषएव न
नुस्त्रियाव वनायसंवापुरुषः॥सद्गृह्णीतात्तरशी अबहिर्मुवक्तुः बहिर्मुखस्यवसागो फलं न भवतीति व
क्तव्येनेत्यादिः भगवत्कीर्त्यमैव न धनाद्यर्थकथयति युक्तं ह्युभयोर्मत्तस्य रीतिममं वक्तव्यतामिति वमाश्रोती
ति ४३ इति श्रीभागवतसु ध्यायाश्रीमद्वल्लभरीक्षितविरचितायां तृतीयस्कंधे द्वाविंशोऽध्यायः ॥

९८
३९८

॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥

हवमभिरध्यायेमताश्चकमुरीरे॥सर्वेषां तु फलं मुक्तिरतः सावयिरुप्यते १ ययस्त्रिंशे तथा ध्यायेत्स्त्रिया मुक्तिरुदीर्यते॥
सर्गलक्षयिष्येत्सादृशे नीलमोक्षताः २ ययस्त्रिंशदिधा नीलासागं लोदेव बोधनीः॥वसवस्तुष्टायास्तथा ह्येक ईदृशतापती ॥
३ आदिताश्च यतः सत्त्वाने वतुर्दशधानाः मुक्तिः प्रसादाद्विभवेन शस्त्रैः साधुपुरुषि ४ प्रसादश्चासतः प्रीतेर्न सर्वं वादि
भिरुक्तं चित्तं अतः लोवं प्रकाशमुक्तिश्चापि फलं ततः ५ मर्मलक्ष्यापनाधीयवक्तुः स्थिति रूरीयते भगवत्वात्स्थितौ तस्य
सर्वसमं प्रतिष्ठितः ६ शास्त्रार्थे वगतैस्तस्य कृमसादयेत्यलवाभवेत् अतः प्रसादाद्योयस्य स्यात्तत्तरीयते ७ एवं निशमि
ति एवं पूर्वोक्तप्रकारेण सर्वसिद्धौ तद्दृश्यं वेतिशम्यतुष्टावेति सर्वेषुः एवं शास्त्रार्थपरित्यागेन तत्त्वसादृश्यमिहेक्षणं च त्वा
नसाधनफलं सिद्धयोनं न वेतीति तत्त्वसादृश्यः प्राप्नुयश्चिबुद्धिः केन धर्मसात्त्वज्ञाता रत्या कोदायामाह जनित्रीति येन धर्मसा
मेत्रेयम् एवं निशम्य चिन्तयस्व तोजनित्री साक ईदृशस्य चित्तं किल देवहूतिः॥ विलसन्मोह

माहृषु प्रमुखादितवती चेति मल्लिहास्त ॥५८॥ तममि प्रमणमुष्टावत लविस्योक्तिं तसिद्धिभूमिं १ ॥ १ ॥
धर्मैल प्रसाव भर्तुमुक्ता विलसत्कार्यं स्थितीतिज्ञापयितुमाह॥कईदृशस्य चित्तं किल देवहूतिः॥ विलसन्मोह
रिति देवाती हूतिमेषादिति योगेनापि देवसाधुध्वं एवं प्रकृता तस्य नाहोत्समुक्तं किंच शास्त्रफलमपि तत्त्वज्ञातमित्या
ह विलसन्मोहयदेति पुनरिदं योगमोहलक्षदेवपरत्वेनाहोत्समुक्तं तदर्थः पतितं यस्याः अतएव तेषु त्रयमपि प्रसापन
स्कारो मोहाभावो हेतुः परुत्वा त्तेन भगवानेव हेतुः अतः लोत्रमनुचितं स्थित्वा शेषवगवतो ज्ञानकलावतीरिति होत्सुप्र
वर्जकलाउपपादयति तत्त्ववियोगाकिं तसिद्धिभूमिं तत्त्वलक्षणे यो वियोगः नावोर्षे नीति सा विद्विन्तायसि
द्धिः सोत्पन्नः तत्त्ववियोगो को किं तस्य कृत्स्नं तसिद्धिं यत्तत्त्वज्ञानं तस्य भूमिना धारं हव्यत्वात्पानेन वर्जकलावतत्त्ववि

१ ॥
मयवाहो न तत्त्वज्ञानं नीति सा विद्विन्तायसिद्धिं यत्तत्त्वज्ञानं तस्य भूमिना धारं हव्यत्वात्पानेन वर्जकलावतत्त्ववि

॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥

॥ १ ॥ १ ॥ १ ॥

तसुः २३
४०४

तादृशध्यानेनयरासीतदाह॥भक्तिप्रवाहयोगेनेतिचमुभिःचिन्तुद्देसाधनानिकार्यमुत्स्यतेतसः॥होनस्यास्तुतमावस्था
रोक्ताभावश्चसर्वतः॥१॥भगवद्धितनेनकम्रेणपरमादस्थोप्राप्तवतीतिवक्तुंविनयेनज्ञातंक्रममाह॥आदीभक्तिप्रवाहोज्ञा
तः॥सर्वोपायानुवर्तियोगः॥ध्यानेनप्रथमंभक्तियोगोज्ञातइत्यर्थः॥भक्तिप्रवाहमित्येतदेतिप्रवाहपदं॥ततोदृष्टवैराग्य
॥ततोभगवद्धर्मपुत्रसम्यक्पापरलोकेयुक्तंयद्गुणानज्ञातंनिष्ठतिथिर्मरुपतदनेतरंरत्नसाधकंज्ञानं एतावतासा

भक्तिप्रवाहयोगेनवैराग्येणबलीयसा॥युक्तानुष्ठानज्ञानेनज्ञानेनब्रह्मदेवता २५
विशुद्धेनतरात्मानमात्मनाविश्वतोमुखं॥त्वानुभूत्यातिरेकतमायागुणविशेषा २५

धनवयसहितेनज्ञानेनविज्रमसंतंशुद्धंभवति २४ तराशुद्धचित्तकार्यमाह विशुद्धेनेति॥नरेति-नरेवशुद्धिः॥नज्ञा
नाशुद्धचित्तंशुद्धंभवतीत्युक्तं॥अतोविशुद्धंवात्मनाआत्मानंध्यायतीतातेतिएवंहीनसंबंधः॥संसाधवस्थातःत
दाज्ञीतनमात्मानंविशिष्टमाह विश्वतोमुखमिति एवमात्माहृदयाभिमुखःशरीरप्रवणःविशुद्धेचित्तैःसर्वतो
मुखमात्मानंदृष्टवतीसर्वविद्यामानःसर्वतोमुखः सर्वंवादिद्यावादिनोदेहाभिमानोसंपन्नंततकनमित्याह॥ एम०
एवाभूत्यतिरेकतमायाप्रकृतिःतदुणाःसत्त्वाद्यःतद्विशेषासत्त्वोपाणिपरिच्छेदाद्योयस २५ ॥ ४०४

ब्रह्मसंज्ञा आत्मज्ञानेप्रादुर्भूतेमायागुणकार्पोणिनीयं तस्मिन्विद्यते तत्त्वार्थविलयेब्रह्मण्येवस्थिताज्ञाताहृदयाह ब्रह्मण्येव
स्थितमिति तत्रैवब्रह्मद्वैतध्यायतेतस्मादिति ततोज्ञातवतीततोपिब्रह्मणवाध्यानेनापेक्षितं तत्किं तु आत्मन्येवस्थित्ये
वसम्पत्ताश्रयोयस्य तादृशज्ञातवती॥एवंस्थितिभगवत्स्फुरणोतीवभाषोनिष्ठइत्याह॥निष्ठेति॥आधारध्वेयभाषोनिष्ठः
स्वप्नपरिच्छेदितिरिति तानंदस्वतीवभावःप्रकटानंदःस्वयमेवभगवन्ज्ञातइत्यर्थः॥एवंसम्यग्ज्ञातइत्यर्थः॥ज्ञीणभवंति॥
क्लेशमुच्यतेनिष्ठेत्युपपन्नमिति॥प्रत्यते॥माय्यैरुपपन्नमिहाएतत्तस्मिन्निष्ठानांशोपपन्नमितिभगवद्वैतपुनर्निर्दिष्टमाह॥ब्रह्मा
वैशिवाआधारध्वेयभाष्यतएवमप्यभावोपायाः २६ निष्ठेतोज्ञातायोर्द्विधैःपुनएतयनोयैकोभाषोनिष्ठमाहृदसमा
धिज्ञाता निष्कारुते निष्कारुतःसमाधिर्येमासादेवइतिनिष्कारुतसमाधिःतस्याभावरूपं तस्यैवपी॥एवंसाधिरा
ब्रह्मण्येवस्थितमतिर्भगवत्मात्मसंश्रय निष्ठज्ञातीवापत्तितात्वीर्यक्लेशान्ननिर्दिष्टः २६ निष्कारुतसमाधित्वात्
एतन्नगुणभ्रमा॥नसम्पारतराज्ञानं स्वप्नदृष्टमिवोत्थितः २७ तद्देहपरतःषोष्णोष्णश्राव्यसंभवात्॥व
द्वैतपराज्ञाःपुणैःकृताध्मायस्यः॥आनंदरतिरेकभावस्तत्परिच्छेदोमीमलेवलेखःसधुसंभवपावकः २८ ॥
रिजसःभैरःसत्त्वस्थितिर्योपिनिष्ठः॥एवंसत्त्वध्यासाश्रयभूतस्यदेहस्यापिस्फुरणसर्वोयैरेतुर्नज्ञातमित्याह॥नसम्पारेति
स्वप्नदृष्टदेहस्यपाठ्यतिःअद्वैतिनप्रमतेतद्वैतसाधिरंदेहमात्मानंनसम्पारंस्मृतवयतिन २९ ननुदेहास्यरूपोक्षय
द्विष्टोदितिकोपरिहृत्तस्यदेहस्यअंतर्ज्ञानप्रकाशो नमकोशमान्तमाह तद्देहइति॥परतःयोगनिर्मितस्त्रीभिःकोषि
तोष्णकृताःद्विर्बलीदिनेवयोयोनौजनकृतःतस्यापि कृताः तवहेतुः आध्यात्मवादिनि॥आध्यात्मिनःपीडा मृत्युः
वमेवमितिइतिदेहद्विष्टमापेक्ष्यतस्मिन्किंनमनःपीडयैवदेहासोभतीति तदभावादकृताः॥चकार एकोतिमाशंसभवत्वा
अतःस्थितज्ञानेनबलिःस्थितज्ञानेनव गतेररुक्तिलोको॥उपपत्तेरुक्तमभिहितुंइतीतः॥सधुसंभवपावकइति॥अंतः

संज्ञातवतीततोपिब्रह्मणवाध्यानेनापेक्षितं तत्किं तु आत्मन्येवस्थित्ये
वसम्पत्ताश्रयोयस्य तादृशज्ञातवती॥एवंस्थितिभगवत्स्फुरणोतीवभाषोनिष्ठइत्याह॥निष्ठेति॥आधारध्वेयभाषोनिष्ठः
स्वप्नपरिच्छेदितिरिति तानंदस्वतीवभावःप्रकटानंदःस्वयमेवभगवन्ज्ञातइत्यर्थः॥एवंसम्यग्ज्ञातइत्यर्थः॥ज्ञीणभवंति॥
क्लेशमुच्यतेनिष्ठेत्युपपन्नमिति॥प्रत्यते॥माय्यैरुपपन्नमिहाएतत्तस्मिन्निष्ठानांशोपपन्नमितिभगवद्वैतपुनर्निर्दिष्टमाह॥ब्रह्मा
वैशिवाआधारध्वेयभाष्यतएवमप्यभावोपायाः २६ निष्ठेतोज्ञातायोर्द्विधैःपुनएतयनोयैकोभाषोनिष्ठमाहृदसमा
धिज्ञाता निष्कारुते निष्कारुतःसमाधिर्येमासादेवइतिनिष्कारुतसमाधिःतस्याभावरूपं तस्यैवपी॥एवंसाधिरा
ब्रह्मण्येवस्थितमतिर्भगवत्मात्मसंश्रय निष्ठज्ञातीवापत्तितात्वीर्यक्लेशान्ननिर्दिष्टः २६ निष्कारुतसमाधित्वात्
एतन्नगुणभ्रमा॥नसम्पारतराज्ञानं स्वप्नदृष्टमिवोत्थितः २७ तद्देहपरतःषोष्णोष्णश्राव्यसंभवात्॥व
द्वैतपराज्ञाःपुणैःकृताध्मायस्यः॥आनंदरतिरेकभावस्तत्परिच्छेदोमीमलेवलेखःसधुसंभवपावकः २८ ॥
रिजसःभैरःसत्त्वस्थितिर्योपिनिष्ठः॥एवंसत्त्वध्यासाश्रयभूतस्यदेहस्यापिस्फुरणसर्वोयैरेतुर्नज्ञातमित्याह॥नसम्पारेति
स्वप्नदृष्टदेहस्यपाठ्यतिःअद्वैतिनप्रमतेतद्वैतसाधिरंदेहमात्मानंनसम्पारंस्मृतवयतिन २९ ननुदेहास्यरूपोक्षय
द्विष्टोदितिकोपरिहृत्तस्यदेहस्यअंतर्ज्ञानप्रकाशो नमकोशमान्तमाह तद्देहइति॥परतःयोगनिर्मितस्त्रीभिःकोषि
तोष्णकृताःद्विर्बलीदिनेवयोयोनौजनकृतःतस्यापि कृताः तवहेतुः आध्यात्मवादिनि॥आध्यात्मिनःपीडा मृत्युः
वमेवमितिइतिदेहद्विष्टमापेक्ष्यतस्मिन्किंनमनःपीडयैवदेहासोभतीति तदभावादकृताः॥चकार एकोतिमाशंसभवत्वा
अतःस्थितज्ञानेनबलिःस्थितज्ञानेनव गतेररुक्तिलोको॥उपपत्तेरुक्तमभिहितुंइतीतः॥सधुसंभवपावकइति॥अंतः

कराचिदुत्थानदशायादेहेस्मरित्यतीताशोकाह स्वांगमिति तयोयोगायां प्रमुक्तके शमितिदेवगवाके शविमोकेपि
 वरुविमोकेपिलोलात्तया आत्मा वरुकेपि निमित्ते देहं ननु बुद्धे स्थितिलुदेवाधीनत्वाह देवप्रभमिति श्रीबीधेदे
 नुः वा सुदेवे प्रविष्टाधीनत्वाः २७ एवं तस्यावास्थाभंतरखवस्यामुक्ता श्रीतरं प्रलितमाह एवमिति सार्ववृत्तिः कपिलोक्तै
 न मार्गगामभक्तिज्ञानयोगात्मकेन अचिरतः शीघ्रमेव परमात्मानं ब्रह्मार्जदेवप्रपन्नं तं शास्त्रं प्रतिपाद्यमाप- हेत्याश्रयेच्छियामु
 क्तिकुर्वन्नेति ३० तस्यामुक्तिः सर्वज्ञनीनात् तदेति त्वेव प्रसिद्धादिरूपयति ॥ तद्वीर्यसीदिति श्रीदेवतिसंबोधनं तथा श्रीमुक्त
 लार्थस्य धर्मप्रतिपादने न देव्यासायैवाकेनैवाभासिद्धाहवाव्यसिद्धपरं पुण्यतममासीत् त्रेलोक्यविभुतमिति तन्मुक्तैवेति
 स्वांगतयो योगमयमुक्तके रंगतोदरं देवमुत्तं ननु बुद्धे वा सुदेवप्रविष्टाधीः २७ एवं साकपिलोक्तै न मार्गगामाचिर
 तः परं ॥ आत्मानं ब्रह्मनिर्वाणं भगवंतमवापह ३० तद्वीर्यसीत्पुण्यतमं त्वेव त्रेलोक्यविभुतं नाम्नासिद्धपरं
 पवसासिद्धिमुपेयुवी ३१ तस्यास्तीति गविधुतात्सम्यक्संनिरुद्धरितं त्वेतसो प्रवर्तमानोऽस्य सिद्धिरसिद्ध
 तन्मुक्तै प्रमाणं ॥ अयथासर्वमुनीर्धेयुविद्यामानेषु तस्यैव कथमसिद्धिः स्यात् ॥ अतः प्रसिद्धिदेवता ॥ त्वेति ताः ३२
 ह सासिद्धिमुपेयुवीति ॥ साहसिद्धिमुपेयुवीति ३१ शरीरस्य विनियोगमाह तस्या इति तं योगेन वि
 धुतं मार्गमर्हं योगस्य जलमेव विदुनीभूतं मृद्वन्तियथा हिमं यथा वा कर्का यथा वा संधवः ॥ योगीश्वरेणैकं वा मह
 नाता येन तद्विशकसि तं भवति ॥ अतएव ताह शोमं तत्तत्सिद्धिरभूत् सात्वतसिद्धिरस्य ताः प्रविष्टास्त्वेतसो प्रवर्तमानस्य
 त्वेवाह त्वेव तिसंबोधनं विद्यासायै यथावा सोमः अमृतमयः पाने विशकसितावयवो भवति ॥ नवमाः सोमक
 लायाः पातायममिति ॥ ततः प्रवर्तितस्य तत्सिद्धिराजाता तत्रैव अतः सिद्धदेवता जाता ३२ ॥ श्रीमोपातयनमः

को २
एप्र-
४०५

एवं तस्याः सर्वसिद्धिमुक्तास्त्वौ मुक्तवधिः तं सर्मनीनो समास्य तस्य सर्मस्य विसर्गसाधकत्वं एव सर्वं त्वेत्यतीत्युक्तयेपयो
 गार्थकपिलस्य प्रतिपाद कपिलोपीति विभिः गतिः शोचं प्रतिष्ठा वज्रयमाह मुण्डान्ति तत्र प्रथमं गतिमाह महायो
 गीगमने प्रयासरहितः सात्त्विकसिद्धिं ब्रह्मात्मकं त्रैव्यमपि ज्ञानातीति भगवानिति सर्मस्य विद्यामकत्वे हेतुः ॥ यिषु एव आत्मा
 आतमनमुक्त्या प्रग्राही हिंसं प्रतिपद्यते ॥ एवावदेवमनुष्याणां शोतादिर्ह ३२ गमने सिद्धां शोत्रमाह सिद्धिः ॥

कपिलोपि महां योगी भगवानपि तु एव आत्मा मातं समनुत्ताम्यमागुदीवीरिचयं यो ३२
 सिद्धवा एणं धर्ममुनिश्चासुरेणोः ॥ लूपमानः समुदेणरं ताह एनिकेतनः ३४ आले
 योगसमाख्यासोत्पाद्यार्थैरभिष्टुतः वया एणमपिलोका नामुपशोपि समाहितः ३५ ॥

येकिंचित्सिद्धिकामाः ते भगवद्देशः यद्विधानिरूपिताः ॥ उरगावास्तुकिप्रभृतयः गरीरित्तिपाठे अस्मत्संगणः येयं
 तेर्द्वादयः तेः लूपमानः ॥ यजगच्छति तेनापि पुरस्कृतं तस्याह समुदेणरं ताह एनिकेतनं यस्य ३४ एवं तस्यामन
 मध्यस्थितीनिरूप्यतत्र स्थितसंस्कृत्यमाह ॥ आले ॥ योगसम्यगाख्यायुस्यमासे ॥ तत्र स्थिती प्रवृत्त्युक्तं तवान् ॥ सोम्यमा
 तप्रवृत्तिं वया एणमपिलोका नामुपशोपि समुपाशंसं व ॥ अतः सोम्यार्थैः लुतः ३५ श्रीमोपातयनमः ॥

त.मु.३३
४०६

एवं तावच्चरित्रमुक्तोपसंहरति एतन्निगदितमिति॥ कपिलस्य चरित्रं एष्टं तन्निगदितं सर्वोपादन इति निगदितः
॥ एतस्य हितोयसंगिरूपता तस्योपनिगदित इत्यर्थः॥ चकार ह्येन द्विदिधोयिसर्गप्रसङ्गः ३६ एतच्चरित्रवश्रवण
फलमाह यद्दममुपलब्धोतीति॥ कपिलमुनेर्म तं लोख्यं आत्मयोगे वा तस्मात्प्रापयेषु मुख्यं गोच्यं अनुपलब्धोतीति शि
व्यरूपेण तत्प्रभुलपेण-योभिधने सस्य कृशियत्तद्व्यव्यतिता बुभा वयिभगवति कृतबुद्धी॥ तस्मिन्नेव सुपरीके
तो गण्डधने कालातिक्रमार्थं शास्त्रपर्यवसानार्थं च तादृशो निश्चितबुद्धी तत्साराख्यं दममुपलभेति॥ एतस्य मतस्य श्रव

एतन्निगदितं तावत्पद्यो ह्यत्यनघ॥ कपिलस्य चरित्रो देवहूते श्रुपावनः ३६
यद्दममुपलब्धोति योभिधने कपिलमुनेर्म तस्मात्तयो गमुखं भगवति कृतधीः सुप
रीके तावुपलभेति भगवत्साराख्यं ३७ इति श्रीभागवते महापुराणे चतुर्थः स्कंधः

तान् भगवति निश्चयार्थं यत्रैतन्मत्प्रवणे भगवत्सदाभिर्भवति तत्र किं व
क्तव्यं तस्मात्तु साराण प्रष्टव्यं सर्वं समं नीलाश्रो बुवी॥ तृतीय स्कंध विवृतिः श्रीकृष्ण वरणं बुने॥ विवेदिता तस्य
तेन सर्वं सिद्धोत्तमुक्तिता १ सुतेषु भक्तिरूपेषु निवेद्या भिसर्गो मिधाय रियथा र्थं तया विवेदिता॥ नीलासदेवम
तिमुक्तिभि रन्विता गीमाया तरो विटति रुचनमुक्तिमुक्ता २ सर्वभक्तसमुद्धारो सबो योत्सार्कहरि वयस्त्रिंश
त्सर्गं मुनिर्वंदेसगीयमाधवं ३ ३७ ॥

एम०
४०६

त.मु.३३
४०७

इति श्रीभागवतसुवोधिर्मो श्रीमद्भक्तभूदीक्षितवि
रचितायां तृतीयस्कंधविवरणोत्तमस्त्रिंशोऽध्यायविव
रणम् ॥ तृतीयस्कंधसुवोधिनीसंश्रुता॥ संवत् १८
५८ समये ज्येष्ठमासे शुक्लपक्षे तृतीयायां रवौ पुल
कसंश्रुताम्॥ यादृशं पुलकटं दृष्टं तादृशं लिखितं म
या॥ यद्दिभुदमशुर्ध्वाममदोषो नदीयती ॥ १॥
नागलोऽपरं नीतीयसश्रवराया सोपाख्यस्य द
यानाथस्यैरं पुलकम्॥ दसावतसंकराश्रये
देवुश्चापरं नैमुइली श्रीवत्सोयतितरम् ॥

एम०
४०७

श्रीहस्म जयति जयति श्रीमदाचार्यवाचोपमृतवर्षेणः पुमर्थादिगतभ्रान्तितापोयामिर्निवारितः नन्विहानादेससारेकेचनलोकभयतिका
स्वागभोगेननप्राप्तति॥ अन्वयपुनस्तार्थमेवमोदिकमेववमन्वतेवदतिचानमोसुरज्यबक्षाययाद्रुणपुटराखिनेसामादिवास्पुष्यायति
वर्गफलदायिनर्तनामपरेकीर्त्यर्थमेवयतेतेवदतिचायावकीर्तिमनुष्यसत्तुएषाजोसुगीयतेतावद्दससहस्रपुण्यलोकेषुमहोयतेश्वे॥
केचनपुनः कामानेवसाधयतिवदतिचाशरीरस्थितिरुत्तुलादाहारसथमैणोहिकामाः फलभताप्रथमीधमोदिति॥ तथेतरेस्मान्नीवाचा
रवदति॥ चापर्मश्चार्थश्चकामप्रसाकेप्रथनेसेव्यनृति॥ याचारपमयोधमैदृति॥ रोवाचारविहानासंस्थानिः फलाजेमाशतोअनेतुधर्म
एकप्रवर्ततेवदतिचामोक्षाधीनप्रवर्तततनुकाम्यानिषिद्धमोचितेनेमिहितेकुमीत्यपवायोहजारसमप्रतिभेचनतपसावपसादौद
वप्रप्रपायान्नयास्तुते॥ तथावेसाख्ययोगविदः संभाससरामदमादिषु॥ योसंख्यामन्नीयिहो॥ सत्वेनवामुखानीति॥ शमेनरुताः शि
शवमाचरन्तीति॥ एतेनदताकेविषमवध्वत्वेतीति॥ अज्ञातरशिवमुपासते॥ चविष्णु॥ ततस्ततप्रसकलोसिद्धिमाप्तुंवा

१) नेदनेषी
२) वासुदेव
३) लामोद
४) प्रानाते
५) अज्ञादीवर्तने
६) अमप्रवर्तने
७) वाचोदनेषी
८) श्रीजतरवर्तने
९) मोमेनेषी
१०) नैषीवार्
११) नैषीवार्
१२) नैषीवार्

आदिदक्षिणैल्लकर्मनीमितीमाघस
दिपवसीसंवत् १८५६

७) सोद्यालोनदोधीरुपमावनुखाडतीनभ्रानभीशाभ्रवड
३०) निनीसाडातीरुपयानी

पातलीदनाशावसा
१५८का

३३) तीनरुमानुघीग्रहशान्तिमनको

१) नगरचीनरकसो

२०) शक्तेजीनभ्रही

११) नादवेनभ्रचली

३०) टकासाटातीरुयानाग्रहशान्तिनदो

४) चौरटकाछोद्यगलोनदोडमजुल

४) चौरटकातीछप्रवली

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

४) चौरटकावीजदोडमजुल

एकरुपया१)

दुधवालीनीबटकासाहसात

दरनीनेअधहीआना

चासणीवालानटकासात

